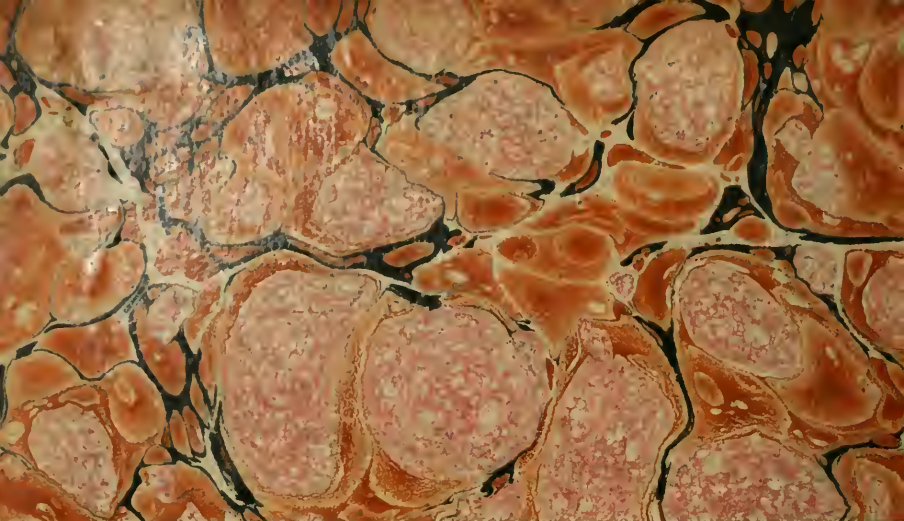

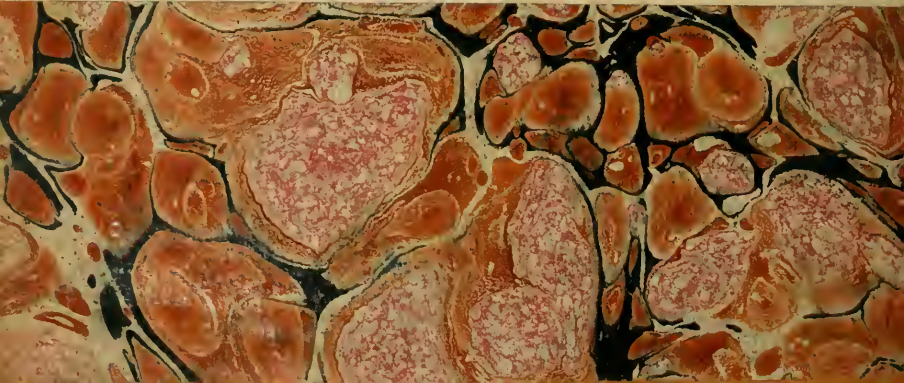

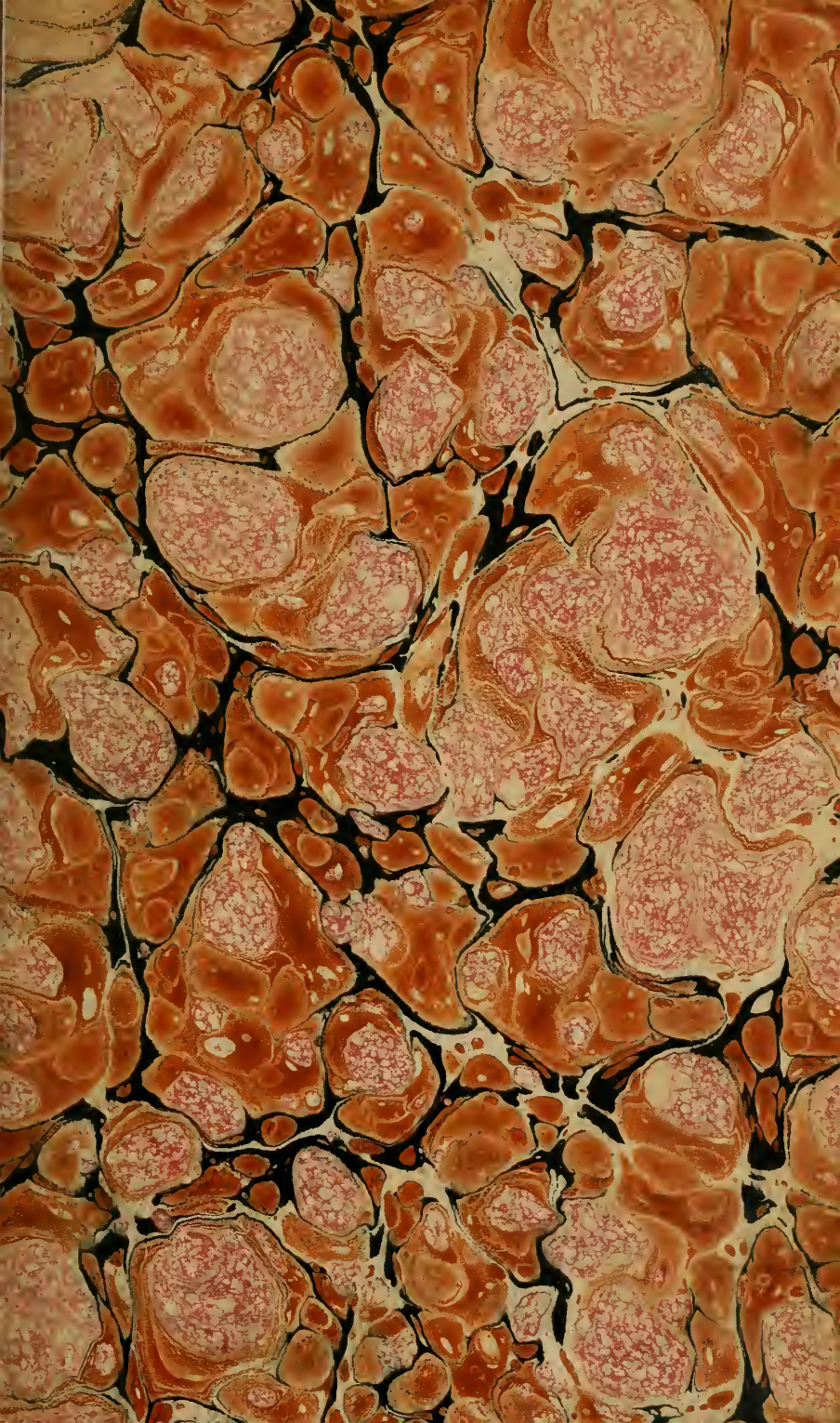
Toronto University Library

Presented by

*The Right Reverend The Lord Bishop of Australia
through the Committee formed in
The Old Country*

*to aid in replacing the loss caused by
The disastrous Fire of February the 14th 1890*

Digitized by the Internet Archive
in 2009 with funding from
University of Toronto

ΟΜΗΡΟΥ ΑΠΑΝΤΑ.

HOMERI

OPERA OMNIA:

EX RECENSIONE ET CUM NOTIS

SAMUELIS CLARKII, S. T. P.

ACCESSIT

VARIETAS LECTIONUM MS. LIPS. ET EDD. VETERUM,

CURA

JO. AUGUSTI ERNESTI:

QUI ET SUAS NOTAS ADSPERSIT.

VOLUMEN TERTIUM.

GLASGUÆ:

Excudebat Andreas Duncan, Academicæ Typographus:

VENEUNT APUD RICARDUM PRIESTLEY,

LONDINI.

~~~~~  
1814.



AMERICAN YOUTH



THE AMERICAN YOUTH

THE AMERICAN YOUTH

THE AMERICAN YOUTH

THE AMERICAN YOUTH

18298

THE AMERICAN YOUTH

THE AMERICAN YOUTH

THE AMERICAN YOUTH

THE AMERICAN YOUTH

THE AMERICAN YOUTH

THE AMERICAN YOUTH

THE AMERICAN YOUTH

THE AMERICAN YOUTH

THE AMERICAN YOUTH

THE AMERICAN YOUTH

ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ.

HOMERI ODYSSEA:

EX RECENSIONE ET CUM NOTIS

SAMUELIS CLARKII, S. T. P.

ACCESSIT

VARIETAS LECTIONUM MS. LIPS. ET EDD. VETERUM,

CURA

JO. AUGUSTI ERNESTI:

QUI ET SUAS NOTAS ADSPERSIT.

---

---

VOLUMEN PRIMUM.

---

---

GLASGUÆ:

*Excudebat Andreas Duncan, Academiæ Typographus:*

VENEUNT APUD RICARDUM PRIESTLEY,

LONDINI.

~~~~~

1814.

OVERPORT GAZETTE

HOUSTON, TEXAS

DECEMBER 15, 1900

NUMBER 1000

Published weekly except on Sundays and
holidays, at the rate of \$1.00 per annum in advance.

TERMS: \$1.00 PER ANNUM

Single Copies, 5 CENTS

Entered as Second-Class Matter, May 1, 1896,
under Post Office No. 1000, at Houston, Texas,
for delivery by mail.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for in
Post Office No. 1000, at Houston, Texas, on July 1, 1900.

POSTED

1900

LECTORI

SAM. CLARKE SAM. F.

S.

QUEMADMODUM posterior *Iliados* Tomus, quem ad Opus Patris honorati supplendum nuper edidi, receptionem haud ingratam apud Eruditos invenerit; consilium cepi, *Odyssæa* quoque, (quod etiam Ipsum in animo habuisse, ex Notis ejus MStis per hoc Poëma passim interspersis collegi,) aliorumque Poëmatum *Homero* ascriptorum Editionem adjicere: ut adeo integrum et absolutum omnium hujus Poëtæ Carminum simili forma prodiret Exemplar. Ad quod demum perficiendum, eadem fere Methodus, quæ in Præfatione ad *Iliadem* exhibetur, in sequentibus observata est.

S. C.

SUMMA

ODYSSÆ UNIVERSÆ.

ULYSSES cum in Ogygiam insulam tempestate delatus a Calypsone retineretur; decreto a Diis reditu ejus in patriam, Minerva in Ithacam profecta, impellit Telemachum, ut ad Nestorem et Menelaum iret sciscitatum de patre, comitemque se præbet peregrinanti; Mercurius autem a Jove missus ad Calypsonem, jubet dimittere Ulyssem. Ita profectus navi, quam ipse fabricatus erat, opprimitur a tempestate a Neptuno immissa, per quam fracta nave, ipse nudus enatat in insulam Phæacum, Corcyram. Ibi a Nausicaa, regis filia, deductus domum patris, Alcinoi, benigneque exceptus, et liberaliter, conviviis, ludis, donis denique, tractatus, narratis erroribus suis, quæque vidisset, quæque passus esset, de Ciconibus, Lotophagis, Cyclope, Æolo, Læstrygonibus, Circe, Necyomantia, Sirenibus, Planctis, bubus Solis, cæsis a sociis suis, et tempestate propterea immissa, per quam illi omnes perissent, ipse solus evasisset ad Ogygiam, deducitur tandem navi in Ithacam, monituque Minervæ primum adit Eumæum, subulcum; e quo cognoscit de statu rerum suarum, de Penelopæ fide, de procorum injuriis, Telemachi itinere, et parentibus suis. Interea Minervæ jussu reditum in patriam parat Telemachus, et ipsius consilio adjutus, evadit insidias, quas ei proci struxerant. Primum venit monitu Deæ ad eundem Eumæum, ubi, dum abest Eumæus, missus ad Penelopam, ut de reditu suo nuntiaret,

ei se aperit Ulysses, et monitum, quid et quomodo ageret, domum mittit. Post cum ipse Ulysses pannis obsitus ab Eumæo in urbem domumque regiam ductus esset, agnoscitur primum, post viginti annos, ab cane: a procis autem, a servis suis et ancillis multa perpessus, tandem, semotis noctu, per absentiam procorum, armis omnibus, procos aggreditur et interficit, præter Phemium Cantorem et Medontem præconem, omnes impune; cum arma iis non essent, quibus resisterent, et fores ab Euryclea, a qua e cicatrice, dum lavatur, agnitus erat, servisque fidelibus, quibus se aperuerat, custodirentur. Patrata cæde, punitisque perfidis et improbis ancillis, et Melanthio caprario, ostendit se primum Penelopæ, deinde Laërti, patri. Ithacenses vero, duce Epithe, filio Antinoi, qui inter procos interfectus erat, instructa acie adversus Ulyssem egressi, placantur a Minerva, atque ita pax componitur.

ΤΗΣ
ὍΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ΡΑΨΩΔΙΑ, ἢ ΓΡΑΜΜΑ Α'.

Ἑκδόσεις τῆς Ῥαψωδίας Α'.

ΘΕΩΝ ἀγορὰ γίνεται περὶ τοῦ τὸν Ὀδυσσεύα εἰς Ἰθάκην πεμφθῆναι ἀπὸ τῆς Καλυψοῦς νήσου· μεθ' ἣν ἡ Ἀθηναῖα εἰς Ἰθάκην παραγίνεται πρὸς Τηλέμαχον, ὁμοιωθεῖσα Μέντη, βασιλεῖ Ταφίων. Γενομένης δὲ ὁμιλίας, παραινέσασα ἡ Ἀθηναῖα Τηλεμάχῳ παραγενέσθαι, διὰ τὴν τοῦ πατρὸς ζήτησιν, εἰς Πύλον μὲν, πρὸς Νέστορα, εἰς Σπάρτην δὲ, πρὸς Μενέλαον, ἀπαίρει, ἔμφασιν δοῦσα, ὡς θεὸς εἴη. Καὶ τῶν μνηστήρων γίνεται εὐωχία.

Τ Η Σ

ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ΡΑΨΩΔΙΑ, ἢ ΓΡΑΜΜΑ Α'.

Ἐπιγραφαί.

Θεῶν ἀγορά· Ἀθηναῖς παραίνεις πρὸς Τηλέμαχον· Μνηστήρων εὐωχία.

Ἄλλως.

Ἄλφα, Θεῶν ἀγορὴ, Ὀδυσσῆϊδι Παλλὰδι θάρος.

ἌΝΔΡΑ μοι ἔννεπε, Μῆσα, πολύτροπον, ὃς μάλα πολ-
Πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε· [λὰ

VIRUM dic mihi, Musa, versutum, qui valde multum
Erravit, postquam Trojæ sacram urbem evertit;

Ver. 1. Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μῆσα,] Virgil.

Arma, virumque cano. — *Æn.* 1. 1.

Dic mihi, Musa, virum, captæ post moenia Tro-
jæ

Qui mores hominum multorum vidit, et urbes.
Horat. Art. Poët. 141.

Ulixen,

Qui domitor Trojæ, multorum providus urbes
Et mores hominum inspexit, latumque per æ-
quor

Dum sibi, dum sociis reditum parat, aspera mul-
ta

Pertulit, adversis rerum immersabilis undis.

Id. Epist. Lib. 1. ii. 18.

Ἐν δὲ τοῖς λόγοις καὶ ἔπεισι δεῖγμά ἐστι τῷ
λόγῳ, ἵνα προῖδωσι περὶ οὗ ἢ ὁ λόγος, καὶ μὴ
κρίνηται ἡ διάνοια· τὸ γὰρ ἀόριστον πλανᾷ.
Ὁ δούς οὖν ὥςπερ εἰς τὴν χεῖρα τὴν ἀρχὴν,
ποιεῖ ἐχόμενον ἀκολουθεῖν τῷ λόγῳ. Διὰ τού-
το, — “Ἀνδρα μοι ἔννεπε, Μῆσα.” *Aristot.*
Rhetoric. Lib. III. cap. 14. Ὁ δ' Ὀμη-

ρος, ὥςπερ καὶ τὰ ἄλλα διαφέρει, καὶ τοῦτ'
εἰκε καλῶς ἰδεῖν, ἥτοι διὰ τέχνην, ἢ διὰ φύσιν.
Ὀδυσσεῖαν γὰρ ποιῶν, οὐκ ἐποίησεν ἅπαντα
ὅσα αὐτῷ συνέβη, οἷον πληγῆναι μὲν ἐν τῷ
Παρνασσῷ, μανῆναι δὲ προσποιήσασθαι ἐν τῷ
ἀγερμῷ· ὧν ἕδην, θάτερον γενομένου, ἀναγκαῖον
ἦν, ἢ εἰκὸς θάτερον γενέσθαι· ἀλλὰ περὶ μίαν
πράξιν, οἷαν λέγομεν τὴν Ὀδυσσεῖαν, συνέστη-
σεν. *Id. Poëtic. cap. 8.* Σημείωσαι δὲ ὅτι
σιωπᾷ τὸ τοῦ Ὀδυσσεύς ἐξ ἀρχῆς ὄνομα ὁ Ποι-
ητής, ἐξαιρῶν αὐτὸν σεμνοῖς ἐπιθίτοις καὶ ἐγ-
κωμίοις, καὶ ἀναρτῶν τὸν ἀκροατὴν. *Eustath.*
*De toto porro Odysseæ poemate ita Lon-
ginus:* Δείκνυσι δ' ἑμῶς, inquit, [Ὀμηρος]
διὰ τῆς Ὀδυσσεύς — ὅτι μεγάλης φύσει
ὑποφειρομένης ἥδη ἰδίῳ ἐστιν ἐν γῆρα τὸ φιλό-
μυθον. Δῆλος γὰρ ἐκ πολλῶν τι ἄλλων συν-
τεθεικώς ταύτην δευτέραν τὴν ὑπόθεσιν, ἀτὰρ
δὴ καὶ τοῦ λείψαντα τῶν Ἰλιακῶν παθημάτων
διὰ τῆς Ὀδυσσεύς, ὥς ἐπιστῶδιά τινα τῷ Τρω-
ϊκῷ πολέμῳ, προσεπισφίξει, καὶ νῆ Δι' ἐκ

Πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα, καὶ νόον ἔγνω·
Πολλὰ δ' ὄγ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμόν,

Multorumque hominum vidit urbes, et mores cognovit :
Plurimos autem ille in mari passus est dolores sue in animo,

τοῦ τὰς ἀλοφύσεις, καὶ τὰς οἰκτεῖς, ὡς πάλαι
περὶ προσγενομένους τοῖς ἥρωσιν, ἐνταῦθα προσ-
αποδίδοναι. Οὐ γὰρ ἄλλο, ἢ τῆς Ἰλιάδος ἐπί-
λογός ἐστιν ἡ Ὀδυσσεΐα — Ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς
αἰτίας οἶμαι, τῆς μὲν Ἰλιάδος γραφομένης ἐν
ἀκμῇ πνεύματος, ὅλον τὸ σωματίον δραματι-
κὸν ὑπὸ στήθεσσι καὶ ἐναγώνιον, τῆς δὲ Ὀδυσ-
σεΐας τὸ πλεον διηγηματικόν, ὅπερ ἴδιον γή-
ρας. Ὅθεν ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ παρεκτάσαι τις ἂν
καταδυμένῳ τὸν Ὅμηρον ἡλίῳ, ἢ δίχα τῆς
σφοδρότητος παραμένει τὸ μέγιστος. Οὐ γὰρ
ἔτι τοῖς Ἰλιακοῖς ἐκείνοις ποιήμασιν ἴσον ἐνταῦ-
θα σώζει τὸν τόνον, ἔδ' ἐξωμαλίσμένα τὰ ὕψη,
καὶ ἰξήματα μυδαμὲ λαμβάνοντα, ἔδ' ἐπὶ τὴν πρό-
χυσιν ὁμοίαν τῶν ἐπαλλήλων παδῶν, οὐ τὸ
ἀγγιχρόφον, καὶ πηληϊατικόν, καὶ ταῖς ἐκ τῆς
ἀληθείας φαντασίαις καταπεπυκνωμένον ἄλλ',
οἷον ὑποχωρῶντος εἰς αὐτὸν ὤκειαν, καὶ περὶ
τὰ ἴδια τέρατα ἱερημομένου, τὸ λοιπὸν φαί-
νεται τῷ μεγέθους ἀμπαυτίδης, καὶ τοῖς μυθώ-
δεσι καὶ ἀπίστοις πλάνασι. Λέγων δὲ ταυτ' ἐκ
ἐπιλήσειαι τῶν ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ χριμάνων,
καὶ τῶν περὶ τὸν Κύκλωπα καὶ τινων ἄλλων,
ἀλλὰ γῆρας διηγεῖμαι, γῆρας δ' ὅρας Ὁμή-
ρου. Πλὴν ἐν ἅπασιν ὑποκειμένοις τοῦ πρακτικῆς
κρατεῖ τὸ μυθικόν. *De Sublimitate*, §. 9.
E contrario contendit Dna Dacier, in
præfatione ad *Odysseam*, hoc non Poëtæ
ingenio deficienti, sed rei utique ipsius
diversitati tribuendum, *Homerumque*, eti-
am si *Odysseam* priorem, *Iliadem* poste-
riorem composuisset, utramque tamen
eandem, ac nunc habemus, compositurum
fuisse. Similiter et *Duportus*; “Par” in-
quit “in utroque Opere vis et vigor et
“splendor ingenii.” *Prafat. in Gnomo-
logiam Homericaam*. Ac quamvis faten-
dum quidem, in *Iliade*, cujus materia gran-
dior, stilum multo magis sublimem esse
quam in *Odyssea*, ubi materia plerumque
tenuior; notandum tamen, et in *Odyssea*
omnia ubique tam apte et vivide depicta
esse, ut dubitari possit, annon arti potius
quam ingenii defectui ascribenda sit ista
diversitas. *Homerum* enim “nemo (ut
“recte observavit *Quintilianus*, lib. X. cap.
“1.) in *Magnis* sublimitate, in *Parvis*
“proprietae superaverit.”

Ibid. πολυτροπον.] Ἐπὶ πολλὰς τρεῖς ποτα-
μὸν διάνοιαν, συνιστῶν, ἢ πολλῶν ἔμπειρον πρέ-
πων. *Schol.* “Ut ille vir heroïci spiritus et

“polytropus ab Homero dictus, i. e. mul-
“tifaria ingenii dote, multiplici morum
“cognitione, versatile solertia prædi-
“tus.” *Budæus de Asse*, lib. V. Αὐτὸν
γε μὴν τὸν Ὀδυσσεῖα ἔχ' ὄρας, ὡς παντοίαις
συμφοραῖς ἀντιτεχνώμενος ἀρετῇ, σώζει καὶ
τὸ δι' ἐκείνου θάρσος; Τὸτο αὐτῷ τὸ ἐκ Κίρ-
κης Μῶλυ, τὸτο τὸ ἐν θαλάττῃ κρηδεύμενον,
τὸτο τῶν Πολυφύμου χειρῶν τὸν ἄνδρα ἐξά-
γει, τοῦτο ἔξ ἄδου ἀνάγει, τοῦτο πηγνύει σχι-
δίαν, τοῦτο πείθει Ἀλκίνοον, τὸτο ἀνέχεται
βαλλόντων μνηστήρων, Ἰσσυ παλαίοντος, Μι-
λανθίου βύριζοντος, τὸτο ἐλευθεροῖ τὴν ἑστίαν,
τὸτο τιμωρεῖται γάμφη, τὸτο ἄνδρα ποιεῖ διο-
γενῆ καὶ Διοῖς ἔκκελον, ὅσον ἀξιοῖ Πλάτων ἐναῖ
τὸν εὐδαίμονα. *Maximus Tyrius, Disser-
tat. XVI. ipso fine.* Cæterum *Scholia-
stes in Aristophanem ad Nubes*, ver. 259.
nonnullos hic pro πολυτροπον, πολυκρετον
scripsisse annotat.

Ibid. ὅς μάλα πολλὰ Πλάγχθη.] Οὐ γῆν
ἄξιον ἐπιπορευόμενος, ἔδ' ἐν θαλάττῃ χαλι-
πὴν περιεσπόμενος, ἔδ' ἐν θρώποις ἀγροῖς συμ-
φερόμενος; ἀλλὰ ταῦτα μὲν αὐτῷ οἱ μῦθοι
ἔχουσιν, αὐτὸς δὲ τῇ ψυχῇ, κέφῳ χρέματι,
καὶ πολυπλανηστέῳ τῶν σωμάτων, πανταχῶ
περιεφέρετο, πάντα ἐσκόπει, ὅσα ἐκρυβῆ κινή-
ματα, ὅσα γῆς παθήματα, θεῶν βολὰς, ἀν-
θρώπων φύσεις, ἡλίε φῶς, ἄστρον χορόν, γνέ-
σεις ζώων, ἀναχύσεις θαλάττης, ποταμῶν
ἐκβολὰς, ἀέρων μεταβολὰς, τὰ πολιτικά, τὰ
οἰκονομικά, τὰ πολεμικά, τὰ εἰρηνηκά, τὰ γα-
μήλια, τὰ γεωργικά, τὰ ἱππικά, τὰ ναυτικά,
τέχνας παντοίας, φωνὰς ποικίλας, εἶδη παν-
τοδαπὰ, ἀλοφυρομένους, ἡδομένους, πεινθῶντας,
γελῶντας, πολεμῶντας, ὀργιζομένους, εὐχῶ-
μένους, πλεόνοντας. *Mar. Tyrius, Disser-
tat. XVI. sub initio.*

Ibid. πολλὰ] *Al.* πάντων.

Ver. 2. ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πολίεθρον ἔπερ-
σε.] Σημειῖται δὲ ὅτι τὸ, “Τροίης πολίεθρον
“ἔπερσεν,” ἀρχὴ ἐστὶ τῆς τῷ πτολιπόρθῃ
Ὀδυσσεὺς συνδίδεως; διὰ γὰρ ταύτην ἐκείνος
πολιπόρθος ἐπωνόμασται. *Eustath.* Vide
infra ad χ'. 230. item ad *Iliad.* β'. 278.

Ibid. ἱερὸν πολίεθρον] Διὰ τὸ τετιεχισ-
θαι ὑπὸ θεῶν ἢ διὰ τὴν πρὸς τὸν Δία εὐσί-
βειαν. *Schol. Clark.* Usitatum urbium epi-
theton est, cujus variae sane causæ possunt
afferri. Crediderim simplicissimum esse,
si dicamus, quia auspicio et ritibus sacris

- 5 Ἀρνύμενος ἦν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἐταίρων·
 Ἄλλ' ἐδ' ὡς ἐτάρους ἐρρύσατο, ἰέμενός περ·
 Αὐτῶν γὰρ σφετέρησιν ἀτασθαλίησιν ὄλοντο·
 Νήπιοι, οἳ κατὰ βῆς ὑπερίονος Ἡελίοιο
 Ἦσθιον· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἡμᾶρ.
 10 Τῶν ἀμόθεν γε, θεᾶ, θύγατερ Διὸς, εἰπὲ καὶ ἡμῖν.
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες, ὅσοι φύγον αἰπὺν ὄλεθρον,
 Οἴκοι ἔσαν, πόλεμόν τε πεφευγότες ἠδὲ δάλασσαν·

5 Magna-cura-servans suamque animam et redditum sociorum:

Sed neque sic servavit socios, tametsi cupiens;

Sua enim ipsorum insipientia perierunt;

Stulti, qui boves sublimis Solis

Comederunt: ille vero iis abstulit redditus diem.

10 Hæc aliqua-ex-parte, dea, filia Jovis, dic et nobis.

Jam alii quidem omnes, quotquot effugerant sævam mortem,

Domi erant, belloque elapsi atque mari:

adhibendis conduntur, Deo sacras urbes dici, sicut omnia naturæ opera, mare, cœlum, montes sic appellatur, quia Deum auctorem habent. *Ern.*

Ver. 5. Πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα, καὶ νόον ἔγνω] Ὁμήρῳ δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς σεφὸς διὰ πολλὴν πλάνην "Πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα, καὶ νόον ἔγνω." *Maxim. Tyrius, Dissertat.* Οἱ γὰρ ποιηταὶ φρονιμωτάτες τῶν ἡρώων ἐποφαινέουσι τὰς ἀποδημήσαντας· πολλαχῇ καὶ πλανηθέντας· ἐν μεγάλῃ γὰρ τίθενται τὸ "πολλῶν ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ νόον γνῶναι." Πάντα γὰρ τὰ τοιαῦτα παρασκευαί τινες εἰς φρόνησιν μεγάλαι, τῷ μαθεῖν τῆς χώρας τὴν φύσιν, καὶ ζῶων καὶ φυτῶν ιδέας, προσεῖναι δὲ καὶ τὰ τῆς θαλάττης. *Strabo, Geograph. lib. I. pag. 16. Al. 8.* "Nec immerito prisca poetica divinus auctor apud Graios, summæ prudentiæ virum monstrare cupiens, multarum civitatum obitu, et variorum populorum cognitu, summam adeptum virtutes cecinit." *Apuleius Metamorphos. lib. IX. Vide et supra ver. 1.*

Ver. 4. Πολλὰ δ' ὄγ' ἐν πόντῳ πάθεν] *Virgil.*

— multum ille et terris jactatus et alto,

Æn. I. 3.

Ibid. Πάθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμόν, Ἀρνύμενος] *Al.* πάθεν ἄλγεα, ὃν κατὰ θυμόν Ἀρνύμενος.

Ver. 5. Ἀρνύμενος ἦν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἐταίρων] Δύ καὶ τὸν μέλλοντα στρατηγεῖν,

καὶ ἡγεμόνα ἀξιοχρεῶν τυγχάνειν, — ἀνδρεία τῇ πολεμικῇ φρόνησιν ὡς πλείστην προστιθέναι σπευδάσει, καὶ μεγαλοφυχίαν καὶ σύνεσιν, τὰς τε ἄλλας τὰς τῷ ἡγεμόνι περιπέσας ἀρετάς· καὶ τῆς ἐαυτοῦ ψυχῆς ἐσθ' ὅτε μὲν φείσεται, ἄλλοτε δὲ ἀφειδήσει· ὅταν δηλαδὴ ὁ τε καιρὸς καὶ ἡ χρεῖα ἀπαιτῇ· καὶ ἐκείσθην δὲ στρατηγασίαν καὶ μάχην καὶ συμβολὴν, αἰεὶ ἐνστάντος τῷ δεινῷ, μεμνήσεται τῷδε τῷ ἔπευ, "Ἀρνύμενος ἦν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἐταίρων." *Kyriac. Stroz. de Republ. lib. IX.* Porro sententiam hic ita exponit *Scholias*: Τὸ ἐφ' ἐαυτῷ περιποιῶν καὶ σώζων ἐαυτὸν καὶ τὰς ἐταίρους· ἢ ἀντὶ τῷ καταλλαχσόμενος τὴν ἐαυτοῦ ψυχὴν, καὶ τὴν εἰς τὸν οἶκον τιμωρίαν, ὑπὲρ τῶν ἐταίρων· οἷον αὐτὸς ἀπολίσσεται θύλων, ἵνα σώσῃ τὰς ἐταίρους. Διαληπτέον ἐπὶ τῷ, καὶ νόστον. *Posteriorem harum explanationum amplectitur Eustathius*; "Οτι τὸ, "Ἀρνύμενος ἦν τε ψυχὴν" etc. (inquit) ὅ ἐστιν ἀντικαταλασόμενος, ἀπὸ μέρους ἐλληπται τῶν παλαιῶν ποτε μεσιτεούντων ζώων τοῖς συναλλάγμασι, τουτέστιν ἀπὸ τῶν ἀρῶν, ἐνὸς εἶδους τῶν τετραπύδων. *Verior tamen, ut opinor, prior Scholiastis interpretatio.* Videtur enim vox ἀρνύμενος apud Poëtam proprie significare expelens, sive exquirrens, ut laboris præmium:

Τιμὴν ἀρνύμενος Μενελάῳ σοὶ τε. —

Iliad. α'. 159.

Ἀρνύμενος πατέρες τε μέγα κλέος, ἠδ' ἐμὸν αὐτῷ.

Iliad. ζ'. 446.

- Τὸν δ' οἶον, νόστου κεχρημένον ἥδ' ἐ γυναικὸς,
 Νύμφη πότνι' ἔρυκε Καλυψώ, δῖα θεάων,
 15 Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ἔτος ἦλθε, περιπλομένων ἐνιαυτῶν,
 Τῷ οἱ ἐπεκλώσαντο θεοὶ, οἰκόνδε νέεσθαι
 Εἰς Ἰθάκην, οὐδ' ἐνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων,
 Καὶ μετὰ οἷσι φίλοισι· θεοὶ δ' ἐλάειρον ἄπαντες,
 20 Νόσφι Ποσειδάωνος· ὁ δ' ἀσπερχὲς μενέαινε

Hunc autem solum, reditus indigentem atque uxoris,

Nympha veneranda detinebat Calypso, nobilis dea,

- 15 In specubus cavis, cupiens sibi maritum esse.

Sed quando jam tempus venit, circumvolventibus annis,

Quo ei destinarent dii domum redire

In Ithacam; neque tum evaserat e laboribus,

Etiam inter suos amicos; dii vero miserabantur omnes,

- 20 Præter Neptunum: ille autem indesinenter irascebatur

15 σπέσι] F. R. A. L.

οὐχ ἱερόιον, οὐδὲ βοάιν
 Ἀγρύμην.

χ. 159.

Secundum hanc interpretationem *Horati-
 us*, loco supra ad ver. 1. citato; “*Dum*
 “*sibi, dum sociis reditum parat* :” itemque
Budæus de Asse, lib. V. “*Salutem suam*
 “*tandem anxie sociorumque perquirebat*.”
 Sed et confirmatur hæc accipiendi ratio
 ex ψ. 255. infra, ubi similis sententia oc-
 currit;

Νέστον ἐταίρεισιν διζήμενος, ἥδ' ἐμοὶ αὐτῷ.

Ibid. Ἀγρύμενος ἦν] Qua ratione, Ἀγρύ-
 μενος, hic ultimam producat; item πάρος,
 ver. 21. et ἐν, ver. 27. et Ὀρέστω, ver. 40.
 vide ad *Il. α'. 51*. Cæterum de prosodia
 vocis Ἀγρύμενος, vide ad *Il. γ'. 260*.

Ver. 7. Αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλί-
 ρσιν ὄλοντο] Citat hunc versum *Eusebius*,
 ut et ver. 32. 33. infra, ad demonstrandum,
Homerum sententiæ isti, fato scilicet et
 necessitate omnia regi, non suffragari.
 Ταῦτα γὰρ, (inquit,) καὶ τὰ τοιαῦτα, τῷ
 πάντα γίνεσθαι καδ' εἰμαρμένῃ, ἐναντίωται.
Præparat. Evangel. lib. VI. cap. 8. Citat
 porro hunc versum *Maximus Tyrius, Dis-
 sertat. XL*. Vide infra ad ver. 52. 55.

Ibid. Αὐτῶν] *Al. Αὐτῶν*.

Ver. 8. οἱ κατὰ βῆς ὑπέρβονος Ἡελίου Ἥσ-
 θιον] Vide infra ad μ'. 355. etc. Ἐμνήσθη
 τάτων, ἐπεὶ ἐκ προηγουμένων ἀδικήσαντες ἀπώ-
 λοντο. *Schol.*

Ibid. ὑπέρβονος] Ἐπιθετικῶς, τοῦ ἡλίου
 ἀπὸ τῆς ὑπὲρ ἡμᾶς ἵεναι. Ἡσίόδος δὲ Ὑπερί-
 ονος αὐτὸν ἐγινεαλόγησεν. *Schol.* Ὑπερίονα
 δὲ νομιστῶν αὐτὸν, τὸν ὑπεριέμενον ἀπὸ τῆς γῆς.
Heraclid. Pontic. p. 446.

Ver. 10. ἀμόθεν] Παθὲν ἔστι λίξις τῶν
 Ἀττικῶν ἢ ἀπὸ τινος μέρους, ὅπόθεν θέλεις.
Schol. et Hesychius. Clark. Præter *Eus-
 tath.* vid. *Viros doct. ad Thom. M. in*
ἀμηνγήπην. Ern.

Ver. 11. Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες,] Ὅτι ἐδὲ
 ἐνταῦθα τὴν ἀρχὴν τῆς τῆς Ὀδυσσεύς πλάνης,
 ἀρχὴν τῆς αὐτοῦ ποιήσεως Ὀμηρος τίθει·
 ἀλλ', ὥς περ ἐν τῇ Ἰλιάδι, οὕτω καὶ νῦν ἀπὸ
 τῶν ἐργῶν τοῦ τέλους ἀρχεται. *Eustath.* Vi-
 de ad *Il. α'. 1*.

Ibid. αἰπὺν ὄλεθρον] Αἰπὺς, ὑψηλὸς,
 σκληρὸς, χαλεπός. *Eustath.* et *Etymol.*
Magn. a *Barnesio* citati. “Item ἄφυκτος,
 “(inquit *Barnesius*) ut *Iliad. v'. 775*. —
 “νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος.” Minus recte:
 ibi enim non αἰπὺς, sed σῶς intelligendum
 est ἄφυκτος.

Ver. 12. πεφυγότες] Vide ad *Il. β'. 514*.

Ver. 16. περιπλομένων ἐνιαυτῶν] *Virgil.*

— volventibus annis.

Æn. I. 238.

Ver. 18. πεφυγμένος] *Barnesius* edidit
 πεφυγμένος· rationibus haud satis idoneis.
 Vide ad *Il. ζ'. 488*.

Ἀντιθέω Ὀδυσῇ, πάρος ἦν γαῖαν ἰκέσθαι.

Ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαδε τηλόθ' ἑόντας,
(Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν,
Οἱ μὲν δυσομένεσ ὑπερίονοι, οἱ δ' ἀνιόντοιοι,)

25 Ἀντιόων ταύρων τε καὶ ἀρνειῶν ἑκατόμβης.

Ἐνθ' ὅγε τέρπετο δαιτὶ παρήμενος· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Ζηνὸς ἐνὶ μεγάροισιν Ὀλυμπίεσ ἀδρόοι ἦσαν.

Divino Ulyssi; antequam is suam in terram venisset.
Sed ille quidem Æthiopus adierat longe semotos,
(Æthiopus, qui bifariam divisi sunt, ultimi hominum,
Alii quidem ad occidentem solem, alii vero ad orientem,)

25 Adfuturus taurorumque et agnorum, hecatombæ.

Ibi ille delectabatur convivio assidens: at dii alii jam
Jovis in ædibus Olympii congregati erant.

24 δυσομένεσ] F. R. A. L.

Ver. 22. μετεκίαδε] *Al.* μετεκίαδε.

Ver. 23. Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαίαται,
ἔσχατοι ἀνδρῶν,] *Virgil.*

Oceanī finem juxta, Solemque cadentem

Ultimus Æthiopum locus est. —

Æn. IV. 480.

Πάντες γὰρ οἱ παραπλεύσαντες τῷ Ὀκσιανῷ
τὴν Αἰθίῳ, οἱ τε ἀπὸ τῆς ἑρυθρᾶς, καὶ οἱ ἀπὸ
τῶν σελῶν, μέχρι ποσὺ προελθόντες, εἴτα ἀνέ-
φρεψαν, ὑπὸ πολλῶν ἀτοπιῶν καλυμμένοι· ὥστε
καὶ πιστὴν κατέλιπον τοῖς πολλοῖς, ὥς τὸ με-
ταξὺ διεργόιτο ἰσθμῷ. Καὶ μὴν σύρρῳς ἡ πᾶσα
Ἀτλαντικὴ θάλασσα, καὶ μάλιστα ἡ κατὰ με-
σημβρίαν. Ἀπαντες δὲ ἔτοι τὰ τελευταῖα χω-
ρία, ἐφ' ᾧ πλείοντες ἤλθον, Αἰθιοπικὰ προση-
γόρευσαν, καὶ ἀπήγγειλαν ἕστας. Τί ἔν ἄλο-
γον εἰ καὶ Ὅμηρος ὑπὸ τοιαύτης ἀκοῆς ἀχθεῖς
δίχα διήρει, τὰς μὲν πρὸς ἀνατολὴν λέγων,
τὰς δὲ πρὸς δύσιν; τῶν μεταξὺ ἔ γινωσκομέ-
νων εἴτε εἰσὶν εἴτε μὴ εἰσὶν. *Strabo, Geo-*
graph. lib. I. pag. 57. Al. 32. Ὅμηρος
ἔ δὲ διὰ τῶτο διαίρει τὰς Αἰθιοπίας, ἡ ὅτι τὰς Ἰν-
δὸς ἤδει τινὰς τοῖσιν τοῖς σώμασιν· ἔδὲ γὰρ
ἀρχὴν εἶδεναι τὰς Ἰνδὸς εἰκὸς Ὅμηρον, ὅτι ἔδ'
ὅγε Εὐεργέτης κατὰ τὸν Εὐδῶξειον μῦθον ἤδει
τὰ κατὰ τὴν Ἰνδικήν, ἔδὲ τὸν πλὴν τὸν ἐπ' αὐ-
τῇ· ἀλλὰ μᾶλλον κατὰ τὴν λεχθεῖσαν ὕψ' ἡ-
μῶν πρότερον διαίρει. Id. lib. II. pag. 162.
Al. 103. τινὲς δὲ πρὸς τῇ Νείλῳ σχίζεσθαι
αὐτὰς λέγουσιν. Schol. Vide ad Il. α'. 423.

Ibid. δεδαίαται,] Vide ad Il. α'. 37. et
v. 736.

Ver. 24. οἱ μὲν δυσομένεσ — οἱ δ' ἀνιόντοιοι,
Al. Ἡμῖν δυσομένεσ — ἡδ' ἀνιόντοιοι. Clark.

Lectio οἱ μὲν, οἱ δὲ est *Aristarchi*, auctore
Strabone L. I. l. c. Ern.

Ver. 27. Ὀλυμπίεσ] *Al.* Ὀλύμπιοι.

Ver. 29. ἀμύμονεσ Αἰγίοδοιοι,] "*Homere*"
(inquit *Dna Dacier*) "accompagne ici le
"nom d'Egisthe d'une épithète que je
"n'ai pû ni dû conserver; le *Pere des*
"*Dieux et des hommes*, dit il, s'étant sou-
"venu du sage *Egisthe*: ἀμύμονεσ, c'est
"à dire, irréprehensible, à qui on ne peut
"rien reprocher. Comment ce Poète
"peut-il dire cela d'un scelerat, qui a
"assassiné son Roi pour en épouser la
"femme, et se rendre maître de ses E-
"tats?" Atqui vox ἀμύμων non eum de-
notat, qui sit omnibus virtutibus ornatus,
omnibus vitiis immunis; sed eum qui u-
na pluribusve animi aut corporis dotibus
sit eximius. Atque ita accipit *Scholias*tes,
qui exponit: Ἦτοι καλῶ πρὸ τῷ μοιχεύσαι·
ἡ τῷ κατὰ γένεσ ἀγαθῷ. Similiterque *Eus-*
stathius: Ἀμύμονα γῶν (inquit) ὀνομάζει νῦν
τὸν ἀπάσθαιον Αἰγισθον ὁ Ὅμηρος Ζεὺς,
ἐκ ἐκ τῶν ἐκείνῳ κακῶν λαβὼν τὸ ἐπίθι-
τον, ἀλλ' ἀφ' ὧν ὡς εἰκὸς εἶχε καλῶν. Εἶχε
δὲ, τὸ εὐγενὲς, τὸ εὐεῖδὲς, τὸ συνετόν. *Vide*
ad Iliad. β'. 625. δ'. 88. et ζ'. 155. Clark.
De pulchritudine ceperim. Nam et mu-
lieres, nulla alia magis de causa, quam
propter pulchritudinem, ἀμύμονεσ apud
Homerum. Ern.

Ver. 30. Τὸν ῥ'] *Quem utique — Quem*
scilicet.

Ver. 31. ἔπε' ἀθανάτοισι μετηῦδα] *Al.*

Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Αἰγίσθοιο,
 30 Τὸν ῥ’ Ἀγαμεμνονίδης τηλεκλυτὸς ἔκταν’ Ὀρέσσης·
 Τῷ ὅγ’ ἐπιμνησθεῖς, ἔπε’ ἀθανάτοισι μετήυδα·
 ὦ πόποι, οἷον δὴ νῦ θεὸς βροτοὶ αἰτιόωνται·
 Ἐξ ἡμέων γὰρ φασὶ κακ’ ἔμμεναι· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
 Σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγ’ ἔχουσιν.

His autem sermones coepit pater hominumque deorumque:

Recordabatur enim in animo eximii Aegisthi,

30 Quem Agamemnonides inclytus occiderat Orestes:

Hujus ille recordatus, verba inter immortales fecit;

“Papae, ut scilicet deos mortales culpant!

“Ex nobis enim aiunt mala esse, hi vero et ipsi

“Sua stultitia praeter fatum calamitates patiuntur.

ἔπεια πτερόντ’ ἀγόρευς· et ἔπεια πτερόντα
 πρὸς ἡῦδα.

Ibid. et ver. 67. ἀθανάτοισι] Similiter-
 que ver. 79. Ἀθανάτων· Vide ad *Il.* α’.
 398.

Ver. 32. οἷον δὴ νῦ θεὸς βροτοὶ αἰτιόων-
 ται· Ἐξ ἡμέων γὰρ φασὶ κακ’ ἔμμεναι·] Ὅταν
 γὰρ ἀμάρτη καὶ ἀπαρτισθῇ [*Al.* ἀπαρτηθῇ]
 ὁ νῦς ἀρετῆς, αἰτιᾶται τὰ θεῖα, τὴν ἰδίαν προ-
 πῆν προσηύπων θεῶ. *Philo, Sacrae Legis*
Allegoriarum, lib. III. *Ita Lyconides apud*
Plautum:

Deus mihi impulsor fuit ———

Deos credo voluisse ———

Aul. Act. IV. Scen. x. ver. 7. 12.

Similiter et apud Euripidem:

Τὸς δ’ ἐνθάδ’ αὐτὲς ὄντας ἀνδρωποκτόνους

Eis τὸν θεὸν τὸ φαῦλον ἀναφέρειν δοκῶ.

Iphigen. in Taur. ver. 387.

Et apud Aeschylum:

Μηδὲ πρὸς ἄτης θεοθεύσαι
 Μέμνησθε τύχην, μηδὲ τοτ’ εἰσθῆ,
 Ως Ζεὺς ὑμᾶς εἰς ἀπερόπτον
 Πῆμ’ εἰσέβαλε. Μηδ’ ὀνείδ’, αὐταὶ δ’
 Ἵμας αὐτάς.

Prometh. vinct. ver. 1071.

Et Solon apud Diogenem Laërtium, lib. I.

Εἰ δὲ περὶ θάνατον δυνάδι ὑμῶν ἐστὶν κακίοντα,

Μή τι θεοῖς τέταν μοῖραν ἐπαμύζειντι.

“Negat [*Chrysippus*] oportere ferri audi-
 “rique homines aut nequam aut ignavos
 “et nocentes et audaces; qui quum in
 “culpa et in maleficio relictī sunt, perfu-
 “giunt ad fati necessitatem, tanquam in
 “aliquid Fani asylum; et, quæ pessime

“fecerunt, ea non suæ temeritati, sed fa-
 “to esse attribuenda dicunt. Primus au-
 “tem Homerus sapientissimus et anti-
 “quissimus poetarum dixit in hisce ver-
 “sibus; ὦ πόποι, οἷον δὴ νῦ θεὸς βροτοὶ αἰ-
 “τιόωνται; Ἐξ ἡμέων γὰρ etc. *Gellius*, lib.
 “VI. cap. 2. Vide ad versum sequen-
 tem.

Ver. 33. οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ Σφῆσιν ἀτασθα-
 λίῃσιν]

Γνώσῃ δ’ ἀνδρώτους αὐθαίρετα τέματ’ ἔχοντας.

Pythag. Aurea Carm. ver. 54.

Ἐγὼ μὲν ὦν ἀπορῶ μὴ ὡς ἀληθεῖς μάτην θεὸς
 ἀνδρωποὶ αἰτιόωνται, ἐξ ἐκείνων φάμενοι κακὰ
 σφίσιν εἶναι, “οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ Σφῆσιν” εἴτε
 ἀτασθαλίῃσιν, εἴτε ἀφροσύναις χρη εἴπειν,
 “ὑπὲρ μόρον ἄλγ’ ἔχουσι.” *Plato*, in *Alci-
 biade secundo*. Similiter *Hierocles*: Πολὺν
 δὲ μοι δοκεῖ συμβάλλεσθαι τῷ καλῶς χρῆσθαι
 θεοῖς, καὶ τὰ ἐπιελθέναι, ὡς ἄδειός ποτε κακῶ
 γίνεται θεὸς αἴτιος· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐκ τῆς
 κακίας ἀπαντᾷ μόνος, οἱ δὲ θεοὶ τὸ ἐφ’ ἑαυ-
 τοῖς ἀγαθῶν τέ εἰσιν αἴτιοι, καὶ τῶν εὐχρη-
 σων ἡμεῖς δὲ ἰσμεν οἱ τὰς εὐεργεσίας αὐτῶν
 ἐπ’ αὐτοῖς ἐπιδόκοντες, περιβάλλοντες δὲ ἑαυτὰς κα-
 κοῖς. *Hierocl. Fragmentum*, quod in-
 scribitur, Πῶς θεοῖς χρῆσθαι; ubi et hunc
Homeri locum adducit. Similiter et
Maximus Tyrius; Οὐδὲ καθ’ εἰμαρμένην
 ἀνδρώπιναι συμφοραὶ, ἐ γὰρ θεοῖς ἀνάπτειν
 θεῶν αἰτίαν κακῶ· — ψεύδεται μὲν ὁ Ἑλπί-
 νωρ λέγων, [*infra* λ’. 61.] “Ἀσέ με δαίμονος
 “αἴσα κακῇ,” ψεύδεται δὲ ὁ Ἀγαμέμνων λέ-
 γων [*Iliad.* τ’. 86. 87.] — “ἰγὼ δ’ ἐκ αἰτίας
 “εἰμι, Ἀλλὰ Ζεὺς, καὶ μοῖρα, καὶ ἡεροφροῖτις
 “Ἐρινύς.” “Εἰκε δὲ καὶ ταυτὶ τὰ ὀνόματα

- 35 'Ως καὶ νῦν Αἰγισθος ὑπὲρ μόρον Ἀτρεΐδαο
 Γῆμ' ἄλοχον μνηστῆν, τὸν δ' ἔκτανε νοσήσαντα,
 Εἰδὼς αἰπὺν ὄλεθρον, ἐπεὶ πρό οἱ εἶπομεν ἡμεῖς,
 Ἑρμείαν πέμψαντες εὐσκοπον Ἀργειφόντην,
 Μῆτ' αὐτὸν κτείνειν, μήτε μνάσθαι ἄκοιτιν·
 40 Ἐκ γὰρ Ὀρέσαιο τίσις ἔσσεται Ἀτρεΐδαο,
 Ὅππότ' ἂν ἠβήσῃ τε καὶ ἥς ἰμεῖρεται αἶψ·
 "Ὡς ἔφαθ' Ἑρμείας· ἀλλ' ἔφρενας Αἰγίσθοιο
 Πείθ' ἀγαθὰ φρονέων· νῦν δ' ἀδρόα πάντ' ἀπέτισε.
 Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

- 35 "Quemadmodum et nunc Ægisthus præter fatum, Atridæ
 "Duxit uxorem sponsam, ipsumque occidit reversum,
 "Gnarus gravis exiti; quoniam illi prædiximus nos,
 "Mercurio misso speculatore Argicida:
 "Ut neque ipsum occideret, neque ambiret ejus uxorem:
 40 "Ex Oreste enim erit ultio Atridæ;
 "Postquam pubuerit et suam desiderabit ditionem.
 "Sic dixit Mercurius; sed non menti Ægisthi,
 "Persuasit bona consulens: nunc autem cumulate omnia luit."
 Huic autem respondit deinde dea cæsia Minerva;

εἶναι μοχθηρίας ἀνδραπίνης εὐφηναι ἀποτροφαὶ ἀναθέντων αὐτῆς τὴν αἰτίαν τῷ δαιμονίῳ, καὶ ταῖς μοίραις, καὶ ταῖς ἐρινύσιν. *Dissertation. III. Et Dissertat. XXII.* Ὁ μὲν γὰρ ἐπὶ τὰ αἰσχροῦ ὀλισθος αὐτοφύῃς ἀσθενείας ἔργον ἢ καὶ τὰς ἐπιεικεῖς ψυχὰς κολακεύουσα διὰ ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμημάτων, εἰς τὰς αὐτὰς ὁδὸς ταῖς μοχθηρίαις συναθίσκει. Ἀκούσῃ γὰρ τῷ Διὶ αὐτὴ λέγοντος, "ὦ πόποι, οἶόν νῦν Διὶς βρότοι αἰτιῶνται," etc.

Ibid. ἡμέων] Pronunciabatur ἡμῶν.

Ver. 34. et 35. ὑπὲρ μόρον] "Hic intelligimus, dicere Poëtam ea præter fatum "hominibus contingere, quæ violenta "sunt et præter naturæ ordinem." *Spondan.* Vide ad *Il. β'. 155. et υ'. 356.* *Scholias* autem ὑπὲρ μόρον hic exponit ὑπὲρ τὸ πεπωμένον et ad *ver. 42. infra, Κάκ τέτρε* (inquit) δηλονότι δύο περὶ ἑκάστου εἰσιν εἰσαρμέναι· αἰρεῖται δὲ ἕκαστος ἢν βέλεται. *Clark.* Mala præter fatum sunt, quæ iis non erant eventura, quæ iis a Diis non erant destinata. Mox præter fatum uxorem ducere, est, non destinatam a Diis, sive necessitate a Diis injecta, sed sua sponte et animi libidine quadam. *Ern.*

Ver. 54. ἄλγε' ἔχουσι.] Al. ἄλγε' ἔχοντες.

Ver. 37. αἰπὺν ὄλεθρον,] Vide supra ad *ver. 11.*

Ver. 39. κτείνειν,] *Al. κτεῖναι.*

Ver. 40. Ἐκ γὰρ Ὀρέσαιο τίσις ἔσσεται Ἀτρεΐδαο,] Φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ, μὴ δεῖν ἐνταῦθα λέγειν, ἐκ γὰρ Ὀρέσταιο Ἀτρεΐδαο, ἥτοι τῷ ἐγγόνει τῷ Ἀτρείῳ· ἀλλὰ μᾶλλον ὅτι ἐξ Ὀρέστου τίσις, τῷ τῆσιν ἐκδίκησις ἔσται τῷ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονος· λέγουσι γὰρ τὸν Ὀμηρον μὴ σχηματίζειν ἀπὸ πάππου πατρωνυμίαν, εἰ μὴ ὁ πάππος εὐθὺς εἴη Διὸς υἱός. *Eustath.*

Ibid. Ὀρέσταιο — Ἀτρεΐδαο,] Vide infra ad *ξ'. 199.*

Ver. 40. 43. τίσις — ἀπέτισε,] De harum vocum prosodia, vide ad *Il. χ'. 19. et ι'. 414.*

Ibid. ἔσσεται] Repente ex oratione obliqua fit recta: cuius generis plura apud poëtas exempla. Et hinc post: ὡς ἔφαθ' Ἑρμείας. Mox aoristus et præsens junguntur, nec hoc sine exemplis. Hæserunt tamen in hac ratione quidam subinde, in his ii, qui h. l. dederunt ἐπιβήσεται. *Ern.*

Ver. 41. Ὅππότ' ἂν] *Al. Ὅππότ' ἄρ'.*

Ibid. ἰμεῖρεται] *Al. ἐπιβήσεται.*

Ver. 44. et 80. γλαυκῶπις Ἀθήνη] Vide ad *Il. α'. 206.*

- 45 ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδῃ, ὕπατε κρείοντων,
Καὶ λίην κεῖνός γε εἰκότι κεῖται ὀλέθρῳ·
"Ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι·
'Αλλά μοι ἄμφ' Ὀδυσῆϊ δαΐφροني δαίεται ἦτορ,
Δυσμῶρῳ, ὅς δὴ δηδὰ φίλων ἄπο πῆματα πάσχει,
50 Νῆσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ, ὅθι τ' ὀμφαλός ἐσι θαλάσσης,
Νῆσος δεινδρήεσσα· θεὰ δ' ἐν δώμασι ναίει
'Ατλαντος θυγάτηρ ὀλοόφρονος, ὅστε θαλάσσης
Πάσης βένθεα οἶδεν, ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς
Μακρὰς, αἱ γαῖάν τε καὶ ἔρανδον ἀμφὶς ἔχουσι·

- 45 " O pater noster Saturnie, summe regum,
" Et valde ille quidem merita jacet morte:
" Sic pereat et alius, quicumque talia fecerit!
" Verum mihi pro Ulysse prudenti cruciatur cor,
" Infelice: qui jamdiu, procul ab amicis, calamitates patitur
50 " Insula in circumflua, ubi et umbilicus est maris,
" Insula sylvoſa: dea vero intra domum habitat
" Atlantis filia multiscii, qui et maris
" Omnis profunditates novit, sustinetque columnas ipse
" Longas, quæ terramque et cælum disterminant:

47 ὅστις] F. A. L.

Ver. 45. ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδῃ, ὕπατε κρείοντων,] Virgil.

O pater, o hominum Divûmque æterna potestas. Æn. X. 18.

Ver. 47. "Ὡς ἀπόλοιτο] Ita edidit Barnesius. Al. "Ὡς ἀπόλοιο. Quod et præfert Henricus Stephanus; "Malo (inquit) ὥς, "ut sit optantis;" verum, ut opinor, minus recte.

Ibid. "Ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι·] Σκισπῖον ὁ Ἀφρικανὸς, — πρῶτον μὲν ἐν Νομαντία τὴν τελευταίαν τῆς Τιβερίως πυθόμενος, ἀνεφώνησεν ἐκ τῶν Ὀμηρικῶν, "Ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, ὅτις τοιαῦτα γε ῥέζοι." Plutarch. in Tiberio et Caio Graccho.

Ver. 48. δαίεται] Al. καίεται.

Ver. 51. Νῆσος δεινδρήεσσα·] Vide infra ad §. 162.

Ibid. ἐν δώμασι ναίει] Al. ἐν δώματα ναίει. Atque ita in commentario legit Eustathius.

Ver. 52. Ἀτλαντος θυγάτηρ ὀλοόφρονος,] Ὁλίσθη, ἐπεὶ πολέμιος τοῖς θεοῖς. — Οἱ δὲ

εἰδόντων, ἵνα ἤ, περὶ τῶν ὅλων φρονέοντος· αὐτὸς γὰρ ὁ Ἀτλας τὸν κόσμον βαρύνων παραδίδοται. Schol. Secundum posteriorem explicationem Eustathius; Ὀλοόφρονα (inquit) τὸν τοιοῦτον Ἀτλαντα νοῦσιν, ὡς τὰ ὑπὲρ ὅλων φρονέοντα, ἦγεν τῶν ὅλων φροντισκόν. Atque hoc fere sensu alibi hanc vocem usurpare videtur Poëta:

Ἀυτοκασιγνήτη ὀλοόφρονος Διήταο.

Infra x. 137.

Κέστην Μίνωος ὀλοόφρονος. — λ'. 321.

Aliam porro hic conjecturam profert Scholiastes, legendum videlicet Ἀτλαντος θυγάτηρ ὀλοόφρων. Quod et viro erudito Merico Casaubono maxime probatur, Dissertat. I. de nupera Homeri editione, haud longe a fine: ubi plura de hoc loco. Cæterum apud Hesiodum, notante Barnesio, Oceani et Tethyos filia memoratur Calypso: Theogon. ver. 359.

Ibid. ὅστε θαλάσσης Πάσης βένθεα οἶδεν,] Πολυσὸν τε ὀνομαζόμενον χωρίον, ἐνταῦθα Ἀτλαντα καλεῖμενον πολυπραγμονεῖν τὰ τε ὑπὸ

- 55 Τῷ θυγάτηρ δύστηνον ὀδυρόμενον κατερύκει·
 Αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἰμυλίοισι λόγοισι
 Θέλγει, ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς,
 Ἴεμενος καὶ καπνὸν ἀποθρῶσκοντα νοῆσαι
 Ἦς γαίης, θανέειν ἰμείρεται· ἐδὲ νῦ σοὶ περ
 60 Ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, Ὀλύμπιε· ἔ νύ τ' Ὀδυσσεύς
 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ χαρίζετο ἱερὰ ρέζων,
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ; τί νύ οἱ τόσον ὠδύσαο, Ζεῦ;
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;
 65 Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαδοίμην;

- 55 "Ejus filia infortunatum lugentem detinet;
 "Semper enim mollibus et blandis sermonibus
 "Demulcet, ut Ithacæ obliviscatur; verum Ulysses,
 "Cupiens vel fumum exilientem videre
 "Sux terræ, mori cupit; neque tibi tandem
 60 "Commovetur carum cor, Olympie: Nonne tibi Ulysses
 "Argivorum apud naves gratificabatur sacrificando,
 "Troja in lata? quid illi tantum irasceris, o Jupiter?"
 Huic autem respondens allocutus est nubium-coactor Jupiter;
 "Mea filia, qualis tibi sermo excidit septo dentium?
 65 "Quomodo unquam ego Ulyssis divini obliviscerer?

56 μαλακοῖσιν] F. A. L. Ibid. αἰμυλίοισι] F. A. 3.

γῆν φασὶ καὶ τὰ ἔρανα. Πεποιῆσθαι δὲ καὶ
 Ὀμήρῳ περὶ τῷ Ἀτλαντος· "Ἀτλαντος θυ-
 γὰς γαίης ὀλοόφρωνος, ὅς τε θαλάσσης Πάσης
 "βένδεια οἶδεν," etc. Pausanias, Lib. IX.
 cap. 20.

Ver. 53. ἔχει δὲ τε κίονας αὐτὸς Μακρὰς,
 αἰ γαῖαν τε καὶ ἔρανόν] Hesiod.

"Ἀτλας δ' ἔρανον ἐνὶ ἔχει κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης,

Πείρασιν ἐν γαίῃς πρὸς παρ' Ἑσπερίδων λιγυρῶναν,
 Ἑστῆως κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτοισι χέρεσσι.

Theogon. ver. 517.

Τέγεμονα κυρτὸν ἔρανόν, τὸν Ἀτλας ἔχει.

Euripid. Hippolyt. Cæron. ver. 746.

"Ἀτλας ὁ χαλκίοισι νότοις ἔρανον,
 Θεῶν, παλαιὸν οἶκον, ἐκτερίβων.

Id. Ion. ver. 1

"Ἀτλαντος, ὃς πρὸς ἑσπερίους [ἑσπερίους] τόπους
 Ἑστῆως κίον ἔρανον τε καὶ χεῖρας

"Ὁμοῖς ἐρεῖδων

Æschylus, Prometh. 349.

Atlantis duri, cælum qui vertice fulcit.

Virgil. Æn. IV. 247.

Ver. 55. Τῷ θυγάτηρ δύστηνον ὀδυρόμενον
 κατερύκει.] Virgil.

Hunc Phænissa tenet Dido, blandisque moratur
 Vocibus. ——— Æn. I. 674.

Ver. 56. Αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι] Al. Αἰεὶ δ' ἐν
 μαλακοῖσι.

Ver. 58. Ἴεμενος καὶ καπνὸν ἀποθρῶσκον-
 τα νοῆσαι Ἦς γαίης, θανέειν ἰμείρεται.] Hinc
 Ovidius de Ulysse;

——— optat

Fumum de patriis posse videre focis.

Ex Ponto, Lib. I. Epist. iii. 33.

Et Apuleius; "Ulyxes fumum terra sua
 "emergentem compluribus annis e litore
 "prospectans, frustra captavit." Apolog.
 I. Cæterum sensum hoc in loco ita expo-
 nit Scholiastes: Ὁ πρότερον ἐπιδυμῶν καπ-

- “Ὅς πέρι μὲν νόον ἐσὶ βροτῶν, πέρι δ’ ἱρὰ θεοῖσιν
 ’Αθανάτοισιν ἔδωκε, τοὶ ἔρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν;
 ’Αλλὰ Ποσειδάων γαίηοχος ἀσκελὲς αἰεὶ
 Κύκλωπος κεχόλωται, ὃν ὀφθαλμῷ ἀλάωσεν,
 70 ’Αντίθεον Πολύφημον, ὃς κράτος ἐσὶ μέγιστον
 Πᾶσιν Κυκλώπεσσι· Θόωσα δέ μιν τέκε νύμφη,
 Φόρκυκος θυγάτηρ, ἀλὸς ἀτρυγέτοιο μέδοντας,
 ’Εν σπέσσι γλαφυροῖσι Ποσειδάωνι μιγεῖσα.
 ’Εκ τῷ δὴ ’Οδυσῆα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 75 Οὔτι κατακτείνει, πλάζει δ’ ἀπὸ πατρίδος αἴης.
 ’Αλλ’ ἄγεθ’, ἡμεῖς οἶδε περιφραζόμεθα πάντες

“ Qui et mente superat mortales, et abunde sacra Diis

“ Immortalibus dedit, qui coelum latum habitant?

“ Verum Neptunus terram-continens assiduo semper

“ Ob Cyclopem irascitur, quem oculo privavit,

70 “ Parem-deo Polyphemum, cujus robur est maximum

“ Inter omnes Cyclopes : Thoosa vero eum peperit nympha,

“ Phorcynis filia, maris infructuosi principis,

“ In specubus cavis Neptuno mixta.

“ Ex eo tempore Ulyssem Neptunus terræ-quassator

75 “ Neutiquam occidit, sed errabundum-arcet a patria terra.

“ Verum agite, nos ipsi dispiciamus omnes

71 Πᾶσιν ἐν Κυκλώπεσσι] R. πᾶσι] F. A. L.

τὸν τῆς πατρίδος ἰδεῖν, νῦν εὖχεται διὰ τὰ κατέχοντα τελευτῆσαι. Minus recte: Sententia enim, (ut opinor) eadem hic est ac infra ἡ. 224. ubi Alcinoos dicit Ulysses:

ἰδόντα με καὶ λίποι αἰὼν

Κτῆσιν ἐμῶν, δμῶές τε, καὶ ὑψεφεῖς μέγα δῶμα.

Atque ita accipit Dio Chrysostomus; Τέλος δέ, (inquit,) ὥς φησιν ὁ Ποιητής, ἐπεθύμει καπνὸν ἰδεῖν ἀπὸ τῆς αὐτῆς γῆς ἀνιόντα, εἰ καὶ δίοι παραχρῆμα ἀποδρῶσκουσιν. Orat. XIII. haud longe ab initio. Clark. Elegantia exquisita est in verbo ἀποδρῶσκοντα de fumo, qui ab igni propellitur ita, ut resiliere ab igni videatur. Ern.

Ver. 60. εὐ νύ τ’ ’Οδυσσεύς] Al. εἰ νύ κ’ ’Οδυσσεύς.

Ver. 62. νεφεληγεῖτα Ζεύς.] Vide ad Il. α’. 175.

Ver. 65. Πῶς ἂν etc.] Idem versus est Il. κ’. 243. ubi vid. Ern.

Ver. 66. “Ὅς πέρι μὲν — πέρι δ’] Henricus Stephanus legendum censet περὶ μὲν — περὶ δ’, ut vox scilicet περὶ cum sequenti ἐστὶ jungatur, sicut Iliad. α’. 258. Οἱ περὶ μὲν βυλῇ Δαναῶν, περὶ δ’ ἐστὶ μάχεσθαι. Sed hoc leviculum.

Ver. 68. ἀσκελὲς] ’Αμετακινήτως, κατὰ στέρησιν τῶν σκελῶν ἢ ἀδιαλείπτως, καὶ ἄγαν σφοδρώς. Schol.

Ver. 69. κεχόλωται,] Vide ad Il. α’. 57. et ἡ. 756.

Ibid. ὃν ὀφθαλμῷ ἀλάωσεν,] Vide infra ad ἡ. 380. etc.

Ver. 70. ’Αντίθεον Πολύφημον,] Εἰπὼν, “Κύκλωπος κεχόλωται,” καὶ μέλλων ἐπαγαγεῖν, “ἀντίθεα Πολυφῆμῳ,” ὅμως ἥλλαξε τὴν σύνταξιν ὁμοιοπτῶτως τῇ ἐπιμεβολῇ· Κύκλωπις, ὃν ἀλάωσεν, ἀντίθεον Πολύφημον. Eustath. De hujusmodi Syntaxi, vide ad Il. ζ’. 596.

Ibid. ’Αντίθεον] Νῦν τὸν ἐναντιούμενον τοῖς

Νόσον, ὅπως ἔλθῃσι· Ποσειδάων δὲ μεθήσει
 "Ον χόλον· ἔ μὲν γάρ τι δυνήσεται ἀντία πάντων,
 'Αθανάτων ἀέκητι θεῶν, ἐριδαινέμεν οἷος.

80 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις 'Αθήνη·

ᾧ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
 Εἰ μὲν δὴ νῦν τέ το φίλον μακάρεσσι θεοῖσι,
 Νοσῆσαι 'Οδυσῆα δαΐφρονα ὄνδε δόμονδε,
 Ἑρμείαν μὲν ἔπειτα διάκτορον 'Αργειφόντην

85 Νῆσον ἐς 'Ωγυγίην ὀτρύνομεν, ὄφρα τάχιστα
 Νύμφη εὐπλοκάμῳ εἴπῃ νημερτέα βελήν,

"De-reditu, ut revertatur; Neptunus autem remittat

"Suam iram: neque enim quicquam poterit contra omnes,

"Immortalibus invitis Diis, contendere solus."

80 Huic autem respondit deinde dea cæsia Minerva;

"O pater noster Saturnie, supreme regnantium,

"Siquidem nunc hoc gratum beatis diis,

"Redire Ulyssem prudentem ad suam domum,

"Mercurium quidem jam internuncium Argicidam

85 "Insulam in Ogygiam jubeamus ire; ut celerrime

"Nymphæ pulchricomæ edicat certam nostram-sententiam,

85 'Ωγυγίαν] L.

θεοῖς, τὸν ἀσεβῆ. Schol. Minus recte. Vide supra ad ver. 29.

Ver. 72. Φόρκυνος θυγάτηρ.] Ἐνάλιος γὰρ θεὸς ὁ Φόρκυν. Schol.

Ibid. ἀτρυγίτοισι] Vide ad Il. ὁ. 27.

Ver. 73. γλαφυροῖσι] Al. γλαφυρῆσι.

Ver. 74. et 83. 'Οδυσῆα] Vide ad Il. α'. 265.

Ver. 82. Εἰ μὲν δὴ] Siquidem revera.

Ver. 84. διάκτορον] Ἀγγελον σαφῆ. Schol. Διάκτορος δὲ Ἀργειφόντης ὁ διάγων τὰς ἀργειάς, καὶ ἐναργῶς καὶ σαφῶς φαίνων τὰ ἐξαγγελλόμενα. Eustath.

Ver. 86. Νύμφη εὐπλοκάμῳ] Corrigen- dum εὐπλοκάμῳ. Sic enim semper Homerus, et versus fit mollior. Ern.

Ver. 88. Αὐτὰρ ἐγὼν Ἰθάκηνδ' ἐξελεύσομαι,] Τὴν Ἀθήναν ὑπὸ Διὸς ἀποστελλομένην πρὸς Τηλέμαχον εὐρίσκομεν, εὐλόγως. Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἀγαν νόστητος ἦδη τὴν εἰκοσαετῇ ἡλικίαν ὑπερχύπτων μετίβαινεν ἐπὶ τὸν ἄνδρα. Καί τις αὐτὸν ὑπὸ δαίμονος τῶν γιγνομένων λογισμὸς, ὡς ἐκ τῆς χρῆς διαμαρτυρεῖν [Gesperus legendum conjicit διαμαρτυρεῖν] ἐπὶ τῇ τιτραετῇ τῶν μνηστήρων ἀσπώτῃ. Τῷ τιν

ἐν τὸν ἀφροζόμενον ἐν Τηλεμάχῳ λογισμὸς, Ἀθηνᾶς ἐπιφάνειαν ἡλληγόρησεν. Heraclid. Pontic. Similiter et Eustathius; Ὅτι τὸ τὴν Ἀθηνᾶν εἰς Τηλέμαχον κατελθεῖν ἐν Ἰθάκῃ, καὶ ὑποβαλεῖν τὰ ποιητρία, τὴν τῆς φυνικῆς φρονήσεως ἐπιδημίαν δηλοῖ. — Ἦδη γὰρ ὁ Τηλέμαχος ἡλικίας ἐπὶ βῆς τελειοσύνης, καὶ φρονεῖν χύσης, καὶ οἷας συνίναι οἷα ὑπὸ τῶν μνηστήρων ἔπασχεν.

οὐδέ τί σε χρῆ
 Νητίας ἔχειν, ἐπεὶ ἐκ τῆς τολύπος ἐσσί.

Infra ver. 296.

Unde nihili est quod hic Homero vitio vertit Scriptor Gallicus Rapin: "Si Te-
 "lemaque dans l'Odyssée va chercher
 "Ulysse dans les Cours de la Grece, il
 "ne scauroit faire un pas sans l'assistance
 "de Minerve. Elle le conduit par tout,
 "le fait penser à tout, il ne fait rien, et
 "ne pense à rien de luy-même." Com-
 "paraison d'Homere et de Virgile. Vide
 et ad Il. α'. 194. et β'. 169.

Ver. 90. Ἀχαιῆς,] Τὸς Ἰθακησίους. Schol.

Ver. 91. Πᾶσι μνηστήρεσσιν ἀπειπέμην,] Ἰστῶν γὰρ ὅτι ἐντεῦθεν ὁ Ποιητὴς ἀρχεται τὰ

- Νόσον ’Οδυσσῆος ταλασίφρονος, ὥς κε νέηται.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ’Ιθάκηνδ’ ἐξελεύσομαι, ὄφρα οἱ υἱὸν
 Μᾶλλον ἐποτρύνω, καὶ οἱ μένος ἐν φρεσὶ θείω,
 90 Εἰς ἀγορὴν καλέσαντα κερηκομόωντας Ἀχαιῆς,
 Πᾶσι μνησῆρεσσιν ἀπειπέμεν, οἵτε οἱ αἰεὶ
 Μῆλ’ ἀδινὰ σφάζεσι, καὶ εἰλίποδας ἑλικας βῆς.
 Πίμψω δ’ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα,
 Νόσον πευσόμενον πατρὸς φίλῃ, ἣν πε ἀκέσῃ·
 95 ’Ηδ’ ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνδρώποισιν ἔχῃσιν.
 “Ὡς εἶπεσ’, ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,

- “ Reditum Ulyssis magnanimi, uti redeat.
 “ Porro ego in Ithacam proficiscar, ut ei filium
 “ Magis excitem, et ei robur in mente ponam,
 90 “ Ut in concionem vocatis comatis Achivis;
 “ Omnibus procis interdicat, qui ei semper
 “ Pecora plurima mactant, et flexipedes camuris-cornibus boves.
 “ Mittam autem in Spartam et in Pylum arenosam,
 “ Reditum sciscitaturum patris dilecti, sicubi audierit;
 95 “ Atque ut ipsum gloria insignis inter homines habeat.”
 Sic fata, pedibus subligavit pulchra talaria,

κατὰ τὴν μνησθηροφονίαν τεκταίνεσθαι, καὶ τῆς ἐπ’ αὐτῇ πιδανολογίας θειμιλίης ἐκ μακρῶ προκαταβάλλεσθαι· αὐτὴ γάρ ἐστι τὸ σκοπιμώτατον τέλος τῆς ποιήσεως ταύτης· καὶ τὸ τῶν πράξεων τῷ βιβλίῳ τύτῃ ἀνδρῶδες καὶ ἡρωϊκὸν αὐτόθι κείται τῷ Ποιητῇ· καὶ τρόπον τινὰ, τὰ ἄλλα πάντα δι’ αὐτὴν πέπλασται. Διὸ καὶ αὐτὴν ἀνύσας ὁ Ποιητὴς, συγκαταπαύει καὶ τὸ βιβλίον. Eustath. Atque hinc liquet libros hosce ab Homero non, ut nonnulli crediderunt, sparsim et singulatim, sed totos uno consilio fuisse conscriptos. Vide ad II. α’. initio.

Ver. 92. ἀδινᾷ] “Ἡτο λειπτὰ, πρὸς σύγκρισιν τῶν βοῶν· ἢ ἀντὶ τῷ ἀδινῶς, ἵνα ἢ, πυκνῶς καὶ συνεχῶς. Schol. Ἀδινὰ δὲ, τὰ πυκνὰ καὶ ἀσφιγῆ καὶ εἰς κέρον, ἀπὸ τῷ ἄδην. Eustath.

Ibid. εἰλίποδας ἑλικας] Qua ratione, εἰλίποδας, hic ultimam producat, item πρώτος, ver. 113. vide ad II. α’. 51.

Ibid. ἑλικας] Ἑλικοειδῆ κέρατα ἔχοντας. Schol.

Ver. 93. Πίμψω δ’ ἐς Σπάρτην] Al. Πίμψω δὲ Σπάρτην.

Ver. 95. ’Ηδ’ ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνδρώποισιν ἔχῃσιν.] “Οτι σχῆμα ἀμφιβολίας τὸ,

“’Ηδ’ ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνδρώποισιν ἔχῃσι.” Διηλοὶ γὰρ, ἢ ὅπως ἑκείνη ἔχει εἶναι τὸν ’Οδυσσεύα· ἢ ὅπως ἑκείνη ἔχει τὸν Τηλέμαχον ὡς κοπιᾶσαντα ὑπὲρ τοῦ πατρὸς· καὶ ἔστι κρείττον αὐτῇ ἢ ἔννοια. Eustathius. Similiter et Spondanus: “Ambigua” (inquit) “videtur oratio; nam istud μιν “non facile dictu est, quo referatur; an “ad Ulyssem, an ad Telemachum. Si ad “Ulyssem referatur, sensus erit: Sicubi “Telemachus audiat, ubi gentium fama “sit Ulysses. Si ad Telemachum, intel- “ligendum est, hac diligentia et officio “Telemachum laudem et famam sibi “esse comparaturum.” Mihi quidem nulla hic videtur ambiguitas; prior enim explicandi ratio, ne quid amplius dicam, cum voce ἐσθλὸν nequaquam congruit. Vide autem et infra ad ver. 284. et ad γ’. 78. Clark. Sed restat hæc difficultas, quod infra Minerva nihil tale Telemacho dicit, nempe de gloria sibi tali itinere paranda, sed tantum de indagatione, itemque quod ibi κλέος de fama, per quam aliquid cognoscimus, aut in vestigia deducimur. Nisi quis referre huc velit ver. 298. sq. Ern.

- 'Αμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὕγρην,
 'Ἡδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοῆς ἀνέμοιο·
 Εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξείῃ χαλκῷ,
 100 Βριθῦν, μέγα, σιβαρὸν, τῷ δάμνησι σίχας ἀνδρῶν
 'Ηρώων, τοῖσιν τε ποτέσσεται ὀβριμοπάτρη.
 Βῆ δὲ κατ' ἐλύμποιο καρήνων αἰτῆσσα·
 Στῇ δ' 'Ιθάκης ἐνὶ δήμῳ, ἐπὶ προθύροις 'Οδυσῆος,
 Οὐδ' ἐπ' αὐλείῃ· παλάμῃ δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος,
 105 Εἶδομένη ξείνῳ Ταφίῳν ἡγήτορι Μέντῃ.
 Εὖρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγήνορας· οἱ μὲν ἔπειτα

Immortalia, aurea, quæ ipsam ferebant tam super mare,
 Quam super immensam terram, simul-cum flatu venti:
 Sumpsit autem validam hastam, acuminatam acuto ære,

100 Gravem, magnam, solidam; qua domat acies virorum

Heroum, quibus utique irascitur forti-patre-nata.

Descendit autem ab Olympi verticibus festinans:

Stetitque Ithacæ in populo ad vestibulum Ulyssis,

Limine in aulae, manu vero tenebat ferream hastam;

105 Similis hospiti Taphiorum duci Mentæ.

Invenit autem procos superbos: illi quidem tum

104 ἐπαυλείῃ] F. A. L.

Ver. 96. ὑπὸ ποσσὶν ἐθήσατο καλὰ πίδαλα,
 'Αμβρόσια, χρύσεια,] Virgil.

———— pedibus talaria nectit

Aurea: quæ sublimem alis, sive æquora supra,
 Seu terram, rapido pariter cum flamine portant.

Æn. IV. 239.

Ibid. καλὰ] Similiterque ver. 131. et
 155. καλόν et ver. 137. καλῇ et ver. 208.
 καλὰ. Vide ad Il. β'. 43.

Ver. 99. Εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος,] 'Αθ-
 ῆνται μετὰ ἀσπερίσκων, οἳ ἐν τῇ σῆς 'Ιλιάδος,
 καλῶς. Schol. Ubi pro, ἐν τῇ σῆς 'Ιλιάδος,
 Barnesius edidit ἐν τῇ κ'. τῆς 'Ιλιάδος.
 "Nam hic locus," inquit, "extat in κ'. i.
 "e. in decimo Iliados." Atqui in isto
 libro occurrit unicus tantum hic versus,
 Εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξείῃ
 χαλκῷ, ver. 135. neque ibi de Minerva,
 sed de Nestore usurpat. Ideoque Scho-
 liasten ista potius Iliados loca respicere
 crediderim, ubi Minervam ad prælium
 sese accingentem depingit Poëta; ε'. 745.
 Σ'. 389.

———— λάξετο δ' ἔγχος

Βριθῦν, μέγα, σιβαρὸν τῷ δάμνησι σίχας ἀν-
 δρῶν

'Ηρώων, τοῖσιν τε ποτέσσεται ὀβριμοπάτρη.

Quorum versuum posteriores duo hic ad
 verbum repetuntur, ver. 100. 101.

Ibid. ἀκαχμένον ὀξείῃ χαλκῷ,] Virgil.

———— ferro præfixum robur acuto.

Æn. X. 479.

Ver. 102. Βῆ δὲ κατ' ἐλύμποιο καρήνων
 αἰτῆσσα·] Virgil.

Illa viam celerans —————

———— cito decurrit tramite virgo.

Æn. V. 609.

Ver. 103. Στῇ δ' 'Ιθάκης ἐνὶ δήμῳ,] Δήμῳ,
 τόπῳ ἐν 'Ιθάκῃ, ὅπου ἦν τὸ 'Οδυσσεύς βασι-
 λειον. Schol. Δύναται δὲ καὶ ἄλλως τὸ 'Ιθά-
 κης ἐν δήμῳ νοηθῆναι, ἀντὶ τῷ ἐν τοῖς 'Ιθα-
 κησίοις, ὡς καὶ μετ' ἄλλα ἐρεῖ, (infra ver.
 237.) "Τρώων ἐνὶ δήμῳ." Eustath. Poste-
 rior verior videtur explicandi ratio ex
 aliis locis, ubi eandem phrasin usurpat
 Poëta;

- Πεσσοῖσι προπάροιθε θυράων θυμὸν ἔτερπον,
 ’Ημενοι ἐν ρινοῖσι βοῶν, ἃς ἔκτανον αὐτοί.
 Κήρυκες δ’ αὐτοῖσι καὶ ὀτρηροὶ δευράποντες,
 110 Οἱ μὲν ἄρ’ οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὕδωρ,
 Οἱ δ’ αὖτε σπόγγοισι πολυτρήτοισι τραπέζας
 Νίζον, καὶ προτίθεντο, ἰδὲ κρέα πολλὰ δατεῦντο.
 Τὴν δὲ πολὺ πρῶτος ἶδε Τηλέμαχος θεοειδής·
 ’Ησο γὰρ ἐν μνηστῆρσι φίλον τετιημένος ἦτορ,
 115 ’Οσσόμενος πατέρ’ ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσὶν, εἴποθεν ἐλθὼν
 Μνηστῆρων τῶν μὲν σκέδασιν κατὰ δάματα θείῃ,

Talis ante januam animum oblectabant,
 Sedentes in pellibus boum, quos occiderant ipsi.
 Præcones vero ipsis et seduli famuli,

- 110 Alii quidem vinum miscebant in crateribus et aquam,
 Alii autem spongiis multiforis mensas
 Abstergebant, et proponebant, et carnes multas dividebant.
 Hanc vero longe primus vidit Telemachus deo-similis;
 Sedebat enim inter procos caro mæstus corde,

- 115 Cernens patrem eximium in mente, si alicunde veniens
 Procorum quidem dispersionem per ædes faceret,

’Υμέτερος δ’ ἐκ ἐσσι γένεως βασιλεύτερον ἄλλο
 ’Εν δῆμῳ Ἰθάκης. — Infra δ. 532.

καὶ δέ σε φασὶν
 ’Εν δῆμῳ Ἰθάκης μετ’ ὀμήλικας ἔμμεν’ ἄριστον.
 τ. 418.

Εἰ γὰρ μιν ζῶν γ’ ἐκίχης Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ.
 δ. 283.

Ver. 104. et 121. χάλκεον ἔγχεος,] Vide
 ad Il. γ’. 380.

Ver. 105. Ταφίαν] Τάφος, ἡ νῆσος τῶν
 ’Εχινάδων, ἣν κατὰ κεν Τηλεβόαν. Schol.
 Cæterum mire, ne dicam plane ridicule,
 de hac voce Eustathius in Comment. ad
 ver. 523. hujus libri: ’Καὶ ἴσως καὶ διὰ τῆτο,
 συμβολικῶς καὶ ἀστειῶς ὁ Ποιητὴς τὴν τῷ
 Τηλεμάχῳ ἐπιφοιτήσασαν Ἀθηνᾶν, ἡγήτορι
 Ταφίαν ἀπέικασε, διὰ τὸ ἐκβαμβητικὸν τῆς
 ἐν αὐτῷ φρονήσεως. Τάφος γὰρ ἡ νῆσος, ὁμω-
 νυμίαν ἔχει πρὸς τὸ θάμβος, ὅτι καὶ αὐτὸ τά-
 φος λέγεται. Vide ad Il. α’. 242.

Ver. 106. μνηστῆρας ἀγνόοντας,] Ἀγαν
 αὐθάδεις, ὕβριστάς. Schol. ’Οτι τὸ, ἀγ-
 νωρ, ἢ μόνον ἐπὶ ψόγῃ λαμβάνεται, ὅτε καὶ
 ὁλοὶ τὸν θρασὺν καὶ ὕβριστήν· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ
 ἐπαίνοι, ὁπνίκα τὸν ἀνδρείον ὁλοὶ, ὡς πολ-
 λαχρὲς τῆς ἰλιάδος εὐρεται. Eustath. Quin

et nihil opus ut hic in malam partem ac-
 cipturur vox ἀγνόοντας. Vide supra ad ver.
 29. et 70.

Ver. 107. Πεσσοῖσι — θυμὸν ἔτερπον,]
 Vide *Athenæum*, lib. I. cap. 14. Ubi
 lus hic Procorum particulatim descri-
 bitur.

Ver. 107. 110. 112. ἔτερπον, — ἔμισγον
 — Νίζον,] Vide ad Il. γ’. 84.

Ver. 108. ’Ημενοι ἐν ρινοῖσι βοῶν, ἃς ἔκτα-
 νον αὐτοί.] Διὰ τέτα τὸ βίαιον ἐμφαίνει τῶν
 μνηστῆρων, τὸ τὰς βύρσας ὑποστρωνύνειν τοῖς
 θρόνοις καθήμενων. Schol.

Ver. 110. ἄρ’] Ut fieri solet.

Ver. 113. θεοειδής,] Vide ad Il. ω’. 217.

Ver. 115. ’Οσσόμενος πατέρ’ ἐσθλὸν ἐνὶ
 φρεσὶν,] ’Ητοι ἐν ἑαυτῷ κληρονόμιος καὶ
 εὐχόμενος θείας τυχεῖν φήμης, περὶ τῆς ἐπα-
 νόου τῆ πατρός. Porphyr. Quæst. Homeric.
 16. ’Οσσόμενος δὲ φρεσὶν ὁ φανταζόμενος
 τὸ μὴ παρὸν, καὶ κατὰ τὸν αὐτὸ βλέπων καὶ
 ἀνειδωλοποιούμενος. ’Ως ὁ Τηλέμαχος κάθη-
 ται “ὀσσόμενος φρεσὶ πατέρα ἐσθλόν.” Eu-
 stath. Clark. Melior est Porphyrii ratio.
 Est autem modus loquendi, de quo supra,
 pro ὀσσόμενος ἐν φρεσὶ εἴποθεν πατὴρ ἐσθλός
 ἐλθὼν etc. Ern.

- Τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχοι, καὶ κτήμασιν οἷσιν ἀνάσσοι.
 Τὰ φρονέων, μνηστῆρσι μεδήμενος, εἴσιδ' Ἀθήνην·
 Βῆ δ' ἰδυὺς προθύροιο· νεμεσσήθη δ' ἐνὶ θυμῷ,
 120 Ξεῖνον δηδὰ θύρῃσιν ἐφεσάμεν· ἐγγύθι δὲ σᾶς,
 Χεῖρ' ἔλε δεξιτερὴν, καὶ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Χαῖρε, ξεῖνε· παρ' ἄμμι φιλήσεται· αὐτὰρ ἔπειτα,
 Δείπνῃ πασσάμενος, μυθήσεται, ὅττεό σε χρῆ.
 125 Ὡς εἰπὼν ἡγήϊθ', ἥ δ' ἔσπετο Παλλὰς Ἀθήνη·
 Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐντοσθεν ἔσαν δόμος ὑψηλοῖο,
 Ἔγχος μὲν ῥ' ἔστησε φέρον πρὸς κίονα μακρὴν,
 Δεσποδόκης ἐντοσθεν ἐϋζόος, ἔνθα περ ἄλλα
 Ἔγχε' Ὀδυσσεύς ταλασίφρονος ἴσατο πολλά·

Honorem autem ipse haberet, et bonis suis imperaret.

Hæc cogitans, procis assidens, vidit Minervam;

Ivitque recta foras: indignabatur nempe animo,

120 Hospitem diu ad januam stare: prope autem astans,

Manum prehendit dextram, et accepit æream hastam,

Et ipsam compellans verbis alatis allocutus est;

“Salve, hospes; a nobis amice excipieris: cæterum deinde,

“Cæna refectus, loqueris, quid tibi opus sit.”

125 Sic fatus præibat, sequebatur autem Pallas Minerva:

Illi vero cum jam intra domum venissent excelsam,

Hastam quidem *Telemachus* statuit ferens ad columnam longam,

Intra armarium bene-politum; ubi utique alia

Hastæ Ulyssis magnanimi stabant multæ:

129 Ἔγχεα Ὀδυσσεύς] R.

Ver. 116. σκίδασιν] Vide ad *Il.* α'. 67.
 et 140.

Ver. 123. φιλήσεται] Vide ad *Il.* υ'. 304.
 et α'. 358.

Ver. 124. 128. πασσάμενος, — Νίφασθαι.]
 Vide infra ad ε'. 491. et ad ι'. 296.

Ver. 126. Οἱ δ' ὅτε δὴ] Vide ad *Il.* ζ'.
 435. et 504.

Ver. 127. Ἔγχος μὲν ῥ' ἔστησε φέρον πρὸς
 κίονα μακρὴν.] Virgil.

Exin, quæ in mediis ingenti adnixa columnæ
 Ædibus astabat, validam vi corripit hastam.

Æn. XII. 92.

Ver. 128. Δεσποδόκης] Δοραποδόκης· νοη-
 τὸν δὲ ἀπεξῆσθαι τὰς κίονας, καὶ ἐνταῦθα
 ἀποστῆσθαι τὰ δόρατα. Schol.

Ibid. ἔνθα περ] *Ubi scilicet.*

Ver. 130. λίτα] Ὅμηρος δὲ ὁ θαυμασιώ-
 τατος, τῶν στρωμάτων τὰ μὲν κατώτερα, λίτα
 εἶναι φάσκει, ἥτοι λευκὰ καὶ μὴ βεβαμμένα,
 ἢ πεποικιλμένα. *Athenæus*, lib. II. cap. 9.
 Vide et ad *Il.* ω'. 644.

Ver. 131. ἦεν.] *Al.* εἶεν.

Ver. 132. κλισμὸν] Δίφρον, ἀνάκλιστον
 [*Barnesius* ex MS. edidit ἀνάκλιντρον]
 ἔχοντα, καθίδραν. Schol. Vide infra ad
 ver. 145.

Ver. 135. ἀνιθδῆς] Vide ad *Il.* π'. 762.
 et δ. 24.

Ver. 134. Δείπνῃ ἀδήσειεν.] Ὅτι τὸ, δειπ-
 νῇ ἀδήσειεν, ἀντὶ τῆς ἀηδισθῆναι, ἀπὸ τῆς ἀηδῆς
 κίεραται. Διὸ καὶ ἐκτεταμένον ἔχει τὸ δι-

- 130 Αὐτὴν δ’ ἐς θρόνον εἷσεν ἄγων, ὑπὸ λῖτα πετάσας,
Καλὸν, δαιδάλεον· ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν.
Πὰρ δ’ αὐτὸς κλισμὸν θέτο ποικίλον, ἔκτοθεν ἄλλων
Μνηστῆρων· μὴ ξεῖνος, ἀνιθεὶς ὀρυμαγδῶ,
Δείπνῳ ἀδήσειεν, ὑπερφιάλοισι μετελθὼν,
135 Ἦδ’ ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἀποικορμένοιο ἔροιτο.
Χέρνιβα δ’ ἀμφίπολος προχῶν ἐπέχευε φέρεσσα
Καλῆ, χρυσεῖη, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
Νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν·
Σῖτον δ’ αἰδοίη ταμὴν παρέθηκε φέρεσσα,
140 Εἶδατα πόλλ’ ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων.
Δαιτρὸς δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν αἰείρας
Παντοίων, παρὰ δὲ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα.

- 130 Ipsam vero in thronum collocavit, ducens, stragulo substrato,
Pulchro, ingeniose-facto; sub pedibus autem scabellum erat.
Juxta autem ipse sibi sellam posuit variegatam, seorsum ab aliis
Prociis; ne hospes, offensus tumultu,
Convivium molestum-haberet, cum superbis congressus;
135 Atque ut ipsum de patre absente interrogaret.
Aquam vero ancilla ex gutto profundeabat ferens
Pulchro, aureo, super argenteum lebetem
Ad lavandum; juxtaque politam stravit mensam:
Panem vero veueranda proma apposuit ferens,
140 Fercula multa apponens, largiens de præsentiis.
Coquus autem carniū lances apposuit sumens
Omnigenum, ipsi etiam apponebat aurca pocula.

130 πετάσας] F. A. L.

θρόνον. Eustath. Cæterum nonnullos ἀδ-
δήσειεν scripsisse testatur Barnesius.

Ver. 136. Χέρνιβα] Τὰ ἐπὶ τῶν χειρῶν
ὑδατα. Schol.

Ibid. προχῶν] Ἀγγεῖον προχυτικῶν, ἀπὸ
τῆς χεὶρος τὸ ὕδωρ· τῶν κατ’ ἡμᾶς ξέστη. Schol.
Apud Andronicum Livium, Guttus, Pol-
lubrum.

Ver. 140. χαριζομένη παρεόντων.] Παρεόν-
τα δὲ βρώματα λέγει, τὰ ἐν τῇ ταμείᾳ ἀπό-
θετα, ἥτοι ἑωλα. Eustath.

Ver. 141. Δαιτρὸς δὲ κρειῶν πίνακας]
Athenæus hæc omittenda contendit: Ἀ-
μαρτάνυσαι δὲ οἱ ἐφίξῃς γράφοντες τύτῃς τῆς
στίχους·

Σῖτον δ’ αἰδοίη ταμὴν παρέθηκε φέρεσσα,

Εἶδατα πόλλ’ ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων.

Δαιτρὸς δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν αἰείρας.

Εἰ γὰρ εἶδατα παρέθηκεν ἡ ταμὴν, δηλὸν ὡς
κρεάτων λείψανα τυγχάνοντα τὸν δαιτρὸν
ἐκ ἑδῆς παρεισφέρειν· διόπερ τὸ δίσκον ἀπαρ-
κτεῖν, lib. V. cap. 4. Quin et, uti ad hunc
Athenæi locum annotat Casaubonus, infra
Odys. η’. 175. ubi hic locus iterum oc-
currit, repetuntur versuum horum priores
duo, “Σῖτον δ’ — παρεόντων,” omisso se-
quenti “Δαιτρὸς δὲ etc.” Eustathio vero,
quocum facit et Dna Dacier, haud satis
idoneæ videntur Athenæi rationes: Καὶ
μὴν καινὸν ἄλλως ἔδιν, τῶν τριῶν εἰχῶν φυ-
λαττομένων, τὴν μὲν ταμὴν ἑωλα παρατί-
θαι, τὸν δ’ αὖ δαιτρὸν ἐπεροῖα παντοῖα πρὸς-

- Κήρυξ δ' αὐτοῖσιν θάμ' ἐπώχετο οἶνοχοεύων.
 Ἐς δ' ἦλθον μνηστῆρες ἀγῆνορες· οἱ μὲν ἔπειτα
 145 Ἐξείης ἔζοντο κατὰ κλισμὰς τε θρόνους τε.
 Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν·
 Σῖτον δὲ δμῳαὶ παρενέηενον ἐν κανέοισιν·
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα, προκείμενα, χεῖρας ἱάλλον.
 Κῆροι δὲ κρητῆρας ἐπεσέψαντο ποτοῖο.

Præco porro eos sedulo obibat vinum fundens.

Ingressi autem sunt proci superbi, qui quidem deinde

145 Ordine sedebant per sedilia thronosque.

His vero præcones quidem aquam in manus fuderunt;

Panem autem ancillæ accumulabant in canistris:

Illi vero ad cibos paratos appositos manibus porrigebant.

Juvenes autem crateras coronarunt potu.

147 sqq. Ed. Rom. ordinem versuum facit eum, quem *Barnesius* habet.

vid. not. *Clarkii*. et sola habet versum νόμψαν — δεπαίσει.

φατα ποικιλίας τε χάριν καὶ πρὸς φιλοφρο-
 σύνης ἔνδειξιν. *Eustath.*

Ibid. Δαιτρός] Μάγειρος· ὁ διανέμων τὰ
 πρῆα. *Schol.* "Hic acceptos a coquo cibos
 "mensis inferebat, illatos secabat." *Ca-*
saubon. Annotat. in *Athenæum*, lib. V.
 cap. 4.

Ver. 143. et 155. Κήρυξ] Ita *Barnesius*.
 Recte, ut opinor. Vide supra ad *Il.* α'.
 149. et β'. 267. *Vulgg.* utrobique Κήρυξ.

Ver. 144. μνηστῆρες ἀγῆνορες] *Scholi-*
astes exponit ἄγαν αὐθάδεις sed vide supra
 ad ver. 106.

Ver. 145. Ἐξείης ἔζοντο κατὰ κλισμὰς τε
 θρόνους τε.] Ἐκαθίσζοντο δὲ καὶ δεῖπνυντες οἱ
 τότε. Πολλὰ γὰρ γὰρ ὁ Ὅμηρος φησὶν "Ἐξ-
 "είης ἔζοντο κατὰ κλισμὰς τε θρόνους τε."
 Ὁ γὰρ θρόνος αὐτὸς μόνον ἐλευθέρους ἐστι κα-
 θέδρα σὺν ὑποποδίῳ, ὅπερ θρήνον καλεῖντες,
 ἐντεῦθεν αὐτὸν ὠνόμασαν θρόνον, τῷ θρήσασ-
 σαι χάριν, ὅπερ ἐπὶ τῷ καθίζεσθαι τάσσουσιν.
 — Ὁ δὲ κλισμὸς περιττοτέρως κινδύνηται
 ἀνακλίσσει. *Athenæus*, lib. V. cap. 4.

Ver. 147. 148. 149. Σῖτον δὲ δμῳαὶ etc.]
Barnesius locum hunc versuum ordine
 mutato, alioque etiam versu inserto, ita
 edidit:

Κῆροι δὲ κρητῆρας ἐπιστέψαντο ποτοῖο

Νόμψαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπαίσει.

Σῖτον δὲ δμῳαὶ παρενέηενον ἐν κανέοισιν.

Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.

Atque hanc ordinationem ex *Iliad.* *Odys.*
 γ'. 558. φ'. 270. itemque ex *Eustathio*,

confirmari existimat vir eruditus. Sed,
 ut opinor, minus recte. Nam in omni-
 bus locis jam citatis non occurrunt duo
 isti versus, Σῖτον δὲ δμῳαὶ — χεῖρας ἱάλλον.
 Et quamvis in *Eustathii* textu locus hic,
 uti nunc disposuit *Barnesius*, editus sit;
 liquet tamen ex commentario, ipsum non
 ita legisse. Porro versum istum, "Νώ-
 "μψαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπαίσει,"
 agnovisse quidem hic videtur *Scholiastes*,
 qui vocem Νόμψαν citat, exponitque Ἐμ-
 ρισαν. *Henricus Stephanus* autem, in an-
 notationibus ad hunc locum, quamvis
 versum hunc in Editionibus plerisque re-
 periri fatetur, aliunde tamen huc irrep-
 sisse pro certo habet. Vide infra ad
 γ'. 540. et φ'. 272. *Clark.* Edd. veterum
 solus Romanus habere docet *Var. Lect.*
Ern.

Ver. 147. παρενέηενον] Τὸ δὲ παρενέηενον
 — δηλοῖ — τὸ σαρκεῖν, καὶ ἐμφαίνει τὸν
 πληθυντὸν τῷ σίτι. *Eustath.*

Ver. 148. ὀνείαθ'] Τὰ ὄνσιον ἐμποῖοντα
 ἐοῖσιν. *Schol.*

Ver. 149. κρητῆρας ἐπιστέψαντο ποτοῖο.]
Virgil.

Crateras magnos statuunt et vina coronant.

Æn. I. 728.

Vide et ad *Il.* α'. 470.

Ver. 150. Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἰδητύος
 ἔξ' ἔρον ἔντο] *Virgil.*

Postquam exempta fames, et amor compressus
 edendi.
Æn. VIII. 184.

- 150 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο
Μνηστῆρες, τοῖσιν μὲν ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα μεμῆλει,
Μολπή τ’ ὀρχησὺς τε· τὰ γάρ τ’ ἀναδήματα δαιτός.
Κήρυξ δ’ ἐν χερσὶν κίθαριν περικαλλέα θῆκε
Φημίῳ, ὅς ῥ’ ἤειδε παρὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκη.
155 Ἦτοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν αἰεῖδειν·
Αὐτὰρ Τηλέμαχος προσέφη γλαυκῶπιν Ἀθήνην,

150 At postquam potus et escæ desiderium exemerant
Proci, ipsis quidem alia in mente curæ-erant,
Cantus saltatioque: hæc enim sunt ornamenta convivii.
Præco autem in manus citharam perpulchram posuit
Phemio, qui quidem canebat inter procos necessitate.

155 Ac ille quidem citharam-pulsans præludebat ut scite caneret:
Verum Telemachus allocutus est cæsiis-oculis Minervam,

153 χερσὶ] Edd. vett. recte.

Vide ad II. α'. 469.

Ver. 151. τοῖσιν μὲν ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα μεμῆλει.] Πιστανῶς, ἵνα ὁ Τηλέμαχος καιρὸν σχῇ. Schol. Clark. Cæterum τοῖσι scribendum videtur de more *Homeri*: et mox ver. 153. ἐν χερσὶ, ut est in edd. vett. Vid. *Var. Lect. Ern.*

Ibid. μεμῆλει.] *Eustathius* in commentario legit μέμηλς. Quo modo neutiquam constabit Temporum ratio. Vide ad II. β'. 614. et ad α'. 37. et 221.

Ver. 152. Μολπή τ’ ὀρχησὺς τε· τὰ γάρ τ’ ἀναδήματα δαιτός.] Ita infra Σ'. 99.

Φόρμιγγός. Σ', ἥ δαιτὶ συνήγορός ἐστι θαλεῖρη.

Et ε'. 270.

— ἐν δὲ τε φόρμιγγ
Ἦτύει, ἣν ἄρα δαιτὶ θεοὶ παῖσσαν ἱταίρην.

Καὶ μοι μῆδεις ὑπολαβέτω ὅτι πρὸς τέρεψιν μόνον χρησίμην ὥθη μυσικὴν "Ὅμηρος διὰ τούτων" ἄλλα γὰρ βαδύτερός ἐστι νῦν ἡγεκρυμμένος τοῖς ἔπσοι. Εἰς γὰρ ὠφέλειαν καὶ βοήθειαν τὴν μεγίστην αὐτοῖς καιροῖς παρέλαβε μυσικὴν· λέγω δὲ εἰς τὰ δεῖπνα καὶ τὰς συνουσίας τῶν ἀρχαίων. Συνίβαντες γὰρ εἰσάγεσθαι μυσικὴν, ὡς ἱκανὴν ἀντιστῆναι καὶ πρᾶνναι τὴν τῷ οἴνῳ ὑπόθετον δύναμιν· καδάπερ πε φησὶ καὶ ὁ ἡμέτερος Ἀριστοτέλης· ἐκείνος γὰρ ἔλεγεν εἰσάγεσθαι μυσικὴν, παρ' ὅσον ὁ μὲν οἶνος σφάλλειν ἐπίφυκε τῶν ἄδην αὐτῶν χρησμεύων τὰ τε σώματα καὶ τὰς διανοίας· ἡ δὲ μυσικὴ τῇ περὶ αὐτὴν τάξει τε καὶ συμμυστρίᾳ ἐν τὴν ἐναντίαν κατὰστυσιν

ἄγει τε καὶ πρᾶννει. *Plutarch. de Musica*, sub fine: ubi et hunc *Homeri* locum adducit. Vide infra ad Σ'. 99. et ε'. 271.

Ver. 153. Κήρυξ δ' ἐν χερσὶν etc.] *Herodotus* in *Vita Homerī* locum hunc hoc modo citat:

Κήρυξ δ' ἐν χερσὶν κίθαριν περικαλλέει θῆκε
Φημίῳ, ὅς τε πολλὸν ἐκαίνυτο πάντας αἰεῖδων.

Unde *Barnesius* post hunc versum inseruit;

Φημίῳ, ὅς τε νυ πολλὸν ἐκαίνυτο πάντας αἰεῖδων.

Atqui *Herodotum* versum proxime sequentem, "Φημίῳ, ὅς ῥ' ἤειδε etc." isto modo tantum legisse, aut forte memoriter citasse crediderim.

Ibid. ἐν χερσὶν κίθαριν περικαλλέα θῆκε] *Virgil.*

— Cithara crinitus Iōpas

Personat aurata. — *Æn. I. 744.*

Ver. 154. Φημίῳ, ὅς ῥ' ἤειδε παρὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκη.] Προειφώνησε, ἵνα ὁ Φήμιος σωθῇ, ἐν τῇ μνηστοπροφονίᾳ. Schol. Vide infra ad χ'. 330. etc.

Ibid. ὅς ῥ' Qui utique; Qui scilicet.

Ver. 155. Ἦτοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν αἰεῖδιν.] "Ἀναβάλλεσθαι autem dicuntur, inquit *Eustath.* οἱ κισθαρίζοντες, "pro ἀνακρέσθαι seu προοιμαῖζεσθαι. Dicunt Latini poetæ chordas pollice præ-
"lentare, ut apud *Ovid. Metam. l. V.*

- "Αγχι σχὼν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πευθοῖαθ' οἱ ἄλλοι·
 Ξεῖνε φίλ', εἰ καὶ μοι νεμεσήσῃς, ὅ, ττι κεν εἴπω;
 Τέτοισιν μὲν ταῦτα μέλει, κίθαρις καὶ αἰοιδῇ,
 160 'Ρεῖ, ἐπεὶ ἀλλότριον βίοτον νήποινον ἔδουσιν
 'Ανέρος, ἔ δὴ πε λεύκ' ὅσέα πύθεται ὄμβρω,
 Κείμεν' ἐπ' ἡπείρου, ἢ εἰν ἀλὶ κῦμα κυλίνδει.
 Εἰ κεῖνόν γ' Ἰθάκηδ' ἐδοῖατο νοσήσαντα,
 Πάντες κ' ἀρησαίατ' ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι,
 165 "Η ἀφνειότεροι χρυσοῖό τε ἐσθλῆτός τε.
 Νῦν δ' ὁ μὲν ὥς ἀπόλωλε κακὸν μόρον, εἰ δέ τις ἡμῖν

Prope admoto capite, ut ne audirent alii;

"Hospes care, num etiam mihi irasceris, ob id quod dixero?

"His quidem hæc curæ sunt, cithara et cantus,

160 "Facile sane: quoniam alienum cibum impune absumunt

"Viri, cujus jam alicubi alba ossa putrescunt imbre,

"Jacentia in continenti, aut illa in mari fluctus volvit.

"Si illum utique in Ithacam viderint reversum,

"Omnes optarint celeriores pedibus esse,

165 "Quam ditiores auro vestique.

"Nunc vero ille sic periit malo fato, neque ulla nobis

159 Τέτοισι] Edd. præter R. Ibid. μέλλει] F. A. R.

"Calliope querulas prætentat pollice chor-
 das. Ergo ἀναβολὴ dicitur ipsa chor-
 darum digitis facta prætentatio, quam
 "vulgo pro ludium et pro lusionem appel-
 "lant, et quidam præcentrationem, i. e. can-
 "tus proæmium." *Benedict. in Pindar. Pythior. Ode I. 7.* Similiter et Menagius;
 "Sunt autem ἀναβολαὶ proæmia Musico-
 "rum; qua voce utitur Pindarus Pythi-
 "or. Ode I. statim initio: ἀμβολὰς τινύ-
 "χης ἐλελιζόμενα —. inde ἀναβάλλεσθαι
 "apud Homerum *Odyss. α'*. pro chordas
 "pollice prætentare; "Ἦτοι δ' φορμίζων ἀν-
 "βάλλετο καλὸν ἀείδειν." *Annotat. in Laert. lib. IX.* Sic apud Theocritum;

Γῶ δ' ἐπὶ Δαμώϊτας ἀνιβάλλετο, καὶ τὰδ' αἰδὼν.
Idyll. VI. 20.

Δεύτερος αὖ Δάφνης λιγυρεῖς ἀνιβάλλετ' ἀείδειν.
Idyll. VIII. 71.

Καί τι πόδας φιλικὸν μέλος ἀμβάλλει —.
Idyll. X. 22.

Item apud Aristophanem:

— Ξυγλιέγοντ' ἀναβολὰς ποτόμηναι.
Pax, ver. 850.

Vide *Histoire Critique de la Republique des Lettres*, Tom. I. pag. 234.

Ver. 156. 178. et 221. γλαυκῶπιν 'Αθή-
 νην, — γλαυκῶπις 'Αθήνη] Vide ad *Il. α'*.
 206.

Ver. 157. πευθοῖαθ' οἱ ἄλλοι] *Al.* πευ-
 θοῖατο ἄλλοι.

Ver. 158. εἰ καὶ μοι] *Al.* ἢ καὶ μοι.

Ver. 160. ἀλλότριον βίοτον νήποινον ἔδου-
 σιν]

'Αλλότριον κάματον σφετέρην ἐς γαστέρε' ἀμύνται.
Hesiod. Theogon. ver. 599.

Οὕτω τί τ' ἀλλότρε' ἐσθίειν ἐστὶ γλυκύ.
Alexis Poëta apud Athen. l. IV. c. 18.

'Ανδρὸς ἐνὸς βίοτον νήποινον ἐλίσσαι.
Infra ver. 377. hujus libri; et β'. 142.

Quasi mures, semper edimus alienum cibum.
Plautus Captiv. Scen. I. ver. 9.

Ver. 166. ἀπόλωλε] Vide ad *Il. κ'*. 186.
 187. et ad *α'*. 57.

Ibid. οὐδὲ τις ἡμῖν Ἐλαπωρῆ] *Eustathius*
 nonnullos hic Ἐλαπωρῆ legisse annotat. At

- Θαλπωρῇ, εἴπερ τις ἐπιχθονίων ἀνδράπων
 Φησὶν ἐλεύσεσθαι· τῷ δ’ ὤλετο νόσιμον ἥμαρ.
 Ἄλλ’ ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 170 Τίς; πόθεν εἴς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις, ἥδ’ ἐ τοκῆες;
 Ὀπποῖός δ’ ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο; πῶς δέ σε ναῦται
 Ἠγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχετόωνται;
 Οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν οἶομαι ἐνθάδ’ ἰκέσθαι.
 Καί μοι τῷτ’ ἀγόμευσον ἐτήτυμον, ὅφρ’ εὔ εἰδῶ,
 175 Ἥ ἐ νέον μεθέπεις, ἧ καὶ πατρῷός ἐσσι
 Ξεῖνος; ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ

“ Spes est, etiamsi quis terrestrium hominum

“ Dicat reditum esse; ejus enim periit reditus dies.

“ Sed age, mihi hoc dic et vere enarra,

170 “ Quis? unde es hominum? ubi tibi urbs, atque parentes?

“ Quali autem in navi advenisti? quo pacto te nautæ

“ Duxerunt in Ithacam? quosnam se esse prædicant?

“ Neque enim ullo pacto te peditem existimo huc venisse.

“ Et mihi hoc dic vere, ut bene cognoscam,

175 “ An recens venisti, an etiam paternus es

“ Hospes? quoniam multi adibant viri nostram domum

162 κυλίνδει] A. 5. male.

vulgatam lectionem præfert Dna Dacier;
 Ἄ Ἐλπωρῇ (inquit) “ veut dire simple-
 “ ment esperance, attente; et Θαλπωρῇ
 “ signifie non seulement esperance, mais
 “ une esperance, qui par la joie qu’elle
 “ inspire, communique au sang et aux
 “ esprits une douce chaleur, source de
 “ vie, ce qui convient ici.” Ἰστίον δὲ ὅτι
 τὴν χαρῆν ἐλπίδα θαλπωρῇ λέγει. Eu-
 stath. Sic II. ζ. 411. 412.

— εὐ γὰρ ἐν ἄλλῃ
 Ἔσται Θαλπωρῇ, ἐπὶ αὖ σὺν πότμῳ ἐτίσσης.

Ver. 169. Ἄλλ’ ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ
 ἀτρεκέως κατάλεξον,] Virgil.

— mihiq; hæc edisserere vera roganti.
 Æn. II. 149.

Ver. 170. Τίς; πόθεν εἴς ἀνδρῶν; πόθι τοι
 πόλις, ἥδ’ ἐ τοκῆες;] Πάλιν αὖτὸ Ὀμηρικὸν
 παραφράζειν Εὐριπίδης, “ Τίς; πόθεν εἴς ἀν-
 “ δρῶν; πόθι τοι πόλις ἥδ’ ἐ τοκῆες;” τοῖς δὲ
 χρῆται τοῖς Ἰαμβίοις ἐν τῷ Αἰγυῖ.

Πείαν σε φῶμαι γαῖαν ἐκλειμμένην,
 Πόλιν ἐσθλὴν; γῆ δὲ τις, τά τε καὶ δὴ ἕρως;

Τίς ἐστ’ ὁ φέσας; τῷ κελύφῃ πατρός;
 Clemens Alexandrin. Strom. VI.

Χαῖρ’, ὦ ξέν’, ὅστις δ’ εἴ, θεῶν, τά τε καὶ τὴν
 Euripid. Cyclops, ver. 102.

Sed vos qui tandem? quibus aut venistis ab oris?
 Virgil. Æn. I. 373.

Qui gens? unde domo?
 Æn. VIII. 114.

Ver. 173. Οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν οἶομαι
 ἐνθάδ’ ἰκέσθαι.] Ἰστίον δὲ ὅτι ἀφελὴς ἐνταῦθα
 καὶ ἀσπῆς ὁ τῷ Τηλεμάχῃ λόγος ἐν τῷ, “ Οὐ
 “ γὰρ τι σε πεζὸν etc.” ἦγαν ἐν τῇ καθ’ ἡμᾶς
 ἡσυχίᾳ σπευδῶν δὲ ὁ λόγος ἔχει ἄδην, ὅπως
 τὰ τῷ σχιδισμῷ. Eustath. Fortasse autem
 sententia hæc eorum numero habenda
 sit, in quibus ἡ ἀπόφασις (observante Her-
 mogene περὶ μεθίδε δεινότητος, cap. 57.) τῇ
 καταφάσει — τὸ πλῖον δύναται. Ut scilicet
 phrasis ista, “ ὃ μὲν γὰρ τι οἶομαι,” rem non
 modo non esse verisimilem, sed et ab
 omni verisimilitudine longissime abesse,
 sive plane esse impossibilem denotet. Vide
 ad II. v. 344. Atque hoc modo exponit
 Scholiastes; Πιζὸν μὲν γὰρ τι ἀδύνατον

"Αλλοι, ἐπεὶ καὶ κείνος ἐπίστροφος ἦν ἀνδράπων.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

Τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω·

180 Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὐχομαι εἶναι

Υἱὸς, ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.

Νῦν δ' ὦδε ξὺν νηὶ κατήλυθον ἡδ' ἐτάροισι,

Πλέων ἐπὶ οἶνοπα πόντον ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀνδράπευς,

Ἐς Τεμέσην μετὰ χαλκόν· ἄγω δ' αἰΐδωνα σίδηρον.

185 Νηὺς δέ μοι ἡδ' ἔσηκεν ἐπ' ἀγρῷ νόσφι πόλῃος,

"Alii; nam et is in-se-convertebat-studia hominum."

Hunc autem rursus allocuta est dea cæsia Minerva;

"Enimvero ego tibi hæc valde accurate narrabo:

180 "Mentes Anchiali bellicosi gloriæ esse

"Filius: cæterum Taphiis navigandi-studiosis impero.

"Nunc vero huc cum navi veni atque sociis,

"Navigans super nigrum pontum ad alienæ-linguæ homines,

"Ad Temesen propter æs: fero autem splendidum ferrum.

185 "Navis autem mihi ipsa stat ad agrum, seorsum ab urbe,

185. Πλέων οἶνοπα] R. Eustath. tamen ἐπὶ οἶνοπα legit, ut patet e p. 1408. sqq. cæteræ omnes ἐπὶ οἶν.

ἐλθεῖν. Occurrit porro eadem sententia infra ζ'. 190. π'. 59. 224.

Ver. 177. ἐπίστροφος] Eustath. 'Ο ἐνεργῶν καὶ ποιούμενος τὴν εἰς ἄλλους ἐπιστροφὴν ὅ ἐστι φιλόξενος καὶ πολλὰς ξενοδοχῶν. "Η παθητικὴν ἐνοιῶν ἔχει, ὡς πάσχων ἐκ τῶν ἄλλων ἐπιστροφὴν, καὶ ἀγαπώμενος" ὅπερ καὶ κριεῖτον. Clark. Vid. de h. v. Arnaldus Lect. Gr. p. 55. Ern.

Ver. 179. ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω] "Tamen" (inquit Spondanus) "facta sunt ea, quæ paulo post dicet, se "Mentem esse Anchiali filium; totumque "illud de susceptæ navigationis fine; sed "illud ἀτρεκέως ad sequentia de Ulys- "se referenda sunt, ut constet veritas, "quem adhuc esse superstitem Telema- "cho nunciabit. Alioquin officiosum est "ac opportunum mendacium, quod de "se Minerva dicit." Atqui, (ut opinor,) istud, ἀτρεκέως ἀγορεύσω, non est, "Vere;" sed, "Accurate, particulatim, enarrabo." Vide ad Il. β'. 10.

Ver. 182 Νῦν δ' ὦδε ξὺν νηὶ κατήλυθον] *Ἐστὶ δὲ τὸ ὦδε, ἀντὶ τῆ ἕτης, ἀπλῶς δηλαδὴ καὶ ὡς εἰπεῖν αὐτως. Οὐδέποτε γὰρ φασιν ὁ Ποιητὴς τοπικὸν οἶδε τὸ ὦδε. Eustath. Si-

militer et Scholiastes; Οὐδέποτε κίπται παρὰ τῷ Ποιητῇ τὸ ὦδε τοπικόν, ἀλλὰ ἀντὶ τῆ ἕτης. Atqui occurrit hæc vox nonnullis in locis, ubi vix aliud quam "Huc" significare potest:

Αἱ γὰρ δὴ Ὀδυσσεὺς τε καὶ ὁ κρατερὸς Διομήδης
*Ὡδ' ἄρ' αἶ' ἐκ Τρώων ἱλασαίαιτο μένουχας ἵππους.
Il. x'. 536.

"Ἡφαιστε, πρόμολ' ὦδε. — σ'. 392.

— τὸν ξῖνον ἐναντίον ὦδε κάλεισσον.
Odys. ε'. 544.

Ibid. κατήλυθον] Æque constabit Tem-
porum ratio hoc quidem in loco, sive in
Aoristo κατήλυθον scribas, sive in præterito
κατήλυθα. Vide ad Il. α'. 37.

Ver. 183. Πλέων ἐπὶ οἶνοπα πόντον] Vul-
gati habent, Πλέων οἶνοπα πόντον. Quæ si
vera sit lectio, versus hic, uti observavit
Barnesius, eorum numero habendus erit,
quos ἀκρίβειας appellat Athenæus, lib.
XIV. cap. 8. Vide ad Il. ψ'. 2. Cujus-
modi tamen exempla sunt rara. Alii, no-
tantē itidem Barnesio, hic legunt Πλείων,
vel Πλώων. Ipse autem ex Editionibus
duabus vetustioribus, et ex MSS. edidit,

’Εν λιμένι ’Ρεΐθρῳ, ὑπὸ Νηΐῳ ὑλήεντι.
Ξεῖνοι δ’ ἀλλήλων πατρῷοι εὐχόμεθ’ εἶναι
’Εξ ἀρχῆς, εἴπερ τε γέροντ’ εἶρηαι ἐπελθῶν
Λαέρτην ἤρωα· τὸν ἐκέτι φασὶ πόλινδε

- 190 ’Ερχεσθ’, ἀλλ’ ἀπάνευθεν ἐπ’ ἀγρῷ πῆματα πάσχειν
Γρηΐ σὺν ἀμφιπόλῳ, ἣ οἱ βρωσίν τε, πόσιν τε
Παρτιδεῖ, εὗτ’ ἂν μιν κάματος κατὰ γυῖα λάβῃσιν,
’Ερπύζοντ’ ἀνὰ γενὸν ἀλωῆς οἶνοπέδοιο.
Νῦν δ’ ἤλθον· δὴ γάρ μιν ἔφαντ’ ἐπιδήμιον εἶναι

“ In portu Rhethro, sub Neïo sylvoso.

“ Hospites autem invicem paterni gloriamur esse

“ Ab initio; siquidem senem interrogos congressus

“ Laërtem heroëm, quem non amplius aiunt in urbem

- 190 “ Venire, sed seorsum in agro dolores pati

“ Vetula cum ancilla, quæ illi cibumque potumque

“ Apponit, quoties ipsum defatigatio membra invaserit,

“ Reptantem per fertile-solum aræ vitibus consitæ.

“ Nunc autem veni; jamdudum enim ipsum aiebant apud suos esse

Πλέων ἐπὶ οἶνοπα πότον· ut pronuncietur scilicet Πλῶν. Atque hanc demum veram lectionem crediderim. Ita enim in commentario legit Eustathius, quem et citat Barnesius; itaque porro habent codices nonnulli a Th. Bentleio collati. Quin et bis alibi, quibus solis in locis apud Poëtam (hoc ipso versu excepto) occurrit vox Πλέων, usurpatur hæc ipsa phrasid:

Νηΐ πολυκλήιδι πλέων ἐπὶ οἶνοπα πότον.

Iliad. κ. 88.

Σὺν ἐς πατρίδ’ ἴκαιο πλέων ἐπὶ οἶνοπα πότον.

Odyss. δ. 474.

Ver. 184. Τεμέσῃ] Τεμέση, πόλις Κύπρου, κατὰ δέ τινας, Ἰταλίας, ἣν νῦν Βρεντίσιον καλεῖσι. Schol. Ταύτης τι τῆς Τεμέσης [τῆς Βρεντίας] φασὶ μνησθῆναι τὸν Ποιητὴν, ὃ τῆς ἐν Κύπρῳ Ταμασῷ (λέγεται γὰρ ἀμφοτέρως,) τῷ “Ες Τεμέσῃ μετὰ χαλκόν —.” Καὶ δεικνύται χαλκουργία πηλπίον, ὃ νῦν ἐκλείεσθαι. Strabo, Geograph. lib. VI. pag. 593. al. 255. Al. Ταμέσῃ. Clark. Hinc Temesæa æva, Ovid. Met. VII. 204.

Ver. 185. 196. ἴσθηκιν — τίθνηκιν] Vide ad II. α. 57. et ad δ. 434.

Ibid. νόφι] Vide ad II. α. 349.

Ver. 186. ’Εν λιμένι ’Ρεΐθρῳ,] ’Ονημα τῷ

ἐν Ἰθάκῃ λιμένος τὸ ’Ρεΐθρον, ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος. Schol.

Ibid. ὑπὸ Νηΐῳ] Τῷ πρὸς ὑποδοχὴν νηῶν εὐρείῳ ὄρει τῆς Ἰθάκης. Schol. Al. ὑπονήῳ. Vide infra ad γ. 81. Clark. Vid. de hoc loco et cæteris similibus Holstenium ad Steph. de Urb. p. 222. b. Ern.

Ibid. ὑλήεντι.] Vide infra ad ver. 246. item ad II. γ. 151.

Ver. 195. ’Ερπύζοντ’] Μετὰ ὀδύνῃς καὶ ἀνίας ἡρέμα βαδίζοντα διὰ τὸ γῆρας. Schol.

Ibid. ἀνὰ γενὸν ἀλωῆς οἶνοπέδοιο.] “Εχρῆς εἰπεῖν τίνας ὀνομάζει ‘Ομηρος ἐν τοῖς ἔπεισι διογενεῖς καὶ Διοῖς εἰκέλους καὶ λαῶν περιμένας καὶ ἄλλα ὅσα ποιητὴν εἰκὸς ἀποσεμνύνοντα τοῖς ὀνόμασιν ἀρετὴν ἀνδρός; Ἄρα τῆς ἐπὶ σκεπῆνι καὶ αὐλακί πρὸς τῇ γῇ διαπονεμένους, δεινὸς ἀρετὴν ἀγαθὸς φυτεύει, ἐν ἀμείψῳ δεξιᾷ, ἐν ὀρχάτῳ φιλοπόνους; Ἡ τῶν μὲν ἐδὲ τὴν ἀρχὴν ἡζύωσιν καταμίξαι τὰ ἔργα τῇ αὐτῇ ἀδῇ, νησιώτῃ γέροντι ἀναβείς αὐτὰ, ἐκπεπτωκότι τῆς ἀρχῆς ὑπὸ ὑβριστῶν νῆων, “ἐν γυνῷ οἶνοπέδῳ ἀλωῆς,” ἐπὶ φύλλων χαμαὶ βεβλημένῳ, ὥρα θέρους ἀναπαυομένη. Οἱ δὲ μακρότεροι αὐτῶν ἄνδρες, ὅς ἐκείνος ἐπαινῶν χαίρει, ἑτέροι εἰσιν ἐξ ἑτέρων ἐπιτηδευμάτων καὶ ἔργων. Maximus Tyrius, Dissertat. XIII. ipso initio.

Ibid. ἀλωῆς] Ἀμπελοφύτου γῆς. Schol.

- 195 Σὸν πατέρ'· ἀλλὰ νυ τόν γε θεοὶ βλάπτεσι κελεύθε.
 Οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 Ἀλλ' ἔτι περ ζωὸς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ,
 Νήσω ἐν ἀμφιγυρτῇ χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν,
 Ἀγριοί, οἳ περ κείνον ἐρυκανόωσ' ἀέκοντα.
- 200 Αὐτὰρ νῦν τοι ἐγὼ μαντεύσομαι, ὥς ἐνὶ θυμῷ
 Ἀθάνατοι βάλλουσι, καὶ ὥς τελέεσθαι οἶω,
 Οὔτε τι μάντις ἔαν, ἔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδώς·
 Οὔτι ἔτι θερόν γε φίλης ἀποπατρίδος αἴης
 Ἔσσεται, ἐδ' εἶπερ τε σιδήρεα δέσματ' ἔχῃσι·
- 205 Φράσσεται, ὥς κε νέηται, ἐπεὶ πολυμήχανός ἐστιν.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 Εἰ δὴ ἐξ αὐτοῖο τόσος πάϊς εἷς Ὀδυσῆος·
 Αἰνῶς γὰρ κεφαλὴν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας

195 "Tuum patrem; verum huic Dii impediunt iter.

"Nondum enim mortuus est super terram nobilis Ulysses;

"Sed adhuc alicubi vivus detinetur in lato ponto,

"Insula in circumflua; sævi autem ipsius viri tenent,

"Feri, qui alicubi illum detinent invitum.

200 "Porro nunc tibi ego vaticinabor, quemadmodum in animo

"Immortales suggerunt, et quemadmodum perfectum iri puto,

"Neutiquam vates cum sim, neque auguriorum clare peritus:

"Nequaquam adhuc diu cara a patria terra

"Erit, neque si etiam ferrea vincula eum detineant:

205 "Cogitabit nempe, qui redeat: quoniam solers est.

"Sed age mihi hoc dic, et vere enarrato,

"Num ex ipso tantus filius sis Ulysse:

"Vehementer enim et capite et oculis pulchris similis es

205 ἀπὲ] F. A. R.

Ver. 196. ἐπὶ χθονὶ] *Al.* ἐν χθονί.

Ibid. Δῖος Ὀδυσσεύς,] Ὁ δὲ αὐτὸς ["Ὁμη-
 ρος] καὶ τὸς ἀγαθὸς ἅπαντας δῖος καλεῖ, διό-
 τι ἦσαν, οἶμαι, ἡ κατὰ τέχνην ἀγαθοὶ, ἀλλὰ
 ἔργον Διὸς. *Maximus Tyrius, Dissertat.*
sub initio.

Ver. 201. Ἀθάνατοι] Similiterque infra
 ver. 420. ἀθανάτην. Vide ad *Il.* α'. 598.

Ver. 203. Οὔτι] *Al.* Οὔτοι.

Ibid. ἔτι θερόν] Vide ad *Il.* α'. 51.

Ver. 204. δέσματ'] Huc respexit *He-*
sych. in h. v. *Ern.*

Ver. 207. Εἰ δὴ] *Si revera.* Nequa-

quam enim supervacuum est istud δή.

Ver. 210. ἔνθα περ] Quo utique; quo
scilicet.

Ver. 211. ἐνὶ νηυσίν] *Al.* ἐπὶ νηυσίν.

Ver. 213. Τὴν δ'] Sic infra ver. 221.

230. Τὸν δ' — Τὴν δ'. Vide ad *Il.* α'. 57.
 et 9'. 160. Minus recte *Barnesius*, Τὴν δ'
 — Τόνδ' — Τήνδ'.

Ibid. ἀντίον ἤθεα'] *Virgil.*

Æolus hæc contra. — *Æn.* I. 80.

— *Æneas contra* cui talia reddit.

Æn. X. 530.

Κεῖνω, ἐπεὶ θαμὰ τοῖον ἐμισγόμεθ’ ἀλλήλοισι,
210 Πρίν γε τὸν ἐς Τροίην ἀναβήμεναι, ἔνθα περ ἄλλοι
Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἔβαν κοίλης ἐνὶ νηυσίν·
Ἐκ τῷδ’, ἔτ’ Ὀδυσῆα ἐγὼν ἴδον, ἔτ’ ἐμὲ κείνος.

Τὴν δ’ αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
Τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μαλ’ ἀτρεκέως ἀγορεύσω·
215 Μήτηρ μὲν τ’ ἐμέ φησι τῷ ἔμμεναι· αὐτὰρ ἔγωγε
Οὐκ οἶδ’· ἔ γάρ πώ τις ἐὼν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.
Ὡς δὴ ἔγωγ’ ὄφελον μάκαρός νύ τευ ἔμμεναι υἱὸς
Ἀνέρος, ὃν κτεάτεσσιν ἐοῖς ἐπὶ γῆρας ἔτετμε·
Νῦν δ’, ὃς ἀποτμότατος γένητο θνητῶν ἀνθρώπων,
220 Τῷ μ’ ἐκ φασὶ γενέσθαι· ἐπεὶ σύ με τῷτ’ ἐρεεῖνεις.
Τὸν δ’ αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Οὐ μὲν τοι γενεήν γε θεοὶ νῶνυμον ὀπίσσω

“ Illi: quippe frequenter ad hunc modum nos invisebamus invicem,

210 “ Antequam in Trojam illi conscendisset: quo utique alii

Græcorum optimates ierunt cavis in navibus:

“ Ex hoc tempore neque Ulyssem ego vidi, neque me ille.”

Hanc autem rursus Telemachus prudens allocutus est;

“ Enimvero ego tibi, hospes, valde vere enarrabo;

215 “ Mater quidem me ait ejus esse; at ego

Nescio: nondum enim quisquam suum parentem ipse cognovit.

“ Utinam sane ego felicitis potius alicujus fuisset filius

Viri, quem in bonis suis senectus deprehendisset:

“ Nunc vero, qui infelicissimus est mortalium hominum,

220 “ Ex hoc me dicunt natum esse: quoniam tu me hoc interrogas.”

Hunc autem rursus allocuta est dea cæsia Minerva;

“ Non sane tibi genus utique dii ignobile in posterum

216 οἶδα] F. A. L. 220 σύγε] R.

Ver. 214. et 224. ἀτρεκέως] Vide supra ad ver. 179.

Ibid. ἀγορεύσω.] *Al.* καταλέξω.

Ver. 215. Μήτηρ μὲν τ’ ἐμέ φησι τῷ ἔμμεναι.] Ἡ γὰρ ἀκριβὴς εἰδήσις ἐν τοῖς ποιή-
ταις τῇ μητρὶ ἀνάκειται—. Δοκεῖ δὲ καὶ τῷ
Ἀριστοτέλει τὰ εἰρημένα ὀρθῶς ἔχειν. ὅς φη-
σιν, ὡς ἄριστα περὶ τῶν τέκνων κρίνουσιν αἱ
γυναικες· διό, φησι, Πιεραηθία τις γυνὴ μαρ-
τυρήσασα οἰκίῳν τινὰ εἶναι παῖδα, ἔλυσε τὴν
περὶ ἐκείνου ἀμφιβολίαν. *Eustath.*

Ver. 216. οὐ γάρ πώ τις ἐὼν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.]

Αὐτὸν γὰρ ἄλλοις οἶδε τῷ ποτ’ ἐγένετο·
Ἄλλ’ ὑπονοούμεν πάντες, ἢ πιστεύομεν.

Menander, *Frag.* citat. ab Eustathio.

Porro Scholiastes vocem γόνον hic exponit
γεννήτορα. Eustathius autem, Γόνος δὲ νῦν,
inquit, ἡ γονή· — τὸ δὲ εἰπεῖν γόνον τὸν γεν-
νήσαντα, ἴσως ἐκ ὀρθόν. Et Duportus in
Gnomologia HomERICA ad hunc locum;
“ Γόνος” inquit “ hic (estque hoc sensu
“ ἀπαξ λεγόμενον) omnino pro γονή, stirps,
“ origo, γένος, γέννησις.” Quod rectius.
Verum neque apud Poëtam hoc sensu

- Θῆκαν· ἐπεὶ σέ γε τοῖον ἐγείνατο Πηνελόπεια.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 225 Τίς δαίς, τίς δὲ ὄμιλος ὃδ' ἔπλετο; τίπτε δέ σε χρεώ;
 Εἰλαπίν', ἥε γάμος; ἐπεὶ ἐκ ἔρανος τάδε γ' εἰσίν.
 "Ὡς τέ μοι ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως δοκέεσι
 Δαίνυσθαι κατὰ δῶμα· νεμεσσήσαιτό κεν ἀνὴρ
 Αἴσχεα πόλλ' ὀρόων, ὅστις πινυτός γε μετέλθοι.
 230 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦυδα·
 Ξεῖν', ἐπεὶ ἄρ δὴ ταῦτά μ' ἀνείρχει ἠδὲ μεταλλαγῆς,
 Μέλλεν μὲν ποτε οἶκος ὃδ' ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων

" Dederunt: quum te talem peperit Penelope.

" Sed age mihi hoc dic et vere enarrato,

225 " Quodnam epulum, quæne hæc turba est? quod vero te opus urget?

" Convivium? an nuptiæ? quoniam haud symbolum hæc sunt.

" Ita mihi supra-modum contumeliose videntur

" Convivari per domum: indignaretur vir

" Turpia multa videns, quicumque cordatus utique intervenisset."

230 Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;

" Hospes, quandoquidem me hæc interrogas atque percontaris,

" Expectandum quidem fuit aliquando ut domus hæc locuples et integra

228 δαίνυσθαι] R.

ἀπαξ λεγόμενον est, (ut ait vir eruditus,) sed sæpius usitatum;

— ἢ δὲ ἐκάστη
 "Ὁν γόνον ἐξαγόμενον. —

Infra λ'. 232.

Ὁὐκ ἔτ' ἀπαλλήξεις τὸν ἐμὸν γόνον ἐξερέσσω.
 τ. 166.

Ver. 220. ἐπεὶ σύ με] Al. ἐπεὶ σύ γε.

Ver. 222. νῶνυμον ὀπίσσω] Nulla ex analogia produci potest media vocis, νῶνυμον vide infra ad ν'. 259. et ad ζ'. 182. Pronunciabatur fortasse hic νῶνυμνον. Vide ad Il. ν'. 227.

Ver. 225. ἐπεὶ σέ γε τοῖον ἐγείνατο] Virgil.

— quæ te tam læta tulerunt
 Sæcula? qui tanti talem genuere parentes.

En. I. 609.

Ver. 225. Τίς δαίς,] Ammonius in h. l. legebat τίς δαί, ut Il. κ'. 408. ut esset σύνδεσμος ἐρωτηματικὸς ἐκτεταμένως, e mente Aristarchi. Vid. Barnes. ad h. l. add. Cl. Valkenar. ad Amm. p. 39. Ern.

Ibid. τίπτε δέ σε χρεώ;]

— τίνα χρεῖω τόσον ἦκαι;

Infra β'. 28.

Vide ad Il. κ'. 43. item infra δ'. 512. Cæterum Athenæus lib. VIII. cap. 16. legit τίπτε δέ σε χρεῖων. Porro enunciabantur χρεῖω, χρεῖων, ac si scripta fuissent χρεῶ, χρεῶν. Vide ad Il. β'. 811.

Ver. 226. Εἰλαπίν', ἥε γάμος; ἐπεὶ ἐκ ἔρανος τάδε γ' εἰσίν.]

"Η γάμοι, ἢ ἐράνοι, ἢ εἰλαπίνη τεθαυμένη

Infra λ'. 414.

Εἰλαπίνη, ἡ μεγάλη εὐωχία, ἐν ἣ κατὰ εἰλας καὶ συστροφῆς εὐωχῶνται. — Ἐρανος, τὸ ἀπὸ συμβολῆς διήπνον. Schol. Similiter Athenæus: τὰς θυσίας καὶ τὰς λαμπροτήρας παρὰσκεινὰς ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ εἰλαπίνας· καὶ τὰς τῶν μετιχόντας, εἰλαπιναστάς. "Ἐρανοι δὲ εἰσιν αἱ ἀπὸ τῶν συμβαλλομένων εἰσαγωγαί, ἀπὸ τῶν συνερχῶν καὶ συμφέρειν ἐκαστον. Lib. VIII. cap. 16. Cæterum edidit hic Barnesius Εἰλαπίνη, ἢ γάμος; nulla, ut opinor, satis idonea ratione.

- Ἐμμεναι, ὅφρ’ ἔτι κείνος ἀνὴρ ἐπιδήμιος ἦεν·
 Νῦν δ’ ἐτέρως ἐβάλοντο θεοὶ, κακὰ μητιώοντες,
 235 Οἱ κείνον μὲν αἶψον ἐποίησαν περὶ πάντων
 Ἀνδρώπων· ἐπεὶ ἔ’ κε θανόντι περ ὧδ’ ἀκαχοίμην,
 Εἰ μετὰ οἷς ἐτάροισι δάμνη Τρώων ἐνὶ δήμῳ,
 Ἦε φίλων ἐν χερσὶν, ἐπεὶ πόλεμον πολύπευσε·
 Τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν παναχαιοὶ,
 240 Ἡδὲ κε καὶ ὧ παιδὶ μέγα κλέος ἦρατ’ ὀπίσσω·
 Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἀρπυιαὶ ἀνηρείψαντο·
 Ὡχέτ’ αἶσος, ἄπυσος, ἐμοὶ δ’ ὀδύνας τε γόος τε

“Esset, quamdiu adhuc ille vir apud nos erat:

“Nunc vero aliter statuerunt dii mala meditantes,

235 “Qui illum quidem obscurum-reddiderunt supra omnes

“Homines; quoniam non ob mortuum utique sic lugerem,

“Si inter suos socios occisus fuisset Trojanorum in populo;

“Aut amicorum in manibus, postquam bellum confecisset:

“Tunc ei tumulum quidem fecissent omnes Græci,

240 “Atque etiam suo filio ingentem gloriam reportasset in posterum;

“Nunc vero ipsum inglorie Harpiæ abriperunt:

“Periit nulli-visus, nulli-auditus; mihi vero dolores luctumque

234 ἐβέλοντο] F. A. L.

Ibid. οὐκ ἔρανος] *Al.* ἔ’ γ’ ἔρανος.

Ver. 232. Μίλλην μὲν ποτε οἶκος ὅδ’ ἀφ-
 νειὸς καὶ ἀμύμων] *Scholias*tes vo-
 cem Μίλλην hic exponit Ὀφειλιν. Quod
 autem deinceps addit, Αὐτῇ ἡ λέξις ὅδε-
 ποτε κῆται παρὰ τῷ Ποιητῇ, ὡς ἐν τῇ συνη-
 θείᾳ, χρονικῶς, ἀλλ’ ἐκάστοτε ἀντὶ τῆς ἐρώσεως
 in hoc vero omnino errat vir cruditus. De
 tempore enim Futuro plane usurpatur
 hæc vox *Iliad.* β’. 59.

Θῆσιν γὰρ ἐπ’ ἐμῆλιν ἐπ’ ἀλγιά τε σπονχάς τε
 Τρωσὶ τε καὶ Δαναοῖσι. —

Et λ’. 699.

— περὶ τρίποδος γὰρ ἐμῆλιν
 Θέσισθαι: —

Aliisque locis innumeris. Cæterum hoc
 in loco nescio annon de præterito intelli-
 gendum sit istud, “Μίλλην μὲν ποτε —
 “Ἐμμεναι,” ac proinde vertendum: “*Olim*
 “quidem erat:” vel, “*Antehac quidem*
 “solebat esse.” Ita certe postulare viden-
 tur sequentia, “ὅφρ’ ἔτι κείνος,” et “Νῦν

“δ’ ἐτέρως —.” Porro similis phrasıs oc-
 currit infra σ’. 137.

Καὶ γὰρ ἰγῶ ποτ’ ἐμῆλιν ἐν ἀνδράσιν ὀλβιος εἴ-
 ναι,
 Πολλὰ δ’ ἀτάσθαλ’ ἔρεξα etc.

Ibid. ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων] *Locuples et*
eximia. *Eustathius* paulo aliter explicat:
 Τὸ δὲ, ἀμύμων, (inquit) ἐνδείκνυται δεῖν εἶναι;
 τῷ πλεῖστῳ μετεῖναι τῆς ἀρετῆς· ἵνα ἔτω ἀμύ-
 μων εἴη ὁ πλεῖστος. Sed minus recte. Vi-
 de supra ad ver. 29. et ad *Il.* β’. 623.

Ver. 234. ἐτέρως ἐβάλοντο *Dei*] Apud
*Scholias*tem legitur ἐβέλοντο atque ita in
 uno MS. et in Editionibus nonnullis
 scriptum testatur *Barnesius*. Unde le-
 gendum conjicit vir eruditus ἐτέρως βέλον-
 το. *Al.* ἐτέρως ἐβέλοντο. Vide infra ad π’.
 387.

Ver. 235. αἶστος] Vide infra ad ver.
 242.

Ver. 237. Τρώων ἐνὶ δήμῳ,] Vide supra
 ad ver. 103.

Ver. 238. πολύπευσε] Κατεργάσατο, με-
 ταφορικῶς καὶ γὰρ τὴν τῶν ἐρίων τῶν ἡδὴ

Κάλλιπεν· ἔδ' ἔτι κείνον ὀδυρόμενος στεναχίζω
Οἶον, ἐπεὶ νύ μοι ἄλλα θεοὶ κακὰ κήδε' ἔτευξαν.

245 "Ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέσιν ἄριστοι,
Δελιχίῳ τε, Σάμῃ τε, καὶ ὑλήεντι Ζακύνθῳ,
Ἥδ' ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην κατακοιρανέσσι,
Τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται, τρύχῃσι δὲ οἶκον.
Ἥ δ' ἔτ' ἀρνείται συγγερόν γάμον, ἔτε τελευτήν

250 Ποιῆσαι δύναται· τοὶ δὲ φθινύδουσιν ἔδοντες
Οἶκον ἐμόν· τάχα δὴ με διαρράϊσσαι καὶ αὐτόν.
Τόν δ' ἐπαλαστήσασα προσηύδα Παλλὰς Ἀθήνη·
ᾧ πόποι, ἧ δὴ πολλὸν ἀποιχομένης Ὀδυσῆος

"Reliquit; neque amplius illum lugens defleo

"Solum, quoniam mihi alia dii tristia mala struxerunt.

245 "Quotquot enim insulis dominantur optimates

"Dulichioque, Samæque, et nemorosæ Zacyntho,

"Atque quotquot asperam Ithacam regunt,

"Tot matrem meam ambiunt, destruunt autem domum.

"Illa autem neque abnuat odiosas nuptias, neque finem

250 "Facere potest: hi vero dilapidant epulantes

"Domum meam; cito etiam me male-perdent et ipsum."

Hunc autem commiserata alloquebatur Pallas Minerva;

"Papæ! profecto multum absentis Ulyssis

κατεργασμένων εἴλησιν πολύπην λέγομεν.
Schol.

Ver. 239. κέν οἱ] Qua ratione, κέν, hic
etiam extra cæsuras producatur; item
ultima vocis ἐν, ver. 269. et 295. vide ad
Il. α'. 51.

Ver. 241. "Ἀρπυιαὶ ἀνγείψαντο" Ἀρπυιαὶ,
δαίμονες· ἧ ἄνεμοι ἀρπυγιοί. Schol.

Τόσσα δὲ τὰς πόδας Ἀρπυιαὶ ἀνγείψαντο
καὶ ῥ' ἔδοσαν στυγερῇσιν ἐμνύουσιν ἀμφοτέρωσιν.

Infra υ'. 77.

Strophades Graio stant nomine dictæ
Insulæ Ionio in magno, quas dira Celæno
Harpyiæque colunt aliæ. —

Tristius haud illis monstrum, nec sævior ulla
Pestis et ira Deūm Stygiis sese extulit undis.

Virginei volucrum vultus, fœdissima ventris
Proluvies, uncæque manus, et pallida semper

Ora fame. — Æn. III. 210. 214.

Ver. 242. "Ὀικεῖτ' αἴστος, ἄπυστος," Τὸ
δὲ αἴστος, ἄπυστος, τὸν τελείως ἀφανῆ ση-
μαίνει· περὶ δ' μηδὲν ἴσῃσι τις, ἔτε αὐτός

ἰδὼν, ἔτε γνὼς ἀπὸ πύστως ἦτοι μαθήσεως.
Eustath.

Ver. 243. οὐδ' ἔτι — στεναχίζω] *Al.* ἐδέ-
τι — σπονδαχίζω.

Ver. 246. Δελιχίῳ τε, Σάμῃ τε, καὶ ὑλή-
εντι Ζακύνθῳ.] Virgil.

———— nemorosa Zacynthos,

Dulichiumque, Sameque. — Æn. III. 270.

Non mihi Dulichium domus est, Ithaceve, Sa-
meve. Ovid. Trist. lib. I. Eleg. iv. ver. 67.

Δελιχίῳ, νήσῳ κατὰ τὴν Κεφαλληνίαν. Ζα-
κύνθῳ, νήσῳ καὶ αὐτῇ τῆς Κεφαλληνίας. Σά-
μῃ τὴν Σάμον, Σάμην εἶπε· ἐστὶ δὲ καὶ αὕτη
κατὰ τὴν Κεφαλληνίαν. Schol. Cæterum
Apollodorus, (notante Strabone, Geograph.
lib. X. pag. 696. al. 453.) legendum hic
censet "Δελιχίῳ τε, Σάμῃ τε" insulam
enim non Σάμην, sed Σάμον semper ap-
pellatam contendit. Vide infra ad δ'. 29.

Ibid. ὑλήεντι] Vide ad Il. γ'. 151.

Ver. 247. κραναὴν Ἰθάκην] Virgil.

- Δεύη, ὃ κε μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφείη.
 255 Εἰ γὰρ νῦν ἐλθὼν, δόμῃ ἐν πρώτῃσι θύρῃσι
 Σταίῃ, ἔχων πῆληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δῆρε,
 Τοῖος ἐὼν, οἷόν μιν ἐγὼ ταπρῶτ’ ἐνόησα,
 Οἷκα ἐν ἡμετέρῳ πίνοντά τε τερπόμενόν τε,
 ’Εξ ’Εφύρης ἀνιόντα παρ’ Ἴλου Μερμερίδαο,
 260 (’Ωλιχετο γὰρ καὶ κείσε θοῆς ἐπὶ νηὸς Ὀδυσσεύς,
 Φάρμακον ἀνδροφόνον διζήμενος, ὅφρα οἱ εἴη
 ’Ιοὺς χρεῖσθαι χαλκήρεας· ἀλλ’ ὁ μὲν οὐ οἱ
 Δῶκεν, ἐπεὶ ῥα θεοὺς νεμεσίζετο αἰὲν ἐόντας·
 ’Αλλὰ πατήρ οἱ δῶκεν ἐμός· φιλέεσκε γὰρ αἰνῶς·)

“ Indiges, qui procis impudentibus manus injiciat.

255 “ Si enim nunc veniens, domus in primis foribus

“ Staret, habens galeam et scutum et duo hastilia,

“ Talis, qualem ipsum ego primum vidi,

“ Domo in nostra bibentemque seque oblectantem,

“ Ex Ephyre reversum ab Ilo Mermerida,

260 “ (Profectus enim erat illuc celeri in navi Ulysses,

“ Venenum mortiferum quærens, ut ipsi esset

“ Ad sagittas ungendas æratas: sed ille quidem non ei

“ Dedit; quoniam deos verebatur sempiternos:

“ At pater illi dedit meus, amabat enim vehementer:)

Scopulos Ithacæ, Laërta regna. —

Æn. III. 272.

Vide infra ad ι’. 25.

Ibid. κατακοιρανέυσι,] *Al.* κατά κοιρανέ-
 υσι.

Ver. 248. τρύχῃσι] *Al.* τρύχωσι.

Ver. 250. φθινύθουσιν] Vide ad II. β’. 43.

Ver. 251. τάχα] Αὕτη ἡ λέξις ἐκτίθεται
 παρὰ τῷ Παιτῇ διαστακτικῶς, ὡς ἐν τῇ συνη-
 θείᾳ, ἀλλ’ ἐκάστοτε ἀντὶ τῆ ταχέως. *Schol.*

Ver. 252. Τὸν δ’ ἐπαλαστήσασα προσνῦδα]
 ’Επαλαστεῖν δὲ λέγεται, τὸ δεινοπαθεῖν ὡς ἐστὶ
 ἀλάστοις καὶ ἀλαθῆτοις κακοῖς· ἢ τὸ ἀπλῆν
 ἐν Ἰλιάδι, ἐνθα ὁ Ἄσσιος “ ἀλαστήσας, ἔπος
 “ ἡῦδα” (II. μ’. 165.) καὶ, θεοὶ δὲ “ ἡλάσ-
 “ τεον.” (II. δ’. 21.) — Τινὲς δὲ, γράφουσι
 παλαιστήσασα· τετέστι, τῇ παλαιστῇ τῆς
 χειρὸς ἀθήσασα. *Eustath.*

Ver. 254. Δεύη, ὃ κε μνηστῆρσιν] *Al.*
 Δεύει, ὃ κε μνηστῆρσιν. *Al.* Δεύειαι, ὡς μνη-
 στῆρσιν.

Ver. 256. ἔχων — δύο δῆρε,] *Virgil.*

Bina manu lato crispans hastilia ferro.

Æn. I. 517. XII. 165.

Ver. 259. ’Εφύρης] Πόλεως Θεσπρωτίας.
 ’Εφύραι δὲ τρεῖς εἰσὶν· ἥ τε Θεσπρωτικὴ· ἡ
 νῦν Κόρινθος· καὶ ἡ τρίτη Ἥλεις. *Schol.* Vide
Strabonem, Geograph. lib. VIII. p. 521.
al. 538.

Ver. 261. Φάρμακον ἀνδροφόνον διζήμενος,
 ὅφρα οἱ εἴη Ἰὺς χρεῖσθαι] *Virgil.*

Ungere tela manu, ferrumque amare veneno.

Æn. IX. 773.

Λέγονται δὲ τῶν σφηκῶν οἱ κεκεντραμένοι καὶ
 ἐκείνο δρᾶν. Ὅταν θιάσωνται νεκρὰν ἐχιδνὰν,
 οἷδ’ ἐμπίπτουσι καὶ φαρμάττουσι τὸ κέντρον·
 ὅθεν μοι δοκῶσι μαθεῖν καὶ οἱ ἄνθρωποι μάθη-
 μα, καὶ τῷτο οὐκ ἀγαθόν. Καὶ μέντοι καὶ
 μαρτυρεῖ γὰρ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ Ὁμηρὸς λέγων,
 “ Φάρμακον ἀνδροφόνον διζήμενος, ὅφρα οἱ εἴη
 Ἰὺς χρεῖσθαι χαλκήρεας.” [*Ælian. de Anim-
 mal. Lib. V. cap. 16.*]

Ver. 262. Ἰὺς χρεῖσθαι] Προπαρεσκευάσεν,
 ἵνα μὴ ζητῶμεν, πῶς ἀπὸ μιᾶς πληγῆς ἀναι-
 ρῶνται οἱ μνηστῆρες. *Schol.* Vide infra ad
 χ’. 19.

Ver. 263. ἐπεὶ ῥα] *Quoniam scilicet.*

Ver. 264. φιλέεσκε γὰρ αἰνῶς·] *Tempore*

- 265 Τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεύς,
 Πάντες κ' ὠκύμοροί τε γενοίατο πικρόγαμοί τε.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γένεσσι κεῖται.
 Ἦ κεν νοστήσας ἀποτίσεται, ἥε καὶ οὐκί,
 Οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι· σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα,
 270 Ὅπως κεν μνηστῆρας ἀπάσσει ἐκ μεγάροιο.
 Εἰ δ' ἄγε νῦν ξυνίει, καὶ ἐμῶν ἐμπάζω μύθων,
 Ἀῦριον εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιοὺς,
 Μῦθον πέφραδε πᾶσι, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἔστων.
 Μνηστῆρας μὲν ἐπὶ σφέτερα σκίδνασθαι ἄνωχθι.
 275 Μητέρα δ', εἴ οἱ θυμὸς ἐφορμᾶται γαμέεσθαι,
 Ἄψ' ἴτω ἕς μέγαρον πατρὸς μέγα δυναμένοιο.
 Οἱ δὲ γάμον τεύξεσι, καὶ ἀρτυνέουσιν ἔδνα

265 " Talis existens inter procos si versaretur Ulysses,

" Omnes et brevis-fati fierent et amaris-nuptiis.

" Verum enimvero hæc deorum in genibus posita-sunt:

" An reversus ulciscatur, an non,

" Suis in ædibus: te autem considerare jubeo,

270 " Quo modo procos expellas ex ædibus.

" Quin age nunc attende et meam adverte orationem,

" Cras in concionem ubi vocaveris herōas Achivos,

" Orationem edissere omnibus; dii vero testes sint:

" Procos quidem ad sua quemque discedere jube:

275 " Matrem autem, si ei animus appetit nubere,

" Redeat in domum patris præpotentis.

" Illi vero nuptias conficient et apparabunt dotem,

271 νῦν] abest R. 275 ἐπὶ μάρτυροι] F. A. R. 277 τεύξεσιν] Eæd.

isto imperfecto perpetuam inter Ulyssem et patrem suum amicitiam fuisse denotat. Vide ad *Il.* α'. 57. et ad β'. 221. Cæterum de prosodia vocum *φίλομαι*, *φιλόδωμν*, *φίλιω*, *φίλεισκε*, etc. vide ad *Il.* α'. 558. et ad υ'. 504.

Ver. 265. *μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν* Ὀδυσσεύς,] Τὸ δὲ, ὁμιλήσει, *πολεμικὴ λέξις*, ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι, *παρὰ τὸ δμῆ τὰς στρατιωτικὰς ἱλας εἶναι μαχομένους*. Eustath.

Ver. 266. *πικρόγαμοί τε*.] Ἐπὶ κακῶ τῶν ἑαυτῶν τὸν γάμον τῶτον μνηστευσάμενοι. Schol.

Ver. 267. Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γένεσσι κεῖται.] Ἐν τῇ τῶν θεῶν ἱστορίᾳ ἐστὶ. Schol.

Ἄλλ' εἰς θεὸς κατὰ ταῦτ' ἀναστῆσαντ' ἔχυν

Euripid. *Phæniçs*, ver. 712.

Ver. 268. *ἀποτίσεται*,] Vide ad *Il.* ι'. 508. et χ'. 19.

Ver. 269. *ἄνωγα*,] Non jussi; sed, jubeo. Vide ad *Il.* β'. 522. et υ'. 756.

Ver. 270. et 295. Ὅπως κεν μνηστῆρας] *Al.* Ὅπως κε μνηστῆρας. Quod et auribus magis placet. Clark. Sic rescribi oportuit. Sed vir doctus morem Homeri non animadvertat satis in hoc genere. conf. ad υ'. 287. Sic ver. 254. *δεύη, ὃ κε μνηστῆρας*. Ern.

Ver. 271. Εἰ δ' ἄγε] Quod si meo consilio parebis, age etc. Vide ad *Il.* ζ'. 576.

Ver. 275. *πέφραδε*] Vide ad *Il.* β'. 514. et ζ'. 500.

Ibid. *ἐπιμάρτυροι*] Vide ad *Il.* α'. 558.

- Πολλὰ μάλ’, ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἔπεσθαι.
 Σοὶ δ’ αὐτῷ πυκινῶς ὑποθήσομαι, αἶκε πύθηναι.
 280 Νῆ’ ἄρσας ἐρέτησιν εἰκόσιν, ἥτις ἀρίστη,
 Ἐρχειο πευσόμενος πατρὸς δὴν οἰχομένοιο.
 Ἦν τίς τοι εἴπησι βροτῶν, ἢ ὅσσαν ἀκέσσης
 Ἐκ Διὸς, ἥτε μάλιστα φέρει κλέος ἀνδράποισι.
 Πρῶτα μὲν ἐς Πύλον ἐλθε, καὶ εἴρεο Νέστορα δῖον.
 285 Κεῖθεν δὲ Σπάρτηνδε παρὰ ξανθὸν Μενέλαον.
 Ὃς γὰρ δεύτατος ἦλθεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
 Εἰ μὲν κεν πατρὸς βίοτον καὶ νόστον ἀκέσσης,
 Ἦ τ’ ἂν, τρυχόμενός περ, ἔτι τλαίης ἐνιαυτόν.
 Εἰ δέ κε τεθνεῖωτος ἀκέσσης, μηδὲ τ’ ἐόντος,
 290 Νοστήσας δὴ πειτα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,

“Amplam admodum, quantam par est caram filiam comitari.

“Tibi autem ipsi prudenter consulam, siquidem parueris:

280 “Navi instructa remigibus viginti, quæ optima est,

“Proficiscere sciscitaturus de patre diu absente:

“Si quis tibi dicat mortalium, aut famam audiveris

“Ex Jove, quæ utique potissimum notitiam affert hominibus.

“Primum quidem in Pylum abi, et interroga Nestorem eximium:

285 “Illinc autem in Spartam ad flavum Menelaum;

“Hic enim novissimus venit Achivorum ære-loricatorum.

“Si quidem patris vitam et reditum audieris,

“Tum sane, vexatus licet, adhuc perduraveris in annum:

“Sin mortuum audieris, neque adhuc superstitem;

290 “Reversus deinde caram in patriam terram,

283 ἀνδράποισιν] R. male. 287 μὲν κεν πατρὸς] R. recte. μὲν κεν etiam in-
 gratum.

Ver. 275. Μητέρα δ, — “Αψ ἴτω] De hujusmodi Syntaxi ἀνακολύθην, vide ad Il. β’. 553. γ’. 211. κ’. 224. item infra ad Odys. μ’. 75. Scholiastes autem legendum conjicit Μητρη δ, etc.

Ver. 276. δυνάμενοι. Quia ratione hujusmodi voces primam producant, vide ad Il. α’. 598.

Ver. 277. 278. Οἱ δὲ γάμον τεύξασιν, καὶ ἀρτυνέουσιν ἐῖδνα Πολλὰ μάλ’, etc.] Scholiastes vocem ἐῖδνα hic exponit, Δῶρα τὰ διδόμενα ὑπὸ τῷ γαμῶντος τῇ γαμυμένῃ. Sed sententiam, ut opinor, minus recte cepit vir eruditus. Vide infra ad β’. 196. 197. ubi idem Distichon occurrit.

Ver. 277. ἀρτυνέουσιν] Quia analogia fit

μαρτυρομαι, μαρτυρέμαι, μαρτυρέομαι. Φίλομαι, φίλῃμαι, φίλειω. ὀτρύνω, ὀτρύνω, ὀτρύνειω. eadem fit ἀρτυνῶ, ἀρτυνῶ, ἀρτυνέω. Vide ad Il. α’. 354. κ’. 55. et υ’. 504. item infra ad Odys. ζ’. 51.

Ver. 282. ἢ ὅσσαν ἀκέσσης Ἐκ Διὸς,] “Ὅσσαν, τὴν ἐκ Διῶν κληδόνα. Schol. “Ἔστι γὰρ Ὅσσα, ἡ θεία φήμη — Τὴν δὲ ὅσσαν, ὅτι θεία φωνή, ἐξηγῆται λέγων, “Ἦ ὅσσαν ἀκέσσης “Ἐκ “Διός.” Porphyry. Quæst. Homeric. 16.

Ver. 284. Πρῶτα μὲν ἐς Πύλον] Πέμπει αὐτὸν παιδευθησόμενον, καὶ ἅμα ἐνδοξον ἐσόμενον, ἐπεὶ διὰ πατέρα ἀπεδήμησεν. Schol. Ita ipsa Minerva infra ν’. 422. Ulyssem alloquens;

- Σῆμά τέ οἱ χεῦσαι, καί ἐπὶ κτέρεα κτερεῖζαι
 Πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε· καὶ ἀνέρι μητέρα δᾶναι.
 Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ ταῦτα τελευτήσης τε καὶ ἔρξης,
 Φράζεσθαι δὴ "πειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 295 "Ὅπως κεν μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσι
 Κτείνης, ἢε δόλω, ἢ ἀμφαδόν· ἐδέ τί σε χρὴ
 Νηπιᾶας ὀχέειν, ἐπεὶ οὐκ ἔτι τηλίκος ἐσσί.
 ἼΗ οὐκ αἶεις, οἷον κλέος ἔλλαβε δῖος Ὀρέστης
 Πάντας ἐπ' ἀνδρώπεις, ἐπεὶ ἔκτανε πατροφονῆα,
 300 Αἰγισθον δολόμητιν, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα;
 Καὶ σὺ, φίλος (μάλα γάρ σ' ὀρώω καλόν τε μέγαν τε),
 "Αλκιμος ἐσσ', ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα θοὴν κατελεύσομαι ἥδῃ,
 ἼΗδ' ἐτάρους, οἳ πᾶς με μάλ' ἀσχαλώσι μένοντες·
 305 Σοὶ δ' αὐτῶ μελέτω, καὶ ἐμῶν ἐμπάζω μύθων.

“Tumulum illi erige, et parentalia perfice

“Eximia valde, qualia decet; et viro matrem dato.

“Cæterum ubi jam hæc finieris et perfeceris,

“Considera deinde in mente et in animo,

295 “Quo pacto procos in ædibus tuis

“Interficias, sive dolo, sive palam: neque enim amplius te convenit

“Puerilia consecrari, quoniam non amplius tantillus es.

“An non audis, qualem gloriam consequutus est nobilis Orestes

“Omnes apud homines, postquam interfecit parricidam,

300 “Ægisthum dolosum, qui illi patrem inclytum interemerat?

“Et tu, amice (admodum enim te video eximiumque magnumque),

“Strenuus esto, ut aliquis te etiam posteriorum laudet.

“At ego ad navem celerem descendam jam,

“Atque ad socios, qui me fortasse ægre ferunt expectantes:

305 “Tibi autem ipsi curæ sit, et meos observa sermones.”

302 ὀλιγόνων] A. 3.

Αὐτὴ μιν πώμπουσιν, ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄρξοιτο,
 Κεῖσ' ἐλθάν. —

Ver. 285. Σπάρτηνδε] *Al.* Σπάρτην τε.

Ver. 286. Ὅς γὰρ διύτατος ἦλθεν] *Τυτίσ-
 τιν ὕστατος ἐπανῆλθε.* Eustath.

Ver. 289. τεθνηῶτος] Vide ad *Il.* α'. 265.
 et ν'. 46. *Al.* τεθνηῶτος.

Ibid. μηδὲ τ' ἰόντος.] *Henricus Step-
 hanus legendum censet μηδ' ἔτ' ἰόντος:* uti
 infra β'. 220.

Ver. 290. et 294. δὴ "πειτα] Ita edidit
Barnesius. Vulg. δ' ἥπειτα. Vide ad *Il.*
 ο'. 163.

Ver. 291. χεῦσαι,] *Al.* χεῦσαι.

Ver. 296. οὐδέ τί σε χρὴ Νηπιᾶας ὀχέειν,
 ἐπεὶ οὐκ ἔτι τηλίκος ἐσσί.] Vide supra ad
 ver. 88. Cæterum *Henricus Stephanus*
scribendum hic censet ἐδ' ἔτι σε χρὴ.

Ver. 297. Νηπιᾶας ὀχέειν,] *Τὰ νέων φρο-
 νεῖν καὶ φέρειν· ἢ ὀχεῖσθαι ὑπὸ νεότητος, τουτ-*

- Τὴν δ’ αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦυδα·
 Ξεῖν’, ἦτοι μὲν ταῦτα φίλα φρονέων ἀγορεύεις,
 “Ὡς τε πατὴρ ᾧ παιδὶ, καὶ οὐποτε λήσομαι αὐτῶν.
 ’Αλλ’ ἄγε νῦν ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο,
 310 “Ὅφρα λοεσσάμενός τε, τεταρπόμενός τε φίλον κῆρ,
 Δῶρον ἔχων ἐπὶ νῆα κίης, χαίρων ἐνὶ θυμῷ,
 Τιμῆεν, μάλα καλὸν, ὃ τοι κειμήλιον ἔσται
 ’Εξ ἐμεῦ· οἷα φίλοι ξεῖνοι ξείνοισι διδᾶσι.
 Τὸν δ’ ἡμείβετ’ ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 315 Μή μ’ ἔτι νῦν κατέρυκε, λιλαιόμενόν περ ὁδοῖο·
 Δῶρον δ’ ὅ, τι κέ μοι δῆναι φίλον ἦτορ ἀνάγει,
 Αὔθις ἀνερχομένῳ δόμεναι, οἰκόνδε φέρεσθαι,
 Καὶ μάλα καλὸν ἐλάν· σοὶ δ’ ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς.
 ‘Ἡ μὲν ἄρ’ ὥς εἰπῶσ’ ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 320 “Ὅρῃς δ’ ὥς ἀνόπαια διέπτατο· τῷ δ’ ἐνὶ θυμῷ

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;

“Hospes, profecto quidem hæc amico animo dicis,

“Perinde atque pater suo filio; et nunquam obliviscar illorum.

“Sed age nunc mane, accelerans licet iter,

310 “Ut et lotus et oblectatus carum cor,

“Donum habens ad navem eas, gaudens in animo,

“Preciosum, valde eximium, quod tibi reconditi-muneris-loco erit

“Ex me; qualia amici hospites hospitibus dant.”

Huic autem respondebat deinde dea cæsia Minerva;

315 “Ne me amplius nunc detine cupidum nimirum itineris:

“Donum vero quodcunque mihi dare tuum cor jubet,

“Rursus redeunti da, domum ferendum,

“Etiam eximio munere accepto; tibi autem dignum erit retributione.”

Sic quidem locuta abiit cæsia Minerva;

320 Avis autem ut Anopæa avolavit; huic vero in animo

ἔστιν ἄφρονα εἶναι. Schol. *Al.* Νηπιάρχους ὀχέειν.

Ver. 298. Ἦ οὐκ αἰεῖς,] Pronunciabatur ἦ οὐκ αἰεῖς. Vide ad *Il.* ε'. 349. et υ'. 188.

Ibid. αἰεῖς,] Vide ad *Il.* ο'. 252.

Ibid. ἔλλαβε] *Barnesius* in uno MS. scriptum reperit ἔλαβε. Vide ad *Il.* α'. 4. et φ'. 71.

Ver. 300. ὅς οἱ] *Al.* ὅ οἱ.

Ver. 301. 312. 318. et 370. καλὸν] Vide ad *Il.* β'. 43.

Ver. 302. “Ἀλλικμοῦ ἔσθ’,”] Citat hunc ver-

sum *Cicero ad Familiares lib. XIII. Epist. 15.*

Ver. 307. φίλα φρονέων] *Al.* φιλοφρονέων.

Ver. 310. λοεσσάμενός τε, τεταρπόμενός τε] Vide infra ad ε'. 491. et ι'. 299.

Ver. 314. Τὸν δ’ ἡμείβετ’ ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη] *Al.* Τὸν δ’ ἀπαμειβομένη πρὸς-ἔφη γλαυκῶπις Ἀθήνη.

Ver. 314. et 319. et 364. γλαυκῶπις Ἀθήνη] Vide ad *Il.* α'. 206.

Ver. 315. Μή μ’ ἔτι νῦν κατέρυκε,] *Virgil.*

Θῆκε μένος καὶ θάρσος, ὑπέμνησέν τέ ἐ πατρὸς
Μᾶλλον ἔτ', ἢ τὸ πάροιθεν· ὁ δὲ, φρεσὶν ᾗσι νοήσας,
Θάμβησεν κατὰ θυμόν· οἴσασατο γὰρ θεὸν εἶναι.
Αὐτίκα δὲ μνηστῆρας ἐπώχετο ἰσόθεος φῶς·

325 Τοῖσι δ' αἰοιδὸς ᾄειδε περικλυτὸς, οἳ δὲ σιωπῇ
Εἶατ' ἀκόντες· ὁ δ' Ἀχαιῶν νόσον ᾄειδε
Λυγρὸν, ὃν ἐκ Τροίης ἐπετείλατο Παλλὰς Ἀθήνη.
Τῷ δ' ὑπερωϊόθεν φρεσὶ σύνθετο θέσπιν αἰοιδῇ
Κέρη Ἰκαρίοιο περίφρων Πηνελόπειαν·

330 Κλίμακα δ' ὑψηλὴν κατεβήσατο οἷο δόμοιο,
Οὐκ οἶη, ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι δ' ἔποντο.
Ἦ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο δῖα γυναικῶν,
Στῇ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,

Indidit robur et audaciam, recordarique eum fecit patris

Magis adhuc quam antea: hic autem mente sua considerans,

Obstupuit in animo; suspicatus est enim deum esse.

Continuo vero procos obibat deo-similis vir:

325 Illis autem cantor canebat inclitus; ii vero tacite

Sedebant audientes: ille autem Achivorum reditum canebat

Gravem, quem ex Troja indixit Pallas Minerva.

Hujus autem e superiore-parte-domus animo advertit divinam cantilenam

Filia Icarii prudens Penelope:

330 Per scalam vero altam descendit suæ domus,

Non sola; una cum hac ancillæ duæ sequebantur.

Illa vero quando jam ad procos pervenisset præstantissima mulierum,

Stetit utique juxta postem domus affabre structæ,

325 Θάμβησει] R. recte. Ibid. οἴσατο] Edd. præter R. 328 ὑπερωϊόθεν]

Edd. præter R.

absiste morari. Æn. XII. 676.

Ver. 317. Αἶθε! Al. Αὔσις.

Ver. 319. Ἦ μὲν ἄρ' ὡς εἰπὺς ἀπίβη γλαυκῶπις Ἀθήνη] Ὅτι τὸ τὴν Ἀθῆναν ἀποβῆναι ἡγουν ἀποχωρῆσαι τῷ Τηλεμάχῃ, ἢ τὸ ἀφρονα ἐκείνον ἐγκαταλείφειναι δηλοῖ, ἀλλ' ὅτι βουλεύσάμενος πρῶτον καθ' ἑαυτὸν, καὶ σκοπήσας, καὶ στήσας τὸν σκοπὸν, παύεται. Eustath.

Ver. 320. Ὅρνις δ' ὡς ἀνόπαια διέπτατο] Τὸ δὲ ἀνόπαια, εἰδὸς τινὲς ὀρνέας λέγουσιν αἰτωθεῖς, φήγῃ ἐοικότος. — Οἳ δὲ φασιν ὅτι διέπτατο ἀνόπαια ἡγαν ἀνὰ τὴν ὁπὴν τὴν ἐν μέσῳ τῆς ὁροφῆς, ἣν καὶ κάπνην καὶ καπνοδόκην ἐκάλεον. — Οἳ δὲ, τὸ ἀνόπαια, λέγουσιν ἀντὶ τῆς ἀφανῆς πτόρρῳ τῆς ὀψέως. — Καὶ

Ἡρωδιανὸς τὸ ἀνόπαια — προσπερισπᾶ, καὶ ὡς ἐπὶ ῥῆμα λαμβάνει, ἀντὶ τῆς ἀοράτως. Eustath.

Ibid. τῷ δ' ἐν θυμῷ Θῆκε μένος καὶ θάρσος,] Vide ad II. ε'. 185. et v. 110.

Ver. 323. οἴσατο] Ita edidit Barnesius. Vulgg. οἴσατο· ut opinor, minus recte: Nam iterum occurrit hæc vox *Odys.* ε'. 215. 339. κ'. 232. 258. δ'. 442. quibus omnibus in locis cum duplici σ scribitur, nec variant Exemplaria. Clark. Vid. Var. Lect.

Ver. 326. ἀκόντες· ὁ δ'] Qua ratione, ἀκόντες, hic ultimam producat; item πά-

- ”Αντὰ παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα·
 335 ’Αμφίπολος δ’ ἄρα οἱ κεδνὴ ἐκάτερθε παρέσθη·
 Δακρύσασα δ’ ἔπειτα προσήυδα θείον ἀοιδόν·
 Φήμει, πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν θελκτήρια οἶδας,
 ”Εργ’ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, τά τε κλείουσιν ἀοιδοί·
 Τῶν ἐν γέ σφιν ἄειδε παρήμενος· οἱ δὲ σιωπῇ
 340 Οἶνον πινόντων· ταύτης δ’ ἀποπαύε’ ἀοιδῆς
 Λυγρῆς, ἥ τε μοι αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ
 Τείρει· ἐπεὶ με μάλιχα καδίκετο πένθος ἄλαστον.
 Τοίην γὰρ κεφαλὴν ποδέω, μεμνημένη αἰεὶ
 ’Ανδρὸς, τῷ κλέος εὐρὺ κατ’ Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος.
 345 Τὴν δ’ αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦυδα·
 Μῆτερ ἐμὴ, τί τ’ ἄρ’ αὖ φθονέεις, ἐρίηρον ἀοιδὸν

Genis prætendens tenuia capitis-redimicula:

335 Ancilla vero ei honesta utrinque astabat:

Lachrymans autem deinde alloquebatur divinum cantorem;

“Phemie, multa enim alia mortalium oblectamenta novisti,

“Gesta hominumque deorumque, quæ celebrant cantores:

“Horum unum ipsis cane assidens; illi autem silentio

340 “Vinum bibant: ab hac vero desine cantilena

“Molesta, quæque mihi perpetuo in pectoribus carum cor

“Affligit; quippe me in-primis invasit dolor immensus.

“Tale enim caput desidero, memor semper

“Viri, cujus lata est gloria per Græciam et medium Argos.”

345 Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;

“Mater mea, quamobrem igitur moleste-fers, jucundum cantorem

341 αἶν ἐνὶ] R. 346 τί δ’ ἄρα] R. placet.

λιν, ver. 360. et ἀνὰ, ver. 365. et ἔβαν, ver. 424. vide ad Il. α’. 51.

Ibid. δ δ’ Ἀχαιῶν νόσον ἄειδε Λυγρὴν,] Vide infra ad γ’. 130.

Ver. 330. κατεβήσατο] Al. κατεβήσαστο. Vide ad Il. β’. 35. et ε’. 109.

Ver. 335. τίγεις πύκα πεινητοῖο] Τίγος non domum, ut versio habet, sed triclinium, in quo convivabantur proci, intelligam. Sic et δόμος apud Callim. H. in Cer. 55. ubi vid. dicta a nobis. Ern.

Ver. 334. κρήδεμνα·] Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς περιδέσµια. Schol.

Ver. 335. ἄρα] Ut fieri soletbat.

Ver. 336. θείον ἀοιδόν·] Al. δῖον ἀοιδόν.

Ver. 337. Φήμει, πολλὰ γὰρ] Vide infra ad κ’. 190.

Ibid. πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν θελκτήρια οἶδας, ”Εργ’ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,] “Post “οἶδας,” inquit Henricus Stephanus, “for- tasse etiam expungi potest interpunctio, “ut θελκτήρια copuletur cum ἔργα.” Sed minus recte. Nam θελκτήριος adjectivum apud Poëtam non occurrit. Vide infra ad S’. 509. et ad Il. ζ’. 215.

Ver. 338. ”Εργ’ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, τά τε κλείουσιν ἀοιδοί·] Τὸ παλαιὸν γὰρ καὶ τῶν ἡρώων τὰς πράξεις, καὶ τῶν θεῶν τὰς ὑμνους δι’ ᾧδῆς ἐποιῶντο. Ὁμηρος γὰρ φησὶν ἐπ’ Ἀχιλλεύως, “ἄειδε δ’ ἄρα κλέα ἀνδρῶν ἡρώων.”

- Τέρπειν, ὅππῃ οἱ νόος ὄρνυται; ἔ νύ τ' αἰοῖδοι
 Αἴτιοι, ἀλλὰ ποθι Ζεὺς αἴτιος, ὅς τε δίδωσιν
 Ἀνδράσιν ἀλφειῇσιν, ὅπως ἐδέλῃσιν ἐκάσῳ.
 350 Τέτῳ δ' ἐ νέμεσις, Δαναῶν κακὸν οἶτον αἰεῖδεν·
 Τὴν γὰρ αἰοῖδὴν μᾶλλον ἐπικλείεσ' ἀνδρωποί,
 Ἥτις ἀκρόντεσσι νεωτάτῃ ἀμφιπέλῃται.
 Σοὶ δ' ἐπιτολμάτῳ κραδίῃ καὶ θυμὸς ἀκέειν·
 Οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς οἶος ἀπώλεσε νόσιμον ἥμαρ,
 355 Ἐν Τροίῃ, πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι φῶτες ὄλοντο.
 Ἀλλ' εἰς οἶκον ἴσσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε,
 Ἴσόν τ' ἡλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε

“ Oblectare, utcunque illi mens impellitur? non sane cantores

“ In-causa sunt, sed quodammodo Jupiter in-causa est; qui dat

“ Viris ingeniosis ita, ut vult unicuique.

350 “ Huic vero non reprehensio debetur, quod Danaorum malam sortem canit:

“ Eam enim cantilenam magis celebrant homines,

“ Quæcunque auditoribus recentissima existat.

“ Tibi vero sustineat cor et animus audire:

“ Non enim Ulysses solus perdidit reditus diem,

355 “ In Troja: multi vero et alii viri perierunt.

“ Sed in domum profecta, tua opera administra,

“ Telamque et colum, et ancillis impera

Καὶ τὸν φήμιον, δέ φησιν ὅτι, — “ πολλὰ βρο-
 “ τῶν θελητήρια οἶδεν. ” Ἔργ’ ἀνδρῶν τε θεῶν
 “ σε, τὰ τε κλείουσιν αἰοῖδοι. ” *Athenæus*, lib.
 XIV. cap. 8. Vide ad *Il.* i. 189.

Ver. 341. αἰεῖ] *Al.* αἰν.

Ver. 344. καθ’ Ἑλλάδα] Κατὰ τὴν Θετ-
 ταλίαν, ἀπὸ μιᾶς πόλεως, ὀνόματι Ἑλλάδος.
Schol. Vide ad *Il.* β’. 528. Item infra ad
 δ’. 80.

Ver. 346. τί τ’ ἄρ’ αὖ φρονέεις,] *Al.* τί
 τ’ ἄρα φρονέεις. Vide et infra ad τ’. 348.

Ver. 347. 369. ὄρνυται; — δαινύμενοι]
 Vide ad *Il.* γ’. 260. et ὦ. 665.

Ibid. οὐ νύ τ’ αἰοῖδοι Αἴτιοι, ἀλλὰ ποθι
 Ζεὺς αἴτιος,] *Virgil.*

Non tibi Tyndaridis facies invisa Lacæneæ
 Culpatusve Paris; verum inclementia Divûm
 Has everit opes, sternitque a culmine Trojam.
Æn. II. 601.

Ver. 349. Ἀνδράσιν ἀλφειστῇσιν,] *Virgil.*

———— hominum rerumque repertor.

Æn. XII. 829.

Ver. 351. Τὴν γὰρ αἰοῖδὴν μᾶλλον ἐπι-

κλείουσ’ ἀνδρωποί, Ἥτις ἀκρόντεσσι νεωτάτῃ]
Pindar.

———— αἰεῖ δὲ παλαιὸν
 Μὲν οἶνον, ἄνθια δ’ ὕμνων
 Νεωτέρων. —————

Olymp. Ode IX. ver. 73.

Est quoque cunctarum novitas carissima rerum.

Ovid. Pont. lib. III. Epist. iv. 51.

Διδοκιμασμένη δὲ καὶ ἀρχαιοτάτῃ ἐστὶν ἡ
 Ὀμήρῃ ποίησις· ποίημα γὰρ ἔδην περισβύτερον
 ἦκεν εἰς ἡμᾶς τῆς ἐκείνης ποιήσεως· — Ἀλλὰ
 πρῶτον μὲν ἔχ’ ὑπὸ πάντων ὁμολογεῖται ποιη-
 τῆς ἀρχαιοτάτους εἶναι Ὀμήρου· ἐνιοὶ γὰρ Ἡσίο-
 δον προήκειν τοῖς χρόνοις λέγεσθαι, Λίνον τε
 καὶ Ὀρφέα καὶ Μυσαῖον καὶ ἄλλους παμπλη-
 θεῖς. Οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ πιθανόν ἐστι γεγο-
 νέναι μὲν τινὰς πρὸ αὐτῆ καὶ κατ’ αὐτὸν ποιη-
 τὰς· ἐπεὶ καὶ αὐτὸς πᾶς φησι. “ Τὴν γὰρ αἰ-
 “ οῖδ’ ἄν μᾶλλον ἐπικλείουσ’ ἀνδρωποί, Ἥτις ἀ-
 “ κρόντεσσι νεωτάτῃ ἀμφιπέλῃται. ” Τέτρες
 δὲ ὑπὸ τῆς περὶ αὐτὸν λαμπρότητος ἐπισκο-
 πῆσθαι. *Sextus Empiricus adversus Ma-*

- 360 Ἔργον ἐποίχεσθαι μῦθος δ’ ἄνδρεςσι μελήσει
 Πᾶσι, μάλισα δ’ ἐμοί· τῷ γὰρ κῆρτος ἔς’ ἐνὶ οἴκῳ.
 Ἡ μὲν θαμβήσασα πάλιν οἰκόνδε βεβήκει·
 Παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνδετο θυμῷ·
 Ἔς δ’ ὑπερῷ ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξί,
 Κλαῖεν ἔπειτ’ Ὀδυσῆα φίλον πόσιν, ὅφρα οἱ ὕπνον
 Ἦδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 365 Μνηστῆρες δ’ ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρα σκίόντα,
 Πάντες δ’ ἠρήσαντο παρὰ λεχέεσσι κλιθῆναι.
 Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἦρχετο μῦθων·
 Μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες, ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες,

“ Operi incumbere: sermo vero viris curæ erit
 “ Omnibus, potissimum vero mihi; hujus enim imperium est in domo.”

- 360 Illa quidem attonita, rursus in domum ivit:
 Filii enim dictum prudens posuit in animo:
 Ad superiorem autem partem-domus ubi conscendisset cum ancillis mulieri.
 Flebat deinde Ulyssem carum maritum, donec ipsi somnum [bus,
 Dulcem palpebris immisit cæsia-oculis Minerva.
 365 Proci vero tumultuabantur per ædes obscuras,
 Omnes autem optabant juxta in lecto recumbere.
 Illis vero Telemachus prudens incepit sermonem;
 “ Matris meæ proci, superba contumelia instructi,

thematicos, lib. I. cap. 10. Citat porro hunc locum *Plinius*, lib. V. *Epist.* 20.

Ibid. ἐπικλείουσ’] *Plato*, de *Repub.* lib. IV. videtur legisse ἐπιφρονέουσ’.

Ver. 552. ἀκρόντισσι] *Plato*, loco jam citato, legit αἰδόντισσι.

Ver. 556. Ἄλλ’ εἰς οἶκον ἴσσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμεις,] Τῶν δ’ ἔργων τῶν αὐταῖς [γυναιξί] οἰκίαν ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα ὑπέμνησεν αὐτὸν [forte αὐτὰς,] διὰ Τηλεμάχου λέγοντος τῇ μητρὶ, “ Ἄλλ’ εἰς οἶκον ἴσσα τὰ σαυτῆς “ ἔργα κόμεις” ταῦτα γάρ τοι, καὶ τὰ τέ- τοις ὁμοία, ὥς περ κἄν τοῖς Ῥητορικοῖς εἴρηται, τῇ γυναικεῖα φύσει μάλιστα ἀρμόττει· ἀλλ’ ὅδ’ ὁ πόλεμος, ὅδ’ αἱ μάχαι, καὶ ἰδρώς. *Kyriac. Stroz.* de *Republ.* lib. IX. Ita apud *Æschylum*:

Μέλει γὰρ ἀνδρὶ, μὴ γυνὴ βυλευίτω
 Τάξωθεν· ἐνδον δ’ ὕσα, μὴ βλάβην τίθει.

Septem contra Thebas, ver. 206.

Et apud *Apollonium*:

Ἄλλα σὺ μὲν νῦν αἰδοί μετ’ ἀμφιπόλοισιν ἐκηλός

Μίμνε δόμοις. —————
Argonautic. lib. I. ver. 503.

Ubi *Scholias* hunc *Homeri* locum adducit. Cæterum apud *Homerum* hoc in loco versus nonnullos repudiatis testatur *Scholias*: Ἀθετῶνται (inquit) ἐνταῦθα· ἐπὶ δὲ τῷ Ἑκτορὶ καλῶς. Occurrunt nimirum iidem fere versus *Iliad.* ζ. 490. etc. ab *Hectore Andromachen* alloquente usurpati. *Clark.* Cæterum οἶκος h. l. est gynæceum, ex quo venerat ὑπερῶν, ver. 528. et mox ver. 562. *Ern.*

Ver. 560. βεβήκει·] Vide ad *Il.* α. 37. et 231.

Ver. 562. ὑπερῶν] Τὰ ἀνώγεια οἰκήματα. *Schol.*

Ver. 563. Ὅφρα οἱ ὕπνον — βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη·] Ἀθηναῖα δὲ κοιμίζει τὴν Πηνελόπην, ἐπεὶ δὴ συνετῶς ἐκείνη βυλευσαμένη, κλαίειν μὲν ἀφῆκεν· ἀνεκλήθη δὲ ὥς τε καταδραδεῖν. *Eustath.*

Ver. 565. Μνηστῆρες δ’ ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρα] *Virgil.*

- Nῦν μὲν δαινύμενοι τερπόμεθα, μηδὲ βοητὺς
 370 Ἔσω· (ἔπει τόγῃ καλὸν ἀκνέμεν ἐσὶν αἰοιδῆ
 Τοῖσδ', οἷος ὅδ' ἐσὶ, θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδῆν.)
 Ἡῶθεν δ' ἀγορήνδε καθεζόμεσθα κίοντες
 Πάντες, ἵν' ὑμῖν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποιέπω,
 Ἐξιέναι μεγάρων· ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαῖτας,
 375 Ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους.
 Εἰ δ' ὕμμιν δοκέει τόδε λωϊττερον καὶ ἄμεινον
 Ἑμμεναι, ἀνδρὸς ἐνὸς βίοτον νήποιον ὀλέσσαι,
 Κεῖρετ'· ἐγὼ δὲ θεὸς ἐπιβόσομαι αἶεν ἔοντας,
 Αἴκε πόδι Ζεὺς δῶσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι,
 380 Νήποινοί κεν ἔπειτα δόμων ἔντοσθεν ὅλοισθε.
 "Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὁδᾶξ ἐν χεῖλεσι φύντες,
 Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευε.

"Nunc quidem convivantes delectemur, neque clamor

370 "Adsit: (nam hoc honestum est audire cantorem

"Talem, qualis hic est, diis assimilis voce.)

"Mane vero in concionem consideamus venientes

"Omnes; ut vobis sermonem audenter renunciem,

"Exire ex ædibus: alias vero sequimini dapes,

375 "Vestra bona edentes, alternantes per domos.

"Si vero vobis videtur hoc satius et melius

"Esse, viri unius victum impune perdere,

"Absumite; ego vero deos invocabo sempiternos,

"Si quando Jupiter dederit facta hæc vindicatum iri,

380 "Inulti forte deinde intra ædes perituri sitis."

Sic ait: illi vero omnes mordicus labiis compressis

Telemachum admirabantur, quod audacter loqueretur.

370 τόδε] Edd. præter R.

Fit strepitus tectis, vocemque per ampla volu-
 tant

Atria. ————— Æn. I. 729.

Ver. 366. κλισίῃναι.] Vide infra ad 9'.
 48. et ad II. α'. 309.

Ver. 371. θεοῖς ἐναλίγκιος] Virgil.

Os, humerosque Deo similis. —————

Æn. I. 593.

Ver. 375. ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους.] Ἐκ
 διαδοχῆς ἀλλήλων ὑποδεχόμενοι, καὶ ἀμοιβῆς.
 Schol.

Ver. 376. ὕμμιν] *Al.* ὕμῖν. Ut supra
 ver. 375.

Ver. 377. ὀλέσσαι,] *Al.* ὀλέσθαι.

Ver. 378. Κεῖρετ'.] Sic infra β'. 512.

————— ἐκείρετε πολλὰ καὶ ἰσθλὰ
 Κτήματ' ἐμά. —————

Et apud *Opprianum*;

Κτῆσιν αἰεὶ κείροντες ἀσχημάντοιο δόμοιο.

'Αλυστικῶν, lib. III. ver. 361.

Ver. 379. παλίντιτα ἔργα] Ὑπὲρ ὧν ἐξ
 ἐτέρῃ τιμωρία γίνεσθαι. Schol. Ἔστι δὲ πα.

- Τὸν δ’ αὖ Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
 Τηλέμαχ’, ἧ μάλα δὴ σε διδάσκουσιν θεοὶ αὐτοὶ
 385 Ὑψαγόρην τ’ ἔμεναι, καὶ θαρσαλέως ἀγορεύειν·
 Μὴ σε γ’ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλῆα Κρονίων
 Ποιήσειεν· ὅ τοι γενεῇ πατρῴϊόν ἐστι.
 Τὸν δ’ αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦυδα·
 Ἀντίνο’, εἴπερ μοι καὶ ἀγάσσεαι, ὅ, τι κεν εἴπω;
 390 Καὶ κεν τῷτ’ ἐθέλοιμι, Διός γε διδόντος, ἀρῆσθαι.
 Ἦ φῆς τῷτο κάκιστον ἐν ἀνδράποισι τετύχθαι;
 Οὐ μὲν γάρ τι κακὸν βασιλεύμεν· αἵψά τε οἱ δῶ
 Ἀφνειὸν πέλεται, καὶ τιμῆς εὖρος αὐτός.
 Ἀλλ’ ἦτοι βασιλῆες Ἀχαιῶν εἰσὶ καὶ ἄλλοι
 395 Πολλοὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, νέοι ἡδὲ παλαιοί·
 Τῶν κέν τις τόδ’ ἔχῃσιν, ἐπεὶ θάναε δῖος Ὀδυσσεύς·

Hunc autem rursus Antinous allocutus est, Eupithei filius;

“ O Telemache, certe admodum te docuerunt dii ipsi

385 “ Sublimiloquum esse, et audenter concionari :

“ Ne te utique in circumflua Ithaca regem Saturnius

“ Constituat; quod tibi genere paternum est.”

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;

“ Antinoë, etiamsi mihi vel irasceris, ob id quod dixero ?

390 “ Et hoc vellem, Jove utique dante, accipere.

“ An putes hoc pessimum inter homines esse?

“ Non enim ullo-pacto malum est, regem esse; statimque ei domus

“ Dives fit, et honoratior ipse.

“ Sed certe reges Achivorum sunt etiam alii

395 “ Multi in circumflua Ithaca, juvenes et senes :

“ Horum aliquis hoc habeat ; siquidem mortuus est nobilis Ulysses :

385 αὐτ’] F. R. A. 385 ἔμμεναι] F. A. L.

λίντιτον, ἧ ἡ τίσις πάλιν, ἧ γυν ὕπερον, ἐν τῷ μέλλοντι γίνεσθαι. Eustath.

Ibid. παλίντιτα] Vide ad *Il.* v. 414. et §. 484.

Ver. 581. ὁδᾶς ἐν χεῖλεσι φόντες,] Καὶ τὸ ὁδᾶς ἐν ἐν χεῖλεσι φόντες, ἀντὶ τῷ ἐμπλακέν- τις μετὰ δηγμῷ τοῖς χεῖλεσιν, ἧ γυν ἐνδακόν- τις τὰ χεῖλη· ὅπερ ἐστὶ σχῆμα θάμβους καὶ ἀπορίας· καθὰ καὶ ἐνταῦθα τὰς μνηστῆρας κατέπληξεν ὁ ἐπὶ τοσούτον μὲν χρόνον ἡσυχά- σας Τηλέμαχος, νῦν δὲ ἔτω σφοδρῶς ἐπιτι- θεῖς, καὶ θαρσαλέως ἀγορεύσας, καὶ τὸν λό- γον ἐνδιαθέτως βαρύνας ὡς ἐπὶ μεγίστοις ἀδι- κήμασι. Eustath.

Ver. 586. βασιλῆα] Vide ad *Il.* α’. 265. Ibid. Κρονίων] De hujus vocis prosodia, vide ad *Il.* α’. 265. et 597.

Ver. 587. γενεῇ] *Al.* γενεήν.

Ver. 589. εἴπερ μοι καὶ ἀγάσσεαι,] Eu- stathius in commentario legit, εἰ καὶ μοι νεμίσσησαι.

Ver. 590. Καὶ κεν τῷτ’ ἐθέλοιμι, Διός γε διδόντος, ἀρῆσθαι.] Τὸ ἰδιωτεύειν, Διὸς βυλομένη. Schol. At multo rectius et facilius de regno suscipiendo dictum hoc a *Telemacho* intelligitur : Uti et notavit *Barnesius*.

Ver. 592. Οὐ μὲν γάρ τι κακὸν βασιλεύει- μιν.] Βασιλεία γὰρ μέγιστον μὲν τῶν κατ’ ἀν-

Αὐτὰρ ἐγὼν οἴκοιο ἄναξ ἔσομ' ἡμετέροιο,
Καὶ δμῶων, ἔς μοι ληίσσατο δῖος Ὀδυσσεύς.

- Τὸν δ' αὖ Εὐρύμαχος Πολύβε παῖς ἀντίον ἦυδα·
400 Τηλέμαχ', ἦτοι ταῦτα θεῶν ἐν γένασι κεῖται,
"Ὅστις ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλεύσει Ἀχαιῶν·
Κτήματα δ' αὐτὸς ἔχοις, καὶ δώμασιν οἷσιν ἀνάσσοις.
Μὴ γὰρ ὄγ' ἔλθοι ἀνὴρ, ὅστις σ' ἀέκοντα βίῃφι
Κτήματ' ἀπορραίσει, Ἰθάκης ἔτι ναιεταώσης.
405 Ἀλλ' ἐθέλω σε, φέριζε, περὶ ξείνοιο ἔρεσθαι,
Ὅππόθεν ἔτος ἀνὴρ, ποίης δ' ἐξ εὔχεται εἶναι
Γαίης· πᾶ δέ νύ οἱ γενεὴ καὶ πατρὶς ἄρξεται·
Ἥέ τοι ἀγγελίην πατρὸς φέρει ἐρχομένοιο,
Ἥ ἐὼν αὐτῷ χρεῖος ἐελδόμενος, τόδ' ἰκάνει;

"At ego domus rex ero nostræ,

"Et servorum, quos mihi acquisivit nobilis Ulysses."

Hunc autem rursus Eurymachus Polybi filius contra allocutus est;

- 400 "Telemache, certe hæc deorum in genibus posita sunt,

"Quinam circumfluae Ithacæ dominabitur Achivorum :

"Boia vero ipse habeas, et ædibus tuis imperes.

"Non enim ille veniat vir, qui te invitum vi

"Bonis spoliaturus sit, Ithaca adhuc habitata.

- 405 "Sed volo te, optime, de hospite interrogare,

"Unde ille vir, quali autem gloriatur esse

"E terra; ubinam ei genus et patrium solum;

"An tibi nuncium patris adfert venientis ;

"An suum ipsius debitum expetens huc venit?

397 ἔσομαι ἡμ.] Eæd. 401 ὅστις ἀμφιάλῳ] A. R. male.

Φρῶπυς. Philostratus, in *Vita Apollonii* lib. V. cap. 36. — "regnis, rei inter Deos "hominesque pulcherimæ." *Livius*, lib. II. §. 9. Cæterum refertur istud γὰρ ad id quod eleganter reticetur: "*Miror te ita dixisse;*" vel, "*Tibi hac in re non as-sentior; non ENIM,*" etc. Vide ad *Il.* ε'. 22.

Ver. 397. Αὐτὰρ ἐγὼν οἴκοιο ἄναξ ἔσομ' ἡμετέροιο,] "Ἡ μὲν πολιτικὴ ἐκ πολλῶν ἀρχόντων ἐστίν· ἡ οἰκονομικὴ δὲ, μοναρχία. *Aristot.* *Economic.* lib. I. cap. 1. sub initio.

Ver. 398. ληίσσατο] Ita edidit *Barnesius*; atque ita in omnibus Exemplaribus scripta occurrit hæc vox, *Iliad.* σ'. 28. Vulgati hic habent ληίσσατο; quod ante-

penultimam corripit. Vide ad *Il.* α'. 140.

Ver. 402. καὶ δώμασιν οἷσιν ἀνάσσοις.] *Al.* καὶ δώμασι σοῖσιν. Quæ nisi vera sit lectio, vox οἷσιν de secunda persona (pro σοῖσιν) intelligenda erit. Atque occurrit quidem vox ἡσιν infra ν'. 320. de prima persona (pro ἡμῇσιν) usurpata; "Ἀλλ' αἰεὶ φρεσὶν ἡσιν ἐχων δεδαϊγμένον ἦτορ, Ἠλώμην." Itemque de secunda persona, *Iliad.* τ'. 174. in Editionibus compluribus; "σὺ δὲ φρεσὶν ἡσιν ἱανθῆς." Quanquam ibi ex *Eustathio* restituit *Barnesius*, "φρεσὶ σῇ-σιν." Cæterum *Barnesius* δώμασιν οἷσιν hic exponit δώμασιν αὐτῷ, δηλονότι τῷ Ὀδυσσεύς· sed et hoc præcedenti "οἴκοιο ἄναξ ἔσομ' ἡμετέροιο" multo minus apte re-

- 410 Οἷον ἀναΐζας ἄφαρ οἴχεται, εἰδ’ ὑπέμεινε
Γνώμεναι· εἰ μὲν γάρ τι κακῶ εἰς ὧπα ἐφάκει.
Τὸν δ’ αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦυδα·
Εὐρύμαχ’, ἦτοι νόσος ἀπώλετο πατὴρς ἐμοῖο·
Οὐτ’ εἴν’ ἀγγελίης ἐτι πείθομαι, εἴποθεν ἔλθοι,
415 Οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἦντινα μήτηρ
Ἐς μέγαρον καλέσασα θεοπρόπον ἐξερέηται.
Ξεῖνος δ’ εἶτος ἐμὸς πατρώϊος ἐκ Τάφῃ ἐστὶ,
Μέντης Ἀγχιάλῳ δαΐφρονος εὐχεται εἶναι
Υἱός· ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσει.
420 “Ὡς φάτο Τηλέμαχος· φρεσὶ δ’ ἀθανάτην θεὸν ἔγνω.
Οἱ δ’ εἰς ὄρχησύν τε καὶ ἱμερόεσσαν ᾠοιδὴν
Τρεψάμενοι τέρποντο· μένον δ’, ἐπὶ ἔσπερον ἔλθεῖν.

- 410 “ Ut facto-impetu statim abiit, neque sustinuit,
“ Ut-cognosceremus! nequaquam enim vilis hominis vultum præ se ferebat.”
Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;
“ Eurymache, certe reditus periit patris mei;
“ Neque itaque nuncio amplius credo, sicunde venerit;
415 “ Neque vaticinium curo, si quem mater
“ In domum vocatum vatem sciscitetur.
“ Hospes vero hic meus paternus e Tapho est;
“ Mentis Anchiali bellicosi gloriatur esse
“ Filius; cæterum Taphiis navigandi-studiosis imperat.”
420 Sic dixit Telemachus; mente vero immortalem deam agnovit.
Hi autem ad saltationem et suavam cantum
Conversi oblectabantur, expectabantque vesperum advenire.

415 ἦντινα] Edd. vett.

spondet; et constructio ista, qua vox οἷον ad Ulyssem, cuius hac in oratione non fit mentio, referri intelligatur; valde est dura et inusitata.

Ver. 403. ὅστις σ’ ἀέκοντα] Ita ex uno MS. edidit Barnesius, et ex Eustathio, qui in commentario, ὅς σε ἀέκοντα, legit. Vulgg. ὅστις ἀέκοντα.

Ibid. βίηφι] Vide ad Il. v. 588.

Ver. 406. ἐξ εὐχεται] Ita edidit Barnesius. Vulgg. ἐξεύχεται.

Ver. 407. ἄεθρα.] Vide ad Il. ζ. 142.

Ver. 408. Ἡέ τοι ἀγγελίην] Al. Ἡέ τιν’ ἀγγελίην. Ut infra β. 50.

Ibid. ἐρχομένοισι.] Al. οἰχομένοισι.

Ver. 414. Οὐτ’ εἴν’] Τὸ δέ, εἴτ’ εἴν, ταυτὸν

ἐστὶ τῶ, ὅτε δή. Οὐ γὰρ αἰεὶ αἰτιολογεῖ ὁ “εἴ” σύνδεσμος, ἀλλ’ ἐν μυρίοις καὶ παραπληροῖ. Eustath. Minus recte; nequaquam enim hic vacat istud εἴν’ sed eandem fere vim habet Οὐτ’ εἴν’ ac si latine dicas, “ Adeoque “non etc.” Vide ad Il. π. 394.

Ibid. ἀγγελίης ἐτι πείθομαι.] Al. ἀγγελίην ἐπιπείθομαι. Δύναται δὲ καὶ γενικὴ ἐνικὴ εἶναι τὸ ἀγγελίης· ἵνα λέγῃ, ὅτι ὅτε ὑπὸ ἀγγελίας ἐτι πείθομαι, εἴποθεν ἔλθοι ἀγγέλεσά τι τῶν κατὰ τὸν Ὀδυσσεύα. Eustath. Sed verbum πείθομαι apud Poëtam cum Genitivo constructum nusquam occurrit.

Ver. 415. ἦντινα] Ita ex uno MS. edidit Barnesius. Quocum facit et MS. u-

- Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἔσπερος ἦλθε·
 Δὴ τότε κακκείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος.
- 425 Τηλέμαχος δ', ὅθι οἱ θάλαμος περικαλλέος αὐλῆς
 Ὑψηλὸς δέδμητο, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
 Ἐνθ' ἔβη εἰς εὐνὴν, πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων·
 Τῷ δ' ἄρ' ἄμ' αἰδομένας θαΐδας φέρε κέδν' εἰδυῖα
 Εὐρύκλει', ὦπος θυγάτης Πεισηνορίδαο.
- 430 Τὴν ποτε Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν,
 Πρωθήβην ἔτ' ἔῃσαν, εἰκοσάβοια δ' ἔδωκεν.
 Ἴσα δέ μιν κεδνῇ ἀλόχῳ τίεν ἐν μεγάροισιν·
 Εὐνῇ δ' ἔποτ' ἔμικτο, χόλον δ' ἀλέεινε γυναικίος.

His autem se-oblectantibus, niger vesper supervenit:

Et tunc dormituri iverunt domum quisque.

- 425 Telemachus autem, ubi ipsi thalamus perpulchræ aulæ

Sublimis ædificatus erat, conspicuo in loco,

Illuc ivit ad lectum, multa mente reputans;

Simulque cum eo ardentes faces ferebat pudica sciens

Euryclea, Opis filia Pisenoridæ:

- 430 Quam olim Laërtes emerat facultatibus suis

Primum jam pubescentem, prætiumque viginti boum dederat.

Æque autem ipsam ac pudicam uxorem honorabat in ædibus;

Lecto vero nunquam cum ea mixtus est; iram nempe vitabat uxoris.

452 κεδνῇ] A. 2. perperam. 436 ὦξ] R.

nus a Tho. Bentleio collatus. *Al.* ἦντινα. *Clark.* Sic et ed. Amst. 1650.

Ver. 418. Μέντης Ἀγχιάλοιο] *Al.* Μέντης δ' Ἀγχιάλοιο. Quæ et potior lectio. Videtur enim vocula δὲ, aut alia ejusmodi particula, omnino hic ad sententiam connectendam desiderari.

Ver. 422. Τρεψάμενοι] Vide infra ad ε'. 491. et ad ι'. 296.

Ver. 423. μέλας ἐπὶ ἔσπερος ἦλθε] *Scr.* ἐπεὶ ἔσπερος ἦλθε. Cum vesper venisset. Sic semper *Homerus*, cum sequitur δὴ τότε. Vitium natum est e versu præcedente. *Odyss.* γ'. 269. 270. ἀλλ' ὅτε — δὴ τότε etc. *ibid.* 342. 343. αὐτὰρ ἐπεὶ — δὴ τότε. *Al.* iter est δ'. 574. ubi pariter est ἐπὶ σ' ἤλυθεν ἀμβροσίῃ νύξ· δὴ τότε, sed 573 est: αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ etc. Similiter ἐπὶ et ἐπεὶ confusa in edd. vett. γ'. 358. δ'. 49. etc. *Ern.*

Ver. 424. ἔβαν] Vide ad *Il.* β'. 229.

Ver. 426. δέδμητο,] Vide ad *Il.* α'. 37. et δ'. 492.

Ver. 428. ἄρ] *Ut oportebat.*

Ver. 430. Κτεάτεσσιν ἑοῖσιν,] *Scr.* ἑοῖσι, quod sequens versus incipit a consona. *Ern.*

Ver. 432. τίεν] Vide ad *Il.* δ'. 257. et ι'. 103.

Ver. 435. φιλέεσκε,] Vide supra ad ver. 264. et ad *Il.* ι'. 304.

Ver. 440. ἀγκρεμάσασα] Vide ad *Il.* α'. 67. *Al.* ἐγκρεμάσασα.

Ibid. τηρητοῖσι λήχεσιν,] *Al.* τηρητοῖς λήχεσιν.

Ver. 441. ἐπέρυσσε] *Barnesius* inter varias lectiones retulit ἐπέρυσσε. Atque ita habet MS. unus a Tho. Bentleio collatus. Quæ et (ut opinor) verior lectio. Vide ad *Il.* σ'. 781.

Ibid. κορώνη] *Schol.* τῷ λεγομένῳ κόρακι — τῷ ἐπισπάστῳ [*Barnesius* ex MS. edidit ἐπισπάστῳ] τῆς Δύρας. *Clark.* Sic dudum conjectura correxerat *Cel. Hemsterhus.* ad *Polluc.* X. 22. c. *Ern.*

- 435 Ἦ οἱ ἄμ’ αἰδομένας δαΐδας φέρε, καί ἐ μάλισα
 Δρωῶαν φιλέσκει, καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἑόντα.
 Ὡῖξεν δὲ Δύρας θαλάμῳ πύκα ποιητοῖο·
 Ἐξετο δ’ ἐν λέκτρῳ, μαλακὸν δ’ ἔκδυε χιτῶνα·
 Καὶ τὸν μὲν γράϊης πυκιμηδέος ἔμβαλε χερσίν.
 Ἦ μὲν τὸν πτύξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα,
 440 Πασσάλα ἀγκρεμάσασα παρὰ τρητοῖσι λέχεσσι,
 Βῆ ῥ’ ἵμεν ἐκ θαλάμοιο· Δύρην δ’ ἐπέρυσσε κορώνη
 Ἀργυρέη· ἐπὶ δὲ κληῖδ’ ἐτάνυσσεν ἱμάντι.
 Ἐνθ’ ὅγε παννύχιος, κεκαλυμμένος οἷος ἄωτῶ,
 Βέλευε φρεσὶν ἥσιν ὁδὸν, τὴν πέφραδ’ Ἀθήνη.

Hæc cum eo simul ardentes faces ferebat, et ipsum maxime

- 455 Ancillarum amabat, et enutrierat, parvulus cum-esset.

Aperuit autem januas thalami scite-facti;

Sedebat vero in lecto, mollemque exuebat tunicam:

Et eam quidem aniculæ sedulæ dedit in manus.

Illa quidem plicata et aptata tunica,

- 440 Ad paxillum suspensa juxta tornatos lectos,

Perrexit ire ex thalamo; januam autem attraxit annulo

Argenteo: pessulumque obtendit loro.

Hic ille per-totam-noctem, tectus ovis florida lana,

Considerabat mente sua iter, quod ei designaverat Minerva.

440 ἡγκρεμάσασα] F. A. L. Ibid. λέχισι] R.

Ver. 442. ἐπὶ δὲ κληῖδ’ ἐτάνυσσεν ἱμάντι.] Τὸ λεγόμενον ἐφ’ ἡμῶν κλειῖθρον· δύο δὲ τῷτο εἶχεν ἱμάντας ἐξηρημένους διὰ τινων τρήσεων, ὃν μὲν ἐκ δεξιῶν, ὃν δὲ ἐξ ἀριστερῶν· εἰς τὸ δύνασθαι ἀνοῖξαι καὶ κλειῖσαι. Nῦν δ’ ἐν τῷ κλειῖθρον παρίτεται καὶ παρήγαγε τῷ ἱμάντι. Schol. Κληῖδα δὲ λέγει ὁ σκεῦος ἀπὸ σιδήρου, ἀλλὰ μοχλῶν, ἐντὸς μὲν τῆς Δύρας ἐξημμένον, καὶ ἐπὶ τὰ κάτω καθεμιμένον ἦτοι κεχασμασμένον, ἱμάντι δὲ ἔξωθεν σπόμενον καὶ ἀνεκλώμενον καὶ ἐπιζυγῶντα τὴν Δύραν. Eustath.

Ver. 443. οἷος ἄωτῶ.] Τῷ ἄνδρι καὶ τῷ καλλίστῳ τῷ προβάτῳ· λέγει δὲ τῶν ἐξ ἀπάλων ἐρίων γενομένων περιβολαίων. Schol. Ἄωτον δὲ οἷος, τὸ ἐξ ἐρίων ὕψοςμα, ὃ τὸ ἀπλῶς, ἀλλὰ τὸ ἀνδρόν, ἐκ μεταφορᾶς· ἄωτον γὰρ κυρίως τὸ ἄνδρος, παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω, ὃ ἡδύ τι ἀποπνεῖ· ὡς γὰρ εἶδω, εἶδωλον, κατὰ πρόκλην· ἢ συλλαβῆς, ἔστω ἄω, ἄωτον. Ἐκ τῆς δὲ πολλὰ τῶν ἀνδρῶν πραγμάτων κελύονται· οἷον τὸ ἀπὸ λίνης κάλλιστον ἔργον,

λίναιο λεπτόν ἄωτον λέγεται, ἡγενο λίνης ἀπάνθισμα· καὶ οἷος ἄωτον ὁμοίως, τὸ ἐξ ἐρίων ἀπανθισθῆναι. Οὕτω δὲ καὶ “ὕπνον ἄωτῆν,” ἐν Ἰλιάδι, τὸ ὕπνῳ ὕπνον ἡδὺν καὶ ἀφρόντιδα, καὶ ὡς εἰπεῖν ἀνδρόν. Καί τις δὲ τῶν συγγραφέων ἄκρον ἄωτον ἐν λόγοις φησὶ τὰς ἐν λόγοις οἷον ἀνδρῶντας. Καὶ Θεόκριτος τὰς Ἀργοναύτας θείον ἄωτον ἡρώων φησὶ. Καὶ Πίνδαρος δὲ τὴν μυσικὴν ἐπιστήμην, ἥτοι λυρικὴν, μυσικῆς ἄωτον λέγει· καὶ πατέρων δὲ ἄωτον φησὶ· καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Ἰστίον δὲ ὅτι ἐν τοῖς περὶ τῶ Κύκλωπος λόγοις, ὁ Ποιητὴς καὶ αὐτὸ τὸ ἀπλῶς ἐρίον ἄωτον ἐρεῖ· φησὶ γὰρ, (Odyss. ι’. 434. 435.) “ἄωτε θεισπεσίῳ ἐχόμενον,” καὶ τῷτο εὐλόγως· ἐστὶ γὰρ τὸ ἐρίον ἄωματος οἷον ἄνδρος. Eustath. Clark. Add. dicta ad Callim. H. in Apoll. v. 112. Ern.

Ver. 444. Βέλυε] Vide ad Il. γ’. 87. et ν’. 84.

Ibid. πέφραδ’] Vide ad Il. β’. 514. et ξ’. 500.

ΤΗΣ
ὍΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ΡΑΨΩΔΙΑ, ἢ ΓΡΑΜΜΑ Β'.

ὑπόθεσις τῆς Ῥαψωδίας Β'.

ΣΥΝΑΓΑΓΩΝ ἐκκλησίαν Τηλέμαχος, παραγγέλλει τοῖς μνηστῆρσιν ἐξίεναι τῆς οἰκίας τῆς Ὀδυσσεύς· λαβὼν δὲ παρὰ μὲν Εὐρυκλείας τὰ πρὸς τὴν ἀποδημίαν ἐπιτήδεια, παρὰ δὲ τῆς Ἀθηναΐς ἑταίρους τε καὶ ναῦν, εἰς πλεῖν ἀνάγεται, ἡλίκῃ δύναντος.

* Ἄλλη ὑπόθεσις.

ἌΜΑ ἔφ' Τηλέμαχος, συναγαγὼν εἰς ἐκκλησίαν τὸς Ἰθακησίους, κελεύει τῆς οἰκίας τὸς μνηστῆρας ἀπαλλάττεσθαι· καὶ ναῦν αἰτήσας παρ' αὐτῶν, ὅπως εἰς Πύλον καὶ Σπάρτην πορευθῇ, ἀποτυγχάνει. Παρὰ δὲ Νοήμονος λαβὼν, καὶ ἐφόδια παρὰ Εὐρυκλείας τῆς τροφῆς, λάθρα τῆς μητρὸς ἐκπλεῖ.

* Argumentum hoc Barnesio ex MS. Gonvillo-Caiensi excerptum.

Τ Η Σ

ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ΡΑΨΩΔΙΑ, ἢ ΓΡΑΜΜΑ Β'.

Ἐπιγραφαί.

Ἰθακησίων ἐκκλησία, καὶ Τηλέμαχος ἀποδημία.

Ἄλλως.

Βῆτ' ἀγορὴν ἔχει, ἥϊα γρηὶς, πλῆν μετ' Ἀθάνας.

ἮΜΟΣ δ' ἡριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος ἠώς,
"Ωρυντ' αἶρ' ἐξ εὐνῆφιν Ὀδυσσῆος φίλος υἱός,
Εἴματ' ἱσάμενος· περὶ δὲ ξίφος ὄξυ θείτ' ὦμῳ.
Ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·

QUANDO vero mane-genita apparuit rosea-digitos aurora,
Surrexit utique ex lectulo Ulyssis dilectus filius,
Vestes indutus; gladium vero acutum suspendit ab humero.
Pedibus autem sub nitidis ligavit pulchra calceamenta;

Ver. 1. ἡριγένεια] Τὸν ὄρθρον γεννώσα, τῇσι τὴν πρωΐαν· ἢ ἐν τῷ ἡρι γενομένη· ὃ ἐστὶν ὄρθρος. Schol.

Ibid. ροδοδάκτυλος ἠώς,] 'Ροδοδάκτυλος δὲ, ἀπὸ τῆς πρωϊνῆς ἀνατολῆς καὶ τῆς χρώματος τῆς περὶ τὸ διάστημα τὸ πρωϊνόν, τὴν ἡμίσραν δι' ἐπιθέτου κεκόσμηκεν. Schol. Εἶεν δὲ αὖν ἡὺς δάκτυλοι, κατὰ ἀλληγορίαν, αἱ τῆς ἡλίου ἀκτῖνες. Eustath. Vide ad Il. α'. 477.

Ver. 2. "Ωρυντ' — Εἴματα ἱσάμενος·]

Ibid. "Ωρυντ'] Vide ad Il. γ'. 260.

Ibid. εὐνῆφιν] Vide ad Il. ι'. 588.

Ver. 3. ἱσάμενος·] Vide infra ad ε'. 491. et ι'. 296.

Ibid. περὶ δὲ ξίφος ὄξυ θείτ' ὦμῳ.] Virgil.

Tum lateri atque humeris Tegeæum subligat en sem. Æn. VIII. 459.

Ver. 4. Ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν] Virgil.

— pedibus talaria nectit. Æn. IV. 239.

— pedum circumdat vincula plantis.

Æn. VIII. 453.

Consurgit —, tunicaque inducitur artus.

Æn. VIII. 457.

- 5 Βῆ δ' ἵμεν ἐκ θαλάμοιο θεῶ ἱναλίγκιος ἄντην.
 Αἶψα δὲ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσε
 Κηρύσσειν ἀγορῇνδε καρηκομόωντας Ἀχαιῖς.
 Οἱ μὲν ἐκέρυσσον, τοὶ δ' ἡγείροντο μάλ' ὤκα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἡγερθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
 10 Βῆ ῥ' ἵμεν εἰς ἀγορῇν, παλάμη δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος,
 Οὐκ οἶος· ἅμα τῷγε δῶα κύνες ἀργοὶ ἔποντο.
 Θεσπεσίην δ' ἄρα τῷγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη.
 Τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θεῖντο.
 Ἐξέτο δ' ἐν πατρὸς θώκῃ, εἷξαν δὲ γέροντες.
 15 Τοῖσι δ' ἐπειθ' ἥρως Αἰγύπτιος ἦρχ' ἀγορεύειν,

5 Perrexitque ire e cubiculo deo similis coram.

Continuo autem præconibus argutis imperavit

Convocare ad concionem comantes Achivos.

Hi quidem convocabant: illi autem congregabantur valde celeriter.

At postquam congregati sunt, et in unum convenerunt;

10 Perrexit ire *Telemachus* ad concionem, manu autem tenebat ferream hastam,

Non solus; simul eum duo canes veloces sequebantur.

Divinam autem huic gratiam circumfudit Minerva.

Ipsam vero omnes populi advenientem admirabantur.

Sedebat autem in patris sella; cesserunt vero ei senes.

15 His autem deinde heros *Aegyptius* cepit concionari,

Ibid. καλὰ] Similiter infra ver. 63. καλῶς et ver. 376. καλόν. Vide ad *Il.* β'. 43.

Ver. 5. θεῶ ἱναλίγκιος ἄντην.] Quid est *Deo similis coram*? Ἄντην est φανερώς, ut *Hesychius* interpretatur, eaque pars glossæ huc pertinet, vel servit comparationi, ut θεῶ ἱναλίγκιος ἄντην idem sit quod ἀντί-θεος. Ern.

Ver. 6. λιγυφθόγγοισι] Vide ad *Il.* β'. 537. et ε'. 550.

Ibid. κέλευσε] *Al.* κέλευε.

Ver. 8. Οἱ μὲν — τοὶ δ'] Immo: *Illi quidem* — *hi autem.* Ern.

Ver. 9. ῥ'] *Ut dictum est*, ver. 8. Clark. Βῆ ῥ'. *Ibi tum*, seu *tum vero* et *ipse perrexit.* Ern.

Ver. 10. παλάμη δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος.] Ἀντὶ σκῆπτρου τὸ δόρυ κατέειχεν, ὡς ἔ' συγχωρέμενος εἶναι βασιλεύς. Schol.

Ver. 11. ἅμα τῷγε δῶα κύνες ἀργοὶ ἔποντο.] Virgil.

Neenon et gemini custodes limine ab alto

Procedunt, gressumque canes comitantur herilem. *Æn.* VIII. 461.

Ibid. δῶα κύνες ἀργοὶ] *Al.* κύνες πῶδα ἀργοί.

Ver. 13. Τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θεῖντο.] Virgil.

Illam omnis tectis agrisque effusa juventus, Turbaque miratur matrum, et prospectat euntem. *Æn.* VII. 812.

Ver. 14. Ἐξέτο δ' ἐν πατρὸς θώκῃ.] Virgil.

et solio medius consedit avito.

Æn. VII. 169.

Ver. 15. Τοῖσι δ' ἐπειθ' ἥρως Αἰγύπτιος ἦρχ' ἀγορεύειν.] Σημειῶσαι δὲ ὅτι λόγιος ὦν ὁ Πιοητής, καὶ εἰδὼς ὡς κατάρξαι λόγῳ τὸν νεώτερον παρὰ τοῖς εἰς εἰδῶσι δυσχερὲς, προλογίζοντα ποιεῖ τὸν γέροντα Αἰγύπτιον, καὶ ἐρωτῶντα· εἴτα τὸν Τηλέμαχον δεύτερον εἰς λόγῳς ἤκοντα καὶ λαλῶντα πρὸς τὸ ἐρωτηθέν. Ῥᾶον γὰρ τῷτο, ἥπερ τὸ πρωτολογεῖν. Τοῦ-

- “Ὁς δὴ γήραϊ κυφὸς ἔην, καὶ μυρία ἤδη.
Καὶ γὰρ τῷ φίλος υἱὸς ἄμ’ ἀντιθέω’ Ὀδυσῆϊ
Ἴλιον εἰς εὐπωλον ἔβη κοίλης ἐνὶ νηυσὶν,
Ἀντιφὸς αἰχμητῆς· τὸν δ’ ἄγχιος ἔκτανε Κύκλωψ
20 Ἐν σπηΐ γλαφυρῷ· πύματον δ’ ὠπλίσσατο δόρπον.
Τρεῖς δέ οἱ ἄλλοι ἔσαν· καὶ ὁ μὲν μνηστῆρσιν ὁμίλει
Εὐρύνομος, δύο δ’ αἰὲν ἔχον πατρῷα ἔργα.
Ἀλλ’ ἐδ’ ὡς τῷ λήθεται ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων.
Τοῖς ὅγε δακρυχέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
25 Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι, ὅ, τι κεν εἴπω·
Οὐδέ ποθ’ ἡμετέρῃ ἀγορῇ γένηετ’, ἐδὲ Δῶωκος,

Qui jam senio incurvus erat et plurima norat.

Etenim hujus dilectus filius cum nobili Ulysse

Ad Ilium generosis-equis-faecundum, ierat cavis in navibus,

Antiphus bellator: illum vero sævus interfecit Cyclops

20 In spelunca cava; ultimam autem sibi-paravit coenam.

Tres vero ei alii erant; et unus quidem inter procos versabatur

Eurynomus; duo autem perpetuo habebant paterna opera.

Sed neque sic illius oblitus erat lugens et dolens.

His ille lachrymans concionatus est, et dixit;

25 “Audite sane nunc me, Ithacenses, quodcunque dixerō;

“Neque unquam nostrum concilium factum est, neque consessus,

18 εὐπωλον] F. R. recte. vid. ad. *Il.* v. 612. ο. 480.

τον δέ τι ποιήσει ἐν τῇ γ’. ῥαφιδία, ἔνθα τῷ
Νέστωρος ἔρωτήσαντος, ἀρχὴν τῷ λέγειν λαβὼν,
ἀπολογήσεται ὁ Τηλέμαχος. Eustath. Vide
infra ad γ’. 68. item ad *Il.* κ’. 544.

Ver. 18. Ἴλιον εἰς εὐπωλον] Vide Var.
Lect.

Ver. 20. πύματον δ’ ὠπλίσσατο δόρπον.]
Τὸ δὲ, πύματον δόρπον, μέισως εἰρησθαι δοκεῖ
πρὸς ἀστυότητα, ὡς ἐν σχήματι ἀμφιβολίας.
“Ἡ γὰρ πύματος ἦν ὁ Ἀντιφὸς τῶν ἐξ τῷ
Ὀδυσσεύς ἱταίων, ὅς ὁ Κύκλωψ ἐθροίνετο
πρὸς ἐσπέραν ἢ πύματος ἀνδράπων, εἴτε καὶ
ἀπλῶς πάντων, ὧν εἰς γαστέρα ὁ Κύκλωψ κα-
τέσσα. — Οὐκέτι γὰρ ὁ Κύκλωψ ἔφαγε, συνα-
ποβαλὼν τῷ φωτὶ καὶ τὸ ζῆν, ὡς λέγεται.
Eustath. Dna Dacier vero, quia Cyclopem
interiisse nusquam memorat Homerus, in-
telligit simpliciter, “Que cet Antiphus fut
“le dernier des Compagnons d’Ulysse que
“le Cyclope devora.”

Ibid. ὠπλίσσατο] Ita ex uno MS. rec-

te edidit Barnesius. Vide ad *Il.* ψ’. 55.
et ad α’. 140. Vulgg. ὠπλίσσατο.

Ibid. δόρπον.] Τὸ καὶ ἡμᾶς δεῖπνον. Τρισὶ
δὲ προφαῖς ἔχοντες καὶ τὴν μὲν πρώτην
ἐκάλουν ἄριστον, ἣν ἐλάμβανον πατρίδας, σχεδὸν
ἐπὶ σκοτίας ἔσης. — τὴν δευτέραν, δεῖπνον —
τὴν δὲ τρίτην, δόρπον, τὸ καὶ ἡμᾶς λεγόμε-
νον δεῖπνον. — Αἰσχύλος δὲ καὶ τῆς τᾶξως
τῶν ὀνομάτων μάρτυς ἐστὶ λίγων, “ἄριστα,
“δεῖπνα, δόρπα, αἰεῖσθαι.” Schol.

Ver. 25. ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων.] Virgil.

—— lachrymansque gemensque.

Æn. XI. 150.

Ver. 24. Τοῖς ὅγε etc.] Superiora a ver.
16—25. in parenthesi accipienda. *His ille
inquam etc.* Ern.

Ver. 25. Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι.]
Virgil.

Audite, o proceres. —

Æn. III. 103.

- Ἐξ ἧ' Ὀδυσσεὺς δῖος ἔβη κοίλης ἐνὶ νηυσί·
 Νῦν δὲ τίς ᾧδ' ἡγείρε; τίνα χρεῖᾶ τόσον ἴκει,
 Ἡὲ νέων ἀνδρῶν, ἢ οἱ προγενέστεροί εἰσιν;
 30 Ἡέ τιν' ἀγγελίην φρατῆ ἔκλυεν ἐρχομένοιο,
 Ἦν χ' ἡμῖν σάφα εἶποι, ὅτε πρότερός γε πύθοιτο;
 Ἡέ τι δῆμιον ἄλλο πιφαύσκεται, ἡδ' ἀγορεύει;
 Ἐσθλός μοι δοκεῖ εἶναι, ὀνήμενος· εἴθε οἱ αὐτῷ
 Ζεὺς ἀγαθὸν τελέσειεν, ὃ, τι φρεσὶν ἦσι μενοινᾷ.
 35 Ὡς φάτο· χαῖρε δὲ φήμη Ὀδυσσεύος φίλος υἱὸς,
 Οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν ἦτο, μενοίνησεν δ' ἀγορεύειν·
 Στῇ δὲ μέσῃ ἀγορῇ· σκῆπτρον δὲ οἱ ἔμβαλε χεῖρὶ
 Κῆρυξ Πεισήνωρ, πεπνυμένα μῆδεα εἰδώς.
 Πρῶτον ἔπειτα γέροντα κατὰπτόμενος προσέειπεν·

“Ex quo Ulysses nobilis abiit cavis in navibus:

“Nunc autem quis huc congregavit? quem necessitas tantum urget,

“Sive ex junioribus viris, sive qui seniores sunt?

30 “An aliquem nuncium exercitus audivit venientis,

“Quem nobis palam enarret, quum prior audiverit?

“An quippiam publicum aliud declarat, et profert?

“Probus mihi videtur esse, benevolens: utinam illi ipsi

“Jupiter bonum perficiat, quodcunque mente sua cogitat.”

35 Sic ait: gaudebat autem omine Ulyssis carus filius,

Neque proinde diutius sedit, impetum autem cepit concionari;

Stetitque in media concione; sceptrum autem ei imposuit in manum

Præco Pisenor, prudentia consilia edoctus.

Primum deinde ad senem dirigens-orationem locutus est;

34 ὅτι] F. Ibid. ὅσιν] F. A. L. ἦσιν] R. omnia male.

Ver. 28. τίνα χρεῖᾶ τόσον ἴκει.] Vide supra ad α'. 225. et infra ad δ'. 312.

Ibid. ἴκει.] *Al.* ἦκει.

Ver. 29. Ἡὲ νέων ἀνδρῶν, ἢ οἱ προγενέστεροί εἰσιν;] Καὶ ὅρα τὸ, οἱ προγενέστεροί εἰσιν· ἐν ἡλικίᾳ γὰρ διὰ ποικιλίαν ἀπὸ γενικῆς ἦν γὰρ τὸ ἀκόλουθον, ἢ νέων ἀνδρῶν, ἢ προγενέστερων. *Eustath.* Vide ad *Il.* γ'. 211. et ζ'. 396. item infra ad *Odys.* μ'. 75.

Ver. 33. ὀνήμενος.] Ὀνησιν ἑαυτῷ λάβοι· λείπει τὸ εἶν' ὀνήμενος εἶναι. *Schol.* Ὅτι τῷ Ἰθακῆσιν Αἰγυπτίᾳ ἐπὶόντος, ὡς ἐσθλός μοι δοκεῖ εἶναι ὀνήμενος· — πετέσιν, ὃ τὴν ἀγορὰν ἀθροίσας ἀγαθός μοι δοκεῖ, καὶ ὀνήμενος εἶναι, πετέσιν ὀναιτο ταύτης. *Eustath.*

Ver. 35. χαῖρε δὲ φήμη] Omen erat bonum in dictis feriis ver. 33. 34. Conf. supra α'. 282. 283. *Ern.*

Ver. 38. Κῆρυξ] Vide ad *Il.* ω'. 149.

Ver. 39. κατὰπτόμενος] Ἦτοι τὸν λόγον πρὸς αὐτὸν ποιήμενος, ἀμειβόμενος ἀποτεινόμενος· ἢ καταπραῦναι καὶ προσαγόμενος. *Schol.* Κατάπτεσθαι λέγει τὸ ἀμείβεσθαι ἢ ἀποτεινέσθαι ἀπλῶς διὰ λόγον πρὸς τινα. Παρὰ μέντοι τοῖς ὕστερον κατὰπτεσθαι λέγεται τὸ τραχύτερον ἐν λόγοις προσφέρεισθαι, καὶ μετὰ γενικῆς. *Eustath.*

Ver. 40. τάχα] *Al.* μάλα.

Ver. 41. Ὁς λαὸν ἡγείρα] *Barnesius*, minime ignarus qua ratione ultima vocis λαὸν produci posset, male tamen hic annotat; “*Iambus in secundo loco.*” Vide ad *Il.* α'. 51. *Clark.* Recte ἡγείρα, idque habent edd. vett. Recentiores quædam dederunt ἡγείρε. *Ern.*

- 40 ὦ γέρον, ἔχ' ἐκὰς ἔτος ἀνὴρ, (τάχα δ' εἶσαι αὖ-
 “Ὅς λαὸν ἤγειρα· μάλισα δέ μ' ἄλγος ἰκάνει. [τὸς,)
 Οὔτε τίν' ἀγγελίην φρατοῦ ἐκλυον ἐρχομένοιο,
 Ἦν χ' ὑμῖν σάφα εἶπω, ὅτε πρότερός γε πυθοίμην,
 Οὔτε τι δῆμιον ἄλλο πιφαύσκομαι, ἐδ' ἀγορεύω·
 45 Ἄλλ' ἐμὸν αὐτοῦ χρεῖος, ὃ μοι κακὸν ἔμπεσεν οἴκῳ,
 Δοιᾶ· τὸ μὲν, πατέρ' ἐσθλὸν ἀπώλεσα, ὅς ποτ' ἐν ὑμῖν
 Τοῖςδεσσιν βασίλεια, πατὴρ δ' ὡς ἥπιος ἦεν.
 Νῦν δ' αὖ καὶ πολὺ μείζον, ὃ δὴ τάχα οἶκον ἅπαντα
 Πάγχυ διαρρῄσις, βίον δ' ἀπὸ πάμπαν ὀλέσσει.
 50 Μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχραον ἐκ ἐδελέσῃ,
 Τῶν ἀνδρῶν φίλοι υἱες, οἳ ἐνθάδε γ' εἰσὶν ἄριστοι·
 Οἳ πατρὸς μὲν ἐς οἶκον ἀπερρῖγασιν νέεσθαι

40 “ O senex, non procul ille vir, (statim autem cognosces ipse,)

“ Qui populum congregavi; potissimum autem me dolor urget.

“ Neque ullum nuncium exercitus audivi venientis,

“ Quem vobis palam enarrem, quum prior audiverim,

“ Neque quicquam publici aliud enarro, neque profero;

45 “ Sed meum ipsius negotium, quod mihi malum in domum incidit,

“ Duplex: alterum, quod patrem eximium perdidit, qui quondam inter vos

“ Ipsi imperabat; paterque velut, mitis erat.

“ Nunc autem longe majus, quod mox cito domum universam

“ Prorsus evertet, facultates autem penitus disperdet.

50 “ Matri meæ proci ingruerunt nolenti,

“ Eorum virorum cari filii, qui hic utique sunt optimi:

“ Qui patris quidem in domum horrent ire

40 μάλα δ' εἶσαι] F.

Ver. 46. Δοιᾶ.] Dupliciter, κατὰ δύο μέ-
 ρη κατὰ τὸ μῖν. Versu sequente scripse-
 rim ad morem Homericum τοῖςδεσσι βασ.
 Et sic est apud Eustathium in Comm.
 p. 1453. 49. Ern.

Ver. 47. βασιλεια,] Vide ad Il. α'. 37. et
 ad v. 84.

Ibid. πατὴρ δ' ὡς ἥπιος ἦεν.] Πολλάκις
 — κατενόησα ὅτι ἄρχων ἀγαθὸς ἔδεν διαφέρει
 πατρὸς ἀγαθῷ. Οἷτε γὰρ πατέρες προνοῶσι
 τῶν παιδῶν, ὅπως μήποτε αὐτὸς τ' ἀγαθὰ
 ἐπιλείψῃ. Chrysantas apud Xenophontem
 Cyropæd. Lib. VIII. Πᾶσι τοῖς πολίταις,
 ὡς πατὴρ πρῶτος υἱοῖς αὐτῷ, χεράμενος. Dio-
 nys. Halicarnass. Antiq. Rom. Lib. IV.
 Ὡς ταυτὸν ἂν τρέπων τινὰ, βασιλέα τε καὶ
 πατέρα εἶπεν, διὰ τὸ χεῖναι τὸν ἄρχοντα,

πατρὸς δίκην τῶν ὑπηκόων κηδεσθαι. “Ὁ καὶ
 ἐν Ὀδυσσεύῃ φανερώς δηλῆται, ὅταν λέγῃ, “πα-
 “ τὴρ δ' ὡς ἥπιος ἦεν.” Διὸ καὶ παρ' Ἡρόδο-
 τῳ, Καμβύσης μὲν δεσπότης, Κύρος δὲ πατὴρ
 τοῖς Πέρσαις ἦν. Ὁ μὲν γὰρ ἀγρώϊος ἦρχεν,
 ὁ δὲ ἥπιος. Eustath. in Comment. ad Ili-
 ad. β'. 669. “ Patrem quidem patriæ ap-
 “ pellamus [Principem,] ut sciret datam
 “ sibi potestatem patriam, quæ est tem-
 “ peratissima, liberis consulens, suaque
 “ post illos reponens.” Seneca de Cle-
 mentia, §. 14. Haud dissimiliter de Ca-
 tone Lucanus:

—— Urbi pater est, urbique maritus;

Justitiæ cultor. — Pharsal. lib. II. 388.

Citat porro hunc Homeri locum Plinius,

- Ἰκαρίῃς, ὥς κ' αὐτὸς ἐδνώσαιτο Δύγατρα,
 Δοίῃ δ', ᾧ κ' ἐθέλοι, καὶ οἱ κεχαρισμένος ἔλθοι.
 55 Οἱ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεύμενοι ἥματα πάντα,
 Βῆς ἱερεύοντες, καὶ οἷς, καὶ πίονας αἶγας,
 Εἰλαπινάζεσι, πίνεσσί τε αἶθοπα οἶνον
 Μαψιδίως· τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται· ἔ γάρ ἐπ' ἀνῆρ,
 Οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν, ἀρῇν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι.
 60 Ἡμεῖς δ' ἔ νύ τι τοῖσι ἀμυνέμεν· ἥ καὶ ἔπειτα
 Λευγαλίοι τ' ἐσόμεσθα, καὶ ἔ δεδαηκότες ἀλκὴν·

"Icarii, ut ipse dotet filiam;

"Detque cui voluerit, et qui ipsi gratus venerit.

55 "Illi vero in nostram-domum divertentes diebus omnibus,

"Boves mactantes, et oves, et pingues capras,

"Splendide-convivantur, bibuntque nigrum vinum

"Temere; plurima vero absumuntur: non enim adest vir,

"Qualis Ulysses erat, qui malum a domo arceat :

60 "Nos vero neutiquam tales qui arceant: quinetiam

"Imbecillique reperiremur, et neque periti roboris:

65 τ'] abest F. A. L.

lib. V. Epist. 19. Vide *Gatakeri* annotationes in *Antoninum*, lib. I. §. 9. item infra ad ver. 234. hujus libri. *Clark*. Cæterum ἥε scribendum. Laudatur quidem ab aliis ἥεν, sed e ver. 234. *Ern*.

Ver. 50. ἐπέχραον] Μιστὰ βλάβης καὶ ἐπηρείας ἐπῆλθον. *Schol*.

Ver. 52. ἀπερρίγασ] Vide ad *Il. α'*. 57. ad β'. 314. et ad γ'. 736. *Clark*. Verterim: non sustinent ire. *Ern*.

Ver. 53. ἐδνώσαιτο] "Εθνα ἐπιδώσει· καὶ κυρίας μὲν ἔδνα ἐστὶ τὰ διδόμενα ἀπὸ τῆ γαμνυτοῦ τῇ γαμεμένη· νῦν δὲ καταχρηστικῶς κίπται ἡ λέξις ἀντὶ τῆ, χρήματα ἐπιδοίη. *Schol*. Vide infra ad ver. 196.

Ver. 54. Δοίῃ δ', ᾧ κ' ἐθέλοι, καὶ οἱ κεχαρισμένος ἔλθοι.] *Barnesius* in uno MS. scriptum reperit. Δώῃ δ' ᾧ κ' ἐθέλοι, καὶ ὅς οἱ κεχαρισμένος ἔλθῃ.

Ver. 55. εἰς ἡμέτερον πωλεύμενοι etc.] Non bene: in nostram divertentes. Sensus est: Sed nostram domum veniunt, ut ibi terentes dies singulos, mactantesque boves, oves et pingues capras epulentur etc. Sic *Il. α'*. 490. et alibi πωλέσκειτο εἰς ἀγορῇν, ἐς πόλιν. *Ern*.

Ver. 57. Εἰλαπινάζεσι,] Ἐν ἀθροίσματι εὐωχῶνται, ἑορτάζουσιν. *Schol*. Vide supra ad α'. 225.

Ibid. Εἰλαπινάζεσι, πίνεσσί τε] Etiam *Barnesius*, Εἰλαπινάζουσιν, πίνεσσί τε. Sed nihil opus. Vide ad *Il. α'*. 51. *Clark*. Immo male. Sexcentis locis mutandus esset textus in hac ipsa forma, quæ potius inducenda in textum, ubi nondum est in vulgatis. *Ern*.

Ibid. αἶθοπα οἶνον] Vide ad *Il. ψ'*. 237.

Ver. 58. τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται] "Ἡγεν ἀνύεται, τελειῖται, ὅλλυται. *Eustath*.

"Ἄλλ' ἵομεν· μάλα γὰρ νῆξ ἀνεται, ἐγγύδι δ' ἤως. *Iliad. κ'*. 251.

"Ἦνον ὁδόν. ——— *Odys. γ'*. 496.

Vide et infra ad γ'. 537.

Ver. 59. ἀρῇν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι] Vide ad *Il. ζ'*. 485. et ad σ'. 100.

Ver. 60. ἥ καὶ ἔπειτα Λευγαλίοι τ' ἐσόμεσθα, καὶ ἔ δεδαηκότες ἀλκὴν.] *Eustathius* ita accipit: "Ἡμεῖς δ' ἔ τοῖσι ἀμυνέμεν, οἷα Λευγαλίοι καὶ ἔ δεδαηκότες ἀλκὴν. *Dna Dacier* vero aliter exponendum censet; "Il m'a paru," inquit, "qu'on a "toûjours mal expliqué ce vers, "Ἡ καὶ "ἔπειτα Λευγαλίοι τ' ἐσόμεσθα. Car on "l'a expliqué, et je suis encore foible. "Mais ce n'est point du tout là le sens. "C'est une parenthese. Après que Te-

- Ἦ τ’ ἂν ἀμυναίμην, εἴ μοι δύνάμεις γε παρείη.
 Οὐ γὰρ ἔτ’ ἀνσχετὰ ἔργα τετεύχεται, ἐδ’ ἔτι καλῶς
 Οἶκος ἐμὸς διόλωλε· νεμεσσήθητε καὶ αὐτοί,
 65 Ἄλλες τ’ αἰδέσθητε περικτίονας ἀνδράπεις,
 Οἱ περιναϊετάσσι· θεῶν δ’ ὑποδείσατε μῆνιν,
 Μῆτι μετασρέψωσιν ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα.
 Λίσσομαι ἡμὲν Ζηνὸς Ὀλυμπίε, ἥδὲ Θέμιδος,
 Ἦτ’ ἀνδρῶν ἀγορὰς ἡμὲν λύει, ἥδὲ καδίζει·
 70 Σχίσθε, φίλοι, καὶ μὲν οἶον ἑάσατε πένθει λυγρῷ

“ Omnino sane malum-arcerem, si mihi vis adesset.

“ Non enim jam tolerabilia facinora patrantur, neque jam honeste

“ Domus mea perit: indignemini et ipsi,

65 “ Aliosque revereamini vicinos homines,

“ Qui circum habitant: deorum vero timete iram,

“ Ne quid rependant irati propter mala facinora.

“ Oro et per Jovem Olympium, et Themidem,

“ Quæ hominum concilia et solvit, et cogit;

70 “ Abstinete, amici, et me solum sinite dolore molesto

67 ἀγασσάμενοι] F. R. A. 1. 2. L.

“ lemaque a dit, et que je ne suis pas
 “ encore en âge de m’y opposer, il ajoute
 “ par une espece d’inspiration, mais il
 “ viendra un jour que je leur parôitrai
 “ terrible. Λευγαλῖος signifie foible, ex-
 “ pose aux injures, mais il signifie aussi
 “ terrible, pernicieux; et il est ici dans
 “ cette dernière signification: le mot ἔπει-
 “ τα seul le prouve.” Hæc illa. Ve-
 rum si vox Λευγαλῖος ita accipi posset;
 tamen neque cum isto sensu satis recte
 congrueret vocula καί: neque cum reli-
 qua Telemachi oratione, quæ ad commi-
 serationem populo Ithacensi movendam,
 ejusque auxilium adversus Procos obti-
 nendum, tota videtur destinata, tam apte
 conveniret ista interpretatio. Et præte-
 rea vocem Λευγαλῖος cum sequenti “ καὶ
 “ ἐδιδραχότες” copulat vocula τε· quæ, si
 parenthesis istam admiseris, prorsus erit
 supervacanea. Clark. Daciere ratio com-
 moda esset, si legeretur εἰ καὶ ἔπειτα Λευ-
 γαλῖοι ἰσόμεσθα, et verba hæc in paren-
 thesi acciperentur. Ita inesset modesta
 comminatio in futurum. Ern.

Ver. 62. Ἦ τ’ ἂν ἀμυναίμην, εἴ μοι δύν-
 αμεις γε παρείη.] Ita Iliad. χ’. 20.

Ἦ σ’ ἂν τισαίμην, εἴ μοι δύνάμεις γε παρείη.

Ver. 63. 64. τετεύχεται,—διόλωλε.] Vi-
 de ad Il. κ’. 186. 187. et ad ν’. 736.

Ver. 66. θεῶν δ’ ὑποδείσατε μῆνιν,]

— Διὸς δ’ ἀλεώμενθα μῆνιν. Iliad. ε’. 34.

Εὔ δ’ ὅτιν ἀθανάτων μακάρων πεφυλαγμένους εἴ-
 ναι. Hcsiod. “Erg. καὶ Ἡμερ. II. 524.

Sperate Deos memores fandi atque nefandi:

En. I. 547.

Ver. 67. ἀγασσάμενοι] Ita recte edidit
 Barnesius. Vulgg. ἀγασάμενοι. Quod an-
 tepenultimam corripit:

Ναυσιδόου, ὃς ἔφασκε Ποσειδάων’ ἀγασσασθαι.

Infra 9’. 565.

Vide et infra ad ν’. 175. et ad σ’. 70.

Ver. 68. 70. Λίσσομαι — Σχίσθε, φίλοι,
 etc.] Spondanius Telemachum Procos hic
 alloqui intelligit; “ Modeste (inquit) pre-
 “ cibus tentat procos exorare, ut tandem
 “ aliquando ab hoc injurioso vitæ genere
 “ desistant.” Scholiastes autem istud
 “ Σχίσθε, φίλοι,” de Ithacensibus interpre-
 tandum censet; Τὸ γὰρ “ φίλοι” (inquit)
 ἀνδρομοστον κατὰ τῶν μνηστήρων. Quod
 rectius. Ithacensibus enim orationem hic
 dirigere Telemachum liquet ex istis;
 “ Τάτ’ αὖς ὀτρύνοντες,” et, “ ἔμοι δέ κε κίρδιον
 “ εἶη,” Ὑμῶς ἐσθίμεναι.” infra ver. 74. 75.

Τείρεσθ', εἰ μή πῃ τι πατὴρ ἐμὸς ἐσθλὸς Ὀδυσσεὺς
 Δυσμενέων κάκ' ἔρξεεν ἑὺκνήμιδας Ἀχαιῆς,
 Τῶν μ' ἀποτινύμενοι κακὰ ῥέζετε δυσμενέοντες,
 Τέτρες ὀτρύνοντες· ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη,

75 Ὑμέας ἐσθόμεναι κειμήλιά τε, πρόβασίν τε·
 Εἴ χ' ὑμεῖς γε φάγοιτε, τάχ' ἂν ποτε καὶ τίσις εἴη.
 Τόφρα γὰρ ἂν κατὰ ἄστυ ποτιπτυσσοίμεθα μύθῳ,
 Χρῆματ' ἀπαιτίζοντες, ἕως κ' ἀπὸ πάντα δοδείη·
 Νῦν δέ μοι ἀπρήκτες ὀδύνας ἐμβάλλετε θυμῷ.

“Affligi: nisi quid unquam pater meus probus Ulysses

“Infensus malis affecit fortes Achivos,

“Quæ mihi rependentes, malis afficite infensi,

“Istos incitantes: mihi vero satius esset,

75 “Vos absumere suppellectiliæque, et proventum:

“Utique si vos comedissetis, fortassis olim etiam retributio foret.

“Tamdiu enim per urbem insectaremur verbis,

“Bona repetentes, donec omnia repensa essent:

“Nunc vero mihi insanabiles dolores injicitis animo.”

71 Τείρεσθαι, εἰ πῃ τε] F. A. L.

Ver. 68. ἡδὲ Θείμιστος, “Ἦτ' ἀνδρῶν ἀγο-
 ρὰς] Θέμιν δὲ μυθολογῶσι μαντείας καὶ θυ-
 σίας καὶ θεσμούς τὸς περὶ τῶν θεῶν πρώτων
 εἰσηγήσασθαι, καὶ τὰ περὶ τὴν ἐνομίαν καὶ
 εἰρήνην καταδείξαι. Diodor. Sicul. Biblio-
 thec. Hist. lib. V. pag. 555. al. 232. Τινὲς
 ὡλήθησαν εἰς τὰς ἐκκλησίας εἰσφίρεσθαι Θεί-
 μιδος ἄγαλμα. Schol.

Ver. 70. ἰάσατε] Edidit Barnesius ἰάσ-
 σατε. Et “Ob Metrum” inquit “dupli-
 “canda Litera δ’.” Sed minus recte.
 Vide ad Il. 8. 42.

Ver. 71. Τείρεσθ', εἰ μή πῃ τι πατὴρ etc.]
 Ita Henricus Stephanus, Eustathius, alii-
 que complures. Barnesius autem, lectione
 hac sensum turbari arbitratus, ipse ex du-
 obus codicibus edidit, Τείρεσθαι· εἰ πῃ τι πα-
 τὴρ etc. sententiamque ita exponit; “Si-
 “nite me solum cum meis Miseriis colluc-
 “tari. Sicubi forte Pater meus Vos in-
 “iuriis affecerit, ea propter Me Vos op-
 “primite, vindictam sumentes.” Quod
 quidem et ferri posset. Attamen altera
 lectione sensus pene idem servatur, sen-
 tentia etiam aptius connexa; “Sinite me
 “solum dolore meo affligi; nisi forte ali-
 “cubi Pater meus Græcos malis affecerit,
 “propter quæ pœnam de me sumentes,

“mala patratís etc.” Quo fere modo
 exponit Eustathius, “Καὶ με οἶον,” ὃ ἐστι
 μόνον, “ἰάσατε — πένθει λυγρῷ τείρεσθαι.” —
 Ἐπὶ δὲ τούτοις αἰτιώμενος καὶ τὸς ὡσανεὶ κρι-
 τὰς Ἰθακησίους, φησὶν, “εἰ μή πῃ τι πατὴρ
 “ἐμὸς, ἐσθλὸς Ὀδυσσεὺς, κακὸν ἔρξεεν, ὥν μὲ
 “ἀποτινύμενοι κακὰ ῥέζετε τέτρες ὀτρύνοντες”
 καὶ τὰ ἑξῆς. Atque ita accepisse videtur
 et Scholiastes, qui ad ver. 75. vocem Τῶν
 interpretatur ὑπὲρ ὧν. Cæterum Exem-
 plarium veterum nonnulli, notante Bar-
 nesio, habent, Τείρεσθαι, εἰ μή πῃ τι sed
 hoc, uti et ipse observat, versum perimit.
 Clark. Hæc bene habent; sed non con-
 veniunt sequentia ἐμοὶ δέ κε etc. huic in-
 terpretationi ac lectioni. Itaque prætul-
 erim et ego alteram lectionem Τείρεσθαι·
 εἰ πῃ τι etc. quæ est omnium editionum
 veterum. (Vid. Var. Lect.) Ita sensus
 orationis totius hic erit. Quod si qua in
 re carus pater injuria affecit Græcos, cu-
 jus ulciscendæ causa mihi nocetis infesti,
 hos incitando: at mihi utilius foret, vos-
 met ipsos etc. Ern.

Ver. 75. ἀποτινύμενοι] Vide ad Il. γ'.
 260. Cæterum Barnesius hic edidit ἀπο-
 τινύμενοι. Sed nihil opus. Nam τινύμενοι

80. “Ὡς φάτο χῳόμενος, ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ,
Δάκρυ’ ἀναπρήσας· οἷκτος δ’ ἔλε λαὸν ἅπαντα.
”Ενθ’ ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν, οὔτε τις ἔτλη
Τηλέμαχον μύθοισιν ἀμείψασθαι χαλεποῖσιν·
”Αντίνοος δέ μιν οἷος ἀμειβόμενος προσέειπεν·
85 Τηλέμαχ’ ὑφαγόρη, μένος ἄσχετε, ποῖον εἶπες,
”Ημέας αἰσχύνων; ἐδέλεις δέ κε μῶμον ἀνάψαι·
Σοὶ δ’ οὔτι μνηστῆρες Ἀχαιῶν αἵτιοί εἰσιν,
”Αλλὰ φίλη μήτηρ, ἥ τοι πῆρι κέρδεα οἶδεν·

80 Sic ait iratus, sceptrumque projecit in terram,
Lachrymas profundens: commiseratio autem cepit populum omnem.
Tunc alii quidem omnes taciti erant, neque quisquam ausus est
Telemacho verbis respondere asperis:
Antinous vero ipsum solus respondens allocutus est;

- 85 “ Telemache altiloque, animi impotens, quid locutus es,
“ Nos dedecorans? vis utique nobis maculam inurere:
“ Tibi vero neutiquam proci Achivorum in causa sunt,
“ Sed cara mater; quæ sane perquam versutias callet:

73 ἀποτινύμεναι] Α. 3. 74 ὀτρύναντες] F. A. L.

primam producit. Vide ad *Il.* β'. 45. et γ'. 279.

Ver. 75. 86. Ὑμέας — Ἡμέας] Pronunciabatur Ὑμέας — Ἡμέας.

Ibid. κειμήλιά τε, πρόβασιν τε] Scholiastes vocem πρόβασιν (quæ apud Homerum hoc tantum in loco occurrit) interpretatur, Πρόσδον, ἀπὸ τοῦ προβαίνειν ἐκ τῆς οὐσίας· aliam autem interpretationem statim addit Πρόβασιν, τὴν τῶν τετραπόδων κτῆσιν. Quod, ut opinor, rectius. Atque hoc modo exponit Hesychius: Πρόβασις (inquit) ἡ τῶν βοσκημάτων κτῆσις. Et Eustathius; Σημεῖναι δ' ἐν τούτοις, ὅτι κειμήλια μὲν ἔφη τὰ κείμενα· ὅ ἐστι τὰ παρ' ἡμῖν ἀκίνητα· πρόβασιν δὲ, ἅπερ ἡμεῖς φεμὲν αὐτοκίνητα, τὰ διὰ ποδῶν προβαίνοντα. Ἐξ οὗ ὅτις κατὰ τινα ἕξοχὴν ἐκλήθησαν τὰ πρόβατα. Barnesius autem simpliciter “Proventum” exponit. Clark. Eustathiana de verbo κειμήλια et πρόβασις falsa et inepta sunt. Κειμήλια sunt, quæ reposita jacent in penetralibus, ut custodiantur propter caritatem, unde sæpe apud Homerum dicuntur εἶσθαι. Apud Callim. H. in Cer. Erysichthon dicitur consumsisse χορήματα, τὰ ἐν δόμοις κείμενα, quæ sunt κειμήλια Homeri, deinde omnia pecora ver. 106. in quibus h. l. est πρόβασις, non exclusis ta-

men cæteris, frumento, vino, quæ omnia sunt in latinorum proventu. Vid. Focs. Ec. Hippocr. in πρόβατον. Ern.

Ver. 76. τίσις] Vide ad *Il.* χ'. 19. et ad ξ'. 484.

Ver. 77. ποτιπυτσοίμεθα] *Al.* ποροπιπυτσοίμεθα. Quod perinde est. Clark. Προςπύττεισθαι μύθῳ idem est, quod alibi καθάπτεισθαι, alloqui, ut ver. 22. aut assecrari aliquem flagitandi causa; de constructione verbi vid. Hemsterh. ad Lucian. T. I. p. 414. Ern.

Ver. 79. ἀπρήκτους] Vide ad *Il.* β'. 653. et ad ν. 192.

Ver. 81. Δάκρυ' ἀναπρήσας] Δακρύων πλῆθος προΐεμενος. Schol. *Al.* Δάκρυ ἀναπρήσας. Clark. Vid. *Il.* ι'. 453.

Ver. 85. εἶπες,] *Al.* εἶπας. Quod idem.

Ver. 86. ἐδέλεις δέ κε μῶμον ἀνάψαι] Τὸ δὲ, ἀνάψαι, ἢ ἀπὸ τῆς ἀπτεῖν —, ἵνα λίγῃ ἐκφῆναι καὶ ἐκφλογῶσαι μῶμον δίκην θανάτῃ ἢ ἀντὶ τοῦ προσάψαι καὶ οἰνὴ ἐκδῆσαι. Eustath. Eadem phrasis occurrit apud Phocylidem:

— μὴ μῶμον ἀνάψης.

Ποίημα νεοθιτικόν, ver. 66.

Clark. Usitatus et frequentius est hoc sensu περιάπτειν, contumeliam nobis cupis adjungere. Ern.

- Ἦδη γὰρ τρίτον ἔστιν ἔτος, τάχα δ' εἴσι τέταρτον,
 90 Ἐξ οὗ ἀτέμβει θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν Ἀχαιῶν·
 Πάντας μὲν ῥ' ἔλπει, καὶ ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἐκάστω,
 Ἀγγελίας προῖεῖσα· νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ.
 Ἦ δὲ δόλον τόνδ' ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμήριξε·
 Στησαμένη μέγαν ἰστὸν ἐνὶ μεγάροισιν ὕφαινε,
 95 Λεπτὸν καὶ περίμετρον· ἄφαρ δ' ἡμῖν μετέειπεν·
 Κῆροι, ἔμοι μνηστῆρες, ἐπεὶ θάναε δῖος Ὀδυσσεύς,
 Μίμνετ' ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰσόκε Φᾶρος
 Ἐκτελέσω, (μή μοι μεταμῶλια νήματ' ὀληται,)
 Λαέρτη ἥρωϊ ταφήϊον, εἰς ὅτε κέν μιν
 100 Μοῖρ' ὀλοή καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο.
 Μῆτις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιϊάδων νεμεσήσῃ,
 Αἴκεν ἄτερ σπείρεσ κεῖται, πολλὰ κτεατίσας.

“ Jam enim tertius est annus, statim autem aderit quartus,

90 “ Ex quo eludit animum in pectoribus Achivorum:

“ Omnes quidem sperare facit, et promittit viris singulis,

“ Nuncios præmittens; mens autem illi alia cogitat.

“ Illa vero dolum, hunc alium in mente excogitavit:

“ Exorsa magnam telam in ædibus texebat,

95 “ Subtilem et immensam; continuoque nos allocuta est;

“ Juvenes, mei proci, quandoquidem mortuus est nobilis Ulysses,

“ Manete urgentes meas nuptias, donec vestem

“ Perfecero, (ne mihi vana fila pereant,)

“ Laërte heroi sepulchralem; in tempus quo ipsum

100 “ Fatum triste prehenderit longum-somnum-adferentis mortis.

“ Ne aliqua me in populo mulierum Achivarum culpet,

“ Si absque tegumento jaceat qui multa possedit.

95 μερμήριξεν] F. A. L. male. 102 κτεατίσας] Eæd. male.

Ibid. ἰδέλεις] *Al.* ἰδέλεις.

Ver. 90. ἀτέμβει] Ἦγεν εἰς ἄτην ἐμβι-
 ράζει στειρόκει. *Eustath.*

Ver. 91. ῥ'] *Uti omnibus notum est.*

Ver. 94. Στησαμένη] Vide ad *Il.* v. 168.
 item infra ad ε'. 491. et ad ι'. 296.

Ibid. Μέγαν ἰστὸν ἐνὶ μεγάροισιν ὕφαινε,
 Λεπτὸν καὶ περίμετρον] Μέγαν δὲ ἰστὸν εἰ-
 πῶν, προσείθετο καὶ λεπτὸν καὶ περίμετρον,
 ἵνα εἴη πιθανὸν τὸ πολυχρόνιον τῆς αὐτῆς κα-
 τασκευῆς, διὰ τὸ δυστήρητον τῆς προκοπῆς
 σὺ λεπτοῦφθς καὶ περιμέτρου ἔργα. *Eustath.*

Ver. 95. μετέειπεν] *Scr.* μετίειπε sequi-

tur enim Κούροι, etsi omnes edd. in vulg.
 consentiunt. *Ern.*

Ver. 98. μεταμῶλια] *Al.* μεταμῶνια.

Ver. 103. αὐτ' ἐπιείθετο] Ita edidit
Barnesius ex *Odys.* κ'. 406. μ'. 324. et τ'.
 14. 148. Scilicet ut sit ex ἐπιείθεμαι.
 Sed et infra ω'. 137. ubi repetitur hic ver-
 sus, in vulgatis editionibus legitur αὐτ'
 ἐπιείθετο. Atque ita etiam hoc in loco
 habet MS. unus a *Tho. Bentleio* collatus.
Vulg. hic αὐτε ἐπιείθετο. Quæ posterior
 vox alibi apud Homerum non occurrit.

- “Ὡς ἔφαθ’· ἡμῖν δ’ αὖτ’ ἐπεπεΐδετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 Ἐνθα καὶ ἡματίη μὲν ὑφαίνεσκεν μέγαν ἰστὸν,
 105 Νύκτας δ’ ἀλλύεσκεν, ἐπὴν δαΐδας παραδεῖτο.
 “Ὡς τρίετες μὲν ἔληθε δόλῳ, καὶ ἔπειθεν Ἀχαιῆς·
 Ἀλλ’ ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος, καὶ ἐπήλυθον ὥραι,
 Καὶ τότε δὴ τις ἔειπε γυναικῶν, ἣ σάφα ἦδη,
 Καὶ τὴν γ’ ἀλλύεσαν ἐφεύρομεν ἀγλαὸν ἰσόν.
 110 “Ὡς τὸ μὲν ἐξετέλεσσε, καὶ ἐκ ἐδέλκεσ’, ὑπ’ ἀνάγκης.
 Σοὶ δ’ ὥδε μνηστῆρες ὑποκρίνονται, εἴν’ εἰδῆς
 Αὐτὸς σῶ θυμῷ, εἰδῶσι δὲ πάντες Ἀχαιοί·
 Μητέρα σὴν ἀπόπεμψον, ἄνωχθι δέ μιν γαμέεσθαι
 Τῷ, ὅτεώ τε πατὴρ κέλεται, καὶ ἀνδάνει αὐτῇ.
 115 Εἰ δ’ ἔτ’ ἀνήσει γε πολὺν χρόνον υἱᾶς Ἀχαιῶν,
 Τὰ φρονέουσ’ ἀνὰ θυμὸν, ἃ οἱ πέρι δῶκεν Ἀθήνη,

“ Sic ait: nobis vero statim persuasus est animus generosus.

“ Atque ibi interdiu quidem texebat magnam telam,

105 “ Noctu vero dissolvebat, postquam faces adhibuisset.

“ Sic triennio quidem latebat dolo, et persuadebat Achivis:

“ Sed quum quartus venit annus, et advenerunt horæ,

“ Tum vero demum aliqua dixit mulierum, quæ bene norat;

“ Et ipsam dissolventem invenimus pulchram telam.

110 “ Sic eam quidem perfecit, etiam nolens, præ necessitate.

“ Tibi vero sic proci respondent, ut scias

“ Ipse tuo animo, sciantque omnes Achivi:

“ Matrem tuam dimitte; jube autem ipsam nubere

“ Illi, cuicumque pater jusserit, et placuerit ipsi.

115 “ Si vero adhuc vexabit multo tempore filios Achivorum,

“ Ea agitans in animo, quæ ei abunde dedit Minerva,

104 ὑφαίνεσκε] Edd. vett. bene. 107 ἐπ’ ἦλυθον] Edd. præter R. 114 ἀνδάνει] Edd. præter R.

Ver. 104. 105. ὑφαίνεσκεν — ἀλλύεσκεν,] Vide ad Il. α’. 37. et β’. 221. Clark. Barnesianæ vitium secutus edidit Clarkius ὑφαίνεσκεν. Vid. Var. Lect. Ern.

Ver. 106. ἔληθε] Vide infra ad χ’. 101.

Ver. 108. Καὶ τότε δὴ τις ἔειπε γυναικῶν,] Παισιτικὴ οἰκονομία εἰς τὰ ἐξῆς, ἵνα καὶ τὴν τῶν θεραπειῶν ἀναίρεσιν ἐστοίμως παραδείξωμεθα. Schol. Vide infra ad χ’. 465. etc.

Ver. 111. ὑποκρίνονται,] Vide ad Il. α’. 509.

Ver. 114. ὅτι] Al. ὅττι. Quod pronunciandum ὅττι.

Ver. 115. Εἰ δ’ ἔτ’ ἀνήσει γε] Tres hujus loci explicationes adducit Eustathius, quarum priores duas affert et Scholiastes; τὸ δὲ, “εἰ δ’ ἔτ’ ἀνήσει γε πολὺν χρόνον υἱᾶς “Ἀχαιῶν,” ἢ ἀναπόδοτον ἔμεινι, καθὰ καὶ ἐν Ἰλιάδι τὸ, “Ἀλλ’ εἰ μὲν δώσουσι γέρας Ἀχαιοί.” — ἢ μετὰ δώδεκα στίχους ἀποδίδωσι τὴν σύνταξιν, ἐν τῷ, “Ἡμεῖς δ’ ἔτ’ ἐπὶ ἔργα “ἔμειν.” ἵνα λέγη ὅτι εἰ δὲ καὶ εἰσέτι ἡμᾶς ἀνιῇ ἡ Πηνελόπη, ἡμεῖς δὲ οὐκ ἀπαλλαττήμεθα, πρὶν αὐτὴν γήμασθαι ὃ ἂν ἐθέλῃ. Δύναται δὲ ὁρθῶς ἀποδίδοσθαι καὶ μετὰ στίχους δέκα ἐν τῷ, “μέγα καὶ κλῆρος αὐτῆς.” Prima,

- Ἔργα τ' ἐπίσασθαι περικαλλέα, καὶ φρένας ἐσθλὰς,
 Κέρδεά δ', οἳ' ἔπω τιν' ἀκόμεν ἐδὲ παλαιῶν,
 Τάων, αἱ πάρος ἦσαν ἐϋπλοκαμίδες Ἀχαιαί,
 120 Τυρώ τ', Ἀλκίμην τε, ἐϋπλόκαμός τε Μυκῆνη·
 Τάων ἔτις ὁμοῖα νόήματα Πηνελοπείη
 Ἦδη· ἀτὰρ μὲν τῷτο γ' ἐναΐσιμον οὐκ ἐνόησεν.
 Τόφρα γὰρ ἔν βίοτόν τε τεὸν καὶ κτήματ' ἔδονται,
 Ὅφρα κε κείνη τῷτον ἔχη νόον, ὄντινά οἱ νῦν
 125 Ἐν σήθεσσι τιθεῖσι θεοί· μέγα μὲν κλέος αὐτῇ

“Operaque scire insignia, et mentem bonam,

“Et versutias, quales nondum ullam audivimus neque veterum,

“Earum, quæ olim fuerunt comas-pulchræ Achivæ,

120 “Tyroque, Alcmenaue, et comas-pulchra Mycene:

“Harum nulla similia commenta Penelopæe

“Norat: at quidem hoc probum nequaquam cogitavit.

“Tamdiu enim igitur victum tuum et bona edent,

“Quamdiu illa hunc habebit animum, quem illi nunc

125 “In pectoribus posuerunt Dii: magnam quidem gloriam sibi

ut opinor, verior accipiendi ratio, quia minatio ista acerba cum ἀποσιωπήσει ele-ganti, “Εἰ δ' ἔτ' ἀνήσει γει etc. —” irato optime convenit. Vide ad *Il.* α'. 135. et 340.

Ibid. ἀνήσει] Vide ad *Il.* π'. 762. et ο'. 24.

Ver. 117. φρένας ἐσθλὰς,] Vereor ut in bonam partem hic dicantur, recteque ver-tantur, *mentem bonam*. Contextus non patitur, qui ei fraudes et dolos tribuit. In-telligam solertiam, ingenii acumen, cui conveniunt νόήματα, quæ de solerter in-ventis dicuntur, ut νόήσεις apud *Aristo-phanem* in *Nubibus*. *Ern.*

Ver. 120. ἐϋπλόκαμός τε Μυκῆνη] *Pau-sanias Corinth.* cap. 16. citat ἱϋστέφανός τε Μυκῆνη. Atque ita legunt MSS. duo a *Barnesio* collati; itemque Scholia ex MSS. ab eodem excerpta.

Ver. 122. τοῦτο γ' ἐναΐσιμον οὐκ ἐνόησεν.] *At hoc quidem inventum, consilium calli-dum, ei non feliciter cessit.* Hæc est sen-tentia verborum. Νοῖν hic exquisite dici-tur, ut sæpe apud *Homerum*, ut νόημα, νόησις. vid. ad ver. 117. Deinde scribitur ἐνόησε, ob initium versus sequentis, et ver. 128. ἐβέλησε. *Ern.*

Ver. 123. βίοτόν τε τεὸν] *Al.* βίοτον τὸν σόν.

Ver. 125. μέγα μὲν κλέος αὐτῇ] Apud *Eustathium* loco supra citato, μέγα καὶ κλέος αὐτῆς.

Ver. 127. 128. Ἡμεῖς δ' οὐτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἔμεν, — Πρὶν γ' αὐτὴν γήμασθαι] Τῷτο πρὸς κακῇ τοῖς μνηστῆρσιν, ἐξ ὧν σωθῆ-ναι ἄλλην τραπομένους, ὅμως πάνυ ὁμῶς εὐρε-θέντες, πανωλεθρίαν ἔπαθον. Καὶ εἴη ἂν ὁ τελευταῖος ἔστος τῷ Ἀντινόῳ λόγος, ὡς οἶά τις κατὰ τῶν μνηστῆρων προεκθετικὴ ἀναφώνη-σις. *Schol.* *Eustathius* adhuc minutius: Σημείωσαι δ' ἐν ταῖς καὶ φήμην ἐσχηματισ-μένην, ἣ φύγεν ἔρκος ὀδόντων τῷ Ἀντινόῳ· τὸ γὰρ ἔδαμῃ πάρος ἔμεν, πρὶν αὐτὴν γήμασθαι Ἀχαιῶν ᾧ κ' ἐβέλησιν, ἀλλήως οὕτως ἀπέβη. Οὐδαμῇ γὰρ ἀπῆλθον οἱ μνηστῆρες, ἕως ἰδθῶν Ὀδυσσεύς, ᾧ ἐκείνη γήμασθαι ἤθελεν, ἐποίησεν, ἅπερ ἐποίει. Quam observationem probat et *Dna Dacier*. Mibi vero subtilior videtur et evanida.

Ibid. πάρος γ' ἔμεν, — Πρὶν γ' αὐτὴν] Vide ad *Il.* ε'. 287.

Ver. 128. γήμασθαι] Vide infra ad λ'. 272.

Ver. 152. Ζώε] *Al.* Ζῶη.

Ibid. Ζῶει ὅγ', ἢ τέθνηκε] Vide ad *Il.* α'. 37. et ν'. 736.

Ibid. κακὸν δέ με, πόλλ' ἀποτίνειν Ἰκαρίῳ, αἰχ' αὐτὸς ἐκὼν ἀπὸ μητέρᾳ πέμψω.] Κατ'

Ποιεῖτ’, αὐτὰρ σοί γε ποδὴν πολέος βίοτοιο.

Ἡμεῖς δ’ ἔτ’ ἐπὶ ἔργα πάρος γ’ ἵμεν, ἔτε πη ἄλλη,
Πρίν γ’ αὐτὴν γήμασθαι Ἀχαιῶν, ᾧ κ’ ἐδέλῃσιν.

Τὸν δ’ αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦυδα·

130 Ἀντίνο’, ἔπως ἐστὶ δόμων ἀέκυσαν ἀπῶσαι,

Ἥ μ’ ἔτεχ’, ἥ μ’ ἔθρεψε· πατρὸς δ’ ἐμὸς ἄλλοδι γαίης,

Ζῶει ὃ γ’, ἥ τέθνηκε· κακὸν δέ με, πόλλ’ ἀποτίνειν

Ἰκαρίῳ, αἶκ’ αὐτὸς ἐκὼν ἀπὸ μητέρα πέμψω.

Ἐκ γὰρ τῆ πατρὸς κακὰ πείσομαι, ἄλλα δὲ δαίμων

“Comparat, at tibi desiderium multi victus.

“Nos vero neque ad negotia nostra ante ibimus, neque aliquo alio,

“Priusquam ipsa nupserit Achivorum, cuicunque voluerit.”

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;

130 “Antinoë, nullo modo fas est domo invitam expellere,

“Quæ me peperit, quæ me enutrivit; pater autem meus alibi terræ,

“Vivite ille, sive mortuus est: durum vero esset, me multa reddere

“Icario, si ipse volens matrem dimiserō.

“Ex parte enim mala patiar, aliaque Deus

127 πᾷ] R. A. 1. 3. 133 αὐτὸς ἐγὼν] F. A. L. vid. not.

ἐνία τῶν ὑπομνημάτων ἡ τέτων ἐξήγησις ἡμάρ-
τηται. Φασὶ γὰρ ὡς ἔθος, εἴ τις ἐκὼν ἐξ οἴκου
γυναικὰ ἀπέπεμψε, χρήματα ἀποτίνειν τοῖς
αὐτῆς συγγενέσι, καὶ τῷ πατρί. Φησὶν ὅν, ὅτι
κακὸν ἐστὶ καὶ οἷον ἀλυσιτελὲς, εἰ ἐκδιώξω τῶν
οἴκων τὴν μητέρα· πολλὰ γὰρ ἀποτίσω τῷ
Ἰκαρίῳ. Schol. Ita de matre sua Demos-
thenes: Καὶ μετὰ ταῦτα τῷ ἀνδρὶ αὐτῇ τε-
λευτήσαντος, ἀπολιπῶσα τὸν οἶκον καὶ κομι-
σαμένη τὴν προῖκα, πάλιν ἐκδόντων αὐτὴν τῶν
ἀδελφῶν — καὶ τὸ τάλαντον ἐπιδόντων, συνά-
κῃσι τῷ ἐμῷ πατρί. Orat. advers. Bæot.
II. Aliam autem hujus loci interpreta-
tionem addit Scholiastes, quam et ipse
præfert: Ἀμεινον δὲ (inquit) ἔτω διατίλ-
λειν, “Κακὸν δέ με πόλλ’ ἀποτίνειν.” Καὶ ἔ
περὶ χρημάτων φησὶν, ἀλλὰ περὶ τῶν ἐπαγο-
μένων, (ver. 134.) “Ἐκ γὰρ τῆ πατρὸς κα-
“κὰ πείσομαι, ἄλλα δὲ δαίμων Δώσει.” Εἴτα
καθ’ ὑπέρβατον, “αἶκιν αὐτὸς Ἰκαρίῳ ἀπο-
“πέμψω τὴν μητέρα.” ἔπει, εἰ περὶ χρημά-
των ἔλεγε, μικρολόγος ἀνδραίνετο [ἀν ἐφά-
νετο]. Atque hanc explicationem amplexos
veteres testatur Eustathius; Τὸ δὲ εὐλα-
βεῖσθαι πολλὰ ἀποτίνειν Ἰκαρίῳ, μικρολο-
γίας αἰτίαμα φασὶν οἱ Παλαιοὶ τῷ Τηλεμά-
χῳ προσάπτειν. Διὸ καὶ θύλακιν οἱ τοῖοι
εἴςιν τελείαν ἐν τῷ, πόλλ’ ἀποτίνειν καὶ

νοῦσιν αὐτὸ ἔκ ἐπὶ χρημάτων, ἀλλ’ ἐπὶ τῆς
θεοῖν ποιῆς. — Ἵνα λίγη ὅτι κακὸν δέ με
πόλλ’ ἀποτίνειν, ὃ ἐστὶ θεοῖν πεινηλατεῖσθαι,
ἐὰν αὐτὸς ἐκὼν τῷ Ἰκαρίῳ ἀποπέμψω ἀέκυσ-
σαν τὴν μητέρα. Eodem modo exponunt
et Scholia MSS. apud Barnesium. Dna
Dacier vero alteram interpretationem se-
quitur, quæ et verior videtur. Multo
enim simpliciori et faciliori construc-
tione refertur istud Ἰκαρίῳ ad ἀποτίνειν, quam
ad sequentem ἀποπέμψω· cumque hoc
sensu melius congruit etiam ipsius vocis
ἀποτίνειν significatio. Quod si ita acci-
piatur sententia, tum istud γὰρ (ver. 134.)
non ad id quod proxime præcessit, sed
ad id quod eleganter reticetur, referri in-
telligendum erit; “Neque hoc solum mihi
“subeundum erit malum, NAM,” etc.
Vide ad Il. ε’. 22.

Ibid. et ver. 195. ἀποτίνειν — Τίνων]
Vide ad Il. β’. 45.

Ver. 135. αὐτὸς ἐγὼν] Al. αὐτὸς ἐγὼν.
Clark. Mihi ἐγὼν magis placet. Eusta-
thius quidem acumen ait esse in eo, quod
mater ἀέκυσσά ἐστι καὶ filius ἐκὼν opponantur.
Sed ἐκὼν tamen vix commodum sensum
habet hoc loco: idque ex edd. antiquis
sola Romana habet. Ern.

- 135 Δάσει· ἐπεὶ μήτηρ συγεράς ἀρήσειτ' Ἐριννῦς,
 Οἷκς ἀπερχομένη· νέμεσις δέ μοι ἐξ ἀνδράπων
 Ἔσσεται· ὥς ἔτῃτον ἐγὼ ποτε μῦθον ἐνὶ ψῶ.
 Ὑμέτερος δ' εἰ μὲν θυμὸς νεμεσίζεται αὐτῶν,
 Ἐξίτέ μοι μεγάρων, ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαῖτας,
 140 Ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκας.
 Εἰ δ' ὑμῖν δοκέει τόδε λωϊότερον καὶ ἄμεινον
 Ἑμμεναι, ἀνδρὸς ἐνὸς βίοτον νήποινον ὀλέσσαι·
 Κείρετ' ἐγὼ δὲ θεὰς ἐπιβώσομαι αἰὲν ἑόντας,
 Αἷκε ποτὲ Ζεὺς δῶσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι·
 145 Νήποινοί κεν ἔπειτα δόμων ἐντοςθεν ὅλοισθε.
 Ὡς φάτο Τηλέμαχος· τῷ δ' αἰετῶ εὐρύοπα Ζεὺς
 Ὑψόθεν ἐκ κορυφῆς ὄρεος προέηκε πέτεσθαι.

- 135 "Dabit; quippe mater odiosas imprecata fuerit Furias,
 "A domo discedens; reprehensio vero mihi ex hominibus
 "Erit: itaque hunc ego sermonem nunquam dicam.
 "Vester vero siquidem animus indignatur ipsis,
 "Exite mihi domo; alias vero curate dapes,

- 140 "Vestra bona comedentes, alternantes per domos.
 "Si vero vobis videtur hoc satius et melius
 "Esse, viri unius victum impune perdere:
 "Absumite: ego vero deos invocabo sempiternos,
 "Si unquam Jupiter dederit facta hæc vindicatum iri:

- 145 "Inulti forte deinde intra domum perituri sitis."

Sic ait Telemachus: huic vero duas-aquilas late-sonans Jupiter
 Ex-alto a vertice montis præmisit volare.

140 ἡμά] A. 3. 142 ὀλέσαι] F. A. 144 ποτε] abest Fl. ποτὶ] A. L.
 Ibid. δῶν] F.

Ver. 135. ἀρήσειτ' Ἐριννῦς,] Ἐνθα σημειώ-
 σαι καὶ ὅτι τὸ Ἐριννῦς ἀρήσεται, ἢ ὅπως θεὸν
 τινα, ἐπιθεάζειν ἔλεγον οἱ Παλαιοὶ, ἀντὶ τῆ
 καταρᾶσθαι. Eustath.

Ver. 137. Ἔσσεται etc.] Schol. Ἀρίσταρ-
 χος ἀδειτὶ τὸ ἔσσεται· ὥς ἔτῃτον ἐγὼ ποτε
 μῦθον ἐνὶ ψῶ. Περισοδὸς γὰρ ἐστὶν ἢ πρὸς ταύ-
 την τὴν ἀπόδοσιν. Ern.

Ibid. ἐνὶ ψῶ.] Τὸ μετὰ σφοδρότητος καὶ
 ἀπειλῆς λέγειν. Schol.

Ver. 140. ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκας.] Ἐν-
 ἀλλάσσοντες κατὰ διαδοχὴν. Schol.

Ver. 142. ἀνδρὸς ἐνὸς βίοτον νήποινον ὀλέσ-
 σαι.] Vide supra ad α'. 160.

Ibid. ὀλέσσαι.] Al. ὀλέσθαι.

Ver. 144. Αἷκε ποτὲ Ζεὺς δῶσι] Al. Αἷκς
 πόθι Ζεὺς δῶσι ut supra α'. 379. Al. Αἷκς
 Ζεὺς δῶσι.

Ibid. παλίντιτα] Vide supra ad α'. 379.
 item ad Il. ν'. 414. et ξ'. 484.

Ver. 146. εὐρύοπα Ζεὺς] Vide ad Il. α'.
 175.

Ver. 147. προέηκε] Male vertitur præ-
 misit. Vide ad Il. α'. init. Ern.

Ver. 148. ἔως μὲν] Τίως, μέχρι χρόνου
 τινός. Schol. Pronunciabatur autem ὥς
 μὲν.

Ver. 149. τιταινομένην πετερύγεσιν] Est
 volatus, qui fit expansis et porrectis alis,
 sine agitatione, secundum illud Virgilio:

- Τὰ δ’ ἕως μὲν ῥ’ ἐπέτοντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο,
 Πλησίᾳ ἀλλήλοισι, τिताινομένα πτερύγεσιν·
 150 Ἄλλ’ ὅτε δὴ μέσσην ἀγορὴν πολύφημον ἰκέσθην,
 Ἐνθ’ ἐπιδινθύντε τιναξάσθην πτερὰ πολλὰ,
 Ἐς δ’ ἰδέτην πάντων κεφαλὰς, ὅσσοι δ’ ὄλεθρον
 Δρυφάμένω δ’ ὀνύχεσσι παρειὰς, ἀμφί τε δειρὰς,
 Δεξιῶ ἥϊζαν διὰ τ’ οἰκία καὶ πόλιν αὐτῶν.
 155 Θάμβησαν δ’ ὄρνιδας, ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
 Ὀρμηναν δ’ ἀνὰ θυμὸν, ἅπερ τελέεσθαι ἔμελλον.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρον ἥρως Ἀλιδέσσης,
 Μασορίδης· ὁ γὰρ οἷος ὀμηλικίην ἐκέκασο,
 Ὀρνιδας γνῶναι, καὶ ἐναίσιμα μυθήσασθαι·
 160 Ὅς σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπε·

Hæ autem aliquandiu quidem volabant cum flatu ventī,
 Propinquæ invicem, extendentes alas:

- 150 Sed cum jam ad mediam concionem celebrem pervenissent,
 Ibi in-gyrum-flexæ concusserunt alas densas,
 Aspexerunt autem omnium capita, portendebantque mortem:
 Ubi vero laniant unguibus maxillas, circumque colla,
 Ad dextram volarunt, et per ædes et per urbem ipsorum.

- 155 Admirati vero sunt aves, postquam viderunt oculis,
 Agitaruntque in animo, quæ perficienda erant.
 Inter hos vero et locutus est senex heros Halitherses
 Mastorides; hic enim solus coævus vincebat,
 In avibus dijudicandis et fatalia edicendo;

- 160 Qui ipsis sapiens concionatus est et dixit;

148 τῶ] Edd. vett. 150 μέση] F. A. 151 ἐπιδινθύντες] A. 2. 3. 160
 εὐ φρονέων] Edd. præter A. 3. male.

celerēs nec commovet alas. Mox ver. 151. vertendum erat; *tum conversæ multas sibi excussere pennas alarum*: i. e. quatiendis vehementer alis pennas plures perdere, quæ in forum deciderent. *Ern.*

Ver. 150. ἀγορὴν πολύφημον] Ἐν ἡ πολλὰ καὶ φῆμαι, ἡ πολλὰ καὶ κληδόνες εἰσίν. *Schol.* MSS. apud *Barnesium*.

Ver. 151. πτερὰ πολλὰ,] *Al.* πτερὰ πυκνά.

Ver. 152. ὅσσοι δ’ ὄλεθρον] Καὶ ὅτι μᾶλλον ἀπὸ τῆς ὕψους, τὸ ὅσσεσθαι αὐτὸς ἐδήλωσεν, ἐπὶ τῶν μνηστήρων λέγων, “Ἐς δ’ ἰδέτην πάντων κεφαλὰς” ὅσσοι δ’ ὄλεθρον.” ὁ ἐπ’ ἄλλας ἐξηγήσατο εἰπὼν (*Il.* σ’.

420.) “Ξάνθε, τί μοι θάνατον μαντεύεται.” *Porphyr.* *Quæst. Homeric.* 16. Vide supra ad α’. 282.

Ver. 155. Δρυφάμένω δ’ ὀνύχεσσι παρειὰς, ἀμφί τε δειρὰς,] Fuerunt, teste *Eustathio*, qui hoc ita acciperent, ut *Aquilæ* non suas ipsorum, sed virorum in concione genas colloque lacerare dicantur. Sed minus recte: tum enim non Δρυφάμένω, sed Δρύφαντε, vel Δρύφαντες dixisset *Poëta*. Vide infra ad ε’. 491. et ad ι’. 296.

Ver. 154. Δεξιῶ ἥϊζαν] *Al.* Δεξιὰ ἥϊζαν. *Ibid.* διὰ τ’ οἰκία καὶ πόλιν αὐτῶν.] Ἡ τῶν Ἰθακησίων ἡ τῶν ἀσπῶν, ὡς ἐπαναστραφέντων ἐνθα ὤκων. *Schol.* Quarum expositio-

- Κέκλυτε δὴ νῦν μεν, Ἰθακήσιοι, ὅ, τι κεν εἴπω·
 Μνηστῆρσιν δὲ μάλιστα πιφαισκόμενος τάδε εἶρω·
 Τοῖσιν γὰρ μέγα πῆμα κυλίνδεται· ἔ γάρ Ὀδυσσεὺς
 Δὴν ἀπάνευθε φίλων ὧν ἔσσεται, ἀλλὰ περ ἤδη
 165 Ἐγγυὲς ἔων, τοῖςδεσσι φόνον καὶ κῆρα φυτεύει
 Πάντεσσιν· πολέσιν δὲ καὶ ἄλλοισιν κακὸν ἔσαι,
 Οἳ νεμόμεσθ' Ἰθάκην εὐδείελον· ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 Φραζώμεσθ', ὥς κεν καταπαύσομεν· ἥδ' ἐκ αὐτοῖς
 Παύεσθων· καὶ γὰρ σφιν ἄφαρ τόδε λωῖόν ἐστιν.
 170 Οὐ γὰρ ἀπείρητος μαντεύσομαι, ἀλλ' εὖ εἰδώς·
 Καὶ γὰρ ἐκείνῳ φημι τελευτηθῆναι ἅπαντα·

“ Audite nunc me, Ithacenses, quodcunque dixerō:

“ Prociis autem potissimum significans hæc dico;

“ Illis enim ingens periculum imminet: non enim Ulysses

“ Diu seorsum a suis amicis aberit; sed alicubi jam

165 “ Prope cum sit, his eadem et fatum molitur

“ Omnibus; pluribus etiam aliis male erit,

“ Qui habitamus Ithacam claram; sed longe antea

“ Consideremus, quomodo ipsos compescamus; quin etiam ipsi

“ Quiescant: etenim ipsis statim hoc utilis est.

170 “ Non enim inexpertus vaticinor, sed bene doctus:

“ Etenim illi dico perfecta esse omnia;

165 τοῖσι] Edd. præter R. 166 πόλεσι] Edd. præter R. vid. not.

num posterior plane inepta. *Clark.* Οἰ-
 κία καὶ πόλιν verterim mania urbis. *Ern.*

Ver. 156. ἔμελλον.] *Al.* ἔμελλεν.

Ver. 160. “Ὁς σφιν” Ita edidit *Barnesi-*
us. *Fulg.* “Ὁ σφιν.

Ver. 166. Πάντεσσιν· πολέσιν etc.] ‘Ο-
 μοιστεύοντα non sunt grata. Versum sic
 correxi dudum: Πάντεσσι· πόλεσιν δὲ καὶ
 ἄλλοισιν κακὸν ἔσαι. In ἄλλοισιν firmant
 edd. (vid. Var. Lect.) in πάντεσσι *Eus-*
tathius, qui et πόλεσιν habet. Sed πόλεσιν
 verum est. Nam cum sequitur de libri
 satis constanter, habent omnibus prope
 locis. Atque ita etiam ὁμοιστεύοντα vitan-
 tur. *Ern.*

Ibid. πόλεσιν] *Al.* πολλοῖς.

Ver. 167. Οἳ νεμόμεσθ' Ἰθάκην] Ἐν δὲ
 τῷ, νεμόμεσθα, καὶ ἑαυτὸν ὁ Ἀλιβεργης διὰ
 τὸ φιλόληθες καὶ ἀνεπαχθεῖς συνεισάγει τοῖς
 κακωθῆναι μέλλουσι. Καὶ ταῦτα, εἰδὼς αὐ-
 τὸς πταῖσαι μηδέν. *Eustath.*

Ibid. Ἰθάκην εὐδείελον] Εὐπεριόριστον ἢ

εὐδήλον καὶ φανερόν, καθὼς νῆσός ἐστι· πᾶσαι
 γὰρ αἱ νῆσοι συγκρινόμεναι ἡπείροις εὐδηλότα-
 τα ἔχουσι τὰ ὅρια. Ἡ τὴν εὐ πρὸς δύσιν καὶ
 δέϊλιν κειμένην· δέϊλη γὰρ, ἡ δύσις, τετέστιν
 ἑσπερία. *Schol.* MSS. apud *Barnesium*.
Scholia autem *Vulgata* exponunt solum-
 modo, Εὐ πρὸς δέϊλιν κειμένην. Vide infra
 ad f. 21. 27.

Ver. 168. Φραζώμεσθ', ὥς κεν καταπαύ-
 σομεν] *Barnesius* vertit; “Consideremus,
 “quomodo finem faciamus.” Minus rec-
 te; neque enim sensum istum ferre po-
 test vox καταπαύσομεν, quæ activam habet
 significationem; neque ista ratione vim
 propriam haberet vox αὐτοῖς in sequentibus,
 “ἥδ' ἐκ αὐτοῖς Παύεσθων.” *Dna Dacier*
 vocem καταπαύσομεν activo quidem sensu
 accepisse, sed ad præcedentem κακὸν ver.
 166. retulisse videtur; ut sit sententia,
 “Consideremus, qua ratione malum im-
 “pendens evitemus.” Sed hoc (præter-
 quam quod et istam vocis καταπαύσομεν

- “Ὡς οἱ ἐμυθεόμην, ὅτε Ἴλιον εἰσανέβαινον
 Ἀργεῖοι, μετὰ δὲ σφιν ἔβη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
 Φῆν κακὰ πολλὰ παθόντ’, ὀλέσαντ’ ἀπὸ πάντας ἐταί-
 175 Ἄγνωστον πάντεσσιν, εἰκοσῶ ἔνιαυτῶ, [ῥες,
 Οἴκαδ’ ἐλεύσεσθαι· τὰδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
 Τὸν δ’ αὖτ’ Εὐρύμαχος, Πολύβη πάϊς, ἀντίον ἦυδα·
 “ὦ γέρον, εἰ δ’ ἄγε νῦν μαντεύεο σοῖσι τέκεσσιν,
 Οἴκαδ’ ἰὼν, μήπερ τι κακὸν πάσχωσιν ὀπίσσω.
 180 Ταῦτα δ’ ἐγὼ σέο πολλὸν ἀμείνων μαντεύεσθαι.
 “Ὀρνίθες δέ τε πολλοὶ ὑπ’ αὐγὰς ἡελίοιο
 Φοιτῶσ’, ἐδέε τε πάντες ἐναΐσιμοι· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς

“ Quemadmodum ei prædixeram, quando ad Ilium conscendebant

“ Argivi, cumque ipsis conscendit versutus Ulysses:

“ Dixi eum, mala multa passum, amissisque omnibus sociis,

175 “ Incognitum omnibus, vicesimo anno,

“ Domum venturum: hæc utique nunc omnia perficiuntur.”

Hunc autem rursus Eurymachus, Polybi filius, contra allocutus est;

“ O senex, eja age nunc vaticinare tuis liberis

“ Domum profectus; ne forte quid mali patiantur in posterum.

180 “ In his autem ego te longe melior sum ad vaticinaudum.

“ Aves sane multæ sub radiis solis

“ Volitant, neque omnes fatales; cæterum Ulysses

177 παῖς] R. A. L. 178 ἄγε δὴ] R. non male.

interpretationem vix ferri posse crediderim,) cum sequentibus adhuc minus congruit. Sententia revera ea est quam exhibet Versio Wetsteniana; “ Consideremus, qui illos (Procos videlicet) com-
 “ pescamus.” Hæc nimirum propria vocis καταπαύσμεν significatio; et secundum hanc accipiendi rationem optime sequitur istud, “ ἥδὲ καὶ αὐτοὶ Παύσεσθαι.”
 Vide infra ad ver. 244.

Ver. 169. καὶ γὰρ σφιν ἄφαρ τὰδε λωῖόν ἐστιν.] Ἀφαρ referendum ad παύσεσθαι, ut monet Eustathius. Idque statim fieri ipsis utilius est. Ern.

Ver. 170. μαντεύσονται.] Apud Scholias-tem, μαντεύομαι. Quæ forte et verior lectio.

Ver. 172. εἰσανέβαινον] Vide ad Il. ν’. 84.

Ver. 174. Φῆν κακὰ πολλὰ παθόντ’, etc.] Μίχρη τῆ, “ τὰδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται,”

[ver. 176.] σύνοψις πάσης τῆς Ὀδυσσεΐας. Schol.

Ver. 176. τὰδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.] Quæ jam prope est ut perficiantur. Vide ad Il. β’. 350.

Ver. 178. εἰ δ’ ἄγε νῦν μαντεύεο σοῖσι τέκεσσιν,] Al. εἰ δ’ ἄγε δὴ μαντεύεο. Theocrīt.

— αὐτὰς ὁ μάντις ὁ Τηλέμαχος ἐχθρὸς ἀγορεύων,
 Ἐχθρὸς φέροι ποτὶ οἶκον, ὅπως τεκέεσσι φυλάξῃ. Idyll. VI. 23.

— capiti cane talia demens

Dardanio, rebusque tuis. —

Virgil. Æn. VI. 399.

Ibid. εἰ δ’ ἄγε] Particulæ εἰ vis hujusmodi est; “ Si vaticinari velis, age etc.”
 Vide ad Il. ζ’. 376. et i. 167.

Ver. 182. οὐδέ τί.] Al. ἐδέε τί.

Ibid. ἐναΐσιμοι.] Μαντικοί. Schol. Τὸ δὲ, ἐναΐσιμοι, ἀντὶ τῆ πεπωμένον τι δηλῶντες. Eustath.

- "Ωλετο τῆλ' ὥς καὶ σὺ καταφθίσθαι σὺν ἐκείνῳ
 "Ωφελές· ἐκ ἂν τόσσα θεοπροπέων ἀγόρευες,
 185 Οὐδέ κε Τηλέμαχον κεχολωμένον ᾧδ' ἀνιείης,
 Σῶ οἴκῳ δῶρον ποτιδέγμενος, αἴκε πόρῃσιν.
 Ἄλλ' ἐκ τοι ἐρέω, τόδε καὶ τετελεσμένον ἔσαι,
 Αἴκε νεώτερον ἄνδρα, παλαιά τε πολλά τε εἰδώς,
 Παρφάμενος ἐπέεσσιν, ἐποτρύνῃς χαλεπαίνειν,
 190 Αὐτῷ μὲν οἱ πρῶτον ἀνιηρέεερον ἔσαι,
 Πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτι δυνήσεται εἵνεκα τῶνδε·
 Σοὶ δὲ, γέρον, θωὴν ἐπιθήσομεν, ἣν κ' ἐνὶ θυμῷ

" Periit procul: utinam etiam tu periisse cum illo

" Debuisses; non tot vaticinans concionareris;

185 " Neque Telemachum iratum sic incitares,

" Tuæ domui donum expectans, si quod præbeat.

" Sed tibi edico, quod et perfectum erit,

" Si juvenem virum, veteraque multaue doctus,

" Deceptum verbis incitaveris ad irascendum;

190 " Ei quidem ipsi primum perniciosius erit,

" Efficere autem omnino nihil poteris illorum gratia:

" Tibi vero, o senex, mulctam infligemus, quam in animo

187 τελέσμενον] A. 2. 3.

Ver. 185. καταφθίσθαι] Edidit Barnesius καταφθίσθαι. Sed minus recte: nam φθίσθαι. (ut liquet ex vocibus ἐφθίται, ἐξέφθιτο, *Odyss.* i. 163. μ'. 529. υ'. 340.) ἵ habet natura brevem, positione solummodo productam; adeoque circumflecti ea non debet. Vide ad *Il.* v. 192. et ζ'. 471.

Ver. 185. ἀνιείης,] Ἀπὸ τῆ ἀνίημι, ὥς τιθείης. Κυνηγετική ἡ λέξις, ὅτε τις κύνα τῷ δεισμῷ ἀνείη, ἀφῆση κατὰ θηρός. *Schol. Vulgg.* Similiter exponunt et Scholia MSS. apud *Barnesium*; Ἀναπίθαις· ἡ δὲ μεταφορὰ τῆς λέξεως ἐλλήπτται ἀπὸ τῶν κυνηγῶν τὰς ἰμάντας ἀνιέντων. Eodem sensu occurrit vox ἀνείισα. *Iliad.* ε'. 422.

Ἡ μάλα δὴ τινα Κύπρις Ἀχαιῶδων ἀνείισα
 Τρωσὶν ἄμ' ἔσπευσθαι. —

Ver. 190. ἀνιηρέεερον] Vide ad *Il.* v. 103. et δ'. 24.

Ver. 191. Πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτι δυνήσεται] Ita *Vulgati*: Barnesius autem inter varias lectiones retulit δυνήσεται. Atque ita habet MS. unus a *Th. Bentleio* collatus.

Quæ et ad sententiam potior videtur lectio. Aptius enim, ut opinor, de *Telemacho* accipietur totum hoc distichon, (ver. 190. 191.) ut sequens "Σοὶ δὲ, γέρον" (ver. 192.) sit sententiæ Apodosis. *Clark.* Semper mihi visum est, hic legendum esse δυνήσεται. Sed post mihi etiam suspectus factus est versus, cum vidi, ab *Eustathio* p. 1441. 6. omitti et versum 192. statim subijci 190. nec in interpretatione ejus mentionem factam, quod non credibile est futurum fuisse in versu ambiguitatis aliquid habente, si in libris ejus fuisset. Et sane multo melior est oratio, deleta hoc versu, qui etiam numeris durus est et claudicans. *Ern.*

Ibid. Πρῆξαι] Vide ad *Il.* v. 192.

Ibid. εἵνεκα τῶνδε] Barnesius in uno MS. reperit οἷος ἀπ' ἄλλων.

Ver. 192. θωὴν ἐπιθήσομεν,] Ὡς, ἡ ἐπιτιθεμένη τιτὴ ζημία· ὅθεν ἀθῶς, ὁ μὴ θωὴν πάσχω. *Schol.*

Ver. 193. ἀσχαλλῆς] *Eustathius* in commentario legit ἀσχαλλοῖς.

- Τίνων ἀσχύλλης· χαλεπὸν δέ τοι ἔσσεται ἄλγος.
 Τηλεμάχῳ δ’ ἐν πᾶσιν ἐγὼν ὑποθήσομαι αὐτός,
 195 Μητέρα ἦν ἐς πατρός ἀνωγέτω ἀπονέεσθαι·
 Οἱ δὲ γάμον τεύξεσι, καὶ ἀρτυνέουσιν ἔειδνα
 Πολλὰ μάλ’, ὅσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἔπεσθαι.
 Οὐ γὰρ πρὶν παύσασθαι οἶομαι ὕϊας Ἀχαιῶν
 Μνησῦος ἀργαλέης· ἐπεὶ οὔτινα δείδιμεν ἔμπηρ,
 200 Οὔτ’ οὖν Τηλέμαχον, μάλαι περ πολύμυθον ἑόντα·
 Οὔτε Δεοπροπίης ἐμπαζόμεθ’, ἦν σὺν, γεραῖε,
 Μύθειαι ἀκράαντον, ἀπεχθάνεαι δ’ ἔτι μᾶλλον.

“ Luens ægre-feras; gravisque tibi erit dolor.

“ Telemacho autem inprimis ego suadebo ipse,

195 “ Matrem suam ad patris-domum jubeat redire :

“ Illi vero nuptias facient, et parabunt dotem

“ Amplam valde, quantam convenit caram filiam comitari.

“ Non enim antea quieturos puto filios Achivorum

“ A conjugii-ambitu difficili; quoniam neminem timemus omnino;

200 “ Neque sane Telemachum, tametsi multiloquus sit :

“ Neque vaticinium curamus, quod tu, senex,

“ Loqueris irritum; odio autem eris adhuc magis.

Ver. 195. ἀπονέεσθαι] Vide ad *Il.* α’.

398.
 Ver. 196. Οἱ δὲ γάμον τεύξεσι, καὶ ἀρτυ-
 νέουσιν ἔειδνα] Scholiastes hoc de *Proci*s dic-
 tum intelligit: Εἰπὼν “ ἐς πατρός,” [supra
 ver. 195.] μετέβη εἰς τὸ πλεθυντικόν· “ Οἱ
 “ δὲ γάμον τεύξεσιν,” δηλονότι οἱ μνηστῆρες,
 καὶ εὐπρεπίσασιν ἔειδνα, ὅσα δεῖ ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ
 παιδὶ δίδασθαι παρὰ τῶν γαμέωντων vocem-
 que ἔειδνα proinde exponit, τὰ παρὰ τῷ
 νυμφίῳ· μείλια δὲ, inquit, παρὰ τῷ πατρί
 τῇ νύμφῃ δίδομενα. At quamvis vox ἔειδνα
 isto sensu sæpissime apud Poëtam usur-
 patur; cum tamen istud “ γάμον τεύξεσι”
 de *Proci*s in universum haud satis apte
 accipi possit; cumque versus sequentis,
 “ Πολλὰ μάλ’, ὅσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς
 “ ἔπεσθαι” interpretatio ista a Scholiaste
 allata, ὅσα δεῖ “ ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ παιδὶ δίδο-
 “ θαι παρὰ τῶν γαμέωντων,” paullo sit du-
 rior; eam potiore sententiæ bujus expli-
 cationem, eamque veram vocis ἔειδνα hoc
 in loco interpretationem crediderim, quam
 affert *Eustathius* ad α’. 277. 278. supra,
 ubi idem locus occurrit: Ὁ δὲ Ποιητής
 (inquit) ἔπερὸς ἔειδνα τὸν πατέρα τὴν σύνταξιν

ἀπιδῶκεν, ἀλλὰ πρὸς τινὰς πολλὰς ἀμφὶ τὸν
 πατέρα· οἱ τινες, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς ἰσορεΐται
 [infra δ’. 16.] τὴν Πηνελόπην ἐκίλευον γή-
 μασθαι — “ Ἐδει δὲ νῦν, τὰ ἀπὸ τῆς γύναι-
 κος πρὸς τὸν ἄνδρα. Atque isto sensu vo-
 cem ἔειδνῶσαιτο usurpatam fatetur ipse
 Scholiastes supra ver. 53. hujus libri:

Οἱ πατὴρ μὲν ἐς οἶκον ἀπεργάσαντο νέεσθαι
 Ἰκαρίῳ, ὡς κ’ αὐτὸς ἔειδνῶσαιτο θύγατρα.

Ibid. ἀρτυνέουσιν] Vide supra ad α’. 277.

Ver. 199. Μνησῦος ἀργαλέης] Ἀργαλίαν
 δὲ τὴν τῆς Πηνελόπης μνηστῶν λέγει, ἢ ὡς μέ-
 χρι νῦν δυσκατέργασον, ἢ κατὰ τινὰ φήμην
 καὶ αὐτὸ καὶ μαντείαν ἀκασίαν νόμον τῆς πο-
 λυφήμης ἀγορεύς· τῷ ὄντι γὰρ ἀργαλιωτάτη
 ἀπέβη τοῖς μνηστῆρσιν, ὅτε ἀνύσασιν ἔειδεν, καὶ
 προσεπολίεσσαι καὶ τὸ ζῆν. *Eustath.* Prio-
 rem harum explicationum solam affert
 Scholiastes, quam et veriore credide-
 rim; posterior subtilior videtur et lon-
 gius petita, cumque ipsius vocis ἀργαλέης
 sensu minus congruit. Vide supra ad
 ver. 127.

Ibid. δείδιμεν] Vide ad *Il.* ε’. 240. et
 ν’. 756.

- Χρήματα δ' αὖτε κακῶς βεβρώσεται, ἐδέποτ' ἴσα
 "Εσσεται, ὅφρα κεν ἦγε διατρίβῃσιν Ἀχαιῆς
 205 "Ον γάμον ἡμεῖς δ' αὖ, ποτιδέγμενοι ἡματα πάντα,
 Εἵνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριδαίνομεν, ἐδὲ μετ' ἄλλας
 "Ερχόμεθ', ἃς ἐπεικὲς ὀπυιέμεν ἐσὶν ἐκάσῳ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦυδα·
 Εὐρύμαχ', ἡδὲ καὶ ἄλλοι, ὅσοι μνηστῆρες ἀγαυοὶ,
 210 Ταῦτα μὲν ἔχ' ὑμέας ἔτι λίσσομαι, ἐδ' ἀγορεύω·
 "Ἦδη γὰρ τά γ' ἴσασι θεοὶ καὶ πάντες Ἀχαιοί.
 "Ἄλλ' ἄγε μοι δότε νῆα θοὴν καὶ εἵκοσ' ἐταῖρους,
 Οἳ κέ μοι ἔνθα καὶ ἔνθα διαπρήσσωσι κέλευθον.
 Εἴμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαδόεντα,
 215 Νόσον πευσόμενος πατρὸς δὴν οἰχομένοιο,
 "Ἦν τις μοι εἴπησι βροτῶν, ἢ ὅσσαν ἀκέσω
 "Εκ Διὸς, ἥτε μάλισα φέρει κλέος ἀνδράποισιν.

" Bona vero rursus male absumentur, neque unquam paria

" Erunt, dum hæc differat Achivos

205 " Suis nuptiis; nos vero rursus, expectantes diebus omnibus,

" Propter virtutem contendimus, neque ad alias

" Imus, quas convenit ducere unicuique."

Hunc autem rursum Telemachus prudens contra locutus est;

" Eurymache, et alii, quotquot proci generosi,

210 " De istis quidem non vos amplius oro, neque dico:

" Jamjam enim hæc sciunt dii et omnes Achivi.

" Sed age mihi date navem celerem, et viginti socios,

" Qui mihi hinc atque hinc pertranseant viam maris.

" Proficiscor enim in Spartam et Pylum arenosam,

215 " Reditum sciscitaturus patris diu absentis,

" Si quis mihi dicat mortalium, aut famam audiam

" Ex Jove, quæ potissimum notitiam affert hominibus.

221 ἔπιτα] L. 222 ἐπικτήρια] Edd. vett. sic et Hesych. ubi vid. Cel.
 Albert.

Ver. 203. οὐδέποτ' ἴσα"Εσσεται,]"Ἦγυν, αἰεὶ
 ἐλαττωθήσονται. Similiter et Eustathius;
 Τὸ δὲ, "ἐδὲ ποτε ἴσα ἔσσεται," ἀσείως εἰρη-
 ται, ἀντὶ τῷ αἰεὶ ἐλαττωθήσεται. Εἰ γὰρ μὴ
 ἴσα, πολλῶν μᾶλλον ἢ μείζονα ἔσαι ἄρα ἐλάτ-
 τωνα. Dna Dacier vero hoc aliter accipit:
 "Eurymaque" inquit "dit, et jamais
 "les choses ne seront égales, pour dire,
 "jamais l'ordre ne sera rétabli. Car

"l'ordre est designé par l'égalité, qui
 "fait que chacun a ce qui lui appartient."
 Quam et veriore crediderim explicatio-
 nem.

Ver. 209. μνηστῆρες ἀγαυοί,] Νῦν ἀντὶ τῷ
 εὐγενεῖς, λαμπροί. Schol. Vide supra ad α'.
 29. et 106.

Ver. 212. Ἄλλ' ἄγε μοι δότε νῆα] Περὶ
 τῆς ἰθακῆσις. "Ἦ τὴν ὑπόνοιαν ἀποτρίβει-

- Εἰ μὲν κεν πατρὸς βίοντα καὶ νόσον ἀκέσω,
 Ἦτ’ ἂν, τρυχόμενός περ, ἔτι τλαίην ἐνιαυτόν·
 220 Εἰ δέ κε τεθνηῶτος ἀκέσω, μηδ’ ἔτ’ ἐόντος,
 Νοσήσας δὴ πειτα φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Σῆμά τέ οἱ χεύσω, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεῖζω
 Πολλὰ μάλ’, ὅσσα ἔοικε· καὶ ἀνέρι μητέρα δάσω.
 Ἦτοι ὅγ’ ὥς εἰπὼν κατ’ ἄρ’ ἔζετο· τοῖσι δ’ ἀνέσθη
 225 Μέντωρ, ὃς ῥ’ Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἦεν ἐταῖρος,
 Καὶ οἱ ἰὼν ἐν νηυσὶν ἐπέτρεπεν οἶκον ἅπαντα,
 Πείθεσθαί τε γέροντι, καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσειν·
 Ὅς σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπε·
 Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι, ὃ, τι κεν εἴπω·
 230 Μήτις ἔτι πρόφρων, ἀγανὸς, καὶ ἥπιος ἔσω
 Σκηπτουῆχος βασιλεὺς, μηδὲ φρεσὶν αἰΐσιμα εἰδῶς,
 Ἀλλ’ αἰεὶ χαλεπὸς τ’ εἴη, καὶ αἰΐσυλα ῥέζοι·

“ Si quidem patris vitam et redditum audivero,

“ Sane, vexatus licet, adhuc perduraverim in annum:

220 “ Si vero mortuum audivero, neque adhuc superstitem,

“ Reversus deinde caram in patriam terram,

“ Tumulum illi erigam, et parentalia perficiam

“ Eximia valde, qualia decet; et viro matrem dabo.”

Ille quidem sic locutus consedit; his autem surrexit

225 Mentor, qui Ulyssis eximii erat socius;

Et is ei, cum proficisceretur, commisit totam familiam,

Utque obediret seni, et firma omnia custodiret:

Qui inter eos sapiens concionatus est et dixit;

“ Audite nunc me, Ithacenses, quodcunque dixerō;

230 “ Nequis amplius benignus, mansuetus, et mitis sit

“ Sceptryger rex, neque in mente proba sciens;

“ Sed semper infestus sit, et nefaria patret:

223 ὅσα] F. A. 1. 2. L. 224 κατὰ ῥ’ ἔζετο] Edd. præter R. male. 228

εὐφρονέων] Edd. præter R. ut 160. Ibid. μετέειπεν] Edd. male.

νος, αἰτεῖται παρὰ τῶν μνησέων τὰ πρὸς τὴν
 πορείαν· πῶς γὰρ ἡδύνατο σκευαρεῖν κατὰ
 αὐτῶν πολίτας ὁπαδὸς ἔχων. Schol.

Ver. 113. διαπρήσσωσι] Vide ad II. γ’.
 192.

Ver. 116. ὅσαν] Vide supra ad α’.
 282.

Ver. 220. τεθνηῶτος] Vide ad II. ζ’.
 464. et γ’. 46.

Ver. 221. δὴ πειτα] Vide supra ad α’.
 290.

Ver. 222. χεύσω,] Al. χῶσω, et χεύω.

Ver. 225. ὅς ῥ’] Qui scilicet.

Ver. 227. Πείθεσθαί τε γέροντι,] Ὅ ἔστι
 τῷ Λαίρτη. Eustath.

Ver. 228. Ὅς σφιν] Vide supra ad ver.

- “Ως οὐτίς μέμνηται Ὀδυσσῆος Δείδιο
 Λαῶν, οἷσιν ἄνασσε, πατὴρ δ’ ὥς ἥπιος ἦεν.
 235 Ἀλλ’ ἦτοι μνηστῆρας ἀγένορας οὔτι μεγαίρω
 Ἑρθεῖν ἔργα βίαια, κακοῖράφῃσι νόοιο·
 Σφὰς γὰρ παρθέμενοι κεφαλὰς, κατέδασσι βιαίως
 Οἶκον Ὀδυσσῆος, τὸν δ’ ἐκ ἔτι φασὶ νέεσθαι·
 Νῦν δ’ ἄλλω δῆμῳ νεμεσίζομαι· οἷον ἅπαντες
 240 Ἦσθ’ ἄνεω, ἀτὰρ οὔτι καδαπτόμενοι ἐπέεσσιν,
 Παύρους μνηστῆρας κατερύκετε, πολλοὶ ἐόντες.

“ Adeo nullus recordatur Ulyssis divini

“ Populorum, quibus praeftuit, et velut pater mansuetus erat.

235 “ Verum enimvero procos superbos nequaquam invideo

“ Committere facinora violenta malis-consiliis mentis:

“ Sua enim objectantes capita comedunt violenter

“ Domum Ulyssis, quem non amplius autumant rediturum esse:

“ Nunc autem caetero populo succenseo; quod-adeo omnes

240 “ Sedeatis muti, neque omnino redarguentes verbis,

“ Pauciores procos compescatis, cum-sitis plures.”

Ver. 233. μέμνηται.] Similiterque infra
 ver. 271. ἐνέσθαι. Vide ad Il. α'. 37. et
 v. 736.

Ver. 234. πατὴρ δ' ὥς ἥπιος ἦεν.] Οὕτω
 δὲ πρῶτος καὶ φιλοφρόνως τοῖς αὐτῷ ὁμοφύ-
 λαις προσηνέχθη ὁ Κύρος, ὥστε καὶ ἄχρι νῦν
 παρὰ πάντων πατέρα παραγορεύειν τῶν
 Περσῶν· καὶ Δάτιος καὶ ὁ Παιστής τῷ Ὀδυσσεὶ
 τοιοῦτόν τι μαρτυρῶν, γέροντά τινα εἰσάγει
 Ἰθακῆσιον, τὴν τῶν μνηστῆρων ἀσέλγιαν ὀδυ-
 ρόμενον, καὶ λέγοντα, “Ὡς οὐτίς μέμνηται
 “δ' ὥς ἥπιος ἦεν.” Kyriac. Stroz. de Re-
 publ. Lib. IX. Vide supra ad ver. 47.

Ver. 235. μνηστῆρας ἀγένορας.] Vide su-
 pra ad ver. 209. et ad α'. 106.

Ver. 237. παρθέμενοι.] Ἐνέχυρον θίμεινοι.
 Schol. br. et Barnesius παραβάλλοντες,
 quod est Virgilianum illud caput objec-
 tantes periculis. Sic et Hesychius interpre-
 tatur παρθέμενοι. Mox ver. 240. scr. ἐπέ-
 εσσι. Ern.

Ver. 242. Τὸν δ' Εὐηνόριδης Λειώκριτος ἀν-
 τίσον ἦνδρα.] Ὁ Ποιητὴς τὸν μὲν Ἀντίνοον, ἀ-
 πλόστερον ἐποίησε δημηγοροῦντα καὶ ἀφελέστερον·
 τὸν δὲ Εὐρύμαχον, ἐμβροτέστερον καὶ ἀδρότερον·
 ἐνταῦθα δὲ Λειώκριτόν τινα μνηστῆρα βραχύ-
 λογον μὲν πλάττει, θρασύτερον δὲ, ὃς ἔμνον
 τὸν Ὀδυσσεῖα ἐξευτελίσσει, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀγο-

ρὰν ταχὺ λύσει, ἣν ἐκ ἐκάθισεν αὐτός. Schol.
 et Eustath.

Ver. 243. ἀταρτηρῆς.] Ἀτρηέ. Schol.

Ibid. φρένας ἤλει.] Τὸ δὲ, ἤλει, εἰληπται
 μὲν ἀντὶ τῆς ἡλίας, πεπλανημένε τὸν νῦν —
 Εὐρηται δὲ ἐν Ἰλιάδι καὶ διούλλαβον ἐν τῷ
 [Il. ο'. 128.] “φρένας ἤλει, διέφθορας.” Eu-
 stath.

Ver. 244. Ἡμέας ὀτρύνων καταπαύμενι.]
 Barnesius, Versionem Wetstenianam se-
 cutus, locum hunc ita reddit; “Nos ad-
 “hortans desistere.” Male omnino. In-
 terpretatio enim ista cum voce ὀτρύνων
 parum apte, cum voce καταπαύμενι (quæ
 activa est) nullo modo congruit. Sed et
 si sensum istum verba ferre possent, ne-
 quaquam tamen hic conveniret ista acci-
 piendi ratio. Neque enim in præcedenti
 oratione Procos, sed Ithacenses allocutus
 est Mentor, supra ver. 229. 235. 239.
 neque ullo modo ita cohererent sequen-
 tia, “ἀργαλίον δέ” etc. Melius paulo
 vertit Dna Dacier; “Que venez vous de
 “dire pour nous exciter à nous opposer à
 “tant de desordres.” Leiocritum nimi-
 rum Ithacensem fuisse, seipsumque cum
 reliquis Ithacensibus, quos vituperarat
 Mentor, hic excusare intelligit. Id quod
 et cum vocum ὀτρύνων et καταπαύμενι

- Τὸν δ’ Εὐηνορίδης Λειώκριτος ἀντίον ἦυδα·
 Μέντορ ἀταρτηρὲς, φρένας ἤλεε, ποῖον ἔειπες,
 Ἥμέας ὀτρύνων καταπαυέμεν; ἀργαλέον δὲ
 245 Ἀνδράσι καὶ πλεόνεσσι μαχήσασθαι περὶ δαιτί.
 Εἴπερ γάρ κ’ Ὀδυσσεὺς Ἰθακήσιος αὐτὸς ἐπελθὼν,
 Δαινυμένεες κατὰ δῶμα ἐὼν μνηστῆρας ἀγαυὸς
 Ἐξελάσαι μεγάραιο μενοιήσῃ ἐνὶ θυμῷ,
 Οὐ κέν οἱ κεχάροιτο γυνή, μάλα περ χατέεσσα,
 250 Ἐλθόντ’· ἀλλὰ κεν αὐτῷ ἀεικέα πότμον ἐπίσποι,

Hunc autem Euenorides Leiocritus contra allocutus est;

“Mentor noxie, ingenio stolide, quale locutus es,

“Ad nos adhortans compescendos? Difficile autem erit

245 “Viris licet pluribus pugnare nobiscum de convivio.

“Etenim si Ulysses Ithacensis ipse adveniens,

“Convivantes per domum suam procos eximios

“Expellere e domo cogitaret in animo;

“Non ipsi lætaretur uxor, quantumvis valde desiderans,

250 “Venienti; sed is ibi sævam mortem obiret,

sensu, et cum eo quod antea dixerat *Mentor*, ver. 239. etc. satis apte congruit. Verum cum liquet ex χ’. 294. infra, unum e *Procis* fuisse *Leiocritum*, (id quod nec ipsam *Dnam Dacieram* fugit;) rectius, ut opinor, istud Ἥμέας a *Leiocrito* dictum intelliges de seipso et reliquis *Procis*, ad quos compescendos populum *Ithacensem* *Mentor* hic incitare arguatur. *Clark.* Hæc bene dicta. Ordo verborum est; ὀτρύνων καταπαυέμεν ἡμέας. Vertamque: jubens (sc. populum) coërcere, seu cohibere nos procos. *Ern.*

Ver. 244. 253. ὀτρύνων — ὀτρύνει] Vide ad *Il.* κ’. 55. item infra ad ζ’. 33. et λ’. 109.

Ibid. ἀργαλέον δὲ Ἀνδράσι καὶ πλεόνεσσι μαχήσασθαι περὶ δαιτί.] *Barnesius* vertit; “Difficile autem erit cum viris etiam pluribus pugnare de convivio.” Sensu plane nullo. Equidem, si istud πλεόνεσσι μαχήσασθαι, Cum pluribus pugnare, interpretandum sit; Poëtam hoc dicere voluisse crediderim: “Durum erit, cum viris, iis-que pluribus, pugnare de convivio.” Sed ad vim particulæ “καὶ” rectius interpretantur *Scholiastes* et *Eustathius*; λέγει δὲ ὅτι ἀργαλέον τοῖς Ἰθακείοις, καὶ πλεόνεσσιν, ἀντικαταστῆναι δαινυμένοις τοῖς μνηστῆρσιν. Immo ne ipsum quidem *Ulysseni*,

[ver. 246. etc.] si reversus foret, ullo profecto hoc aggressurum. Aptissime porro convenit hæc explicatio cum iis quæ dixerat *Mentor* supra ver. 240. 241.

— ἀτὰρ ἔτι καταπατόμενοι ἐπίσποι, Παύσεως μνηστῆρας κατερεύετι, πολλοὶ ἐόντες.

Fatendum tamen alteri interpretationi favere istud “Εἰ πλεόνεσσι μάχοιτο,” infra ver. 251. quod secundum *Scholiastis* et *Eustathii* explicationem haud satis apte videtur adici.

Ver. 245. περὶ δαιτί.] Οἱ γὰρ ἐν δαιτί οἶονται ἀνυπόστατοι εἶναι τὴν ἄλκην, τῷ οἷν σφατηγῶντος αὐτοῖς. *Schol.* Iisdem pene verbis exponit *Eustathius*, additque, τὸ δὲ τοιοῦτον νόημα σαφέστερον ἐμφαίνει ἐν τῷ, “Εἰ γὰρ αὐτὸς ἐπελθὼν δαινυμένεες κατὰ δῶμα μνηστῆρας ἐξελάσαι τῷ μεγάρῳ ἐβέλει, ἔκ αὖν αὐτῷ ἡ γυνὴ κεχάροιτο” etc. Idem paulo inferius de constructione: Τὸ δὲ “περὶ δαιτί” καινότερον συντέτακται, δηλῶν ἢ τὸ “περὶ δαιτὸς,” ἢ τὸ “ἐν δαιτί.” Sed vide infra ad γ’. 471.

Ver. 247. Δαινυμένεες] Vide ad *Il.* γ’. 260.

Ver. 248. μενοιήσῃ] *Al.* μενοιήσει.

Ver. 249. Οὐ κέν οἱ κεχάροιτο] Vide infra ad ψ’. 266. *Al.* Οὐκ ἂν οἱ.

Ver. 250. ἐπίσποι] *Al.* ἐπίσπη,

Εἰ πλεόνεσσι μάχοιτο· σὺ δ' ἐ κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 'Αλλ' ἄγε, λαοὶ μὲν σκίδνασθ' ἐπὶ ἔργα ἕκαστος·
 Τέτῳ δ' ὀτρυνέει Μέντωρ ὁδὸν ἥδ' 'Αλκιδέσσης,
 Οἳ τέ οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρῷοι εἰσιν ἑταῖροι.

255 'Αλλ', οἶω, καὶ δηδὰ καδήμενος, ἀγγελιάων
 Πεύσεται εἰν Ἰθάκῃ, τελέει δ' ὁδὸν ἔποτε ταύτην.

“Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψήρην.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἐὰ πρὸς δώματ' ἕκαστος·
 Μνηστῆρες δ' ἀνὰ δώματ' ἴσαν θείας Ὀδυσῆος.

260 Τηλέμαχος δ' ἀπάνευθεν ἰὼν ἐπὶ θῖνα θαλάσσης,
 Χεῖρας νιψάμενος πολιῆς ἀλός, εὔχετ' Ἀθήνῃ·

Κλυθί μοι, ὃ χθιζὸς θεὸς ἤλυθες ἡμέτερον δῶ,
 Καί μ' ἐν νηὶ κέλευσας ἐπ' ἡεροειδέα πόντον,

“ Si cum pluribus pugnaret; tu vero non recte locutus es.

“ Sed age, populi quidem dispergamini ad opera unusquisque :

“ Huic autem properabit Mentor iter et Halitherses,

“ Qui utique ei a principio paterni sunt amici.

255 “ Sed, puto, et diu sedens, nuncios

“ Percontabitur in Ithaca; perficiet vero iter nunquam hoc.”

Sic utique locutus est, solvitque concionem celerem.

Atque hi quidem dispergebantur ad domum quisque suam :

Proci autem ad ædes iverunt divini Ulyssis.

260 Telemachus autem seorsum profectus ad littus maris,

Manibus lotis e cano mari, supplicabat Minervæ;

“ Audi me, qui heri deus venisti ad domum nostram,

“ Et me in navi jussisti per nigrum pontum,

257 λῦσε δ'] F. λῦσε ἀγορὴν] A. 5. λύσατο δ' ἀγορὴν] A. 1. 2. L. λῦσεν δ'] verum est. Sic semper Homerus de hac re. sed ante φώνησε legendum.

Ver. 254. Οἳ τε] Qui utique. Qui scilicet.

Ver. 257. λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψήρην.] Ἀντὶ τῆ αἰψήρως ὡς τὸ, “ τότε μοι χάνοι εὐρεῖα “ χθών” ἀντὶ τῆ εὐρύ. Schol. Eodemque modo exponit et Eustathius. Vide ad Il. 8. 182. Clark. Vid. Var. Lect.

Ver. 258. ἄρ'] Proinde. Ut fieri solet.

Ver. 259. ἀνὰ δώματ'] Al. ἐς δώματ'. Atque ita legit Eustathius in commentario.

Ver. 260. ἀπάνευθεν ἰὼν] Al. ἀπάνευθε αἰών.

Ibid. ἐπὶ θῖνα] Al. ἐπὶ θινί.

Ver. 261. νιψάμενος] Vide infra ad ε'. 491. et ad ι'. 296.

Ver. 262. ὃ χθιζὸς] Al. εἰς χθιζός.

Ibid. ἡλυθες] Postulat Temporum ratio, ut ἡλυθες hoc in loco sit ab Aoristo ἡλυθόν, non a Perfecto ἡλυθα. Vide ad Il. α'. 57. et δ'. 110.

Ver. 267. σχεδὸν δὲ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη], Vide supra ad α'. 83. et ad Il. α'. 194.

Ver. 268. Μέντορι εἰδομένη ἡμῖν δέμας, ἥδε καὶ αὐδὴν] Virgil.

Omnia Mercurio similis, vocemque coloremque. Æn. IV. 558.

- Νόσον πεισόμενον πατρός δὴν οἰχομένοιο,
 265 Ἐρχεσθαι· τὰ δὲ πάντα διατρίβουσιν Ἀχαιοί,
 Μνηστῆρες δὲ μάλισα, κακῶς ὑπερνηρόντες.
 “Ὡς ἔφατ’ εὐχόμενος· σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας, ἥδὲ καὶ αὐδὴν·
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 270 Τηλέμαχ’, ἐδ’ ὅπιθεν κακὸς ἔσσειαι, ἐδ’ ἀνόημων·
 Εἰ δὴ τοι σὲ πατρός ἐνέσακται μένος ἦὑ,
 Οἷος ἐκεῖνος ἔην τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε,
 Οὐ τοι ἔπειθ’ ἀλήη ὁδὸς ἔσσεται, ἐδ’ ἀτέλεσος·
 Εἰ δ’ ἐκείνῃ γ’ ἐσσὶ γόνος καὶ Πηνελοπείης,
 275 Οὐ σέ γ’ ἔπειτα ἔολπα τελευτήσῃ, ἃ μνησιν ἄρῃς.
 Παῦροι γάρ τοι παῖδες ὁμοῖοι πατρὶ πέλονται·

“ Reditum sciscitaturum patris diu absentis,

265 “ Ire : hæc vero omnia impediunt Achivi,

“ Proci autem potissimum, male superbientes.”

Sic ait precans : prope autem illum venit Minerva,

Mentori similis-facta, tum corpore, tum etiam voce ;

Et eum compellans verba alata dixit ;

270 “ Telemache, neque in-posterum ignavus eris, neque stolidus :

“ Si quidem tibi tui patris instillatus est animus fortis,

“ Qualis ille erat ad perficiendum opusque dictumque,

“ Non tibi deinde vanum iter erit, neque irritum :

“ Si vero non illius sis filius Penelopes,

275 “ Non sane deinde speraverim te perfecturum esse, quæ moliris.

“ Pauci enim filii similes patri sunt ;

260 ἀπάνευθε κίων] R. ut ζ’. 256. Ibid. θῖν] R. 262 θς χαίζεις] A. 2.

3. L. 275 Οὐ σ’ ἐπ’ ἔπειτα] R.

Omnia longævo similis, vocemque coloremque.

Æn. IX. 650.

Ver 271. Εἰ δὴ] Si revera.

Ver. 275. Οὐ τοι ἔπειθ’ ἀλήη ὁδὸς ἔσσεται, ἐδ’ ἀτέλεσος.] Ἀλήη καὶ ἀτέλεσος· ἢ ἀνευ ἀστεισµῶ λίγονται· ἔσεται μὲν γὰρ ἡ ὁδὸς διὰ τὴν ἄλλα, ἀλήη, ὡς διὰ θαλάσσης πλέοντι· ἀλλ’ ὅμως ἢ ἀλήη ἔσαι, τῷ ἐπὶ ματαία καὶ κενή, ἐδ’ ἀτέλεσος. Schol. apud Barnesium. Similiter et Eustathius ; “Ὅτι ἐν τῷ, “Ὁὐ τοι “ἔπειθ’ ἀλήη ὁδὸς ἔσσεται ἐδ’ ἀτέλεσος,” ἀσ-
 τείως πρόκειται τὸ, ἐδ’ ἀτέλεσος· ἄλλως μὲν γὰρ, ἀλία ἔσαι τῷ Τηλεμάχῳ ἡ ὁδὸς, ὡς διὰ θαλάσσης πλέουσιν· — ἢ μὲν κατὰ τὸ ἀτί-

λεσον ἀλήη ἔσαι, ὅπερ ἐπὶ ματαία. Uterque, ut opinor, satis inficite.

Ver. 275. 279. ἔολπα — προέλοιπεν,] Vide ad Il. α’. 57.

Ver. 276. Παῦροι γάρ τοι παῖδες ὁμοῖοι πατρὶ πέλονται· Οἱ πλείους κακίως.] Euripid.

Οὐδὲν κακίον [σὺ] τυγχάνεις γεγὼς πατρός,
 Παῦρον μὲτ’ ἄλλων· ἕνα γὰρ ἐν πολλοῖς ἴσως
 Εὖρος ἂν, ὅστις ἐστὶ μὴ χείρων πατρός.

Heraclid. ver. 527.

Οἷον χεῖρσιν πατέρες γένεθ’ ἐλίποντο
 Χειροτέρην ἡμεῖς δὲ κακώτερον τιζέσθε.

Aratus, Phænom. ver. 123.

- Οἱ πλείονες κακίαι· παῦροι δέ τε πατρὸς ἀρείαις.
 Ἄλλ' ἐπεὶ ἐδ' ὅπιθεν κακὸς ἔσσειαι, ἐδ' ἀνοήμων,
 Οὐδέ σε πάγχυ γε μῆτις Ὀδυσσῆος προλέλοιπεν,
 280 Ἐλπωρή τοι ἔπειτα τελευτῆσαι τάδε ἔργα.
 Τῷ νῦν μνηστῆρων μὲν ἕα βελήν τε νόον τε
 Ἀφραδέων, ἐπεὶ ἔτι νοήμονες, ἐδὲ δίκαιοι·
 Οὐδέ τι ἴσασιν θάνατον, καὶ κῆρα μέλαιναν,
 Ὃς δὴ σφιν σχεδὸν ἔσιν ἐπ' ἥματι πάντας ὀλέσθαι.
 285 Σοὶ δ' ὁδὸς ἐκέτι δῆρὸν ἀπέσσεται, ἣν σὺ μενοινᾷς·

“Plerique peiores; pauci vero et parentibus meliores.

“Sed quoniam neque in posterum ignavus eris, neque stolidus,

“Neque te penitus prudentia Ulyssis reliquit;

280 “Spes tibi deinceps est de perfecturum hæc opera.

“Ideo nunc procorum quidem sine consiliumque mentemque

“Insipientium; quoniam neutiquam prudentes, neque justī sunt;

“Neque omnino sciunt mortem, et fatum atrum.

“Quæ jam illis imminet, die uno ut omnes pereant,

285 “Tibi vero iter non amplius differetur, quod tu moliris:

285 ἴσασιν] R. Eustath. ἴσασι. 289 ὅπλισον] F. A. I. L. vid. not.

Ætas parentum, pejor avis, tulit

Nos nequiores, mox daturos

Progeniem vitiosiorē.

Horat. Carm. lib. III. Od. vi. 46.

“Neminem prope magnorum virorum
 “optimum et utilem filium reliquisse sa-
 “tis claret.” *Ælii Spartiani, Severus Im-*
perator. “Ἀνδρῶν ἡρώων τέκνα πῆματα·
 “id est, *Virorum heroum filii noxæ.* Ve-
 “teribus illud observatum fuit, præstan-
 “tium virorum filios multum a progeni-
 “torum moribus abfuisse. Unde et De-
 “mosthenes dixit; Τῶν ἀγαθῶν, ἀνδρῶν,
 “ὥσπερ εἰμαρμένην εἶη, φανλὰς ἀποβαίνειν
 “τὰς υἱὰς —. Quæ quidem Demosthenis
 “sententia refertur ab Aristide in Cimo-
 “ne.” *Erasm. Adag. Sect. quæ inscribitur,*
Degenerantium in pejus.

Ibid. Παῦροι γάρ] “Hanc αἰτιολογίαν,”
 inquit, *Spondanus*, “ego sane non com-
 “plector, neque scio, cur hoc loco sit
 “posita. — Sic ait *Minerva: Telemache,*
 “si non esses *filius Ulyssis et Penelopes,*
 “non sperarem te ea effecturum, quæ mo-
 “liris. Ratio: *Pauci enim filii patris*
 “sunt similes. Imo dicendum fuit:
 “Quamquam sis *Ulyssis filius, tamen du-*
 “bito an hoc perficias, quia non solent

“semper filii patrum virtutem referre.”

Sed nihil opus; refertur enim istud, γὰρ,
 non ad id quod proxime præcessit, sed ad
 id quod eleganter reticetur: “*Neque me*
 “*de virtute tua dubitare mireris, Pauci*
 “*ENIM*” etc. Atque hoc modo accipit
Scholias, qui ad voces, “Παῦροι γάρ τοι
 “παῖδες.” Τὸ αἴτιον (inquit) τῆς διαστροφῆς.
 Et *Eustathius*: Αἴτιον δὲ μοι ἔκ ἀπεικίας τῆς
 διαστροφῆς ἐπὶ τῇ σῇ πρὸς τὰς ἀγαθὰς γονεῖς
 ὁμοιότητι, τὸ πλείονας εὐρίσκειν παῖδας ἀνο-
 μοίους τῇ πατρικῇ ἀγαθότητι.

Ver. 280. Ἐλπωρή] Vide supra ad α'.
 167.

Ver. 282. οὔτι νοήμονες, ἐδὲ δίκαιοι] Δογ-
 ματίζει Ὀμηρος, ὅτι ὁ ἄδικος καὶ ἀσύνετός
 ἔστιν. *Schol.*

Ver. 283. 284. Οὐδέ τι ἴσασιν θάνατον, —
 “Ὃς δὴ σφιν σχεδὸν ἔσιν] Ita *Iliad.* ε'. 201.

Ἄ δ' αἰὲλ', ἐδὲ τί τοι θάνατος καταθύμιός ἐστιν,

Ὃς δὴ τοι σχεδὸν ἐστί. —

Nescia mens hominum fati sortisque futurae!

Virgil. Æn. X. 501.

Clark. Cæterum leg. σφι.

Ibid. θάνατον, καὶ κῆρα μέλαιναν,] Vide
 infra ad υ'. 241.

Τοῖος γάρ τοι ἐταῖρος ἐγὼ πατρῴϊός εἰμι,
 ’Ος τοι νῆα Δοὴν σελεύω, καὶ ἄρ’ ἔφομαι αὐτός.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς δάματ’ ἰὼν μνηστῆρσιν ὀμίλει,
 ’Οπλισσόν τ’ ἥϊα, καὶ ἄγγεσιν ἄρσον ἅπαντα,
 290 Οἶνον ἐν ἀμφοφορεῦσι, καὶ ἄλφιστα, μυελὸν ἀνδρῶν,
 Δέρμασιν ἐν πυκινόισιν· ἐγὼ δ’ ἀνὰ δῆμον ἐταίρους
 ΑἰΨ’ ἐδελλοντῆρας συλλέξομαι· εἰσὶ δὲ νῆες
 Πολλαὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ νέαι ἡδὲ παλαιαί·
 Τάων μὲν τοι ἐγὼν ἐπιάφομαι, ἥτις ἀρίστη·

“Talis enim tibi socius ego paternus sum,

“Qui tibi navem celerem parabo, et simul comitabor ipse.

“Sed tu quidem profectus domum procis interes,

“Apparaque viatica et vasis conde singula,

290 “Vinum in amphoris, et farinam, medullam hominum.

“Utribus in densis; ego vero per populum socios

“Statim voluntarios colligam: sunt autem naves

“Multæ in circumflua Ithaca novæ et veteres:

“Harum quidem ego providebo, quæcunque optima sit;

290 ἀμφορεῦσι] F. A. L. 292 ἈΨ] F. male.

Ver. 287. στελέω,] Ἐκπλεῦσαι ἐτοιμάσω.
 Schol. MSS. apud Barnesium.

Ver. 289. 295. Ὀπλισσόν — ἐφοπλίσσαντες] *Al.* Ὀπλισον — ἐφοπλίσσαντες. Quæ ferri non possunt. Vide ad *Il.* α'. 140. et ψ'. 55.

Ibid. Ὀπλισσόν τ' ἥϊα,] Ἐτοιμάσον τὰ ἐφόδια. Οἱ Παλαιοὶ φασὶν ὅτι ἥϊα κυρίως αἱ ὀσπρίων καλάμαι, καὶ διφυλάβως ἐν συναίρεσει ἥα ὡς Φερεκράτης. “Τὴν γαστέρα” ἥων “κ' ἀχῦρων σισαγμένους.” Ομηρος δὲ τὰ ἀπλῶς βρώματα. Δηλοῖ δὲ καὶ τὸν εἰς ναῦν ἐπιτιτισμόν. Schol. *Vulg.* “Ἥια νῦν, τὰ εἰς τὸ ἵεναι ἐφόδια. Σημαίνει δὲ ἡ λίξις καὶ τὰ ἀχυρα, (infra ε'. 568.) “ἥϊων θημῶνα τινάξῃ.” — καὶ τὰ ἄλφιστα, (infra ε'. 266. ι'. 212.) “ἐν δὲ καὶ ἥϊα Κωρύκα.” Schol. MSS. apud Barnesium. Similiter et Eustathius; “Ἥια δὲ νῦν, τὰ ἐφόδια, ὃ ἐστὶ βρώματα εἰς ὁδὸν ἐπιτηδεῖα· παρὰ τὸ ἵεναι.

Ibid. ἥϊα καὶ ἄγγεσιν] Quoniam vox ἥϊα alibi (*Odys.* μ'. 329.) media correpta occurrit, ideo hic annotat Barnesius; “In “Tertio loco *Anapæstus*.” Fatetur tamen ipse postea, vocem hanc nonnunquam eandem producere; ut infra ver. 410. hujus libri;

Δεῦτε, φίλοι, ἥϊα φεράμεθα. —

Et *Iliad.* ν'. 103,

Θῶων, πορθαλίων τε, λυκῶν τ' ἥϊα πέλονται.

Ex quibus locis patet, vocem ἥϊα *mediæ naturæ* habere *longam*, positione solummodo nonnunquam corripere. (Vide ad *Il.* ν'. 103. et δ'. 24.) Adeoque hoc in loco pes ista “ἥα, καὶ” revera est *Dactylus*, voce καὶ propter sequentem vocalem (ut alibi sæpissime) correpta. *Anapæstus* autem, ut opinor, in hujusmodi carmine ferri non potest. Barnesius quidem plura ex ipso Homero loca adducit, ubi *Anapæstus* pro *Dactylo* aut *Spondæo* usurpatum contendit;

Βορέης καὶ Τέρεος. — *Iliad.* ι'. 5.

Ἰέρεον δὲ σύας. — *Odys.* ζ'. 181.

Νέα μὲν μοι κατῆαξε. — ι'. 285.

Αὐτὸς ἀποτέμψω. — δ'. 83.

Verum in versuum horum tribus prioribus, pedes istæ, Βορέης, Ἰέρεν, Νέα μὲν, non sunt *Anapæsti*, sed *Spondæi*; pronunciando videlicet Βόρρης, Ἰέρην, Νᾶ μὲν in postremo, (cum istiusmodi exemplum alibi apud Poëtam non occurrat,) mendosum aliquid latere crediderim.

Ver. 290. ἀμφοφορεῦσι,] Κεράμει ἥσαν

- 295 ὦκα δ' ἐφοπλίσσαντες ἐνήσομεν εὐρέϊ πόντῳ.
 "Ὡς φάτ' Ἀθηναίη, κέρη Διός· ἐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 Τηλέμαχος παρέμιμνεν, ἐπεὶ θεῶ' ἔκλυεν αὐδὴν.
 Βῆ δ' ἵμεναι πρὸς δῶμα, φίλον τετιμημένος ἦτορ·
 Εὔρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγήνορας ἐν μεγάροισιν
 300 Αἶγας ἀνιεμένους, σιάλας θ' εὖοντας ἐν αὐλῇ.
 Ἀντίνοος δ' ἰδὺς γελάσας κίε Τηλεμάχοιο·
 "Ὡς τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε·
 Τηλέμαχ' ὑψαγόρῃ, μένος ἄσχετε, μήτι τοι ἄλλο
 Ἐν σήδεσσι κακὸν μελέτω ἔργον τε ἔπος τε,
 305 Ἀλλὰ μάλ' ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν, ὥς τὸ πάρος περ·
 Ταῦτα δέ τοι μάλα πάντα τελευτήσασιν Ἀχαιοί,

295 "Statimque instructam deducemus in latum mare."

Sic ait Minerva, filia Jovis; neque amplius diu
 Telemachus morabatur, postquam deæ audiverat vocem.

Festinauit vero ire ad domum, suo mæstus corde:

Invenit autem procos superbos in ædibus,

300 Capras excoriantes, porcosque assantes in aula.

Antinous autem ridens obviam venit Telemacho;

Inque ejus hæsit manu, verbumque fecit, dixitque;

"Telemache altiloque, animi impotens, nequid tibi aliud

"In pectoribus malum sit-curæ vel opus vel verbum,

305 "Sed strenue comede, et bibe, ut antea:

"Ista autem tibi omnino omnia perficient Achivi,

295 ἐφοπλίσσαντες] F. A. L. ver. 289. 296 ὦ; ἔφατ'] Edd. vett. male. 298

βῆ δ' ἵναι] R. 305 Ἀλλά μοι] R. et Eustath.

ἀμφοτέρωθεν φερόμενοι· ὃ ἔστιν ἀμφωτοι, δύωτοι.
 Schol.

Ver. 298. Βῆ δ' ἵμεναι] *Al.* Βῆ δ' ἵναι.

Ver. 299. ἄρα] Non hic supervacaneum est istud ἄρα· vim enim habet in connectenda sententia cum eo quod præcessit, ver. 259. Μνηστῆρες δ' ἀνὰ δῶματ' ἴσαν etc.

Ibid. μνηστῆρας ἀγήνορας ἐν μεγάροισιν] *Al.* μνηστῆρας ἐν μεγάροισιν ἰοῖσιν.

Ibid. μνηστῆρας ἀγήνορας] Vide supra ad α'. 106.

Ver. 300. ἀνιεμένους,] *Εκδύροντας.* Schol.

Ibid. σιάλας θ' εὖοντας] Ἐστὶ δὲ τὸ μὴν εὖεῖν, ἀρχαῖον, ἔσθω ἐπινοηθέντος τῷ μαδάῳ ὕδατι ζέοντι. *Eustath.* Vide ad *Il.* α'. 466.

Ibid. ἐν αὐλῇ.] *Al.* ἐν αὐγῇ. Sic *Iliad.* i'. 206.

Αὐτὰς ὅγε κρείον μέγα κάββαλεν ἐν πρὸς αὐγῇ.

Ver. 301. γελάσας] Vide ad *Il.* α'. 67.

Ver. 305. Ἀλλὰ μάλ' ἐσθιέμεν] *Eustathius* in commentario legit, "Ἀλλὰ μοι ἐσθιέμεν." Male autem ipse deinceps addit; Ἐν δὲ τῷ, Ἀλλὰ μοι ἐσθιέμεν, περισσὴ κίῃται συνήθως ἡ ἀνωθυμία. Quod si verum esset, minime ferenda esset lectio. *Henricus Stephanus* autem; "Ego certe" inquit "id esse puto, (si recipienda est hæc lectio,) quod Gallice diceremus, Qu'on me boive d'autant."

Ver. 311. Δαίνυσθαί τ' ἀέκοντα.] *MS.* unus a *Th.* *Bentleio* collatus habet Δαίνυσθαί τ' ἀέκοντα. Quam et veriore lectio- nem crediderim. Nam et vox ἀέκοντα cum sententia hic parum convenit; et occurrat ipsa phrasid "Δαίνυσθαί τ' ἀέκοντα,"

Νῆα καὶ ἐξαίττας ἐρέτας, ἵνα θᾶσσον ἵκηαι
’Ες Πύλον ἡγαθήην, μετ’ ἀγαυῆ πατρὸς ἀκρην.

Τὸν δ’ αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦυδα·

310 ’Αντίνο’, ἔπως ἐστὶν ὑπερφιάλοισι μεθ’ ὑμῖν
Δαίνυσθαί τ’ ἀέκοντα, καὶ εὐφραίνεισθαι ἔκηλον.

Ἥ ἔχ’ ἄλλης, ὥς τοπάρχοιδεν ἐκείρετε πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
Κτήματ’ ἐμὰ, μνηστῆρες, ἐγὼ δ’ ἔτι νήπιος ἦα;

Νῦν δ’ ὅτε δὴ μέγας εἰμὶ, καὶ ἄλλων μῦθον ἀκέων.

315 Πυνθάνομαι, καὶ δὴ μοι ἀέξεται ἔνδοθι θυμὸς,

Πειρήσω, ὥς κ’ ὕμμι κακὰς ἐπὶ κῆρας ἰήλω,

Ἥ Πύλονδ’ ἐλθὼν, ἢ αὐτῷ τῷδ’ ἐνὶ δῆμῳ.

Εἴμι μὲν, εἰδ’ ἀλήϊ ὁδὸς ἔσσεται, ἣν ἀγορεύω,

“Navem, et delectos remiges, ut ocius pervenias

“Ad Pylum divinam, ad inclyti patris famam.”

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;

310 “Antinoë, nequaquam licet cum vobis superbis

“Convivari invitum, et lætari quietum.

“An non satis est, quod antea absumpsistis multas et eximias

“Possessiones meas, proci: ego autem adhuc infans eram?

“Nunc vero quum grandior sum, et aliorum orationem audiens

315 “Percipio, et jam mihi intus augescit animus;

“Tentabo, ut vobis malum fatum inferam,

“Sive in Pylum profectus, sive hic in hoc populo.

“Ibo quidem, neque vanum iter erit, quod dico,

316 ὥς κ’ ὕμμι] R. male. lenius et Ionicam est vulgatum.

infra ζ’. 195. ubi nec variant Codices. Clark. Optime. Sed hæc lectio haud dubitanter in textum erat recipienda. Ern.

Ver. 312. Ἥ ἔχ’ ἄλλης,] Vide supra ad κ’. 298. et ad Il. υ’. 188.

Ver. 315. Πυνθάνομαι,] Hoc loco utitur Ammonius in ἐρωτῶν, ut ostendat πυνθάνομαι dici de eo, qui audit aliquem narrantem quid sine prægressa peruncatione. Sic et infra Homerus υ’. 256. de qua re multa esse apud Schol. Aristoph. Equ. 1299. notat ad Amm. l. c. Cel. Valken. Ern.

Ibid. καὶ δὴ μοι ἀέξεται ἔνδοθι θυμὸς,] Τὸ δὲ, ἀέξεται θυμὸς, οἱ μὲν, ἐπὶ ὀργῆς ἐνόησαν ἵνα λέγῃ ὥς ἔμαθον ἤδη θυμῶσθαι, καὶ μὴ διὰ τέλους ἀδρῆγτος εἶναι· αὐξήνεντος τῷ ἐν δυνάμει εἰς τὸ κατ’ ἐνέργειαν. Ἐτεροὶ δὲ, ἐπὶ ψυχῆς τὸν θυμὸν ἐκλαμβάνονται, χρωμέναι συνηγόρῳ τῷ Γαληνῷ, εἰπόντι ἐν τοῖς

εἰς Τίμαιον, ὅτι αὐξανομένη τῷ σώματι, συναυξάνονται καὶ τῆς λογικῆς ψυχῆς αἱ δυνάμεις. Λέγει δὲ καὶ Ἡρόδοτος, ὅτι αὐξανομένη τῷ σώματι συναυξάνονται καὶ αἱ φρένες. Eustath. iisdem fere verbis ac Scholiastes. Posterior, ut opinor, vera explicandi ratio; quanquam et priori nonnihil favere videtur quod legitur, *Iliad.* τ’. 108. 110.

Καὶ χάλος

“Ὅστι πολλὸν γλυκίων μέλιτος καταλειβομένηιο

Ἀνδρῶν ἐν στήθεσιν αἰέζεται. ———

Cæterum alio sensu, cujus et meminit Scholiastes, usurpatur hæc phrasid apud Athenæum in *Sardanapali* epitaphio:

“Εἰδὼς ὅτι θνητὸς ἔφυς, τὸν θυμὸν ᾤεζε,

“Τετρωμένος θαλίῃσι.” ———

Lib. VIII. cap. 5.

Ver. 316. κακὰς ἐπὶ κῆρας ἰήλω,] Οὐμῷ προβολῇ ὁ λόγος ἔτος τῷ Τηλεμάχῳ· πλευστί-

Ἐμπορος· ἔ γὰρ νηὸς ἐπήβολος, ἐδ' ἐρετῶν
320 Γίνομαι· ὥς νύ περ ὕμιν εἰσατο κέρδιον εἶναι.

Ἡ ῥά, καὶ ἐν χειρὸς χεῖρα σπάσεν Ἀντινόοιο
Ῥεῖα· μνηστῆρες δὲ δόμον κατὰ δαῖτα πένοντο.
Οἱ δ' ἐπελῶβευον καὶ ἐκερτόμεον ἐπέεσσιν.
ᾧ δὲ τις εἶπεν νέων ὑπερηνορέοντων·

“ Aliena-nave-consensa ; neque enim navis compos, neque remigum
320 “ Sum ; sic utique vobis visum est melius esse.”

Dixit, et ex manu manum traxit Antinoi

Facile: proci autem per domum convivium apparabant.

Hi vero cavillabantur et convitiabantur verbis.

Sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium ;

ται μὲν γὰρ εἰς Πύλον, ἔπειράσεται δέ τι τοιῦ-
τον. Schol.

Ver. 317. Τῷδ' ἐν δῆμῳ.] Vide supra ad
ἀ. 103.

Ver. 319. Ἐμπορος.] Ἐμπορον ὁ Ποιητὴς
τὸν ἀλλοτριᾶς νεὸς ἐπιβαίνοντα λέγει, τὸν πα-
ρὰ τοῖς ὕπερον ἐπιβάτην· ὥς ἐμπόρου παρ' αὐ-
τοῖς λεγόμενα τῷ μεταβολῆως καὶ πραγμα-
τευτῷ. Schol. Similiter et Porphyrius ;
Τὸ μὲν δὲ “ Ἐμπορος,” ἔ κατὰ τὴν συνήθειαν
τίτακται παρ' Ὀμήρῳ, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἐπ'
ἀλλοτριᾶς νεὸς περῶντων, ὧς συνήθως ἐπιβά-
τας νῦν λέγομεν. Αὐτὸς γὰρ ἐν ἄλλοις παρί-
σσει λέγων, [infra ἀ'. 299.]

ἢ ἔμπορος εἰλήλυθας,
Νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης.

Quæst. Homeric. 1.

Fusius porro de hac voce Duportus in
Prælectionibus ad Theophrastum ; “ Vox
“ ἔμπορος (inquit) aliter ab Homero, aliter
“ a posteris sumitur: Homerus vocem
“ ἔμπορος non pro mercatore, ut postea
“ Græci id nominis usurpant ; sed pro
“ vectore, simpliciter posuit, quem Græci
“ vocant ἐπιβάτην, qui, pacta mercede, a-
“ licna navi vehitur, aliquo trajiciendus.
“ —Sic *Odys.* β'. Telemachus se naviga-
“ turum dicens, ut patrem investigaret,
“ ait ;

“ Εἴμι μὲν, ἐδ' ἀλήθ' ὁδὸς ἔσται, ἣν ἀγορεύω,
“ Ἐμπορος· ἔ γὰρ νηὸς ἐπήβολος, ἐδ' ἐρετῶν
“ Γίνομαι·

“ ubi certe ἔμπορος non est mercator, sed
“ vector simpliciter. Sic *Odys.* ἀ'.

ἢ ἔμπορος εἰλήλυθας
“ Νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης ;

“ At Hesiodus ἔμπορὸν pro mercatura po-
“ suit. Ergo et ἔμπορος tunc mercator,

“ non vector, ut usurpabatur ea vox Ho-
“ meri seculo.

“ Ἐδ' ἂν ἐπ' ἔμπορὸν τρέψῃς ἀσπίθενα θυμὸν,
“ Βάλλῃς δὲ χρεᾶ προφυγῇ, καὶ λιμὸν ἀτρέπτῃ.
Hesiod. *Erg.* καὶ Ἡμερ. II. 264.

“ Atque hoc argumento inter alia, mihi
“ plusquam verisimile fit, Homerum He-
“ siodo multo antiquiorem fuisse.” *Præ-*
lect. in Theophrasti Characteres, cap. 6.
sub fine.

Ibid. οὐ γὰρ νηὸς ἐπήβολος,] Τὸ δὲ, Ἐπή-
βολος, σημαίνει τὸν ἐπιτυχεῖν καὶ ἰσχυρατῆ,
ἀπὸ τῆς βολῆς καὶ τῷ βάλλειν, ὃ σημαίνει τὸ
τυγχάνειν τῷ σκοπῷ· Λύσεις ἐπιτεῦθιν,

Ἡ δὲ Φεῖας ἐπέβαλλον, ἐπειρομένη Διὸς ἔρω·
[*Odys.* δ. 296.]

μετῆκται γὰρ ἀπὸ τῶν πόρρω τῶν ἐπιβολῶν
ποιημένων, ὥστε τυχεῖν· ἡ ναὺς δὲ ἐπιβολὴν ἐ-
ποιεῖται, ὥστε τυχεῖν τῶν Φεῖων. Οὕτω τῇ
λέξει καὶ οἱ μετ' Ὀμήρου κέχρηται· Σοφο-
κλῆς, Ἀλκμαίων·

“ Εἰδ' εἴ φρονήσαντ' εἰσίδοιμ' ἰὼς φρενῶν
“ Ἐπήβολον καλῶν σε.”

Πλάτων, Νόμος πρώτῳ· “ Ἐπήβολοι γεγο-
“ νότες τῆς καλλίστης ἀδῆς.” Ἱπποκρίδης, ἐν τῷ
κατὰ Δημάδου· “ Μηδέποτε πολέμῳ, μήτε
“ πολιτείᾳ ἐπὶ βόλῳ γενέσθαι.” Ἀρχιππος,
ἐν Πλάτῳ·

Νῦν ὥς ἐγενόμην χρημάτων ἐπήβολος.

Ἐστὶ δὲ ἡ ποιητικὴ ἡ λέξις, ἀλλ' Ἀττικῇ. Por-
phyr. loco jam supra citato. Eandemque
hujus vocis expositionem hic affert et
Scholiastes. Clark. Add. Viros doctos ad
Longini ἀδρεπήβολον §. 5. Ern.

Ver. 320. Γίνομαι.] Porphyrius loco su-
pra citato legit Γίνομαι· Quod perinde
est ; nam γίνομαι primam producit.

Ibid. Ὡς νύ περ ὕμιν] Τῷτο ἡμῖν [ὕμιν]

325 Ἡ μάλα Τηλέμαχος φόνον ἡμῖν μερμηρίζει·
 Ἡ τινὰς ἐκ Πύλῃς ἄξει ἀμύντορας ἡμαθόεντος,
 Ἡ ὅγε καὶ Σπάρτηθεν· ἐπεὶ νύ περ ἴεται αἰνῶς·
 Ἡὲ καὶ εἰς Ἐφύρην ἐθέλει, πείσαν ἄρυσαν,
 Ἐλθεῖν, ὅφρ’ ἐνθεν θυμοφθόρα φάρμακ’ ἐνείκη,
 330 Ἐν δὲ βάλῃ κρητῆρι, καὶ ἡμέας πάντας ὀλέσση.

525 “Omnino certe Telemachus caedem nobis molitur :

“Aut aliquos ex Pylo ducet auxiliares arenas,

“Aut ille etiam ex Sparta ; quandoquidem sane cupit vehementer :

“Aut et in Ephyrum vult, pinguem terram,

“Proficisci ; ut inde mortifera venena afferat,

530 “Injiciatque crateri, et nos omnes perdat.”

ὠφελιμώτερον εἶναι ἰφάνη, τὸ ἐμὲ μὴ ἔχειν
 ἰδίαν αὐτὴν, ἀλλ’ ἔμπορον ἀποσπλεῖν οἰονεὶ λί-
 γυν ἀντὶ ναυκλήρου ἐπιβάτης δι’ ὑμᾶς γέγο-
 να, τὴς τὰ ἐμὰ καταναλώσαντας ἄπαντα
 κτήματα. Schol. Similiter et Porphyr-
 ius ; Τὸ δὲ, Ὡς νύ περ ὑμῖν εἰσατο κέρδιον
 εἶναι, σὺν βαρύντητι εἴρηται, λίγοντος Τηλεμά-
 χου, Ἐν ἀλλοτρίᾳ πλῆυσσεται νηὶ, ὃ γὰρ εἰμι
 ἐπιτυχῆς ἰδίας νηὸς, ὅδ’ ἱέρτας κίεττημαι τῷτο
 γὰρ ἡμῖν [ὑμῖν] ὠφελιμώτερον εἶναι ἰφάνη,
 τεύξεσι, τὸ μὴ ἔχειν ἐμὲ ἰδίαν αὐτὴν, ἀλλ’ ἔμ-
 πορον πλεῖν ἀναφέρει δὲ εἰς ἐκεῖνον, ὅτι εἰς πε-
 νίαν αὐτὸν κατέστησαν· προεῖπε γὰρ (supra
 ver. 312.) Ἡ ὅχ’ ἄλλης, ὥς τὸ πρόςθεν ἐκεί-
 ρτε πολλὰ καὶ ἰσθλὰ κτήματ’ ἐμὰ, μνηστῆ-
 ρες ; ἐγὼ δ’ ἔτι νήπιος ἦα· Ἔσιν δ’ ἐγὼ· Ἀν-
 τὶ ναυκλήρου, δι’ ὑμᾶς, ἐπιβάτης γέγονα, τὰ-
 μὰ καταναλώσας. [forte καταναλώσαντας,
 ut supra apud Scholiastem] Quæst. Homeric.
 1. ipso fine. Ubi in transcurso notandum,
 legisse Porphyrum, “ὥς νύ περ ὑμῖν εἰ-
 “σατο” etc. Atque ita etiam habet MS.
 a Th. Bentleio collatus.

Ver. 321. Ἡ ῥα, καὶ ἐκ χειρὸς] Ὅτι σχῆμα
 ἀμφιβολίας τὸ, “ἐκ χειρὸς χεῖρα σπάσεν” Ἀν-
 “τινόσιοι Ρεῖα.” Ἀδελφον γὰρ, εἴτε τὴν ἰαυ-
 τὴν ὁ Τηλέμαχος χεῖρα τῆς Ἀντινόου ἐξίσπα-
 σεν, εἴτε ἀνάπαλιν. — Σημείωσαι δὲ, ὅτι καὶ
 ἐν Ἰλιάδι, ἐκ χειρὸς, ἀμφιβολίας γίνεσθαι σχῆ-
 μα, ἐν τῷ, (Il. σ. 517.) “Χεῖρας ἐπ’ ἀνδρὸ-
 “φόνους θύμενος σῆθεσσι ἐταίρων.” Ἐνθα ὃ
 σάφες, εἴτε τὰς ἑαυτῷ χεῖρας ὁ Ἀχιλλεὺς
 τοῖς τῷ Πατρόκλῳ ἐπίθετο σῆθεσιν, εἴτε καὶ
 ἀνάπαλιν τὰς ἐκεῖνος τοῖς ἑαυτοῦ. Eustath.
 Mihi neutro in loco ulla videtur ἀμφιβο-
 λία. Nam ut ibi Achilles Patrocli mor-
 tui manus sibi pectori imposuisse, aut ut
 hic Telemachus Antinoi manum ex sua
 ipsis extraxisse intelligatur ; utrumque
 valde est inficetum.

Ibid. σπάσεν] Vide ad Il. λ’. 240. Al.
 σπάσατ’.

Ver. 325. καὶ ἐκερτόμεον] Al. καὶ κερτό-
 μεον.

Ver. 325. Ἡ μάλα Τηλέμαχος φόνον ἡμῖν
 μερμηρίζει] Ἐστὶ καὶ Εἰρωνεία παρ’ αὐτῷ,
 λόγος διὰ τῷ ἐναντίῳ δηλῶν τὸ ἐναντίον. μετὰ
 τινος ἡθικῆς ὑποκρίσεως· ὅσον — ὅταν χλευ-
 ἀζων τις ἐπαίρη τὸν πώλεας· ὥς οἱ μνηστῆρες,
 Ἡ μάλα Τηλέμαχος φόνον ἡμῖν etc. Dio-
 nys. Halicarn. περὶ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως
 §. 8. Cæterum Scholiastes Procorum
 nonnullos revera hoc metuisse intelligit ;
 Μερίζει (inquit) τὰς μνηστῆρας· ὧν οἱ μὲν δε-
 δίασιν, οἱ δὲ θαρραλεώτερον διάκινονται. Et
 Eustathius ; Ὅτι μερίζει ὥς ἐν ἡθοιοῖς κα-
 τὰ προσωποποιῶν ἀριστιανὸς Ποιητῆς τὰς μνη-
 στῆρας· καὶ τὰς μὲν τινὰς ποιεῖ δεδιότας καὶ
 λέγοντας, “Ἡ μάλα Τηλέμαχος” etc. ἐτί-
 ρες δὲ [infra ver. 331.] θαρραλεώτερον δια-
 κειμένους πλάττει ἐν τῷ λέγειν, “Τίς δ’ οἶδεν
 “εἰ καὶ αὐτὸς etc. Et paulo inferius ; Ὅρα
 δὲ καὶ οἷον οἱ κακοὶ ἐν φόβοις αἰεὶ ὄντες, καὶ
 ἀντιδωλοποιούμενοι τὰ δεινὰ. Mire admodum ;
 cum dicat ipse Poeta supra ver. 525. “Οἱ
 “δὲ ἐπιπλώβενον καὶ ἐκερτόμεον ἐπέεσσι.”

Ver. 326. Ἡ τινὰς ἐκ Πύλῃς ἄξει ἀμύντο-
 ρας] Apud Dionys. Halicarn. loco jam
 supra citato, Ἡ τινὰς ἄξει ἀμύντορας ἐκ Πύλῃς.

Ibid. ἡμαθόεντος,] Ὅτι ἄκαθος, ἢ ἐν τῷ
 πεδίῳ κύνες· ψάμμος δὲ, ἢ περὶ θάλασσαν ἄμ-
 μος. Schol. MSS. apud Barnesium.

Ver. 327. Ἡ ὅγες καὶ Σπάρτηθεν] Diony-
 sius, loco supra adducto, citat Ἡ νῦ καὶ
 ἐκ Σπάρτηθεν. Quod multo minus est
 venustum ; Præterquam enim quod ita
 vocula ἐκ supervacanea sit : vim porro
 hoc in loco habet vox ὅγες perquam elegan-
 tem Sic apud Virgilium ;

Nunc dextra ingeminans ictus, nunc ille sinis-
 tra. Æn. V. 457.

- "Αλλος δ' αὖτ' εἴπεςκε νέων ὑπερῆνορεόντων·
 Τίς δ' οἶδ', εἴ κε καὶ αὐτὸς ἰὼν κοίλῃς ἐπὶ νῆος,
 Τῆλε φίλων ἀπόλῃται, ἀλώμενος, ὥς περ Ὀδυσσεύς;
 Οὕτω κεν καὶ μᾶλλον ὀφέλλειεν πόνον ἄμμι·
 335 Κτήματα γάρ κεν πάντα δασαίμεδα, οἰκία δ' αὖτε
 Τέττε μητέρι δοῖμεν ἔχειν, ἥδ' ὅστις ὀπυίοι.
 "Ὡς φάν' ὁ δ' ὑψόροφον θάλαμον κατεβήσατο πα-
 Εὐρύν, ὅθι νητὸς χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο, [τρὸς
 Ἑσθῆς τ' ἐν χηλοῖσιν, ἄλῃς τ' εὐῶδες ἔλαιον.
 340 Ἐν δὲ πίδαοι οἶνοιο παλαιῷ ἡδυπότοιο

Alius autem rursus dicebat juvenum superbientium;

"Quis vero scit, an et ipse profectus cava in navi,

"Longe ab amicis pereat, errans, ut Ulysses?

"Sic et magis augeret nobis laborem:

335 "Bona enim omnia divideremus, domum vero

"Illius matri daremus habendam, atque ei, quicumque illam duxerit."

Sic aiebat: ille vero in excelsum thalamum descendit patris

Amplum, ubi cumulatum aurum et æs jacebat,

Vestisque in cistis, abundeque odoriferum oleum.

340 Ibi vero dolia vini veteris dulcis

335 κς] A. 357 φὰν] Edd. vett.

Qualis ubi abruptis fugit præsepia vinculis,
 Tandem liber equus, campoque potitus aperto,
 Aut ille in pastus. — Æn. XI. 492.

Vide ad II. γ'. 409.

Ver. 528. εἰς Ἑφύρν] τὴν Θισπρωτίαν, ἢ Κίχυρος [Ita ex Eustathio edidit Barnesius pro vulgato ἢ Νίχυρον] μετωνομάσθη. Schol.

Ibid. ἄρυσαν] Vide ad II. ζ'. 142.

Ver. 529. θυμοφθόρα] Φθαρτικὰ λογισμῶ καὶ ἀναιρετικά, κατὰ τὰς παλαιάς. Schol.

Ver. 534. ὀφέλλειεν πόνον ἄμμι] Πόνον δὲ εἰρωνικῶς τὴν ἐνέργειαν λέγει, ἥτοι τὸ κατὰ τὴν μνησίαν ἔργον. — Καὶ ἄλλως δὲ ὁ πόνος αὐτὸς τὸν πολὺν βίοντον ἐμφαίνει τῷ Ὀδυσσεύς, ὃν δάσασθαι δύσεργον ἂν τοῖς εἰρηστικοῖς μνηστῆροι γίνοντο, καὶ, ὥς αὐτοὶ φασί, πόνος πύξῃμενος. Eustath. Minus recte. Prior enim explicatio cum sequentibus, "Κτήματα γάρ κεν πάντα δασαίμεδα" etc. minus congruit; posterior, cum sit unus ex Procis, qui hic loquatur, parum est apta. Veram interpretationem, ut opinor, affert Scholiastes, (quæ nec Eustathium

videtur ex toto fugisse) Τίς δὲ ὁ πόνος, λεγέει, "Κτήματα γάρ κς", εἰρωνικῶς. Id videlicet, quod ipsis omnium foret gratissimum. Addit tamen et ipse Scholiastes; Τίς, τὴν περὶ τοῦ γάμον σπεδὴν.

Ver. 537. "Ὡς φάν"] Edidit Barnesius, "Ὡς φάθ" quia "Plurale non bene ad ἄλλος refertur, qui loqui dicitur ver. 531. Sed minus recte; Plane enim hoc ad ambas præcedentes orationes, ver. 524. 531. refertur; Id quod virum eruditum videtur fugisse.

Ibid. θαλάμῳ] Τὸ ταμίειον. Schol.

Ver. 340. οἶνοιο παλαιῷ ἡδυπότοιο] "Homer mere appelle le vin vieux, ἡδύς: ce que quelques uns traduisent par dulce, doux. "Mais mal; car l'acreté et la douceur ne scauroient guères aller ensemble. Il faudroit plutôt traduire ce terme-la par celui d'agréable. Parce que ces pointes, cette acreté, et cette amertume, qui se trouvoient dans le vin vieux, paroissent ent fort agréables aux Anciens." Histoire Critique de la République des Lettres, Tom. I. pag. 240.

- Ἔασαν, ἀκρητον, θεῖον ποτόν, ἐντὸς ἔχοντες,
 Ἐξείης ποτὶ τοῖχον ἀρηρότες· εἴποτ’ Ὀδυσσεὺς
 Οἴκαδε νοσήσειε, καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας.
 Κληῖσαι δ’ ἔπασαν σανίδες πυκινῶς ἀραρυῖαι,
 345 Δικλίδες· ἐν δὲ γυνὴ ταμίη νύκτας τε καὶ ἡμαρ
 Ἔσχ’, ἥ πάντ’ ἐφύλασσε νός πολυῖδρεῖσιν,
 Εὐρύκλει’, ὦπος θυγάτης Πεισηνορίδαο.
 Τὴν τότε Τηλέμαχος προσέφη, θάλαμόνδε καλέσσας·
 Μαῖ’, ἄγε δὴ μοι οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἄφυσσον
 350 Ἥδὺν, ὅτις μετὰ τὸν λαρώτερος, ὃν σὺ φυλάσσεις,

Stabant, merum, divinum potum, continentia,

Ordine ad murum aptata: siquando Ulysses

Domum reverteretur, etiam dolores multos passus.

Claustrariæ vero impositæ-erant fores accurate aptatæ,

345 Bifores: intus autem mulier custos noctesque diesque

Erat, quæ omnia asservabat mentis prudentia,

Euryclea, Opis filia Pisenoridæ.

Hanc tunc Telemachus allocutus est, in thalamum vocatam;

“ Nutrix, age mihi vinum in amphoris hauri

350 “ Suave, quod quidem post illud dulcius est, quod tu servas,

346 Ἔσκειν ἢ] Edd. vett. 348 καλέσαι;] Eæd. 350 ὅστις λαρώτατος;] R.

Ταῖς δ’ ὁ γέγων ἐλθῶσιν ἀνὰ κρητῆρα νέεασσιν

Οἶνε ἡδυπότῳ, τὸν ἐνδεκάτῳ ἐναιυτῷ

Ἦλξε ταμίη. ————— Infra γ’. 390.

αἶνει δὲ παλαιὸν

Μὲν οἶνον, ἀνθεα δ’ ὕμνον

Νεωτέρων.

Pindar. Olymp. Ode IX. 75.

Tum victu revocant vires: fusique per herbam,
 Implentur veteris Bacchi. — Virg. Æn. I. 218.

Ver. 341. Ἔασαν,] Vide ad Il. μ’. 55.

Ver. 342. ποτὶ τοῖχον ἀρηρότες·] Ἰνα τὸ
 μῖσον τῷ θαλάμῳ εἴη ἄλλως χρήσιμον. Schol.

Ver. 345. Δικλίδες·] Διχάδην κλείμεναι,
 διθυροί. Schol.

Ver. 346. Ἔσχ’, ἢ] Ita MS. unus a
 Th. Bentleio collatus. Recte, ut opinor.
 Barnesius, quamvis fatetur, “in Scansione
 “ legendum Ἔσχ’, ἢ πάντ’, ἐφύλασσε.” ipse
 tamen cum vulgatis edidit, Ἔσκειν, ἢ πάντ’
 ἐφύλασσε· nimirum, ut Distinctio satis no-
 tetur. “ Nam (inquit) ab ἔσκει, erat; non
 “ ab ἔσχει, habuit.” Attamen lectio ista

versum plane perimit. Quod autem ad-
 dit Barnesius: “ Dicendum alias, quod
 “ stet Amphimacer in Primo loco, pro
 “ Dactylo, aut Spondeo;” id vero nullo
 modo ferri potest. Exemplum quidem
 hujus rei citat vir eruditus ex *Odys.* δ.
 48. “ Ταῦτα μὲν δὴ οὕτω τελείω,” itemque
 ex σ’. 246. “ Πλείονές κεν μνηστῆρες.” sed
 de his, vide ad loca. Cæterum nonnulli
 hic habent Ἔσκ’ ἢ.

Ver. 349. ἄγε δὴ] Age, quaeso —.

Ibid. Ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἄφυσσον] Ἐκ πίθου
 ἀπάντησον εἰς ἀμφιφορεῖς. Schol.

Ver. 350. Ὅτις μετὰ τὸν λαρώτερος,] Σχε-
 σὸν ἦθος ὑποφαίνει· ἢ γὰρ τὸν κάλλιστον, ἄλ-
 λά τὸν μετ’ ἐκείνου δεύτερον αἰτεῖ, τὸν πρωτεύ-
 οντα τῷ πατρὶ φυλάσσει. Schol.

Ibid. λαρώτερος,] Ita hic legit Scholias-
 tes; additque; ὅμοιον τῷ, (*Odys.* υ’. 376.)
 “ Τηλέμαχ’, οὗτις σείο κακοζυνότερος ἄλλος.”
 Barnesius quoque hic edidit λαρώτερος.
 Eustathius autem, Editionesque plurimæ
 habent λαρώτατος.

- Κεῖνον οἷομένη τὸν κάμμορον· εἴποθεν ἔλθοι
 Διογενὴς Ὀδυσσεύς, Δάνατον καὶ κῆρας ἀλύξας.
 Δώδεκα δ' ἔμπλησον, καὶ πάμασιν ἄρσον ἅπαντας·
 Ἐν δέ μοι ἄλφιστα χεῦσον ἐϋρράφιεσσι δοροῖσιν·
 355 Εἴκοσι δ' ἔσω μέτρα μυληφάτῃ ἀλφίτῃ ἀκτῆς.
 Αὐτὴ δ' οἷη ἴσθι· τὰ δ' ἀδρόα πάντα τετύχθω·
 Ἐσπέριος γὰρ ἐγὼν αἰρήσομαι, ὅπποτε κεν δὴ
 Μήτηρ εἰς ὑπερῶν ἀναβῇ, κοίτῃ τε μέδεται.
 Εἴμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα,
 360 Νόσον πευσόμενος πατρὸς φίλῃ, ἣν πᾶς ἀκῶσω.
 "Ὡς φάτο· κώκυσεν δὲ φίλῃ τροφὸς Εὐρύκλεια,
 Καί ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τίπτε δέ τοι, φίλε τέκνον, ἐνὶ φρεσὶ τῷτο νόημα
 Ἐπλετο; πῇ δ' ἐθέλεις ἵεναι πολλὴν ἐπὶ γαῖαν,

" Illum expectans infelicem; siquando venerit

" Generosus Ulysses, mortem et fatum elapsus.

" Duodecim vero imple, et operculis apta omnes;

" Farinam etiam mihi infunde bene-consutis utribus:

355 " Viginti autem sint mensuræ molitæ farinæ.

" Ipsa vero sola scias: hæc autem conferta omnia adsiut:

" Sub noctem enim ego accipiam, quando jam

" Mater ad superiorem-partem-domus conscenderit, deque lecto cogitarit.

" Vado enim ad Spartam et Pylum arenosam,

360 " Reditum sciscitaturus patris cari, sicubi audiero."

Sic dixit; ejulavit vero cara nutrix Euryclea,

Et lugens, verba alata dixit;

" Cur vero tibi, care fili, in mente hoc cogitatum

" Est? Quonam autem vis ire multam per terram,

Ver. 351. Κεῖνον οἷομένη] Νομίζουσα, ἐλπί-
 ζουσα. Schol.

Ver. 354. χεῦσον] *Al.* χεῖνον.

Ibid. δοροῖσιν] Ἐχρῶντο γὰρ οἱ Παλαιοὶ
 δίεμασιν, ἀντὶ σάκκων, εἰς ἀλφίτων φυλακὴν,
 ἵνα μηδὲν ἐκείθεν διαφερεῖται, [διαφερεῖται],
 εἰγνωσης τῆς πυκνότητος. Schol.

Ver. 355. Εἴκοσι δ' ἔσω μέτρα] Τὸ μέτρον
 ἐπὶ τε ξηρῶν ἐπὶ τε ὑγρῶν λέγεται, ὡς ἐν
 τοῖς Κύκλωπος. Schol. Vide infra ad l.
 209.

Ibid. ἀλφίτῃ ἀκτῆς.] Ἀκτὴ δὲ ἀλφίτῃ,
 ἢ δωρεᾶ, κατὰ τὰς παλαιὰς, παρὰ τὸ προά-
 γεισθαι ἢ προαγισθαι ἢ τὸ κλάσμα, παρὰ
 τὸ ἄγω τὸ κλῶ. Eustath.

Ver. 357. ὅπποτε κεν δὴ] Vide ad *Il.*
 ζ'. 435. et 504.

Ver. 359. ἡμαθόεντα,] Vide supra ad
 ver. 326.

Ver. 361. κώκυσεν] Vide ad *Il.* σ'. 37.

Ver. 365. ὁ δ' ὤλειτο τηλόθι πάτρης]
 " Hæc ab Euryclea ut certa pronuncian-
 " tur, ut Telemachum a suscepto itinere
 " deterreret; cum tamen ipsamet dubi-
 " tarit, an Ulysses vel mortuus, vel redi-
 " turus esset; ut constat ex eo, quod in
 " ejus adventum ea accurate et studiose
 " servaret recondita, quæ supra enumera-
 " vit Poëta." Spondan.

Ver. 367. φράσσονται] Henricus Stepha-

- 365 Μῆνος ἐὼν ἀγαπητός; ὁ δ’ ὤλετο τηλόθι πάτρης
Διογενῆς Ὀδυσσεύς, ἀλλογνώτῳ ἐνὶ δήμῳ.
Οἱ δέ τοι αὐτίκ’ ἰόντι κακὰ φράσσονται ὀπίσσω,
’Ως κε δόλῳ φθίψης, τάδε δ’ αὐτοὶ πάντα δάσωνται.
’Αλλὰ μὲν αὖθ’ ἐπὶ σοῖσι καθήμενος· ἐδὲ τί σε χρεῖ
370 Πόντον ἐπ’ ἀτρύγετον κακὰ πάσχειν, ἐδ’ ἀλάλησθαι.
Τὴν δ’ αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦυδα·
Θάρσει, μαῖ· ἐπεὶ ἔτι ἄνευ θεῶν ἦδε γε βελή.
’Αλλ’ ὁμοσον, μὴ μητρὶ φίλῃ τάδε μυθήσασθαι,
Πρίν γ’ ὅτ’ ἂν ἐνδεκάτῃ τε δυωδεκάτῃ τε γένηται,
375 Ἡ αὐτὴν ποδίσσαι, καὶ ἀφορμηθέντος ἀκῆσαι·
’Ως ἂν μὴ κλαίεσσα κατὰ χροῶα καλὸν ἰάπτῃ.
’Ως ἄρ’ ἔφη· γρη῏ς δὲ θεῶν μέγαν ὄρκον ἀπώμνυ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ’ ὁμοσέν τε, τελεύτησέν τε τὸν ὄρκον,

365 “ Solus cum-sis et dilectus? Atqui periit longe a patria terra

“ Generosus Ulysses, alieno in populo.

“ Hi vero tibi statim profecto mala machinabuntur posthac,

“ Ut dolo pereas, hæc vero ipsi omnia dividant.

“ Sed mane hic, tuis insidens; neque omnino te oportet

370 “ Per pontum indomitum mala pati, neque errare.”

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;

“ Confide, nutrix: quia nequaquam absque deo hoc consilium est.

“ Sed jura, non matri caræ te hæc dicturam,

“ Priusquam undecimæque duodecimæque dies adfuerit,

375 “ Aut ipsa desiderarit, et me discessisse resciverit;

“ Ne flens pulchrum corpus lædat.”

Sic locutus est; anus vero deorum magnum juramentum juravit.

Cæterum postquam juravisset, perfecissetque jusjurandum,

367 φράσσονται] Edd. vett. 369 ἐπὶ τοῖσι] R. sed Eust. σοῖσι.

aus alique hic ediderunt φράζονται. Quod cum sententia minus congruit. Editio-
num veterum nonnullæ, notante Barne-
sio, legunt φράσσονται unde ipse edidit
φράσσονται. Atque ita habet MS. a Th.
Bentleio collatus. Quæ et (ut opinor)
optima lectio. Vide ad Il. α'. 140. et f.
426.

Ver. 368. δάσωνται.] Apud Eustathium
in commentario δάσσονται.

Ver. 369. σοῖσι] Al. τοῖσι.

Ver. 370. ἀτρύγετον] Ἀκαταπόνητον, ἢ

ἄκαρπον. Schol. MSS. apud Barnesium.
Vide ad Il. α'. 516.

Ver. 372. οὐτι ἄνευ θεῶν] Virgil.

— non hæc sine numine Divûm

Eveniunt. —

Æn. II. 777.

Ver. 375. Ἡ αὐτὴν ποδίσσαι, καὶ ἀφορμη-
θέντος ἀκῆσαι] Ἐδεῖ, “ πρὶν αὐτὴ ποδίσσῃ”
ὁ δὲ ἀσυνήθως ἐσχημάτισε διὰ τὴν τῷ “ πρὶν”
ἐπιρρήματος δύναμιν. Schol. Atqui, si ita
oportuisset, facile scribere potuisset Poëta:
“ Ἡ αὐτὴ ποδίσσῃ, καὶ ἀφορμηθέντος ἀκῆσῃ.”
Uti et observavit Eustathius.

- Αὐτίκ' ἔπειτά οἱ οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἄφυσσεν,
 380 Ἐν δέ οἱ ἄλφιτα χεῦν ἐϋρράφεεσσι δοροῖσιν.
 Τηλέμαχος δ' ἐς δώματ' ἰὼν μνηστῆρσιν ὁμίλει.
 "Εὐθ' αὖ ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τηλεμάχῳ δ' εἰκυῖα κατὰ πτόλιν ᾗχετο πάντα,
 Καί ῥα ἐκάσῳ φωτὶ παρισαμένη φάτο μῦθον·
 385 Ἐσπερίδης δ' ἐπὶ νῆα θοὴν ἀγερέσθαι ἀνώγει.
 Ἥ δ' αὖτε Φρονίοιο Νοήμονα φαίδιμον υἱὸν
 Ἦ' τεε νῆα θοὴν· ὁ δέ οἱ πρόφρων ὑπέδεκτο.
 Δύσετό τ' ἥελιος, σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί.
 Καὶ τότε νῆα θοὴν ἄλαδ' εἵρυσσε, πάντα δ' ἐν αὐτῇ
 390 Ὅπλ' ἐτίθει, τά τε νῆες εὖσσελμοι φορέεσιν.

Statim postea illi vinum in amphoris hausit;

380 Farinamque illi infudit bene-consutis in utribus.

Telemachus vero domum ingressus cum procis versabatur.

Tum rursus aliud cogitavit dea cæsia-oculis Minerva;

Telemacho scilicet assimilata urbem obibat ubique,

Et singulis viris astans dicebat sermonem:

385 Vesperi vero ad navem celerem congregari jubebat.

Ipsa autem porro Phronii Noëmona clarum filium

Poscebat navem celerem; ille vero ipsi lubens promisit.

Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ.

Et tunc navem celerem in mare protraxit, omniaque in ipsa

390 Arma posuit, quæ utique naves bene tabulatæ fuerunt.

382 ἐνθ' αὖτ' Edd. vett. ut α'. 383. 385 ἀγερέσθαι] Έαδ. 388 δύσειτο] A.

L. 390 εὖσσελμοι] Edd. vett. ut 514. nec duplicatio τῷ σ est necessaria.

Ver. 377. γρη῏ς] Ita edidit Barnesius.
Vulg. γρη῏ς.

Ibid. μέγαν ὄρκον ἀπαμύνν.] 'Αποφατι-
κῶς, ᾧ ἐναντίον τὸ "ἐπαμύνν." Schol. Simi-
liter Eustathius: 'Απομύνναι δὲ, διαφέρει τῷ
ἐπομύνναι κατὰ τὰς παλαιὰς, καθότι ἐπομ-
νυσθαι μὲν ἐστὶ, τὸ καταφατικῶς ὁμνῆναι οἶον,
μὰ τὸν, ἢ μὰ τὰς, ποιῆσαι τὸδε τι. Ἀπομνυ-
σθαι δὲ, τὸ ἐν ὅρκῳ ἀποφάσκειν' οἶον, μὰ τὰς,
ἢ μὰ τὰδε, ἢ ποιῆσαι ἔτιως' καθὰ καὶ ἐν ταῦθα
ἐμνύει ἀπομοτικῶς ἡ Εὐρύκλεια, ὡς ἔμνησεν
εἰσται τῇ δεσποίνῃ τὰ κατὰ τὸν υἱὸν, πρὶν ἂν
πύσαι ἡμέραι διέλθωιν, ἢ αὐτῇ ζωτῆσθ. At-
qui occurrit vox ἀπαμύνου infra *Odys.* ο'.
456. ubi priori isto sensu accipi videtur:
Nisi forte ibi vera lectio sit ἐπαμύνου, uti
habet MS. unus a *Th. Bentleio* collatus;
ubi vid.

Ver. 378. ῥ'] *Ut dictum est.*

Ver. 380. δοροῖσιν.] Vide supra ad ver.

354. et scr. δοροῖσι. *Έτη.*

Ver. 382. "Εὐθ' αὖ ἄλλ'] *Al.* "Εὐθ' αὖτ'
ἄλλ'. Uti infra ver. 393.

Ver. 382. 393. 399. et 420. γλαυκῶπις
'Αθήνη'] Vide ad *Il.* α'. 206.

Ver. 385. Τηλεμάχῳ δ' εἰκυῖα κατὰ πτό-
λιν ᾗχετο πάντα,] Αἰνιττεται ὡς ἕκαστος τῶν
'Ιθακησίων τὴν τῷ νέῳ δημηγορίαν εἰς τὴν φέ-
ρων, καὶ τὸν τῷ βασιλεῖ ἀντιδωλοποιούμενον
παῖδα οἶον παρ' αὐτοῖς ἱσάμενον, καὶ κρίνων
δίκαια ἐκεῖνον εἰπεῖν καὶ αἰτήσασθαι, ἀμύναι
μὲν ἔθάρρῃσι διὰ τὸ κινδυνώδες τῷ ἔργῳ, νῆα
δὲ δῶναι λογίζονται, καὶ αὐτῶν τινὰς εἰς ἑρέτας
προσепιδύναι. Schol. Iisdemque fere ver-
bis exponit et Eustathius.

Στῆσε δ’ ἐπ’ ἐσχατιῆς λιμένος· περὶ δ’ ἐσθλοὶ ἑταῖροι
Ἀθροοὶ ἡγερέθοντο· θεὰ δ’ ὤτρυνεν ἕκασον.

Ἐνθ’ αὖτ’ ἄλλ’ ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

Βῆ δ’ ἴμεναι πρὸς δάματ’ Ὀδυσσῆος θείοιο·

395 Ἐνθα μνηστῆρεςσιν ἐπὶ γλυκὺν ὕπνον ἔχευεν,
Πλάζε δὲ πίνοντας· χειρῶν δ’ ἐκβαλλε κύπελλα.
Οἱ δ’ εὐδὲν ὤρυνντο κατὰ πτόλιν· ἐδ’ ἄρ’ ἔτι δὴν
Εἶατ’, ἐπεὶ σφισιν ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐπιπτεν.
Αὐτὰρ Τηλέμαχον προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη,

400 Ἐκπροκαλεσσαμένη μεγάρων εὐναιεταόντων,
Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ αὐδὴν·
Τηλέμαχ’, ἥδη μὲν τοι εὐκνήμιδες ἑταῖροι

Statuitque in extremitate portus; circum autem eximii socii

Frequentes congregabantur: dea autem hortabatur singulos.

Tunc rursus aliud cogitavit dea cæsia-oculis Minerva;

Festinauit ire ad domum Ulyssis divini:

395 Ibi procis dulcem somnum infudit;

Confundebat autem bibentes, e manibus vero excutiebat pocula.

Hi autem dormitum festinabant in urbem; neque amplius diu

Sedebant, quia ipsis somnus palpebris incidebat.

Cæterum Telemachum allocuta est cæsia-oculis Minerva,

400 Evocatum ex ædibus bene-habitatis,

Mentori similis-facta, tum corpore tum etiam voce;

“ Telemache, jam quidem tibi bene-ocreati socii

394 βῆ δ’ ἴναι] R. ut 298. 402 εὐκνήμιδες] Edd.

Ver. 385. ἀγερῆσθαι] Ita edidit *Barne-*
sius. *Al.* ἀγέρεσθαι.

Ver. 388. Δύσειτό τ’ ἡέλιος, σκιάωντό τε]
Al. Δύσειτο δ’ ἡέλιος. *Virgil.*

Sol ruit interea, et montes umbrantur opaci.

Æn. III. 508.

Ibid. Δύσειτό] *Al.* Δύσατο et Δύσειτο.
Vide ad *Il.* β’. 35. et ε’. 109.

Ibid. σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγυαί.] “*Ἦτοι*
ἡλὶς δύνοντος συνισκοῦντο. *Porphyr.* *Quæst.*
Homeric. 9. Ἡ γὰρ νύξ, σκιά γῆς. *Schol.*
Ibid. ἀγυαί.] Τὰ ἄμφοδαι, αἱ ὁδοὶ, τενό-
χες Ἀθηνᾶιοι, ἀγυαὶς Ἀργεῖοι καλεῖσιν. *Schol.*
MSS. apud *Barnesium*.

Ver. 390. τὰ τε νῆες] *Al.* τὰ γς νῆες.
Clark. Vide ad γ’. 73.

Ibid. εὐσελμοι] Εὐσανιδῶτοι — σέλματα
γὰρ τὰ τῶν νῶν σανιδώματα. *Schol.* *MSS.*
apud *Barnesium*.

VOL. III.

Ibid. φορέεισιν.] Sic edd. omnes: vitiose
tamen. *Unus Eustath.* in *Comm.* p.
1451. 40. habet φορέεισι, quod verum est.
Ern.

Ver. 391. ἐπ’ ἐσχατιῆς λιμένος] *Al.* ἐπ’
ἐσχατιῇ λιμένος.

Ver. 392. θεὰ ὤτρυνεν ἕκασον.] Ἀθήνας
δηλαδὴ τῆς ἐν ἐκάσῳ φρονήσεως. *Eustath.*

Ver. 395. μνηστῆρεςσιν ἐπὶ γλυκὺν ὕπνον
ἔχευεν.] *Virgil.*

At *Venus Ascanio* placidam per membra quie-
tem

Irrigat. ————— *Æn.* I. 695.

Clark. Rursus corrigendum ἔχευε ex *Eu-*
stathio p. 1451. 51. *Ern.*

Ver. 398. et 403. Εἶατ’,] Postulat *Tem-*
porum ratio ut vox Εἶατ’ in priori loco
Εἶατο, in posteriori Εἶαται intelligatur.
Vide ad *Il.* α’. 37. et ε’. 164.

L

Εἶατ' ἐπ' ἥρετμοι, τὴν σὴν ποτιδέγμενοι ὄρμην·
'Αλλ' ἴομεν, μὴ δὴ δ' αὖ διατρίβωμεν ὁδοῖο.

- 405 "Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη
Καρπαλίμως· ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἵχνια βαῖνε Δεοῖο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυδον ἠδὲ θάλασσαν,
Εὖρον ἔπειτ' ἐπὶ Δινὶ καρηκομόωντας ἑταίρους.

- Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπ' ἱερὴ Ἴς Τηλεμάχοιο·
410 Δεῦτε, φίλοι, ἥϊα φερώμεθα· πάντα γὰρ ἤδη
'Αθρὺ' ἐνὶ μεγάρῳ· μήτηρ δ' ἐμὴ ἔτι πέπυσαι,
Οὐδ' ἄλλαι δμῳαί, μία δ' οἷη μῦθον ἄκασεν.

- "Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο.
Οἱ δ' ἅμα πάντα φέροντες, εὐσσέλμῳ ἐπὶ νηϊ
415 Κάτθεσαν, ὥς ἐκέλευσεν Ὀδυσσεύς φίλος υἱός.

" Sedent ad remigium, tuum expectantes adventum:

" Sed eamus, ne nimis-diu differamus iter."

- 405 Sic utique locuta praecessit Pallas Minerva
Subito; ille autem continuo post vestigia ibat dea.
Cæterum postquam ad navem pervenissent atque mare,
Invenerunt deinde in littore comatos socios.

Hos vero allocutus est nobilis Telemachus;

- 410 "Adeste, amici, viatica afferamus; omnia enim jam
" Conferta sunt in domo: mater vero neutiquam scit,
" Neque aliae ancillæ; una autem sola rem audivit."
Sic utique locutus praecessit, illi autem simul sequebantur.
Ipsi vero simul omnia ferentes bene-tabulata in navi
415 Deposuerunt, ut præcepit Ulyssis carus filius.

403 προτιδέγμ.] F. 409 μετέειπεν] F. 414 οἱ δ' ἄρα] R. non male. 417
κατὰ ῥ' ἔζετο] Edd. præter R.

Ver. 400. μεγάρων ὑναϊεταόντων,] Vide
ad *Il.* β'. 648.

Ver. 403. ἐπ' ἥρετμοι,] Ἐπὶ κώποι, ἔτοιμοι
ἑρέσσειν. *Schol.*

Ibid. ποτιδέγμενοι] *Barnesius* edidit
προτιδέγμενοι. Quod idem.

Ver. 409. ἱερὴ Ἴς Τηλεμάχοιο] Vide ad
Il. ν'. 758.

Ver. 410. ἥϊα] Vide supra ad ver. 289.
et ad *Il.* ν'. 103.

Ver. 411. ἐμὴ] *Al.* ἐμοί.

Ver. 414. ἅμα] *Al.* ἄρα.

Ibid. ἐπὶ νηϊ] *Al.* ἐνὶ νηϊ.

Ver. 416. ἄρα] *Deinceps.*

Ver. 420. Τοῖσιν δ' ἵκμενον ἔρον ἴει] *Vir-*
gil.

Prosequitur surgens a puppi ventus euntes.

Æn. III. 130. ·

Vide infra ad λ'. 6.

Ibid. ἵκμενον] Ὑγρὸν, παρὰ τὴν ἱκμάδα
ἢ τὸν φορὸν, καὶ εἰς τὸ ἰκίσθαι ἐπιτήδειον,
οἷον ἐκόμενον. ἵκμενον, δι' ὕγρον· καὶ ἄλλα-
χῆ, [*Odys.* ε'. 478. σ'. 440.] "ἀνέμων μέ-
" νος ὕγρον αἰντῶν." ἢ τὸν ἰκνεῖσθαι καὶ φέ-
ρεσθαι ποιοῦντα. *Schol.*

Ver. 421. Ἀκραῖ, ζέφυρον,] Ἐπιτήδειον,
ἄκρως πνέοντα πρὸς τὴν χρεῖαν, ὅτε πλῆρον,

- ’Αν δ’ ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖν’, ἤρχε δ’ Ἀθήνη,
 Νηὶ δ’ ἐνὶ πρύμνῃ κατ’ ἄρ’ ἔζετο· ἄγχι δ’ ἄρ’ αὐτῆς
 Ἔζετο Τηλέμαχος· τοὶ δὲ πρυμνήσιν ἔλυσαν·
 ’Αν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες, ἐπὶ κληῖσι κάδιζον.
 420 Τοῖσιν δ’ ἵκμενον ἔξρον ἴει γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Ἀκραῆ, Ζέφυρον, κελάδοντ’ ἐπὶ οἶνοπα πόντον.
 Τηλέμαχος δ’ ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσε
 Ὅπλων ἅπτεσθαι· τοὶ δ’ ὀτρύνοντος ἄκυσαν·
 Ἴσὸν δ’ εἰλάτινον κοίλῃς ἔντοσθε μεσόδμης
 425 Στῆσαν αἰείραντες· κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδησαν·
 Ἐλκον δ’ ἰσία λευκὰ εὐσρέπτοισι βοεῦσιν.
 Ἐπρησεν δ’ ἄνεμος μέσον ἰσίον· ἀμφὶ δὲ κῦμα
 Στείρη προφύρεον μεγάλ’ ἴαχε, νηὸς ἰσῆς·

Telemachus vero navem conscendit, praëbat autem Minerva,
 Navisque in puppe consedit; prope autem eam
 Sedebat Telemachus: illi vero retinacula solverunt;
 Etiamque ipsi nave conscensa per transtra sederunt.

- 420 His vero secundum ventum misit casia-oculis Minerva,
 Opportunum Zephyrum, sonantem per obscurum pontum.
 Telemachus autem socios hortatus jussit
 Arma nautica tractare; hi vero adhortanti auscultarunt;
 Malum autem abiegnum cavam intra basem
 425 Statuerunt elevatum, rudentibusque colligarunt;
 Trahebantque vela alba bene-tortis loris.
 Ventus autem flatu implevit medium velum; circumque fluctus
 Carinam ater valde resonabat, navi eunte:

420 τοῖσιν] R. 422 ἐκέλευσε] F. male.

ἄτ’ ἔλαττον· ἢ τὸν μὴ κεκραμένον, ἀλλ’ ἀκρι-
 βῶς Ζέφυρον. Τινὲς εὐκραῆ. Schol. Simi-
 liter et Eustathius; Ἀκραῆ δὲ λέγει, τὸν
 ἀκρῶς αἰέντα, ἥτοι πνέοντα. Οἱ δὲ γράφουσιν
 εὐκραῆ. Ὡς τε δύναται τις ἀκραῆ λέγειν,
 καὶ τὸν μὴ κεκραμένον, ἀλλ’ ἀκριβῆ Ζέφυρον.
 Ibid. κελάδοντ’ ἐπὶ οἶνοπα πόντον.] Ἦτοι
 ἤχυντα κατὰ τὴν θάλασσαν τὸν ἄνεμον· ἢ
 κατὰ τὸν κελάδοντα πόντον πνέοντα. Schol.
 MSS. apud Burnesium. Posteriori modo
 exponunt Scholia vulgata; Κελάδοντα,
 ἐπίθεται τῷ πόντῳ ὅθεν καὶ οἱ Παλαιοὶ Ἐγ-
 κίλαδον ἵππον τῷ Ποσειδῶνι παραδιδόασιν.
 Atque eo quidem verisimilior hæc in-
 terpretatio, quod Epitheton hoc bis ali-
 bi apud Poëtam fluentis tribuitur, *Iliad.*

σ. 576. φ. 16. vento, ut opinor, nus-
 quam.

Ver. 422. ἐποτρύνας] *Al.* ἐποτρύνων.

Ver. 424. μεσόδμης] Μεσὸδμη δὲ, ἡ ὁπῇ
 δι’ ἧς ὁ ἴσος ἐνείρεται· λεχθεὶς ἔγω, παρὰ τὸ
 μέσον τῆς νηὸς διδομῆσθαι. Schol. et Eu-
 stath.

Ver. 425. προτόνοισιν] Σχοινίοις, δι’ ὧν
 ὁ ἴσος ἀποδισμύεται, ὡς ἂν ἔχη βεβαίως ἴστασ-
 θαι· οἱ δὲ Παλαιοὶ, κάλας, ἀπὸ τῆς κερχη-
 σίς εἰς πρῶραν καὶ πρύμναν διατείνοντας.
 Schol.

Ver. 426. βοεῦσιν.] Χρήσις ἀρχαία ἐστὶ,
 καθ’ ἣν καὶ νῦν οἱ περὶ πρὸς ταύρας ἀρκτι-
 κοὶ φωνῶν δέμασι, καὶ ἄλλοις τισὶ τοιούτοις,
 τὴν τῶν σχοινίων χρεῖαν ἀποπληρῶσι. Βοεῖας

- Ἦ δ' ἔειπεν κατὰ κύμα διαπρήσσουσα κέλευθον.
 430 Δησάμενοι δ' ἄρα ὅπλα δοὴν ἀνὰ νῆα μέλαιναν,
 Στήσαντο κρητῆρας ἐπισηφείας οἴνοιο·
 Λεῖβον δ' ἀθανάτοισι θεοῖς αἰειγενέτησιν·
 Ἐκ πάντων δὲ μάλισα Διὸς γλαυκῶπιδι κέρη.
 Παννυχίη μὲν ῥ' ἦγε καὶ ἥω πείρε κέλευθον.

Hæc vero currebat per fluctum conficiens viam.

- 430 Cum autem ligassent arma celerem per navem nigram,
 Statuerunt crateras plenos vini;
 Libabantque diis immortalibus sempiternis;
 Ex omnibus autem potissimum Jovis oculis-cæsiæ filiæ.
 Per-totam-noctem quidem illa et auroram conficiebat iter.

429 διαπρήσσουσα] Edd.

καὶ βοεῖς λέγει τὸς ἐκ βοείων ἱμάντας κάλως.
 Schol.

Ver. 427. "Ἐπρησεν δ' ἄνεμος μέσον ἰσίων"]
 Virgil.

et auræ

Vela vocant, tumidoque inflatur carbasus Aus-
 tro. Æn. III. 357.

Ibid. [Ἐπρησεν] Ἐφύσησεν ὅθεν καὶ πρη-
 σήρ. Schol.

Ibid. ἀμφὶ δὲ κύμα Στείρη πορφύρεον με-
 γάλ' ἴαχε,] Virgil.

Tendunt vela Noti; fugimus spumantibus undis,
 Qua cursum ventusque gubernatorque vocabant.
 Æn. III. 268.

Quo in loco *Virgilium* Homero superio-
 rem contendit *Scaliger*; "Melius spu-
 mantibus (inquit) quam clamantibus;
 "præsertim cum navicula parva esset
 "Homerica. Et divinus versus ille, qui
 "dat classem et vento et gubernatori.
 "Iste vero totus in fluctibus, adeo ut
 "etiam iteret." *Poëtic*. lib. V. cap. 5.
 Observandum tamen inter hosce *Virgilii*
 et *Homeri* locos non prorsus recte insti-
 tutam esse comparisonem. Nam pos-
 teriori isti *Virgilii* versui, quem divinum
 appellat *vir* doctissimus, respondet alius
 versus *Homericus*, unde etiam ad verbum
 pene desumptus est;

Τὴν δ' ἄνεμός τε κυβερνήτης τ' ἴθυνεν.

Infra λ'. 10. μ'. 152.

Ver. 427. 428. κύμα — πορφύρεον] Vir-
 gil.

mare purpureum. *Georg.* III. 373.

Ver. 428. Στείρη] Τῇ τρεοπίδι, διὰ τὸ
 στεῖρῶν εἶναι. Schol. MSS. apud *Barne-*
sium.

Ibid. πορφύρεον] *Barnesius* legendum
 vult πορφύρον. Sed nihil opus. Qua enim
 analogia fit μαρτύρομαι, μαρτύρομαι, μάρ-
 τυρος· φίλομαι, φίλομαι, φίλος· eadem fit
 πορφύρω, πορφύρεος. Vide ad *Il.* α'. 558. et
 υ'. 504.

Ver. 429. Ἦ δ' ἔειπεν κατὰ κύμα διαπρήσ-
 σουσα κέλευθον.] Virgil.

— vastumque cava trabe currimus æquor.
 Æn. III. 191.

Currit iter tutum non secius æquore classis.
 Æn. V. 862.

Ibid. διαπρήσσουσα] Vide ad *Il.* υ'. 193.

Ver. 451. ἐπισηφείας οἴνοιο] Πλήρεις μέ-
 χρι σιφάνης· παρὰ τὸ, "Κρητῆρας ἐπισηφί-
 "στο." Schol. Vide ad *Il.* α'. 470.

Ver. 452. ἀθανάτοισι] Vide ad *Il.* α'.
 398.

Ver. 434. ῥ'] *Ut dictum est.* ver. 429.

Ibid. πείρε κέλευθον.] Ἐνθεν καὶ τὸ,
 "ἀλεγεινὰ τι κύματα πείραν." Vide ad *Il.*
 ω'. 8.

ΤΗΣ
ὍΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ΡΑΨΩΔΙΑ, ἢ ΓΡΑΜΜΑ Γ'.

Ὑπόθεσις τῆς Ῥαψωδίας Γ'.

ΤΗΛΕΜΑΧΟΝ ἐλθόντα σὺν Ἀθηᾷ ξενίζει Νέστωρ· καὶ διηγεῖται αὐτῷ τὰ συμβεβηκότα τοῖς Ἑλλήσι, καὶ τὸν ἀπόπλεον ἐκ Τροίας· πυθόμενος δὲ τὰ περὶ τῆς μνηστῆρας, καὶ γνωρίσας τὴν Ἀθηναίαν ἀπίσταν, θυσίαν αὐτῇ ἐπιτελεῖ. Λαβὼν δὲ ὁ Τηλέμαχος ἄρμα σὺν Πεισιζράτῳ Νέστορος υἱῷ, εἰς Σπάρτην ἀπαίρει· νυκτὸς δὲ ἐπιγενομένης ξενίζονται παρὰ Διοκλεῖ ἐν Φηραῖς.

Ἄλλη ὑπόθεσις.

ΤΗΛΕΜΑΧΟΣ εἰς Πύλον καταχθείς, ἅμα τῇ Ἀθηᾷ ἐν Μέντορος μορφῇ, καταλαμβάνει τῆς Πυλῆς θυσίαν ταύρων ἐπιτελῆντας τῷ Ποσειδῶνι· καὶ τι περὶ τῶ πατρὸς αὐτῷ πυθόμενος, ἐκτίθεται τινὰ τῶν Ἰλιακῶν διηγημάτων. Μετὰ τῆτο ἡ μὲν Ἀθηναῖ ἐν ὀρνέῳ μορφῇ ἀπαλλάττεται· ὁ δὲ Νέστωρ θυσίαν αὐτῇ συντελέσας, τὸν Τηλέμαχον ἅμα τῷ υἱῷ Πεισιζράτῳ εἰς Λακεδαίμονα ἀποπέμπει.

Τ Η Σ

ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ΡΑΨΩΔΙΑ, ἢ ΓΡΑΜΜΑ Γ'.

Ἐπιγραφαί.

Ἀφιξίς Τηλεμάχῃ εἰς Πύλον.

Ἄλλως.

Τὰ ἐν Πύλῳ.

Ἄλλως.

Γάμμ' ὑπὸ Νέσῳ ὄκετο, συνῶρετο δ' ὅς υἱί, θεὰ δ' ἔπτη.

ἩΕΛΙΟΣ δ' ἀνόρεσε, λιπὼν περικαλλέα λίμνην,
Οὐρανὸν εἰς πολύχαλκον, ἢ ἀθανάτοισι φαείνῃ,
Καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρξαν.
Οἱ δὲ Πύλον, Νηληῖος εὐκτίμενον πτολίεθρον,

SOL autem ortus est, relicto pulchro lacu,
Caelum in firmum, ut immortalibus luceret,
Et mortalibus hominibus super almam terram.
Illi autem ad Pylum, Neleï bene-ædificatum oppidum,

Ver. 1. Ἡέλιος δ' ἀνόρεσε, λιπὼν περικαλλέα λίμνην,] Virgil.

Oceanum interea surgens aurora relinquit.
Æn. IV. 129.

Ver. 2. πολυχαλκον,] Ἰσχυρὸν, σερεόν.
Schol.

Ibid. et ver. 47. ἀθανάτοισι] Similiterque infra ver. 6. κυανοχαίτῃ et ver. 242. 246. ἀθάνατοι, ἀθανάτοις. Vide ad Il. α'. 398.

Ibid. φαείνῃ,] Al. φανείῃ. Clark. Frequentius est Homero φανείῃ vel φανήῃ, sed φαείνῃ quoque bonum est, in quo et libri editi consentiunt. Ern.

Ver. 3. ζείδωρον] Τὴν τὰ πρὸς ζωὴν δαυμένην. Schol. Vide autem infra ad τ'. 593.

Ibid. ἄρξαν.] Vide ad Il. ζ'. 142.

Ver. 4. Οἱ δὲ Πύλον,] Τῷ δὲ Πύλῳ πρὸς νότον ἐστὶ τὸ Λέπρεον. ἦν δὲ καὶ αὕτη πόλις ὑπὲρ τῆς θαλάττης ἐν τισσαράκοντα σταδίαις.

- 5 Ἴζον· τοὶ δ’ ἐπὶ θινὶ θαλάσσης ἱερὰ ῥέζον,
 Ταύρους παρμέλανας Ἐνοσίχθονι κυανοχαίτῃ.
 Ἐννέα δ’ ἔδραι ἔσαν, πεντηκόσιοι δ’ ἐν ἐκάστῃ
 Εἶατο, καὶ προὔχοντο ἐκάστοδι ἐννέα ταύρους.
 Ἐνθ’ οἱ σπλάγχχ’ ἐπάσαντο, θεῶ δ’ ἐπὶ μηρία καῖον.
 10 Οἱ δ’ ἰδὺς κατάγοντο, ἰδ’ ἰσία νηὸς εἴσης
 Στεῖλαν αἰείραντες, τὴν δ’ ὤρμισαν, ἐκ δ’ ἔβαν αὐτοί·
 Ἐκ δ’ ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖν’ ἤρχε δ’ Ἀθήνη.
 Τὸν προτέρη προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τηλέμαχ’, ἔ μὲν σε χρὴ ἔτ’ αἰδέσθαι ἐδ’ ἡβαιόν·

5 Pervenerunt: ipsi vero in littore maris sacra faciebant,
 Tauros totos-nigros Neptuno cæruleo-cæsariem.
 Novem autem consessus erant, quingenique in unoquoque
 Sedebant, et præbebant singulatim novem boves.
 Hic illi viscera gustarunt, deo autem femora incendebant.

10 Hi autem recta appellebant, atque vela navis æqualis
 Contraxerunt tollentes, illamque in-portu-statuerunt; ipsi vero egressi sunt:
 Telemachus porro egrediebatur; præibat autem Minerva.
 Illum prior allocuta est dea cæsia Minerva;
 “Telemache, non opus tibi jam pudoris ne paululum quidem:

9 Εὖ θ’ οἱ σπλάγχχνα πάσαντο] R. et sic habet etiam Eust. 10 ἰσία] A.
 R. L.

μεταξὺ δὲ τῆς Λεπρέας καὶ τῆς Ἀννίης, τὸ ἱερὸν
 τῆς Σαμῆς Ποσειδάωνος εἶναι, ἱκατὸν εὐαίως ἐκά-
 στερον διέχον. Τῆτο δὲ ἐστὶ τὸ ἱερὸν, ἐν ᾧ κατα-
 ληφθῆναι φησὶν ὁ Ποιητὴς ὑπὸ Τηλεμάχου τὴν
 θυσίαν συντελόντας τὰς Πυλίας. “Οἱ δὲ
 “ Πύλον Νηληϊὸς ὑπεκτίμεινον σπολίσθρον, Ἴζον
 “ etc.” Strabo Geograph. Lib. VIII.

Ver. 5. Ἴζον· τοὶ δ’ ἐπὶ θινὶ etc.] Τοῖ δὲ
 refer ad Πύλον et intellige Pylîos, non ad
 eos, qui venerant, quod primum legenti
 in mentem venit. Post ver. 10. οἱ δ’ ἰδὺς
 rursus sunt socii Telemachi. Ern.

Ibid. ἱερὰ ῥέζον, Ταύρους — Ἐνοσίχθονι]
 Virgil.

— meritis aris mactavit honores;
 Taurum Neptuno. — En. III. 118.

Ver. 7. Ἐννέα δ’ ἔδραι ἔσαν,] Ἐννέα συνέ-
 δραια ἦν τῶν πόλειων, διὰ τὸ ἐννεάπολιν εἶναι
 τὴν Πύλον. Schol. Similiter Eustathius; Οἱ
 δὲ Παλαιοὶ φασιν ἐννέα Πυλίοις ἔδρας εἶναι,
 διὰ τὸ καὶ πόλεις τοσαύτας ὑπὸ ἑξασίαν κυῖσ-
 θαι τῷ Νέστορι. — Ὡς ἐκάστης πόλεως ἔδραν
 εἶναι.

Ver. 9. Ἐνθ’ οἱ σπλάγχχ’ ἐπάσαντο,] Ὅτι
 τὸ πάσασθαι ἐπὶ τῇ ἀπογεύσασθαι τίθεται.
 — “Εὖθ’ οἱ σπλάγχχ’ ἐπάσαντο.” Τῶν γὰρ
 σπλάγχχων ἀπογεύονται μόνων, [Al. μόνων,
 ὡς ἂν ὀλίγων πολλὸς ὁμιλος. Athenæus, Lib.

I. cap. 19.

Ibid. Ἐνθ’ οἱ] Al. Εὖθ’ οἱ. Quo modo
 legit et Athenæus loco jam citato.

Ver. 10. νηὸς εἴσης] Ἴσως κατὰ τὰς τοί-
 χους. Schol.

Ver. 11. ὤρμισαν,] Vide ad Il. α’. 140.

Ibid. ἐκ δ’ ἔβαν αὐτοί] Vide ad Il. θ’.
 229.

Ver. 12. ἄρα] Deinceps.

Ver. 13. et 25. γλαυκῶπις Ἀθήνη] Si-
 militerque infra ver. 218. 229. Vide ad
 Il. α’. 206.

Ver. 14. Τηλέμαχ’, ἔ μὲν σε χρὴ] “Mi-
 nerve est ici la Prudence même de ce
 “jeune Prince, et les leçons qu’il se
 “donne à lui même, et qui lui sont sug-
 “gerées par la sagesse.” Dacier. Vide
 supra ad α’. 88, et ad Il. α’. 194.

- 15 Τ' ἔνεκα γὰρ καὶ πόντον ἐπέπλως, ὄφρα πύθῃαι
 Πατρὸς, ὅπῃ κύβη γαῖα, καὶ ὄντινα πότμον ἐπέσπεν.
 Ἀλλ' ἄγε νῦν ἰδυς κίε Νέστορος ἵπποδάμοιο.
 Εἰδομεν, ἦντινα μῆτιν ἐνὶ στήθεσσι κέκευθε.
 Δίσσεσθαι δέ μιν αὐτὸν, ὅπως νημερτέα εἶπῃ.
 20 Ψευδὸς δ' ἐκ ἐρέει· μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐσί.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦυδα·
 Μέντορ, πῶς τ' ἄρ' ἴω, πῶς τ' ἄρ' προσπτύζομαι αὐτόν;
 Οὐδέ τί πω μύθοισι πεπείρημαι πυκινόϊσιν·
 Αἰδῶς δ' αὖ, νέον ἄνδρα γεραίτερον ἐξερέεσθαι.
 25 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

15 " Ideo enim et pontum pernegavisti, ut audires

" De patre, ubi eum occultet terra, et quodnam fatum consecutus sit.

" Verum age nunc recta vade ad Nestorem-equorum-domitorem:

" Videamus, quodnam consilium in praeordiis absconditum-habeat.

" Ora autem ipsum, ut vero dicat:

20 " Mendacium verò non dicet; valde enim prudens est."

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;

" Mentor, quonam vero pacto accedam, quoque pacto salutabo ipsum?

" Neque omnino adhuc sermonum expertus sum prudentium:

" Pudor etiam, juvenem virum seniore interrogare."

25 Hunc vero rursus allocuta est dea caesia Minerva;

16 κεύθε] A. L. 28 τετραφίμιν] Conjuncte edd. præter R.

Ibid. οὐ μὲν σε χρεὶ ἔτ' αἰδῶς] Ἐν τούτοις
 δὲ τὸ, "ὃ μὲν σε χρεὶ ἔτι αἰδῶς," ἀντίπτωσις
 ἴσθιν ἀρχαίῃ καὶ συνήθει· ἀντὶ τῆς, ὃ μὲν σοὶ
 χρεῖα αἰδῶς. Eustath. Atqui eandem banc
 phrasin sæpe alibi usurpat Poëta:

——— ἑδὲ τί σε χρεὶ
 Ταύτης ἀφροσύνης. ——— Il. γ'. 109.

——— μυθήσαιο ὅττιός σε χρεὶ.
 Odyss. α'. 124.

——— τί σε χρεὶ;
 δ'. 463.

Ver. 17. et 181. ἵπποδάμοιο] Vide ad Il.
 β'. 25.

Ver. 18. ἦντινα] Al. ἦντινα.

Ver. 18. 25. κικινυθε. — πισπείρημαι]
 Vide ad Il. α'. 57. et γ'. 736.

Ver. 20. Ψευδὸς δ' οὐκ ἐρέει· μάλα γὰρ
 πεπνυμένος ἴστί.]

Ψευδὸς δὲ μιστὶ πᾶς σοφὸς καὶ χρησίμος.

Menander Fragment. 35. ex incertis Co-
 mediis.

Ver. 22. Μέντορ, πῶς τ' ἄρ' ἴω,] "Hic
 "ego vellem habere Homeri illam Mi-

" nervam simulatam Mentori, cui dice-
 " rem;"

" Μέντορ, πῶς τ' ἄρ' ἴω, πῶς τ' ἄρ' προσπτύζομαι
 " αὐτόν;"

Cicero, Epist. ad Attic. Lib. IX. Ep. 8.

Clark. De verbo προσπτύζομαι; vide ad β'.
 77.

Ibid. πῶς τ' ἄρ' Et quomodo igitur —?
 Ver. 25. μύθοισι πισπείρημαι] "Εμπειροῦς
 εἰμί· ὅκ ἤσκημαι λόγοις. Schol.

Ver. 24. Αἰδῶς δ' αὖ,] Ambiguitatem hic
 exquisivit Eustathius, quæ nulla est. Τὸ
 δὲ, "Αἰδῶς δ' αὖ νέον ἄνδρα γεραίτερον ἐξε-
 "ρέεσθαι," γνωμικῶς μὲν ἐρρέθη, σχῆμα δὲ ἀμ-
 φιβολίας ἔχει. Οἰήσεται γὰρ τις, ἀμφίβολον
 εἶναι, εἴτε αἰδῶς, νέον ἄνδρα ἐρώτησιν δίδοναι
 ἀνδρὶ γέροντι, εἴτε καὶ ἀνάπαλιν. Τοιαῦτα
 γὰρ ὑποβάλλωσι νοεῖν αἱ συνεχεῖς δύο αἰτια-
 τικαί. Quasi scilicet sententiam tam per-
 spicuum et luculentam posteriori isto mo-
 do unquam accipere posset quisquam.
 Clark. Sed illa perspicuitas est e contex-

Τηλέμαχ’, ἄλλα μὲν αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ σῇσι νοήσεις,
 Ἄλλα δὲ καὶ δαίμων ὑποθήσεται· ἔ γάρ οὔ
 Οὐ σε θεῶν ἀέκητι γενέσθαι τε τραφέμεν τε.

- “Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη
 30 Καρπαλίμως· ὁ δ’ ἔπειτα μετ’ ἵχνια βαῖνε θεοῖο.
 Ἴζον δ’ ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἄγυριν τε καὶ ἔδρας·
 Ἐνθ’ ἄρα Νέστωρ ἦστο σὺν υἱάσιν· ἄμφι δ’ ἑταῖροι
 Δαῖτ’ ἐντυνόμενοι, κρέα ὥπτων, ἄλλα δ’ ἔπειρον.
 Οἱ δ’, ὥς ἔν ξεῖνες ἴδον, ἀδρῶοι ἦλθον ἄπαντες,
 35 Χερσὶν τ’ ἠσπάζοντο, καὶ ἐδριάσθαι ἄνωγον.
 Πρῶτος Νεστορίδης Πεισίστρατος ἐγγύθεν ἐλθὼν,

“Telemache, alia quidem in mente tua dispicies,

“Alia vero et deus suggeret; non enim puto

“Te diis invitis natumque esse nutritumque.”

Sic quidem locuta prævit Pallas Minerva

- 30 Celeriter: ille vero continuo post vestigia ibat deæ.

Venerunt autem in Pylorum virorum congregationem et consessus:

Hic scilicet Nestor sedebat cum filiis; circumque socii

Convivium apparantes, carnes assabant, aliasque transfigebant.

Illi vero, ut hospites viderunt, conferti venerunt omnes,

- 35 Manibusque prehensabant, et considerare jubebant.

Primus Nestorides Pisistratus prope accedens,

33 κρέα τ’] Edd. præter R. ut hiatus tollatur.

tu et re, non e constructione, de qua hic sermo. *Ern.*

Ver. 26. Τηλέμαχ’, ἄλλα μὲν αὐτὸς] Νομοθέτης, μετὰ τῶν γέροντων τῷ συνεδρίῳ, ῥᾶον — δυνήσεται — πάντα τὰ πρὸς τὸν τῆς εὐδαιμονίας σκοπὸν συντίνοντα τῇ νομοθεσίᾳ ἀπαρτίζειν, ἄλλως τε καὶ μεμνημένος αἰὶ τῆς θείας τῷ ποιητῷ παραμυθίας· “Τηλέμαχ’ ἄλλα μὲν αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ σῇσι νοήσεις,” Ἀλλὰ δὲ καὶ δαίμων ὑποθήσεται etc.” *Kyriac. Stroz.*, de Republ. Lib. X. ipso fine. Πάλιν αὖ τῷ Τηλεμάχῳ μέλλοντι συγγίνεσθαι βασιλεῖ πρεσβυτέρῳ, αἰδωμένῳ καὶ ἀπορρυμένῳ ὁ ἑταῖρος λέγει, “Τηλέμαχ’ ἄλλα μὲν αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ σῇσι νοήσεις,” Ἀλλὰ δὲ καὶ δαίμων ὑποθήσεται — καὶ προστίθῃσι τὴν αἰτίαν “τῆς παρὰ τῷ δαιμονίᾳ ἐλπίδος,” — ἔ γάρ οὔω Οὐδὲ σε θεῶν “ἀέκητι γενέσθαι τε τραφέμεν τε.” *Maximus Tyrius, Dissertat. XXVI.*

Ver. 27. οὐ γὰρ οἶω Οὐ σε θεῶν ἀέκητι γενέσθαι] “Οἱ ἐν τῷ, “ἔ γὰρ οἶω Οὐ σε θεῶν

“ἀέκητι γενέσθαι τε τραφέμεν τε,” φασὶ τινες λέγειν τὸν ποιητὴν, ὡς ἐκ οἴομαι νόθον σε εἶναι τῇ Πηνελόπῃ· οἷα τῶν νόθων μὴ θεῖως γενομένων, διὰ τὸ τῆς μίξεως ἐκ ἑνθεσμον. *Eustath.* Rectius videtur quod ipse deinceps addit; “Ἀλλως δὲ ἀέκητι θεῶ γενέσθαι τις καὶ τραφῆναι λέγεται, εἰ διὰ βίβλιν ἀθλιος εἴη, καὶ θεῶ ἀνεπισκόπητος. *Clark.* Usitatissimum autem conjungere γένεσιν et τροφῇ, de quo dicimus ad Callimachum. *Ern.*

Ver. 28. Οὐ σε θεῶν ἀέκητι] *Maximus Tyrius*, loco jam supra adducto, itemque *Dissertat. XXII.* ipso initio, citat οὐδὲ σε θεῶν ἀέκητι. Quod et ferri posset; pronunciando scilicet θεῶν.

Ibid. τε τραφέμεν τε.] *Al.* τετραφέμεν τε.

Ver. 32. Ἐνθ’ ἄρα Νέστωρ ἦστο σὺν υἱάσιν] *Virgil.*

Forte die solemnem illo rex Arcas honorem Amphitryoniadæ magno Divisque ferebat, Ante urbem in luco. Pallas huic filius una, Una omnes juvenum primi pauperque senatus,

- Ἀμφοτέρων ἔλε χεῖρα, καὶ ἴδρυσεν παρὰ δαιτὶ,
 Κῶεσιν ἐν μαλακοῖσιν, ἐπὶ ψαμάδοις ἀλήσι,
 Πάρ τε κασιγνήτῳ Θρᾷσυν μῆδεϊ καὶ πατέρι ᾧ.
 40 Δῶκε δ' ἄρα σπλάγχχνων μοίρας, ἐν δ' οἶνον ἔχεν
 Χρυσέῳ ἐν δέπαϊ· δειδισκόμενος δὲ προσηύδα
 Παλλὰδ' Ἀθηναίην, κέρην Διὸς Αἰγίοχοιο·
 Εὐχέο νῦν, ᾧ ξεῖνε, Ποσειδάωνι ἄνακτι.
 Τῷ γὰρ καὶ δαίτης ἠντήσατε δεῦρο μολόντες.
 45 Αὐτὰρ ἐπὴν σπείσῃς τε καὶ εὖξαι, ἥ θέμις ἐστὶ,
 Δὸς καὶ τέτῳ ἔπειτα δέπας μελιηδέος οἶνε
 Σπείσαι· ἐπεὶ καὶ τέτον οὔομαι ἀθανάτοισιν
 Εὐχέσθαι· πάντες δὲ θεῶν χατέεσ' ἄνθρωποι.
 Ἀλλὰ νεώτερός ἐσιν, ὁμηλικίῃ δ' ἐμοὶ αὐτῷ·

Utrumqueprehendit manum, et collocavit ad epulas,

Pellibus in mollibus, super arenas marinas,

Juxtaque fratrem Thrasymedem, et patrem suum:

- 40 Præbuit autem deinde viscerum partes, infundebatque vinum

Aureo in poculo; propinansque allocutus est

Palladem Minervam, filiam Jovis Ægiocchi;

“Supplica nunc, o hospes, Neptuno regi;

“Hujus enim in epulas incidistis, huc profecti.

- 45 “Cæterum postquam libaveris et supplicaveris, ut fas est;

“Da et huic deinde poculum dulcis vini

“Ad libandum; quoniam et hunc puto immortalibus

“Supplicare: omnes enim diis indigent homines.

“Sed junior est, ætas autem eadem mecum ipso:

37 ἴδρυσεν] Eæd. recte. Sic et Eust. 44 ἠντήσατο] A. I. L. ἠτήσαται] A. 2.

3. pessime.

Tura dabant: tepidusque cruor fumabat ad aras.

Æn. VIII. 102.

Ver. 33. ἐντυνόμενοι.] Vide infra ad ζ.

33.

Ibid. κρέα ὥπτων, ἄλλα δ' ἐπειρον.] Al.

κρέα τ' ὥπτων, ἄλλα τ' ἐπειρον.

Ver. 34. οὐν] Non hic supervacuum est istud ὅν. Vim enim habet in connectenda

sententia cum eo quod præcessit ver. 31.

ἴζον δ' ἐς Πυλῖαν etc.

Ver. 36. Πισίστρατος ἐγγύθεν ἐλθὼν, Ἀμφοτέρων ἔλε χεῖρα.] Virgil.

Accepitque manu, dextramque amplexus inhæ-

sit.

Æn. VIII. 124.

Ver. 38. ἐπὶ ψαμάδοις ἀλήσι.] Ammon. hoc hemistichium affert in ψάμαδος, sed habet ἀλήσιν, male. Ern.

Ver. 39. πατέρι ᾧ.] Vide ad Il. α'. 51.

Ver. 40. Δῶκε δ' ἄρα σπλάγχχνων μοίρας, ἐν δ' οἶνον ἔχεν.] Virgil.

Tum lecti juvenes certatim, aræque sacerdos Viscera tosta ferunt taurorum, onerantque canistris

Dona laboratæ Cereris, Bacchumque ministrant. Æn. VIII. 179.

Ibid. ἄρα] Deinde —. Ut par erat —.

Ver. 41. δειδισκόμενος] Vide ad Il. δ'. 4. et 262. Clark. ἀπὸ τῶ δέκω ἱωνικῶ δίσκω καὶ δεδίσκω, καὶ ἐπεινδέσει τῷ ἐ δειδίσκομαι.

- 50 Τῆνεκά τοι προτέρω δώσω χρύσειον ἄλειςον.
 “Ὡς εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἡδέος οἴνου·
 Χαῖρε δ’ Ἀθηναίη πεπνυμένω ἀνδρὶ δικαίῳ,
 Οὔνεκά οἱ προτέρη δῶκε χρύσειον ἄλειςον.
 Αὐτίκα δ’ εὐχετο πολλὰ Ποσειδάωνι ἄνακτι·
- 55 Κλυῖδι, Ποσείδαον γαίηοχε, μηδὲ μεγάρης
 Ἥρῃν εὐχομένοισι τελευτῆσαι τάδε ἔργα.
 Νέστορι μὲν πρῶτιςα καὶ υἰάσι κῦδος ὅπαζε·
 Αὐτὰρ ἔπειτ’ ἄλλοισι δίδε χαρίεσσαν ἀμοιβήν,
 Σύμπασιν Πυλίοισιν, ἀγακλειτῆς ἐκατόμβης.
- 60 Δὸς δ’ ἔτι Τηλέμαχον καὶ ἐμὲ πρήξαντα νέεσθαι,
 Οὔνεκα δεῦρ’ ἰκόμεσθα δοῇ σὺν νηὶ μελαίνῃ.
 “Ὡς ἄρ’ ἔπειτ’ ἤρᾳτο, καὶ αὐτὴ πάντα τελεύτα·

- 50 “ Propterea tibi priori dabo aureum poculum.
 Sic locutus in manibus posuit poculum dulcis vini:
 Gaudebat autem Minerva prudenti viro justo,
 Eo quod ipsi priori præbuisset aureum poculum.
 Statimque supplicavit multa Neptuno regi;
- 55 “ Audi, Neptune, terram-continens, neque dedigneris
 “ Nobis supplicantibus perficere hæc opera.
 “ Nestori quidem primo et filiis gloriam præbe;
 “ Cæterum deinde aliis da gratam remunerationem,
 “ Omnibus Pylis, ob inclytam becatombam.
- 60 “ Da insuper Telemachum et me re confecta redire,
 “ Cujus gratia huc venimus celeri cum nave nigra.”
 Sic utique deinde precabatur, et ipsa omnia perficiebat:

48 πάντας] A. L. 59 Σύμπασιν] Edd. Eust.

Eustath. p. 1778. 5. Infra δ'. 59. eodem modo dicitur δεικνύμενος. Err.

Ver. 42. et 594. Διὸς Αἰγυόχοιο.] Vide ad Il. α'. 202.

Ver. 45. Εὐχοιο ὦν, ὃ εἴπειν, Ποσειδάωνι ἄνακτι· Τῇ γὰρ καὶ δαίτης ἡντῆσας.] Virgil.

Interea sacra hæc, quando huc venistis amici, Annua, quæ differre nefas, celebrate faventes Nobiscum, et jam nunc sociorum assuescite mentis. Æn. VIII. 172.

Ver. 48. πάντες δὲ θεῶν χατίεσ' ἀνδρω-ποι.] Ita apud Aratum;

— πάντη δὲ Διὸς κεχρημέσθαι πάντες. Phænom. ver. 4.

Ver. 51. ἡδέος οἴνου.] Vide supra ad β'. 540.

Ver. 52. Χαῖρε δ' Ἀθηναίη πεπνυμένω ἀνδρὶ δικαίῳ,] Τοῖς τὸν ἐπιλογισμὸν δίδωσι, μήτε πλεονεξίᾳ τινὶ, μήτε καλῶ τὸ σῶμα, μήτε ἰσχυρῶ τὴν θῆαν χαίρεσσαν' ἀλλὰ φρονίμῳ καὶ δικαίῳ ποιήσας. Plutarch. de audiend. Poëtis. Ita Oraculum Pythiæ a Barnesio citatum;

Εὐσεβείῃσι δὲ βροτοῖς γάνυμαι τόσον, ὅσον Ὀλύμπῳ.

Ver. 60. 72. πρήξαντα — πρῆξιν.] Vide ad Il. β'. 314. et γ'. 192. Clark. Πράσσειν, pro διαπράσσειν usitatissimum bene græce scribentibus, omninoque hoc verbum non unius compositi significationem habet: interdum etiam conatum rei agendæ modo significat: quomodo πρῆξις ver.

- Δῶκε δὲ Τηλεμάχῳ καλὸν δέπας ἀμφικύπελλον.
 "Ως δ' αὖτως ἤρᾳτο Ὀδυσσεύς φίλος υἱός.
 65 Οἱ δ' ἐπεὶ ὤπτησαν κρέ' ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο,
 Μοίρας δασσάμενοι, δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Τοῖς ἄρα μύθων ἤρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.
 Νῦν δὲ κάλλιόν ἐσι μεταλλῆσαι καὶ ἔρσεσθαι
 70 Ξείνους, οἳ τινὲς εἰσιν, ἐπεὶ τάρπησαν ἐδωδῆς.

Dedit vero Telemacho pulchrum poculum rotundum.

Eodem autem modo supplicavit Ulyssis carus filius.

- 65 Hi vero postquam assarant carnes superiores et detraxerant,

Partibus distributis, celebrabant splendidum convivium.

Cæterum postquam potus et cibi desiderium exemerant,

Illis deinde sermones exordiebatur Gerenius eques Nestor;

“Nunc certe satius est inquirere et interrogare

- 70 “Hospites, quoniam sint, postquam saturati sunt cibo.

69 ἔστιν] F.

72. accipi potest. Hæc tironum causa dixi. Ern.

Ver. 62. “Ως ἄρ' ἔπειτ' ἤρᾳτο,] Hic locus annumerandus iis, ubi ἔπειτα, ut ait *Eustathius*, ἀργῶς κείται, p. 796. 48. et alibi. Si cui hoc non placet, intelligat *accepto poculo*. Ern.

Ver. 63. et 199. καλὸν] Vide ad *Il.* β'. 43.

Ibid. δέπας ἀμφικύπελλον.] Vide ad *Il.* α'. 584.

Ver. 65. ὤπτησαν] Vide supra ad β'. 300. et ad *Il.* α'. 466.

Ibid. κρέ' ὑπέρτερα] Τὰ νωτιαῖα ἔτω καλεῖ, ἢ τὰ ὑπεράνω κείμενα τῷ πυρός. *Eustath.* Τὰ ὑπέρθετα καὶ μίζονα τῶν ἔξωθεν τῶν ἐνδον ἔστιν ἔν νωτιαῖα. ταῦτα γὰρ ὑπέρχει τῶν λοιπῶν κρεῶν. *Schol.*

Ver. 67. Αὐτὰρ ἐπεὶ —, Τοῖς ἄρα μύθων ἤρχε] *Virgil.*

Postquam exempta fames, et amor compressus endi,

Rex Evandrus ait. — *Æn.* V. 111. 184.

Vide et ad *Il.* α'. 469.

Ver. 68. Τοῖς ἄρα μύθων ἤρχε] Vide supra ad β'. 15.

Ibid. Γερήνιος] Κατὰ μὲν Ἡσίοδον, ὁ ἐν Γερήνιοις ἀνατραφεὶς κρεῖσσον δι' ἀποδιδόναι, ὁ ἐν τιμῷ, παρὰ τὸ γέρας. *Schol.*

Ibid. et ver. 102. ἱππότα Νέστωρ.] Vide ad *Il.* α'. 175.

Ver. 71. ὦ ξεῖνοι, τίνες ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὕγρα κίλευθα;] *Virgil.*

Sed vos qui tandem? quibus aut venistis ab oris?
Æn. I. 373.

Dicite Dardanidæ ———

Quid petitis? quæ causa rates, aut cujus egentes
Littus ad Ausonium tot per vada cæcula vexit?
 Sive errore viæ, seu tempestatibus acti,
 (Qualia multa inari nautæ patiuntur in alto,) *Fluminis intrastis ripas, portuque sedetis.*

Æn. VII. 195. 197.

Vide et supra ad α'. 171.

Ver. 72. Ἡ τι κατὰ πρῆξιν,] “Πράττεισθαι proprie de re pecuniaria, *pecuniam* exigere, rem facere, lucrari, *lucrum* facere et exculpere e re aliqua: hinc πρᾶξις, negotiatio, mercatura; et πρακτῆρ, ἔμπορος, πραγματευτής, mercator, navi-gator. Ita sumo apud *Homerum*:

Ἡ τι κατὰ πρῆξιν, ἢ μαυρίδιος ἀλλάγησθαι

“i. e. κατ' ἐμπορίαν, *mercaturæ gratia*. — *Porph. de vita Pythag.* in initio, Ἐντεῦθεν δὲ κατὰ πρᾶξιν εἰς Σάμον ἰλθόντα. “*Lat. cum negotii causa inde in Samum venisset; mallet, mercaturæ causa.*”

Duport. Prælect. in Theophrast. Cap. 6. *Clark.* Quasi non et ipsa mercatura et pecuniæ quærendæ labor negotium bene latine dicatur, ut apud *Ciceronem* in epistolis et *Verrinis*. Nec necesse est πρῆξιν

’Ω ξεινοί, τίνες ἐστέ; πόθεν πλεῖδ’ ὕγρα κέλευθα;

’Η τι κατὰ προῆξιν, ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε,

Οἶά τε ληϊστῆρες ὑπεῖρ ἄλλα; τοί γ’ ἀλόνωνται

Ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες;

75 Τὸν δ’ αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦυδα,

Θαρσήςσας· αὐτὴ γὰρ ἐνὶ φρεσὶ δάρσος ’Αθήνη

Θῆχ’, ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἀποικομένοιο ἔροιτο,

’Ηδ’ ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνδρώποισιν ἔχῃσιν·

“O hospites, quinam estis? unde navigatis humidas vias?

“An ob aliquod negotium, aut temere erratis,

“Tanquam pradones per mare; qui errant

“Animas periculis-objectantes, malum alienis ferentes?”

75 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra alloquebatur,

Confusus; ipsa enim ei in animo confidentiam Minerva

Posuit; ut illum de patre absente interrogaret,

Et ut ipsum gloria insignis inter homines habeat;

75 ὑπεῖρ] Edd. præter R. habet tamen *Eust.* Ibid. τοί τ’] Edd. vett. *Eust.*

78 Totus versus abest edd. F. A. L. Ibid. ἐν] abest ed. R.

tam anguste capere. Et adversatur huic rei versus 82. *Ern.*

Ver. 75. Οἶά τε ληϊστῆρες ὑπεῖρ ἄλλα; Οὐκ ἄδοξον ἢ παρὰ τοῖς Παλαιαῖς τὸ ληστεύειν, ἀλλ’ ἐνδοξον. *Schol.* Οἱ γὰρ Ἕλληνες τοπά-λαι, καὶ τῶν βαρβάρων οἱ τε ἐν τῇ ἡπειρῷ παραθαλάσσιοι, καὶ ὅσοι νήσους εἶχον, ἐπειδὴ ἤρξαντο μάλλον περιεῖσθαι ναυσὶν ἐπ’ ἀλλή-λῃς, ἐτραπόνοτο πρὸς ληστείαν, ἡγουμένων ἀν-δρῶν ὃ τῶν ἀδυνατωτάτων, κέρδους τοῦ σφετί-ρου αὐτῶν ἕνεκα, καὶ τοῖς ἀσθενέσι στροφῆς. Καὶ σπρωπύπτοντες πόλειςιν ἀτειχίστοις, καὶ κατὰ κόμας οἰκυμέναις, ἤρπαζον· καὶ τὸν πλείστον τῷ βίῳ ἐντεῦθεν ἐπιοῦντο· οὐκ ἔχον-τός πω αἰσχύνειν· τὰς τῷ ἔργῳ, φέροντος δέ τι καὶ δόξης μᾶλλον. Δηλῆσι δὲ τῶν τε ἡπει-ρωτῶν τινὲς ἐτι καὶ νῦν, οἷς κόσμος καλῶς τῷτο ὄρεῖν· καὶ οἱ παλαιοὶ τῶν ποιητῶν, τὰς πύσ-τεις τῶν καταπαλιόντων, πανταχῇ ὁμοίως ἱρωτῶντες εἰ λησταὶ εἰσιν· ὡς οὔτε ἀν πυρδά-ιονται ἀπαξιοῦνται τὸ ἔργον· οἷς τ’ ἐπιμελὲς εἴη εἰδέναι, οὐκ ὀνειδιζόντων. *Thucyd.* Lib. I. sub initio. Similiter et *Sextus Empiricus*: Τό τε ληστεύειν παρ’ ἡμῖν μὲν παράνομον καὶ ἀδι-κόν ἐστι, παρὰ δὲ πολλοῖς τῶν βαρβάρων οὐκ ἄτοπον. Φασὶ δὲ οἱ καὶ εὐκλείης τῷτο οἱ Κίλικες ἐνόμιζον εἶναι, ὡς καὶ τὰς ἐν ληστείᾳ τελευτήσαντας τιμῆς ἀξίους εἶναι δοκεῖν. Καὶ ὁ Νέστωρ δὲ παρὰ τῷ Ποιητῇ μετὰ τὸ φιλο-φρονήσασθαι τὰς περὶ τὸν Τηλέμαχον, φησὶ

πρὸς αὐτοὺς, “— ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε, “Οἶά τε ληϊστῆρες;” Καίτοι εἰ ἄτοπον ἦν τὸ ληστεύειν, ἐκ ἀν οὕτως αὐτὰς φιλοφρονησάμε-νος, διὰ τὸ ὑποπτύειν μὴ ἄρα τοιοῦτοί τινες εἶεν. *Pyrrhon. Hypotyp.* lib. III. cap. 24. Eandem porro et *Germanis* consuetudi-nem fuisse testatur *Cæsar* in *Commenta-riis*: “Latrocinia nullam habent infami-” miam, quæ extra fines cujusque civitatis “fiunt.” *De Bello Gallico*, lib. VI. §. 21.

Ibid. ὑπεῖρ ἄλλα.] *Scholias* et *Eusta-thius* legunt ὑπὲρ ἄλλα. Quod et ferri po-test. Vide ad *Il.* α’. 51. *Clark.* Immo quod recipiendum erat in textum. Vid. *Var. Lect. Ern.*

Ibid. τοί γ’ ἀλόνωνται.] *Al.* τοί τ’ ἀλόνων-ται. *Clark.* Inconstans est in hac forma *Clarkius*, modo γε, modo τε præferens, ut β’. 390. hic quæque τε prætulerim, ob li-brorum consensum. Vid. *Var. Lect. Ern.*

Ver. 74. Ψυχὰς παρθέμενοι.]

Ψυχῆς οὐκ ἀλέγοντες, ἢ ἄσπετος ὄλγον ἔλονται.

Dionys. περιήγησις, ver. 712.

Clark. De παρθέμενοι vid. ad β’. 237.

Ver. 76. αὐτὴ γὰρ ἐνὶ φρεσὶ δάρσος ’Αθή-νη Θῆχ’.] Vide ad *Il.* ε’. 185. *Clark.* Sem-per hæsi in αὐτῇ, quod mihi h. l. non satis aptum, aut necessarium videtur. Ali-ter est ver. 62. ex quo forte huc venit. Pu-

- ᾠ Νέστωρ Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 80 Εἵρεαι, ὅππόθεν εἰμέν· ἐγὼ δέ κε τοὶ καταλέξω.
 Ἡμεῖς ἐξ Ἰθάκης ὑπονῆϊον εἰλήλουσμεν,
 Πρῆξις δ' ἥδ' ἰδίη, οὐ δῆμιος, ἣν ἀγορεύσω.
 Πατρὸς ἐμοῦ κλέος εὐρὺ μετέρχομαι, ἥνπῃ ἀκέσω,
 Δίς Ὀδυσσεύς ταλασίφρονος· ὃν ποτέ φασιν,
 85 Σὺν σοὶ μαρνάμενον, Τρώων πόλιν ἐξαλαπάξει.
 Ἄλλες μὲν γὰρ πάντας, ὅσοι Τρῶσιν πολέμιζον,
 Πευδόμεθ', ἥχι ἕκαστος ἀπώλετο λυγρῷ ὀλέθρῳ.
 Κεῖνς δ' αὖ καὶ ὀλεθρον ἀπενδέα θῆκε Κρονίων.
 Οὐ γάρ τις δύναται σάφα εἰπέμεν, ὅππόθ' ὄλωλεν·

“ O Nestor Nelide, ingens gloria Achivorum;

80 “ Interrogas, unde simus; ego vero tibi enarrabo.

“ Nos ex Ithaca sub-Neio-sita venimus;

“ Negotium autem hoc privatum est, non publicum, quod dicam.

“ Patris mei famam ingentem inquiero, sicubi audiero,

“ Nobilis Ulyssis magnanimi; quem pridem aiunt,

85 “ Una tecum pugnantem, Trojanorum urbem evertisse.

“ Etenim alios quidem omnes, quotquot cum Trojanis pugnarunt,

“ Audivimus, quo-in-loco unusquisque perierit sæva morte:

“ Illius vero etiam mortem incognitam fecit Jupiter.

“ Neque enim quisquam potest clare dicere, ubinam perierit;

82 ἀγορεύω] R. quod ferri potest.

tem legendum esse αὐτῷ. Aliis locis, ubi Dii animum, robur, consilium injiciunt hominibus, solum nomen Dei vel Deæ ponitur. *Ern.*

Ver. 78. Ἡδ' ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνδράποισι ἐχθρῶν] *Eustathius*, ut supra ad α'. 95. ita et hic istud μιν de *Ulysse* accipi posse existimat. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, κλέος εὐρὺ, (“ Πατρὸς ἐμῷ κλέος εὐρὺ μετέρχομαι” infra ver. 85.) ἐσθλὸν ἐλέχθη ἐν τῷ, “ Ἡδ' ἵνα μιν “ κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνδράποισι, ἔχει.” Quæ admodum inficeta videtur accipiendi ratio; præsertim cum hic præcedat illud, “ ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἀποιοχομένῃσι ἔροιτο,” versu superiori; cumque *Minervam ipsam* inducat *Poëta*, infra v. 422. *Ulyssi* dicentem; “ Αὐτὴ μιν πόμπησιν, ἵνα κλέος ἐσθλὸν “ ἔροιτο, Κεῖς ἐλέων.” Vide supra ad α'. 95. et 284. Cæterum versus hunc in quibusdam Editionibus deesse annotat *Henricus Stephanus*. Necnon verisimile est eum ex *Odys.* α'. 95. huc irrepsisse.

Clark. Non in quibusdam, sed omnibus antiquis præter *Rom.* (vid. *Var. Lect.*) ex qua in alias venit. Haud dubitanter deliverim versus ab hoc loco alienum. *Ern.*

Ver. 79. et 202. ᾠ Νέστωρ Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,] *Virgil.*

Optime *Graugenum.* — *Æn.* VIII. 127.

Ver. 81. ὑπονῆϊα] Τῆς ὑπὸ τὸ Νῆϊον ὄρος κειμένης. *Schol.* Ὅταν τε οὕτω φῇ· “ Ἡμεῖς “ ἐξ Ἰθάκης ὑπονῆϊον εἰλήλουσμεν” ἀδηλον, εἴτε τὸ αὐτὸ τῷ *Νηρίῳ* λέγει τὸ Νῆϊον, εἴτε δ' ἔτερον, ἢ ὄρος ἢ χωρίον. *Strabo Geograph.* Lib. X. *Hesychius*, notante *Barnesio*, exponit; τόπος δὲνδρον ἔχων, ἐν οἷς ἐδίσμενον τὰς ναῦς. *Al.* ὑπὸ Νῆϊα. Vide et infra ad i. 21. *Clark.* Add. supra ad α'. 186. *Ern.*

Ibid. et ver. 89. εἰλήλουσμεν, — ὄλωλεν.]

Vide ad *Il.* α'. 57. et α'. 186. 187.

Ver. 82. Πρῆξις] Vide supra ad ver. 72.

et ad *Il.* v. 192.

Ibid. ἰδίη, ἢ δῆμιος,] *Eustathius* com-

- 90 Εἴθ' ὅγ' ἐπ' ἠπείρου δάμη ἀνδράσι δυσμενέεσσιν,
Εἴτε καὶ ἐν πελάγει μετὰ κύμασιν Ἀμφιτρίτης.
Τούνεκα νῦν τὰ σὰ γέναθ' ἰκάνομαι, αἶψ' ἐθέλησθα
Κείνου λυγρὸν ὄλεθρον ἐνισπεῖν, εἴπῃς ὅπως
'Οφθαλμοῖσι τεοῖσιν, ἢ ἄλλῃς μῦθον ἄκσας,
95 Πλαζομένῃ· πέρι γάρ μιν οἷζυρὸν τέκε μήτηρ.
Μηδὲ τί μ' αἰδόμενος μειλίσσεο, μηδ' ἐλεάειρον,
'Αλλ' εὖ μοι κατάλεξον, ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς.
Δίσσομαι, εἴποτέ τοί τι πατὴρ ἐμὸς, ἐσθλὸς Ὀδυσσεὺς,
'Ἢ ἔπος, ἢ ἐργον, ὑποσὰς ἐξετέλεσσε
100 Δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί·

90 " An ille in continenti domitus sit a viris hostilibus,

" An in pelago inter fluctus maris.

" Ideo nunc ad tua genua venio, si velis

" Illius tristem mortem enarrare, sicubi videris

" Oculis tuis, aut alterius orationem audiveris,

95 " Errantis; valde enim ipsum ærumnosum peperit mater.

" Neque omnino me veritus blandiaris, neque misertus;

" Sed plane mihi narres, utcunque tibi contigit videre.

" Oro, si unquam tibi pater meus, eximius Ulysses,

" Sive dictum, sive factum, pollicitus perfecit

100 " Populo in Trojanorum, ubi passi estis clades Achivi;

99 [ἐξετέλεσεν] F. A. 1. L.

mode admonet, δῆμιος *Homeri* temporibus honeste dictum pro δημόσιος, post in partem deterioiorem de carnifice. Conf. ὅ. 512. *Ern.*

Ibid. ἀγορεύσω.] *Al.* ἀγορεύω.

Ver. 84. 85. ὃν ποτὶ φασιν, Σὺν σοὶ] Scrib. φασι, et de more *Homeri* in clausula versus, de quo jam aliquoties monui, et ad vitandam κακοφωνίαν. Mox et ver. 86. Τρῶσιν πολέμιζον' nam sequente π non additur ν. *Ern.*

Ver. 86. 87. ὅσοι Τρῶσιν πολέμιζον, — ἔκαστος ἀπώλειτο] Vide infra ad ver. 150. 131.

Ver. 88. et 119. Κρονίων.] Vide ad *Il.* α'. 265. et 397.

Ver. 91. Ἀμφιτρίτης.] Τῆς θαλάσσης· λέγεται δὲ οὕτω καὶ ἡ Ποσειδῶνος γυνή. *Schol.*

Ver. 92. Τούνεκα νῦν τὰ σὰ γέναθ' ἰκάνομαι.] *Virgil.*

Ergo eadem supplex venio. —

Æn. VIII. 382.

Ibid. αἶψ' ἐθέλησθα] Ita ex *Il.* σ'. 457. edidit *Barnesius*, quod "ἑλῶ non sit *Homericum*." Sed hoc parvi momenti. *Al.* αἶψα θέλησθα.

Ver. 95. ὅπως] Vide ad *Il.* ζ'. 124. et ν'. 756.

Ver. 96. 97. Μηδὲ τί μ' αἰδόμενος μειλίσσεο, — Ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον,] Ita *Io* apud *Æschylum*;

— εἰ δ' ἔχῃς εἰπεῖν ὅ, τι
Λοιπὸν πόνον, σήμεναι· μηδὲ μὲ οἰκτίσας
Ξύνθαλπε μύθοις ἡευδέσιν.

Prometh. vinct. ver. 684.

ubi et *Scholastes* hunc *Homeri* locum adducit.

Ver. 97. ὀπωπῆς.] Θείας, παρὰ τὰς ὅπας· (*Barnesius* ex MSS. edidit ὀπας) ἢ φωνῆς, παρὰ τὴν ὅπα. *Schol.* Veriorem esse priorem interpretationem liquet ex *Odys.* ι'. 512. ubi occurrit eadem vox, nec ullus intellectui ambiguo locus;

Τῶν νῦν μοι μνηῆσαι, καὶ μοι νημερτὲς ἔνισπε.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·

ᾧ φίλ', ἐπεὶ μ' ἔμνησας οἷζυρος, ἦν ἐν ἐκείνῳ
Δῆμῳ ἀνέτλημεν μένος ἄσχετοι υἱέες Ἀχαιῶν.

- 105 Ἡ μὲν ὅσα ζῶν νηυσὶν ἐπ' ἡεροειδέα πόντον
Πλαζόμενοι κατὰ ληϊδ', ὅπῃ ἄρξειεν Ἀχιλλεύς·
'Ηδ' ὅσα καὶ περὶ ἄστῳ μίγα Πριάμοιο ἀνακτος
Μαρνάμεθ', ἐνθάδ' ἔπειτα κατέκταθεν, ὅσσοι ἄριστοι.
'Ενθα μὲν Αἴας κεῖται ἀρήϊος, ἐνθα δ' Ἀχιλλεύς,
110 Ἐνθα δὲ Πάτροκλος, Διόφιν μήψωρ ἀτάλαντος,
'Ενθα δ' ἐμὸς φίλος υἱός, ἅμα κρατερός καὶ ἀμύμων,

"Horum nunc mihi memor sis, et mihi verum dicas."

Huic autem respondit deinde Gerenius eques Nestor;

"O amice, quoniam me recordari-facis calamitatis, quam in illo

"Populo passi sumus robore indomiti filii Achivorum;

105 "Sive quaecunque cum navibus per obscurum pontum

"Errantes ad prædam, quacunque duceret Achilles;

"Sive quaecunque circa urbem magnam Priami regis

"Pugnavimus; ibi deinde occisi sunt, quotquot optimi.

"Illic quidem Ajax jacet bellicosus, illic Achilles,

110 "Illic et Patroclus, diis consiliarius par,

"Illic et meus dilectus filius, simul fortis et eximius,

Χειρῶν ἐξ' Ὀδυσῆος ἀμαρτήσασθαι ἐπαυτήε.

Vide et ver. 95. supra.

Ver. 99. "Ἡ ἔπος, ἥτις ἐργον.] Vide ad *Il.* α'. 395. Clark. Notent etiam tirones elegantem pleonasmum: ἔπ' ὅτι τοί τι — ἡ ἔπος ἥτις ἐργον, nam primum τι, quia ante substantivum positum est, suffiebat. *Erm.*

Ver. 102. Γερήνιος] Vide supra ad ver. 68.

Ver. 103. ἐπεὶ μ' ἔμνησας] "Ὅτι τὰ, ἐπεὶ, ὡς πολλαχῶς, οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἡ ἀναπόδοτον τίθεται κατὰ ἔλλειψιν, ἐν τῷ, "ᾧ φίλ', "ἐπεὶ μ' ἔμνησας οἷζυρος," καὶ τὰ ἐξῆς "ἡ μετὰ δέκα στίχους ἀποδίδονται ἐν τῷ, "τίς κεν ἐκείνα "πάντα γὰρ μυθήσαιο;" ἡ καὶ κατωτέρω αὐτῷ, ἐν τῷ, (ver. 115.) "οὐδ' εἰ πεινάσεις "καὶ ἐξείτης." *Eustath.* Prior, ut opinor, verior accipiendi ratio; scilicet ut sententiae Apodosis, (*Ego tibi narrabo, aut aliquid simile,*) reticeri intelligatur. Vide ad *Il.* α'. 135.

Ibid. ἦν ἐν ἐκείνῳ Δῆμῳ ἀνέτλημεν] "Ὅτι ἀντιφθέγγων ὁ γέρων Νέστωρ περιουτολογεῖ,

ὃ καταμόνας ἑαυτὸν σεμνύνων, ἀλλ' ἐν τῷ κοινῷ, εἰπὼν οὕτω πῶς, "ᾧ φίλε, ἐπεὶ μ' "ἔμνησας ὧν ἐν Τροίᾳ ὑπέστημεν μένος ἄσχε- "τοί Ἀχαιοί," καὶ τὰ ἐξῆς. *Eustath.*

Ver. 106. Πλαζόμενοι κατὰ ληϊδ',] Vide supra ad ver. 75.

Ibid. ὅπῃ] *Al.* ὅπῃ.

Ver. 107. Ἡδ' ὅσα καὶ περὶ ἄστῳ μίγα Πριάμοιο] Virgil.

Mitto ea quæ muris bellando exhausta sub altis. *Æn.* XI. 256.

Ver. 109. Ἐνθα μὲν Αἴας κεῖται] Virgil.

Sævus ubi Æacida telo jacet Hector, ubi ingens Sarpedon. — *Æn.* I. 103.

Δῆλος — ἐκ πολλῶν τε ἄλλων συντεθεικὸς [ᾧ] ταύτην δευτέραν τὴν ὑπόθεσιν, ἀτὰρ δὴ καὶ τὴν λείψανον τῶν Ἰλιακῶν παθημάτων διὰ τῆς Ὀδυσσεύς, ὡς ἐπισθιδιά τινα τῷ Τρωϊκῷ πολέμῳ προσεπισφύρειν, καὶ νῆ Δι' ἐκ τῶ τὰς ὀλοφύρσεις, καὶ τὰς οἰκτους, ὡς πάσαι πεπροεγνωσμένους τοῖς ἥρωσιν ἐνταῦθα προσ-ποδιδόναι. Οὐ γὰρ ἄλλο, ἢ τῆς Ἰλιάδος ἐπί-λογός ἐστιν ἡ Ὀδύσεια. "Ἐνθα μὲν Αἴας

- ’Αντίλοχος, περὶ μὲν θείειν ταχύς, ἥδ’ ἐ μαχητής·
 ”Αλλὰ τε πόλλ’ ἐπὶ τοῖς πάθομεν κακά· τίς κεν ἐκείνα
 Πάντα γε μυθήσαιο καταθνητῶν ἀνδρώπων;
 115 Οὐδ’ εἰ πεντάετές γε καὶ ἐξάετες παραμύμνων
 ’Εξερέοις, ὅσα κείθι πάθον κακὰ δῖοι Ἀχαιοί·
 Πρὶν κεν ἀνιθδεῖς σὴν πατρίδα γαῖαν ἴκοιο.
 Εἰνάετες γάρ σφιν κακὰ ράπτομεν ἀμφιέποντες
 Παντοίοισι δόλοισι· μόγις δ’ ἐτέλεσσε Κρονίων.
 120 ’Ενθ’ ἔτις ποτὲ μῆτιν ὁμοιωθήμεναι ἄντην
 ”Ηθελ’, ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἐνίκᾳ δῖος Ὀδυσσεύς
 Παντοίοισι δόλοισι, πατὴρ τεός· εἰ ἐτέον γε

“ Antilochus, supra-modum currendo velox atque pugnator;

“ Aliaque multa præter hæc passi sumus mala: Quis illa

“ Omnia utique enarraret inter mortales homines?

115 “ Neque si vel quinquennio et sexennio hic permanens

“ Interrogaveris, quot illic passi sunt mala nobiles Achivi:

“ Prius tædio-affectus tuam ad patriam terram perveneris.

“ Novennio enim ipsis mala machinati sumus circumvenientes

“ Omnigenis dolis: vix tandem finem-dedit Saturnius.

120 “ Ibi nullus unquam prudentia æquari contra

“ Voluit; nam valde multum vincebat nobilis Ulysses

“ Omnigenis dolis, pater tuus; siquidem revera

114 κατὰ θνητῶν] Edd. 115 ἐξάετες] F. 121 ἦθελεν] F. A. 1.

“ κείθι ἀρήϊος, ἔνθα δ’ Ἀχιλλεύς, ”Ενθα δὲ
 “ Πάτροκλος etc.” Longin. §. 9.

Ver. 110. ἀτάλαντος,] Vide ad Il. β’.
 627.

Ver. 111. ”Ενθα δ’ ἐμὸς φίλος, υἱός,] Virgil.

_____ quin occidit una
 Sarpedon mea progenies, _____

Æn. X. 470.

Ver. 112. περὶ μὲν θείειν ταχύς,] Ita legit Eustathius, vocemque “περὶ” cum θείειν conjungit. Henricus Stephanus vero legendum potius πέρη, et ad ταχύς referendum existimat. “Scribens” inquit “περὶ”, non πέρη. sequor Eustathium, qui “præpositionem cum θείειν jungit; — sed “non male, imo rectius fortasse, πέρη ταχύς, id est, περισσῶς ταχύς θείειν, pro εἰς “τὸ θείειν, vel ἐν τῷ θείειν.” Quod et rectius videtur. Clark. Id postulat perpetua Homeri in hoc verbo consuetudo. Sed

in aliis tamen locis similiter scribitur περὶ, etsi non cum verbo conjungitur. Nec id est tanti. Ern.

Ver. 115. τίς κεν ἐκείνα Πάντα γε μυθήσαιο] Virgil.

Quis cladem illius noctis, quis funera fando
 Explicet? _____ Æn. II. 361.

Ver. 114. καταθνητῶν ἀνδρώπων,] Ita edidit Barnesius ex Iliad. ε’. 402. Recte, ut opinor: sæpe enim hanc phrasin usurpat Poëta. Vide intra ad ε’. 587. τ’. 285. et υ’. 76. Vulgg. κατὰ θνητῶν ἀνδρώπων. Clark. Eustathii tamen temporibus κατὰ θνητῶν in exemplis fuerit necesse est, cum dicat, Præpositionem redundare, quod de composito verbo καταθνητῶν ineptum fuerit admonere. Ern.

Ver. 115. Οὐδ’ εἰ πεντάετές γε καὶ ἐξάετες] Virgil.

O Dea, si prima repetens ab origine pergam,

Κείνῃς ἔκγονός ἐσσι· σέβας μὲν ἔχει εἰσορόωντα.

Ἦτοι γὰρ μῦθοί γε εἰκότες, εἰδὲ κε φαίης

125 "Ανδρα νεώτερον ὧδε εἰκότετα μυθήσασθαι.

"Ενθ' ἦτοι εἴως μὲν ἐγὼ καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς,
Οὔτε πότ' εἰν ἀγορῇ δίχ' ἐβάζομεν, ἔτ' ἐνὶ βελῇ,
'Αλλ' ἕνα θυμὸν ἔχοντε, νόῳ καὶ ἐπίφρονι βελῇ
Φραζόμεθ', Ἀργεῖοισιν ὅπως ὅχ' ἄριστα γένηται.

130 Αὐτὰρ ἐπεὶ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπὴν,

"Ilius filius es; admiratio me tenet aspicientem.

"Profecto enim sermones quidem similes; neque putares

125 "Virum juniorem eatenus quidem similia loqui.

"Ibi profecto usque quidem ego et nobilis Ulysses,

"Neque unquam in concione diversum dicebamus, neque in concilio,

"Sed eundem animum habentes, mente et prudenti consilio

"Consultabamus, Achivis ut quam optima fierent.

130 "At postquam Priami urbem diripuimus excelsam,

127 Οὐδέ τις] Edd. præter R.

Et vacet annales nostrorum audire laborum,
Ante diem clauso componet vesper Olympo.

Æn. I. 376.

Ver. 117. ἀνηθείς] Vide supra ad β'.
289. et ad Il. δ'. 24.

Ver. 121. μάλα πολλὸν ἐνίκᾳ δῖος Ὀδυσσεὺς Παντοίοισι δόλοισι,] *Laudi nimirum hoc, (uti hic annotat Barnesius,) non vitio datum. Ita enim de se ipso Ulysses, infra ι'. 19.*

Εἴμ' Ὀδυσσεὺς Λαερτιάδης, ὃς πᾶσι δόλοισι
'Ανθρώποισι μίλων, καὶ μιν κλέες ἔρανον ἵκει.

Ver. 121—127. ἐνίκᾳ—ἐβάζομεν,] Vide ad Il. β'. 221. et γ'. 84.

Ver. 122. εἰ ἐτέον γε] Ex h. l. clarum est, formulam hanc non esse semper dubitantis, sed etiam affirmantis; unde recte vertitur *siquidem. Ern.*

Ver. 123. ἔκγονός] *Al. ἔγγονος. Clark. Eustathius* notat ἔγγονος esse in quibusdam exemplaribus, solemnī confusionē horum verborum, de qua diximus ad *Callim. Epig. 29.* Cæterum utrumque recte, eodemque sensu dicitur, nec vera aut perpetua est distinctio, quæ ibi ab *Eustathio* traditur. Sed ab *Homero* credo esse ἔκγονος, quod magis frequentatur, quam ἔγγονος. Hanc varietatem lectionis non animadversam *Stephano* ait *Barnesius.* At

ipsi multo plures non sunt animadversæ. *Ern.*

Ibid. σέβας μὲν ἔχει εἰσορόωντα.] Apud *Ammonium* in ἔκγονος edd. vett. habent θάμβος μὲν ἔχει εἰσορόωντα, nec incredibile videbatur *Cel. Valkenari*, ab *Ammonio* θάμβος esse, quod alibi sic *Homerus* habet. Si ita est, metri negligens fuit *Ammonius.* *Homerus* permutat θάμβος, σέβας, ἄγην, ut versus ratio postulat, in hac forma loquendi. *Ern.*

Ver. 127. Οὔτε πότ' εἰν ἀγορῇ δίχ' ἐβάζομεν,] *Σημειῖναι δὲ καὶ ὅτι ὁ Νέστωρ εἰπὼν (supra ver. 120.) ὥς ἐν Τροίᾳ ὅδεις βεβλήσθαι ἦν ὁμοῖος τῷ Ὀδυσσεύϊ, καὶ ἔτω πάντων ὑπερέξαρος καὶ τῶν, ἥδη δὲ καὶ ἱαυτῷ, ὕστερον λεληθότως ἱαυτὸν εἰς ἴσον ᾤδει [ἄγει] τῷ Ὀδυσσεύϊ — καὶ φησὶν ὅτι ἐγὼ καὶ Ὀδυσσεὺς ἐν Τροίᾳ "Οὔτε πότ' εἰν ἀγορῇ δίχα βάζομεν," etc. Eustath.*

Ver. 128. ἕνα θυμὸν ἔχοντες,] *Virgil.*

His ambr unus erat. — *Æn. IX. 182.*

Ver. 130. 131. Αὐτὰρ ἐπεὶ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν — θεὸς δ' ἐκίδασεν Ἀχαιούς,]

— Postquam alta cremata est Ilion, et Danaas paverunt Pergama flammæ; — Spargimur, et ventis inimica per æquora rapti, Fulmina, noctem, imbres, iram cœlique marisque

Βῆμεν δ’ ἐν νήεσσι, θεὸς δ’ ἐκίδασσεν Ἀχαιῖς·
 Καὶ τότε δὴ Ζεὺς λυγρὸν ἐνὶ φρεσὶ μῆδετο νόσον
 Ἀργεῖοις· ἐπεὶ ἔτι νοήμονες, ἐδὲ δίκαιοι,
 Πάντες ἔσαν· τῷ σφέων πολέες κακὸν οἶτον ἐπέσπον,
 135 Μήνιος ἐξ ὅλοῃς Γλαυκῶπιδος ὀβριμοπάτρης,
 ἥτ’ ἔριν Ἀτρεΐδῃσι μετ’ ἀμφοτέροισιν ἔδηκεν·
 Τὰ δὲ καλεσσαμένῳ ἀγορὴν ἐς πάντας Ἀχαιῖς
 Μὰψ, ἀτὰρ ἐ κατὰ κόσμον, ἐς ἥλιον καταδύντα,

“ Abivimusque in navibus, deusque dispersit Achivos;

“ Et tunc sane Jupiter tristem in mente moliebatur reditum

“ Argivis : quia nequaquam prudentes neque justi

“ Omnes erant ; ideoque ipsorum multi malum fatum consecuti sunt,

135 “ Ira ex pernicioſa Minervæ forti-patre natæ,

“ Quæ contentionem Atridas inter ambos jecit :

“ Hi vero convocatis ad concionem omnibus Achivis

“ Temere, neque ut decuerat, ad solem occidentem,

131 ἐκίδασσεν] Edd. præter R.

Perpetimur Danaï. —

Ovid. Metam. lib. XIV. ver. 466. 470.

Quicunque Iliacos ferro violavimus agros,

— infanda per urbem

Supplicia, et scelerum pœnas expendimus omnes,

Vel Priamo miseranda manus. —

Virgil. Æn. XI. 255. 257.

Clark. De ἐκίδασσεν vid. Var. Lect.

Ver. 132. Καὶ τότε δὴ Ζεὺς] “ Et dès ce moment il étoit aisé de voir que Jupiter leur préparoit, etc. C’est ainsi à mon avis qu’il faut traduire ce passage. “ Jupiter ne commença pas dès ce moment à préparer aux Grecs un retour “ funeste, mais ce fut dès ce moment-là “ qu’on put s’apercevoir qu’il avoit ce “ dessein, et qu’il alloit faire tomber sur “ eux les effets de sa colere.” Dacier.

Annotatione satis supervacanea ; hoc enim, ut opinor, solummodo ait Poëta ; Malorum. quæ Græcis postea in reditu contigerunt, ibi fuisse principium. Clark. Καὶ τότε δὴ est latinorum ibi tum vel tum vero, ut alibi jam monuimus. Ern.

Ibid. λυγρὸν ἐνὶ φρεσὶ μῆδετο νόσον Ἀργεῖοις] Ita Minerva apud Euripidem :

Τὸς μὲν περὶν ἐχθρὸς Τρώας ἐφροῦναι θέλω,
 Στρατῶ δ’ Ἀχαιῶν νόσον ἐμβαλεῖν πικρὴν.

Troad. ver. 65.

Et ibid. ver. 75.

Δύσιωστον αὐτοῖς νόσον ἐμβαλεῖν θέλω.

Ver. 154. σφέων] Pronunciabatur σφῶν.

Ver. 155. Μήνιος ἐξ ὅλοῃς Γλαυκῶπιδος] Ἐπεὶ Αἴαντα τὸν Λοκρὸν ἐκάλεσαν [Barneſius legendum censet ἕκ ἐκλάσαν,] βιασάμενον ἐν τῷ ἱερῷ αὐτῆς Κασάνδρῳ. Schol. Ἦν δὲ μῆνις τῆς Ἀθηνᾶς, ὅτι μὴ ἐκολάσθη κοινῶς ὁ Λοκρὸς Αἴας ἐνυβρίσας τῇ Κασάνδρᾳ κατὰ πρὸς ὥπον τῆς Ἀθηνᾶς. Eustath.

Καὶ νῦν κεν Ἀργεῖοι γίον Ἑλλάδος ἱερὸν οὐδας
 Πάντες ἄλλος κατὰ βίνθος ἀκηδέες, εἰ μὴ ἄρα σφί
 Κέρη ἐξηγνῶτοιο Διὸς νεύσεισιν Ἀθήνη.
 Quint. Calabr. Παρειαυτομάνων, XIV. 418

Οὐκ οἶσθ’ ὀβριμοπάτρην με, καὶ ναὺς ἱμέες;

— ἥνισ’ Αἴας εἶπε Κασάνδραν βία

Κ’ ἐδέν γ’ Ἀχαιῶν ἐπαθεῖν ὑδ’ ἥκυσ’ ὑπὸ.

Euripid. Troad. ver. 69.

Nerytiusque Heros a virgine, virgine rapta,
 Quam meruit solus pœnam, digessit in omnes.

Ovid. Metamorph. lib. XIV. 468.

— Pallasne exurere classem

Argivum atque ipsos potuit submergere ponto,

Unius ob noxam et furias Ajacis Oilei?

Virgil. Æn. I. 43.

Vide et infra ad δ. 503.

Ver. 136. ἥτ’] Quæ utique —. Quæ

- (Οἱ δ' ἦλθον οἶνω βεβαρηότες υἷες Ἀχαιῶν,)
 140 Μῦθον μυθεΐσθην, τῷ εἵνεκα λαὸν ἄγειραν.
 "Ενθ' ἦτοι Μενέλαος ἀνώγει πάντας Ἀχαιῆς
 Νόσσε μιμνήσκεσθαι ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης·
 Οὐδ' Ἀγαμέμνονι πάμπαν ἐήδανε· βέλετο γάρ ῥα
 Λαὸν ἐρυκακέειν, ῥέζειν θ' ἱερὰς ἐκατόμβας,
 145 Ὡς τὸν Ἀθηναίης δεινὸν χόλον ἐξακέσαιτο·
 Νήπιος, εἰδὲ τὸ ἤδη, ὃ εἰ πείσεσθαι ἔμελλεν.
 Οὐ γάρ τ' αἰΐψα θεῶν τρέπεται νόος αἰὲν ἰόντων.
 "Ὡς τὰ μὲν χαλεποῖσιν ἀμειβομένῳ ἐπέεσσιν
 Ἔσασαν· οἱ δ' ἀνόρεσαν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 150 Ἠχῇ δεσπεσίῃ· δίχα δέ σφισιν ἦνδανε βελή.

" (Venerunt autem vino gravati filii Achivorum,)

140 " Sermonem proferebant, cujus gratia populum congregarunt.

" Ibi tum Menelaus jubebat omnes Achivos,

" Reditus meminisse super lata dorsa maris:

" Neque Agamemnoni omnino placebat: volebat is nempe

" Populum detinere, facereque sacras Hecatombas,

145 " Ut Palladis vehementem iram placaret;

" Stultus, neque istud noverat, quod non persuasurus erat.

" Non enim statim deorum vertitur mens sempiternorum.

" Sic hi quidem asperis vicissim contendentes verbis

" Stabant: surrexerunt vero bene-ocreati Achivi,

150 " Clamore ingenti: bifariam autem ipsis placebat consilium.

144 ῥίξαι] R. 149 Ἔσασαν] R. A. 5. contra ver. 181. A. 2. L.

scilicet. Clark. In fine debebat esse ἔθης. Ern.

Ver. 158. Μῦθον, ἀτὰρ ἐ κατὰ κόσμον, ἐς ἥλιον καταδύντα.] " Veteres matutino tem-
 " pore conciones habebant; ideo hoc in-
 " decenter factum esse ait Poëta, ut noc-
 " tu Græci convenerint." Spondan. Rec-
 " tius, ut opinor, Eustathius; Ἰστέον δὲ
 ὡς ἐ φέγει ἀπλῶς ὁ Παιστής τὸ ἐς ἥλιον δύ-
 " στα ἐπ' ἀγορὰν ἐλθεῖν τὰς Ἀχαιῆς· τῷτο γὰρ
 καλῶς ἂν ποτε γένοιτο, καθὰ καὶ τὸ ἐν νυκτὶ,
 ὡς ἐν πολλαῖς τῶν ἱστορίων, καὶ ἐν ταῖς Ὀμη-
 ρικαῖς δὲ νυκτιγησίαις εὐρεται. Οὐκ ἔστιν, ὡς
 ἐρρέθη, ἐς τὸ πᾶν ἀπαρίσκειται ὁ Ποιητὴς τῇ
 πρὸς ἱστέραν ἀγορῇ, ἀλλ' ἔτι ἐ κατὰ κόσμον
 ἦλθον, οἶνω βεβαρημένοι. Διὸ καὶ ἀκόσμως
 ἐσάσαντες, ἐμερίσθησαν.

Ver. 159. βεβαρηότες] Vide infra ad ζ'. 467. et ad II. β'. 514.

Ver. 141. "Ενθ' ἦτοι Μενέλαος] Ὁ δ' ἔν
 Σοφοκλῆς ποιήσας τὸν Μενέλαον ἐκ τῆς Τροίας
 ἀπαίρειν σπυῖδοντα, ἐν τῇ Πολυξένη, τὸν δ'
 Ἀγαμέμνονα μικρὸν ὑπολειφθῆναι βεβόηοντο,
 τῷ ἐξῆλάσασθαι τὴν Ἀθηνᾶν χάριν, εἰσάγει
 λέγοντα τὸν Μενέλαον·

Σὺ δ' αὖθι μίμνον τὴν κατ' Ἰδαίαν χθόνα,
 Πόιμνας Ὀλύμπου συναγαγὼν Ἀνηπόλει.
 Strabo Geograph. Lib. X.

Ver. 144. ῥέζειν] Al. ῥίξαι.

Ver. 147. Οὐ γάρ τ' αἰΐψα θεῶν τρέπεται
 νόος]

Διὸς γὰρ δυσπαρεσῆκτοι ἐρέεεσ·
 Æschylus Prometh. vinct. 54.

Ver. 149. et 182. Ἔσασαν] Vide ad II.
 μ'. 55.

- Νύκτα μὲν αἴεσαμεν, χαλεπὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντες
 Ἀλλήλοισ· (ἐπὶ γὰρ Ζεὺς ἤρτυε πῆμα κακοῖο·)
 Ἡῶθεν δ’ οἱ μὲν νέας εἵλκομεν εἰς ἄλλα δῖαν,
 Κτήματά τ’ ἐντιδέμεσθα, βαθυζῶντας τε γυναιίκας.
 155 Ἡμίσεες δ’ ἄρα λαοὶ ἐρητύοντο μένοντες
 Αὔθι, παρ’ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν·
 Ἡμίσεες δ’ ἀναβάντες ἐλαύνομεν· αἱ δὲ μάλ’ ὤκα
 Ἐπλεον· ἐσόρεσεν δὲ θεὸς μεγαλήτεα πόντον.
 Ἐς Τένεδον δ’ ἐλθόντες, ἐρέξαμεν ἱρὰ θεοῖσιν,
 160 Οἴκαδε ἰέμενοι· Ζεὺς δ’ οὔπω μήδετο νόσον,
 Σχέτλιος, ὅς ῥ’ ἔριν ὥρσε κακὴν ἐπὶ δεύτερον αὔτις.
 Οἱ μὲν ἀποσρέψαντες ἔβαν νέας ἀμφιελίσσας,

“ Per noctem quidem dormivimus, perniciose cogitantes

“ Invicem: (in nos enim Jupiter parabat damnum mali:)

“ Mane autem hi quidem naves deduximus in mare vastum,

“ Resque imposuimus, et profunde-succinctas mulieres.

155 “ Dimidia autem proinde pars populi se-continebat manens

“ Illic, apud Atridem Agamemnonem, pastorem populorum :

“ Dimidia autem consensis-*navibus* remigabamus; hæ autem valde velociter

“ Navigabant; stravit autem deus vastum pontum.

“ In Tenedum autem quum advenissemus, fecimus sacra diis,

160 “ Domum-*redire* festinantes: Jupiter vero nondum meditabatur reditum,

“ Infestus; qui contentionem concitavit malam secundo iterum.

“ Alii quidem aversis iverunt navibus remigio-utrinque-instructis,

159 ἱερὰ] F. A. 1. L.

Ver. 151. φρεσὶν ὀρμαίνοντες] Vide ad *Il. i. 5.*

Ver. 155. ἄλλα δῖαν,] *Mare magnum.* Vide infra ad ver. 158.

Ver. 155. ἄρα] Non hic supervacaneum est istud ἄρα· sed vim habet in connectenda sententia cum eo quod præcedit, ver. 150. — δίχα δὲ σφισιν ἦδαν βελή.

Ver. 157. αἱ δὲ μάλ’] Refertur ad *naves*, quæ intelliguntur in ἐλαύνομεν. Sic est etiam mox ver. 176. *Ern.*

Ver. 158. ἐσόρεσεν δὲ θεὸς μεγαλήτεα πόντον.] “Ἐφρωσεν, γαλήνην ἐποίησεν. *Schol. Virgil.*

Sternitur æquor aquis. — *Æn. V. 821.*

Ibid. μεγαλήτεα πόντον.] Non, *μεγάλα κήτη ἔχοντα*, uti minus recte exponit *Scho-*

liastes; sed *magnum, vastum.* Sic *Il. 9. 222.* et *λ. 5.*

Στῆ δ’ ἐπ’ Ὀδυσσῆος μεγαλήτεϊ νηϊ μελαίνῃ.

Item *λ. 599.*

Ἐπὶ πρῶμῃ μεγαλήτεϊ νηϊ.

Et *φ. 22.*

Ἦς δ’ ὑπὸ δελφῖνος μεγαλήτεος. —

Ver. 161 ὅς ῥ’] *Qui scilicet.*

Ver. 162. 163. Οἱ μὲν—Ἀμφ’ Ὀδυσῆα etc.] Non bene *Clarkius*: *Alii quidam* — qui circa *Ulysssem* erant. Sensus est: *Nam Ulysses quidem prudens atque callidus, cum suis convertit cursum navium retro etc. Οἱ ἀμφ’ Ὀδυσῆα non est Ulysses, ut quidam hanc formam interpretantur, sed*

- ‘Αμφ’ Ὀδυσῆα ἄνακτα δαΐφρονα ποικιλομήτην,
 Αὖτις ἐπ’ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦρα φέροντες.
 165 Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηυσὶν ἀολλέσιν, αἱ μοι ἔποντο,
 Φεῦγον, ἐπεὶ γίνωσκον, ὃ δὴ κακὰ μῆδετο δαίμων·
 Φεῦγε δὲ Τυδέος υἱὸς Ἀρήϊος, ὃρσε δ’ ἐταίρους·
 Ὀψὲ δὲ δὴ μετὰ νῶϊ κίε ξανθὸς Μενέλαος,
 Ἐν Λέσβῳ δ’ ἔκλιχεν δολιχὸν πλόον ὀρμαίνοντας,
 170 Ἡ καθύπερθε Χίοιο νεοίμεθα παιπαλοέσσης,
 Νῆσος ἐπὶ Ψυρίης, αὐτὴν ἐπ’ ἀριζέρ’ ἔχοντες,
 Ἡ ὑπένερθε Χίοιο, παρ’ ἠνεμόεντα Μίμαντα.
 Ἡ τέομεν δὲ θεὸν φῆναι τέρας· αὐτὰρ ὅγ’ ἡμῖν
 Δεῖξε, καὶ ἠνώγει πέλαγος μέσον εἰς Εὐβοίαν

“ Qui circa Ulyssem erant regem prudentem varii-consilii,

“ Rursus Atridae Agamemnoni gratificantes.

- 165 “ Sed ego cum navibus confertis, quæ me sequebantur,

“ Fugi, quoniam cognoscebam, quod jam mala meditabatur deus:

“ Fugit porro Tydei filius bellicosus, excivitque socios:

“ Sero autem tandem ad nos venit flavus Menelaus,

“ In Lesbo vero invenit de longa navigatione deliberantes,

- 170 “ An supra Chium iremus asperam,

“ Ad insulam Psyriam, ipsam a sinistris habentes:

“ An sub Chio, propter ventosum Mimanta.

“ Rogabamus autem deum ostendere signum: ille vero nobis

“ Ostendit, et jussit pelagus medium in Eubœam

169 ἔκλιχ:] F. A. 2. 3.

Ulysses cum suis. De quo plura dixi ad *Xenoph. Mem. Socr. I. 1. Ern.*

Ver. 164. ἐπ’ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦρα φέροντες.] Ὀδυσσεὺς δὲ τῶ βασιλεῖ ἐπὶ κακῶ οἰκίῳ χαρίζεται· τῷτο γὰρ δολοῖ τὸ, ἦρα φέρειν, ὃ ἐστὶ χάριν· ὅπερ ἐπίηρα φασὶν οἱ ὕστερον. *Eustath.* Verum, ut opinor, phrasis hæc “ ἐπ’ Ἀτρεΐδῃ — ἦρα φέροντες; ” ea ipsa est, quam Recentioribus tribuit vir eruditus; scilicet, Ἀτρεΐδῃ ἐπίηρα φέροντες; eaque non a Recentioribus solis, sed et ab ipso. *Homer.* alibi usurpata est; Ut *Il. α’. 572.*

Μητρί φίλῃ ἐπίηρα φέρον.

Et *Ibid.* ver. 578.

Πατρὶ φίλῃ ἐπίηρα φέρειν.

Clark. Nempe ἐπὶ non cum Ἀτρεΐδῃ, sed cum ἦρα jungendum, quod et ratio linguæ docet. *Ern.*

Ver. 166. ὃ δὴ κακὰ] Vide ad *Il. ζ’. 453.*

Ver. 169. Ἐν Λέσβῳ] Λέσβος νῆσος Τροίας, ἔχουσα πόλεις, Πύρραν, Ἐρεσσον, Μιτυλήνην, Μήθυμαν, Ἀντισσαν. *Schol.*

Ver. 170. Ἡ καθύπερθε Χίοιο] Κεῖται ἡ νῆσος Χίος μέση τῶν Ψυρῶν καὶ τῇ Μίμαντος. *Schol.* ad ver. 171.

Ver. 171. Νῆσος ἐπὶ Ψυρίης,] Νησιδίον ἐστὶ λυπρὸν ἀπέχον σαδίας π’ τῆς Χίος· ὃ καὶ αἰγιαλὸν ἔχει, ἐν ᾧ ἐστὶ λιμὴν ἐκδεχόμενος ἀπὸ τῇ Αἰγαίᾳ πειλάγῳ; ταρασσομένας τὰς ναυς· μέμνεται Δημοσθένης. *Schol. Clark.* Ad hunc locum alluditur magna cum venustate ab Attico suadente Ciceroni iter tutum ab Antonio capessere. Vid. *Epist.* ad *Att.* XVI. 13. et ibi *S. Bosium*, aut *Clavem Cicer.* in Græcis. *Ern.*

Ibid. αὐτὴν] Τὴν Χίον λέγει. *Schol.*

Ver. 172. παρ’ ἠνεμόεντα Μίμαντα.] Μί-

- 175 Τέμνειν, ὄφρα τάχις α ὑπ’ ἐκ κακότητα φύγοιμεν.
 Ὄρτο δ’ ἐπὶ λιγύς ἔρος ἀήμεναι· αἱ δὲ μάλ’ ὤκα
 Ἰχθυόεντα κέλευθα διέδραμον· ἐς δὲ Γεραισὸν
 Ἐννύχαια κατὰγοντο· Ποσειδάωνι δὲ ταύρων
 Πόλλ’ ἐπὶ μῆρ’ ἔδεμεν, πέλαγος μέγα μετρήσαντες.
 180 Τέτρατον ἡμαρ ἦεν, ὅτ’ ἐν Ἀργεῖ νῆας εἴσαε
 Τυδεΐδew ἔταροι Διομήδεος ἱπποδάμοιο
 Ἔσασαν· αὐτὰρ ἔγωγε Πύλονδ’ ἔχον· ἐδέ ποτ’ ἔσβη
 Οὔρος, ἐπειδὴ πρῶτα θεὸς πρόεηκεν Ἀῆναι.
 Ὄς ἦλθον, φίλε τέκνον, ἀπευδής· ἐδέ τι οἶδα
 185 Κείνων, οἳ τ’ ἐσάωθεν Ἀχαιῶν, οἳ τ’ ἀπόλοντο.
 Ὅσσα δ’ ἐνὶ μεγάροισι κατῴμενος ἡμετέροισι

- 175 “Secare; ut quam-celerrime infortunium effugeremus.
 “Orsus est autem stridulus ventus spirare: *naves* vero valde velociter
 “Piscosas vias percurrerunt; et ad Geræstum
 “Nocturnæ deductæ sunt: Neptuno autem taurorum
 “Multa femora posuimus, pelagus magnum emensi.
 180 “Quartus dies erat, quando in Argis *naves* æquales
 “Tydidæ socii Diomedis equum-domitoris
 “Statuere: ego vero in Pylum cursum-tenui; nec unquam desiit
 “Ventus, postquam primum deus præmisit flare.
 “Sic veni, dilecte fili, inscius; neque quicquam scio
 185 “De illis, qui servati sint Achivorum, quique perierint.
 “Quæcunque autem in ædibus sedens nostris

175 ὑπεκκακότητα] Edd. præter R. 179 ἐπιμήρ’ ἔδεμει] F. A. 1. L.

μας, ὅρος ἀντικρὺ Χίε τῆς νῆος, ἀπὸ Μίμαν-
 τος ἐνός τῶν Γηγάντων, ὀνομασθέν. Schol.

Μεταξὺ δὲ τῶν Ἐρυθρῶν καὶ τῶ ὑποκρήμην,
 Μίμας ἐστὶν ἔρος ὑψηλόν, εὐθρον, πολυειδές.
 Strabo Geograph. Lib. XIV.

Ver. 174. πέλαγος μέσον] Τὴν τέτων μέ-
 σον ὁδόν. Schol.

Ibid. Εὐβοίαν] Νῆσον, ἰγγύς Ἀθηνῶν.
 Schol.

Ver. 176. λιγύς] Vide ad *Il.* τ’. 350.

Ver. 177. ἐς δὲ Γεραισὸν] Γεραισός, λιμὴν
 Εὐβοίας. Schol.

Ibid. ἐς δὲ Γεραισὸν Ἐννύχαια κατὰγον-
 το.] Ἦγον διὰ μιᾶς νυκτὸς κατέστειλαν εἰς τὸν
 ἐπὶ λιμῖνα. Eustath. Quod fieri non
 posse existimans Dna Dacier, Græcos,
 nocte apud Lesbum, (ver. 169) consiliis
 agitandis traducta, mane inde discessisse,
 per totam diem navigasse, et subsequen-

tis noctis fine ad Geræstum appulisse con-
 jicit. Porro neque vox ἰννύχιος sensu, quo
 hic accipit Eustathius, usquam alibi apud
 Poëtam usurpatur, sed semper, *noctis tem-*
pore, sive *nocturnus*, significat. Vide ad
Iliad. λ’. 682. 715. et φ’. 37. Neque ali-
 ter hic intellexit Scholiastes qui exponit
 Ἐωθινὰ, ὑπὸ νύκτα.

Ver. 179. μῆρ’ ἔδεμει,] *Al.* μερὶ ἔδεμει
 “Quam lectionem,” inquit Barnesius,
 “sunt, qui defendunt, per συνεχφώνησιν
 “contrahentes duas breves in unam lon-
 “gam.” Sed nihil opus. Nam, ut recte
 annotat vir idem eruditus, alibi apud *Ho-*
merum occurrunt μῆρ’ et μερά. Vide in-
 fra ad μ’. 364. et ad ν’. 26. idem ad *Il.* α’.
 464. et β’. 427.

Ver. 180. νῆας εἴσαε] Vide supra ad ver.
 10.

Πεύθομαι, ἥ δέ μοι ἐστὶ δαΐσειαι, εἰ δέ σε κεύσω.

Εὖ μὲν Μυρμιδόνας φάσ' ἐλθέμεν ἐγχεσιμώεσς,
Οὓς ἄγ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου φαίδιμος υἱός·

190 Εὖ δὲ Φιλοκτήτην, Ποιάντιον ἀγλαὸν υἱόν·

Πάντας δ' Ἰδομενεὺς Κρήτην εἰσέγαγ' ἑταίρους,
Οἳ φύγον ἐκ πολέμου, πόντος δὲ οἱ ἔτιν' ἀπήυρα.

Ἀτρεΐδην δὲ καὶ αὐτοὶ ἀκέετε, νόσφιν ἑόντες,
"Ὡς τ' ἦλθ', ὥς τ' Αἰγισθος ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον.

195 Ἀλλ' ἦτοι κείνος μὲν ἐπισμυγεῖσθαι ἀπέτισεν·

"Ὡς ἀγαθὸν καὶ παῖδα καταφθιμένοιο λιπέσθαι

Ἀνδρός· ἐπεὶ καὶ κείνος ἐτίσατο πατροφονῆα,
Αἰγισθὸν δολόμητιν, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.

Καὶ σὺ, φίλος, (μάλα γάρ σ' ὀρώ καλὸν τε μέγαν τε,)

" Audivi, ut par est, doceberis; neque te celabo.

" Bene quidem Myrmidonas dicunt rediisse hastis-exercitatos,

" Quos duxit Achillis magnanimi præclarus filius:

190 " Bene etiam Philocteten, Pœantis illustrem filium:

" Omnes porro Idomeneus in Cretam duxit socios,

" Qui fugerunt ex bello: pontus nempe ei nullum abstulit.

" Atridem vero et ipsi auditis, quanquam procul sitis,

" Utque venit, utque Ægisthus ei molitus est tristem mortem.

195 " Sed sane ille quidem graviter luit:

" Adeo bonum, et filium interempti relictum esse

" Viri; quoniam et ille ultus est parricidam,

" Ægisthum dolosum, qui ei patrem inclytum interfecerat.

" Et tu, amice, (valde enim te video pulchrumque magnumque,)

191 εἰς Κρήτην] F. quod ferri potest, si post leg. ἤγαγ'.

Ver. 181. Τυδείδῃσιν] Pronunciabatur Τυδείδω. Vide ad II. α'. 1. et β'. 811.

Ver. 184. "Ὡς ἦλθον, φίλε τέκνον, ἀπευθής·] Σημειῶσαι δὲ, ὅτι ἐπιτίθεται ἀναρτᾶ κατὰ τὰς Παλαιὰς τὸν λόγον ὁ Παιητὴς ἐπὶ Νέστορος, ἵνα τὰ λοιπὰ δι' ἄλλου χωρὶς δηλώσῃ· τὸ γὰρ ἐνὶ ἀνδρώπῳ πάντων φασὶ τῶν περὶ τὸν νόστον τὴν ἐμπειρίαν περιδεῖναι, ἢ πιθανόν· ἐν μέρει δὲ δηλωμένων, ἀξιοπίστον γίνεται τὸ πᾶν. Eustath.

Ibid. φίλε τέκνον,] "Ἦτοι πρὸς τὸ συμαινόμενον ἀπήντησε φίλος, τὸ γὰρ τέκνον [Ita ex Aloysii MS. edidit Barnesius pro vulgato φίλος γὰρ τὸ τέκνον] ἠδ' ἐτέρου· ἢ πρὸς τὸ συνώνυμον τὸ παῖς. Schol. Prior (ut opinor) verior accipiendi ratio. Vide infra ad λ'.

90. 91. Clark. Utraque ratio fere eodem redit. Et sunt loca, ubi necessarium est, aliud substantivum synonymum intelligere. Thuc. II. 47. ἡ νόσος πρῶτον ἤρξατο γενέσθαι τοῖς Ἀθηναίοις λεγόμενον etc. ubi in λεγόμενον necessario e νόσος intelligendum νόσημα. Conf. ad μ'. 74. 75. Ern.

Ver. 188. Εὖ μὲν Μυρμιδόνας] Οἱ νεώτεροι τὸν Νεοσπόλεμον εἰς τὴν Ἑπειρὸν ἐλθεῖν λέγουσι. Schol.

Ibid. ἐγχεσιμώεσς,] Ἐγχεσίμωροι δὲ, ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι, οἱ αἰχμηταί· οἱ περὶ ἔγχη μεμορημένοι, ὃ ἐστὶ κακοπαθεῖντες. Eustath. Vide ad II. γ'. 242.

- 200 "Αλκιμος ἔσσι, ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦνδα·
ᾧ Νέστωρ Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
Καὶ λῆην κεῖνος μὲν ἐτίσατο, καὶ οἱ Ἀχαιοὶ
Οἴσσεσι κλέος εὐρύ, καὶ ἔσσομένοισιν ἀοιδῇν.
205 Αἱ γὰρ ἐμοὶ τοσσὴνδε θεοὶ δύναμιν παραδείν
Τίσασθαι μνηστῆρας ὑπερβασίης ἀλεγεινῆς,
Οἷτε μοι ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωνται.
Ἄλλ' ἔ μοι τοῖστον ἐπέκλωσαν θεοὶ ὄλβον,
Πατρί τ' ἐμῷ καὶ ἐμοί· νῦν δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμψης.
210 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερῆνιος ἱππότα Νέστωρ·
ᾧ φίλ', ἐπειδὴ, ταῦτά μ' ἀνέμνησας καὶ εἶπες,
Φασὶ μνηστῆρας σῆς μητέρος εἵνεκα πολλὰς

200 "Fortis sis; ut aliquis tibi, et posterorum bene dicat."

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;

"O Nestor Nelide, magna gloria Achivorum,

"Et abunde ille quidem ultus est, et ei Achivi

"Deferent gloriam amplam, et posteris præconium.

205 "Utinam enim mihi tantam dii vim dedissent

"Ad ulciscendos procos ob injuriam molestam,

"Qui me contumelia afficientes perniciose machinantur.

"Sed non mihi hujusmodi destinarunt dii felicitatem,

"Patrique meo et mihi; nunc autem opus est pati omnino."

210 Huic autem respondit deinde Gerenius eques Nestor;

"O amice, quandoquidem hæc me recordari-fecisti, et locutus es,

"Aiunt procos, tuam matrem propter, multos

205 Εἰ γὰρ] A. 1. Ibid. τόσῃν] F. A. 1. 5. 211 εἶπας] R.

Ver. 189. Ἀχιλλῆος μεγαθύμου φαίδιμος
εἶος] Neoptolemus.

Ver. 194. "Ὡς τ' ἦλθ', ὥς τ' Αἰγισθοῦς]
Vide infra ver. 263. et δ'. 521.

Ver. 195. 197. 203. 206. 216. Ἀπέτι-
σεν' — ἐτίσατο — Τίσασθαι — ἀποτίσεται.]
Vide ad Il. i'. 508. et δ'. 116.

Ver. 196. "Ὡς ἀγαθὸν καὶ παῖδα κατα-
φθιμένοιο λιπείσθαι] Ita Iliad. ζ'. 484.

—— τῷ καὶ τίς τις εὖχεται ἀντὶ
Γνωτὸν ἐν μεγάροις ἀεὶως ἀλκτῆρα λιπείσθαι.

Clark. Sensus idem, sed λιπείσθαι diver-
sis videtur modis dici. Nam Il. ζ'. 484.
accipitur active, optat sibi relinquere: at
h. l. passive accipiendum, quod Eustath.
monet, intelligendum ἀγαθὸν παῖδα. Bo-

num est, filium etiam bonum esse patris
boni, qui interfectus sit. Nam alias ultio
nulla est. Ern.

Ibid. καταφθιμένοιο] Vide ad Il. β'. 45.

Ver. 197. κείνος] Orestes. Vide infra
ver. 306. 308.

Ver. 204. ἔσσομένοισιν ἀοιδῇν.] Al. ἔσσο-
μένοισι πυθίσθαι.

Ver. 205. Αἱ γὰρ] Vide ad Il. ε'. 22.
et η'. 152.

Ibid. τοσσὴνδε] Vide ad Il. υ'. 557.

Ver. 206. Τίσασθαι μνηστῆρας ὑπερβασίης
ἀλεγεινῆς.] Τὸ δὲ, "ὑπερβασίης ἀλεγεινῆς,"
ἀντίπτωσις ἐστὶ τὸ γὰρ ὁρθὸν ἦν, "Τίσασθαι
"μνηστῆρων ὑπερβασίαν." Eustath. Atqui id
multo languidius esset dictum. Clark.

- Ἐν μεγάροις, ἀέκητι σέθεν, κακὰ μηχανάσθαι.
 Εἶπέ μοι, ἥ ἐκὼν ὑποδάμνασαι, ἢ σέ γε λαοὶ
 215 Ἐχθαίρεσ' ἀνὰ δῆμον, ἐπισπόμενοι θεῶ ὁμφῇ;
 Τίς δ' οἶδ', εἴ κέ ποτέ σφι βίας ἀποτίσεται ἐλθὼν,
 ἥ ὅγε μῆνος ἐὼν, ἢ καὶ σύμπαντες Ἀχαιοί;
 Εἰ γάρ σ' ὥς ἐδέλοι φιλέειν γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Ὡς τότε Ὀδυσσεύς περικήδετο κυδαλίμοιο,
 220 Δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχομεν ἄλγ' Ἀχαιοί.
 (Οὐ γάρ πα ἴδον ὧδε θεὸς ἀναφανδὰ φιλεῦντας,
 Ὡς κείνῳ ἀναφανδὰ παρίσατο Παλλὰς Ἀθήνη.)
 Εἴ σ' ἔτως ἐδέλοι φιλέειν, κήδοιτό τε θυμῷ,
 Τῷ κέν τις κείνων γε καὶ ἐκλελάθοιτο γάμοιο.
 225 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦυδα·

“ In ædibus, te invito, mala machinari.

“ Dic mihi, an lubens vinceris, an te cives

215 “ Odio-habent publice, sequentes dei oraculum?

“ Quis scit, an aliquando eorum violentiam ulciscatur reversus,

“ Sive ipse solus existens, sive et universi Achivi?

“ Si enim te sic vellet amare cæsia Minerva,

“ Quemadmodum Ulyssis quondam supra-modum-curam-habuit gloriosi,

220 “ Populo in Trojanorum, ubi passi sumus dolores Achivi:

“ (Non enim unquam vidi usque-adeo deos manifeste amantes,

“ Quemadmodum illi manifeste astitit Pallas Minerva.)

“ Si te adeo vellet amare, curareque in animo,

“ Tum quispiam illorum utique oblivisceretur nuptiarum.”

225 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;

215 μητιάσθαι] R. 225 οὕτω γ' ἐδέλω] F. A. 1. L. οὕτως γ' ἐδέλοι] A.

2. 3. illud non displicet.

Cur autem non est languidius ver. 216. βίας ἀποτίσεται. Nihil est hic nisi variatio modi loquendi: in ὑπερβασιῆς intelligendum ἔνεκα. Ern.

Ver. 207. Οἶτε] Qui scilicet.

Ver. 209. οὖν δὲ χεῖρ τετλάμεν ἔμπης.] Terent.

Quod sors feret, feremus æquo animo.

Phorm. Act. I. Scen. II. ver. 88.

Ver. 210. et 255. Γερήνιος ἱππότεα Νέστωρ.] Vide supra ad ver. 68. et ad Il. α'. 175.

Ver. 211. ἔμπης,] Al. ἔμπας. Quod idem.

Ver. 217. ἥ ὅγε μῆνος ἐὼν,] De istius,

ὄγε, venustate, vide supra ad β'. 527. et ad Il. γ'. 409.

Ver. 218. 221. 225. φιλέειν — φιλεῦντας, — φιλέειν,] Vide ad Il. υ'. 304.

Ver. 219. περικήδετο] Al. περί κήδετο.

Ver. 220. Δῆμῳ ἐνὶ Τρώων,] Vide supra ad α'. 103.

Ver. 222. Ὡς κείνῳ ἀναφανδὰ παρίσατο Παλλὰς Ἀθήνη.] Vide ad Il. κ'. 278.

Ver. 225. οὕτως γ' ἐδέλοι, et οὕτω γ' ἐδέλοι.

Ver. 224. Τῷ κέν τις κείνων] Ἰστέον δὲ ὅτι τό, τις, πολλάκις ἔχ' ἕνα δηλοῖ ἀπλῶς, ἀλλὰ πάντας, ληφθὲν ἀντὶ τοῦ, εἰς ἕκαστος. Οὕτως παρὰ Σοφοκλεῖ λέγουσιν ὁ χορὸς οἱ Σαλαμῖνι-

’Ω γέρον, ἔγω τῷτο ἔπος τελέεσθαι οἶω.
Δίην γὰρ μέγα εἶπες· ἄγῃ μ’ ἔχει· ἐκ ἂν ἔμοιγε
’Ελπομένῳ τὰ γένοιτ’, ἐδ’ εἰ θεοὶ ὥς ἐθέλοιν.

Τὸν δ’ αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις ’Αθήνη·

- 230 Τηλέμαχε, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;
’Ρεῖα θεός γ’ ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σαῶσαι.
Βελοίμην δ’ ἂν ἔγωγε καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας,
Οἵκαδε τ’ ἐλθέμεναι καὶ νόσιμον ἦμαρ ἰδέσθαι,
’Ἢ ἐλθὼν ἀπολέσθαι ἐφ’ ἑσίοις, ὥς ’Αγαμέμνων
235 ’Ωλεθ’, ὑπ’ Αἰγίσθοιο δόλῳ καὶ ἧς ἀλόχοιο.
’Αλλ’ ἦτοι θάνατον μὲν ὁμοίῳ ἐδὲ θεοὶ περ
Καὶ φίλῳ ἀνδρὶ δύνανται ἀλαλκέμεν· ὅπποτε κεν δῇ
Μοῖρ’ ὀλοή κατ’ ἐέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο.

“ O senex, nunquam hunc sermonem perfectum iri existimo :

“ Nimis enim magnum dixisti; stupor me tenet: non mihi

“ Speranti ea contingerent, neque si dii sic vellent.”

Hunc vero rursus allocuta est dea caesia Minerva;

- 250 “ Telemache, quale tibi dictum effugit septum dentium ?

“ Facile Deus, si quidem voluerit, etiam e-longinquo virum servaverit.

“ Mallem vero ego etiam dolores multos passus

“ Domum redire, et reditus diem videre,

“ Quam reversus perire propria-in-domo; uti Agamemnon

- 255 “ Perii, Ægisthi dolo et suæ uxoris.

“ Verum enimvero mortem omnibus-æque-gravem neque dii ipsi

“ Etiam ab amato viro possunt arcere, quandocunque tandem

“ Fatum perniciosum corripuerit longum-somnum-adferentis mortis.”

227 ἐδ’ αὖ] Edd. præter R. 251 θεός κ’ ἐθέλων] Eæd. 232 αὖ] abest
iisdem.

οι, (*Ajax*, ver. 245. 247.) ὥς νῦν καιρός “ τι-
“ νι ποδοῖν κλοπὰν ἀρεῖσθαι” ἤγυν ἄρτι και-
ρὸς ἡμῖν φυγεῖν λάθρα. Οὕτω κἀνταῦθα ἐκλε-
λάθοιτό τις γάμψ’ ὃ ἐστὶν ἔκαστος τῶν μνηστή-
ρων. *Eustath.*

Ver. 227. οὐκ ἂν ἔμοιγε] *Al.* ἐδ’ ἂν ἔμοι-
γε. *Clark.* Illud efficacius videtur.

Ver. 230. Τηλέμαχε, ποῖόν] *Edidit Bar-*
nesius de suo, Τηλέμαχος ποῖον. Minus
recte. Vide ad *Il.* α’. 51.

Ver. 231. ’Ρεῖα θεός γ’ ἐθέλων καὶ τηλό-
θεν ἄνδρα σαῶσαι.] Ita *Æschylus*:

— κλύει δὲ καὶ πρέσβωθεν ὦν θεός.

Eumenid. ver. 297.

Nec dissimiliter de Diis *Oppianus*:

Τηλόθεν ἰγγλὺς ἰόντες. —

Halieutic. lib. II. ver. 8.

Ver. 232. Βελοίμην — ἰδέσθαι.] *Sensus*
est: malim cum multis molestiis conflic-
tatus redire domum, ut Ulysses, quam fa-
cile redux domi fœde perire, ut Aga-
memnoni accidit. *Ern.*

Ver. 256. ’Αλλ’ ἦτοι θάνατον μὲν ὁμοίῳ]
Τὸν ὁμοίως ἐπὶ πάντας κατὰ φύσιν ἐρχόμε-
νον. *Schol.* Ἰστέον δὲ, ὅτι ὁ Ποιητὴς παντα-
χῶς τὸ Ὅμοιον ἐπὶ τῷ φαύλῳ λαμβάνει· οἷον
— “ Ἀλλὰ σε γῆρας τέρει ὁμοίον” καὶ,
“ Ἀλλ’ ἦτοι θάνατον μὲν ὁμοίον, ἐδὲ θεοὶ περ

- Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦυδα·
 240 Μέντορ, μηκέτι ταῦτα λεγόμεθα, κηδόμενοι περ·
 Κεῖν' ὃν ἐκ ἔτι νόσος ἐτήτυμος, ἀλλὰ οἱ ἤδη
 Φράσσαντ' ἀθάνατοι θάνατον καὶ κῆρα μέλαιναν.
 Νῦν δ' ἐδέλω ἔπος ἄλλο μεταλλῆσαι καὶ ἔρσθαι
 Νέστωρ· ἐπεὶ περίοιδε δίκας ἠδὲ φρόνιν ἄλλων·
 245 Τρεῖς γὰρ δὴ μιν φασὶν ἀνάξασθαι γένε' ἀνδρῶν·
 "Ὡς τέ μοι ἀθανάτοισι ἰνδάλλεται εἰσορᾶσθαι.
 "Ὡ Νέστωρ Νηληϊάδῃ, σὺ δ' ἀληθὲς ἔνισπε,
 Πῶς ἔθαν' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων;

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;

- 240 "Mentor, ne amplius hæc disseramus, mæsti licet:
 " Illi vero non amplius reditus verus, sed ei jam
 " Moliti sunt immortales mortem et fatum atrum.
 " Nunc vero volo rem aliam inquirere et interrogare
 " Nestorem, quoniam novit jura et prudentiam præ aliis:
 245 " Ter enim jam ipsum dicunt imperasse sæculis virorum;
 " Adeo mihi immortalibus similis-videtur aspectu.
 " O Nestor Nelide, tu vero verum dic;
 " Quomodo mortuus est Atrides late-imperans Agamemnon?

239 Τὴν δ' αὖ] Edd. vett. recte. nam poëta genus non ad opinionem Telemachi, sed ad veritatem accommodare debuit. Refertur autem ad Minervam. Barnesius recentiores edd. secutus est, non inspectis vett.

"Καὶ φίλῳ ἀνδρὶ δύνανται ἀλαλκίμεν." Schol. ad *Il.* δ'. 515. *Clark.* Mortem communem, i. e. naturalem, quæ omnibus ex æquo destinata est. *Ern.*

Ibid. θάνατον μὲν — ἐδὲ θεοὶ περ καὶ φίλῳ ἀνδρὶ δύνανται ἀλαλκίμεν"] *Horat.*

Infernis neque enim tenebris Diana pudicum Liberat Hippolytum. —

Carm. lib. IV. *Od.* VII. 25.

Ver. 237. ὁππότε κεν δὴ Μοῖρ' ὅλοσ' καταλέλῃσι πανηγυγέος θανάτοιο.] *Virgil.*

Stat sua cuique dies. — *Æn.* X. 467.

Ὅππότε πρῶτα θάνατος, ἀνάκτορι ἐν χθονὶ κοίτῃ·
 Εὐδομὲς ἐν μάλα μακρῶν ἀτέρμονα νήγετον ὕπνῳ.
Mosch. Idyll. III. 108.

"Stat quidem terminus nobis, ubi illum
 "inexorabilis fatorum necessitas fixit."
Senec. Epist. 101.

Ibid. ὁππότε κεν δὴ] Vide ad *Il.* ζ'. 453. et 504.

Ver. 240. μηκέτι ταῦτα λεγόμεθα,] Vulgati habent λεγοίμεθα. *Barnesius* vero ex uno MS. et ex *Edit. Vet.* edidit λεγόμεθα. Quod et Homero usitatius. Vide infra ad v. 296. item ad *Il.* v. 292. et v. 244. *Eustathius* tamen hic in commentario λεγοίμεθα legit. *Clark.* Immo edd. vett. excepta Romana, quæ *Eustathium* sequitur, habent λεγόμεθα, ut *Var. Lect.* docet. *Callimachus* H. in *Cer.* 18. μὴ ταῦτα λέγωμεις ἀ Ζάκρυον ἡγαγε Διοῖ. *Ern.*

Ver. 242. θάνατον καὶ κῆρα μέλαιναν.] Vide infra ad v. 241.

Ver. 245. Τρεῖς γὰρ δὴ μιν φασὶν ἀνάξασθαι γένε' ἀνδρῶν.] Vide *Iliad.* α'. 250.

Ver. 247. 248. "Ὡ Νέστωρ — Πῶς ἔθαν' Ἀτρεΐδης etc.] Τοῖς δὲ παρῑσβύταις, καὶ μὴ δὲν ἢ διήγησις ἢ προσήκουσα, πάντως οἱ ἐρωτῶντες χαρίζονται καὶ κινῶσι βελομένους. "Ὡ Νέστωρ Νηληϊάδῃ, σὺ δ' ἀληθὲς ἔνισπε, Πῶς ἔθαν' Ἀτρεΐδης; — Πῶς Μενέλαος ἔην; — "Ἡ ἐκ "Ἀργεὺς ἦεν Ἀχαιῆς;" πολλὰ ἐρωτῶν ἄμα

- Πῶ Μενέλαος ἔην; τίνα δ’ αὐτῷ μῆσατ’ ὄλεθρον
 250 Αἴγισθος δολόμητις; ἐπεὶ κτάνε πολλὸν ἀρείω.
 Ἦ ἔκ’ Ἀργεος ἦεν Ἀχαιῖκῃ, ἀλλὰ πῃ ἄλλη
 Πλάζετ’ ἐπ’ ἀνδράπας, ὁ δὲ θαρσύνῃσας κατέπεφνε;
 Τὸν δ’ ἡμείβετ’ ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 Τοίγαρ ἐγώ τοι, τέκνον, ἀληδέα πάντ’ ἀγορεύσω.
 255 Ἦτοι μὲν τόδε κ’ αὐτὸς οἶεαι, ὥς κεν ἐτύχθῃ·
 Εἰ ζώντ’ Αἴγισθον ἐνὶ μεγάροισιν ἔτετμεν
 Ἀτρεΐδης, Τροίηθεν ἰὼν, ξανθὸς Μενέλαος·
 Τῷ κέ οἱ ἐδὲ θανόντι χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν,

“ Ubi Menelaus erat? Quam vero illi machinatus est mortem
 250 “ Ægisthus dolosus? quoniam occidit se multo præstantiorem.

“ Annon in Argo erat Achæico Menelaus? an alicubi alibi

“ Errabat apud homines, ille vero sumpto-animo interfecit?”

Huic autem respondit deinde Gerenius eques Nestor;

“ Profecto ego tibi, fili, vera omnia dicam.

255 “ Sane quidem hoc ipse suspiceris, quemadmodum venerit:

“ Si viventem Ægisthum in ædibus deprehendisset

“ Atrides, e Troja profectus, flavus Menelaus:

“ Sane ei neque mortuo fusilem terram superfudissent,

240 λεγοίμεθα] R. vid. not. 255 τᾶδε] Edd. præter R. quod prætulerim.

καὶ πολλῶν λόγων ἀφορμὰς προσέεικτος· ἔχ,
 ὡς περ ἱστοί, συγγέλλοντες εἰς τὸ ἀναγκαῖον αὐ-
 τῷ, καὶ συναυνοῦντες τὰς ὑποκρίσεις, ἀφαι-
 ρῶνται τῆς γεροντικῆς διατριβῆς τὸ ἥδιον.
Plutarch. Symposiac. Lib. II. Probl. 1.
 “ Si vero et senex præsens est; habes oc-
 casionem qua plurimum illi contulisse
 “ videaris, si eum interroges vel quæ ad
 “ illum omnino non pertinent: est enim
 “ huic ætati loquacitas familiaris. Hæc
 “ sciens Homerus, quandam congeriem
 “ simul interrogationum Nestori fecit
 “ offerre:

“ Ὡ Νέστωρ Νηληϊάδῃ, σὺ δ’ ἄλκιφες ἔνισπες·

“ Πῶς ἔθαν’ Ἀτρεΐδης εὐρυκρεΐων Ἀγαμέμνων;

“ Πῶ Μενέλαος ἔην; ———

“ Ἦ ἔκ’ Ἀργεος ἦεν Ἀχαιῖκῃ; ———

“ Tot loquendi semina interrogando con-
 “ gessit, ut pruritus senectutis expleret.
 “ Et Virgilianus Æneas, gratum se ad
 “ omnia præbens Evandro, varias illi (*Æn.*
 “ *VIII. 311.*) narrandi occasiones mini-
 “ strat. Neque enim de una re aut altera
 “ requirit,

“ ——— sed singula latus

“ Exquirique, auditque virum monumenta pri-
 “ orum.

“ Et Evander Consultationibus captus
 “ scitis quam multa narraverit.” *Ma-
 crob. Lib. VII. cap. 2.*

Ibid. εὐρυκρεΐων] Vide ad *Il. α’. 102.*

Ver. 251. Ἦ ἔκ’ Ἀργεος ἦεν Ἀχαιῖκῃ,]
 Ἀχαιῖς γὰρ τὰς Φθιώτας φασὶ συγκατελ-
 θόντας Πέλοπι εἰς τὴν Πελοπόννησον. οἰκῆ-
 σαι τὴν Λακωνικὴν· τοσούτων δ’ ἀρετῇ διενε-
 κείν, ὥς τις τὴν Πελοπόννησον, ἐκ πολλῶν ἤδη
 χρόνων Ἀργος λεγομένην, τότε Ἀχαιῖκὸν Ἀρ-
 γος λεχθῆναι· καὶ ὁ μόνον γε τὴν Πελοπόν-
 νησον, ἀλλὰ καὶ ἰδίως τὴν Λακωνικὴν ἔτω
 προσαγορευθῆναι· τὸ γὰρ τῷ Ποιητῇ, “ Πῶ
 “ Μενέλαος ἔην; — Ἦ ἔκ’ Ἀργεος ἦεν Ἀ-
 “ χαιῖκῃ; —” δέχονται τινες ἔτως· Ἦ ἔκ’ ἦν
 ἐν τῇ Λακωνικῇ; *Strabo, Geograph. Lib.*
VIII. Et paulo inferius; Τὴν γὰρ ὁμωνυ-
 μίαν τοῖς ἐπιθέτοις διατέλλεται· τὴν μὲν Ὀστ-
 ραλίαν Πελασγικὸν Ἀργος καλῶν — τὴν δὲ
 Πελοπόννησον — “ Ἦ ἔκ’ Ἀργεος ἦεν Ἀχαι-
 “ κῃ;” σημαίνων ἐνταῦθα, ὅτι καὶ Ἀχαιῶς

- Ἄλλ' ἄρα τὸν γε κύνες τε καὶ οἰῶνοὶ κατέδαψαν
 260 Κείμενον ἐν πεδίῳ ἐκὰς ἄστεος· εἰδὲ κε τίς μιν
 Κλαῦσεν Ἀχαιῖάδων· μάλα γὰρ μέγα μήσατο ἔργον.
 Ἡμεῖς μὲν γὰρ κεῖθε πολέας τελέοντες ἀέθλους,
 Ἡμεῖς· ὁ δ' εὐκηλος μυχῶ Ἀργεος ἵπποβότοιο
 Πόλλ' Ἀγαμειμονέην ἄλοχον δέλγεσκέ' ἐπέεσσιν·
 265 Ἡ δ' ἦτοι τοπρὶν μὲν ἀναίνετο ἔργον αἰεὶ κῆς
 Δῖα Κλυταιμνήσῃ, (φρεσὶ γὰρ κέχερετ' ἀγαθῇσι·

“ Sed certe canesque et aves comedissent

- 260 “ Jacentem in campo procul ab urbe; neque ulla ipsum
 “ Deplorasset Achivarum: valde enim ingens molitus est facinus.
 “ Nos etenim illic [*in Troja*] multa obeunt certamina,
 “ Sedebamus: ille vero securus in secessu Argi-equos-pascentis
 “ Multum Agamemnoniam uxorem demulcebat verbis:
 265 “ Et sane primo quidem abnuebat facinus indignum
 “ Nobilis Clytæmnestra; (mente enim utebatur bona:

260 Ἀργεος] Edd. præter R. 263 οἱ δ'] A. male.

ἰδίῳ ἀνομάζοντο οἱ Πελοποννήσιοι κατ' ἄλλην
 σηµασίαν.

Ibid. Ἀχαιῖκῶ. Al. Ἀχαιῖκῶ.

Ver 258. οὐδὲ θανόντι χυτὴν ἐπὶ γαῖαν
 ἔχουσαν.]

Ὡς ὅτις ἀμὲρ σὺμ' ὕψος θήσει κόνιν.

Euripid. Phœniss. ver. 1658.

Ἐστὶν [νόμος] ἐπὶ τοῖς ἱεροσύναις καὶ προδό-
 ταις, ἐάν τις ἢ τὴν πόλιν προδιδῶ, ἢ τὰ ἱερὰ
 κλέπτῃ, κρινέιντα ἐν δικαστηρίῳ, ἂν κατα-
 γνωσθῇ, μὴ ταφῆναι ἐν τῇ Ἀττικῇ. Xenoph.
 Ἑλληνικῶν lib. I. baud longe a fine.

Ver. 259. ἄρα] Ut cadaveribus insepul-
 tis fieri solet.

Ibid. κύνες τε καὶ οἰῶνοὶ κατέδαψαν]
 Virgil.

— canibus data præda Latinis,

Alitibusque jaces. — Æn. IX. 435.

Ver. 260. ἐκὰς ἄστεος.] Al. ἐκὰς Ἀργεος.
 Minus recte.

Ver. 262. Ἡμεῖς μὲν γὰρ] Refertur istud
 γὰρ non ad id quod proxime præcessit,
 sed ad id quod eleganter reticetur: “ At
 “ res aliter accidit, Nos ENIM,” etc.
 Vide ad Il. ε'. 22.

Ibid. πολέας] Enunciabatur ac si scrip-
 tum esset πολέας.

Ver. 263. ὁ δ' εὐκηλος μυχῶ Ἀργεος]
 Ad hunc locum citat ex Ovidio Sponda-
 nus:

“ Queritur Ægisthus quare sit factus adulter?

“ In promptu causa est, desidiosus erat.

“ Pugnabant alii tardis apud Ilium armis,

“ Quo tulerat vires Græcia tota suas.

“ Sive operam bellis vellet dare, nulla gerebat,

“ Sive foro, vacuum litibus Argos erat.

“ Quod potuit, fecit; ne nil ageretur, amavit.

“ Sic venit ille puer, sic puer ille manet.”

[Ovid. de Remed. Amor. ver. 161. 168.

Ubi notandum versus 161. 164. 167. pau-
 lo aliter, quam hic citantur, legi.] “ Hic
 “ ergo Ægisthus, (inquit idem Sponda-
 “ nus) cum ad bellum Trojanum non
 “ esset profectus, proinde otiosam vitam
 “ viveret, in hoc impium facinus delap-
 “ sus est; quod indicat Nestor, cum ait;
 “ Nos quidem apud Trojam variis exer-
 “ cebamur certaminibus et præliis, quibus
 “ omnis libidinum ansa præcidi solet: at
 “ hic Ægisthus nullis negotiis implicitus,
 “ facile Clytæmnestræ pudicitiam atten-
 “ tavit.” Verum, ut opinor, vox εὐκηλος
 non tam desidiosum Ægisthum indicat;
 sed eam potius habet vim; nempe Ægis-
 tho, absentibus Atridis, Clytæmnestræ
 libere et sine metu ambiendæ copiam esse
 datam. Vide infra ad ε'. 479. et ad Il.
 α'. 554.

Ibid. μυχῶ Ἀργεος] Τῷ ἰστωτάτῳ μέρσι
 τῷ Ἀργεος. Schol. Virgil.

— vasto submotâ recessu. Æn. VIII. 193

Πὰρ γὰρ ἔην καὶ αἰδὸς ἀνὴρ, ᾧ πόλλ’ ἐπέτελλεν
 Ἀτρείδης, Τροίηνδε κίων, εἶρυσθαι ἄκοιτιν.)
 Ἀλλ’ ὅτε δὴ μιν μοῖρα θεῶν ἐπέδθησε δαμῆναι,
 270 Δὴ τότε τὸν μὲν αἰδὸν ἄγων ἐς νῆσον ἐρήμην,
 Κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι.
 Τὴν δ’ ἐθέλων ἐθέλεσαν ἀνήγαγεν ὄνδε δόμονδε.
 Πολλὰ δὲ μηρί’ ἔκηε θεῶν ἱεροῖς ἐπὶ βαμοῖς.
 Πολλὰ δ’ ἀγάλματ’ ἀνῆψεν, ὑφάσματά τε, χρυσόν τε,

“Aderat enim et cantor vir, cui plurimum mandabat

“Atrides, ad Trojam proficiscens, servare uxorem.)

“Sed cum jam ipsum [*Ægisthum*] fatum deorum irretivit ut-domaretur,

270 “Tum vero cantorem quidem ductum in insulam desertam,

“Dereliquit avibus capturam et prædam fieri;

“Ipsam vero volens volentem duxit suam in domum.

“Multa autem femora adolebat deorum super sacra altaria;

“Multaque donaria suspendit, textiliaque, aurumque,

Clark. An etiam numeri versus lenti et hiantes sine cæsura exprimunt τὸ εὐκλεὲς Ἄεθλι. Ern.

Ver. 264. θίλγισκ’] Vide ad *Il.* β. 221. et γ. 84.

Ver. 266. φρεσὶ γὰρ κίχρητ’ ἀγαθῆσι] Ἐν μὲν ἐν τέτοις τῇ φρονήσει τὴν τῷ σωφρονεῖν αἰτίαν ἀποδίδωσιν. *Plutarch. de audiend. Poëtis.*

Ver. 267. Πὰρ γὰρ ἔην καὶ αἰδὸς ἀνὴρ,] Τὸ γὰρ ἀρχαῖον οἱ αἰδοὶ φιλοσόφων τάξιν ἐπέχον. *Schol.* Σῶφρον δέ τι ἦν τὸ τῶν αἰδῶν γένος, καὶ φιλοσόφων διάθεσιν ἐπέχον. Ἀγαμέμνων γὰρ τὸν αἰδὸν καταλείπει τῇ Κλυταιμνήστῃ φύλακα, καὶ παραινέσθαι τινὰ, ὅς πρῶτον μὲν ἀρετὰς γυναικῶν διερχόμενος, ἐνέβαλλέ τινα φιλοτιμίαν εἰς καλοκαγαθίαν· εἴτα διατριβὴν παρέχων ἡδίστην, ἀπεπλάνα τὴν διάνοιαν φαύλων ἱππινῶν. Διὸ Αἰγισθος ἔπρότερον διέφθειρε τὴν γυναικα, πρὶν τὸν αἰδὸν ἀποκτείνειν ἐν νήσῳ ἐρήμῃ. *Altenarius, Lib. I. cap. 12.* Καὶ Ὅμηρος δὲ τῆς αἰδὸς σωφρονιστὰς εἴρηκε, καθάρσει τὸν τῆς Κλυταιμνήστῃς φύλακα, —“Ὡ, πόλλ’ ἐπέτελλεν” Ἀτρείδης, Τροίηνδε κίων εἶρυσθαι ἄκοιτιν.” Τὸν τε Αἰγισθον ἔπρότερον αὐτῆς περιγενέσθαι, πρὶν ἢ “τὸν μὲν αἰδὸν ἄγων ἐς νῆσον” ἐρήμην, Κάλλιπεν τὴν δ’ ἐθέλσαν ἀνήγαγεν “ὄνδε δόμονδε.” *Strabo, Geograph. Lib. I.* Clark. Non, quod κάλλιπεν habet *Strabo*, propterea in *Homero* sic legit: sed quia verbum sequens, quod cum seqq. ex altero versu est, incipit a consonante, propterea κάλλιπεν scripsit. Similiter et alii

in laudandis poetarum verbis faciunt, ad-dentes etiam v cum subjiciunt verbum de suo, quod a vocali incipit. Saep̄ id facit *Eustathius*. Sic et *Ammonius* ex hujus libri ver. 38. in ψάμαδος proferit ἐπὶ ψάμαδοις ἀλίησι, quia subjicit: ἄμαθον δὲ, cum in libris *Homeri* sit ἀλίησι, quod verum est. Ern.

Ver. 269. Ἀλλ’ ὅτε δὴ μιν μοῖρα θεῶν ἐπέδθησε δαμῆναι.] Tres hujus loci accipiendi rationes affert *Eustathius*. Ἡ γὰρ λέγει, ὅτε μοῖρα ἦν θανεῖν τὸν αἰδὸν· ἢ, ὅτε ἐχρῆν ἀποθανεῖν τὸν Αἰγισθον· ἢ, ὅτε μοῖρα ἦν, τὴν Κλυταιμνήστῃ ὑπὸ τῷ Αἰγίσθῳ γενέσθαι· ὃ καὶ κρεῖττον διὰ τὸ, δαμῆναι· ἀφ’ οὗ καὶ ὁ γάμος γίνεσθαι, δάμος τις ὢν. Postremam harum expositionum in versione secutus est *Barnesius*; Mihi vero secunda verior videtur explicatio; scilicet ut hoc de *Ægistho* intelligatur; tum quia hoc modo aptius congruet id quod sequitur, “Δὴ τότε τὸν μὲν αἰδὸν ἄγων — Τὴν δ’ ἐθέλων ἐθέλσαν ἄμαθον etc.” tum quia hæc mihi vocum “μοῖρα” et “δαμῆναι” magis propria videtur significatio:

*Ὡ μοι ἔγδω, ὅτε μοι Σαρπηδόνα φίλτατον ἀνδρῶν Μοῖρ’ ὑπὸ Πατρώκλειο δαμῆναι.

Iliad. τ. 453.

*Ὡ φίλοι, εἰ καὶ μοῖρα παρ’ ἀνέρι τῷδε δαμῆναι. ε. 421.

Ver. 271. Κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἔλωρ] *Virg.* Alitibus linquere feris. — *Æn.* X. 559.

Vide et supra ad ver. 259. Cæterum no-

- 275 Ἐκτελέσας μέγα ἔργον, ὃ ἔποτε ἔλπετο θυμῷ.
 Ἡμεῖς μὲν γὰρ ἅμα πλέομεν Τροίηθεν ἰόντες,
 Ἀτρεΐδης καὶ ἐγὼ, φίλα εἰδότες ἀλλήλοισιν·
 Ἀλλ’ ὅτε Σένιον ἱρὸν ἀφικόμεθ’, ἄκρον Ἀθηνῶν,
 Ἐνθα κυβερνήτην Μενελάου Φοῖβος Ἀπόλλων
 280 Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνε,
 Πηδάλιον μετὰ χερσὶ θεέσσης νηὸς ἔχοντα,
 Φρόντιν Ὀνητορίδην, ὃς ἐκαίνυτο πῦλ’ ἀνδρῶπων
 Νῆα κυβερνῆσαι, ὁπότε σπέρχοιεν ἄελλαι.
 Ὡς ὁ μὲν ἔνθα κατέσχετ’ ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο,
 285 Ὅφρ’ ἔταρον θάπτοι, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσειεν.

275 “ Perfecto magno opere, quod nunquam sperasset in animo.

“ Nos quidem simul navigabamus a Troja profecti,

“ Atrides [Menelaus] et ego, amice affecti invicem:

“ Sed cum ad Sunium sacrum pervenissemus, promontorium Athenarum,

“ Illic gubernatorem Menelai Phœbus Apollo

280 “ Suis mitibus telis aggrediens occidit,

“ Clavum in manibus currentis navis tenentem,

“ Phrontin Onetoridem: qui vincebat genus hominum

“ In nave gubernanda, quoties ingruerant procellæ.

“ Sic ille quidem illic detentus est, deproperans licet iter,

285 “ Ut socium sepeliret, et inferias ei ferret.

285 σπέρχων] R.

tandum versum hunc et sequentem apud Strabonem (loco supra ad ver. 267. citato,) in unum contractos, hoc modo;

Κάλλιπτε τὴν δ’ ἐδέλυσαν ἀνήγαγεν ὄνδε δόμονδῃ.

“ Sed in vet. Cod. (inquit Casaubonus in annotationibus ad eundem Strabonis loco) locus ita legebatur, ut extat apud “ Poëtam.” Clark. Credo tamen sic scriptum a Strabone compendii causa, quod cætera non prodessent causæ suæ. Ern.

Ver. 274. Πολλὰ δ’ ἀγάλματ’ ἀνήψεν,] Ἀγάλματα δὲ παρὰ μὲν τοῖς ὕστερον, τὰ ἔσθιν· παρὰ δὲ τῷ Ποιητῇ, πᾶν ὃ τις ἀγάλλεται ὥς καὶ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα φανῆται. Διὸ εἰπὼν ἀγάλματα, ἐπάγει “ ὑφάσματά τε “ χρυσόν τε.” Eustath. Sic infra ver. 438. hujus libri;

— ἢ ἀγάλμαθι διὰ κεχάρωτο ἰούσα.

Et δ. 601.

— ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ

Ἐνθάδε λείψω ἀγάλμαθι.

Clark. De hac significatione Cl. Valkenarium ad Ammon. p. 169. Ern.

Ver. 275. ἔλπετο] Edidit Barnesius ἔλπετο, nulla idonea ratione.

Ver. 278. Σένιον] Ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς. Schol.

Ver. 279. Φοῖβος Ἀπόλλων] Vide ad Il. α’. 43. et 75.

Ver. 280. Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνε,] Ὅρα δὲ ὅτι καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα τὴν τῶν ἀνδρῶν αἰφνιδίους θανάτους Ἀπόλλωνι ἀνατίθουσιν· ἐν δὲ τοῖς ἔξῃς, Ἀρσείμῳ τὴν τῶν γυναικῶν ὃ ἐστὶν ἡλίῳ καὶ σελήνῃ. Eustath. Vide ad Il. τ’. 59. et δ’. 605. 606. item infra ad δ’. 409.

Ibid. ἀγανοῖς βελέεσσιν] Ita edidit Barnesius ex Iliad. α’. 759. atque ita hic in commentario legit Eustathius. Vulg. ἀγανοῖσι βέλεσσιν.

Ver. 281. Πηδάλιον μετὰ χερσὶ — ἔχοντα,] Virgil.

— clavumque affixus et hærens

Nusquam amittebat. — Æn. V. 852.

- ’Αλλ’ ὅτε δὴ καὶ κεῖνος, ἰὼν ἐπὶ οἶνοπα πόντον.
 Ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι, Μαλειάων ὄρος αἰπὺ
 Ἴξε θείων· τότε δὴ συγερεὴν ὁδὸν εὐρύοπα Ζεὺς
 Ἐφράσατο, λιγέων δ’ ἀνέμων ἐπ’ αὐτμένα χεῦε,
 290 Κύματά τε τροφόντα, πελάρια, ἴσα ὄρεσσιν.
 Ἐνθα διατμήξας, τὰς μὲν Κρήτην ἐπέλασσεν,
 Ἥχι Κύδωνες ἔναιον, Ἰαζδάνας ἀμφὶ ρέεθρα.
 Ἔστι δέ τις λισσὴ, αἰπεῖά τε εἰς ἄλλα πέτρῃ,
 Ἐσχατιῇ Γόρτυνος, ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ.
 295 Ἐνθα Νότος μέγα κῦμα ποτὶ σκαῖον ῥίον ᾤθεϊ
 Ἐς Φαισόν· μικρὸς δὲ λίθος μέγα κῦμ’ ἀποέργει.

“ Sed quando jam et ille, profectus super obscurum pontum
 “ In navibus cavis, Malearum montem excelsum
 “ Pervenit currens: tum vero invisum iter late-sonans Jupiter
 “ Destinavit, stridulorumque ventorum flatum immisit

290 “ Fluctusque tumidos ingentes, æquales montibus.

“ Illic disjunctis navibus, has quidem Cretæ admovit;

“ Ubi Cydones habitabant, Jardani circa fluentia.

“ Est autem quædam lævis, excelsaque in mare petra,

“ Ad fines Gortynis, in obscuro ponto.

295 “ Huc Auster ingentem fluctum ad sinistrum promontorium pellebat

“ In Phæstum: parvulus autem lapis ingentem fluctum impedit.

289 λιγέων ἀνέμων ἐπ’ αὐτμένα χεύας] R. vid. not.

Ver. 282. *ἐκαίνυτο*] Vide ad *Il.* γ’. 260.

Ver. 283. *σπέρχουσιν*] *Al.* σπέρχωνσιν.

Ver. 285. 289. *κτερίσειεν.* — Ἐφράσατο,]
 Vide ad *Il.* α’. 140.

Ver. 287. *Μαλειάων ὄρος*] Τὴν Μαλείαν λέγει, τὸ ἀκρωτήριον τῆς Λακωνικῆς. *Schol.*

Ver. 288. *τότε δὴ συγερεὴν ὁδὸν εὐρύοπα Ζεὺς*] Ὁ ἴστιν ὁ Ἀῆρ. *Eustath.*

Ibid. *εὐρύοπα Ζεὺς*] Vide ad *Il.* α’. 175.

Ver. 289. *λιγέων δ’ ἀνέμων ἐπ’ αὐτμένα χεῦε,*] *Eustathius* in commentario legit, *λιγέων ἀνέμων ἐπ’ αὐτμένα χεύας.* *Clark.* Sic et ed. Rom. quæ non semper *Eustathium* sequitur. Atque hanc lectionem alteri prætulerim. *Ern.*

Ver. 290. *Κύματά τε τροφόντα, — ἴσα ὄρεσσιν.*] *Virgil.*

— insequitur cumulo præruptus aquæ mons.

Æn. I. 108.

Ibid. *τροφόντα,*] *Al.* *τροφέοντα* et *τροφέοντο.* *Clark.* *Eustathius:* Τόδε τροφέοντα, γράφεται καὶ τροφόντα· ἴστι δὲ τροφόν κῦ-

μα, ὅπερ ἄλλα κῦ τροφὴ ἱρρίθη, ἀπὸ εὐθείας τῆς ὁ τροφῆς. *Idem* ad *Odys.* i. p. 1627. Τὸ δὲ τρέψας ἀντὶ τῷ πῆξας, ὅθεν καὶ τρέφει κῦμα, καὶ τροφῶν ἢ τροφῶν, τὸ καὶ πηγόν. *Est* ergo fluctus gravis, moles aquarum. *Ern.*

Ver. 291. et 300. *ἐπέλασσεν,*] Vide ad *Il.* i. 1.

Ver. 292. *Κύδωνες*] Ἐθνος Κρήτης, καὶ Κυδωνίς, πόλις Κρήτης, ποταμὸν ἔχουσα Ἰαζδάνον. *Schol.*

Ver. 295. Ἔστι δέ τις λισσὴ,] *Λεῖα πέτρα· ἢ κατὰ μεταπλάσμον, εἶπεν τὸν νῦν καλέμενον παρὰ τοῖς Κρησὶ, σὺν τῷ, “β,” Βλίσση. Ἔστι δὲ ἀκρωτήριον τῆς Γόρτυνός· ὅθεν Κράτης σὺν τῷ “ιν” γράφει Λισσίν. Schol.*

Ver. 295. Ἐνθα Νότος μέγα κῦμα ποτὶ σκαῖον ῥίον ᾤθεϊ] “ Fluctus, qui flante A-
 “ quilone maximi et creberrimi excitantur, simul ac ventus posuit, sternuntur
 “ et conflaccescunt, et mox esse fluctus
 “ desinunt. At non idem fit flante Aus-
 “ tro vel Africo: quibus jam nihil spi-

- Αἱ μὲν ἄρ' ἔνθ' ἤλθον, σπασθῇ δ' ἤλυξαν ὀλεθρον
 Ἄνδρες, ἀτὰρ νῆάς γε ποτὶ σπιλάδεσσιν ἔαζαν
 Κύματ'· ἀτὰρ τὰς πέντε νέας κυανοπρωρέους
 300 Αἰγύπτῳ ἐπέλασσε φέρον ἄνεμός τε καὶ ὕδωρ.
 Ὡς ὁ μὲν ἔνθα πολὺν βίοτον καὶ χρυσὸν ἀγείρων,
 Ἥλᾱτο ξὺν νηυσὶν ἐπ' ἄλλοθρόους ἀνδράπας.
 Τόφρα δὲ ταῦτ' Αἴγισθος ἐμήσατο οἴκοι· λυγρὰ,
 Κτείνας Ἀτρεΐδην· δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ.
 305 Ἐπτάετες δ' ἥνασσε πολυχρύσοιο Μυκῆνης·
 Τῷ δέ οἱ ὀγδοάτῳ κακὸν ἤλυθε δῖος Ὀρέστης

“ Hæ quidem huc venerunt; vix autem effugerunt mortem

“ Viri: at naves sane ad saxa fregerunt

“ Fluctus: cæterum quinque naves cæreuleis-proris

300 “ Ægypto admovit ferens ventusque et undæ.

“ Sic ille quidem ibi plurimum victum et aurum congregans,

“ Errabat cum navibus apud alterius-linguæ homines.

“ Interea vero ista Ægisthus molitus est domi tristia,

“ Occiso Atreida: subactus autem est populus sub illo.

305 “ Septennio vero is imperavit divitibus Mycenis:

“ Octavo vero anno ei in-perniciem venit nobilis Orestes

“rantibus, undæ tamen factæ diutius tu-
 “ment; et a vento quidem jamdudum
 “tranquillæ sunt, sed mare est etiam at-
 “que etiam undabundum. — Id autem
 “ipsum, quod dicimus, ex illis quoque
 “Homericis versibus, si quis non incuri-
 “ose legat, adminiculari potest; nam de
 “Austri flatibus ita scripsit;

“Ἐνθα Νότος πόντοιο κλυδῶνα εἰς λάαν ᾠθεῖ.

“Contra autem de Borea, quem Aquil-
 “onem appellamus, alio dicit modo:
 “(Infra ε'. 296.)

“Καὶ βορέης αἰθρηγενέτης, μέγα κύμα κλίνδαν.

“Ab Aquilonibus enim, qui alti superni-
 “que sunt, fluctus excitatos quasi per
 “prona volvi dicit; ab Austris autem iis,
 “qui humiliores sunt, majori vi quadam
 “propelli sursum, atque rursum subjici.”
 Gellius, Lib. II. cap. 50.

Ibid. μέγα κύμα ποτὶ σκαῖον ῥίον ᾠθεῖ]
 Apud Gellium, loco jam citato, πόντοιο
 κλυδῶνα εἰς λάαν ᾠθεῖ. Al. περὶ σκαῖον.

Ver. 296. Φαιστόν· Ἀκρωτήριον τῆς Γορ-
 τύνης. Schol.

Ibid. μικρὸς δὲ λίθος μέγα κύμ' ἀπείρε-

γει.] Τὸ γὰρ ὑπὸ τοῦ Νότα κύμα τὴν Φαιστόν
 ἂν ἐποίει ἀλίμενον, εἰ μὴ προκείμενος ὁ λίθος
 ἐκάλυπεν ἐντὸς μέγα γίνεσθαι κύμα, προκα-
 ταγνυμένων περὶ αὐτὸν τῶν κυμάτων. Γρά-
 φεται καὶ, “Μαλίε δὲ λίθος.” Μάλειον γὰρ
 ὀνομάζεται πρὸς τῷ Φαιστίῳ λιμένος ἀκρωτή-
 ριον. Schol.

Ver. 297. ἄρ'] Non hic vacat istud ἄρ'.
 Sententiam enim connectit cum eo quod
 præcessit ver. 291. “— Τὰς μὲν Κρήτη etc.”

Ver. 298. σπιλάδεσσιν] Παραλίους πέτραις,
 παρὰ τὸ ἐσπιλῶσθαι ἢ ταῖς κατὰ θάλασσαν
 περιελημέναις ἐν ὀλίγῳ ὕδατι. Schol.

Ver. 300. Αἰγύπτῳ ἐπέλασσε] “Du
 “temps d'Homere le fleuve d'Egypte
 “n'avoit pas encore le nom de Nil, et n'
 “étoit connu que sous le nom d'Ægyp-
 “tus. — Ce nom de Nil qui n'a pas été
 “connu d'Homere, l'a été d'Hesiodé;
 “et c'est un argument qu'on peut ajou-
 “ter à ceux qu'on a d'ailleurs, pour
 “prouver qu'Hesiodé vivoit après Ho-
 “mere.” Dacier. Vide infra ad δ'. 581.

Ver. 301. Ὡς ὁ μὲν ἔνθα πολὺν βίοτον]
 Καὶ γὰρ ἀκῆσιοι διατριβαὶ κατέσχον αὐτὸν ὑπὸ
 δυσπλοίας — καὶ ἐκείσοι χρηματισμῷ χάριν
 Φησὶ γὰρ ὁ Νέστωρ, “Ὡς ὁ μὲν, ἔνθα πολὺν

Ἄψ ἅπ’ Ἀθηναίων, κατὰ δ’ ἔκτανε πατροφονῆα,
Αἴγισθον δολόμητιν, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.

Ἦτοι ὁ τὸν κτείνας δαίνυ τάφον Ἀργείοισιν

310 Μητρός τε στυγερῆς καὶ ἀνάλκιδος Αἰγίσθοιο·
Αὐτῆμαρ δέ οἱ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
Πολλὰ κτήματ’ ἄγων, ὅσα οἱ νέες ἄχθος ἄειραν.

Καὶ σὺ, φίλος, μὴ δηθὰ δόμων ἄπο τῆλ’ ἀλάλησο,
Κτήματά τε προλιπὼν, ἄνδρας τ’ ἐν σοῖσι δόμοισιν

315 Οὕτω ὑπερφιάλες· μή τοι κατὰ πάντα φάγωσι
Κτήματα δασσάμενοι, σὺ δὲ τηῦσιν ὁδὸν ἔλθῃς.

“ Rursus ab Athenis; occidit autem patris-interfectorem,

“ Ægisthum dolosum, qui illi patrem inclytum-interfecerat.

“ Atque hic cum hunc occidisset, dedit cœnam-sepulchralem Argivis

310 “ Matrisque invisæ et imbellis Ægisthi:

“ Eodem vero die ei supervenit bello strenuus Menelaus,

“ Plurima bona ducens, quantum scilicet ei naves onus ferre-poterant.

“ Et tu, amice, ne diutius a domo longe erres,

“ Bonisque relictis virisque in tuis ædibus

315 “ Adeo superbis; ne tibi omnia devorent

“ Bonis divisis, tu vero vanum iter feceris.

309 Ἀργείοισι] L. recte.

“ βίοντι καὶ χερσὶν ἀγείρων, Ἥλᾱτο ζῆν νη-
“ υσί —. Strabo, Geograph. Lib. I.

Ver. 302. ἐπ’ ἄλλοθρόους] *Al.* κατ’ ἄλ-
λοθρόους.

Ver. 304. δίδμητο] Vide ad *Il.* δ’. 492.

Ver. 305. “Ἡνασσε] Vide ad *Il.* π’. 172.

Ver. 306. 415. et 441. ἦλυθε] Vide su-
pra ad β’. 262. et ad *Il.* α’. 37.

Ver. 307. Ἄψ ἅπ’ Ἀθηναίων,] “Οπου ἐπαι-
δεύετο. Schol. *Al.* Αἴψ ἅπ’ Ἀθηναίων. *Al.*
“ Ἄψ ἅπ’ Ὀδυσῆος. Clark. Φωκῆων lectio
est, quam a nonnullis probatam ait Eusta-
thius, quem vid. Ern.

Ver. 308. ὅς οἱ] *Al.* ὅ οἱ. Clark. Nescio
quid dederit Barnesius. Non opus erat
ista nota de h. l. Nam ὅς οἱ omnes edd.
veteres habent. Recentiores temere et
casu ὅ οἱ induxere. Ern.

Ver. 309. δαίνυ] Qua analogia ex δίδω-
μι fit ἰδίδων, ἰδίδως, ἰδίδω· eadem ex δαί-
νυμι fit ἰδαίνυν, ἰδαίνυς, ἰδαίνυ. Vide ad *Il.*
γ’. 260. et *l.* 70.

Ver. 310. Μητρός τε στυγερῆς] Φεῖδεται
διὰ τούτων Ὀρίεσθον· τὸ μὲν γὰρ εὐφημότερον

ἐποίησεν, ὅτι ἔθαψε τὴν μητέρα, τὸν δὲ θάνα-
τον παρεσιώπησεν. Schol.

Ver. 311. βοὴν ἀγαθὴς] Vide ad *Il.* β’.
408.

Ver. 316. σὺ δὲ τηῦσιν ὁδὸν ἔλθῃς.] Sic
infra *Odyss.* δ’. 13.

— σὺ δὲ τηῦσιν ὁδὸν ἔλθῃς.

Item *Hymnus in Apollinem*, ver. 540.

Ἥέ τι τηῦσιν γ’ ἔπος ἔσσεται, ἥέ τι ἔργον.

Et *Theocritus*, *Idyll.* XXV. 229.

Καὶ βάλλον ἄσπον ἰόντος ἀριστέρῳ ἐς κενέων
Τηῦσίως· ἔ γάρ τι βέλως διὰ σαρκεὺς ὀλισθεν.

Porro de voce Τηῦσιος, ita *Mericus Casau-*
bonus; “ Τηῦσιος vox Homérica — Gram-

“ maticis non parum molestiæ creavit.

“ Fuerunt qui ἀρχαῖον alii qui βλαβερόν, ἢ

“ περιβόητον exponerent. *Eustath.* pro-

“ prie ὑγρόν significare vult. Sed omnes

“ tamen in eo consentiunt, pro μάταιον

“ ab Homero usurpari: Ita certe *Odyss.* γ’.

“ et δ’. sed et in *Hymno* quo Apollinem

- 'Αλλ' ἐς μὲν Μενέλαον ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνωγα
 'Ελθεῖν· κεῖνος γὰρ νέον ἄλλοθεν εἰλήλθευεν
 'Εκ τῶν ἀνδρῶπων, ὅθεν ἐκ ἔλποιστό γε θυμῷ
 320 'Ελθέμεν, ὄντινα πρῶτον ἀποσφῆλωσιν ἄελλαι
 'Ες πέλαγος μέγα τοῖον· ὅθεν τέ περ ἐδ' οἰωνοὶ
 Αὐτόετες οἰχνεῦσιν, ἐπεὶ μέγα τε, δεινόν τε.
 'Αλλ' ἴθι νῦν, σὺν νηὶ τε σῇ καὶ σοῖς ἐτάροισιν·
 Εἰ δ' ἐθέλεις πεζὸς, πάρα τοι δίφρος τε καὶ ἵπποι,
 325 Πὰρ δέ τοι υἱες ἐμοὶ, οἳ τοι πομπῆες ἔσονται
 'Ες Λακεδαίμονα δῖαν, ὅθι ξανθὸς Μενέλαος.
 Δίσσεσθαι δέ μιν αὐτὸν, ἵνα νημερτὲς ἐνίσπῃ·
 Ψεῦδος δ' ἐκ ἐρέει· μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστίν.
 "Ὡς ἔφατ'· ἥελιος δ' ἄρ' ἔδω καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε.
 330 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε θεὰ γλαυκῶπις 'Αθήνη·

" Sed ad Menelaum quidem ego adhortor et jubeo te

" Proficisci; ille enim nuper aliunde venit

" Ex iis hominibus, unde non speraret in animo

320 " Se rediturum, quemcunque primum abegerint procellæ

" In pelagus tam vastum: unde utique nec aves

" Intra annum venire possunt, quoniam ingens, horrendumque.

" Sed ito nunc, cum nave tua et tuis sociis:

" Sin velis terrestri-itinere, aderit tibi currusque et equi,

325 " Aderunt tibi etiam filii mei, qui tibi duces erunt

" Ad Lacedæmonem nobilem, ubi flavus Menelaus.

" Ora autem eum ipsum, ut vera dicat:

" Mendacium vero non dicet: valde enim prudens est."

Sic dixit: sol autem occidit et tenebræ advenerunt.

330 Inter hos vero et dixit dea cæsia Minerva;

324 Εἰ δὲ θέλεις] Edd. præter R.

" celebrat, ubi τηῦσιον opponitur τῷ ἔργῳ.
 " Et sane hæc est vera et genuina verbi
 " significatio." De nupera Homeri Edi-
 tionē, Dissertat. I. Et Scholiastes ad hunc
 locum τηῦσιν exponit ματαίαν.

Ver. 317. 318. 375. ἄνωγα — εἰλήλθευεν
 — ἴωπα] Vide ad Il. α'. 37. 9'. 322. et φ'.
 81.

Ver. 320. ἀποσφῆλωσιν ἄελλαι] Τὸ δὲ, ἀ-
 ποσφῆλωσιν ἄελλαι, ἀντὶ τῆς ἀποπλανήσεως
 ὁδῷ· εἴωθε γὰρ τὸ, σφάλλειν, ἐμπόδιον ὁδῷ ση-
 μαίνειν. Eustath.

Ver. 326. Λακεδαίμονα δῖαν,] Vide infra
 ad δ'. 1. et ad ε'. 20.

Ver. 329. ἥελιος δ' ἄρ' ἔδω καὶ ἐπὶ κνέ-
 φας ἦλθε.] Vide supra ad β'. 388.

Ver. 330. 336. et 371. γλαυκῶπις 'Αθή-
 νη.] Vide ad Il. α'. 206.

Ver. 332. 'Αλλ' ἄγε, τάμνεται μὲν γλώσ-
 σαι.]

Πανταχῇ τῆς 'Αττικῆς, ἡ γλῶττα χωρὶς τέμνε-
 ται.

Aristoph. Aves, ver. 1702.

" Εἶδος ἦν τριπομένους πρὸς τὸ καθεύδειν, τῷ

- ᾽Ω γέρον, ἦτοι ταῦτα κατὰ μοῖραν κατέλεξας·
 Ἀλλ' ἄγε, τάμνετε μὲν γλώσσας, κεράασθε δὲ οἶνον,
 ᾽Οφρα Ποσειδάωνι καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι
 Σπείσαντες, κοίτοιο μεδώμεθα· τοῖο γὰρ ὥρη.
 335 Ἦδη γὰρ φάος οἴχεθ' ὑπὸ ζῶφον· ἐδὲ ἔοικε
 Δηθὰ θεῶν ἐν δαιτὶ θασσέμεν, ἀλλὰ νέεσθαι.
 Ἦ ῥα Διὸς θυγάτηρ, τοὶ δ' ἔκλυον αὐδοῦσάσης.
 Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδαρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
 Κῆροι δὲ κρητῆρας ἐπεσέψαντο ποτοῖο·
 340 Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσι·
 Γλώσσας δ' ἐν πυρὶ βάλλον, ἀνισάμενοι δ' ἐπέλειβον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τ', ἐπίον θ', ὅσον ἦθελε θυμὸς,
 Δὴ τότε Ἀθηναίη καὶ Τηλέμαχος θεοειδῆς
 Ἀμφω ἴεσθην κοίλῃν ἐπὶ νῆα νέεσθαι·

“ O senex, profecto hæc recte dixisti :

“ Sed agite, secate quidem linguas, et miscete vinum,

“ Ut Neptuno et aliis immortalibus

“ Ubi libaverimus, lectum curemus; ejus enim hora adest.

335 “ Jam enim lumen ivit sub occasum ; neque decet

“ Diu deorum in epulo sedere, sed abire.”

Dixit sane Jovis filia ; hi vero ausculta- runt locutæ.

Ipsis autem præcones aquam manibus infuderunt;

Juvenes vero crateras coronarunt potu ;

340 Distribueruntque omnibus, auspicantes poculis ;

Linguas autem in ignem conjecerunt, surgentesque libarunt.

Cæterum postquam libarant, biberantque quantum desiderabat animus,

Tum vero Minerva et Telemachus deo-similis

Ambo volebant cavam ad navem redire;

336 θασσέμεν] F. A. 1.

ἱερίαν τὰς γλώσσας ἀποτέμνειν, καὶ καίειν τοῖς θεοῖς, τὰς λόγους ἐπιμελομένοις· διὸ καὶ ἐπὶ μόνῃς τῆς Νέστορος θυγιάς εἴρηται τὸ ἔθος· εὐθεὶς γὰρ τὸ λέγειν, σύντεμις τὰς λόγους. λέγεται δὲ Ἀττικὸν εἶναι τὸ ἔθος λαβόντων τὴν ἀρχὴν ἐντιῦθεν. Schol. “Ἐσπινδον δὲ ἀπὸ τῶν δειπνῶν ἀναλύνοντες, καὶ τὰς σπανδὰς ἐποιῶντο Ἑρμῇ, καὶ ἔχ, ὡς ὕψιρον, Διὶ τελεῖαν· δοκεῖ γὰρ Ἑρμῆς ὕπνου προσάτης εἶναι. Σπένδουσι δ' αὐτῶ καὶ ἐπὶ ταῖς γλώσσαις ἐκ τῶν δειπνῶν ἀπίνοντες. Προσνέμονται δ' αὐτῶ αἱ γλῶσσαι, διὰ τὴν ἐρμηνείαν. Athenæus, Lib. I. cap. 14. Cæterum Athenæi Interpres

Latinus, (Lib. IV. cap. 4. ubi hic versus ab Athenæo citatur) alii que nonnulli istud “τάμνειτε μὲν γλώσσας” exponunt, *favete linguis*; sed minus recte, ut liquet ex sequente, “γλώσσας δ' ἐν πυρὶ βάλλον —” ver. 341.

Ibid. κεράασθε] Athenæus, Lib. IV. cap. 4. citat κεράσεισθε.

Ver. 333. 346. ἀθανάτοισι — ἀθανάτοισι Vide ad Il. α'. 398.

Ver. 333. ἀθανάτοισι Σπείσαντες, κοίτοιο μεδώμεθα.] Hesiod.

- 345 Νέστωρ δ' αὖ κατέρυκε καθαπτόμενος ἐπέεσσι·
 Ζεὺς τόγ' ἄλεξήσκει, καὶ ἄδάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 'Ως ὑμεῖς παρ' ἐμεῖο θοὴν ἐπὶ νῆα κίοιτε,
 'Ωστε τεῦ ἢ παρὰ πάμπαν ἀνείμονος, ἢ πενιχρῆ,
 'Ω, ἔτε χλαῖναι καὶ ῥήγεα πόλλ' ἐνὶ οἴκῳ,
 350 Οὐτ' αὐτῷ μαλακῶς, ἔτε ξείνοισιν, ἐνεύδειν.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ πάρα μὲν χλαῖναι καὶ ῥήγεα καλὰ.
 Οὐ θὴν δὴ τῷδ' ἀνδρὸς 'Οδυσσῆος φίλος υἱὸς
 Νηὸς ἐπ' ἱκρίοφιν καταλέξεται, ὅφρ' ἂν ἔγωγε
 Ζῶω· ἔπειτα δὲ παῖδες ἐνὶ μεγάροισι λίπωνται,
 355 Ξεῖνους ξεινίζειν, ὅστις κ' ἐμὰ δῶμαθ' ἵκηται.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Εὖ δὴ ταῦτά γ' ἔφησθα, γέρον φίλε· σοὶ δὲ ἔοικε
 Τηλέμαχον πεῖθεσθαι, ἐπεὶ πολὺ κάλλιον ἔτω.

345 Nestor autem contra detinebat incessens verbis;

"Jupiter hoc prohibeat, et immortales dii alii,

"Ut vos a me celerem ad navem eatis,

"Tanquam ab aliquo vel prorsus vestis-carenti, aut pauperculo,

"Cui neque lænæ neque stragula multa in domo,

350 "Quibus aut ipse molliter, aut hospites indormiant.

"At mihi adsunt lænæ et stragula pulchra.

"Nunquam certe hujus viri Ulyssis carus filius

"Navis in tabulatis cubaverit, dum ego

"Vixero; deinde vero liberi in ædibus linquantur,

355 "Qui hospites excipiant, quicumque ad meam domum venerit."

Hunc autem rursus allocuta est dea cæsia Minerva;

"Bene sane hæc dixisti, senex amice: tibi vero decet

"Telemachum parere, quoniam longe melius sic.

356 προσέειπεν] A. 358 ἐπὶ] Edd. præter R.

"Ἄλλοτε δὴ σπονδῆσι θύεσσι τι ἱλάσκεισθαι,

"Ἡμῖν δ' εὐνάξῃ, καὶ ὅταν φάος ἱερὸν ἔλθῃ.

"Εργ. καὶ Ἡμερ. I. 335.

Ver. 335. οἴχῃθ'] *Al.* φῃχῃθ'.

Ver. 339. κρητῆρας ἐπεσιψαντο πόσοιο']

Vide supra ad α. 149. et ad *Il.* α'. 470.

Ver. 340. Νώμῃσαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξά-
 μιναι δεπᾶεσσι'] Vide infra ad η'. 183.

Ver. 341. Γλώσσας δ' ἐν πυρὶ βάλλον,]

Vide supra ad ver. 332.

Ver. 345. θείεσθαι] Vide ad *Il.* α'. 217.

Ver. 345. καθαπτόμενος] Vide supra ad
 β'. 39.

Ver. 348. ἀνείμονος,] *Mh* κεκτημένους ἱμά-
 τια. *Schol.*

Ver. 349. et 351. ῥήγεα] *Βαπτὰ ἱμάτια*
καὶ περιβάλαια· ῥῆξαι γὰρ οἱ ἀρχαῖοι [Ita ex
 duobus MSS. et ex Eustathio edidit Bar-
 nesius; *Vulg.* οἱ Ἀχαιοὶ] ἔλινγον, τὸ βάψαι.
Schol. Vide et ad *Il.* ω'. 644.

Ver. 351. et 387. καλὰ.] Similiterque
 infra ver. 464. καλή· et ver. 467. καλόν.
 Vide ad *Il.* β'. 43.

Ver. 353. Νῆος ἐπ' ἱκρίοφιν] Ἐπὶ τῶν κα-
 τασφωμάτων καὶ σανιδωμάτων τῆς νῆος. *Schol.*

- ’Αλλ’ ἔτος μὲν νῦν σοι ἄμ’ ἔψεται, ὄφρα κεν εὖδῃ
 360 Σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· ἐγὼ δ’ ἐπὶ νῆα μέλαιναν
 Εἴμ’, ἵνα θαρσύνω θ’ ἐτάρες, εἴπω τε ἔκαστα·
 Οἷος γὰρ μετὰ τοῖσι γεραίτερος εὐχομαι εἶναι,
 Οἱ δ’ ἄλλοι φιλότῃ νεώτεροι ἄνδρες ἔπονται
 Πάντες ὁμηλικίῃ μεγαθύμῃ Τηλεμάχοιο.
 365 Ἐνθα κε λεξαίμην κοίλῃ παρὰ νηὶ μελαίνῃ
 Νῦν· ἀτὰρ ἥωδεν μετὰ Καύκωνας μεγαθύμους
 Εἴμ’, ἔνθα χρεῖός μοι ὀφείλλεται, ἔτι νέον γε,
 Οὐδ’ ὀλίγον· σὺ δὲ τῆτον, (ἐπεὶ τεὸν ἴκετο δῶμα,)
 Πέμψον σὺν δίφρῳ τε καὶ υἱεῖ· δὸς δέ οἱ ἵππους,
 370 Οἱ τοι ἐλαφρότατοι θείειν, καὶ κάρτος ἄριστοι.
 “Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Φήνῃ εἰδομένη· δάμβρος δ’ ἔλε πάντας ἰδόντας.

- “ Verum ille quidem nunc te sequatur; ut dormiat
 360 “ Tuis in ædibus: ego autem ad navem nigram
 “ Vado, ut confirmem socios præcipiamque singula:
 “ Solus enim inter illos senior gloriior esse:
 “ Cæteri vero ob amicitiam juniores viri sequuntur
 “ Omnes æquales-ætate magnanimi Telemachi.
 365 “ Illic cubaverim cava in navi nigra
 “ Nunc: sed mane ad Cauconas magnanimos
 “ Ibo, ubi debitum mihi debetur, neque sane novum,
 “ Neque exiguum: tu vero hunc, (quoniam tuam venit ad domum,)
 “ Mitte cum curru et filio: daque ei equos,
 370 “ Qui tibi celerimi currendo, et robore fortissimi.”

Sic utique locuta abiit cæsia-oculis Minerva,
 Aquilæ similis: stupor autem cepit omnes videntes.

Ver. 355. 365. καταλιζεται, — λεξαί-
 μην] Vide ad. II. β'. 515.

Ver. 361. θαρσύνω] Similiterque infra
 ver. 403. πόρουνε· Vide infra ad ζ'. 31.
 item ad II. π'. 70. et ω'. 538.

Ver. 366. ἀτὰρ ἥωδεν μετὰ Καύκωνας]
 Νῦν τῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ μέμνηται. Schol. Περὶ
 δὲ τῶν Καυκῶνων ζητῶσι τισὶν [Αλ. Φησὶν] ὅτι
 τῆς Ἀθηνᾶς τῆς τῷ Μέντῃ [Αλ. Μέντορι] ὁμοι-
 ωμένης, εἰπύσης πρὸς Νέστορα, “ Νῦν, ἀτὰρ
 “ ἥωδεν μετὰ Καύκωνας μεγαθύμους Εἴμ’, ἐν-
 “ θα χρεῖός μοι ὀφείλεται —” δεκτὴ σημα-
 νίσθαι χώρα τις ἐν τῇ τῶν Ἑπείων, ἣν οἱ Καύ-
 κωνες εἶχον, ἔτιροι ὄντες τῶν ἐν τῇ Τριφυλίᾳ,

ἐπεκτείνοντες καὶ μέχρι Δυμαίας τυχόν· ἔτε
 δὲ τὴν Δύμην, ὁπόθεν Καυκωνίδα εἰρησθαι
 συμβέβηκε, παραλιπεῖν ἄξιον, ἔτε τὸν ποταμὸν
 ὁπόθεν Καύκων εἰρηται, διὰ τὸ τὰς Καύκωνας
 παρέχειν ζήτησιν, οἱ τινὲς ποτὲ εἰσιν, ὅπερ φη-
 σὶν ἡ Ἀθηνᾶ βαδίζειν κατὰ τὴν τῇ χρεῖας κο-
 μιδῇ. Εἰ γὰρ μὴ δεχοίμεθα τὰς ἐν τῇ Τρι-
 φυλίᾳ λέγεσθαι τὰς περὶ Λέπριον· ἐκ οὗδ’ ὅπως
 πιθανὸς ἔσται ὁ λόγος· διὸ καὶ γράφουσι τινὲς·
 “ — ἔνθα χρεῖός μοι ὀφείλεται” Ἡλιδι δὲ,
 “ Οὐκ ὀλίγον.” Strabo, Geograph. Lib.
 VIII. Cæterum quod hic addit Scholia-
 tes; Οὐκίτι δὲ ἡ Ἀθηνᾶ πρὸς τὸν Μενέλαον
 σὺν τῷ Τηλεμάχῳ ἀφικνεῖται, διότι γάμοι ἐπ-

- Θαύμαζεν δ' ὁ γεραίος, ὅπως ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν·
 Τηλεμάχῃ δ' ἔλε χεῖρα, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 375 ὦ φίλος, ἔ' σε ἔολπα κακὸν καὶ ἀναλκιν ἔσσεσθαι,
 Εἰ δὴ τοι νέω ὧδε θεοὶ πομπῆες ἔπονται.
 Οὐ μὲν γάρ τις ὅδ' ἄλλος Ὀλύμπωια δώματ' ἐχόντων,
 Ἀλλὰ Διὸς θυγάτης ἀγελείη Τριτογένεια,
 ἥ τοι καὶ πατέρ' ἐσθλὸν ἐν Ἀργείοισιν ἐτίμα.
 380 Ἀλλὰ, Ἄνασσ', ἴληθι, δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλὸν,
 Αὐτῶ, καὶ παῖδεςσι, καὶ αἰδοίῃ παρακοίτῃ·
 Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ ῥέξω βῆν ἦνιν, εὐρυμέτωπον,
 Ἀδμήτην, ἣν ἔπα ὑπὸ ζυγὸν ἥγαγεν ἀνὴρ.
 Τὴν τοι ἐγὼ ῥέξω, χρυσὸν κέρασιν περιχεύας.

Admirabatur etiam senex, ut vidit oculis:

Telemachique prehendit manum, verbumque dixit, et locutus est;

- 375 "O amice, haud te opinor ignavum et imbellem fore,
 "Siquidem te juvenem sic dii ductores comitantur.
 "Non enim quisquam hic alius cœlestes domos habitantium,
 "Quam Jovis filia prædatrix Pallas,
 "Quæ tibi et patrem eximium inter Achivos honorabat.
 380 "At, Regina, propitia sis, daque mihi gloriam eximiam,
 "Ipsi, et filiis, et venerandæ uxori:
 "Tibi autem ego sacrificabo bovem anniculam, lata-fronte,
 "Indomitam, quam nondum sub jugum duxit vir.
 "Hanc tibi ego sacrificabo, auro cornibus circumfuso."

375 ὀφθαλμοῖσι] Edd. vett. recte. 384 κέρασι] Edd. omnes recte.

εἰσελθόντο νύξ καὶ θυγατὶς Μενελάου· ἄλλο-
 τρία δὲ τέτων ἡ Ἀθηναῖα id vero merum
 videtur commentum. Clark Καυκῶνων
 πολλοῖς θρον est apud Callimach. Ern.

Ver. 367. ἐφέλλεται.] Apud Strabonem,
 loco jam citato, ἐφέλλεται. At Casaubonus
 in annotationibus; "Præfero" inquit "al-
 "teram lectionem ἐφέλλεται."

Ver. 372. Φῆν' εἰδομένη] Φῆν' εἶδος ὁρ-
 νίς, ὅμοιον ἀετῶ. Schol. Al. Φῆν' εἰδομένη.

Ver. 373. Θαύμαζεν δ' ὁ γεραίος,] Ὅτι
 νέος ὄντι τῷ Τηλεμάχῃ συνηκολύθει ἡ Ἀθηναῖα.
 Schol.

Ver. 376. Εἰ δὴ] Si revera. Clark. Im-
 mo siquidem.

Ver. 377. 378. Οὐ — τις — ἄλλος — Ἀλ-
 λὰ Διὸς θυγάτηρ] Notanda forma ἄλλος
 — ἀλλὰ pro ἢ, quam imitatus est Joseph.
 Ant. XIX. §. 3. τὰς θεῖς ἐκ ἄλλοις συμμα-

χεῖν, ἀλλὰ τοῖς μετ' ἀρετῆς — τὰς ἀγῶνας
 ποιούμενοις. Ern.

Ver. 378. ἀγελείη Τριτογένεια.] Al. κυ-
 δίστη Τριτογένεια.

Ver. 379. ἐτίμα.] Honorare solebat.
 Vide ad Il. α'. 37. et β'. 221. Clark. In-
 telligo: Cui præter cæteros Argivos fave-
 bat. Nam, cui inter Argivos favebat, fri-
 gidum fuerit. Ern.

Ver. 381. παρακοίτῃ] "Παρακοίτιδι, πα-
 "ρακοίτῃ, παρακοίτι, Ultima longa. Sic,
 "Odys. ν'. ver. 299. Μήτι τε κλίομαι καὶ
 "κίρδισιν." Barnesius. Vide ad Il. α'.
 500.

Ver. 382. Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ ῥέξω βῆν] Vir-
 gil.

Ipse tibi ad tua templa feram sollemnia dona;
 Et statuam ante aras aurata fronte juvenum

- 385 “Ὡς ἔφατ’ εὐχόμενος· τῷ δ’ ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη.
 Τοῖσιν δ’ ἡγεμόνευε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,
 Υἱάσι, καὶ γαμβροῖσιν, ἐὰ πρὸς δῶματα καλὰ.
 Ἀλλ’ ὅτε δῶμαθ’ ἵκοντο ἀγκαλυτὰ τοῖο ἄνακτος,
 Ἐξείης ἔζοντο κατὰ κλισμῆς τε θρόνους τε.
- 390 Τοῖς δ’ ὁ γέρων ἐλθῶσιν ἀνὰ κρητῆρα κέρασσειν
 Οἶνε ἡδυπότοιο, τὸν ἐνδεκάτῳ ἐνιαυτῷ
 Ὡῖξε ταμῖν, καὶ ἀπὸ κρήδεμνον ἔλυσε·
 Τῷ ὁ γέρων κρητῆρα κεράσσατο· πολλὰ δ’ Ἀθήνη
 Εὐχετ’ ἀποσπένδων, κέρη Διὸς Αἰγιοόχοιο.
- 395 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τ’, ἐπιὼν θ’, ὅσον ἦθελε θυμὸς,
 Οἱ μὲν κακκεῖοντες ἔβαν οἰκόνδε ἑκάσος·

385 Sic dixit supplicans; hunc autem audivit Pallas Minerva.

Præibat autem Gerenius eques Nestor,
 Filiis et generis suis, suas ad ædes pulchras.
 Sed postquam ad ædes venissent inclytas regis,
 Ordine sedebant per sediliaque thronosque.

390 His vero senex ubi-advenissent craterem miscuit
 Vini dulcis, quod undecimo anno
 Aperuit proma, et operculum dempsit:
 Hujus senex craterem miscuit; plurimum vero Minervæ
 Supplicabat libans filiae Jovis Ægiochi.

395 Cæterum postquam libarant, biberantque, quantum voluit animus,
 Alii quidem decubituri abierunt domum quisque:

386 τοῖσι δ’] A. 2. 3.

Candentem, pariterque caput cum matre feren-
 tem. Æn. IX. 626.

Vide et infra ad ver. 457.

Ver. 382. et 384. ῥίξω] Vide ad II. α’. 444.

Ver. 384. κέρασιν περιχύας.] Κέρασιν male e Barnesio repetitum (vid. Var. Lect.) cui non magis quam ver. 392. obediri debuit. Ern.

Ver. 386. 397. 405. 417. et 474. Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,] Vide supra ad ver. 68. et ad II. α’. 175.

Ver. 388. ἵκοντο] Al. ἵκανον.

Ver. 389. Ἐξείης ἔζοντο κατὰ κλισμῆς τε θρόνους τε.] Vide supra ad α’. 145.

Ver. 390. Τοῖς δ’ ὁ γέρων ἐλθῶσιν ἀνὰ κρητῆρα κέρασσειν] Τὸ δὲ ἀνὰ κρητῆρα ἐκέρασεν, ἀντὶ τοῦ, ἀνεκίρασε κρατῆρα σπονδῆς, ἥτοι δις ἐκίρασεν· ἐκεράσθη γὰρ καὶ πρὸ βραχίων, ὅτε τὰς γλώσσας ταμύοντες ἔκανσαν. Eustath.

Cui tamen explicandi rationi haud assentior. Clark. Recte. Nam ἀνὰ in compositis raro habet vim repetitionis: certe non in ἀνακεράννυμι. Et post ver. 395. simplex κέρασσατο est. Ern.

Ver. 390. 395. κέρασσειν — κέρασσατο.] Recte cum duplici σ’. quippe a κεράννυμι deducta. Vide ad II. α’. 67.

Ver. 391. Οἶνε ἡδυπότοιο,] Vide supra ad β’. 540.

Ibid. τὸν ἐνδεκάτῳ ἐνιαυτῷ Ὡῖξε ταμῖν,] Τὸ δὲ, “ἐνδεκάτῳ ἐνιαυτῷ,” ἀμφίβολον εἶπε ἐν τῷ ἐνδεκάτῳ, ἵνα ἔτω δασύνεται ἡ ἀρχή· σα, εἴτε ἐν τῷ δεκάτῳ, ἵνα ἔχη ψιλὴν, ὡς πρότερος. Καὶ ἴσως ἔτω κρεῖττον, καθ’ ὁμοίτητα τοῦ, (II. Σ. 404. 418.) “ἔδ’ ἐκιν εἰς δεκάτῳς ἐνιαυτός.” Eustath. Mihi vero vulgata verior videtur Lectio. Quod enim ad hanc rem citat eruditus, longe aliud est; et alibi, ubi eadem phrasis a Poëta

- Τὸν δ' αὐτῷ κοίμησε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ
 Τηλέμαχον, φίλον υἱὸν Ὀδυσσεύος θεῖοιο,
 Τρητοῖς ἐν λεχέεσσιν, ὑπ' αἰθέσῃ ἐριδύπῳ·
 400 Πὰρ δ' ἄρ' εὐμμελίην, Πεισίστρατον, ὄρχαμον ἀνδρῶν,
 "Ὅς οἱ ἔτ' ἡΐθεος παίδων ἦν ἐν μεγάροισιν.
 Αὐτὸς δ' αὖτε καθεῦθε μυχῶ δόμῃ ὑψηλοῖο·
 Τῷ δ' ἄλοχος δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ρόδοδάκτυλος Ἥως,
 405 "Ὀρῖντ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφι Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 Ἐκ δ' ἐλθὼν, κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ ξεισοῖσι λίδοισιν,
 Οἳ οἱ ἔσαν προπάροιθε θυράων ὑψηλῶν,
 Λευκοὶ, ἀποσίμβοντες ἀλείφατος· οἷς ἐπὶ μὲν πρὶν
 Νηλεὺς ἴζεσκεν, θεόφιν μήσῳ ἀτάλαντος·

Illic vero decumbere-fecit Gerenius eques Nestor

Telemachum, carum filium Ulyssis divini,

Tornatis in lectis sub porticu sonora:

- 400 Juxta eum vero bellicosum Pisistratum ducem virorum,

Qui ei adhuc caelebs filiorum erat in aedibus.

Ipse vero dormivit in secessu domus excelsæ:

Huic vero uxor regina lectum præparavit et cubile.

Quando autem mane-genita apparuit rosea-digitos aurora,

- 405 Surrexit utique ex lecto Gerenius eques Nestor;

Egressusque sedit super politos lapides,

Qui illi erant ante fores excelsas,

Albi resplendentes unguento; quibus quidem antea

Neleus insidebat diis consiliarius par:

405 εὐνῇφιν] Edd. præter R. male. 408 ἔπι] Edd. vett. recte.

usurpatur, abest præpositio ista, "ἐν." Vide ad *Il.* μ'. 15. item infra ad *Odyss.* π'. 18. et ρ'. 327.

Ver. 392. "Ὠῖξ ἐταμίν.] Edidit *Barne-sius* "Ὠῖξ ἐν ταμίν. Sed ferri potest vulgata lectio. Vide ad *Il.* α'. 51.

Ibid. κρήδεμνον] Τὸ πᾶμα τῷ πύθ μεταφορικῶς. *Schol.*

Ver. 396. ἔβαν οἰκόνδε] Vide ad *Il.* α'. 51. et ρ'. 229.

Ver. 399. Τρητοῖς ἐν λεχέεσσιν.] Vide ad *Il.* ω'. 720. *Ern.*

Ibid. αἰθέσῃ] Τῇ πρὸς ἥλιον ττραμμένη, παρὰ τὸ αἰθέσθαι ἐν αὐτῇ φῶς, ὃ ἐστὶ καίεσθαι. *Schol. Clark.* Conf. *Il.* ω'. 643. 650. ubi pariter Priamo hospiti lectum in por-

ticu sternere jubet Achilles, sed tamen ita, ut id præter morem facere videatur. *Ern.*

Ibid. ἐριδύπῳ] Μεγάλης ἡχῆς ἀποτελέσῃ διὰ τῆς ἀνίμης. *Schol.* Cæterum *Barne-sius* in duobus MSS. scriptum reperit ἐριγδύπῳ. Quod verum perimit.

Ver. 401. ἡΐθεος] Ὁ ἀπὸ τισσαροισκαίδικα ἐτῶν, ἕως ὀκτωκαίδεκα, ἡΐθεος λέγεται· ἔστι δὲ ἄγαμος. *Schol.*

Ver. 402. καθεῦθε] *Al.* κάθειδι. Vide ad *Il.* α'. 611.

Ver. 404. Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ράδο-δάκτυλος Ἥως.] Similiterque infra ver. 491. Vide supra ad β'. 1. et ad *Il.* α'. 477.

Ver. 405. "Ὀρῖντ'] Vide ad *Il.* γ'. 260.

- 410 Ἀλλ’ ὁ μὲν ἤδη κηρὶ δαμυεῖς αἰδόςδε βεβήκει.
 Νέστωρ αὖ τότ’ ἐφίξε. Γερήνιος, ἕξρος Ἀχαιῶν,
 Σκῆπτρον ἔχων· περὶ δ’ υἷες ἀλλέες ἡγερέδοντο,
 Ἐκ θαλάμων ἐλθόντες, Ἐχέφρων τε, Στρατίος τε,
 Περσεύς τ’, Ἀρητός τε, καὶ ἀντίθεος Θρασυμήδης·
 415 Τοῖσι δ’ ἐπειδ’ ἔκτος Πεισίστρατος ἤλυθεν ἥρας·
 Πὰρ δ’ ἄρα Τηλέμαχον θεοείκελον εἶσαν ἄγοντες.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἥρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 Καρπαλίμως μοι, τέκνα φίλα, κρηήνατ’ ἐέλδωρ
 Ὅφρ’ ἦτοι πρῶτιςα θεῶν ἰλάσσομ’ Ἀθήνην,
 420 Ἥ μοι ἐναργὴς ἦλθε θεῶ ἐς δαῖτα θάλειαν.
 Ἀλλά γ’ ὁ μὲν πεδίονδ’ ἐπὶ βῆν ἴτω, ὄφρα τάχιςα
 Ἐλθῇσιν, ἐλάση δὲ βοῶν ἐπιβεκόλος ἀνής.

410 At ille quidem jamjam fato domitus ad inferos descenderat.
 Nestor autem tum insidebat Gerenius, custos Achivorum,
 Sceptrum tenens: circum autem filii frequentes congregabantur,
 E thalamis egressi, Echephronque, Stratiusque,
 Perseusque, Aretusque, et deo par Thrasymedes:

415 His vero deinceps sextus Pisistratus venit heros:
 Juxta autem Telemachum deo-similem collocarunt ducentes.
 Illis vero sermones exordiebatur Gerenius eques Nestor;
 “E vestigio mihi, filii cari, perficite voluntatem;
 “Ut scilicet primum inter deos propitiam-reddam Minervam,
 420 “Quæ mihi manifesta venit dei ad convivium celebre.
 “Verum alius quidem rus propter bovem eat, ut celerrime
 “Veniat, adducat autem boum bubulcus vir.

416 In ed. Rom. sequitur hunc versum is, de quo est in nota.

Ibid. ἄρ.] Deinceps —. Ut fit —.

Ibid. εὐνήφι.] Vide ad Il. v. 588.

Ver. 408. ἀποστίλβοντες ἀλείφατος.] Λείπει τὸ, ὡς” ἔστι γὰρ, ὡς ἰλαίω. Eodemque modo exponit et Eustathius. Ita Il. σ. 595.

— οἱ δὲ χιτῶνας

Εἶατο εὐνήτης, ἦκα στίλβοντας ἰλαίω.

Vide et infra ad η’. 107.

Ver. 409. ἕξροσιν,] Sedere solebat. Vide ad Il. α’. 37. et β’. 221.

Ibid. θεῶφι μῆστωρ.] Scr. θεῶφι, ut ver. 405. εὐνήφι, ubi pariter quidam edidit εὐνήφιν. Vid. Var. Lect. Ern.

Ibid. ἀτλάαντος.] Vide ad Il. β’. 627.

Ver. 410. βέβηκει.] Si βέβηκε dixisset, jam non constitisset Temporum ratio. Vide ad Il. α’. 37. et δ’. 492.

Ver. 416. Πὰρ δ’ ἄρα] Post hunc versum in quibusdam editionibus sequitur, Οἱ δ’ ἐπεὶ ἔν ἡγεοθεν, ὁμηγερέες τ’ ἐγένοντο, Τοῖσι δὲ etc. “De quo,” inquit Henricus Stephanus, “idem prorsus sentio quod de “illo (supra Odys. α’. 149.) Νώμῃσαν δ’ “ἄρα —; nimirum eum aliunde huc irrepsisse.” Clark. Vid. Var. Lect. Eundem versum alieno loco vidimus Il. ω’. 790. Ern.

Ibid. θεοείκελον] Vide ad Il. ω’. 217.

Ver. 420. θεῶ ἐς δαῖτα θάλειαν.] “Lautiores epulas prisce Græci θαλίης dixe-

- Εἷς δ' ἐπὶ Τηλεμάχῃ μεγαθύμῃ νῆα μέλαιναν
 Πάντας ἰὼν ἐτάρας ἀγέτω, λιπέτω δὲ δὴ οἷος·
 425 Εἷς δ' αὖ χρυσοχόον Λαέρκεα δεῦρο κελύσσω
 Ἑλθεῖν, ὅφρα βοὸς χρυσὸν κέρασιν περιχεύῃ.
 Οἱ δ' ἄλλοι μένετ' αὐτῷ ἀολλέες· εἴπατε δ' εἴσω
 Δμῶῃσιν κατὰ δῶματ' ἀγκαλυτὰ δαῖτα πένεσθαι,
 Ἔδρας τε, ξύλα τ' ἀμφί, καὶ ἀγλαὸν οἰσέμεν ὕδωρ.
 430 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐποίπνουν· ἦλθε μὲν ἄρ'
 Ἐκ πεδῖς, ἦλθον δὲ Δοῆς παρὰ νηὸς εἴσης [βῆς
 Τηλεμάχῃ ἑταροὶ μεγαλήτορος· ἦλθε δὲ χαλκνεὺς,
 Ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκῆϊα, πείρατα τέχνης,

“Unus autem ad Telemachi magnanimi navem nigram

“Omnes profectus socios ducat, relinquat vero duos solos:

425 “Unus porro aurificem Laërceum huc jubeat

“Venire, ut bovis aurum cornibus circumfundat.

“Vos vero alii manete hic simul-omnes; mandate autem intus

“Ancillis per domum inclytam convivium apparare,

“Sediliaque, lignaque undique, et limpidam afferre aquam.”

430 Sic dixit; illi autem omnes ministrabant: venit quidem bos

Ex agro, venerunt etiam celerī a nave aequali

Telemachi socii magnanimi: venit porro faber

Arma in manibus tenens fabrilīa, instrumenta artis,

434 ἐποίητον] F. vid. not.

“runt, ὅτι θεῶν χάριν ὑπλίζοντο καὶ συνή-
 “σαν, quia in honorem Deūm convenie-
 “bant ad convivīa.” Casaubon. Annotat.
 in *Athenæum*, Lib. II. cap. 2.

Ver. 421. Ἀλλά γ' ὁ μὲν] “Non dubi-
 “to,” inquit *Henricus Stephanus*, “quin
 “reponendum sit ἄλλ' ἄρ' pro ἄλλὰ γ'.”
 Cum vero nullo in Exemplari ita scriptum
 repererit, nihil immutare est ausus.

Ver. 422. ἐλάσῃ] Apud *Eustathium* in
 commentario ἐλάσει.

Ver. 426. ὅφρα βοὸς χρυσὸν] Vide infra
 ad ver. 437. *Clark*. De κέρασιν περιχεύῃ.
 Vide supra ad ver. 384. *Eustath.* habet
 h. l. κέρασι (ut supra) p. 1475. 52. ut et
 in v. 437. ibid. 54. ubi pariter edd. etiam
Rom. habent κέρασιν. Similiter mox δμω-
 σι verum esse puto. *Ern.*

Ver. 430. ἄρ'] Ut jussu Nestor, ver.
 431.

Ver. 431. νηὸς εἴσης] Vide supra ad ver.
 10.

Ver. 434. σφύραν τ', ἐυποίητόν τε πυρά-

γην.] Male ἐυποίητον, cum in compositis u
 hoc sit longum. Vide ad *Iliad.* v. 612. δ'.

480. corrigendum ἐυποίητον, ut habet *Eus-
 tathius* in Comm. atque etiam ed. *Flor.*
Ern.

Ver. 435. Οἳ τιν' τε] Quibus scilicet.

Ibid. ἦλθε δ' Ἀθήνη, Ἰρῶν ἀντιόωσα.] Τὸ
 δὲ, ἦλθε δ' Ἀθήνη, τὸ τῆς Δυσίας εὐλογον δη-
 λοῖ. *Eustath.* Οἱ δ' ἀρχαῖοι καὶ τῆς θεῆς
 ἀνθρωποειδῆς ὑποστησάμενοι, καὶ τὰ περὶ τὰς
 ἱερτάς διέταξαν. Ὁρῶντες γὰρ ὡς τῆς μὲν ἐπὶ
 τὰς ἀπολαύσεις ὁρμῆς ἐχ' οἷον τε τῆς ἀνδραπῆς
 ἀποστῆσαι, χρήσιμον δὲ καὶ συμφέρον τοῖς τοι-
 ῦτοις εὐτάκτως καὶ κοσμίως ἐδίξιεν χρῆσθαι,
 χρόνον ἀφιερίαντες, καὶ τοῖς θεοῖς προσδύσαν-
 τες, ἔτω μεθῆκαν αὐτὰς εἰς ἀνεῖσιν' ἢ ἑκάσ-
 τος, ἡγόμενος ἤκειν τῆς θεῆς ἐπὶ τὰς ἀπαρ-
 χὰς καὶ τὰς σπονδὰς, μετὰ αἰδῆς τὴν συν-
 σίαν ποιῆται. Ὁμηρὸς γὰρ φησὶν, “ἦλθε δ'
 “Ἀθήνη, Ἰρῶν ἀντιόωσα.” *Athenæus* Lib.
 VIII. cap. 17.

Ver. 436. ἀντιόωσα.] Apud *Athenæum*.
 loco jam citato, ἀντήσασα.

- 435 Ἀκμονά τε, σφύραν τ', ἐϋποίητόν τε πυράγρην,
 Οἷσιν τε χρυσὸν εἰργάζετο· ἦλθε δ' Ἀθήνη,
 Ἰρῶν ἀντιόωσα· γέρων δ' ἱππηλάτα Νέστωρ
 Χρυσὸν ἔδωχ'· ὁ δ' ἔπειτα βοὸς κέρασιν περιχεῦεν,
 Ἀσκήσας, ἵν' ἄγαλμα θεὰ κεχάροιτο ἰδοῦσα·
 Βῆν δ' ἀγέτην κεράων Στρατίος καὶ δῖος Ἐχέφρων.
 440 Χέρνιβα δέ σφ' Ἀρητος ἐν ἀνθεμόεντι λέβητι
 Ἦλυθεν ἐκ θαλάμοιο φέρων· ἑτέρῃ δ' ἔχεν ἑλάς
 Ἐν κανέῳ· πέλεκυρ δὲ μενεπτόλεμος Θρασυμήδης
 Ὀξὺν ἔχων ἐν χειρὶ παρίστατο, βοῦν ἐπικόψων.
 Περσεὺς δ' ἀμνίον εἶχε· γέρων δ' ἱππηλάτα Νέστωρ

Incudemque, malleumque, benefactamque forcipem,

- 435 Quibus scilicet aurum elaborabat: venit quoque Minerva,
 Sacris adfutura: Senex autem eques Nestor
 Aurum dedit: ille vero deinde bovis cornibus circumfudit,
 Ubi elaborasset, ut ornatum dea gauderet intuita:
 Bovem autem ducebant cornibus Stratius et nobilis Echephron.

- 440 Aquam autem ipsis Aretus in floribus-celato lebetes
 Venit ex thalamo ferens: altera vero gestabat molas
 In canistro; securim autem bellicosus Thrasymedes
 Acutam tenens in manu astabat, bovem cæsurus.
 Perseus autem vas sanguini-recipiendo tenebat: senex autem eques Nestor

438 κεχάροιτα ἰδοῦσα] R. male. Eustath. κεχάροιτο.

Ver. 436. et 444. ἱππηλάτα Νέστωρ] Vide ad *Il. α'*. 175.

Ver. 437. ὁ δ' ἔπειτα βοὸς κέρασιν περιχεῦεν] Ovid.

— inductaque cornibus aurum
 Victima vota cadit. —

Metam. Lib. VII. 161.

— et pandis inductæ cornibus aurum
 Considerant iactæ, nivea cervice juvenæ.

Lib. X. 271.

“Decemvirisque præceptum est, ut Græco ritu bisce hostiis sacrum facerent; Apolloini bove aurato et capris duabus albis auratis, Latonæ bove fœmina aurata.” *Macrob. Saturnal. Lib. I. cap. 17.* Vide et supra ad ver. 382.

Ver. 438. ἄγαλμα] Vide supra ad ver. 274.

Ver. 440. ἀνθεμόεντι] Ποικίλῳ, διὰ τὰ ἐντιστορευμένα αὐτῷ ἐπιτερεῖ. *Schol.*

Ver. 441. ἑτέρῃ δ' ἔχεν ἑλάς· Ἐν κανέῳ] Dna *Dacier* hoc in loco legendum conjici-

cit, ἑτέροις δ' ἔχεν ἑλάς etc. “Il n'est pas possible,” inquit, “qu'un homme porte d'une main un bassin avec une aiguière, et de l'autre une corbeille. Assurément le bassin et l'aiguière demandent les deux mains. Je croi donc qu'au lieu d'ἑτέρῃ, de l'autre, il faut lire ἑτέρος, un autre; et qu'il faut traduire. Aretus vint du Palais, portant un bassin magnifique avec une aiguière; et un autre portoit une corbeille, où étoit l'orge sacré, etc.” Male: Videtur enim vocem χέρνιβα, quæ aquam simpliciter significat, pro *Gutturnio* accepisse.

Ibid. οὐλάς] Ἐλαιοβρόχες κοιδάς. *Schol.*

Ver. 443. ἐν χειρὶ] *Eustathius* in commentario videtur legisse ἐν χερσὶ.

Ver. 444. Περσεὺς δ' ἀμνίον εἶχε] Ἐστὶ μὲν τῶν ἀπαξ εἰρημένων ἡ λέξις· σημαίνει δὲ ἀγγεῖον, ὅπερ τὸ αἷμα τῶ ἱερείᾳ δέχονται. *Schol. Al. αἷμιον. Al. δάμνιον.*

- 445 Χέρνιβά τ' ἐλοχύτας τε κατήρχετο· πολλὰ δ' Ἀθήνη
 Εὔχετ' ἀπαρχόμενος, κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὔξαντο, καὶ ἐλοχύτας προβάλοντο,
 Αὐτίκα Νέστορος υἱὸς, ὑπέρθυμος Θρασυμήδης,
 Ἦλασεν ἄγχι στάς· πέλεκυς δ' ἀπέκοψε τένοντας
 450 Αὐχενίους, λῦσεν δὲ βοὸς μένος· αἱ δ' ὀλόλυξαν
 Θυγατέρες τε, νυοί τε, καὶ αἰδοίη παρὰκοίτις
 Νέστορος, Εὐρυδίη, πρέσβη Κλυμένοιο θυγατρῶν.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀνελόντες ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
 Ἔσχον· ἀτὰρ σφάζεν Πεισίστρατος, ὄρχαμος ἀνδρῶν.
 455 Τῆς δ' ἐπεὶ ἐκ μέλαν αἶμα ῥύη, λίπε δ' ὀσέα θυμὸς,
 Αἶψ' ἄρα μιν διέχευαν· ἄφαρ δ' ἐκ μηρία τάμνον
 Πάντα κατὰ μοῖραν, κατὰ τε κνίσση ἐκάλυψαν,
 Δίπτυχα ποιήσαντες· ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοδέτησαν.

445 Aquamque molasque praelibabat : multumque Minervæ
 Supplicabat primitias-efferens, ex capite pilos in ignem conjiciens.

Cæterum postquam precati sunt, et molas projecerunt,
 Statim Nestoris filius magnanimus Thrasymedes,
 Feriit prope stans : securis autem abscidit nervos

450 Cervicales, solvitque bovis robur : cum clamore vero precati sunt
 Filiaque nurusque, et pudica uxor
 Nestoris, Eurydice, maxima-natu Clymeni filiarum.
 Hi quidem deinde sublatam bovem a terra spatiosa
 Tenebant : cæterum mactavit Pisistratus dux virorum.

455 Ex illa autem postquam niger sanguis fluxisset, reliquissetque ossa animus,
 Celeriter dein ipsam diviserunt; statimque femora excidebant
 Omnia rite, adipeque cooperuerunt,
 Postquam duplicaverant; super ea vero frusta-cruda-imposuerunt.

Ver. 445. Χέρνιβά τ' ἐλοχύτας τε κατήρ-
 χετο·] Vide infra ad ζ'. 422. Clark. Κα-
 τάρχεσθαι dicitur de omnibus, quæ in
 sacrificiis fiunt, antequam cædatur victi-
 ma, unde et προθύματα dicuntur, libami-
 na apud Virgilium. Hic τὸ κατάρχεσθαι
 fit, primo, adpersa victimæ aqua lustrali
 (χέρνιβα) de qua et Euripides dixit *Iphig.*
Taur. 40. 56. deinde, adpersione molæ,
 de qua inprimis dicitur, ubi immolare
 bene vertitur: tertio pilis e capite tauri
 resectis in ignem conjiciendis. Hæc tiro-
 num causa diximus: qui et adire possunt
 Kusterum ad Aves 960. et quos laudat

Cl. Valkenar. ad Eurip. Phœniss. v. 576.
 Ern.

Ver. 447. ἐπεὶ ῥ'] Postquam, ut dictum
 est.

Ver. 449. ἀπέκοψε] Vide ad II. 9'. 87.
 Ibid. τένοντας] Πάντα τὰ διατεταμένα
 νῦν Ὀμηρος τένοντας καλεῖ. Schol.

Ver. 450. αἱ δ' ὀλόλυξαν] Μετὰ βοῆς ἤ-
 ξαντο. Schol. Vide infra ad χ'. 408.

Ver. 454. σφάζεν Πεισίστρατος,] Vide ad
 456. Ern.

Ver. 456. Αἶψ' ἄρα] Statim deinceps.
 Ibid. διέχευαν] Κατὰ μέγην διεῖλον. Schol.

- Καῖε δ’ ἐπὶ σχίζης ὁ γέρων, ἐπὶ δ’ αἴθοπα οἶνον
 460 Λεῖβε· νέοι δὲ παρ’ αὐτὸν ἔχον πεμπάβολα χερσίν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ’ ἐκάη, καὶ σπλάγχν’ ἐπάσαντο,
 Μίσυλλόν τ’ ἄρα τ’ ἄλλα, καὶ ἀμφ’ ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
 "Ὀπτων δ’, ἀκροπόρους ὀβελὸς ἐν χερσὶν ἔχοντες.
 Τόφρα δὲ Τηλέμαχον λοῦσεν καλὴ Πολυκάση,
 465 Νέστορος ὀπλοτάτη θυγάτηρ Νηληϊάδαο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ λῶσέν τε, καὶ ἔχρισεν λίπ’ ἐλαίῳ,
 Ἄμφι δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλεν ἠδὲ χιτῶνα,
 Ἔκ ρ’ ἀσαμίνδε βῆ, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος·
 Παρ δ’ ἄρα Νέστορ’ ἰὼν κατ’ ἄρ, ἔζετο, ποιμένι λαῶν.
 470 Οἱ δ’ ἐπεὶ ὤπτησαν κρέ’ ὑπέρτερα, καὶ ἐρύσαντο,
 Δαίνυνθ’ ἐζόμενοι· ἐπὶ δ’ ἀνέρες ἐσθλοὶ ὄροντο,
 Οἶνον ἐνοينوχοεῦντες ἐνὶ χρυσέοις δεπᾶεσσιν.

- Adolebat autem super ligna-fissa senex, et insuper nigrum vinum
 460 Libabat: juvenes vero juxta cum tenebant verua-quinque-cuspidum manibus.
 Cæterum postquam femora exusta erant, et viscera gustarant,
 Minutatum dein secuerunt cætera, et verubus transfixerunt,
 Assabantque, acuta verua in manibus tenentes.
 Interea vero Telemachum lavit pulchra Polycaste,
 465 Nestoris minima-natu filia Nelidæ.
 Porro postquam lavisset, et unxisset pingui oleo,
 Eique indusium pulchrum indidisset atque tunicam,
 E lavacro is exiit, corpore immortalibus similis:
 Juxta autem Nestorem profectus consedit, pastorem populorum.
 470 Hi vero postquam assarant carnes exteriores, et detraxerant,
 Epulabantur sedentes; deinde viri præstantes surgebant,
 Vinum infundentes in aureis poculis.

466 ἔχρισε] Edd. præter R. Eustath. recte. 469 παρ δ’ ὄγε] R.

Ibid. ἐκ μηρία τάμνον] Vide ad Il. α’. 460.

Ver. 458. ὠμοδίτησαν.] Ἐκοψαν μικρὸν ἀπὸ παντὸς μέρους, καὶ ἐπίδηκαν ἐπὶ τὰ μηρία. Schol. ad Iliad. α’. 461.

Ver. 459. αἴθοπα οἶνον] Vide ad Il. ψ’. 237.

Ver. 460. πεμπάβολα] Vide ad Il. α’. 463.

Ver. 461. καὶ σπλάγχν’ ἐπάσαντο,] Vide supra ad ver. 9.

Ver. 462. Μίσυλλόν τ’ ἄρα τ’ ἄλλα,] Vide ad Il. α’. 465.

Ver. 463. "Ὀπτων δ,] Vide supra ad β’. 300. et ad Il. α’. 466. Al. "Ὀπτων τ’.

Ver. 464. Τόφρα δὲ Τηλέμαχον] Ποιεῖ δὲ Ὀμηρος καὶ τὰς κόρας καὶ τὰς γυναῖκας λοβῆσαι τὸς ξένους, ὡς ἔτι φλεγμονὴν ἔτι ἀκρυσίαν πασχόντων τῶν εὖ βεβιωκότων καὶ σωφρόνως ἀπτομένων. Ἀρχαῖον δὲ τὸτο ἔθος. Athenæus, Lib. I. cap. 8.

Ibid. Τόφρα δὲ] Similiterque infra ver. 474. Τοῖσι δὲ. Vide ad Il. θ’. 160. et μ’. 12. Barnesius minus recte, Τοφράδῃ — Τοῖσιδῃ.

- Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Τοῖσι δὲ μῦθων ἤρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.
 475 Παιῖδες ἐμοὶ, ἄγε, Τηλεμάχῳ καλλιτέριχας ἵππους
 Ζεύξασθ' ὑφ' ἄρματ' ἄγοντες, ἵνα πρήσσησιν ὁδοῖο.
 "Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἦδ' ἐπίθον-
 Καρπαλίμως δ' ἐζευξαν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους. [το-
 'Εν δὲ γυνὴ ταμίη σῖτον καὶ οἶνον ἔδηκεν,
 480 "Ὀψα τε, οἷα ἔδασσι διοτρεφέες βασιλῆες.
 'Αν δ' ἄρα Τηλέμαχος περικαλλέα βήσατο δίφρον·
 Παρ δ' ἄρα Νεστορίδης Πεισίστρατος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
 'Ες δίφρον τ' ἀνέβαινε, καὶ ἡνία λάζετο χερσὶ
 Μάσιξεν δ' ἐλάαν· τῷ δ' ἐν ἄκοντε πετέσθη
 485 'Ες πεδίον, λιπέτην δὲ Πύλῃς αἰπὺ πτολίεθρον.
 Οἳ δὲ πανημέριοι σείον ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες.

Cæterum postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 Illis dein sermones exordiebatur Gerenius eques Nestor;

- 475 " Filii mei, agite, Telemacho pulchras-jubas-habentes equos
 " Jungite sub currum ducentes, ut conficiat iter."

Sic dixit, hi vero ei statim ausculturunt atque paruerunt:

Celeriterque junxerunt sub currum veloces equos.

Mulier vero proma panem et vinum imposuit,

- 480 Obsoniaque, qualia edunt Jovis-alumni reges.

Telemachus autem dein perpulchrum conscendit currum;

Juxta eum vero Nestorides Pisistratus, dux virorum,

In currumque conscendit, et habenas cepit manu;

Verberavitque ut-inirent-cursum; illi vero non invitī volarunt

- 485 In campum, reliqueruntque Pyli excelsam urbem.

Illi vero tota die quatiebant jugum utrinque tenentes.

476 πρήσσωσιν] Edd. præter R. 479 ἔχουσιν] Edd. vett.

Ibid. λῆσεν καλῇ] Vide ad 416. Ern.

Ver. 466. λίπ' ἐλαίῃ,] Virgil.

— pinguis olivi. Eclog. V. 68.

Ver. 468. δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος.] Virgil.

Os humerosque Deo similis. — Æn. I. 593.

Ver. 469. Παρ δ' ἄρα] Al. Παρ δ' ἔγι. Vide supra ad β'. 327. et ad Il. γ'. 409.

Ver. 470. κρὶ ὑπέρτερα,] Vide supra ad ver. 65.

Ver. 472. ἐνὶ χρυσείῃς] Pronunciabatur χρυσοῖς. Vide ad Il. ν'. 523.

Ver. 475. Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος] Vide ad Il. α'. 469.

Ver. 476. Ζεύξασθ' ὑφ' ἄρματ'] Ita edidit Barnesius* ex ver. 478. ex Odyss. δ'. 47. itemque ex Eustathio, qui in commentario ad ver. 478. ita citat. Vulgg. male, Ζεύξασθ' ὑφ' ἄρματ'. Clark. Sed tamen Ζεύξασθ' habent Alld. 2. 3. et Rom. Ern.

Ibid. πρήσσωσιν] Vide ad Il. ν'. 192. Al. πρήσσωσιν.

Δύσετό τ’ ἥελιος, σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί.

’Ες Φηρὰς δ’ ἵκοντο, Διοκλῆος ποτὶ δῶμα,

Υἱέος ’Ορσιλόχοιο, τὸν ’Αλφειὸς τέκε παῖδα.

490 ’Ενθα δὲ νύκτ’ ἄεσαν· ὁ δὲ τοῖς παρ’ ξείνια θῆκεν.

Ἦμος δ’ ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,

’Ιππας τ’ ἐξεύγνυντ’, ἀνά θ’ ἄρματα ποικίλ’ ἐβαῖνον·

’Εκ δ’ ἔλασαν προθύροιο, καὶ αἰθέσης ἐριδέπασ·

Μάσιξεν δ’ ἐλάαν, τῷ δ’ ἐκ ἄκοντε πετέσθην.

495 Ἴξον δ’ ἐς πεδίον πυρηφόρον· ἐνθα δ’ ἐπειτα

Ἦνον ὁδόν· τοῖον γὰρ ὑπέκφερον ὠκείες ἵπποι.

Δύσετό τ’ ἥελιος, σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί.

Occidit autem sol, obumbrabanturque omnes viæ.

Ad Pheras autem venerunt, Dioclis ad domum,

Filiū Orsilochi, quem Alpheus genuit filium.

490 Ibi vero noctem dormiverunt: illeque iis hospitalia apposuit.

Quando autem mane-genita apparuit rosea-digitos Aurora,

Equosque junxerunt, currumque ornatu-varium conscenderunt;

Eque vestibulo agitarunt, et e porticu sonora:

Flagellavit autem *Pisistratus*, ut inirent-cursum: illi vero non inviti volarunt.

495 Venerunt autem in campum frugiferum: hic vero deinde

Conficiebant iter; usque adeo extulerunt veloces equi.

Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ.

490 ὁ δ’ ἄρα ξεινήϊα δῶκεν] R. et ὁ δὲ παρ’ ξείνια θῆκεν] male. 495 ἐκ δ’ ἐλάαν etc.] Totus abest edd. F. A. L. et videtur sane spurius, huc tractus ex alio loco np. *Il.* ω’. 523. Nihil hic *Barnesius* vidit, nec *Clarkius*. 494 μάσιξε δ’ ἐλάαν] R.

Ver. 479. ἔθνευεν,] *Al.* ἔχουσιν.

Ver. 484. et 494. ἄκοντες] *Al.* ἀκοντες.

Ver. 487. et 497. Δύσετό τ’ ἥελιος,] Vide supra ad β’. 388. item ad *Il.* β’. 35. et ε’.

109. *Al.* Δύσατο.

Ver. 488. ’Ες Φηρὰς δ’ ἵκοντο,] *Al.* ’Ες δὲ Φηρὰς ἵκοντο. “Αἱ δὲ Φηραὶ τῆς Μεσσηνίας εἰσίν.” *Strabo*, *Geograph.* Lib. VIII. Vide infra ad φ’. 15.

Ver. 489. ’Ορσιλόχοιο,] Ita edidit *Barnesius* ex *Iliad.* ε’. 542. 546. 547. 549. itemque ex *Odyss.* ο’. 187. ubi idem versus occurrit, et in vulgatis scribitur ’Ορσιλόχοιο. *Vulgg.* hic ’Ορσιλόχοιο.

Ibid. ’Αλφειὸς] Ποταμὸς τῆς Ἡλίδος. *Schol.*

Ver. 490. et 495. ’Ενθα δὲ] *Barnesius* edidit ’Ενθάδε.

Ibid. ὁ δὲ τοῖς παρ’ ξείνια θῆκεν.] *Al.* ὁ δ’ ἄρα ξεινήϊα δῶκεν.

Ver. 493. De hoc versu vid. *Var. Lect. Ern.*

Ver. 496. Ἦνον ὁδόν.] ’Ενταῦθα δὲ τὸ “ἦνον,” τὸ ἀπλῶς ἦνον καὶ ἐτελείην δηλοῖ. *Eustath.* Vide supra ad β’. 58.

Ver. 497. Δύσετο,] *Strabo*, *Geograph.* Lib. VIII. citat Δύσατο. Minus recte.

ΤΗΣ
ὍΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ΡΑΨΩΔΙΑ, ἢ ΓΡΑΜΜΑ Δ'.

Ἐποθέσις τῆς Ῥαψωδίας Δ'.

ΠΑΡΑ Μενελάω ξενισθεὶς σὺν Πεισιφράτῳ Τηλέμαχος, ἀπαγγέλλει τὰ κατὰ τὴν Ἰθάκην ὑπὸ τῶν μνηστήρων πραττόμενα· ἔπειτα ἐξηγεῖται αὐτῷ ὁ Μενέλαος περὶ τῶν νόστων τῶν Ἑλλήνων, καὶ τῆς Πρωτίας μαντείας, δι' ἧς ἔγνω τὸν Ἀγαμέμνονος θάνατον, καὶ ὡς Ὀδυσσεὺς παρὰ Καλυψοῖ εἶη. Βεβλή δὲ γίνεται τῶν μνηστήρων, περὶ τῶν Τηλέμαχον ἀνελεῖν. Παραμυθεῖται δὲ ἡ Ἀθηναῖα δι' ὀνείρεα τὴν Πηνελόπην, ἐπὶ τῇ τῶ παιδὸς ἀποδημία δυσχεραίνεσαν, διὰ εἰδώλε, ὁμοιωθεῖσα Ἰφθίμῃ, τῇ τῆς Πηνελόπης ἀδελφῇ.

Τ Η Σ

ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ΡΑΨΩΔΙΑ, ἢ ΓΡΑΜΜΑ Δ'.

Ἐπιγραφαί.

Ἀφιξις Τηλεμάχου εἰς Σπάρτην.

Ἄλλως.

Τὰ ἐν Λακεδαιμόνι.

Ἄλλως.

Δέλτα, μὰθ' ἀμφὶ πατρὸς παρ' Ἀτρεΐδᾶ, λοχώμενος, υἱός.

Οἱ δ' ἴξον κοίλῃν Λακεδαιμόνα κητώεσσαν·
Πρὸς δ' ἄρα δώματ' ἔλων Μενελάου κυδαλίμοιο.
Τὸν δ' εὗρον δαινύντα γάμον πολλοῖσιν ἔτησιν,
Υἱέος ἠδὲ θυγατρὸς ἀμύμονος, ᾧ ἐνὶ οἴκῳ.

HI autem venerunt cavam Spartam amplam:

Ad domum autem agebant Menelai gloriosi.

Hunc vero invenerunt exhibentem nuptiale-epulum multis sodalibus,

Filii atque filiae eximiae, sua in domo.

Ver. 1. Οἱ δ' ἴξον κοίλῃν Λακεδαιμόνα] Ἐπὶ [Ἐπεὶ] ὑψηλοτάτοις ὄρεσι περιέκλειται. Πο-
τε μὲν τὴν πόλιν καλεῖ Λακεδαιμόνα, ποτε
δὲ τὴν χώραν Λακεδαιμόνα, τὴν Σπάρτην.
Schol. "Ὅταν δ' ἐκ τῶν Φηρῶν ὁρμηθέντας τὰς
περὶ Τηλεμάχον πανημερίως φῆ σείειν ζυγὸν
[supra γ'. 486] εἶπ' εἴποι "Δύσσειό τ' ἦ-
" λιος —. Οἱ δ' ἴξον κοίλῃν Λακεδαιμόνα —
" Πρὸς δ' ἄρα δώματ' ἔλων Μενελάου —." τὴν
πόλιν δεῖ δέχεσθαι· εἰ δὲ μὴ, ἐκ Λακεδαιμόνος
εἰς Λακεδαιμόνα φανέται λέγων τὴν ἀφίξιν·
ἄλλως· τίς ἐπιδανὸν μὴ ἐν Σπάρτῃ τὴν οἴκη-

σιν εἶναι τῷ Μενελάῳ. Strabo, Geograph.
Lib. VIII. Vide infra ad φ'. 13.

Ibid. κητώεσσαν] Κῆτη δὲ περὶ Λάκαιναν
θάλατταν ἀκῶα γίνεσθαι μεγέθει μέγιστα· καί
τινὲς γὰρ τῶν κριτικῶν τὸν Ὀμηρὸν ἐντεῦθεν εἰ-
πεῖν φασί, "Λακεδαιμόνα κητώεσσαν." Aë-
lian. de Animal. Lib. XVII. cap. 6. Γρα-
φόντων δὲ τῶν μὲν, "Λακεδαιμόνα κητώε-
σαν," τῶν δὲ, "καιετάεσσαν" ζητῶσι τὴν
κητώεσσαν τίνα δέχεσθαι χρὴ, εἴτε ὑπὸ τῶν κη-
τῶν, εἴτε μεγάλῃν ὅπερ δοκεῖ πιθανώτερον εἶναι·
τὴν τε καιετάεσσαν οἱ μὲν καταμινθῶδη δέ-

- 5 Τὴν μὲν Ἀχιλλῆος ῥῆξήνορος υἱεῖ πέμπειν
 (Ἐν Τροίῃ γὰρ πρῶτον ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν
 Δωσόμεναι· τοῖσιν δὲ θεοὶ γάμον ἐξετέλειον.
 Τὴν ἄρ' ὅγ' ἐνδ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι πέμπει νέεσθαι,
 Μυρμιδόνων προτὶ ἄστυ περικλυτὸν, οἷσιν ἄνασσεν.)
 10 Υἱεῖ δὲ Σπάρτηθεν Ἀλέκτορος ἦγετο κέρην,
 "Ὅς οἱ τηλύγετος γένετο κρατερὸς Μεγαπένθης,
 Ἐκ δ' ἑλῆς· Ἑλένη δὲ θεοὶ γόνον ἐκ ἔτ' ἔφαινον,
 Ἐπειδὴ τοπρῶτον ἐγένετο παῖδ' ἐρατεινὴν

- 5 Hanc quidem Achillis bellicosi filio mittebat:
 (In Troja enim primum sponsonderat atque annuerat
 Daturum se; illis vero dii nuptias perficiebant.
 Eam utique ipse illuc cum equis et curribus mittebat ire,
 Myrmidonum ad urbem inclytam, quibus imperabat.)
 10 Filio autem ex Sparta Alectoris adducebat filiam,
 Qui ei in senectute natus erat fortis Megapenthes,
 E serva: Helenæ autem dii prolem non amplius dabant,
 Ex quo semel genuerat filiam amabilem

11 γέντο] L. male. 15 ὑψηρεφές] F. male.

χονται· οἱ δὲ, ὅτι οἱ ἀπὸ τῶν σεισμῶν ῥαχμοὶ
 καιετοὶ λέγονται. Καὶ Καιάδας [Al. ὁ Και-
 έτας] τὸ δισμωτήριον ἐντεῦθεν, τὸ παρὰ Λακε-
 δαιμονίοις σπήλαιόν τι. Strabo, Lib. VIII.
 Vide infra ad ε'. 20.

Ver. 2. ἄρα] *Ut ipsius propositum erat*—

Ver. 3. Τὸν δ' εὖρον δαινύντα] Vide infra
 ad ver. 15.

Ver. 5. ῥῆξήνορος] Ἀνδρείου, τῷ διὰ τῆς ἡ-
 νορίας ῥήσσοντος τῶς τάξεις. Schol.

Ver. 5. 7. 10. σίμπειν — ἐξετέλειον.—
 ἦγετο] Vide infra ad ver. 15.

Ver. 6. κατένευσεν] Eustath. p. 1479. 3.
 κατένευες, quod verum est: sequitur enim
 δωσόμεναι. Ern.

Ver. 8. Τὴν ἄρ'] Hunc utique.

Ver. 9. Μυρμιδόνων προτὶ ἄστυ] Ἡ Ὀμη-
 ρος μὲν Φρίαν λέγει, οἱ δὲ νεώτεροι Φαρσαλίαν.
 Schol.

Ver. 10. Ἀλέκτορος ἦγετο κέρην,] Οἱ μὲν
 Ἰφιλόχην, οἱ δὲ Ἐχίμηλον λέγουσιν· τὸν δὲ Ἀ-
 λέκτορα γενεαλογεῖν Ἀργεῖς τῷ Πίλοπος.
 Schol.

Ver. 11. Ὅς οἱ τηλύγετος γένετο κρατερὸς
 Μεγαπένθης,] Ἰστέον καὶ ὡς ἐν τέτοις καινό-
 σχημὸν ἐστὶ κατὰ σύνταξιν τὸ, " υἱεῖ δὲ ἦγετο
 " κέρην, ὅς οἱ τηλύγετος κρατερὸς Μεγαπέν-
 " θης." τὸ γὰρ κοινώς ἀκόλουθον ἦν, υἱεῖ κρα-
 τερῶ Μεγαπένθει. Ὅ δὲ καινότερον ἀπίδωκεν

αὐτὸ πρὸς τὸ, ὅς τηλύγετος γένετο. Eustath.
 De hujusmodi syntaxi, vide ad Il. ζ'. 396.

Ibid. τηλύγετος] Ἡτοὶ τηλῆ τῆς ἡλικίας,
 τῇ τετρίῃ προβιβηκόσι τοῖς γονεῦσι γενόμενος
 παῖς, μετ' ὃν ἐκείτι ἐλπίζεσσι τεκνῶσαι ἡ μονο-
 γυνῆς. Schol.

Ver. 12. Ἐκ δ' ἑλῆς.] Οἱ μὲν κύριον τὸ,
 " Δ' ἑλῆς." οἱ δὲ Τηριδάην, τὸ κύριον αὐτῆς ὀνο-
 μα. Schol.

Ibid. Ἑλένη δὲ θεοὶ γόνον ἐκ ἔτ' ἔφαινον,]
 Hesiodus, notante Scholiaste in Sophoclis
Electr. ver. 541. præter *Hermionem*, filium
 etiam *Helenæ* tribuit;

" Ἡ τέκετ' Ἐρμιόνην θυγατέτῃ Μενελάω·
 Ὀπλότατον δ' ἔτεκεν Νικίστρεατον, ἔξον Ἀργεος.

Pausanias vero (uti et hic annotat Bar-
 nesius) Nicostratum ipsum et Megapen-
 then Menelao eadem ex famula natos me-
 morat; *Corinth.* Lib. II. cap. 18. Vide
 et ad Il. γ'. 175.

Ver. 15. Ἐπειδὴ τοπρῶτον] Vide ad Il.
 ψ'. 2.

Ver. 14. χερυθῆς] Edidit Barnesius χερυ-
 σῆς, quod eodem modo pronuntiandum.
 Prima enim necessario producitur. Vide
 ad Il. ι'. 24. et 525. Clark. Recte Bar-
 nesius. Constantia enim servanda. Et

Ἑρμιόνην, ἣ εἶδος ἔχε χρυσῆς Ἀφροδίτης.

15 “Ὡς οἱ μὲν δαίνυντο καθ’ ὑπερεφές μέγα δῶμα
Γείτονες, ἥδ’ ἔται Μενελάας κυδαλίμοιο,
Τερπόμενοι μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος αἰοδὸς,
Φορμίζων· δοιῶ δὲ κυβιστηῆρε κατ’ αὐτὰς
Μολπῆς ἐξάρχοντες ἐδίνευον κατὰ μέσσον.

20 Τὰ δ’ αὐτ’ ἐν προθύροισι δόμων αὐτῶ τε καὶ ἵππῳ,
Τηλέμαχος δ’ ἥρως καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς,
Στήσαν· ὁ δὲ προμολῶν ἶδετο κρείων Ἑτεωνεύς,

Hermionem, quæ speciem habebat aureæ Veneris.

15 Sic hi quidem epulabantur per sublimem magnam domum
Vicini, et amici Menelai gloriosi,
Oblectantes-se: inter eos vero cantabat divinus cantor,
Citharam pulsans; duoque saltatores inter eos
Cantum auspicantes saltabant in medio.

20 Cæterum in vestibulo ædium ipsique et equi,
Telemachusque heros, et Nestoris inclytus filius,
Steterunt: progressus autem vidit præstans Eteoneus,

18 κυβιστηῆρες] Edd. præter R. sæpe in hoc edd. vett. peccant.

est χρυσῆς forma Ionica, qua semper *Homerus* utitur. *Ern.*

Ver. 15. 20. “Ὡς οἱ μὲν δαίνυντο etc.” Contendit hic *Athenæus* nuptiarum harum celebrationem jam tum, cum advenierint *Telemachus* et *Pisistratus*, peractam esse, sponsamque domum abductam; reprehenditque *Aristarchum* quod hosce quinque versus ex *Iliad.* σ’. 604. huc importune adscripserit. Οὐ συνέντες οἱ περὶ Ἀρίσταρχον, ὅτι συνεχῆς ἔσης [Casaubonus legendum censet ἐκ ἑστὶ συνεχῆς ἔσης] τῆς ἐσιάσεως, καὶ τῶν ἀκμαίων ἡμερῶν παρεληλυθειῶν, ἐν αἷς παρείληπτο μὲν ἡ γαμμένη πρὸς τῷ νυμφίῳ· πέρα δ’ εἶχεν ὁ τῷ Μεγαπένεος γάμος· αὐτοὶ δὲ μονάζοντες διητῶντο ὅ τε Μενέλαος καὶ ἡ Ἑλένη· μὴ συνέντες, ἀλλ’ ἐξ-απατηθέντες ὑπὸ τῷ πρώτῳ ἔπας (supra ver. 5.) “Τὸν δ’ εὖρον δαινύντα γάμον πολλοῖσιν ἔτησιν” προσσυνήψαν τοιαύτους τινὰς εἰρήρας, “Ὡς οἱ μὲν δαίνυντο etc.” μετενεγκόντες ἐκ τῆς ὀπλοποιίας σὺν αὐτῷ γε τῷ περὶ τὴν λῆξιν ἀμαρτήματι. Οὐ γὰρ ἐξάρχοντες οἱ κυβιστηῆρες, ἀλλ’ ἐξάρχοντος τῷ ᾧδῷ, πάντως ᾤρχοντο. Τὸ γὰρ, ἐξάρχειν, τῆς φόρμιγγος ἴδιον. Lib. IV. cap. 28. Verum, (ut recte hic annotat Dna *Dacier*.) Tempora ista imperfecta, πῖμπι, ἤγιστο, ver.

5. 10. itemque ἐξετέλειον, ver. 7. non utique jam facta hæc, sed fieri solummodo indicant. Quin et secundum *Athenæi* sententiam, quo modo accipi possit versus iste, “Τὸν δ’ εὖρον δαινύντα etc.” non video. Cæterum, “quod adeo contendit,” (inquit *Casaubonus* in *Annotationibus* Lib. IV. cap. 27.) “non posse τὸ ἐξάρχειν de “saltatoribus dici; parum esse firmum ju-“ dico. Illud vero manifesto falsum, τὸ, “ἐξάρχειν, τῆς φόρμιγγος esse ἴδιον. Peri-“ ti sermonis Græci sciunt, verbum hoc de “omnibus promiscue dici posse, qui faciē-“ di, aut dicendi, aut canendi, exemplum “aliis præbent.” Porro *Diodorus Aristophanius*, notante *Athenæo* loco jam citato, totum hunc locum, quo de nuptiis agitur, omittendum censet; sed nulla idonea ratione. *Clark.* Locum *Athenæi* adfert etiam *Eustath.* p. 1480. 17. Cæterum δῶμα accipi potest de triclinio sive œco, in quo epulæ nuptiales factæ, cni etiam epitheton ὑπερεφές bene convenit. Vid. dicta ad *Callimach.* H. in Cer. 55. ubi σιγανὸν δόμον sic accipiendum docui. *Ern.*

Ver. 19. Μολπῆς ἐξάρχοντες] *Athenæus*, loco jam ad ver. 15. citato, legendum censet Μολπῆς ἐξάρχοντος. Quæ et verisimi-

- 'Οπρηρὸς Φεράπων Μενελάω κυδαλίμοιο·
 Βῆ δ' ἵμεν ἀγγελέων διὰ δάματα ποιμένι λαῶν·
 25 'Αγχῆ δ' ἰσάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ξείνω δὴ τινε τῷδε, διοτρεφὲς ᾧ Μενέλαε,
 "Ανδρὲ δύω, γενεῇ δὲ Διὸς μέγαλοιο ἔϊκτον.
 'Αλλ' εἴπ', εἰ σφῶϊν καταλύσομεν ὠκείας ἵππους,
 "Ἡ ἄλλον πέμπωμεν ἱκάνεμεν, ὅς κε φιλήσῃ.
 30 Τὸν δὲ μίγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Οὐ μὲν νήπιος ἦσθα, Βοηδοίδῃ Ἐτεωνεῦ,
 Τοπρὶν, ἀτὰρ μὲν νῦν γε, παῖς ὥς, νήπια βάζεις.
 "Ἡ μὲν δὴ νῶϊ, ξεινήϊα πολλὰ φαγόντε
 "Ἄλλων ἀνδρώπων, δεῦρ' ἰκόμεθ', αἶνε. ποδὶ Ζεὺς

Sedulus famulus Menelai gloriosi;

Ivitque annuntiaturus per ædes pastori populorum:

25 Prope autem stans verba alata dixit;

" Hospites jam quidam isti, Jovis-alumne o Menelaë,

" Viri duo; proli vero Jovis magni similes-sunt.

" Sed dic, an ipsis solvamus veloces equos,

" An ad alium mittamus ire, qui eos amice excipiat."

30 Hunc autem valde indignatus allocutus est flavus Menelaus;

" Non quidem stultus eras, Boëthide Eteoneu,

" Antea, at quidem nunc puer veluti, puerilia loqueris.

" Profecto jam nos, hospitalia multa depasti

" Aliorum virorum, huc venimus; sicubi Jupiter

27 γενεῇν δὲ] F. male. Ibid. ἔϊκτον] A. L. male. vid. Eust. 29 ἱκάνεμεν]

Edd. præter R. 32 ἀτὰρ νῦν μὲν] Eæd. quod verum puto. Sed quod eædem delent γε, non placet. ἀτὰρ νῦν μὲν γε scripsit Homerus.

lior videtur lectio. Vide supra ad ver.

15.

Ver. 20. ἵππων,] *Al.* ἵππων.

Ver. 25. ἔπια πτερόεντα] Virgil.

—— verbis, Quæ tuto tibi magna volant.

Æn. XI. 380.

Ver. 26. τῷδε,] *Al.* τῷγε. *Clark.* Τῷγε ter repetitur in Comm. *Eustathii.* Cæterum quo demonstrativo pronomine opus fuerit, quam vim habeat, non video. Etenim famulus nunciat adesse, quod nesciebat in penetralibus epulans Menelaus, nec adeo poterat dicere *hi viri*, sed *hospites* duo quidam tibi adsunt etc. An τῷδε intelligemus pro τῇδε *hic*? *Ern.*

Ver. 27. γενεῇ] *Al.* γενεήν.

Ibid. ἔϊκτον.] *Al.* ἔϊκτον.

Ver. 29. φιλήσῃ.] Similiterque ver. 171. φιλησέμεν et ver. 179. φιλείοντι. Vide ad *Il.* v. 304.

Ver. 33. "Ἡ μὲν δὴ] Vide ad *Il.* 9. 433. et 504.

Ibid. νῶϊ, — φαγόντε] *Ego et tu.* Vide ad *Il.* α'. 566. et ε'. 487.

Ver. 57. 59. 104. δίσσυστο, — δεικνύμενος — ἀχνύμενος] Vide ad *Il.* γ'. 260.

Ver. 38. ἄμ' ἐσπείσθαι] *Al.* ἄμα σπείσθαι.

Ver. 41. ζυῖας,] Vide infra ad τ'. 593.

Ver. 42. 179. ἔκλιναν — δέκρινεν] Vide ad α'. 309. et 538.

Ver. 45. Αὐτὸς δ' εἰσῆγον Θεῖον δόμον· οἱ δὲ ἰδόντες· Θάύμαζον] Δεῖ δὲ καὶ τὸν πρῶτον

- 35 Ἐξοπίσω περ παύσῃ οἰζύος· ἀλλὰ λύ’ ἵππας
Ξείνων, ἐς δ’ αὐτὰς προτέρω ἄγε θοινηθῆναι.
“Ὡς φάθ’· ὁ δ’ ἐκ μεγάροιο διέσσυτο, κέκλετο δ’
’Οτρηρὲς θεράποντας ἅμ’ ἐσπέσθαι ἐοῖ αὐτῶ. [ἄλλας
Οἱ δ’ ἵππας μὲν ἔλυσαν ὑπὸ ζυγῷ ἰδρώοντας·
40 Καὶ τὰς μὲν κατέδησαν ἐφ’ ἱππέϊσι κάπησι,
Πὰρ δ’ ἔβαλον ζειᾶς, ἀνὰ δὲ κρῖ λευκὸν ἔμιζαν·
Ἄρματα δ’ ἐκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα·
Αὐτὰς δ’ εἰσῆγον θεῖον δόμον· οἱ δὲ ἰδόντες
Θαύμαζον κατὰ δῶμα διοτρεφέος βασιλῆος.
45 Ὡς τε γὰρ ἡελίς αἴγλη πέλεν, ἥε σελήνης,
Δῶμα καθ’ ὑψερεφὲς Μενελάας κυθαλίμοιο.

35 “ In posterum saltem liberarit ab ærumna : sed solve equos

“ Hospitum, ipsosque introduc ad epulandum.”

Sic ait: ille vero ex domo proruit, vocabatque alios

Sedulos famulos, una ut-sequerentur seipsum.

Hi vero equos quidem solverunt sub jugo sudantes:

40 Et hos quidem alligarunt ad equina præsepia,

Apponebantque avenas, et hordeum album admiscuerunt;

Currus vero posuerunt ad parietem collucentem :

Ipsos porro duxerunt in angustam domum: hi autem videntes

Admirabantur per domum Jovis-alumni-regis.

45 Instar enim solis splendor erat, sive lunæ,

Domum per excelsam Menelai gloriosi.

38 ἅμα σπῖσθαι] R. quod verbum et *Od.* χ'. 323 occurrit, nec temere libra-
rio in mentem venit. 39 μὲν λύσαν] R.

εἰς ἄλλοτρίαν οἰκίαν ἐρχόμενοι ἐπὶ δεῖπνον,
μὴ γαστροσφόμενοι εὐθὺς ἐπὶ τὸ συμπόσιον χω-
ρεῖν, ἀλλὰ τι δεῖναι πρότερον τῷ φιλοθεάμονι,
καὶ κατανοῆσαι τὴν οἰκίαν· ἔδὲ γὰρ τῷτο
παρέλινεν ὁ Ποιητής. “Αὐτοὶ δ’ εἰσῆλθον
“Θεῖον δόμον· οἱ δὲ ἰδόντες Θαύμαζον” etc.
Athenæus, Lib. IV. cap. 27. Ubi notan-
dum pro Αὐτὰς δ’ εἰσῆγον etc. legisse *Athe-
næum*, Αὐτοὶ δ’ εἰσῆλθον etc. Sed præstat
vulgata Lectio.

Ver. 45. “Ὡς τε γὰρ ἡελίς αἴγλη πέλεν,]
τὴν τῇ Μενελάου οἰκίῃσι, καὶ ταῦτα ἀπὸ στρα-
τείας ἥκοντος, ἃρ’ ἐ Περσικὴν σίνα καὶ Μηδι-
κὴν ἐξηγεῖται, σχεδὸν τι ἐ πολὺ ἀποδείσαν
Σεμιράμιδες, ἢ Δαρεῖς τε καὶ Ξέρξης τῶν βα-
σιλέων; [forte βασιλείων;] φησὶ γέν,

“Ὡς τε γὰρ ἡελίς αἴγλη πέλεν, ἥε σελήνης,

“Δῶμα καθ’ ὑψερεφὲς Μενελάου κυθαλίμοιο”

“Χερσὺ τ’, ἡλέκτεται, καὶ ἀεγρίεται, ἡδ’ ἐλέφαν-
“τος.”

Τοῖς γὰρ Τρωϊκοῖς σκύλοις ἐχρὴν μᾶλλον λάμ-
πειν αὐτοῖς, ἢ τέτοιοις κατὰ γὰρ τὴν σὴν διάνοιαν.
Καὶ ὁ Ἀλκιβάνδρος ἐπισχῶν, ἐκ ἔγωγε, εἶπεν,
τὸν Ὀμηρον ἑάσειν μοι δοκῶ ἀναπολόγητον·
ἴσως γὰρ πρὸς τὸν τῇ Μενελάου τρόπον ἐποίησε
τὰ βασιλεία, ὃν φησὶ μόνον εἶναι τῶν Ἀχαιῶν
μαλθακὸν αἰχμητὴν· σχεδὸν γὰρ ἦν ἔοικεν ἔδὲ
τῶν ἄλλων ἔδὲν μάτην ὁ Ποιητής ἕτος λέγειν,
ἀλλὰ καὶ πολλὴν, καὶ οἰκισίαν, καὶ δαίαιαν πρὸς
τὸ τῶν ἀνθρώπων ἦθος πολλάκις ἀπεικάζειν.
Dion. Orat. II.

Ver. 46. ὑψερεφὲς] Apud *Athenæum*,
loco supra citato, ὑψερεφὲς.

- Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ὀρώμενοι ὀφθαλμοῖσιν,
 Ἔς ῥ' ἄσαμίνδης βάντες ἐϋξέσας, λέσαντο.
 Τὲς δ' ἐπεὶ ἔν δμῳαὶ λῆσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ,
 50 Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας οὔλας βάλον ἠδὲ χιτῶνας,
 Ἔς ῥα θρόνους ἔζοντο παρ' Ἀτρεΐδην Μενέλαον.
 Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρεσσαν
 Καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λείβετος,
 Νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 55 Σίτον δ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέρεσσαν,
 Εἰδῶτα πόλλ' ἐπιθεῖσα, χαρίζομένη παρέοντων·

At postquam oblectati sunt videndo oculis,

Ad labra descendentes perpolita, lavarunt.

Hos vero postquam ancillæ lavarant et unxerant oleo,

50 Circumque chlænas villosas posuerant *ipsis* atque tunicas;

In thronos utique consederunt *ii* juxta Atridem Menelaum.

Aquam autem ancilla gutturnio fundebat ferens,

Pulchro, aureo, super argenteo lebete,

Ad lavandum: juxta vero politam extendit mensam.

55 Cibum vero veneranda proma apposuit ferens,

Fercula multa imponens, largiens de præsentibus:

47 ἐπειδὴ] F. A. L. 49 ἐπὶ] L. 60 Σίτου δ' ἄμ' ἄπτισθον] Edd. vett. præter R. male.

Ver. 48. Ἔς ῥ' ἄσαμίνδης βάντες] Πάντα δ' ὧν ἀκριβῆς Ὅμηρος, καὶ τὸ μικρὸν τῷτο οὐ παρίλιπε, τὸ διὲν θιραπτεύσαντα τὸ σωματίον καὶ λυσάμενον εἶναι πρὸς τὸ διέπινον. Ἐπὶ τ' οὖν — τῶν περὶ Τηλέμαχον, [εἴπιν.] “Ἔς ῥ' ἄσαμίνδης βάντες ἐϋξέστας λέσαντο.” Ἀπρεπὲς γὰρ ἦν, φησὶν Ἀριστοτέλης, ἥκειν εἰς τὸ συμπόσιον σὺν ἰδῶτι πολλῷ καὶ κοινοῦ. Athenæus, Lib. IV. cap. 27.

Ver. 50. ἄρα] Deinde — Ut fit —.

Ver. 51 Ἔς ῥα θρόνους ἔζοντο] Vide supra ad α'. 145.

Ver. 52. Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος] Virgil.

Dant famuli manibus lymphas.

Æn. I. 704.

Ver. 53. 297. 309. 404. Καλῇ, — καλῇ — καλῇ:] Vide ad Il. β'. 45.

Ver. 54. 61. Νίψασθαι — πασσαμίνω] Vide infra ad ε'. 491. et ι'. 296.

Ibid. ξιστὴν] Ἀλ. χρυσήν.

Ibid. ἐτάνυσσε] Vide ad Il. ε'. 58.

Ver. 56. χαρίζομένη παρέοντων.] Vide supra ad α'. 140.

Ver. 57. Δαιτὸς δὲ κρείων πίνακας] Vide supra ad α'. 141.

Ver. 59. Τῶν καὶ δεικνύμενος προσέφη] Eustath. Ἐν τέτοις δὲ κείται, ὡς ἀλλαχῇ, τὸ δεικνυσθαι ἀντὶ τῷ διέπινεσθαι. Clark. Scillet Il. ι'. 196. Vid. et Hesychium in h. v. Arbitror significatum habere a δέκω, δείκω, pro δέχομαι. Ern.

Ver. 60. Σίτου δ' ἄπτισθον, καὶ χαίρεστον] Παρὰ δ' Ὅμηρον, ἐν τῇ τῇ Μενέλαῳ συμπόσιῳ προβάλλουσιν ἀλλήλοις, ὥσπερ ἐν διατριβῇ, ζητήματα· καὶ πολιτικῶς ἐμιλῶντες τέρεσσαν ἀλλήλους καὶ ἡμᾶς. Ὁ γὰρ Μενέλαος παραγενομένων ἐκ τῷ λυτρώματος τῶν περὶ τὸν Τηλέμαχον, καὶ τῶν περὶ τὴν ἰδωδὴν ταρατιθέντων, παρακαλεῖ μεταλαμβάνειν, λέγων τάδε· “Σίτου δ' ἄπτισθον καὶ χαίρεστον· αὐτὰρ ἔπειτα Δείπνου πασσαμίνω εἰρήσομεθ', οἱ τινες ἔσονται.” Ἐπειτα προσετιδίδωσι τῶν παρακειμένων αὐτῷ φιλανθρωπεύμενος. “Ὡς φάσ'· καὶ σφιν νῶτα βοδὸς παρὰ πίονα θῆκεν, “Ὅπ' ἐν χερσὶν ἐλὼν, τὰ ῥά οἱ γέρεα πάρεσαν αὐτῷ.” Athenæus, Lib. V. cap. 5. Ibid. Σίτου δ' ἄπτισθον.] Ἀλ. Σίτου ἄμ'

Δαιτρὸς δὲ κρείων πίνακας παρέδθηκεν αἰείρας
Παντοίων· παρὰ δέ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα.
Τὼ καὶ δεικνύμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·

60 Σίτε θ’ ἄπτεσθον, καὶ χαίρετον· αὐτὰρ ἔπειτα

Δείπων πασσαμένῳ εἰρησόμεθ’, οἳ τινες ἐσὼν
Ἀνδρῶν· ἔ γάρ σφῶν γε γένος ἀπόλωλε τοκῆων,
Ἀλλ’ ἀνδρῶν γένος ἐστὲ διοτρεφέων βασιλῆων,
Σκηπτέχων, ἐπεὶ ἔ κε κακοὶ τοιῆςδε τέκοιεν.

65 “Ὡς φάτο· καὶ σφιν νῶτα βροῦς παρὰ πίονα θῆκεν,
”Ὅππ’ ἐν χερσὶν ἐλὼν, τὰ ρά οἱ γέρεα πάρεδδесαν αὐτῷ.

Coquus autem carniū lances proposuit sublatas

Diversarum: ipsisque apposuit aurea pocula.

Hos etiam dextra prehendens allocutus est flavus Menelaus;

60 “Cibumque gustate, et gaudete: cæterum deinde,

“Cænā cum-gustaveritis, interrogabimus, quinam sitis

“Homīnum: non enim vestrorum utique genus periit parentum,

“Sed virorum genus estis Jovis-alumnorum regum,

“Sceptiferorum: quippe nequaquam ignavi tales genuerint.”

65 Sic ait, et ipsis terga bovis pinguis apposuit,

Assata in manibus eligens, quæ sibi munera apposuerant ipsi.

61 πασσαμένῳ] R. quod profecto verum est, vid. not. Ibid. ὡς τινες] R. quod ferri posse putabat Clarkius. ὡς τινες credo ferri posse, non ὡς τινες. sed id h. l. hiatus non gratum efficeret.

ἄπτεσθον. Apud Athenæum autem, loco jam citato, Σίτε θ’ ἄπτεσθον.

Ver. 61. πασσαμένῳ] Al. παυσαμένῳ. Clark. Nescio, quare tulerit Clarkius in textu πασσαμένῳ, cum δειπνοῦ πάσασθαι non dicatur Græcis, πάσασθαι sit porro edere, non comedisse, denique aliis locis constat hospites interrogatos cœna finita, i. e. παυσαμένους δειπνοῦ. Odyss. γ’. 69. 70. Ern.

Ibid. οἳ τινες] Al. ὡς τινες. Quod hoc quidem in loco æque recte dici potest. Vide ad Il. α’. 566.

Ver. 62. ἔ γάρ σφῶν γε γένος ἀπόλωλε τοκῆων.] “Bene,” inquit Spondanus, “de hospitibus suis ominatur Menelaus, quæ si animo jam pervideat, aut in eorum facie legat, obscuro genere eos non esse oriundos.” Ipse autem deinceps aliam hujus loci explicationem præferre videtur; scilicet ut innuere hic intelligatur Menelaus, Ulysem Telemachi patrem nondum interiisse. Sed minus recte; ut li-

quet ex sequentibus, Ἀλλ’ ἀνδρῶν γένος ἐστὲ etc. quæ et vir ipse eruditus pro altera sententia facere confitetur.

Ibid. οὐ γὰρ σφῶν γε γένος] Σὺν τῷ γραπτῷ, ἢ σφῶν, διῆκως· ἔ γὰρ ἀφανῶν ἐστὲ γονίων. Schol.

Ibid. γένος] Al. γόνος.

Ibid. ἀπέλωλε] Vide ad Il. α’. 186. 187. et α’. 57. Clark. Sensus est: non degeneravistis ab indole parentum: nam degenerando perit indoles generis, et quoddammodo genus ipsum. Ern.

Ver. 64. 74. τοιῆςδε — τοιήδε] Vide ad Il. υ’. 357.

Ver. 65. καὶ σφιν νῶτα βοῦς παρὰ πίονα θῆκεν. “Ὅππ’ ἐκ χερσὶν ἐλὼν,” Ὁμηρος — εὐτελῇ κατισκυῖασσι πᾶσι τὸν βίον καὶ αὐτάρκη — Ἀλλῶν ἔν ἀποδίδωκε τὴν διαίταν πᾶσι, καὶ τὴν αὐτὴν ὁμοίως βασιλεύουσιν, ἰδιώταις, νόις, πρεσβύταις, ὅππᾳ παρατιθεῖς πᾶσι κρία καὶ ταῦτα ὡς ἐπὶ τῷ πολὺ βίῳ, ἐν τε ἐορταῖς καὶ γάμοις, καὶ ἄλλῃ συνόδῳ, καὶ ἔ

Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαδ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε Νέστορος υἱόν,
 70 "Αγχι σχῶν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πευθοῖαδ' οἱ ἄλλοι·
 Φράζεο, Νεστορίδῃ, τῷ μῶ κεχαρισμένε θυμῷ,
 Χαλκῆ τε ξεροπὴν καδδώματα ἤχηεντα,
 Χρυσῆ τ', ἡλέκτρα τε, καὶ ἀργύρεα, ἧδ' ἐλέφαντος.

Hi vero ad cibos paratos appositos manus porrigebant.

Cæterum postquam potus et cibi desiderium exemissent,

Tum vero Telemachus alloquebatur Nestoris filium,

70 Prope admoto capite; ut ne audirent alii;

"Considera, Nestoride, meo carissime animo,

"Ærisque splendorem, per domum sonoram,

"Aurique, electricque, et argenti, atque eboris.

72 καὶ δώματα] Edd. vett. 76 ξύνειτο] R. vitiose, Eustath. quoque hanc lectionem commemorat et rejicit.

Θρία, καὶ κανδύλην, καὶ ἄμηντας, μελίπηκτά τε τοῖς βασιλεῦσιν ἐξαιρετά παρατίθουσιν "Ομηρος· ἀλλ' ἀφ' ὧν εὐῖξιν ἔμελλον τὸ σῶμα, καὶ τὴν ψυχὴν. Αἶντα δ' ἐν μετὰ τὴν μονομαχίαν, (Iliad. ἡ. 321.) νῶτοισι βοῶν γέραςιν ὁ Ἀγαμέμνων —. Καὶ Μενέλαος δὲ, τὰς τῶν παίδων γάμους ποίῳν, Τηλεμάχῳ νῶσον βοῶς παρίθνηκεν, "Οπτῶ, τὰ ῥά οἱ γέρας "παρῑθισαν αὐτῶν." Athenæus, Lib. I. cap. 8.

Ver. 66. τὰ ῥά οἱ γέρα παρῑθισαν αὐτῶν.] Ἐνταῦθα δὲ φασιν οἱ Παλαίη, ὅτι ἔοικε τοῖς βασιλεῦσι μίζων μοῖρα παρατίθεσθαι εἰς γέρας· ἀφ' ἧς εἶχον ἂν καὶ ἄλλοις ἐπιδιδόναι, ὡς νῦν ποιεῖ ὁ Μενέλαος, τοῖς ξένους παρατιθεῖς τὸ ἱερὸν γέρας. Eustath.

Ibid. τὰ ῥά] Quæ utique; Quæ scilicet.

Ver. 68. Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,] Vide ad Il. α'. 469.

Ver. 71. τῷ μῶ κεχαρισμένε θυμῷ,] Virgil.

— animo gratissime nostro. Æn. XII. 142.

Ver. 72. καδδώματα] In vulgatis editum est καὶ δώματα· Barnesius autem restituit καδδώματα. Quod et ad sententiam (ut opinor) multo aptius; et confirmatur porro, uti annotat vir eruditus, ex ver. 45. 46. supra:

"Ὡς τε γὰρ ἡλέϊα αἴγλη τίλει, ἢ σιλήνης, Δῶμα καθ' ὑψιφρεσὶ Μενελάου κυδαλίμοιο.

Ver. 75. Χρυσῆ τ', ἡλέκτρα τε,] Vide

Plinii Histor. Natural. Lib. XXXIII. cap. 4. Item supra ad ver. 45.

Ibid. ἧδ' ἐλέφαντος.] Ἐλέφαντα, ὅσους μὲν ἐς ἔργα καὶ ἀνδρῶν χεῖρας, εἰσὶν ἐκ παλαιῶν ἄλλοι πάντες εἰδότες· αὐτὰ δὲ τὰ Θρία, πρὶν ἢ διαβῆναι Μακεδόνιας ἐπὶ τὴν Ἀσίαν, ἐδὲ ἐωσάκεισαν ἀρχὴν, πλὴν Ἰνδῶν τε αὐτῶν, καὶ Λιβύων, καὶ ὅσοι πλησιόχωροι τούτοις. Δηλοὶ δὲ καὶ "Ομηρος, ὅς βασιλεῦσι κλίνας μὲν καὶ οἰκίας τοῖς εὐδαιμονιστέροις αὐτῶν, ἐλέφαντι ἐποιήσας κεκοσμημένας, Θρία δὲ ἐλέφαντος μνήμην ἕδεμειν ἐποιήσατο. Pausan. Attic. lib. I. cap. 12.

Ver. 74. Ζηνὸς πε τοιῆδε γ' Ὀλυμπίας ἔνδοθεν αὐλή. "Ὅσσα τὰδ' ἄσπετα πολλά." Οἱ δὲ πολλοὶ τὸ τῇ Τηλεμάχῳ πάσχομεν καὶ γὰρ ἐκείνος ὑπὸ ἀπειρίας, μᾶλλον δὲ ἀπειροκαλίας, τὴν μὲν Νέστορος ἰδὼν οἰκίαν κλίνας ἔχουσαν, τραπέζας, ἱμάτια, στρώματα, εἶνον ἥδυν, ἢ καὶ ἐμακάριζε τὸν εὐπορῶντα τῶν ἀναγκαίων, ἢ καὶ χρησίμων· παρὰ δὲ τῷ Μενελάῳ θρασυμῆτος ἐλέφαντα καὶ χρυσὸν καὶ ἡλεκτρον, ἐξεπλάγη, καὶ εἶπε, "Ζηνὸς πε τοιῆδε γ' "Ὀλυμπίας ἔνδοθεν αὐλή· "Ὅσσα τὰδ' ἄσπετα "πολλά· σέβας μ' ἔχεις εἰσορόωντα." Σωκράτης δ' ἂν εἶπεν, ἢ καὶ Διογένης, "Ὅσσα τὰ γ' "ἄθλια πολλά, καὶ ἄχρηστα καὶ μάταια, "γέλως μ' ἔχεις εἰσορόωντα." Plutarch. περὶ φιλοπλετίας, sub fine. Cæterum Seileucus apud Athenæum, cui et assentitur ipse Athenæus, hoc in loco legendum contendit, "Ζηνὸς πε τοιαῦτα δόμοις ἐκτῆματα "κεῖται, "Ὅσσα τὰδ' ἄσπετα πολλά." Οὐ

Ζηνός πε τοιήδε γ’ Ὀλυμπίῃς ἐνδοθεν αὐλή.

75 “Ὅσσα τάδ’ ἄσπετα πολλά· σέβας μ’ ἔχει εἰσορόωντα.

Τῷ δ’ ἀγορεύοντος ζύνετο ξανθὸς Μενέλαος,

Καὶ σφείας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Τέκνα φίλ’, ἦτοι Ζηνὶ βροτῶν ἐκ ἄν τις ἐρίζοι·

(Ἀθάνατοι γὰρ τῷγε δόμοι καὶ κτήματ’ ἔασιν.)

80 Ἀνδρῶν δ’ ἦκεν τίς μοι ἐρίσσεται, ἥε καὶ ἐκί,

“Jovis utique talis est Olympii intus aula.

75 “Quanta hæc infinita multa! Admiratio me capit intuentem.”

Hunc autem loquentem intellexit flavus Menelaus,

Et ipsos compellans, verba alata dixit;

“Filii cari, sane cum Jove mortalium haud ullus contenderit:

“(Immortales enim ejus ædes et possessiones sunt.)

80 “Hominum vero aut aliquis mihi contendat, aut non,

78 τέκνα φίλα Ζηνὶ μὲν βροτῶν] R. et Eust. quos non inspexit Barnesius, negans esse variam lectionem. Videtur in libris fuisse Ζηνὶ γε. quo modo non spernerem hanc lectionem. 80 ἐρίσσεται] Edd. præter R.

γὰρ (inquit) τῆς οἰκίας τὸ κάλλος μόνον ἀπο-
θαυμάζεισι. Πῶς γὰρ ἡλεκτρον καὶ ἄργυρος
καὶ ἐλέφας ἐν τοῖς τοίχοις ἦν; Ἀλλὰ τὰ μὲν
περὶ τῶ οἴκου εἰρήκασιν, ὡς ἔστι δώματα ἡχῇ-
εντα· τοιαῦτα γὰρ δὴ τὰ ὑψόροφα καὶ μεγάλα.
Περὶ δὲ τῶν σκευῶν τὸ, “Χρυσὲ τ’, ἡλέκτρα
“τε, καὶ ἄργυρος, ἧδ’ ἐλέφαντος;” οἷς εἰκότως
ἐπιφέρεται, “Ζηνὸς πε τοιαῦτα δόμοις ἐν κτή-
“ματα κίετται, Ὅσσα” etc. Οὐκ ἔστιν δ’ ἀκό-
λυθον τῷ “Ζηνός πε τοιήδε γ’ Ὀλυμπίῃς ἐνδο-
“θεν αὐλή,” ἐπιφέρειν, “Ὅσσα τάδ’ ἄσπετα
“πολλά,” σόλοικον δὲ τῷ ἀσυνήθει τῆς ἀναγ-
νώσεως. “Ἐπὶ τοίνυν ἐδ’ ἡ αὐλὴ ἀρμόττει ἐπὶ
τῷ οἴκῳ· ὁ γὰρ διαπνεόμενος τόπος αὐλὴ λέγι-
ται. — “Ὀμηρος δὲ τὴν αὐλὴν αἰετὰ τῆς ἐπὶ
τῶν ὑπαίθρων τόπων. Athenæus, Lib. V.
cap. 3. Casaubono vero, quocum faciunt
Barnesius et Dna Dacier, parum idoneæ
videntur hæ rationes. Primam nihili
esse arbitratur: “Quid enim (inquit in
“annotationibus ad hunc Athenæi locum)
“vetat per αὐλὴν et palatium intelligere,
“et συνεκδοχικῶς omnia eo contenta orna-
“menta?” In secunda, “Quis,” inquit,
“non videt arguari nimis virum doctum?
“Nemo enim iverit inficias, posita dis-
“tinctione majore post αὐλὴν, recte sub-
“jungī, “Ὅσσα τάδ’ ἔστι.” Atque hoc
quidem majorem indicabit admirationem,
quam si “Ὅσσα ad præcedentem κτήματα
referretur. Quod ad tertiam attinet rationem,
“Affirmamus nos,” inquit vir
idem eruditus, “Διὸς αὐλὴν Homerum

“appellasse Jovis palatium. Sic enim
“loqui observamus antiquissimum poetam,
“et, quod imprimis ad rem facit, sum-
“mum Homeri imitatorem Æschylum:
“cujus est illud in Prometheus vincto,
“(ver. 152.) ὅσοι τὴν Διὸς αὐλὴν οἰχνεύσι.”
Ad hæc addit Barnesius ex α’. 425.

— οἱ δὲ ἄλλοι περικαλλέος αὐλῆς
Ἵψίλως διόκητο. —

Clark. Laudat Telemachus, sed sine adulatione. Nam et vere laudat, et non audiente Menelao. At adulator, ut Lucianus ait pro Imagg. c. 20. etiam de subulci tugurio hunc verum dicat. Et tamen Menelaus refellit tandem ut justo majorem. Etn.

Ver. 77. σφείας] Pronunciabatur σφῆς.

Ver. 78. Τέκνα φίλ’, ἦτοι Ζηνὶ βροτῶν ἐκ
ἄν τις ἐρίζοι] “Ὀμηρος ἐπιθετικῶς ἀφορμὴν
εἶρε λόγων, ὥστε κτῆσιν συγκρίναι φίλῳ. [forte
φίλῳ.] Οὐ γὰρ ὡς πρόβλημα προτείνει, ἀλλ’
ἐπιχαρίτως παρενέρις ὁ Μενέλαος, ἐπειδὴ
ἥκουσε τῶν ἱστανῶν, τὸ μὲν εἶναι πλάσιος ἐκ
ἀρνέεται· κἀνταῦθ’ αὖ γε περιελὼν τὸν φθόνον,
πολλὰ γὰρ φησι παθῶν ἔχειν αὐτόν· ἐμὲν τοι
ἄξιόν’ αὐτὸν Διὶς συγκρίνει, “Ἀθάνατοι γὰρ
“τῷ γε δόμοι καὶ κτήματ’ ἔασιν.” Ἰνδιεξά-
μενος δὲ φιλάδελφον· ἦθος, καὶ μετ’ ἀνάγκης
φῆσας ζῆν τε καὶ πλεῖν, ἀντιπαρίσθηκε τὸν
τῆς φιλίας λόγον· “Ἐν ὀφείλον τριτάτην
“περ” etc. (infra ver. 97.) Athenæus, Lib.
V. cap. 3. in fine.

Κτήμασιν· ἥ γὰρ πολλὰ παθὼν καὶ πόλλ' ἐπαληθεῖς
 Ἠγαγόμην ἐν νηυσὶ, καὶ ὀγδοάτῳ ἔτει ἦλθον·
 Κύπρον, Φοινίκην τε, καὶ Αἰγυπτίους ἐπαληθεῖς,
 Αἰθίοπας θ' ἰκόμην, καὶ Σιδονίους, καὶ Ἑρεμβέες,
 85 Καὶ Λιβύην, ἵνα τ' ἄρνες ἄφαρ κρεατοὶ τελέθῃσι.
 Τρεῖς γὰρ τίκτει μῆλα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν.
 Ἐνθα μὲν ἔτε ἀναξ' ἐπιδευῆς, ἔτε τι ποιμήν,
 Τυρῶ καὶ κρεῖων, ἐδὲ γλυκεροῖο γάλακτος·

“ Opibus: certe enim multa passus et multum vagatus

“ Adduxi in navibus, et octavo demum anno veni :

“ Ad Cyprum, Phœnicemque, et Ægyptios vagatus ;

“ Æthiopasque adii, et Sidonios, et Erembos,

85 “ Et Lybiam, ubi utique agni protinus cornuti sunt.

“ Ter enim pariunt oves integrum per annum.

“ Ibi quidem neque herus indigens est, neque omnino pastor,

“ Casei et carniū, neque dulcis lactis :

90 Εἴως] Edd. præter R. Ibid. μὲν] Abest edd. vett.

Ver. 79. Ἀδάντοι] Vide ad Il. α'. 598.

Ver. 80. εἰσίσσεται,] Vide ad Il. α'. 140.

Ver. 81. ἥ γὰρ πολλὰ] Refertur istud γὰρ non ad id quod proxime præcessit, sed ad id quod elegantius reticetur:

“ Etiam si mortales omnes divitiis opibus—
 “ que antecellam, minime mihi de eis gra-
 “ tulandum est; Multa ENIM, etc.” Vi-
 de ad Il. ε'. 22.

Ver. 82. Ἠγαγόμην ἐν νηυσὶ,] Τὸ δὲ “ ἡγα-
 “ γόμην” ἐπὶ κτημάτων, ἀντὶ τῶ, ἔφρον, κεί-
 ται—ἵνα λέγῃ, ὡς πολλὰ παθὼν, καὶ πολλὰ
 πλανηθεὶς, πολλὰ ἡγαγόμην κτήματα. Eu-
 stath. Barnesianæ autem, versionem Editi-
 onis Wetstenianæ secutus, reddit; “ Vectus
 “ in navibus.” Minus recte. Nusquam
 enim apud Poëtam occurrit vox ἡγαγόμην
 sensu passivo, sed semper activo; uti ex-
 ponit Eustathius.

Κτήματα μὲν, ὅσ' Ἀλεξάνδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν
 Ἠγάγετο Τροίηνθ'. — Iliad. ή. 389.

Vide ad Il. α'. 190. χ'. 116. 471. Odys.
 ε'. 211. ο'. 278.

Ver. 83. Κύπρον, Φοινίκην τε, καὶ Αἰγυπ-
 τίους ἐπαληθεῖς,] Οἱ γὰρ ποιηταὶ φρονιμωτάτους
 τῶν ἡρώων ἀποφαίνουσι τὰς ἀποδημήσαντας
 πολλαχῶ, καὶ πλανηθέντας. — καὶ ὁ Νέστωρ
 σημνύνεται διότι τοῖς Λαπίδαῖς ὠμίλησεν, ἑλ-
 θὼν μετὰ πεμπτος (Iliad. α'. 270.) “ Τηλό-
 “ θεν ἐξ Ἀπίης γαίης· καλέσαντο γὰρ αὐτοί.”

Καὶ Μενέλαος ὡσαύτως, “ Κύπρον, Φοινίκην
 “ τε, καὶ Αἰγυπτίους ἐπαληθεῖς, Αἰθίοπας θ'
 “ ἰκόμην” etc. — Πάντα γὰρ τὰ τριαῦτα πα-
 ρασκευαὶ τινες ἐς φρόνησιν μεγάλαι, τῷ μα-
 θεῖν τῆς χώρας τὴν φύσιν, καὶ ζώων καὶ φυτῶν
 ἰδίας, προσιδεῖναι δὲ καὶ τὰ τῆς θαλάττης.
 Strabo, Geograph. lib. I. Καὶ ὅρα ἐξ αὐ-
 τῆς καταρχῆς, ὡς ἰσοριῶν χορηγία τῷ Ποιη-
 τῇ γέγονεν ὁ τῷ Τηλέμαχῳ εἰς τὴν Σπάρτην
 πλῆξ· ἐν αἷς ἔ μόνον ξενικὰ ἐκτεθίσεται διη-
 γήματα, ἀλλὰ καὶ Τρωϊκὰ, καὶ Ἑλληνικὰ.
 Πάνν ἔν δεινῶς ἐπλασεν Ὀμηρος, εἰς καλὸν
 τῇ ἑαυτῷ ποιήσει, ὡς καὶ προδεδῆλωται, τὸν
 τῷ Τηλέμαχῳ πλῆξ· δι' οὗ πολλὰ ποικίλμα-
 τα ἡ Ὀμηρικὴ μῦσα τῷ τῆς ποιήσεως ταύ-
 της πέπλῳ ἐνέπασεν. Eustath. Cæterum
 nonnullos hoc in loco, “ Αἰγυπτίους ἐπ' ἂ-
 “ ληθεῖς,” legisse annotat idem Eustath.

Ibid. Αἰγυπτίους] Vide infra ad ver. 127.
 item ad Il. β'. 537.

Ver. 84. Αἰθίοπας θ' ἰκόμην,] Ζητῶσι δὲ,
 πρὸς τίνας ἦλθεν Αἰθίοπας, πλείων ἐξ Αἰγύπ-
 τος (οὔτε γὰρ ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς θαλάττῃ οἰ-
 κῶσι τινὲς Αἰθίοπες, οὔτε τῷ Νεῖλῳ τοὺς κα-
 τὰρράκτας ἦν διελθεῖν ναυσί). — Οἱ μὲν περί-
 πλυν τὸν διὰ Γαδεῖρων μέχρι τῆς Ἰνδικῆς εἰς-
 ἄγουσιν ἅμα καὶ τὸν χερόνιον τῇ πλάνῃ συν-
 οικισμένους, ὃν φησὶν οὔτε ὀγδοάτῳ ἔτει ἦλθιν·
 οἱ δὲ, διὰ τῶ Ἰσθμοῦ, τῷ κατὰ τὸν Ἀράβιον
 κόλπον· οἱ δὲ, διὰ τῶν διωρύγων τινός. Strabo,
 lib. I. Δῆλον δὲ ὅτι εἰς τὰς νοτίους Αἰθιοπίας

’Αλλ’ αἰεὶ παρέχουσιν ἐπηετανὸν γάλα θῆσθαι.

90 Ἔως ἐγὼ περὶ κείνα πολὺν βίοντον συναγείρων

Ἠλώμην, τείως μοι ἀδελφεὸν ἄλλος ἐπεφνε,

Λάδρη, ἀνωΐσι, δόλῳ ἐλομένης ἀλόχοιο.

’Ως ἔτοι χαίρων τοῖςδε κτεάτεσσιν ἀνάσσω.

Καὶ πατέρων τάδε μέλλετ’ ἀκκέμεν, οἳ τινες ὕμῳ

95 Εἰσὶν ἐπεὶ μάλα πόλλ’ ἐπαθον, καὶ ἀπώλεσα οἶκον,

Εὖ μάλα ναιετάοντα, κεχανδότα πολλὰ καὶ ἐσθλά.

“ Sed semper præbent per-totum-annum lac mulgendum.

90 “ Dum ego circa illa multas facultates colligens

“ Errabam, interea mihi fratrem alius interfecit,

“ Clam, ex-improviso, dolo perniciosæ uxoris.

“ Adeo nequaquam gaudens hisce facultatibus impero.

“ Et ex patribus ista debetis audivisse, quicunque vobis

95 “ Sint: quandoquidem valde multa passus sum, et perdidici domum,

“ Perquam habitantibus commodam, continentem multa et pretiosa.

94 ὅμῳ] Edd. præter R. 95 πολλὰ πάθον] R.

ἐλθὼν ὁ Μενέλαος, εἶγε καὶ εἰς τὰς Ἑρεμβύς ἦλθε, μέρος γὰρ ἐκείνων οἱ Ἑρεμβοί, πολλῶ πρότερον εἰς τὰς λοιπὰς Αἰθίοπας ἀφίκετο, θς ὁμόρους Αἰγυπτίοις Ἠρόδοτος ἰσορεῖ. Eustath.

Ibid. καὶ Σιδονίης, καὶ Ἑρεμβύς,] Σιδονίης, τὴς παρὰ τῇ Ἑρυθρᾷ θαλάσῃ λέγει· ὅθεν μετώκησαν οἱ Φοίνικες. Ἑρεμβύς, τὴς Τρωγλοδύτας, παρὰ τὸ εἰς τὴν ἱερὰν δύνειν. Οἱ δὲ, τὰς Ἰνδὺς, παρὰ τὸ Ἑρβος· μέλανες γὰρ· ὅθεν καὶ Κράτης ἐρεμνὸς γράφει. Οἱ δὲ, ἴδιον ἔθνος. Ἔνιοι δὲ, τὴς Ἀραβίας· καὶ μεταγράψασιν ἔπος· “ Αἰθίοπας θ’ ἰκόμην, καὶ Σιδονίης, Ἀραβίας τε.” Schol.

Ibid. καὶ Ἑρεμβύς,] Οὐκ ἐργασίας, ἐδὲ χρηματισμῷ χάριν, τῶτων ὀνομαζομένων, (ἐπολὺ γὰρ ἦν τῆτο) ἀλλὰ τῷ μήκει, καὶ τῆς ἀποδημίας, καὶ τῷ ἐνδοξῷ· ἐνδοξὸν γὰρ τοσούτον ἵκτοπίσαι. Strabo, Lib. I. Vide supra ad ver. 83.

Ver. 85. Καὶ Λιβύην, ἵνα τ’ ἄρνει ἄφαρ κεραιοὶ τελέθωσι.] Virgil.

Quid tibi pastores Libyæ, quid pascua versu
Prosequar. ——— Georg. III. 339.

Καὶ Ὀμήρου ἔπος ἐν Ὀδυσσεΐ, ἔχον ὥδε· “ Καὶ ἡ Λιβύην, ὅθι τ’ ἄρνει ἄφαρ κεραιοὶ τελέθωσι.” ὁρῶς εἰρημένον, ἐν τοῖσι θερμοῖσι ταχὺ παραγίνεσθαι τὰ κίρια· ἐν δὲ τοῖσι ἰσχυροῖσι ψύχεισι, ἢ ἐ φέειν κίρια τὰ κτήνη ἀρχήν, ἢ φύοντα, φύειν μόγις. Herodotus, Lib. IV. §. 29. Καὶ ἐν μὲν Λιβύῃ εὐδὺς γίνεται κίρια·

τα ἔχοντα τὰ κεραιώδη τῶν κριῶν. Aristot. Hist. animal. Lib. VIII. cap. 28. “ Ἐτεροι δὲ τὸ, “ ἄρνει· ἄφαρ κεραιοὶ τελέθωσι,” ἔτω νοῦσιν· ἔνθα οἱ μετ’ ὀλίγον ἐσόμενοι κεραιοὶ, ἄφαρ γίνονται, ἥγυν εὐδὺς καὶ ταχὺ καὶ ἄλλοι ἐπ’ ἄλλοις, διὰ θερμότητα τόπον. “ Ο καὶ ἐρμηνεύων σαφέστερον, ἐπάγει· “ Τρεῖς γὰρ “ τίκτει μῆλα” etc. Eustath.

Ibid. ἵνα τ’ ἄρνεις.] Apud Herodotum, loco jam citato, ὅθι τ’ ἄρνεις.

Ver. 86. Τρεῖς γὰρ τίκτει μῆλα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν.] Τῆτο δὲ πάλιν (inquit Eustathius) διχῶς. “ Ἡ γὰρ ὅτι μῆλα εἰσὶν ἐκεῖ τινὰ, ὧν γόνος ἐκάστου ἑκάστου ἀνὰ τρεῖς γίνονται· τετρίσι, διόλῳ ἀνὰ τρεῖς αἱ αὐταὶ δις τίκτουν. “ Ἡ καὶ ὅτι περὶ τρεῖς ὥρας τῷ ἐνιαυτῷ γινώσκονται τὰ μῆλα, καὶ ἐκ, ὡς παρ’ ἡμῶν, μόνῳ τῷ ἡρῶ. Quarum prior rectior videtur explicandi ratio.

Ver. 89. θῆσθαι.] Κυρίως μὲν, τὸ θηλάσαι· νῦν δὲ τὸ ἀμείλγειν εἶπεν, παρὰ τὴν θηλῆν. Schol.

Ver. 90. Ἔως ἐγὼ] “ Amphibrachys,” inquit Barnesius, “ in Primo loco, pro “ Dactylo ἰσοδυναμῶν.” Atqui (ut opinor) enunciabatur Ἔως ἐγὼ, ac si scriptum fuisset, Ὡς ἐγὼ, vel ἦγώ. Vide ad Il. ο. 559. Al. Εἰως ἐγὼ.

Ibid. πολὺν βίοντον συναγείρων Ἠλώμην.] Vide supra ad γ’. 501.

Ver. 95. Ὡς ἔτοι χαίρων] Vide infra ad

ᾧ ὄφελον τριτάτην περ ἔχων ἐν δάμασι μοῖραν
Ναίειν, οἱ δ' ἄνδρες σοοὶ ἔμμεναι, οἱ τὸτ' ὄλοντο
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, ἐκὰς Ἄργεος ἵπποβοτόιο.

- 100 Ἄλλ' ἔμπης πάντας μὲν ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων,
Πολλάκις ἐν μεγάροισι καθήμενος ἡμετέροισιν,
Ἄλλοτε μὲν τε γόῳ φρένα τέρπομαι, ἄλλοτε δ' αὖτε
Παύομαι· αἰψήρως δὲ κόρος κρυεροῖο γόοιο.
Τῶν πάντων ἔ τὸσσον ὀδυρομαι, ἀχνύμενός περ,
105 Ὡς ἐνός, ὅστε μοι ὕπνον ἀπεχθαίνει καὶ ἐδωδὴν
Μνωμένῳ· ἐπεὶ ἔτις Ἀχαιῶν τόσσ' ἐμόγησεν,
Ὅσσ' Ὀδυσσεὺς ἐμόγησε καὶ ἦρατο· τῷ δ' ἄρ' ἐμελλεν

“ Quorum utinam vel tertiam habens in ædibus partem

“ Habitarem; viri autem salvi essent, qui tum perierunt

“ Troja in lata, longe ab Argis equis-pto.

- 100 “ Sed tamen omnes quidem lugens et deflens,

“ Crebro domi desidens nostræ,

“ Interdum quidem luctu mente oblector, interdum vero rursus

“ Quiesco: cita nempe satietas molesti luctus.

“ Horum omnium- causa non tantum lugeo, vexatus licet,

- 105 “ Ut unius- gratia, qui utique mihi somnum invisum- facit et cibum

“ Recordanti; quoniam nullus Græcorum tanta elaboravit,

“ Quanta Ulysses elaboravit et pertulit: huic autem destinatum erat

103 ἀψήρως] L.

ver. 186. et 199. Cæterum Eustathius in commentario legit “Ὡς ἔτι χαίρων.

Ver. 94. ὕμῳ] *Al.* ὑμῖν.

Ver. 95. καὶ ἀπώλεσα οἶκον, Εὐ μάλα ναιεστάνοντα,] Ἀμφίβολον, πότερον τὸν ἑαυτῷ, ἢ τὸν Πριάμῳ. Schol. “Ὁρα τὸ, “ἀπώλεσα οἶκον,” ἀμφιβόλως ληχθῆναι δύναται γὰρ ὁ βασιλεὺς δηλῆν καὶ τὸν ἑαυτῷ καὶ τὸν τῷ Πριάμῳ. Καὶ συμβιβάζεται καὶ τὰ ἐφεξῆς πρὸς ταῦτα, διχῶς· ἵνα λίγη ὅτι ἀπώλεσα οἶκον ἑμὸν, ἔχοντα πολλὰ, ὧν ὄφελον τριτάτην μοῖραν ἔχων ἐξ ἀρχῆς καὶ μὴ μετασχὼν τηλικαύτης εὐδαιμονίας, μὴ τοσούτους ἰδεῖν ὅλως ἐν Τροίᾳ, μὴ δὲ στρατεύσασθαι ὅλως ἐκεῖ· ἢ καὶ ἄλλως, ἀπώλεσα οἶκον τὸν τῷ Πριάμῳ κεκτημένον πολλὰ, ὧν ὄφελον τὰ τρίτα κτησάμενος, κατὰ τινα θετίον συμβίβασιν ὡς εἰκός, μὴ προσμεῖναι τῇ ἀλώσει τῆς Τροίας, περὶ ἣν τοσούτοι ὥλοντο. Eustath. Priami explicationem amplectitur Barnesius. Ac pro ea quidem facit tum præcedens illud, “ἐπεὶ μάλα πόλλ' ἔπαθον” tum (uti et

ipse annotat Barnesius,) quod sequitur, “ᾧ ὄφελον τριτάτην περ” etc. Dna Dacier vero alteram adeo manifeste veram esse explicandi rationem existimat, ut nulla sit hic revera ambiguitas.

Ver. 96. Εὐ μάλα ναιεστάνοντα,] Vide ad *Il.* β'. 648.

Ver. 97. ᾧ ὄφελον τριτάτην περ] Τίς ἂν ἦν τῶν ἐκγόνων ἐκείνων τῶν ὑπὲρ τῷ τοιάτῃ τιθνηκότων, ἃς ἂν ἀνταξίαν (*Al.* ἀνταξίως) δόξειεν τὴν ἐπὶ τῇ σερήσει τῷ πατρὶς λύπην τῇ τῷ πατρὶς εὐχαρίσῃ μνήμῃ διορθωμένην; Ὅπως δὲ μὴ δόξη κοινὸς εἶναι πρὸς πάντας τὰς παραπλησίως αὐτῷ τὴν εὐνοίαν ἐνδεδιγμένους, ἐπήνεγκεν, (*infra* ver. 104.) “τῶν πάντων ἔ τὸσσον ὀδυρομαι, ἀχνύμενός περ.” Ὡς ἐνός, ὅστε μοι ὕπνον ἀπεχθαίνει καὶ ἐδωδὴν.” ἵνα δὲ μὴ φαίνεται μνηστῆς τῶν ἐκείνης παραμειλῶν, ἐμνήσθη κατ' ὄνομα, (ver. 110.) “—Ὀδύρομαι νύ περ αὐτὸν Λαέρτης θ' ὁ γίγνων, καὶ ἐχέφρων Πηνελόπειαν, Τηλέμαχος θ'

- Αὐτῷ κήδ’ ἔσσεσθαι, ἐμοὶ δ’ ἄχος αἰὲν ἄλαστον
 Κείνης, ὅπως δὴ δηρὸν ἀποίχεται· ἐδὲ τι ἴδμεν,
 110 Ζῶει ὄγ’, ἢ τέθνηκεν. ’Οδύρονται νύ πε αὐτὸν
 Λαέρτης δ’ ὁ γέρον καὶ ἐχέφρων Πηνελόπεια,
 Τηλέμαχος δ’, ὃν ἔλειπε νέον γεγαῶτ’ ἐνὶ οἴκῳ.
 “Ὡς φάτο· τῷ δ’ ἄρα πατὴρ ὕφ’ ἴμερον ὤρσε γόοιο.
 Δάκρυ δ’ ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε, πατὴρ ἀκέ-
 115 Χλαῖναν πορφυρέην ἀντ’ ὀφθαλμοῖν ἀνασχῶν [σας,
 ’Αμφοτέρησιν χερσὶ· νόησε δέ μιν Μενέλαος·
 Μερμήριζε δ’ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ’Ηέ μιν αὐτὸν πατὴρ ἐάσειε μνησθῆναι,

“ Ipsi dolores ut essent, mihi vero mæror semper gravissimus

“ Ejus-causa; quoniam diu longe abest; neque quid scimus,

110 “ Vivatne ille, an mortuus sit. Deflent utique illum

“ Laërtesque senex, et prudens Penelope,

“ Telemachusque, quem reliquit recens natum in domo.”

Sic ait: huic autem ob patrem desiderium excitavit luctus.

Lachrymam vero a palpebris humi demisit, de patre audiens,

115 Chlænam purpuream oculis prætendens

Utraque manu: observavit autem ipsum Menelaus:

Deliberavitque deinde in mente et in animo,

An eum ipsum patris sineret meminisse,

108 ἔσσεσθαι] Edd. præter L. 116 Ἀμφοτέρησιν] Edd. vet. male. 119 πει-
 ρήσαιτο] R. i. e. singula percunctaretur.

* ὃν ἔλειπε νέον γεγαῶτ’ ἐνὶ οἴκῳ.” *Alkenæus*,
 Lib. V. cap. 4. Vide et supra ad ver. 78.

Ver. 102. Ἀλλότῃ μὲν τε γόῳ φρένα τέρ-
 πομαι.] Vide infra ad ver. 183.

Ver. 103. αἰψήρως δὲ κόρος κυριεῖτο γόοιο.]
 Ὁ ὑπὲρ τῶν ἄλλων μοι θρήνος ταχέως θραύει-
 ται. Schol. Male.

Ver. 104. Τῶν πάντων ἐ τὸσσον ἰδύρομαι,
 — Ὡς ἐνός.] Vide supra ad ver. 97.

Ver. 105. ἀπεχθαίρει] Εἰς μῖσος ἄγει.
 Schol. Τὸ δὲ, ἐχθαίρει, ἐ δηλοῖ ἄρτι τὸ μί-
 σῆ, ἀλλὰ τὸ μισητὸν ποιεῖ· ὅπερ ἐχθραίνειν
 φασὶν οἱ μεθ’ Ὀμηρον. *Eustath.* Occurrit
 autem vox ἐχθαίρω priori isto sensu, infra
 ο’. 71. σ’. 96.

Ver. 107. καὶ ἤρατο.] Τὸ δὲ, ἤρατο, ἐ
 μόνον ἀντὶ τοῦ ὑπέμεινε καὶ ἐβάστασεν οἱ Πα-
 λαιοὶ νοῶσιν, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπολέμησε,
 περὶ τὸν ἄρην φασιν. *Eustath.* Scholiastes
 autem exponit simpliciter ὑπέμεινε.

Ver. 110. Ζῶει ὄγ’, ἢ τέθνηκεν.] Vide ad
Il. α’. 37. et γ’. 736.

Ibid. Ὀδύρονται νύ πε αὐτὸν Λαέρτης δ’]
 Vide supra ad ver. 97.

Ver. 112. et 144. γεγαῶτ’] Vide ad *Il.*
 α’. 265. et γ’. 46.

Ver. 113. τῷ δ’ ἄρα πατὴρ ὕφ’ ἴμερον
 ὤρσε γόοιο.] Vide infra ad ver. 183. *Clark.*
 Vide et ad *Il.* ω’. 507. ubi idem versus.
Ern.

Ver. 114. Δάκρυ δ’ ἀπὸ βλεφάρων] La-
 chrymam per genas humi delabentem op-
 time depingunt et quasi ob oculos ponunt
 versus hujus Numeri. Vide infra ad λ’.
 595. et ad *Il.* γ’. 363.

Ver. 115. et 154. πορφυρέην] Similiter-
 que infra ver. 298. Πορφύρε’. Vide ad *Il.*
 α’. 338. et 482.

Ibid. ἀντ’ ὀφθαλμοῖν ἀνασχῶν] *Ammonius*
 in χλαῖναν habet: ἀντ’ ὀφθαλμοῖσιν
 ἐπισχῶν. Vulgatum melius. *Ern.*

- Ἡ πρῶτ' ἐξερέοιτο, ἕκαστά τε μυθήσαιοτο.
 120 Ἔως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Ἐκ δ' Ἑλένη θαλάμοιο θυώδεος ὑψορόφοιο
 Ἦλυθεν, Ἀρτέμιδι χρυσηλακάτῳ εἰκυῖα·
 Τῇ δ' ἄρ' ἄμ' Ἀδρήστη κλισίῃν εὐτυκτον ἔδηκεν
 Ἀλκίππῃ δὲ τάπητα φέρεν μαλακῆ ἑρίοιο·
 125 Φυλᾷ δ' ἀργύρεον τάλαρον φέρε, τόν οἱ ἔδωκε
 Ἀλκάνδρῃ, Πολύβοιο δάμαρ, ὅς ἐναὶ ἐνὶ Θήβης
 Αἰγυπτίης, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐνὶ κτήματα κεῖται·
 Ὅς Μενελάῳ δῶκε δὴ ἀργυρέας ἀσαμίνδους,
 Δοιῆς δὲ τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα.
 130 Χωρὶς δ' αὖθ' Ἑλένη ἄλοχος πόρε κάλλιμα δῶρα,
 Χρυσὴν τ' ἡλακάτην, τάλαρόν τ' ὑπόκυκλον ὅπασσεν,

An prior interrogaret, singulaque diceret.

- 120 Dum ille hæc deliberabat in mente et in animo,
 Helena ex thalamo odorifero excelso
 Egressa est, Dianæ aureum-arcum-habenti similis:
 Huic autem statim Adrasta sellam bene-factam apposuit:
 Alcippe vero tapetem ferebat mollis lanæ:
 125 Phylo autem argenteum calathum ferebat, quem illi dedit
 Alcandra, Polybi uxor, qui habitabat in Thebis
 Ægyptiacis, ubi plurimæ in ædibus possessiones jacent;
 Qui Menelao dedit duo argentea labra,
 Geminosque tripodas, decemque auri talenta.
 130 Seorsum vero insuper Helenæ uxor dedit pulchra dona,
 Aureamque colum, calathumque subrotatum præbuit,

123 εὐτυκτον] F. sic et Eustath. bis: quod verum est. vid. ad II. 6. 480.

124 φέρε] Edd. vett. Ibid. μαλακοῖο ἑρίοιο] Eæd. 127 ἐν] Abest R.

Ver. 116. νόησε δὲ μιν Μενέλαος:] Καὶ ὅρα ὅπως ὁ Ποιητὴς πολυσχήμεν ὢν, τὸν μὲν Νίστορα (supra γ'. 69.) ἐπλασεν ἐρωτήσαντα, καὶ ἕτω μαθόντα. τίνες οἱ παραβαλόντες ζήναι· τὸν δὲ Μενέλαον ποιῶ, δίχα τῷ ἐρωτῆσαι, γνόντα τῆς ζηνισθίντας· ἅμα γὰρ μνήμη τῶν τῷ πατρὸς περιῆλθε τὸν Τηλέμαχον, ἐξ ὧν ὁ Μενέλαος ἔφη, καὶ εὐθὺς θαυμάσια γνωρίζεται. Eustath.

Ver. 118. ἰάσσει] Similiterque infra ver. 212. ἰάσσομεν· Vide ad II. 8. 42. Barnesius minus recte, ἰάσσειε — ἰάσσομεν.

Ver. 119. μυθήσαιοτο.] Ἀλ. πειρήσαιοτο.

Ver. 120. Ἔως ὁ] "Amphibrachys (in-

"quit Barnesius) Dactylo ισόχρονος." Minus recte: Vide supra ad ver. 90.

Ver. 122. et 429. "Ἦλυθεν,] Vide supra ad β'. 262.

Ver. 123. κλισίην εὐτυκτον] Κλισίαν δὲ εὐ-
 τυκτον καὶ ἰνταῦθα τὸν προλεχθέντα κλισμὸν
 λέγει, ἥγουν θρόνον, ἔχοντά τι ἀνάκλιτρον,
 ᾧ καὶ τάπης ἐξ ἑρίου ἐτίκειται, προσκεφάλαιον
 δηλαδὴ· λέγει γὰρ ὑποκατιῶν, [ver. 136.]
 "Ἐξιστο δ' ἐν κλισμῷ" ᾧ καὶ θρήνος ὑπέ-
 κειτο. Eustath. Vide supra ad α'. 145.
 Clark. De scriptura hujus loci vid. Var.
 Lect. Ern.

- Ἀργύρεον, χρυσῶ δ’ ἐπὶ χεῖλεα κεκράαντο.
 Τὸν ῥά οἱ ἀμφίπολος Φυλῶ παρέδθηκε φέρεσσα,
 Νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον· αὐτὰρ ἐπ’ αὐτῶ
 135 Ἥλακάτη τετάνυστο, ἰοδνεφές εἶρος ἔχουσα.
 “Εἴζετο δ’ ἐν κλισμῶ, ὑπὸ δὲ Δρηνὺς ποσὶν ἦεν.
 Αὐτίκα δ’ ἦγ’ ἐπέεσσι πόσιν ἐρέεινεν ἕκαστα·
 “Ἴδμεν δὴ, Μενέλαε διοτρεφές, οἳ τινες οἶδε
 Ἀνδρῶν εὐχετόωνται ἱκανέμεν ἡμέτερον δῶ;
 140 Ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἐρέω; κέλεται δέ με θυμός.
 Οὐ γάρ πω τινά φημι ἰοικότα ᾧδε ἰδέσθαι
 Οὔτ’ ἀνδρ’, οὔτε γυναῖκα, (σέβας μ’ ἔχει εἰσορόωσαν),
 Ὡς ὃδ’ Ὀδυσσεύς μεγαλήτορος υἱὶ ἔοικε
 Τηλεμάχῳ, τὸν ἔλειπε νέον γεγαῶτ’ ἐνὶ οἴκῳ

Argenteum, auro vero labia munita erant.

Hunc utique ei ancilla Phylo apposuit ferens,

Filo elaborato repletum: cæterum super eum

- 135 Colus extensa erat, violaceam lanam habens.

Sedit autem *Helena* in sella, scabellum vero sub pedibus erat.

Continuo autem illa verbis maritum interrogabat singula;

“ Scimusne jam, Menelaë Jovis-alumne, quinam hi

“ Hominum glorientur venisse nostram domum?

- 140 “ Mentiar, an verum dicam? jubet autem me animus.

“ Nondum enim *me* ullum puto similem adeo vidisse

“ Neque virum neque mulierem, (admiratio me tenet aspicientem;)

“ Ut iste Ulyssis magnanimi filio similis

“ Telemacho, quem reliquit recens-natum in domo

128 ἀργυρέης] F. 151 ὅπασεν] Edd. vett. 154 ἐπ’ αὐτῶ] F. A. 157 ἐπί-
 σσιν] Edd. vett. male.

Ver. 124. τάπητα φέρεν] Scr. φέρε. Vid.
 Var. Lect. *Ern.*

Ver. 126. ὅς ἐναι ἐνὶ Θήβης] *Barnesius*
 legendum conjicit, ὅς ἄνασσ’ ἐνὶ Θήβης. Vi-
 de autem ad *Il.* π’. 172.

Ibid. ἐνὶ Θήβης] Θῆβαι πόλιν Αἰγύπτου,
 ἣ νῦν καλεσμένη Διὸς πόλιν. Schol.

Ver. 127. Αἰγυπτίης, ὅθι πλεῖστα] Male
 hic *Eustathius*: “Οἷα δὲ καὶ ὅτι τῶ Αἰγυπ-
 τίας, ευστήλλει τὴν προπαράλήγησαν διὰ
 μέτρον, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἔξῃς. — Αἰτία δὲ τῆς
 τοιαύτης συστολῆς τῶ, υ, ἐ μόνον ἢ ἀσθενεία
 τῶν μετ’ αὐτὸ κεμένων δύο ψιλῶν συμφάνων
 κατὰ τὰς Παλαιούς, ἀλλὰ μάλιστα ἡ ἀνάγκη
 τοῦ μέτρον. Melius *Barnesius*; “ In fi-

“ ne (inquit) vocis Αἰγυπτίης, Συνίξῃς.”
 Nempe vocem Αἰγυπτίης, ac si scriptum
 fuisset Αἰγυπτῆς, enunciandam arbitratus
 est. Sed neque hoc necessarium. Vide
 ad *Il.* β’. 557.

Ibid. δόμοις ἐν] *Barnesius* edidit δόμοις
 ἐν, ex *Iliad.* ι’. 382. Quod perinde est.

Ver. 131. Χρυσὴν τ’ ἡλακάτην] Edidit
Barnesius Χρυσήν. Quod eodem modo
 pronunciandum. *Clark.* Vid. ad ver. 14.

Ver. 132. χρυσῶ δ’ ἐπὶ χεῖλεα κεκράαντο.]
 “Ἦγεν ἐπὶ χρυσῶ τὰ χεῖλη ἀπὴρτιστο καὶ τέ-
 τελέεωτο· ἐκ τοῦ κραιαίνω· ἢ τὰ χεῖλη χρυσῶ
 ἐκράατο. *Eustath.*

- 145 Κεῖνος ἀνὴρ, ὅτ' ἐμεῖο κυνάπιδος εἶνεκ' Ἀχαιοὶ
 "Ηλθεθ' ὑπὸ Τροίην, πόλεμον θρασὺν ὀρμαίνοντες.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος.
 Οὕτω νῦν καὶ ἐγὼ νόεω, γύναι, ὥς σὺ εἴσκεις.
 Κεῖνος γὰρ τοιοῖδε πόδες, τοιαῖδε τε χεῖρες,
 150 Ὀφθαλμῶν τε βολαί, κεφαλὴ τ', ἐφύπερθε τε χαῖται.
 Καὶ νῦν ἦτοι ἐγὼ μεμνημένος ἄμφ' Ὀδυσῆϊ,
 Μυθεόμην, ὅσα κεῖνος οἰζύσας ἐμόγησεν
 Ἀμφ' ἐμοί· αὐτὰρ ὁ πικρὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἷξε,
 Χλαῖναν πορφυρέην ἄντ' ὀφθαλμοῖν ἀνασχών.
 155 Τὸν δ' αὖ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἀντίον ἦνδα·

145 "Ille vir, quando mei inverecundæ gratia Achivi

"Venistis ad Trojam, bellum sævum excitantes."

Hanc autem respondens allocutus est flavus Menelaus;

"Sic nunc et ego existimo, ut tu conjicis:

"Illius enim ejusmodi pedes, ejusmodi manus,

150 "Oculorumque jactus, caputque, et superne comæ.

"Et nunc sane ego recordatus Ulyssis,

"Loquebar, quantas ille ærumnas patiens toleraverit

"Pro me: at hic amaram a palpebris lachrymam stillabat,

"Chlænam purpuream oculis obtendens."

155 Hunc vero rursus Nestorides Pisistratus contra allocutus est;

153 πυκνὸν] F. 154 ὀφθαλμοῖν] R. A. 1.

Ver. 133. Τὸν ῥά] Hunc utique. Hunc inquam.

Ver. 134. αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ] Athenæus, lib. IV. cap. 4. citat, αὐτὰρ ἐν αὐτῷ.

Ver. 135. 260. τετάνυστο, — τέτραπτο] Vide ad Il. α'. 37. et δ'. 153.

Ver. 139. ἐχρετόωνται] Al. ἐχρετόωντο. Sed isto modo minus recte constabit Temporum ratio. Vide ad Il. α'. 37. et μ'. 68.

Ver. 145. ἐμεῖο κυνάπιδος] Ἐν τέτοις δὲ καὶ ἐν Ἰλιάδι, καταλέγει ἐαυτῆς εἰπύσα, ὥς "ἐμεῖο κυνάπιδος εἶνεκ' Ἀχαιοὶ" etc. Eustath. Vide ad Il. γ'. 173. Cæterum de voce, κυνάπιδος, Gatakerus; "Κυνάπιδας," inquit, "se Helena apud Homerum dicit, "Odyss. δ'. ὡσεὶ κυνὸς ὄμματα, (uti Agamemnoni Achilles Il. α'.) ἥτοι ὅψιν ἔχουσαν, quasi quæ caninam turpemque, potius quam speciosam pulchramque oris effigiem obtineret. Neque enim inverecundam impudentemque se ipsa dice-
 "ret; uti plerique interpretantur." Adver-

saria Miscellanea, Lib. II. cap. 10. Ut opinor, minus recte.

Ver. 146. "Ηλθεθ'] Al. ἤλθον.

Ibid. πόλεμον θρασὺν ὀρμαίνοντες.] Πόλεμον δὲ θρασὺν, τὸν ἀναιδῆ λέγει, ἐκ τῶν θρασυνομένων στρατιωτῶν ὀνομάσας τὸ ἔργον αὐτῶν. Eustath. Atqui "πόλεμος θρασὺς" nihil aliud apud Homerum sonare videtur, quam "bellum atrox, asperumque." Vide ad Il. ζ'. 254. et κ'. 28.

Ver. 149. Κεῖνος γὰρ τοιοῖδε πόδες, τοιαῖδε τε χεῖρες, Ὀφθαλμῶν τε βολαί,] Virgil.

Sic oculos, sic ille manus, sic ora ferebat.

Æn. III. 490.

Quo de loco Scaliger, erga Homerum plerumque iniquior; "Quamquam Græcus," inquit, "ὀφθαλμῶν βολὰς mirifice dixit. "Non potuit Latinus noster. At alio verbo alibi compensavit. Gestum enim "apposuit, cum dixit, ferebat." Poëtic. Lib. V. cap. 3.

- Ἀτρείδῃ Μενέλαε, διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 Κείνῃς μέντοι ὃδ’ υἱὸς ἐτήτυμον, ὥς ἀγορεύεις·
 Ἀλλὰ σαόφρων ἐστὶ, νεμεσσᾶται δ’ ἐνὶ θυμῷ,
 ὣδ’ ἐλθὼν τοπρῶτον, ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν
 160 Ἄντα σέθεν, τῷ νῶϊ, θεοῦ ὥς, τερπόμεθ’ αὐδῇ.
 Αὐτὰρ ἐμὲ πρόεικε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
 Τῷ ἅμα πομπὸν ἐπεσθαι· ἐέλδeto γάρ σε ἰδέσθαι,
 Ὅφρα οἱ ἢ τι ἔπος ὑποθήσεται, ἢ τι ἔργον.
 Πολλὰ γὰρ ἄλγ’ ἔχει πατρὸς πάϊς οἰχομένειο,
 165 Ἐν μεγάροις, ᾧ μὴ ἄλλοι ἀοσσητῆρες ἔωσιν·
 Ὡς νῦν Τηλεμάχῳ· ὁ μὲν οἷχεται, ἐδὲ οἱ ἄλλοι

- “Atride Menelaë, Jovis-alumne, dux populorum,
 “Illius quidem hic filius est vere, quemadmodum dicis;
 “Sed modestus est, indignumque putat in animo,
 “Huc profectus primum, interpellationes proferre
 160 “Coram te, cujus nos, dei tanquam, delectamur voce.
 “Cæterum me præmisit Gerenius eques Nestor,
 “Hunc simul comes ut-sequerer; cupiebat enim te videre;
 “Ut ei aut sermonem aliquem suggereres, aut aliquod opus.
 “Plurimos enim dolores patitur ob patrem filius absentem,
 165 “Domi suæ, cui non alii auxiliares sunt:
 “Sic nunc Telemacho est: hic quidem abest, neque ei alii

162 πομπῆς] Edd. præter R. 165 ᾧ μὴ πολλοί] Edd. præter R.

Ibid. τοιοῦδε — τοιαύτῃς] Vide ad Il. ν’. 357.

Ver. 159. ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν] τὰς χυνομένας τῶν μνηστήρων εἰς αὐτὸν φλυαρίας, ἢ τὰς περὶ τὸν οἶκον αὐτῆς φλυαρίας καὶ λοιδορίας, διεξιναὶ ἢ, ὑπὸ σωφροσύνης ἢ βούλῃς καταρχεσθαι λόγων. Ἐπεσβολίας ἔν νῦν, τὰς τῶν ἐπῶν εἰςβολὰς [καὶ] ἀρχάς. Schol. Posterior vera et venusta accipiendi ratio: Eustathius tamen priori explicationi assentiri videtur: Καριώτερον (inquit) εἰπεῖν λοιδορίας καὶ βλασφημίας: ἐπειδὴ ὥς περ λοιδορία, λόγος ὡς δόρυ πλῆκτων καὶ βλασφημία, βολή τις ἐν φήμασι: ἔτω καὶ ἐπεσβολία, τὸ ἐπείσι βάλλειν. Mire admodum et inficete. Clark. Et tamen omnes Grammatici, Hesychius, Suidas, et alii sic accipiunt. Mihi tamen altera Scholiastæ placet. Ern.

Ver. 161. Αὐτὰρ ἐμὲ πρόεικε] Ὅτι Τηλεμάχος μὲν, ἐκ περινοίας ἐγνωρίσθη τοῖς βασιλεῦσιν· ὁ δὲ Νεστορίδης, μήτε ἐρωτηθεὶς, μήτε ἄλλως γνωρίσθεις, αὐτὸν ἀναφαίνει, εἰπὼν

“Αὐτὰρ ἐμὲ πρόεικε Νέστωρ” καὶ τὰ ἐξῆς· “ἵνα καὶ τῷ ποικίλως γράψῃ ὁ Ποιητής.” Eustath. Vide supra ad ver. 116.

Ibid. Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ] Vide supra ad γ’. 68. et ad Il. α’. 175.

Ver. 165. ᾧ μὴ ἄλλοι ἀοσσητῆρες ἔωσιν] Ita habet utraque Eustathii Editio et in contextu et in commentario; itaque inde edidit Barnesius; ut pronuncietur scilicet ᾧ μὴ ἄλλοι. Vide ad Il. σ’. 31. item infra ad ver. 352. hujus libri. Alii hic habent ᾧ μὴ πολλοὶ ἀοσσητῆρες ἔωσιν. Quæ lectio et versum perimit, et ad sententiam minus videtur accurata. Neque, si ita legas, tam apte respondebunt sequentia, “ἐδὲ οἱ ἄλλοι ἔϊσ’,” etc. ver. 166. 167. Cæterum orta (ut opinor) posterior hæc lectio ex ψ’. 119. infra, ubi similis sententia occurrit;

Ὡς μὴ πολλοὶ ἔωσιν ἀοσσητῆρες ἐπίσσω.

Ibid. ἀοσσητῆρες] Ὅς ἐστι, βοηθοὶ σπουδαῖοι, μὴ ἀναμένοντες ὄσσαν εἰς τὸ βοηθῆσαι.

Εἶσ', οἳ κεν κατὰ δῆμον ἀλάλκοιεν κακότητα.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·

170 "Ω πόποι, ἦ μάλα δὴ φίλῃς ἀνέρος υἱὸς ἐμὸν δῶ
"Ἰκεθ', ὅς εἴνεκ' ἐμεῖο πολεῖς ἐμόγησεν ἀέθλης·

Καί μιν ἔφην ἐλθόντα φιλησέμεν ἔξοχον ἄλλων

Ἀργείων, εἰ νῶϊν ὑπεῖρ ἄλλα νόστον ἔδωκε

Νηυσὶ θοῇσι γενέσθαι Ὀλύμπιος εὐρύοπα Ζεὺς.

Καί κέν οἱ Ἀργεῖ νάσσα πόλιν, καὶ δάματ' ἔτευξα,

175 Ἐξ Ἰθάκης ἀγαγὼν σὺν κτήμασι καὶ τέκεϊ ᾧ,

Καὶ πᾶσιν λαοῖσι, μίαν πόλιν ἐξαλαπάξας,

Αἱ περιναιετάσιν, ἀνάσσονται δ' ἐμοὶ αὐτῷ.

"Sunt, qui per populum avertant calamitatem."

Hunc autem vicissim respondens allocutus est flavus Menelaus;

"Papæ! certe perquam-amici viri filius meam domum

170 "Venit, qui mei gratia plurima subiit certamina:

"Atque ipsum cogitabam *huc*-profectum *me* amice-excepturum præter alios

"Argivos, si nobis super mare reditum dedisset

"Navibus velocibus fieri Olympius late-tonans Jupiter.

"Et sane ei in Argo condidissem urbem, et ædes ædificassem,

175 "Ex Ithaca adducto cum facultatibus et filio suo,

"Et omni populo, una urbe evacuata,

"Earum quæ circum-habitantur, imperanturque a me ipso.

171 ἄλλον] Edd. præter R. 172 ὑπὲρ] L. 173 θοῇσιν] Edd. omnes male.

176 πᾶσι] R. et Eust. recte.

*Ὦν γὰρ ἔθος, ἔρωτᾷν τὸ θεῖον· καὶ βοηθεῖν μὲν, εἰ προστραπείη τις· ἡσυχάζειν δὲ, εἰ κωλύεται. Eustath.

Ver. 168. 203. Τὸν δ'] Vide supra ad *Il.* α'. 57. et 9'. 160. Barnesius minus recte, Τόνδ'.

Ver. 171. ἔξοχον ἄλλων] *Al.* ἔξοχα πάντων.

Ver. 173. εὐρύοπα Ζεὺς.] Vide ad *Il.* α'. 175.

Ver. 174. Καί κέν οἱ Ἀργεῖ νάσσα πόλιν,] Ἰστέον δὲ ὅτι Ἀργὸς κἀνταῦθα φησὶν, ἢ τὴν Πειλοπόννησον, ἢ καὶ τὴν ὑπὸ τῷ Μενελάῳ χῶραν· ὅθεν καὶ Ἑλένη Ἀργεῖα. — Τὸ δὲ, νάσσα, ἀντὶ τῆς κατῳκισα. Οὐ γὰρ ναῖα μόνον, ἀλλὰ καὶ "νάω" ὅθεν καὶ ναέτης ὁ ἐγκάτοικος. Eustath. Vide ad *Il.* ζ'. 119.

Ver. 175. τέκεϊ ᾧ,] Vide ad *Il.* α'. 51.

Ver. 176. ἐξαλαπάξας,] Μεταστῆσας τῆς ἐνοικούντας εἰς ἕτερον τόπον. Schol. De πᾶσιν λαοῖσι vid. Var. Lect. Ern.

Ver. 178. Καί κε θάμ'] *Al.* Καί κε 9' αἰμ'.

Ibid. ἂνδ' κεν ἡμέας Ἄλλο διέκρινεν] Εἰσὶ δ' οἱ φασὶ ταύτης εἶναι γνώμης τὸν Ὅμηρον, προτάττοντα τῇ σπευδαίᾳ βίῃ, πολλάκις τὸν καθ' ἡδονήν — Καὶ ὁ Μενέλαος δὲ παρ' αὐτῷ φησὶν, " — ἂνδ' κεν ἡμέας Ἄλλο διέκρινεν — νεν φιλέοντέ τε τερπομένω τε." Athenæus, Lib. XII. cap. 1. sub fine. Melius Plutarchus: Καὶ μὴν ἀπόλαυσίς ἐστιν ἡ συνηθεία τῆς φιλίας, καὶ τὸ ἥδισον ἐν τῷ συνείναι καὶ συνημερεῖν. "Οὐ μὲν γὰρ ζωοί γε φιλῶν ἂν — πάνευθεν ἱταίρων Βυλάς, ἐξόμενοι βυλεύσομεν." (*Il.* ψ'. 77.) Καὶ περὶ τῆς Ὀδυσσεὺς ὁ Μενέλαος. " — ἂνδ' κεν Ἄλλο Ἀμμε διέκρινεν — φιλέοντέ τε τερπομένω τε, Περὶ γ' ὅτι δὴ "Θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψε." Περὶ πολυφιλίας. Cæterum notandum in transcursu, pro "ἂνδ' κεν ἡμέας Ἄλλο διέκρινεν," legisse Plutarchum, aut fortasse memoriter citasse, "ἂνδ' κεν Ἄλλο Ἀμμε διέκρινεν."

- Καί κε θάμ’ ἐνθάδ’ ἐόντες ἐμισγόμεθ’· ἐδέ κεν ἡμέας
 "Ἄλλο δῖε κρινεν φιλέοντέ τε τερπομένω τε,
 180 Πρίν γ’ ὅτε δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν.
 'Ἀλλὰ τὰ μὲν περ μέλλεν ἀγάσσεσθαι θεὸς αὐτοῖς,
 "Ὅς κείνον δύσηνον ἀνόσιμον οἶον ἔειπεν.
 "Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ’ ἡμέρον ᾤρεσε γόοιο.
 Κλαῖε μὲν Ἀργεῖη Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 185 Κλαῖε δὲ Τηλέμαχος τε καὶ Ἀτρεΐδης Μενέλαος·
 Οὐδ’ ἄρα Νέστορος υἱὸς ἀδακρύτω ἔχεν ὅσσε·
 Μῆσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο,
 Τὸν ῥ’ Ἥρᾳ ἐκτείνει φαεινῆς ἀγλαὸς υἱός·

" Et crebro hic existentes una-fuissemus-versati: neque nos

" Aliud diremisset amantesque oblectantesque nos,

- 180 " Antequam mortis nigra nebula obtexisset.

" Sed hæc quidem futurum erat ut invideret deus ipse,

" Qui illum infelicem absque-redditu solum reddidit."

Sic ait: his vero omnibus desiderium excitavit luctus.

Flebat quidem Argiva Helena ex-Jove-nata;

- 185 Flebat etiam Telemachusque et Atrides Menelaus:

Neque sane Nestoris filius absque-lachrymis habebat oculos :

Recordabatur enim in animo eximii Antilochi;

Quem scilicet Auroræ interfecit splendide inclytus filius:

179 δῖε κρινεῖ] Edd. vett. recte. 181 μέλιν ἀγάσσεσθαι] Edd. præter R.

Ver. 179. δῖε κρινεῖ] Ita Barnesius, i-temque MS. a Th. Bentleio collatus. Al. δῖε κρινεῖ. Quod et ferri posset. Vide ad Il. α'. 51. Clark. Male δῖε κρινεῖν contra libros. Vid. Var. Lect. Ern.

Ver. 180. Πρίν γ' ὅτε δὴ] Vide ad Il. ζ'. 435. et 504.

Ibid. θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν.] Vide ad Il. δ'. 461. et π'. 354.

Ver. 181. 'Ἀλλὰ τὰ μὲν περ μέλλεν] Vide supra ad α'. 232.

Ver. 183. τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἡμέρον ᾤρεσε γόοιο.] Καὶ ἐν τοῖς πένθεσι καὶ θρήνοις ἐγγί-νεταί τις ἡδονή. Ἡ μὲν γὰρ λύπη, ἐπὶ τῷ μὴ ὑπάρχειν, ἡδονὴ δὲ τῷ μεμνησθαι καὶ ὁρᾶν πως κείνον, καὶ ἃ ἔπραττε, καὶ οἷος ἦν. Διὸ καὶ τῷ π' εἰρηται, "Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν "ἔφ' ἡμέρον ᾤρεσε γόοιο." Aristol. Rhetoric. Lib. I. cap. 1.

Ibid. ὑφ' ἡμέρον] Apud Aristotelem, loco jam citato, ἔφ' ἡμέρον.

Ver. 184. Ἀργεῖη Ἑλένη] Vide supra ad ver. 174.

Ver. 186. Οὐδ' ἄρα Νέστορος υἱὸς ἀδακρύτω ἔχεν ὅσσε.] Νεστορίδης, εἰ καὶ μὴ κατ' ἐκείνους ἴσως ἔκλαιεν, ἀλλ' ὅτι ἐκ ἦν ἀδάκρυτος. Παρ-εῖλετο δὲ αὐτῷ τῷ κλαυθμῷ τὸ πολὺ, διότι τε ἐκ ἐξ ὁρᾶ καὶ αὐτὸς, ἀλλ' Ὀδυσσεύα προφα-σιν ἔκλαιε· καὶ ὅτι ἐδὲ συνήθης ἦν τῷ ἀδελφῷ ἐν Τροίᾳ πεσόντι, αὐτὸς ἐν Πύλῳ τραφεῖς· καὶ διότι δὲ εὐκλειῶς ἐκείνος ἀπέθανεν. Ἀπα-θέρων ἐν ὑποτίθεται τὸν Πεισίστρατον ὁ Ποιη-τὴς ὡς ἂν ἔχοι προκατάρξαι παραμύθιας. Eustath. Similiter et Spondanus; "Le-
 " vis," inquit, " fuit procul dubio Pisistra-
 " ti luctus, ut qui reliquos primum con-
 " solari potuerit. Itaque de eo Homerus
 " non dixit, ἔκλαιεν, ut de cæteris, quos af-
 " fatim lachrymatus par est; sed ἐκ ἦν ἄ-
 " δάκρυτος, simpliciter." Ita illi. Ve-
 rum Ἡ ἀπόφασις (ut recte observat Her-
 mogenes) τῇ καταφάσει ποτὲ μὲν τὸ ἴσον δύ-
 νανται, πότε δὲ τὸ πλεόν. Περὶ μεθόδου δεινό-
 τητος, cap. 37. Vide infra ad ver. 199.
 item ad Il. ν'. 344.

- Τῷ ὅγ' ἐπιμνησθεὶς ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 190 Ἀτρεΐδῃ, πέρι μὲν σε βροτῶν πεπνυμένον εἶναι
 Νέσῳρ φάσχ' ὁ γέρων, ὅτ' ἐπιμνησαίμεθα σεῖο
 Οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι, καὶ ἀλλήλους ἐρέοιμεν.
 Καὶ νῦν, εἴ τι περ ἐστὶ, πίδαίό μοι· ἐ γὰρ ἔγωγε
 Τέρπομ' ὀδυρόμενος μεταδόρπιος· ἀλλὰ καὶ Ἥως
 195 Ἔσσεται ἡριγένεια· νεμεσσωμαί γε μὲν ἐδὲν
 Κλαίειν, ὅς κε θάνησι βροτῶν καὶ πότμον ἐπίσπη.
 Τῷτό νυ καὶ γέρας οἷον οἷζυροῖσι βροτοῖσι,

Hujus ille recordatus verba alata dixit;

- 190 "Atride, supra quidem alios mortales te prudentem esse
 "Nestor dicebat senex; quando mentionem faceremus tui
 "Suis in ædibus, et nos mutuo alloqueremur.
 "Quare nunc, si forte licet, pareas mihi; non enim ego
 "Delector flens inter-cœnandum: sed ut Aurora
 195 "Aderit mane-genita: moleste quidem neutiquam fero
 "Deflere eum, quicumque mortuus fuerit mortalium, et fatum obierit.
 "Hic nimirum et honos solus est miseris mortalibus,

190 πρὸς] Edd. vett.

Ver. 188. Τόν γ' Quem scilicet —.

Ibid. Ἡῶς — ἀγλαῶς υἱός·] Ὁ Μέμνων. Τιθωνῆ γὰρ καὶ τῆς Ἡμέρας υἱός. Schol.

Ver. 191. φάσχ' Dicere solebat. Vide ad Il. α'. 37. et β'. 221.

Ver. 194. μεταδόρπιος·] Scholiastes exponit, μετὰ τὸ δεῖπνον. Eustathius autem, ἐπ' αὐτῷ τῷ δόρπῳ· atque ita etiam interpretatur Hesychius; eamque veram omnino explicationem contendit Duportus in Gnomologia ad hunc locum. Observandum autem cœnam peractam memorari supra ver. 68.

Ver. 195. ἡριγένεια·] Vide supra ad β'. 1.

Ver. 197. Τῷτό νυ καὶ γέρας οἷον οἷζυροῖσι βροτοῖσι, Κείρασθαί τε κόμην·] Οὐ — ἀπλῶς εἶπε καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις ὑπὸ θεῶν ἐπιτεκνωσθαι λυπηρὸν βίον, ἀλλὰ τοῖς ἀφροσι καὶ ἀνοήτοις, ἃς δειλαίους καὶ οἰκτρὸς διὰ μοχθηρίαν ὄντας, εἰώθει δειλὰς καὶ οἷζυρὰς προσαγορεύειν. Plutarch. de audiendis Poëtis. Verum (ut opinor) neque vox "οἷζυροῖσι" sensu isto accipi potest; neque, si ita accipi possit, ullo modo cum sententia congruet ista explicatio. Clark. Vid. Cl. Krebsium ad Plutarchi libellum p. 135. ubi ipsum Plutarchum in Cons. ad Apollon. p. 182. de omnibus hominibus hanc sententiam (quæ

et Il. α'. 525. occurrit) interpretari docet. Ern.

Ibid. Τῷτό νυ καὶ γέρας οἷον] Τὸ δὲ, γέρας οἷον, ἢ θανμαστικῶς εἴρηται, καὶ δασύνει τὸ οἷον· ἢ ἴσως καὶ ἀντὶ τῆς, μόνον· ὅτε καὶ ψιλωθῆσεται. Eustath. Plutarchus autem, loco jam supra citato, legit; "Τῷτόν περ γέρας ἐστὶν" etc.

Ibid. οἷζυροῖσι βροτοῖσι·] Virgil.

———— mortalibus ægris.

Georg. I. 237. Æn. II. 268. X. 274. XII. 850.

———— miseris mortalibus.

Georg. III. 66. Æn. XI. 182.

Ver. 198. Κείρασθαί τε κόμην·] Quoniam Myrmidones Patrocli cadaver comis abscissis obtegere dicantur, Iliad. ψ'. 155. Scholiastes Poëtam hic morem istum respicere arbitratur. Nempe ad istum locum; Πολλὰς τρίχας (inquit) κατέβαλλον, ὥς τε καλύπτειν τὸν νεκρὸν· τῷτο δὲ πρὸς τιμὴν ἐγίγνετο τῷ θνήσκοντι, ὥς καὶ ἀλλαχῇ φησι, "τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων, Κείρασθαί τε κόμην, βαλεῖν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν." Verum cum prius istud hemistichium a Scholiaste citatum "τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων" hoc in loco non occurrat, vix satis idonea videtur ratio, cur illud "Κείρασθα κόμην" de capillismortuo injiciendis hic accipiat.

- Κείρασθαί τε κόμην, βαλέειν τ’ ἀπὸ δάκρυ παρειῶν.
 Καὶ γὰρ ἐμὸς τέθνηκεν ἀδελφεὸς, ἔτι κάκιστος
 200 Ἀργείων· μέλλεις δὲ σὺ ἴδμεναι· ἔ γάρ ἐγωγε
 Ἦντησ’, ἐδὲ ἴδον· περὶ δ’ ἄλλων φασὶ γενέσθαι
 Ἀντίλοχον, περὶ μὲν θείειν ταχὺν, ἡδὲ μαχητὴν.
 Τὸν δ’ ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 ὦ φίλ’, ἐπεὶ τόσα εἶπες, ὅς’ ἂν πεπνυμένος ἀνὴρ
 205 Εἴποι καὶ ῥέξειε, καὶ ὅς’ προγενέστερος εἴη·
 (Τοῖς γὰρ καὶ πατρὸς, ὃ καὶ πεπνυμένα βάζεις.

“Tondereque sibi comam, profundereque lachrymas a genis.

“Etenim meus mortuus est frater, neutiquam ignavissimus

200 “Argivorum: debes autem tu nosse; non enim ego

“Congressus sum, neque vidi: supra autem alios dicunt fuisse

“Antilochum, supra quidem currendo velocem, atque bellatorem.”

Hunc autem respondens allocutus est flavus Menelaus;

“O amice, quandoquidem talia dixisti, quaecunque prudens vir

205 “Diceret et faceret, etiam qui major-natu esset:

“(Talis enim et patris es; quare etiam sapienter loqueris.

Ibid. Κείρασθαί] Vide infra ad ε’. 491.
 et ad ι’. 296.

Ver. 199. Καὶ γὰρ ἐμὸς] Refertur istud
 γὰρ non ad id quod proxime præcessit,
 sed ad id quod elegantius reticetur:
 “Neque ipse hoc inexpertus sum; vel,
 “Neque ipse lugendi causa careo; ETE-
 “NIM meus” etc. Vide ad II. ε’. 22.
 Clark. Immo: Nam et meus frater. Ern.

Ibid. et ver. 518. τέθνηκεν — ὧλωλε]
 Vide ad II. α’. 37. et κ’. 186.

Ibid. οὔτι κάκιστος Ἀργείων·] “Hoc mo-
 “destum,” inquit Spondanus, “fratris
 “encomium paulo post amplificat, cum
 “dicit, πῆρι δ’ ἄλλων φασὶ γενέσθαι Ἀντίλο-
 “χον etc.” Verum ut recte hic annotat
 Eustathius, “Ὡς περὶ ἐν Ἰλιάδι τὸ, “ἔ γάρ μιν
 “ἀφαυρότατος βάλειν Ἀχαιῶν,” τῷ ἀποφατικῷ
 κατὰ φασιν δηλοῖ ἀνδρικὴν. ἵνα λέγῃ ἕκαστος ἀφαι-
 ρότατον τὸν πάντων ἀνδρείων· ἔγωγε καὶ ἐνταῦθα
 τὸ, “ἐμὸς τέθνηκεν ἀδελφεὸς ἔτι κάκιστος Ἀρ-
 “γείων,” ἀντὶ τῆς ἀνδρείοτατος εἰληπται.
 Vide supra ad ver. 186. item ad II. ι’.
 344. et ο’. 11.

Ver. 201. περὶ δ’ ἄλλων φασὶ γενέσθαι]
 “Pro p̄rie,” inquit Henricus Stephanus,
 “malim p̄rie, ut jungatur cum γενέσθαι.”
 Sed hoc perparvi momenti. Clark. Vide
 supra γ’. 112.

Ver. 204. ὦ φίλ’, ἐπεὶ τόσα εἶπες,] Οὐ
 δι’ δι’ ἐφεξῆς λέγειν τὰ ἐνθυμήματα, ἀλλ’

ἀναμνησθῆναι εἰ δὲ μὴ, καταβλάπτει ἄλληλα.
 “Ἔστι γὰρ καὶ τῆς παρὰ ὁμοιοῦς. “ὦ φίλ’, ἐπεὶ
 “τόσα εἶπες, ὅς’ ἂν πεπνυμένος ἀνὴρ.” Aris-
 tot. Rhetoric. Lib. III. cap. 17.

Ibid. ἐπεὶ τόσα εἶπες, etc.] Reticetur
 hic sententiæ Apodosin: “Quandoquid-
 “dem —; tibi obsequendum est.” Aut ali-
 quid simile. Eustathius Apodosin infra
 ver. 212. incipere existimat. “Ὅτι καθά-
 περ ἐν τῷ, “ὦ φίλ’, ἐπεὶ μ’ ἐμνησας οἷζός σου.”
 (supra γ’. 105.) μακροσπόδοτος ἡ σύνταξις
 καὶ ὑποδύσκαλος· ἔγωγε καὶ νῦν ἐν τῷ, “ὦ
 “φίλ’, ἐπεὶ τόσα εἶπες;” καὶ ἐξῆς μετὰ ὁκτώ
 γὰρ στίχους ἀποδίδεται τὸ ἀκόλουθον τῆς συν-
 τάξεως, ἐν τῷ, “Ἡμεῖς δὲ κλαυθμόν μὲν ἴασο-
 “μεν” νομῆναι τῷ δὲ συνδέσμῳ, ἀντὶ τῆς “δὴ.”
 Verum Apodosin ista tam longe petita, tot-
 que parenthesis intricata, minus videtur
 venusta. Vide ad γ’. 105. et ad II. α’.
 155. et 340.

Ver. 206. Τοῖς γὰρ] “Nec mirum; Ta-
 “lis ENIM” etc.

Ibid. ὃ καὶ πεπνυμένα βάζεις,] Ἔστι δὲ
 τῶν ἀντὶ τῶν φιλοσόφων [τῶν Στωϊκῶν] δόγμα
 καὶ τὸ διδασκῆναι εἶναι τὴν ἀρετὴν, ἔχουσαν μὲν
 ἀρχὴν τὴν εὐγένειαν· ὃ καὶ Ὀμηρὸς φησι, “Τοῖς
 “γὰρ καὶ πατρὸς, ὃ καὶ πεπνυμένα βάζεις.”
 ὑπὸ δὲ παιδείας εἰς τὸ τέλειον παραγομένην.
 Dionys. Halicarn. περὶ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως,
 §. 17. At voce εὐγένεια apud Stoicos, non
 generis nobilitas, sed animi generositas,
 denotari videtur.

- ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος γόνος ἀνέρος, ᾧ τε Κρονίων
 "Ολβον ἐπικλώσῃ γαμέοντί τε γεινομένῳ τε.
 Ὡς νῦν Νέστορι δῶκε διαμπερὲς ἥματα πάντα,
 210 Αὐτὸν μὲν λιπαρῶς γηρασκέμεν ἐν μεγάροισιν,
 Υἷεας αὖ πινυτὲς τε καὶ ἔγχεσιν εἶναι ἀρίστους.)
 Ἡμεῖς δὲ κλαυθρὸν μὲν ἑάσομεν, ὅς πρὶν ἐτύχθη·
 Δόρυπε δ' ἐξαῦτις μνησώμεθα, χερσὶ δ' ἐφ' ὕδαρ
 Χευάντων· μῦθοι δὲ καὶ ἡῶδέν περ ἔσονται

- "Facile autem conspicua est proles viri : cui Saturnius
 "Felicitem destinaverit et uxorem-ducenti et nascenti.
 "Quemadmodum nunc Nestori dedit perpetuo diebus omnibus,
 210 "Ipsam quidem molliter senescere in ædibus,
 "Filios porro prudentes, et hasta esse optimos.)
 "Nos vero fletum relinquemus, qui prius incidit :
 "Cænæ autem rursus memores simus, manibusque aquam
 "Infundant : sermones autem etiam manere erunt

Ver. 207. ἀρίγνωτος γόνος] *Al.* ἀρίγνωτον γένος.

Ibid. ᾧ τε Κρονίων "Ολβον ἐπικλώσῃ] Δῆλον μὲν ἔν, ὅτι καὶ τὰ περὶ σῶμα, καὶ τὰ ἐκτὸς εὐτυχέμενα, ἀγαθὸν νομίζῃ ["Ὀμηρος]. ὅτι δὲ ἄνευ τάτων ἐκ ἐστὶν αὐτάρκεις ἢ ἀρετῇ μόνῃ πρὸς εὐδαιμονίαν, ἐν ἐκείνοις παρίστησι· δύο γὰρ ἄνδρας εἰς τέλος ἀρετῆς ἥκοντας ὑποφίμενος, τὸν Νέστορα καὶ τὸν Ὀδυσσεύα, καὶ τῶν μὲν ἄλλων διαφέροντας, ἀλλήλοις δὲ ὁμοίους φρονήσει καὶ ἀνδρείᾳ καὶ λόγων δυνάμει, ἐκείτι ὁμοίους ἐν ταῖς τύχαις πεποιήκειν· ἀλλὰ τῷ μὲν Νέστορι τῆς θιᾶς "Ολβον ἐπι- " κλώσει γαμέοντί τε, γεινομένῳ τε" — τὸν δὲ Ὀδυσσεύα, καίπερ πολύμητιν ὄντα, καὶ ἀγχινοον καὶ ἐξέφρονα, ἀποκαλεῖ Δύστηνον πολ- λάκις· καὶ γὰρ τὸν μὲν ἐς τὴν ἀνακομδὴν πλεῖστα ταχέως καὶ ἀσφαλῶς· τὸν δὲ πλανη- θῆναι χροῖαν πολλῶν, καὶ πόνας καὶ κινδύνους ὑπομείνειν αἰὶ μυρίους. *Dionys. Halicarn.* περὶ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως, §. 17.

Ibid. et ver. 699. Κρονίων] Vide ad *Il.* α'. 265. et 597.

Ver. 208. ἐπικλώσῃ] *Al.* ἐπικλώσει.

Ibid. γαμέοντί γε γεινομένῳ τε.] Διὰ τε τὰ γενεθλιακά, καὶ τὴν μετὰ τὸν γάμον ζωὴν. — Κορίττον δὲ, κατὰ τὰς Παλαιάς, νοεῖν τὸ γεινομένῳ, ἀντὶ τῆς γεννῶντι, τεκνοποιεῖντι· περὶ τῆτο γὰρ καὶ ὁ λόγος. *Eustath. Scholiast* posteriori modo explicat: Γεινομένῳ, (inquit,) Τεκνοποιεῖντι, γεννῶντι. *Dna Dacier* vero alteram omnino veram existimat explicationem. Atque eo quidem sensu semper apud *Homerum* usurpatur vox, γεινοόμενος·

— ὥσσα οἱ αἶσα
 Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.
Ibid. v. 128.

— ὥς τοῖι Μοῖρᾳ κραταιῇ
 Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.
 α'. 209.

— ὥσσα οἱ αἶσα, κατακλώθεις τε βαρεῖαι,
 Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.
Odys. η'. 197.

Vide et ad *Il.* χ'. 477.

Ver. 210. Αὐτὸν μὲν λιπαρῶς γηρασκέμεν]
 "Ἔστι δι, λιπαρῶς γηράσκειν, τὸ εὐδαιμόνως, καὶ ὥς ἂν τις εἴπῃ τρυφερῶς, ἀνευδιῶς. *Eust.*

Ver. 211. Υἷεας αὖ πινυτὲς]

Οὐκ ἐστὶ μείζων ἡδονὴ ταύτης πατρὶς,
 Ἡ σωφρονέοντα καὶ φρονέοντ' ἰδεῖν τινα
 Τῶν ἐξ ἑαυτῶ

Menander apud Spodanum.

Ἐμοὶ μὲν πλότε τε πάρος
 Βασιλικῶν θαλάμων τ' εἶεν
 Τροφαὶ κήδοι κεδῶν τέκνων.

Euripides, Ion, ver. 485.

Ver. 215. διαειπόμεν ἀλλήλοισιν.] Διαει-
 πείν est alternis loqui, διαλέγεσθαι, ut in-
 terpretatur *Schol. Ern.*

Ver. 216. ἀρ'] Proinde, ut jusserrat *Me-
 nelaus.* — ver. 215.

Ver. 221. Νηπιόθης τ' ἄχολόν τε, κακῶν
 ἐπίληθον ἀπάντων] Τῆς δ' Ὀμήρου παρούσης
 [ἐν Αἰγύπτῳ] ἄλλα τε σημεία φέρουσι, καὶ μά-
 λιστα τὴν τῆς Ἑλένης γενομένην παρὰ Μενελάῳ
 Τηλεμάχῳ φαρμακείαν καὶ λήθην τῶν συμ-
 βεβηκότων κακῶν· τὸ γὰρ νηπιόθης φάρμα-
 κον, ὃ λαβεῖν φησὶν ὁ Ποιητὴς τὴν Ἑλένην
 ἐκ τῶν Αἰγυπτίων Ὀηβῶν παρὰ τῆς Πολυμνή-
 σης· τῆς Ὠῆος γυναικὸς, ἀκριβῶς ἐξητακῶς

215 Τηλεμάχῳ καὶ ἑμοὶ, διαειπόμεν ἀλλήλοισιν.

’Ως ἔφατ’· Ἀσφαλίων δ’ ἄρ’ ὕδαρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευεν,
’Οτρηρὸς Δερῶπων Μενελάῳ κυθαλίμοιο.

Οἱ δ’ ἐπ’ ὀνειδάθ’ ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.

’Ενθ’ αὖτ’ ἄλλ’ ἐνόησ’ Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα·

220 Αὐτίκ’ ἄρ’ εἰς οἶνον βάλε φάρμακον, ἔνθεν ἔπινον,
Νηπενθές τ’ ἄχολόν τε, κακῶν ἐπίληθον ἀπάντων·

’Ος τὸ καταβρόζειεν, ἐπὴν κρητῆρι μιγείη,

215 “Telemacho et mihi, ad colloquendum invicem.”

Sic ait: Asphalion vero aquam manibus infundebat,
Sedulus famulus Menelai gloriosi.

Hi vero ad cibos paratos appositos manus extendebant.

Tum vero aliud cogitavit Helena e Jove nata:

220 Protinus utique in vinum misit medicamen, unde bibebant,

Luctui iræque adversum, malorum oblivionem-inducens omnium:

Qui illud biberit, postquam crateri mixtum fuerit,

φαίνεται. Ἐτι γὰρ καὶ νῦν τὰς ἐν ταύτῃ γυναικας χρῆσθαι τῇ πρσειρημένῃ δυνάμει λέγουσι· καὶ παρὰ ταῖς μύθαις Διοσπολίτι-σιν ἐκ παλαιῶν χρόνων ὀργῆς καὶ λύπης φάρμακον εὐρῆσθαι φασί. Τὰς δὲ Θήβας καὶ Διὸς-πολιν τὴν αὐτὴν ὑπάρχειν. *Diodor. Sicul. Lib. I. sub fine. Vide et Plinii Nat. Hist. Lib. XXI. cap. 21. Alii hoc allegorice accipiunt. Οἱ μὲν οὖν τὰ βύβλωσσα καταμιγνύντες εἰς τὸν οἶνον, καὶ τοῖς ἀποβρέγμασι τῶν περισεβέντων καὶ ἀδιάντων τὰ ἐδάφη φαίνοντες, ὡς τῶν τινὰ τοῖς ἐσιωμένοις εὐθυμίαν καὶ φιλοφροσύνην ἐνδίδοντων, ἀπομιμνήσκοντες τὴν Ὀμηρικὴν Ἑλένην ὑποφαρμάττεσαν τὸν ἄκρατον, ὃ συνορῶσιν ὅτι κακείνος ὁ μῦθος ἐκπεριελθὼν ἀπ’ Αἰγύπτου μακρὰν ὁδὸν εἰς λόγους ἐπεικούς καὶ πρέποντας ἐτελεύτησεν. Ἡ γὰρ Ἑλένη πίνουσιν αὐτοῖς διηγείται περὶ τῷ Ὀδυσσεύς· (infra ver. 242. 244.) “Ἀλλ’ οἷον τὸδ’ ἔριξε καὶ ἔτλη καρτερὸς “ ἄνῃρ· Αὐτόν μιν πληγῇσιν αἰεκελίησι δα- “ μάσας.” Τὲτο γὰρ ἦν (ὡς εἰακε) τὸ νηπεν-θές φάρμακον καὶ ἀνάνδρον, λόγους ἔχων καιρὸν ἀερόζοντα τοῖς ὑποκειμένοις πᾶσαι καὶ πράγ-μασιν. *Plutarch. Symposiac. Lib. I. Probl. 1. “Si Homeri latentem prudentiam scru- “ teris altius, delenimentum illud, quod “ Helena vino miscuit; Νηπενθές τ’ ἄχο- “ λόν τε, κακῶν ἐπίληθον ἀπάντων· non “ herba fuit, non ex India succus; sed “ narrandi opportunitas, quæ hospitem “ mætoris oblitum flexit ad gaudium. “ Ulyssis enim præclara facinora filio**

“præsente narrabat, Οἷον καὶ τὸδ’ ἔριξε “ καὶ ἔτλη καρτερὸς ἄνῃρ. Ergo paternam “ gloriam et singula ejus fortia facta di- “ gerendo, animum filii fecit alacriorem; “ et ita credita est contra mærorem vino “ remedium miscuisse.” *Macrob. Satur- nal. Lib. VII. cap. 1. Similiter et Eu- stathius: Μάλιστα δὲ συμβολικώτερον ἐκληπ- τὸν αὐτὸ εἰς τὸ, κατὰ καὶ μετὰ ταῦτα φανέται, λαδικῆδες τῆς ἐν συμποσίοις φιλι- κῆς ὁμιλίας, ἧς ἀνακινομένης τῷ φιλοτησίῳ κρατῆρι, καὶ εἴτε σπυδαῖα, εἴτε καὶ ἄλλως ἡδία καὶ ἀετρία ζητήματα ὑποκινήσης, ἢ ἐς τὸν συμποσιάζοντα μνηστῆραί τινας τῶν ἔμ- προςθιν κακῶν. Verum, ut opinor, nimis subtiles allegoricæ istæ interpretationes. Vide et infra ad ver. 229. *Clark. De sententiis veterum breviter etiam dispu- tat Cl. Riccius Dispp. Homer. T. III. p. 46. sqq. qui p. 50. dicit, sibi videri opium, aut quid opii simile, soporiferum et narcoticum medicamentum intelligi, quod ita temperatum esset, ut non statim somnum cieret, sed tamen melancholiam temperaret et post altum soporem arces- ceret, qui curarum oblivionem adferret. Quæ sententia non displicet. *Ern.***

Ibid. κακῶν ἐπίληθον ἀπάντων.] *Clemens Alexandrinus, Admonit. ad Gentes, sub initio, citat κακῶν ἐπίληθες ἀπάντων. At- que ita etiam legit Plutarchus in Vita Homeri, notante Barnesio. Al. ἐπίληθον.*

- Οὐκ ἂν ἐφημέριός γε βάλοι κατὰ δάκρυ παρειῶν,
 Οὐδ' εἴ οἱ κατατεθναίῃ μήτηρ τε πατήρ τε,
 225 Οὐδ' εἴ οἱ προπάροιθεν ἀδελφεὸν, ἢ φίλον υἷον,
 Χαλκῶ δηϊόφην, ὃ δ' ὀφθαλμοῖσιν ὄρῳτο.
 Τοῖα Διὸς θυγάτηρ ἔχε φάρμακα μητιόεντα,
 Ἑσθλὰ, τὰ οἱ Πολύδαμνα πόρην Θῶνος παράκοιτις,
 Αἴγυπτίῃ τῇ πλεῖστα φέρει ζειδωρος ἄρρα
 230 Φάρμακα, πολλὰ μὲν ἑσθλὰ μεριγμένα, πολλὰ δὲ
 Ἰητρὸς δὲ ἕκαστος ἐπισάμενος περὶ πάντων [λυγρὰ.
 Ἀνδρώπων· ἥ γὰρ Παϊήονός εἰσι γενέθλης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐνέηκε, κέλευσέ τε οἶνοχοῆσαι,

Non tota-die profuderit lachrymas per genas,
 Neque si ei mortui fuerint materque paterque;

- 225 Neque si ei coram fratrem, aut carum filium,
 Ferro trucidarint, ipse vero oculis viderit.
 Talia Jovis filia habebat medicamina efficacia,
 Bona, quæ ei Polydamna præbuit Thonis uxor,
 Ægyptia; ubi plurima producit alma terra

- 230 Medicamina, multa quidem bona mixta, multa autem pernicioosa.
 Medicus vero unusquisque peritus supra omnes
 Homines: sane enim Pæonis sunt ex generatione.
 Cæterum postquam immiserat, jusserratque vinum fundere,

228 πόρῃ] Edd. F. A. L.

Ver. 223. ἐφημέριος] Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέ-
 ρᾳ, ἐν ᾗ ἔστιν. Schol.

Ver. 227. Τοῖα Διὸς θυγάτηρ ἔχε φάρ-
 μακα etc.] Ἐν τέτοις τοῖσι ἐπισὶ δηλοῖ
 ["Ὅμηρος] ὅτι ἠπίσταντο τὴν ἐς Αἴγυπτον
 Ἀλεξάνδρου πλάνην. Herodotus, Lib. II.
 Sect. 16.

Ibid. μητιόεντα,] Δηλονότι κατὰ τέχνην
 θεωρητικὴν ἐσκευασμένα. Dion. Halicarn.
 περὶ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως, §. 25.

Ver. 228. τὰ οἱ Πολύδαμνα πόρην Θῶνος
 παράκοιτις, Αἴγυπτίῃ] Vide supra ad ver.
 221. Cæterum Diodorus Siculus, loco
 supra ad ver. 221. citato, videtur hic le-
 gisse Πολύμνησα.

Ver. 229. Αἴγυπτίῃ τῇ πλεῖστα φέρει ζεί-
 δωρος ἄρρα φάρμακα,] Φαρμακώδεις δὲ δο-
 κῶσιν εἶναι τόποι μάστιγα μὲν ἔξω τῆς Ἑλλά-
 δος οἱ περὶ Τυρρηνίαν καὶ τὴν Λατίνην, ἐν ᾗ καὶ
 τὴν Κίρκην εἶναι λέγουσι. Καὶ ἔτι γε μᾶλλον,
 ὥς Ὅμηρός φησι, περὶ Αἴγυπτον ἐκείθεν γὰρ
 τὴν Ἑλίνην λαβεῖν "Ἑσθλὰ, τὰ οἱ Πολύδαμ-

"να πόρην Θῶνος παράκοιτις Αἴγυπτίῃ τῇ
 "πλεῖστα φέρει ζειδωρος ἄρρα φάρμακα"
 etc. Ἐν οἷς δὲ καὶ τὸ νηπειδὲς ἐκεῖνό φησιν
 εἶναι καὶ ἄχολον, ὥστε λήθην ποιεῖν καὶ ἀπά-
 θειαν τῶν κακῶν. Theophrast. Hist. Plant.
 lib. IX. cap. 15. "Homerus quidem pri-
 "mus doctrinarum et antiquitatis parens
 "— gloriam herbarum Ægypto tribuit;
 "cum etiam quæ rigatur Ægyptus illa
 "non esset, postea fluminis limo invecta.
 "Herbas certe Ægyptias a regis uxore
 "traditas suæ Helenæ plurimas narrat,
 "ac nobile illud Nepenthes, oblivionem
 "tristitiæ veniamque afferens, et ab He-
 "lena utique omnibus mortalibus propi-
 "nandum." Plin. Natural. Hist. Lib.
 XXV. cap. 1. Vide supra ad ver. 221.
 Ibid. Αἴγυπτίῃ] Vide supra ad ver. 127.
 Ibid. τῇ πλεῖστα φέρει] Al. τόδῃ πλεῖστα
 φύει.

Ibid. ἄρρα] Vide ad II. ζ'. 142.

Ver. 230. Φάρμακα, πολλὰ μὲν ἑσθλὰ

- Ἐξαῦτις μύθοισιν ἀμειβομένη προσέειπεν·
 235 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε, διοτρεφές, ἥδ’ ἐ καὶ οἶδε
 Ἀνδρῶν ἐσθλῶν παῖδες, (ἀτὰρ θεὸς ἄλλοτ’ ἐπ’ ἄλλῳ
 Ζεὺς ἀγαθὸν τε κακὸν τε διδοῖ· δύναται γὰρ ἅπαντα·)
 Ἦτοι νῦν δαίνυσθε, καθήμενοι ἐν μεγάροισι,
 Καὶ μύθοις τέρπεσθε· εἰκότα γὰρ καταλέξω.
 240 Πάντα μὲν ἐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι ἐδ’ ὀνομήνω,
 Ὅσσοι Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος εἰσὶν ἄεσθιοι·
 Ἀλλ’ οἷον τόδ’ ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερὸς ἀνὴρ
 Δήμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχετε πῆματ’ Ἀχαιοί.
 Αὐτόν μιν πληγῇσιν ἀεικελίῃσι δαμάσσας.

Denuo verbis excipiens allocuta est;

- 235 “Atride Menelaë, a-Jove nutrite, atque etiam hi
 “Virorum fortium filii, (enimvero Deus alias in alium
 “Jupiter bonumque malumque dat; potest enim omnia:)
 “Sane nunc convivamini, sedentes in ædibus,
 “Et sermonibus delectamini: convenientia enim ordine-dicam.
 240 “Omnia quidem non ego enarrare-queam, neque nominare,
 “Quot Ulyssis patientis sunt certamina:
 “Sed qualiter istud fecit, et sustinuit fortis vir
 “Populo in Trojanorum, ubi passi estis ærumnas Achivi.
 “Seipsum plagis indecentibus domans,

243 ἐν Τρώων] L.

μεμιγμένα, πολλά δὲ λυγρά.] Ita de Medææ
 arca Apolloniūs:

ῥ’ ἐνὶ πολλὰ
 Φάρμακά οἱ, τὰ μὲν ἐσθλὰ, τὰ δὲ ραιστήρ’ ἔ-
 κειτο. Argonautic, Lib. III. ver. 801.

Καὶ Ἀλκιβιάδης — ἔχ’ ὁμοίως ἄκρατος, ἀλλ’
 οἷον ἡ Αἰγυπτίων χώρα λέγεται δι’ ἀρετὴν
 ἐκφέρειν ὅμῃ “Φάρμακα, πολλά μὲν ἐσθλὰ
 “μεμιγμένα, πολλά δὲ λυγρά.” Plutarch.
 in Nicia. Καὶ ποιητικῇ πολὺ μὲν τὸ ἥδ’ καὶ
 τρέφοντες νῆς ψυχῆς ἔνεσιν· ἐκ ἑλαττον δὲ τα-
 ρακτικὸν καὶ παράφορον ἂν μὴ συγχάνῃ παι-
 δαγωγίας ὁρμῆς ἢ ἀκρόασις. Οὐ γὰρ μόνον
 (ὡς εἰκε) περὶ τῆς ποιητικῆς ἐστὶν εἰπεῖν, ὅτι
 “Φάρμακα πολλά μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα,
 “πολλά δὲ λυγρά” αὐτοῖς χρωμένους ἀναδι-
 δώσειν. Id. de audiendis Poëtis, sub initio.

Ibid. μεμιγμένα.] Al. τιτυμένα.
 Ver. 231. Ἰητρός δὲ ἑκαστος] Φασὶ καὶ Εὐ-
 रिπίδην — αὐτόθι [ἐν Αἰγύπτῳ] νοσήσαντα

πρὸς τῶν ἱερῶν ἀπολυθῆναι τῇ διὰ θάλαττης
 θεραπείᾳ. — καὶ καθ’ Ὁμηρον φάναι πάντας
 ἀνθρώπους Αἰγυπτίους ἰατροὺς εἶναι. Diogen.
 Laërt. Lib. III. sub initio.

Ver. 232. Παιήονος] Παιήων ἰατρός Διῶν,
 ἔχ’ ὁ αὐτὸς τῷ Ἀπόλλωνι, ἀλλὰ κεχωρισμέ-
 νος. [Ita ex MSS. Barnesius, pro vulgato
 κεχωρισμένους] παρὰ μὲν τοῖς νωτέροις
 ὁ αὐτὸς νομίζεται εἶναι. Καὶ Ἡσίοδος δὲ μά-
 τας ἐστὶ τῷ ἔτερον εἶναι τὸν Παιήονα τῷ Ἀπόλ-
 λωνος, λέγων·

Εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος ὑπ’ ἐκ θανάτοιο σώσων.

Ἦ αὐτὸς Παῖων, ὃς ἀπάντων [Al. ὃς πάντα γε]

φάρμακα οἶδεν.

Schol.

Ver. 233. ἐπί ρ’] Postquam, ut dictum
 est —. ver. 220.

Ver. 236. ἄλλοτ’ ἐπ’ ἄλλῳ] Barnesius
 edidit ἄλλο τ’ ἐπ’ ἄλλῳ. Nulla allata ra-
 tione. Al. ἄλλοτε ἄλλῳ.

Ver. 237. Ζεὺς ἀγαθὸν τε κακὸν τε διδοῖ·
 δύναται γὰρ ἅπαντα.]

- 245 Σπείρα κάκ' ἀμφ' ὤμοισι βαλὼν, οἰκῇ ἑοικὼς,
 Ἀνδρῶν δυσμενέων κατέδου πόλιν εὐρυάγυιαν.
 Ἄλλω δ' αὐτὸν φωτὶ κατακρύπτων ἦϊσκε
 Δέκτη, ὅς ἔδεν τοῖος ἦν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν
 Τῷ ἱκελος κατέδου Τρώων πόλιν· οἱ δ' ἀβάκησαν
- 250 Πάντες· ἐγὼ δέ μιν οἷη ἀνέγνων τοῖον ἑόντα,
 Καί μιν ἀνηρώτων· ὁ δὲ κερδοσύνη ἀλέεινεν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μιν ἐγὼν ἐλόευν καὶ χρῖον ἐλαίῳ,
 Ἀμφὶ δὲ εἴματα ἔσσα, καὶ ὤμοσα καρτερὸν ὄρκον,
 Μὴ μὲν πρὶν Ὀδυσῆα μετὰ Τρώεσσ' ἀναφῆναι,
- 255 Πρὶν γε τὸν ἐς νῆάς τε θοὰς κλισίας τ' ἀφικέσθαι·

- 245 "Pannos viles circumjiciens, servo similis,
 "Virorum hostilium ingressus est urbem latam.
 "Alii vero seipsum viro celans assimilabat
 "Mendico, qui neutiquam talis erat apud naves Achivorum:
 "Huic similis ingressus est Trojanorum urbem, illi vero ignorabant"
- 250 "Omnes: ego vero ipsum sola agnovi talem existentem,
 "Et ipsum interrogabam: ille vero astutia tergiversabatur.
 "Sed cum jam ipsum lavissem et unxissem oleo,
 "Vestibusque induissem, et juravissem firmum juramentum,
 "Non prius Ulyssem Trojanis me prodituram,
- 255 "Quam ipse ad naves veloces tentoriaque pervenisset:

251 ἀνηρώτουν] Edd. præter R.

Ζεὺς τὰδε καὶ τὰ νέμει,
 Ζεὺς ὁ πάντων κύριος.

Pindar. Isthm. Ode V. 66.

*Εν τοῖς γὰρ τέλοισι ἐστὶν ὁμῶς ἀγαθῶν τε κακῶν τε.
 Hesiod. "Εργ. καὶ Ἡμέρ. II. 287.

Ver. 242. Ἄλλ' οἶον τόδ' ἔρεξε] Macrobius, loco supra ad ver. 211. citato, legit, Οἶον καὶ τόδ' ἔρεξε. Ex versu (ut videtur) infra 271.

Ver. 243. Δῆμω ἐν Τρώων,] Vide supra ad α'. 103.

Ver. 244. Αὐτόν μιν] Barnesius legendum censet Αὐτόν μιν, eadem ratione ac dicitur ἔαυτόν, ἐμ' αὐτόν, etc.

Ver. 245. Σπείρα κάκ'] Τὰ δὲ σπείρα — πτωχικά εἰσιν ἀμφιβλήματα, ἦται ῥάκη. Eustath.

Ver. 246. Ἀνδρῶν δυσμενέων κατέδου πόλιν] Οἱ μὲν, ἵνα μετρήσῃ τὸ εἶχος· Οἱ δὲ, ἵνα πείσῃ τὴν Ἑλένην συνεργῆσαι τοῖς Ἑλλήσι. Schol.

Ver. 248. Δέκτη,] Ἐπαίτη· ἀπὸ τῆ δέ-

χεσθαι. Schol. Fuerunt qui hoc viri nomen proprium crediderint. Sed minus recte.

Ibid. ὅς ἔδεν τοῖος ἦν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν] Τὸ δὲ, "ὅς ἔδεν τοῖος ἦν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν," διττὴν ἔχει ἔννοιαν. Ἡ γὰρ ὅτι τοιαύτῳ δέκτη Ὀδυσσεὺς εἰκάζθη, οἷος δέκτης δηλαδὴ ἔκ ἦν ἄλλος ἐν τοῖς ἐκεῖ κατ' ἑδέν· ἢ ὅτι δέκτη ἑαυτὸν εἰκασεν Ὀδυσσεὺς, ὁ κατὰ μὲν τῷ τοῖος· ἐν τῇ Τροίᾳ· [ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν] ἀλλὰ δηλαδὴ εὐσχήμων καὶ λαμπροφῶρος καὶ, ὅλως· εἰπεῖν, ἡρωϊκός. Eustath. Quæ posterior vera videtur explicatio.

Ibid. οὐδὲν τοῖος] Absurde hic Scholias-tes; Τὸ "δεν" (inquit) παρίκει. Quasi scilicet hoc in loco non multo elegantius diceretur "ἐδεν τοῖος," quam "ἐ τοῖος."

Ver. 249. ἀβάκησαν] Ἠγνόησαν. Schol. Τὸ δὲ, "ἀβάκησαν," ἅπασι μὲν καὶ αὐτὸ ἐρρέθη παρὰ τῷ Ποιητῇ· ἐστὶ δὲ "ἀβακεῖν" τὸ ἀγνοεῖν. Eustath. Clark. Add. viros doctos, imprimis Cel. Albertum ad Hesych. in ἀβακεῖν. Ern.

- Καὶ τότε δὴ μοι πάντα νόον κατέλεξεν Ἀχαιῶν.
 Πολλὰς δὲ Τρώων κτείνας ταναηκέϊ χαλκῷ,
 ἥλθε μετ’ Ἀργεῖς· κατὰ δὲ φρόνιν ἤγαγε πολλήν.
 Ἐνθ’ ἄλλαι Τρωαὶ λίγ’ ἐκώκουν· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 260 Χαῖρ’, ἐπεὶ ἤδη μοι κραδίῃ τέτραπτο νέεσθαι
 Ἄψ οἰκόνδ’· ἄτην δὲ μετέσενον, ἣν Ἀφροδίτη
 Δῶχ’, ὅτε μὴ ἤγαγε κείσε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἵης,
 Παῖδά τ’ ἐμὴν νοσφισσαμένην, θάλαμόν τε, πόσιν τε,
 Οὐ τευ δευόμενον, ἔτ’ ἄρ’ φρένας, ἔτε τι εἶδος.
 265 Τὴν δ’ ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γύναι, κατὰ μοῖραν ἔειπες.

- “Et tum demum mihi omnem mentem aperuit Achivorum.
 “Plurimos autem Trojanorum cum interfecisset longo ferro,
 “Ivit ad Argivos: astutiæ-famam vero deportavit multam.
 “Ibi aliæ Trojanæ stridule ejulabant: sed meum pectus
 260 “Gaudebat: nam jam mihi cor versum-erat ut-redirem
 “Rursus domum: noxam vero deflebam, quod Venus
 “Dederat, quando me duxit illuc ex patria terra,
 “Filiamque meam separans, thalamumque, maritumque,
 “Nullius rei indigentem, neque quoad mentem, neque omnino formam.”
 265 Hanc autem respondens allocutus est flavus Menelaus;
 “Sane hæc utique omnia, uxor, recte dixisti:

Ver. 254. Μὴ μὲν πρίν] MS. a Tho. *Bentleio* collatus habet Μὴ με πρίν. Quæ et proba lectio.

Ver. 258. κατὰ δὲ φρόνιν ἤγαγε πολλήν.] Καταφρόνησιν αὐτῶν ἤγαγεν· σεπέσιν, ἢ αὐτὸς καταφρόνησε τότε αὐτῶν, ἢ τὰς Ἑλληνας ἐποίησεν· αὐτῶν καταφρονῆσαι, δι’ ὧν ἐπεισε τὴν Ἑλένην· ἢ φρονήσας ἀπίρς ἑαυτῷ περιέδετο τὸ ὄνομα ταῦτα ποιῆσας. Οἱ δὲ νεώτεροι, φρόνιν τὴν λίσαν ἀπεδέξαντο. Schol. Similiter et Eustathius: Τὸ δὲ, “κατὰ δὲ φρόνιν” ἤγαγε πολλήν,” ἢ κατὰ τι ὑπερβατὸν νοητόν, ἵνα λέγῃ ὅτι κατήγαγεν εἰς τὰς Ἑλληνας φρόνιν ὃ ἐστὶ φρόνησιν πολλήν, συνεισάτατος δόξας· ἢ καὶ ἄλλως, ἤγαγε καταφρόνησιν τῶν Τρώων πολλήν, τὴν τε Ἑλένην ὡς εἰκὸς ἀναπαίσας, καὶ τὸ τεῖχος ἀναμετρέσας, καὶ τὰ Τρωϊκὰ μαδῶν βελεύματα, καὶ τὰς πύλας δὲ γνῆς, διὰ τὸν μηχανηθῆσομενον δέρειον ἵππον, ὅσον εἶχον διάσημα· ἢ καὶ τὸ Παλλὰδιον ἀρπάσας —. Οἱ μὲν τοι νεώτεροι, φρόνιν τὴν λίσαν ἀπεδέξαντο. Pro prima Eusta-

thii explicatione nonnihil facere videtur quod supra legitur;

— ἐπὶ περιόιδε δίνας ἡδὲ φρόνιν ἄλλων.

Odys. γ. 244.

Dna Dacier paulo aliter accipit: “φρόνιν,” inquit, “signifie ici toutes les instructions nécessaires, tout ce que les Grecs vou-
 “loient savoir pour faire réussir le strata-
 “gème qu’ils méditoient.” Judicet Lector.

Ver. 261. ἣν Ἀφροδίτη Δῶχ’, ὅτε μὴ ἤγαγε κείσε] Τὸ δὲ, “ἤγαγε κείσε,” περὶ Ἀφροδίτης εἶπεν ἢ Ἑλένη σεμνύνουσα ἑαυτὴν· ὁκνεῖ γὰρ μνησθῆναι τῇ ἀληθῶς ἀγαγόντος αὐτὴν εἰς Τροίαν Πάριδος. Eustath.

Ver. 265. νοσφισσαμένην.] Eustathius in commentario legit νοσφισαμένην. Minus recte. Vide ad *Il.* α. 140. *Al.* νοσφισσαμένην. Clark. Eustath. l. c. ut referatur ad με. Ern.

Ver. 264. οὐτ’ ἄρ’ φρένας,] Apud Eustathium, in commentario, ἔτε φρένας.

- Ἦδη μὲν πολέων ἐδάην βελήν τε νόον τε
 Ἀνδρῶν ἡρώων, πολλήν δ' ἐπελήλυθα γαῖαν·
 Ἀλλ' ἔπω τοιῷτον ἐγὼν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
 270 Οἷον Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἔσκει φίλον κῆρ·
 Οἷον καὶ τόδ' ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερὸς ἀνὴρ,
 Ἴππῳ ἐνὶ ξέσῳ, ἵν' ἐνήμεθα πάντες ἄριστοι
 Ἀργείων, Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες.
 Ἦλθες ἔπειτα σὺ κεῖσε· κελυσέμεναι δέ σ' ἔμελλε
 275 Δαίμων, ὃς Τρώεσσιν ἐβέλετο κῦδος ὀρέξαι·
 Καί τοι Δηϊφοβος θεοείκελος ἔσπετ' ἰσῆ.
 Τρεῖς δὲ περίσειξας κοῖλον λόχον ἀμφαφώσας,
 Ἐκ δ' ὀνομακλήδην Δαναῶν ὀνόμαζες ἄριστες,
 Πάντων Ἀργείων φωνὴν ἴσκεισ' ἀλόχοισιν.
 280 Αὐτὰρ ἐγὼ, καὶ Τυδείδης, καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,

“ Jam quidem multorum cognovi consiliumque mentemque

“ Virorum heroum, multamque peragravi terram:

“ Sed nondum talem ego vidi oculis,

270 “ Quale Ulyssis patientis erat carum cor ;

“ Quale etiam illud fecit, et sustinuit fortis vir,

“ Equo in polito, ubi insidebamus omnes optimi

“ Argivorum, Trojanis cædem et fatum ferentes.

“ Venisti deinde tu illuc: jussisse autem te videbatur

275 “ Deus, qui Trojanis volebat gloriam præbere :

“ Et te Deïphobus deo-similis sequebatur profectam.

“ Ter autem circumlustrasti cavas insidias attrectans,

“ Nominatim vero Danaorum nominabas optimos,

“ Omnium Argivorum vocem assimilans uxoribus.

280 “ Cæterum ego et Diomedes et nobilis Ulysses,

270 ἔσκει] R. 276 ἔσπετ'] Ead. 279 ἰσῆ] F. A. L. male. 282 ἐρ-
 μηθέντες] Ead. 284 ἰεμένους περ] Ead. 294 τράπῃ] A. 2. 3. Sic et
 Eustath.

Ver. 267. “Ἦδη μὲν πολέων] Apud Eustathium, “Ἦδη καὶ πολέων. Minus recte.

Ver. 268. ἐπελήλυθα] Vide ad *Il. α'. 37.* et *φ'. 81.*

Ver. 270. ἔσκει] Vide ad *Il. β'. 221.* et *v'. 84. Al. ἔσχει.*

Ver. 272. Ἴππῳ ἐνὶ ξέσῳ,] Τῷ δευτέρῳ ἵππῳ, καλῶς ἐξεσμένῳ. Schol. Vide infra ad *9'. 492.*

Ver. 272. 281. ἵν' ἐνήμεθα πάντες ἄριστοι — Ἡμεῖοι ἐν μέσοισιν,] “ Amplior virtus
 “ est ἡμεῶν, altiore præbens intellec-

“ tum, quam quem verba per seipsa de-
 “ clarant. Ejus duæ sunt species; altera
 “ quæ plus significat quam dicit; altera
 “ quæ etiam id quod non dicit. Prior est
 “ et apud Homerum, cum Menelaus Gra-
 “ ios in equo sedisse dicit; nam verbo uno
 “ magnitudinem ejus ostendit. Et apud
 “ Virgilium, *Demissum lapsi per funem* :
 “ (*Æn. II. 262.*) Nam sic quoque altitudo
 “ demonstrata est.” Quintilian. lib. VIII.
 cap. 3. sub fine.

Ibid. ἐνήμεθα πάντες ἄριστοι] Τὸ δὲ, “ ἐνῆ-

- Ἡμενοι ἐν μέσσοισιν, ἀκέσαμεν ὡς ἐβόησας.
 Νῶϊ μὲν ἀμφοτέρω μενεήναμεν ὀρμηθέντε,
 Ἡ ἐξελθόμεναι, ἣ ἔνδοθεν αἰψ’ ὑπακῆσαι.
 Ἄλλ’ Ὀδυσσεὺς κατέρυκε καὶ ἔσχεδεν ἱμένω περ.
 285 Ἐνθ’ ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν υἷες Ἀχαιῶν.
 Ἀντικλος δὲ σέ γ’ οἶος ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν
 Ἡθελεν· ἄλλ’ Ὀδυσσεὺς ἐπὶ μάσaka χερσὶ πίεζε
 Νωλεμέως κρατερῇσι, σάωσε δὲ πάντας Ἀχαιῆς.
 Τόφρα δ’ ἔχ’, ὄφρα σε νόσφιν ἀπήγαγε Παλλὰς Ἀθήνη.
 290 Τὸν δ’ αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδα·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε διοτρεφεῖς, ὄρχαμε λαῶν,
 Ἀλγιον· εἰ γάρ οἱ τι τάγ’ ἤρκεσε λυγρὸν ὀλεθρον,
 Οὐδ’ εἰ οἱ κραδίη γε σιδηρὴν ἔνδοθεν ἦεν.
 Ἄλλ’ ἄγετ’, εἰς εὐνὴν τρέπεθ’ ἡμέας, ὄφρα κεν ἦδῃ

“ Sedentes inter medios, audivimus ut vocasti.

“ Nos quidem ambo prompti-eramus facto-impetu,

“ Aut exire, aut intus protinus respondere;

“ At Ulysses prohibuit et continuit quantumvis cupidos.

285 “ Ibi alii quidem omnes tacebant filii Achivorum:

“ Anticlus vero te solus excipere verbis

“ Volebat; sed Ulysses os manibus comprimebat

“ Indesinenter robustis, servavitque omnes Achivos:

“ Tandiu autem detinuit, donec te seorsum abduxisset Pallas Minerva.”

290 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;

“ Atride Menelaë, Jovis-alumne, dux populorum,

“ Durius est: non enim ei ista depulerunt tristem mortem;

“ Neque si ei cor ferreum intus esset.

“ Sed agite, ad cubile mittite nos, ut jam

Ibid. ἡμέας] L. Ibid. ὄφρα καὶ ἦδῃ] R. et Eust. quod non displicet:
 ut, postquam cibo, potu, satiati sumus, jam etiam somno etc. A. l. cor-
 rupte ἄρα pro ὄφρα.

“ μῖτα πάντες ἄριστοι,” ἀνεπαχθῶς ἐρρέθη διὰ τὸ
 τῷ ἐπαίῳ κοινόν· καθὰ καὶ Νέστωρ ἐμειόδουσιν
 ἐν τῷ (supra γ’. 104.) “ ἀνέτλημεν μένος
 “ ἄσχετοι Ἀχαιοί.” Eustath.

Ver. 276. Καὶ τοι Δηΐφοβος Θεοίκελος
 ἔσπετ’] Τὸν δὲ Δηΐφοβον νοτίων ἀκολαθεῖν
 τῇ Ἑλένῃ, ὡς ἂν εἴ τις ἐνδοθὲν φωνήσοι, μὴ
 ἔχοι κρύψαι τὸ γενόμενον ἢ Ἑλένη. Φασὶ δὲ
 αὐτὸν θανόντος Πάριδος ἀγαγίσθαι τὴν Ἑλέ-
 νην, ὡς τῶν περιλειφέντων ἀδελφῶν κρίττονα.

Eustath. Ἐπεὶ τελευτήσαντος τῷ Ἀλεξάν-
 δρῃ ὑπὸ Φιλοκτήτῃ, Δηϊφόβῳ ἱεραμῆθῃ ἢ Ἑλέ-
 νῃ. Schol.

Ibid. Θεοίκελος] Vide ad Il. ω’. 217.

Ver. 279. ἔσπετ’] Al. εἶπετ’.

Ver. 281. Ἡμενοι ἐν μέσσοισιν,] Vide su-
 pra ad ver. 271.

Ver. 282. ὀρμηθέντες,] Apud Eustathium
 in commentario ὀρμηθέντες. Utrumque
 recte. Vide ad Il. α’. 566. et ε’. 778.

- 295 Ὑπνῳ ὑπο γλυκερῷ τερπόμεθα κοιμηθέντες.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργεῖη δ' Ἑλένη δμῳῇσι κέλευσε
 Δέμνι ὑπ' αἰδοσῇ δέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ
 Πορφύρε' ἐμβαλέειν, σορῆσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας,
 Χλαῖνας τ' ἐνδέμεναι ἔλας καθύπερθεν ἔσασθαι.
 300 Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάρῳ, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι
 Δέμνια δὲ σορῆσαν· ἐκ δὲ ξείνης ἄγε κήρυξ.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμῃ αὐτόθι κοιμήσαντο
 Τηλέμαχος δ' ἦρως, καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱός.
 Ἀτρεΐδης δὲ κάθευδε μυχῶ δόμῃ ὑψηλοῖο,
 305 Παρ δ' Ἑλένη τανύπεπλος ἐλέξατο διὰ γυναικῶν.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,

295 "Somno a dulci delectemur cubantes."

Sic ait: Argiva autem Helena ancillis præcepit
 Cubilia sub porticu ponere, et stragula pulchra
 Purpurea injicere, sternereque supra tapetas,
 Lænasque imponere villosas superne quibus amicerentur.

- 300 Illæ vero iverunt ex ædibus facem in manibus habentes:
 Cubiliaque straverunt; hospites vero ducebat præco.
 Ac quidem in vestibulo domus illic cubarunt
 Telemachusque heros, et Nestoris inclytus filius.
 Atrides vero dormiebat in recessu domus excelsæ,
 305 Juxtaque Helena sinuoso-peplo cubavit nobilissima mulierum.
 Quando vero mane-genita apparuit rosea-digitos aurora,

295 τερπόμεθα] R. 301 Δέμνια δ' ἐσορῆσαν] R. 302 δόμῃ] excidit in Rom.

Ver. 287. Ὀδυσσεὺς ἐπὶ μάσῃα χερσὶ
 πίεζε] Fuerunt qui Anticium hic ab Ulysse
 interemptum crediderint. Verum, (ut
 recte annotat Spondanet et Dna Dacier,) *liquet* ex ver. 289. infra, *Ulyssem* manu
 ei tantum os constrinxisse. Vide et infra
 ad ψ'. 76.

Ibid. μάσῃα] Τὸ στόμα. Schol. Μάσῃα
 δὲ ἢ μόνον ἢ τροφή, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις, ἀλλὰ
 καὶ τὸ στόμα, ὡς ἐν ταύτῃ. Eustath. Vide ad
 Il. ι'. 524. et infra ad *Odyss.* φ'. 76.

Ver. 289. ἰόσφιν] Vide ad Il. α'. 549.

Ibid. Παλλὰς Ἀθήνη.] Τετρίσιν ἢ παρὰ
 σοι φρόνησις. Eustath.

Ver. 294. Ἀλλ' ἄγχι, εἰς εὐνὴν τρέπειθ'
 ἡμέαις.] Διῷσκει δ' ἡμᾶς Ὀμηρος, ὅτι δεῖ καὶ
 τὰς πεκλημένους ἐφ' ἐξίαισιν παρακαλεῖν ἀπαν-
 τῆσθαι τὰς πεκληκότας. Ὁ μὲν Τηλέμαχος

τὸν Μενέλαον "Ἀλλ' ἄγχι" εἰς εὐνὴν" etc.
Athenæus, Lib. V. cap. 4.

Ibid. τρέπειθ' — ὄφρα κί] *Al.* τρέπειθ'
 — ὄφρα καί. Atque ita legit *Athenæus*,
 loco jam citato.

Ver. 295. τερπόμεθα] *Al.* τερπόμεθα.

Ver. 297. ῥήγεα] Vide supra ad γ'. 549.
 et ad Il. ω'. 644.

Ver. 301. κήρυξ.] Vide ad Il. ω'. 149.
Al. κήρυξ.

Ver. 302. ἄρ'] Deinde.

Ibid. ἐν προδόμῳ] Τῷ πρὸ τῆς θαλάμης.
Schol. Clark. Vide ad γ'. 599.

Ver. 304. κάθευδε] Edidit *Barnesius*
 καθευδε. Sed nihil opus. Vide ad Il. α'.
 611.

Ibid. μυχῶ δόμῃ ὑψηλοῖο.] *Virgil*

- ’Ωρνυτ’ ἄρ’ ἐξ εὐνῆφι βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
Εἵματα ἐσσάμενος· περὶ δὲ ξίφος ὄξυ θίτ’ ὦμῳ,
Ποσσὶ δ’ ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
310 Βῆ δ’ ἵμεν ἐκ θαλάμοιο θεῶ ἑναλίγκιος ἄντην,
Τηλεμάχῳ δὲ παρῖζεν, ἔπος τ’ ἔφατ’, ἐκ τ’ ὀνόμαζε·
Τίπτε δέ σε χρεῖᾶ δεῦρ’ ἤγαγε, Τηλέμαχ’ ἦρως,
’Ες Λακεδαίμονα δῖαν, ἐπ’ εὐρέα νῶτα θαλάσσης;
Δῆμιον, ἢ ἴδιον; τόδε μοι νημερτὲς ἔνισπε.
315 Τὸν δ’ αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦυδα·
’Ατρεΐδῃ Μενέλαε, διοτρεφεῖς, ὄρχαμε λαῶν,
’Ηλυθον, εἵτινά μοι κληηδόνα πατρὸς ἐνίσποις·
’Εσθίεταιί μοι οἶκος, ὅλῳλε δὲ πῖονα ἔργα·

Surrexit utique ex lecto bello-strenuus Menelaus,
Vestes indutus; acutum vero gladium circumposuit humero,
Pedibusque nitidis subligavit pulchros calceos:

310 Perrexit vero ire ex thalamo deo similis coram;

Telemacho autem assidebat, verbumque fecit, dixitque;

“Quænam autem te necessitas huc duxit, Telemache heros,

“Ad Lacedæmona nobilem, per lata dorsa maris?

“Publica res, an privata? hoc mihi vere dic.”

315 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;

“Atride Menelaë, Jovis-alumne, dux populorum,

“Veni, siquam mihi famam de patre diceret:

“Comeditur mihi domus, pereunt vero pinguis opera:

317 κληῖδόνα] A. 2. 3. L. male.

Interiora domus irrumpit limina. —

Æn. IV. 645.

Ver. 305. 415. ἐλῖξας — Ἀλῖξεται] Vide ad Il. β’. 515.

Ver. 306. et 431. ἦμος δ’ ἡριγένεια] Vide ad Il. α’. 477. item supra ad β’. 1.

Ver. 307. ’Ωρνυτ’] Vide ad Il. γ’. 260.

Ibid. et ver. 407. εὐνῆφι — φαινομένηφι.]

Vide ad Il. ν’. 588.

Ibid. et ver. 609. βοὴν ἀγαθὸς] Vide ad Il. β’. 408.

Ver. 308. 309. ἐσσάμενος — ἐδήσατο] Vide infra ad ε’. 491. et ι’. 296.

Ibid. περὶ δὲ ξίφος ὄξυ θίτ’ ὦμῳ, Ποσσὶ δ’ ὑπὸ λιπαροῖσιν] Vide supra ad β’. 3. 4.

Ver. 312. Τίπτε δέ σε χρεῖᾶ δεῦρ’ ἤγαγε, Τηλέμαχ’] Οὐκ ἔρωτᾷ δὲ τὴν δύω, ἐπεὶ ἔγνω μὴδὲν ἔργον ἔχιν εἰς αὐτὸν τὸν Νεσσορίδην, Τηλεμάχῳ δὲ χάριν ἐλθεῖν. Eustath.

Ver. 312. 314. Τίπτε δέ σε χρεῖᾶ δεῦρ’ ἤγαγε, — Δῆμιον, ἢ ἴδιον;] Ὅρα δὲ ὅτι τὸ “χρεῖᾶ” ἐνδείξάμενος, ὡς ταυτὸν τῷ “χρεῖος” ὁδοιπόρῳ ὀνόματι, πρὸς αὐτὸ συνέταξεν Ἀττικῶς τὸ “τίπτε,” καὶ τὸ “Δῆμιον ἢ ἴδιον,” τστέσι δημόσιον ἢ ἰδιωτικόν σς τὸ πρὸς ἐμὲ χρεῖος· τῷτο γὰρ ἡ χρεῖᾶ. Eustath. Barnesius aliam affert accipiendi rationem; “Τίπτε (inquit) δέ σε χρεῖᾶ δεῦρ’ ἤγαγεν; “ἐλλειπτικῶς ἀντὶ τῆς διὰ τί ποτε; vel τί ποτε pro τίς ποτε, ut pro τί ποτε; nec obstat quod, Δῆμιον ἢ ἴδιον, sequitur; neutra enim Epitheta sunt τῇ χρεῖᾶ, vel certe absolute sunt sumpta; ut, Quænam te res huc impulit? Publicumne quid, an privatum? Ubi enim res intelligitur, ibi Adjectivum effertur Neutraliter. — In illis locis Odys. β’. ver. 28. — τίνα χρεῖᾶ τίποις ἤκρη; et Odys. ε’. ver. 189. —

- Δυσμενέων δ' ἀνδρῶν πλεῖος δόμος, οἳ τέ μοι αἰεὶ
 320 Μῆλ' ἀδινὰ σφάζεσι, καὶ εἰλίποδας ἑλίκας βῆς,
 Μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες.
 Τῆνεκα νῦν τὰ σὰ γέναθ' ἰκάνομαι, αἶψ' ἐδέλῃσθα
 Κεῖνς λυγρὸν ὀλεθρον ἐνισπεῖν, εἶπε ὅπως
 Ὀφθαλμοῖσι τεοῖσιν, ἢ ἄλλῃ μῦθον ἄκυσας
 325 Πλαζομένῃ· πέρι γάρ μιν οἷζυρὸν τέκε μήτηρ.
 Μηδὲ τί μ' αἰδόμενος μειλίσσεο, μηδ' ἐλεαίρων,
 Ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον, ὅπως ἦντησας ὁπωπῆς.
 Λίσσομαι, εἴ ποτέ τοί τι πατὴρ ἐμὸς ἐσθλὸς Ὀδυσσεὺς
 Ἦ ἔπος, ἥ τι ἔργον, ὑποσὰς ἐξετέλεσσε
 330 Δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πᾶσχετε πῆματ' Ἀχαιοί.
 Τῶν νῦν μοι μνησάσθαι, καὶ μοι νημερτέες ἐνισπεῖ.

“ Hostilium autem virorum plena domus, qui mihi perpetuo

320 “ Pecora plurima mactant, et flexi-pedes camuros boves,

“ Matris meae proci, superba contumelia instructi.

“ Propterea nunc ad tua genua venio, si velis

“ Illius saevam mortem indicare, sicubi vidisti

“ Oculis tuis, aut alterius sermonem audivisti

325 “ Errantis: supra-modum enim ipsum ærumnosum peperit mater.

“ Neque quicquam me veritus blandiaris, neque misertus,

“ Sed plane mihi enarra, quemadmodum tibi contigit videre.

“ Precor, si unquam tibi aliquod pater meus bonus Ulysses

“ Aut dictum, aut etiam factum, pollicitus effecit

330 “ Populo in Trojanorum, ubi passi estis ærumnas Achivi;

“ Horum nunc mihi memento, et mihi verum dic.”

325 περι] F. A. L. 529 ἐξετέλεσσει] F. male.

“ ὅτε με χρεῖω τόσον ἴκοι· Adverbium est
 “ τόσον, non Adjectivum; et Tantopere
 “ sonat. Aperte enim hanc vocem Ho-
 “ merus Fæmininam facit; ut *Iliad.* κ'.
 “ ver. 172. Ἀλλὰ μάλα μεγάλην χρεῖω βε-
 “ βίηκεν Ἀχαιοί· et bis alias, *Iliad.* κ'.
 “ ver. 118. et λ'. ver. 609. χρεῖω γὰρ ἰκά-
 “ νησαι ἕκ' ἑτ' ἀνεκτός.” Annotat. ad *Odyss.*
 α'. 225. Quod rectius. *Clark.* Conf. ad
 γ'. 82.

Ver. 315. Λακιδάιμονα δῖαν,] Vide supra
 ad ver. 1. et infra ad ε'. 20.

Ver. 317. κληιδόνα] Τὴν δὲ ὄσσαν, ὅτι
 θεία φωνή, ἐξηγείται λέγων (supra α'. 282.)

“ Ἦ ὄσσαν ἀκούσης· Ἐκ Διός·” λέγει δὲ αὐτὴν
 καὶ κληιδόνα· “ Ἠλυθον, εἰπινά μοι κληιδόνα

“ πατρός ἐνίοποις.” Κληιδὼν δὲ, παρὰ τὸ κλῖος
 διδόναι καὶ φέρειν. *Porphyr.* *Quæst. Ho-*
meric. 16.

Ver. 318. ὁλωλς δὲ πίονα ἔργα.] Πίονα
 ἔργα occurrunt etiam *Il.* μ'. 283. ubi res
 rustica intelligitur, bene culta et frugi-
 fera. Hoc loco etiam reditus e re rustica
 intelligi possunt. *Ern.*

Ver. 320. ἀδινὰ] Vide supra ad α'. 92.

Ver. 323. ὅπως] Vide ad *Il.* ζ'. 124.

Ver. 327. ὁπωπῆς.] Vide supra ad γ'.
 97.

Ver. 329. Ἦ ἔπος, ἥ τι ἔργον,] Vide ad
Il. α'. 395.

Ver. 330. Δῆμῳ ἐνὶ Τρώων,] Vide supra
 ad α'. 105.

- Τὸν δὲ μέγ’ ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 ὦ πόποι, ἣ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
 ἦθελον εὐνηθῆναι, ἀνάλκιδες αὐτοὶ ἑόντες.
 335 Ὡς δ’ ὁπότε ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος κρατεροῖο λέοντος
 Νεβρὲς κοιμήσασα νεηγενέας γαλαθηνῆς,
 Κνημὲς ἐξερέησι καὶ ἄγκρα ποιήεντα
 Βοσκομένη, ὃ δ’ ἔπειτα ἐὼν εἰσῆλυθεν εὐνὴν,
 Ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν·
 340 Ὡς Ὀδυσσεὺς κείνοισιν ἀεικέα πότμον ἐφήσει.
 Αἱ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἀπολλων,
 Τοῖος ἔων, οἷός ποτ’, εὐκτιμένη ἐνὶ Λέσβῳ,
 Ἐξ ἔριδος Φιλομηλείδῃ ἐπάλαισεν ἀνασᾶς,
 Καὶ δ’ ἔβαλε κρατερῶς, κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί·

Hunc autem graviter ingemiscens allocutus est flavus Menelaus ;

“ Papæ! Certe utique perquam-fortis viri in cubili

“ Volebant cubare, imbelles ipsi cum-sint.

335 “ Ut vero cum in lustris cerva fortis leonis

“ Hinnulos ubi-collocarit recens-genitos lactentes,

“ Jura investiget, et valles herbosas

“ Pascens; ille vero deinde suum ingressus est cubile,

“ Et utrisque illis duram mortem infert:

340 “ Ita Ulysses illis durum fatum inferet.

“ Utinam enim, Jupiterque pater, et Minerva, et Apollo,

“ Talis existens, qualis olim, bene-condita in Lesbo,

“ Contentione cum Philomelide luctatus est insurgens,

“ Prostravitque fortiter, gavisī sunt autem omnes Achivi;

Ver. 332. Τὸν δὲ] Vide ad *Il.* α'. 57. et 9'. 160. Male *Barnesius* Τόνδε.

Ver. 335. ξυλόχῳ] Συνδένδρῳ τόπῳ, κοίτῃ θηρίων. *Schol.* Ἐνταῦθα δὲ, λέοντος ξύλοχος, ὡς εἴτις εἴπη, κοίτη, τόπος, ὀρεινὴ κατὰδυσις. *Eustath.*

Ver. 336. γαλαθηνῆς,] *Al.* γαλαθίνης, et γαλατίνης.

Ver. 337. Κνημὲς] Τὰς προβάσεις τῶν ὀρέων. *Schol.*

Ibid. ἄγκρα] Τὰς κόλπους τόπους τῶν ὀρέων. *Schol.*

Ver. 341. Αἱ γὰρ,] Refertur istud γὰρ non ad id quod præcessit; sed ad id quod elegantius reticetur de *Menelai* Procorum ulciscendorum studio. Vide ad *Il.* ε'. 22. *Clark.* Immo αἱ γὰρ est nihil nisi utinam. *Ern.*

Ver. 343. Φιλομηλείδῃ] Τῷ Πατρόκλῳ. Φιλομήλας γὰρ ἦν υἱός. *Schol.* Rectius, ut opinor, *Eustathius*: Φιλομηλείδην δὲ, οἱ μὲν τὸν Πατρόκλον ἤκουσαν πατρωνυμικῶς, οἷα Φιλομήλας υἱόν· οἷς ἂν μόνον ἡ γραφὴ ἐναντιοῦται· (πῶς γὰρ διὰ διφθόγγου ἔσται ἡ παρατέλευτος) ἀλλὰ καὶ ὁ πατρωνυμικὸς τύπος. Οὐ γὰρ εἴωθε σχηματίζειν πατρωνυμίαν ὁ Ποιητὴς ἐκ μητέρων, ἀλλ' ἐκ πατέρων. — Καὶ εἴπερ δὲ ἴσως ἐξ ἔριδος παλαιάσας Ὀδυσσεὺς κατέβαλε τὸν Πατρόκλον, ἃν ἂν ἐχάρησαν Ἀχαιοί, πισόντος τῷ ἐνὲος, ὅς, κατὰ τὸν Ποιητὴν (*Iliad.* ε'. 671.) πᾶσιν ἐπίστατο μίλιχος εἶναι. Φασὶν οὖν οἱ ἀκριβέστεροι Λέσβου βασιλία τὸν Φιλομηλείδην, ὅς τὰς παριόντας εἰς πάλιν προκαλόμενος, ἐποίησε τὸ αὐτὸ καὶ εἰς τὰς Ἀχαιὰς ἐκείτω προσημοθέτας. Similiter et *Heraclides Ponticus*: Σύνηδες γὰρ

- 345 Τοῖος ἔων μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεύς·
 Πάντες κ' ὠκύμοροί τε γενοίατο πικρόγαμοί τε.
 Ταῦτα δ', ἃ μ' εἰρωτᾶς καὶ λίσσσαι, ἐκ ἂν ἔγωγε
 Ἄλλα παρὲξ εἵπομι παρακλιδὸν, ἐδ' ἀπατήσω·
 Ἄλλὰ τὰ μὲν μοι ἔειπε γέρων ἄλιος νημερτῆς,
 350 Τῶν ἐδέν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος, ἐδ' ἐπικεύσω.
 Αἰγύπτῳ μ' ἔτι δεῦρο θεοὶ μεμαῶτα νέεσθαι
 Ἔσχον, ἐπεὶ οὐ σφιν ἔρεξα τελέεσσας ἐκατόμβας·
 Οἱ δ' αἰεὶ βέλοντο θεοὶ μεμνήσθαι ἐφετμέων.
 Νῆσος ἐπειτά τις ἐστὶ πολυκλύσῳ ἐνὶ πόντῳ,
 355 Αἰγύπτῳ προπάροιθε, (Φάρον δέ ἐ κικλήσκουσι)
 Τόσσον ἄνευδ', ὅσσον τε πανημερίη γλαφυρὴ νῆυς

345 “ Talis existens cum procis congregaretur Ulysses :

“ Omnes et brevis-vitæ fierent et amaris-nuptiis.

“ Ista vero, quæ me interrogas et precaris, non equidem

“ Alia præter-verum dixero declinando, neque decipiam :

“ Sed ea quidem, quæ mihi dixit senex marinus verax,

350 “ Horum nullum tibi ego celabo dictum, neque occultabo.

“ In Ægypto me etiamnum dii huc cupientem redire

“ Detinebant, quoniam non ipsis feceram perfectas hecatombas :

“ Semper autem volebant Dii nos meminisse præceptorum.

“ Insula deinde quædam est undoso in ponto,

355 “ Ægyptum ante, (Pharum autem ipsam vocant),

“ Tantum semota, quantum toto-die cava navis

355 βούλονται] R.

(inquit) Ὀμῆρω, τοῖς πατρώδεν ἐπιθέτοις
 χρῆσθαι· τὰ δ' ἐκ μητέρων, ἐκ ἂν εὖροι τις
 ὅλως παρ' αὐτῶν. Quin et infra ε'. 154. ubi
 iterum occurrit hic versus, in hanc ipsam
 sententiam concessit Scholiastes. Vide ad
 locum.

Ver. 345. ὁμιλήσειεν] Vide supra ad
 α'. 265.

Ver. 348. παρὲξ εἵπομι] Scholiastes ex-
 ponit ἔξω παρὰ ταῦτα· Eustathius autem,
 Καί ἐστι παρὲξ μὲν εἰπεῖν, τὸ ἔξω μὲν ἀλη-
 θείας, ἐγγυὲς δὲ ὁμῶς αὐτῆς τῇ πιθανότητι.
 Quod et (ut opinor) rectius.

Ibid. παρακλιδὸν] Παρακλινθείσης, πα-
 ρατραπίσης τῆς λέξεως. Schol. Cæterum
 qua analogia ex μαρτύρομαι fit μαρτύρος· ex
 βαίνω, βάσις, ἄμβάτος· ex διακρίνω διακρί-
 δόν· eadem ex παρακλίνω fit παρακλιδόν.

Vide ad Il. α'. 514. 538. ζ'. 434. μ'. 105.
 item infra ad λ'. 109. 111.

Ver. 349. γέρων ἄλιος] Θαλάσσιος γέρων,
 ὁ Πρωτεύς. Schol.

Ver. 351. Αἰγύπτῳ μ' ἔτι δεῦρο θεοὶ] Vi-
 de supra ad γ'. 301. item Herodotum, Lib.
 II. Sect. 16.

Ibid. et ver. 416. μεμαῶτα] Vide ad Il.
 α'. 265. et ν'. 46.

Ver. 352. ἐπεὶ οὐ σφιν] Pronunciabatur
 ἐπ' οὐ σφιν, vel ἐπειὶ σφιν tribus syllabis.
 Similiter apud Theognida ; ver. 927.

Φεῖδισθαι μὲν ἄμεινον· ἐπεὶ οὐδὲ θανόντ' ἀπο-
 κλαίει.

Ver. 353. βέλοντο] Il. βέλονται.

Ibid. ἐφετμέων.] Pronunciabatur ἐφετμῶν.

Ver. 354. Νῆσος etc.] Vid. Strab. L. I.
 p. 30. 37. Erp.

- ”Ηνυσεν, ἥ λιγὺς οὖρος ἐπιπνείησιν ὅπισθεν.
 ’Εν δὲ λιμὴν εὖορμος, ὅθεν τ’ ἀπὸ νῆας εἴσας
 ’Ες πόντον βάλλεσσιν, ἀφυσσάμενοι μέλαν ὕδωρ.
 360 ”Ενθα μὲν εἴκοσιν ἡματ’ ἔχον θεοὶ, ἐδὲ ποτ’ ἔξοι
 Πνεύοντες φαίνοντο· ἀλῖαιές, οἳ ῥά τε νῆων
 Πομπῆες γίνονται ἐπ’ εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
 Καὶ νῦν κεν ἦἴα πάντα κατέφθιτο, καὶ μένεν’ ἀνδρῶν,
 Εἰ μὴ τίς με θεῶν ὀλοφύεατο, καὶ μὲν ἐσάσσε,
 365 Πρωτέος ἱφθίμου θυγάτηρ, ἀλίοιο γέροντος,
 Εἰδοδὴν· τῇ γὰρ ῥα μάλιστά γε θυμὸν ὄρινα·
 ”Η μὲν οἷα ἔρροντι συνήντετο, νόσφιν ἐταίρων.
 Αἰεὶ γὰρ περὶ νῆσον ἀλώμενοι ἰχθυάσσκον

“ Confecerit, cui stridulus ventus aspiret a puppi.

“ In ea autem portus opportunus, unde utique naves æquales

“ In pontum deducunt, postquam hauserint nigram aquam.

360 “ Illic me viginti diebus detinebant dii, neque unquam venti-secundi

“ Spirantes apparuerunt mari-flantes, qui sane navium

“ Ductores sunt supra lata dorsa maris.

“ Et jam viatica omnia consumpta fuissent, et animi virorum,

“ Nisi me aliqua dearum miserata fuisset, et me servasset,

365 “ Protei potentis filia, marini senis,

“ Idothea: huic enim maxime sane animum commovi;

“ Quæ mihi soli erranti occurrit, seorsum a sociis.

“ Semper enim circa insulam errantes piscabantur

364 ἐλήσεν] F. A.

Ibid. Νῆσος ἔπειτά τις ἐστὶ πολυκλύστη
 ἐνὶ πόντῳ,] Virgil.

—— Strophades Graio stant nomine dictæ
 Insulæ Ionio in magno ——— Æn. III. 210.

Ver. 355. Φάρον] Νῆσον Αἰγύπτου, τὴν νῦν
 ’Αλεξάνδρειαν. Schol.

Ver. 356. Τόσσον ἄνευθ’,] Schol. ’Εκτὸς,
 (Barnesius edidit εἰκὸς,) τοσσόν εἶναι κατὰ
 τὴν ἡρωϊκὴν χρόνον τὸ διάστημα, ἔπειτα ἀπὸ
 γαιωθῆναι, [ἀπογαυωθῆναι,] τῷ Νείλου ὑπερ-
 χέοντος τὴν ἰδίην ἰλὺν ποταμόχωστος γὰρ ἡ
 Αἰγύπτου κατὰ Ἡρόδοτον. Lucanus:

Tunc claustrum pelagi cepit Pharon: insula
 quondam

In medio stetit illa mari, sub tempore vatis
 Proteos: at nunc est Pellæis proxima muris.

Pharsal. X. 509.

Vide et Strabonem, Lib. I. pag. 63. al. 37.
 et Lib. XVII. pag. 1140. al. 791.

Ver. 357. ἥ λιγὺς οὖρος] Vide ad Il. β’.
 537. et τ’. 350.

Ver. 358. 578. νῆας εἴσας — νηυσὶν εἴσας.]
 Vide supra ad γ’. 10.

Ver. 359. ἀφυσσάμενοι μέλαν ὕδωρ.] Post-
 quam aquatæ sint. Postquam aqua se re-
 centi refererint. Spondanus aliter expli-
 cat: “ Intelligit”, inquit, “ naves prius ex-
 “ purgari ab aqua quam in portu imbibe-
 “ runt, antequam in altum agantur. So-
 “ lent autem immota navigia plus aqua
 “ impleri, quam si moveantur.” Verum
 hoc, ut opinor. cum vocis ἀφυσσάμενοι sig-
 nificatione minus congruit.

Ver. 361. ἀλῖαιές,] Οἱ ἐν τῇ θαλάσῃ
 πνεύοντες. Schol.

Ibid. οἳ ῥά τε] Qui scilicet —.

Ver. 363. ἦἴα] Vide supra ad β’. 289.

Ver. 364. ὀλοφύεατο,] Vide ad Il. α’.
 358.

- Γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν· ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός.
 370 Ἡ δ' ἐμεῦ ἄγχι σῆσα, ἔπος φάτο, φώνησέν τε·
 Νήπιος εἷς, ᾧ ξεῖνε, λίην τόσον, ἥε χαλίφρων,
 Ἡὲ ἐκὼν μεδίης, καὶ τέρπεαι ἄλγεα πάσχων,
 Ὡς δὴ δῆθ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύκειαι, ἐδέ τι τέκμων
 Εὐρέμεναι δύνασαι, μινύθει δέ τοι ἦτορ ἑταίρων.
 375 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Ἐκ μὲν τοι ἐρέω, ἥτις σύ περ ἐσσι θεάων,
 Ὡς ἐγὼ οὔτι ἐκὼν κατερύκομαι, ἀλλὰ νυ μέλλω
 Ἀθανάτας ἀλιτέσθαι, οἳ ἔρανὸν εὖρυν ἔχουσιν.
 Ἀλλὰ σύ περ μοι εἰπὲ, (θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασιν),
 380 Ὅστις μ' ἀθανάτων πεδάα καὶ ἔδησε κελεύθε·

“ Curvis hamis ; urgebat autem ventrem fames.

370 “ Hæc autem me prope astans, verbum fecit, dixitque;

“ Stultus es, o hospes, maximopere, aut fatuus,

“ Aut sponte cessas, et delectaris dolores ferens;

“ Quod adeo utique diu in insula detineris, neque ullum finem

“ Invenire potes : deficit autem tibi cor sociorum.”

375 Sic ait : at ego ipsam respondens allocutus sum ;

“ Equidem tibi dicam, quæcunque tandem sis dearum,

“ Quod ego neutiquam volens detineor, sed videor

“ Immortales offendisse, qui cælum latum habitant.

“ Sed tu quidem mihi dic, (dii etenim omnia sciunt;) ”

380 “ Quisnam me immortalium impedit, et moratur iter;

388 Τὸν εἴπω] Edd. præter R. quod ferri potest, sed τὸν γ' melius puto.

Ibid. μ' ἐσάωσε,] *Al.* μ' ἐλῆσε.

Ver. 366. Εἰδοθέν] Apud Euripidem in *Helena* (notante Barnesio) Θεόνοη appellatur. Cæterum Zenodotum hoc in loco Εὐρονόμη scripsisse annotat Eustathius.

Ver. 367. ἔρροντι] Μετὰ λύπης πορευομένην καὶ φθορᾶς. Schol.

Ver. 368. 369. ἰχθυόασκον — ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός.] Ὅρα δὲ ὡς οἱ περὶ Μενέλαον ἐν τῇ Φάρῳ ἰχθυώνται ἀγκίστροις, λιμῶ τὴν γαστέρα τείροντες. Ἀλλως γὰρ, ἢ θέμις ἀλιτεῖν τὸς ἥρωας, οἳ ἐκρεωφάγουσι ὡς τὰ πολλὰ. Διὸ καὶ ἐν Τρινακρίᾳ οἱ περὶ Ὀδυσσεῖα λιμώτοντες ἐφίπτον ἀναγκαίαν ἄγραν, (infra μ'. 330. 331.) “ Ἰχθύς, ὄρνιθας τε, φίλας δ', τι “ χεῖρας ἵκοιτο.” Eustath.

Ver. 369. ἔτειρε] Nonnulli hic habent ἔθειρε.

Ver. 572. Ἡὲ ἐκὼν μεδίης,] Vide ad *Il.* π'. 762.

Ver. 373. Ὡς δῆ] Vide ad *Il.* ζ'. 433. et 504.

Ver. 376. ἥτις σύ περ ἐσσι θεάων,] Vide infra ad ζ'. 149.

Ver. 377. ἀλλὰ νυ μέλλω] Eustathius in commentario videtur legisse, ἀλλὰ περ μέλλω. Quod versum perimit.

Ver. 378. Ἀθανάτας] Similiterque ver. 380. et 469. ἀθανάτων ver. 385. Ἀθανάτορας, et ver. 479. Ἀθανάτοισι. Vide ad *Il.* α'. 398.

Ver. 379. εἰπὲ,] *Al.* ἤειπε.

Ibid. θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασιν,] Οὐ γὰρ ἐπὶ πλοῦτῳ χρημάτων τὸ θεῖον μακαρίζομεν ; ἐδὲ ἐπὶ ἄλλῳ τινὶ τῶν νομιζομένων ἀγαθῶν ἀλλ', ὅπερ Ὀμηρὸς φησι, “ θεοὶ δέ τε πάντα

Νόσον θ’, ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσομαι ἰχθυόεντα.

“Ὡς ἐφάμην· ἡ δ’ αὐτίκ’ ἀμείβετο δῖα θεῶν·
Τοιγὰρ ἐγώ τοι, ξεῖνε, μάλ’ ἀτρεκέως καταλέξω.

Πωλεῖταιί τις δεῦρο γέρων ἄλλιος νημερτῆς,

385 Ἄθανατος Πρωτεύς Αἰγύπτιος, ὅς τε θαλάσσης

Πάσης βένδεα οἶδε, Ποσειδάωνος ὑποδμῶς·

Τόνδε τ’ ἐμόν φασιν πατέρ’ ἔμμεναι, ἡδὲ τεκέσθαι.

Τόνγ’ εἴπως σὺ δύναιο λοχησάμενος λελαβέσθαι,

“Ὅς κέν τοι εἴπησιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύειν,

390 Νόσον θ’, ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσεαι ἰχθυόεντα.

Καὶ δέ κέ τοι εἴπησι, διοτρεφεῖς, αἶκ’ ἐδέλυσθαι,

“Ὅ, τι τοι ἐν μεγάροισι κακὸν τ’ ἀγαθόν τε τέτυκται,

“ Reditumque, ut per pontum proficiscar piscosum.

“ Sic dicebam : statim vero respondebat præstantissima dearum :

“ Enimvero ego tibi, o hospes, valde vere enarrabo.

“ Versatur quidam hic senex marinus verax,

385 “ Immortalis Proteus Ægyptius, qui utique maris

“ Totius profunditates novit, Neptuno subditus :

“ Hunc utique meum aiunt patrem esse, atque me genuisse.

“ Quem si quo pacto tu possis-ex insidiis prendere,

“ Ille tibi dicat viam et mensuras itineris,

590 “ Reditumque, ut per mare proficiscaris piscosum.

“ Atque præterea tibi dicat, o Jovis-alumne, si velis,

“ Quodcunque tibi in ædibus malumque bonumque acciderit,

389 ἔφησιν] L. A. 2. 3.

“ ἴσασιν.” — Ἐπισήμη γὰρ ἡμῶν οἱ θεοὶ δια-
φύρωσι. Julian. Orat. VI. Vide ad Il. v.
355.

Ver. 380. κελεύειν] Al. κελύδους.

Ver. 384. Πωλεῖταιί τις δεῦρο γέρων] Vir-
gil.

Est in Carpathio Neptuni gurgite vates,
Cæreus Proteus. — Georgic. IV. 387.

Ver. 387. φασιν πατέρ’] Eustathius ha-
bet φασί, quod verum est. Ern.

Ver. 388. Τόνγ’ εἴπως σὺ δύναιο] Virgil.

Hic tibi, nate, prius vinclis capiendus, ut om-
nem

Expediat morbi causam, eventusque secundet.

Georgic. IV. 396.

Ver. 389. Ὅς κεν] Al. Ὅς κεν.

Ver. 391. αἶκ’ ἐδέλυσθαι.] Barnesius,
nullis allatis codicibus, edidit αἶκ’ ἐδέλυσθαι.
Minus recte.

Ver. 592. “Ὅ, τι τοι ἐν μεγάροισι] Διὰ
μὲν δὴ ταῦτα ἀναγκαῖον ἐνόμιζον γενέσθαι
πρὸς τοῖς ἡμῶν, καὶ μηδὲν τῶν κοινῶν προσ-
εῖναι, μὴδὲ μέχρι λόγου τέως, ὥς ἂν αἰσθήσο-
μαι τῆτο δὴ τὸ παρὰ τῷ Ποιητῇ λεγόμενον,
“Ὅ, τι μοι ἐν μεγάροισι” etc. Dion. Chry-
sost. Orat. 40. Τί λέγεις; Οὐ δεῖ σκοπεῖν,
“Ὅ, τι ἐν μεγάροισι” etc. τὸν περὶ βίης καὶ
θανάτου σκοπέμενον; Plutarch. adversus
Stoicos. “Meæ noctes — de uno maxime
“ illo versu Homeri quærunt, quem So-
“ crates præ omnibus semper rebus sibi
“ esse cordi dicebat; “Ὅτι τοι ἐν μεγάροισι”
etc. Gellius, lib. XIV. cap. 6. ipso fine.
“ Idem Socrates dictitabat, uno versu Ho-
“ merico summam totius Philosophiæ
“ contineri; “Ὅ, τι τοι ἐν μεγάροισι κακὸν
“ ἔ’ ἀγαθόν τε τέτυκται.” Ger. Vossius, de
Natura artium, sive de Philosophia, cap.
18. haud longe ab initio.

Οἰχομένοιο σέθεν δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλέην τε.

"Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·

395 Αὐτὴ νῦν φράζου σὺ λόχον θείοιο γέροντος,

Μήπως με προῖδαν, ἥε προδαις, ἀλέηται·

Ἀργαλέος γάρ τ' ἐστὶ θεὸς βροτῶ ἀνδρὶ δαμῆναι.

"Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο διὰ θεῶων·

Τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.

400 Ἦμος δ' ἥελιος μέσον ἔρανὸν ἀμφιβεβήκει,

Τῆμος ἄρ' ἐξ ἀλὸς εἴσι γέρον ἄλιος νημερτῆς,

Πνοίῃ ὑπο Ζεφύροιο, μελαίνῃ φρικὶ καλυφθεῖς,

Ἐκ δ' ἐλθὼν κοιμᾶται ὑπὸ σπέσσι γλαφυροῖσιν.

" Absente te per longam viam difficilemque."

Sic ait: at ego ipsam vicissim allocutus sum;

395 " Ipsa nunc explica tu insidias divini senis,

" Ne quo pacto me praevidens, aut praesciens, effugiat:

" Difficilis etenim est deus mortali homini domari."

Sic dicebam; continuo vero respondit praestantissima dearum;

" Enimvero ego tibi, hospes, valde vere enarrabo.

400 " Cum sol medium caelum conscenderit,

" Tum vero e mari emergit senex marinus verax,

" Flatu sub Zephyri, nigra superficie-horrescentis-maris obtectus;

" Egressus vero decumbit sub specubus cavis.

399 Vid. not. 408 εῖ] Edd. vett.

Ver. 392. 400. 511. τίπτεται, — ἀμφι-
βεβήκει, — ἀπόλων,] Vide ad Il. α'. 57.

Ver. 395. φράζου σὺ λόχον θείοιο γέρον-
τος,] Horat.

Quo teneam vultus mutantem Protea nodo?

Epist. Lib. I. i. ver. 90.

Ver. 397. Ἀργαλέος γάρ τ' ἐστὶ θεὸς βρο-
τῶ ἀνδρὶ δαμῆναι.]

— ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιξέρεσθαι.

Iliad. α'. 589.

Ver. 399. Τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρε-
κέως καταλέξω.] Al. Τοιγὰρ ἐγὼν ἐξέω σὺ δ'
ἐνὶ φρεσὶ βάλλειο σῆσιν. Clark. Versus al-
ter, τοιγὰρ — σῆσιν est e Romana ed. sed
alterum, qui est in textu, magis hic probō.
Ern.

Ver. 400. Ἦμος δ' ἥελιος μέσον ἔρανὸν]
Virgil.

— medios cum Sol accenderit aestus.

Georgic. IV. 401.

— medium Sol igneus orbem

Hauserat. —

Ibid. 426.

Sol medium caeli conscenderat igneus orbem.

Aen. VIII. 97.

Ver. 401. Τῆμος ἄρ' ἐξ ἀλὸς εἴσι γέρον]
Vide infra ad ver. 450.

Ver. 402. μελαίνῃ φρικὶ καλυφθεῖς,] Τῇ
ἐπιγινόμενῃ μελαίνῃ ἐν τῷ ἐκ τῆς ἐπιτολαίης
κινήσεως τῶν ὑδάτων. Schol. Οὐδὲ τὴν φρικὰ
ἀκύνει δύναμαι τὸν ἄφρον, Ὀμήρου μὲν μέλαι-
ναν φρικὰ λίγοντος, τῷ δὲ ἄφροντος λευκό-
τητα ἀκύνει ἐπὶ τῷ Πρωτίως λίγναι πάλιν
Ὀμήρου, " μελαίνῃ φρικὶ καλυφθεῖς." — Καὶ
ἐστὶν ἡ φρικὴ κινούμενη πνεύματος ἀρχή. Por-
phy. Quaest. Homeric. 8.

Ver. 404. Ἀμφὶ δὲ μιν Φῶκαι,] Virgil.

— immania cujus

Armenta, et turpes pascit sub gurgite phocas.

Georgic. IV. 394.

Ibid. νέποδες καλῆς Ἀλοσίδνης,] Νέποδες,

- ’Αμφὶ δέ μιν Φῶκαι, νέποδες καλῆς Ἀλοσύδνης,
 405 Ἀθρόαι εὐδασιν, πολιῆς ἀλὸς ἐξαναδῦσαι,
 Πικρὸν ἀποπνέεισαι ἀλὸς πολυβενθέος ὁδμήν.
 Ἐνθα σ’ ἐγὼν ἀγαγῶσα, ἅμ’ ἡοῖ φαινομένηφιν,
 Εὐνάσω ἐξείης· σὺ δ’ ἐὺ κρίνασθαι ἐταίρες
 Τρεῖς, οἳ τοι παρὰ νηυσὶν εὖσσέλμοισιν ἄριστοι.
 410 Πάντα δέ τοι ἐρέω ὀλοφώϊα τοῖο γέροντος.
 Φώκας μὲν τοι πρῶτον ἀριθμήσει, καὶ ἔπεισιν·
 Αὐτὰρ ἐπὴν πάσας πεμπάσσεται, ἥδ’ ἴδεται,
 Λέξεται ἐν μέσσοισι, νομεὺς ὥς πώεσι μῆλων.
 Τὸν μὲν ἐπὴν δὴ πρῶτα κατευνηθέντα ἴδῃσθαι,

“ Circa vero ipsum Phocæ, progenies pulchræ Halosydnae,

405 “ Confertæ dormiunt, e cano mari egressæ,

“ Acerbum spirantes maris profundi odorem.

“ Illuc te ego ducens, simul atque aurora illuxerit,

“ Collocabo ex-ordine: tu vero probe elige socios

“ Tres, qui tibi apud naves transtratas optimi sunt.

410 “ Omnes autem tibi enarrabo astutias ipsius senis.

“ Phocas quidem primum numerabit, et obibit :

“ At postquam omnes per-quinterniones numerarit atque inspexerit;

“ Cubabit in medio, pastor veluti in grege ovium.

“ Hunc quidem ubi primum decubuisse videritis,

409 εὖσσέλμοιο] Eæd. 410 ὀλοφώϊα] A. 2. 3. L. 413 μέσσοισι] Edd.

αἱ διὰ τῆ νήχεσθαι τὴν πορείαν ποιόμεναι· ἡ ἀποδες. Schol. Νέποδες δὲ αὐται, ἃ κατὰ τὴν ἰχθυίαν, ὡς ἀποδες, ἀλλ’ ὡς ὀλιγόποδες, ἡτοι μικρόποδες, καὶ διὰ τῆτο ἐγγὺς ἀποδῶν. — Τινὲς δὲ, νέποδας φώκας φασὶ παρὰ τὸ ποσὶ νέειν, ὃ ἐστὶ νήχεσθαι· ἵνα εἰεν φῶκαι νηζίποδες. — Τινὲς δὲ, — νέποδες, — φασὶ, θαλάσσης αἱ φῶκαι, ὃ ἐστὶ τέκνα· νέπες γὰρ κατὰ τινα γλῶσσαν, ὃ ἀπόγονος. Eustath. Postremam harum explicationum amplectitur Meric. Casaubonus: “ Φῶκαι,” inquit, “ νέποδες· Phocæ natanτες pedibus: “ vel, ut alii, carentes pedibus. Quamvis “ ista auctoritate veterum niti quoque non “ negemus; cum tamen agnoscat in vītu- “ lis marinis pedes — Aristoteles non uno “ loco; et ista alia interpretatio verbi, “ νέποδες, i. e. νηζίποδες, exemplo, quod “ sciam, certo careat; ego prætulerim, ut “ νέποδες: hoc loco Homericō, ἀπόγονοι, sive “ progenies, exponatur.” De numero Ho- meri Edit. Dissertat. I. Atque hoc sensu,

notante Barnesio, usurpatur hæc vox apud Theocritum;

Ἀθανάτοι δὲ καλῶντο, θεαὶ νέποδες γενναῖες.
 Idyll. XVII. 25.

Et apud Callimachum :

— Οὐ γὰρ ἐργάτιν τέφρω
 Τῆν μύσαν, ὡς ὁ Κείος Ὑρίχην νέπες.

Vide et Apollonium, Argonautic. lib. IV. ver. 1745.

Ibid. καλῆς] Vide ad Il. β'. 43.

Ver. 405. Ἀθρόαι εὐδασιν, πολιῆς] Eustathius habet εὐδασ, quod verum est. Ern.

Ver. 408. 412. Εὐνάσω — πεμπάσσεται,] Vide ad Il. α'. 140.

Ibid. ἐὺ κρίνασθαι] Ita edidit Barnesius. Vulgg. εὖ κρίνασθαι.

Ibid. et ver. 530. κρίνασθαι — Κρινάμε- νος] Vide ad Il. α'. 509. et 538.

Ver. 410. ὀλοφώϊα] Schol. Ὀλίβρια, ἡ

- 415 Καὶ τότ' ἔπειτ' ὕμνιν μελέτω κάρτος τε βίη τε·
 Αὔθι δ' ἔχειν μεμαῶτα καὶ ἐσσύμενόν περ ἀλύξαι.
 Πάντα δὲ γιγνόμενος πειρήσεται, ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν
 Ἑρπετὰ γίνονται, καὶ ὕδωρ, καὶ θεισπιδαῆς πῦρ·
 Ὑμεῖς δ' ἀσεμφέως ἐχέμεν, μᾶλλον τε πιέζειν.
 420 Ἀλλ' ὅτε κεν δῇ σ' αὐτὸς ἀνείρηται ἐπέεσσιν,
 Τοῖος ἐὼν, οἷόν κε κατευνηθέντα ἴδῃσθαι,
 Καὶ τότε δὴ σχέσθαι τε βίης, λῦσαί τε γέροντα,
 Ἥρωσ' εἶρεσθαι δὲ, θεῶν ὅστις σε χαλέπτει·
 Νόσον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσειαι ἰχθυόεντα.
 425 "Ως εἰπέσ', ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα.

- 415 " Tum deinde vobis curæ-sit roburque visque;
 " Illic vero tenete obluctantem et nitentem licet elabi.
 " Omnia vero tentabit ut fiat, quæcunque in terra
 " Reptilia sunt, et aqua, et immane-ardens ignis:
 " Vos autem firmiter tenete, magisque premite.
 420 " Sed quando demum te ipse interrogaverit verbis,
 " Talis apparens, qualem decubuisse videritis,
 " Tum vero desiste a vi, solveque senem,
 " Heros: interroga vero, deorum quisnam te affligat;
 " Reditumque, ut per pontum proficiscaris piscosum.
 425 " Sic locuta, pontum subiit fluctuantem.

415 [πειτ'] Eæd. Ibid. ὕμν] Edd. præter R.

ἀπὸ κυρφα, ἢ δόλια. Clark. Ultima significatio est hujus loci. Ern.

Ver. 412. [πιμπάσσειται,] Κατὰ πίντε ἀριθμήσει. Schol

Ver. 413. Λέγεται ἐν μίσσοισι, νομὲς ὧς] Virgil.

Ipsæ, velut stabuli custos in montibus olim —,
 Considit scopulo medius, numerumque recenset.
 Georgic. IV. 433. 436.

Ibid. ἐν μίσσοισι,] Al. ἐν μίσσησι. Clark. Μίσσησι omnes edd. nostræ: cui nescio quare prælatum sit μίσσοισι, quod quidem referri potest ad πῶσις, sed meo sensu melius est μίσσησι, idque referre ad φῶκας. Barnesius nil admonuit, et interpunxit post μίσσοισι, quæ interpunctio est alterius lectionis. Aliæ edd. post μίσσοισι non interpungunt, quod est rectius. Ern.

Ver. 414. et 421. ἴδῃσθαι,] Barnesius edidit ἴδῃσθαι.

Ver. 415. ὕμνιν μελέτω κάρτος τε βίη τε] Virgil.

vim duram et vincula capto
 Tende. ——— Georgic. IV. 399.

Ver. 417. Πάντα δὲ γιγνόμενος πειρήσεται,] Virgil.

Tum variæ illudent species, atque ora ferarum:
 Fiet enim subito sus horridus, atraque tigris,
 Squamosusque draco, et fulva cervice læana;
 Aut acrem flammæ sonitum dabit, atque ita vin-
 clis
 Excidet; aut in aquas tenues dilapsus abibit.
 Georgic. IV. 406.

Fiet aper, modo avis, modo saxum, et, cum vo-
 let, arbor.
 Horat. Sermon. lib. II. Eclog. iii. ver. 73.

Ver. 418. Ἑρπετὰ] Κυρίως μὲν, οἱ ὄφεις: καταχρηστικῶς δὲ ὅν, πάντα τὰ θηρία. Schol.

Ver. 419. Ὑμεῖς δ' ἀσεμφέως ἐχέμεν,] Virgil.

- Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας, ὅθ’ ἔσασαν ἐν ψαμάθοισιν,
 ’Ηῖα· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κίοντι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ’ ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν,
 Δόρπον θ’ ὀπλίσάμεσθ’, ἐπὶ τ’ ἤλυθεν ἀμβροσίη νύξ·
 430 Δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἦμος δ’ ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
 Καὶ τότε δὴ παρὰ θῖνα θαλάσσης εὐρυπόροιο
 ’Ηῖα, πολλὰ θεὸς γενέμενος· αὐτὰρ ἑταίρους
 Τρεῖς ἄγον, οἷσι μάλισα πεποίθεα πᾶσαν ἐπ’ ἰδύν.
 435 Τόφρα δ’ ἄρ’ ἤγ’ ὑποδῦσα θαλάσσης εὐρέα κόλπον,
 Τέσσαρα φωκάων ἐκ πόντε δέρματ’ ἔνεικε·

“ At ego ad naves, ubi stabant in arena,

“ Ibam : multa vero mihi cor agitabat eunti.

“ Cæterum postquam ad navem veni atque mare,

“ Cœnamque apparavimus, et supervenit divina nox ;

450 “ Tum vero obdormivimus in littore maris.

“ Quando vero mane-genita apparuit rosea-digitos aurora,

“ Ac tum quidem ad littus maris vasti

“ Ibam, multum diis supplicans : cæterum socios

“ Tres ducebam, quibus potissimum confidebam ad omne inceptum.

455 “ Interea vero illa ingressa maris latum sinum,

“ Quatuor phocarum ex ponto pelles attulit ;

Sed quanto ille magis formas se vertet in omnes,
 Tanto, nate, magis contendente tenacia vincla.

Georgic. IV. 411.

Nec te decipiat, centum mentita figuras ;

Sed preme, quicquid erit ; dum, quod fuit ante,
 reformet.

Ovid. Metamorph. lib. XI. ver. 254.

Ibid. ἀστεμφίως] Pronunciabatur ἀστεμ-
 φῶς. Vide ad *Il. β’*. 811.

Ver. 420. ὅτε κιν δῆ] Vide ad *Il. ζ’*. 455.
 et 504.

Ibid. ἀνίστηται] *Eustathius* in commen-
 tario citat ἀμίσθηται.

Ibid. ἐπίεσσι,] *Eustathius* ἐπέεσσι. Recte.
Enk.

Ver. 421. Ταῖς ἐὼν, οἷόν κε κατεννηθίντα
 ἰδρῶθι,] *Virgil.*

Donec talis erit, mutato corpore, qualem

Videris, incepto tegeret cum lumina somno.

Georgic. IV. 413.

Ver. 425. Ὡς εἰπῶς, ὑπὸ πόντον ἐδύσατο]
Virgil.

Tantum effata, ———

—— se fluvio Dea condidit alto.

Æn. XII. 885.

Ver. 425. πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα.]
 Poëtice additum est κυμαίνοντα, ut apud
Virgilium alto, et motum aquarum expri-
 mit e demersione repentina Deæ. Vid.
Georg. IV. 529. Enk.

Ver. 426. ἔστασαν] Vide ad *Il. μ’*. 55.

Ver. 427. πόρφυρε] Ἐν βάθει τῆς διανοίας
 διανοίτο, καὶ ἐκινεῖτο, καὶ ἐπαράσσειτο· ὡς περ
 συμβαίνει ἐπὶ τῶν ὑδάτων τὰ ἐκ βάθους κινέ-
 μιναι μιλαίνεσθαι. Schol. Cæterum de
 prosodia vocum πορφῦρα, πορφύρεος· etc.
 Vide ad *Il. α’*. 538. et 482.

Ver. 429. Δόρπον θ’ ὀπλίσάμεσθ’, ἐπὶ τ’
 ἤλυθεν] *Al.* Δόρπον ἄρ’ ὀπλίσάμεσθ’. Καὶ
 ὅρα ὡς διασαφίζεται καὶ ταῦτα ὁ δόρπος ἐν τῷ
 “ ἐπὶ λθεν ἀμβροσία νύξ.” τὸ γὰρ τνικαῦτα
 ἔμβρομα δόρπος λέγεται. *Eustath.* Vide
 supra ad β’. 20.

Ver. 429. et 574. ὀπλίσάμεσθ’.] Simili-
 terque ver. 444. ἐφράσατο. Vide ad *Il. α’*.
 140.

- Πάντα δ' ἔσαν νεόδαρτα· δόλον δ' ἐπεμήδετο πατρί.
 Εὐνὰς δ' ἐν ψαμάθοισι διαγλάψας ἀλίησιν,
 Ἦσο μένος· ἡμεῖς δὲ μάλα σχεδὸν ἤλθομεν αὐτῆς·
 440 Ἐξείης δ' εὐνησε, βάλεν δ' ἐπὶ δέρμα ἐκάσῃ.
 Κεῖθι δὴ αἰνότατος λόχος ἔπλετο· τείρε γὰρ αἰνῶς
 Φωκάων ἀλιοτρεφέων ὀλοώτατος ὀδμή·
 Τίς γὰρ ἂν εἰναλίῳ παρὰ κήτεϊ κοιμηθεῖη;
 Ἄλλ' αὐτὴ ἐσάωσε, καὶ ἐφράσατο μέγ' ὄνειαρ·
 445 Ἀμβροσίην ὑπὸ ῥῖνα ἐκάσῃ θῆκε φέρεσσα,
 Ἦδ' ὃν μάλα πνεύσαν, ὅλεσσε δὲ κήτεος ὀδμήν.
 Πᾶσαν δ' ἡοίην μένομεν τετλήοτι θυμῷ.

“ Omnes vero erant recens-excoriatæ : dolum autem struebat patri.

“ Cubilia porro in arena cum-exsculpisset marina,

“ Sedebat expectans : nos vero valde prope venimus eam :

440 “ Ex-ordine autem ea collocavit, injecitque corium unicuique.

“ Illic sane molestissimæ insidiæ erant : affligebat enim graviter

“ Phocarum in-mari-nutritarum teterrimus odor :

“ Quis enim marinum apud cetum cubare-posset?

“ Sed ipsa servavit et excogitavit magnum auxilium :

445 “ Ambrosiam naribus unicuique supposuit affereus,

“ Dulce admodum spirantem, sustulitque ceti odorem.

“ Totum autem matutinum-tempus expectabamus patienti animo.

438 διαγλάψασα] A. 2. 5. 443 τίς γάρ κ' εἰναλίῳ] Edd. præter R. Melior
 est lectio textus, quam et Eustath. habet. 444 ἐφράσσατο] Edd. vett.

Ver. 434. πᾶσαν ἐπ' ἰθύν.] Ἐπὶ πᾶσαν
 ὁρμὴν καὶ πρᾶξιν. Schol.

Ver. 435. ἦγ'] Leucothea.

Ver. 438. διαγλάψας] Al. διαγνῶψας.
 Clark. Vid. Var. Lect. In ed. Amst. 1650.
 est διαγλύψασα, quo verbo Hesychius in-
 terpretatur διαγλάψασα, sed casu, opinor,
 et errore operatur: alias lectio bona fo-
 ret: nam γλάφειν et γλύφειν idem sunt, ut
 docet Eustath. ad h. l. Altera lectio δια-
 γνῶψασα est nihil aliud nisi vitium opera-
 rum in A. 2. quod ut omnia alia in ed. 5.
 servatum est. Ern.

Ver. 440. δέρμα] Al. δέρματ'.

Ver. 441. κεῖθι δὴ αἰνότατος] Al. Ἐνθα
 κεν αἰνότατος.

Ver. 442. Φωκάων — ὀλοώτατος ὀδμή.]
 Hinc, (notante Duponto, Gnomolog. ad
 hunc locum.) de Menelao Lycophron;

— δυσὸδυμῳς θηρὸς συγκοιμώμενος.

Cassandra ver. 849.

Hinc etiam Φώκης ὁρμὴ pro teterrimo
 odore usurpatur apud Aristophanem, Ves-
 πα, Scen. X. ver. 28.

Ver. 443. Τίς γὰρ ἂν εἰναλίῳ] Al. Τίς
 γάρ κ' εἰναλίῳ. Quod idem.

Ver. 445. Ἀμβροσίην ὑπὸ ῥῖνα — Ἦδ' ὃν μά-
 λα πνεύσαν,] Schol. Ἀμβροσίην νῦν, τὸ θεῖον
 καὶ εὐώδες ἔλαιον. Virgil.

Hæc ait; et liquidum ambrosiæ diffudit odorem,
 Quo totum nati corpus perduxit: at illi
 Dulcis compositis spiravit crinibus aura.

Georg. IV. 415.

Ver. 447. ἡοίην] Τὸν ἀπὸ πρωΐας ἕως ὥ-
 ρας ἔκτης καιρόν. Schol.

Ver. 448. Φῶκαι δ' ἐξ ἄλλος ἦλθον ἀσπλίτες]
 Κνεφαῖται δὲ αἱ φῶκαι ἐξίσαι μᾶλλον· ἦδη μέν-
 τοι καὶ μισημβρίας ἔσσης· καὶ καθεύδουσι τῆς
 θαλάττης ἕξω. Τῷτό τοι καὶ Ὀμηροῖς ἦδει,
 καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ τὸν Μινέλαιον πεποίηκε τῷ
 Τηλεμάχῳ καὶ τῷ Πεισιγέρτῳ περιηγόμενον

- Φῶκαι δ’ ἐξ ἀλὸς ἦλθον ἀολλέες· αἱ μὲν ἔπειτα
 Ἐξῆς ἠυνάζοντο παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 450 Ἐνδῖος δ’ ὁ γέρων ἦλθ’ ἐξ ἀλὸς, εὗρε δὲ φάκας
 Ζαυρεφείας· πάσας δ’ ἄρ’ ἐπώχετο, λέκτο δ’ ἀριθμόν.
 Ἐν δ’ ἡμέας πρώτους λέγε κήτεσιν, εἰδὲ τι θυμῷ
 Ὠῖσθι δόλον εἶναι· ἔπειτα δὲ λέκτο καὶ αὐτός.
 Ἥμεις δ’ αἶψ’ ἰάχοντες ἐπισσύμεθ’· ἀμφὶ δὲ χεῖρας
 455 Βάλλομεν· εἰδ’ ὁ γέρων δολίης ἐπιλήθετο τέχνης·
 Ἄλλ’ ἦτοι πρώτισα λείων γένετ’ ἠϋγένειος,
 Αὐτὰρ ἔπειτα δράκων, καὶ πάρδαλις, ἥδὲ μέγας σῦς·
 Γίνετο δ’ ὑγρὸν ὕδωρ, καὶ δένδρεον ὑψιπέτηλον.

“ Phocæ vero e mari venerunt confertæ: illæ quidem deinde

“ Ordine cubabant juxta littus maris.

- 450 “ Meridianus autem senex exiit e mari, invenitque Phocas

“ Obesas: omnes vero obibat, recensuitque numerum.

“ Nos autem primos recensuit inter cetos, neque omnino in animo

“ Suspiciabatur dolum esse: deinde autem decubuit et ipse.

“ Nos vero protinus vociferantes irruimus; circumque manus

- 455 “ Jecimus; neque senex dolosæ obliviscebatur artis:

“ Sed primum quidem leo factus est magnis-jubis,

“ At deinde draco, et panthera, atque ingens sus;

“ Factus est etiam liquida aqua, et arbor alto-vertice-comans.

454 αἶψ’] abest F. A. 1. 458 γένετο] F.

τὴν κοίτην αὐτῶν τήνδε. *Ælian. de Animal. Lib. IX. cap. 50.*

Ver. 450. Ἐνδῖος δ’ ὁ γέρων ἦλθ’ ἐξ ἀλὸς,] Virgil.

—— medium Sol igneus orbem

Hauserat. ———

Cum Proteus, consueta petens e fluctibus antra, Ibat. ——— *Georg. IV. 426. 429.*

Ver. 451. ἄρ’] *Ut prædixerat Eidothea. ver. 411.*

Ibid. λέκτο δ’ ἀριθμόν.] Vide supra ad ver. 415.

Ver. 454. Ἥμεις δ’ αἶψ’ ἰάχοντες ἐπισσύμεθ’.] Virgil.

Vix defessa senem passus componere membra, Cum clamore ruit magno, manicisque jacentem Occupat. ——— *Georg. IV. 438.*

Ver. 455. εἰδ’ ὁ γέρων δολίης ἐπιλήθετο τέχνης· Ἄλλ’ ἦτοι πρώτισα λείων etc.] Virgil.

—— Ille suæ contra non immemor artis, Omnia transformat sese in miracula rerum; Ignemque, horribilemque feram, fluviumque liquentem. *Georg. IV. 440.*

Nam modo te juvenem, modo te videre leonem; Nam violentus aper; nunc, quem tetigisse timerent,

Anguis eras: modo te faciebant cornua taurum: Sæpe lapis poteras, arbor quoque sæpe videri: Interdum faciem liquidarum imitatus aquarum Flumen eras; interdum undis contrarius ignis.

Ovid. Metamorph. VIII. 732.

Ἡ πολυπρόσωπος εἰς ἅπαντα ἀβέλειται Πρωτεύς μεταμῶρφωσις, ποιητικοὶ καὶ τεράστιοι μῦθοι δοκῶσιν, εἰ μὴ τις ἑρμηνεία ψυχῇ τὰς οὐμπίας Ὀμήρου τελετὰς ἱεροφαντήσῃ. Τὴν ἔν προμήτορα τῶν ὄλων ὑφίσταται γένεσιν, ἀφ’ ἧς τὸ πᾶν ῥιζωθὲν, εἰς ὃ νῦν βλέπομεν ἦκει κατὰσημα. *Heraclid. Pontic.* Ὁ μὲν γὰρ Ποιητὴς περὶ τῶτων ἀποδιδύς, φησὶν ἐν οἷς περὶ Πρωτεύς καὶ Εἰδοθείας ἀλληγορεῖ· τὸ μὲν πρῶτον καὶ ἀρχικώτατον αἴτιον Πρωτεῖα

- Ἡμεῖς δ' ἀσεμφές ἔχομεν τετλήοτι θυμῷ.
 460 Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀνίαζ' ὁ γέρον, ὀλοφώϊα εἰδώς,
 Καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσιν ἀνειρόμενος προσέειπεν·
 Τίς νύ τοι, Ἀτρείος υἱέ, θεῶν συμφράσσατο βελὰς,
 "Ὅφρα μ' ἔλοις ἀέκοντα λοχησάμενος; τέο σε χρεή;
 "Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 465 Οἷσθα, γέρον· τί με ταῦτα παρατροπέων ἐρεΐνεις;
 'Ὡς δὴ δῆδ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύκομαι, εἰδὲ τι τέκνωρ
 Εὐρέμεναι δύναιμαι, μινύθει δέ μοι ἔνδοθεν ἦτορ.
 Ἀλλὰ σύ πέρ μοι εἶπες, (θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασιν,)
 "Ὅστις μ' ἀθανάτων πεδάα καὶ ἔδῃσε κελεύει·
 470 Νόσον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσομαι ἰχθυόεντα.

" Nos vero firmiter tenebamus constanti animo.

460 " Sed cum jam angustabatur senex, versutias sciens,

" Tunc vero me verbis interrogans allocutus est;

" Quisnam tibi, Atrei fili, deorum contulit consilia,

" Ut me caperes invitum insidiatus? cujusnam-rei tibi opus?

" Sic ait; at ego ipsum respondens allocutus sum:

465 " Scis, senex; quid me ista decipiens interrogas?

" Quod jam diu in insula detineor, neque ullo-pacto finem

" Invenire queo; conficitur autem mihi intus cor.

" Sed tu saltem mihi dic, (dii etenim omnia sciunt;)

" Quisnam me immortalium detineat, et mihi impediat iter;

470 " Reditumque, ut per pontum proficiscar piscosum.

471 ὁ δὲ μ' αὐτίκ'] R. conf. ver. 491.

καλῶν, τὴν δὲ εἰς εἶδη τρεπομένην ἔσαν, Εἰ-
 δοθῆσαν. *Sextus Empiricus, advers. Mathe-*
matics, lib. VIII. Aliam hujus loci ex-
 plicationem videas apud *Diodorum Sicu-*
lum, Bibliothec. Hist. lib. I. Sect. 2. pag.
 56. al. 59. Vide et supra ad ver. 417.

Ver. 456. Ἀλλ' ἦτοι πρώτιστα] *Clemens*
Alexandrinus, Pædagog. Lib. III. cap. 1.
 sub initio, citat ἦτοι μὲν πρώτιστα.

Ver. 457. καὶ πάροδαλις,] *Clemens Alex-*
andrinus, ibid. legit ἢ πάροδαλις. *Al. πάρο-*
δαλις.

Ibid. ἥδὲ μέγας οὖς] Vide ad *Il. γ'. 363.*

Ver. 460. Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀνίαζ' ὁ γέρον,]
Virgil.

Verum ubi nulla fugam reperit fallacia, victus

In sese redit, atque hominis tandem ore locutus.

Georg. IV. 443.

Ibid. et ver. 598. ἀνίαζ' — ἀνιάζουσιν]
 Vide ad *Il. γ'. 103.* et *δ'. 24.*

Ver. 461. 462. προσέειπεν Τίς νύ τοι,]
Scr. προσέειπε. Ern.

Ver. 462. Τίς νύ τοι, Ἀτρείος υἱέ,] *Virgil.*

Nam quis te, juvenum confidentissime, nostras
 Jussit adire domos? quidve hinc petis? —

Georg. IV. 445.

Ibid. συμφράσσατο] Apud *Eustathium*
 in commentario συμφράσσατο. Quod ante-
 penultimam corripit. Vide ad *Il. α'. 140.*

Ver. 463. τέο σε χρεή;] Vide supra ad
 γ'. 14.

Ver. 465. Οἷσθα, γέρον.] *Virgil.*

Scis, Proteu, scis ipse. — *Georg. IV. 447.*

Ibid. τί με ταῦτα παρατροπέων ἐρεΐνεις;]
Henricus Stephanus parenthesi hæc in-
 cludenda censet.

“Ὡς ἐφάμην· ὁ δὲ μ’ αὖτις ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Ἀλλὰ μάλ’ ὤφελλες Διὶ τ’ ἄλλοισιν τε θεοῖσιν
 ῥέξας ἱερὰ κάλ’ ἀναβαινέμεν, ὄφρα τάχιστα
 Σὴν ἐς πατρίδ’ ἴκοιο, πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον.

475 Οὐ γάρ τοι πρὶν μοῖρα φίλῃς τ’ ἰδέειν, καὶ ἰκέσθαι
 Οἶκον εὐκτίμενον, καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Πρὶν γ’ ὅτ’ ἂν Αἰγύπτῳ διῖπετέος ποταμοῖο
 Αὖτις ὕδωρ ἔλθῃς, ῥέξῃς δ’ ἱερὰς ἐκατόμβας
 Ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοῖ ἔρανὸν εὐρὺν ἔχῃσι.

480 Καὶ τότε τοι δώσῃσιν ὁδὸν θεοὶ, ἣν σὺ μενοινᾷς.

“Ὡς ἔφατ’· αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
 Οὐνεκά μ’ αὖτις ἄνωγεν ἐπ’ ἡεροειδέα πόντον

“ Sic dicebam; ille vero me rursus respondens allocutus est;

“ Atqui omnino debebas Jovique aliisque diis

“ Sacris opimis factis, naves-conscondere, ut citissime

“ Tuam in patriam venires, navigans per nigrum pontum.

475 “ Non enim tibi prius fatum-est amicosque videre, et venire

“ Ad domum bene-ædificatam, et tuam in patriam terram,

“ Quam Ægypti a-Jove-fluentis fluvii

“ Rursus ad aquas redieris, fecerisque sacras hecatombas

“ Immortalibus diis, qui cælum latum tenent.

480 “ Et tunc tibi dabunt viam dii, quam tu cupis.

“ Sic dixit; at mihi confractum est carum cor,

“ Eo quod me rursus jubeat per obscurum pontum

472 ἄλλοισί τε] R.

Ibid. ἐρεῖνεῖς] *Al. ἀγορεύεις.*

Ver. 472. ἄλλοισιν τε θεοῖσιν] Vid. Ver. Lect. *Ern.*

Ver. 473. κάλ’] Similiterque infra ver. 591. et 749. καλόν. Vide ad *Il.* β’. 43.

Ver. 477. Αἰγύπτῳ] Αἴγυπτος ὁ Νεῖλος πρότερον ἐκαλεῖτο. *Schol.* Vide infra ad ver. 581. *Clark.* Contra *Eratosthenem*, qui *Homero* Nilum et ostia ejus ignota fuisse dicebat, disputat *Strabo* L. I. p. 29. concedens Nili nomen ei ignotum fuisse videri, sed non flumen ipsum, idque ab eo *Ægyptum* appellatum. Add. *Perizon.* *Origg.* *Ægypt.* p. 12. sq. ubi et de nominis etymologia agit, disputans et flumen et regionem a nigro colore dictum. *Ern.*

Ibid. διῖπετέος ποταμοῖο] Τῇ ὑπὸ Διὸς πληρημένῃ. *Schol.* “ *Homere* appelle non “ seulement les torrens, mais generale-

“ ment tous les fleuves, διῖπετίας, descen-
 “ dus de Jupiter, parce que les pluyes
 “ les grossissent.” *Dacier.* Θεωμάσι τις
 ἂν τὰς τὸν ποταμὸν οἰηθέντας, ὃν Ὅμηρος Αἴ-
 γυπτῶν ποταμὸν κέκληκε, διῖπετῇ εἰρησθαι,
 διὰ τὸ ἀφανεῖς ἔχειν τὰς πηγὰς κατὰ τὰς
 Αἰγυπτίους ἐν ἑρανῶ, καὶ ἔρανόν τινι ῥεῖν λέγει
 γὰρ, “ Οὐ γάρ τοι πρὶν μοῖρα φίλῃς ἰδέειν,
 “ Πρὶν γ’ ὅταν Αἰγύπτῳ διῖπετέος ποταμοῖο
 “ Αὖτις ὕδωρ ἔλθῃς.” — Διῖπετεῖς ἔν λέγει
 τὰς ποταμὸς, ἐκ Διὸς τὰς γεγεννημένους —
 τῷτο δὲ, ὅτι φύσει οἱ ποταμοὶ ἐκ Διὸς γεννώ-
 νται ὡς πρὶν, (*Odyss.* i. 111.) “ Καὶ σφιν
 “ Διὸς ὁμῆρος ἀέξει.” — *Zηνόδοτος* δὲ, διῖπετῇ,
 τὸν διανῆ ἀποδίδωσιν. *Porphyr.* *Quæst.*
Homeric. 28. Vide infra ad ver. 581.

Ibid. et ver. 581. διῖπετέος] De prosodia
 verbi vide ad *Il.* π’. 174.

Ver. 482. ἄνωγεν] Postulat *Temporum*

- Αἴγυπτόνδ' ἶναι, δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλέην τε.
 Ἄλλὰ καὶ ὥς μιν ἔπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 485 Ταῦτα μὲν ἔτω δὴ τελέω, γέρον, ὥς σὺ κελεύεις.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἶπε καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,
 Εἰ πάντες σὺν νηυσὶν ἀπήμονες ἦλθον Ἀχαιοὶ,
 Οὓς Νέστωρ καὶ ἐγὼ λίπομεν Τροίηθεν ἰόντες,
 Ἥε τις ὧλετ' ὀλέθρῳ ἀδευκέϊ ἥς ἐπὶ νηὸς,
 490 Ἥε φίλων ἐν χερσὶν, ἐπεὶ πόλεμον πολύπνευσεν;
 "Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὖτις ἀμειβόμενος προσέειπεν·

" In Ægyptum ire, longum iter difficileque.

" Verum etiam sic ipsum verbis respondens allocutus sum;

485 " Ista quidem sic demum perficiam, senex, ut tu præcipis :

" Sed age mihi hoc dic et vere enarra;

" An omnes cum navibus incolumes redierunt Achivi,

" Quos Nestor et ego reliquimus a Troja profecti,

" An quisquam periit morte inopinata, sua in nave,

490 " Aut amicorum in manibus, postquam bellum confecerit?

Sic dicebam; ille vero me rursus respondens allocutus est;

485 δὴ ἔτω] R. vid. not. 491 αὐτίκ'] R. ut ver. 471. 492 μή με] Edd. vett. præter R. με saltem delendum erat. 494 ἄκλαυτον] R. quæ tamen alibi ut λ'. 54. 72. habet ἄκλαυτον quod mollius est, cum cæteræ habent ἄκλαυτον, quæ hic ἄκλαυτον. Ibid. ἐπεὶ κ'] Ead.

ratio ut ἀνωγειν hoc in loco sit ab *Aoristo* ἄνωγον. Vide ad II. 9. 522.

Ver. 485. ταῦτα μὲν ἔτω δὴ τελέω,] Vulgati habent Ταῦτα μὲν δὴ ἔτω τελέω. Atque ita etiam edidit *Barnesius*; et in annotationibus, "*Amphimacer*," inquit, "in "*Primo loco*." Quod (ut opinor) in hujusmodi carmine ferri non potest. Exemplum quidem hujus rei citat vir eruditus ex *σ'*. 246. infra, ubi in vulgatis legitur, Πλειόνες κεν μνηστῆρες ἐν ὑμπερίροις δόμοισι. Verum cum Exemplum istud unicum sit, mendum aliquod et ibi irrepsisse crediderim. Cæterum hoc in loco Editiones nonnullæ, transpositis solummodo vocibus δὴ οὕτω, habent Ταῦτα μὲν οὕτω δὴ τελέω· atque ita etiam legitur in MS. Collegii Corporis Christi Cantabr. Optima autem videtur hæc lectio, firmaturque porro ex λ'. 547. infra, ubi similem phrasin usurpat *Poëta*, nec inter se variant Exemplaria:

Τῷτο μὲν ἔτω δὴ ἔσται ἔπος. —————

Clark. Recte hanc lectionem restituit

Clarkius, quæ est edd. veterimarum, *Flor.* et *Aldd. Lovan.* item *Eustathii* in *Comm. Romana* habet δὴ ἔτω, inde in alias fluxit. Sed in ea puto esse id factum errore operarum, cum et alias tales transpositiones in ea et in aliis viderim. *Barnesius* e *Schreveliana* sumsit, ut alia. Quædam recentiores habent etiam τελέσω. *Ern.*

Ver. 489. ἀδευκέϊ] Ἀπροδοκήτῳ, χαλεπῶ. *Schol.*

Ver. 491. αὖτις] *Al.* αὐτίκ'.

Ver. 492. τί με ταῦτα διείρει,] *Al.* μὴ ταῦτα διείρει.

Ver. 494. Δὴν ἄκλαυτον ἔσεσθαι, ἐπὶ νηὶ] *Al.* Δὴν ἄκλαυτον ἔσεσθαι, ἐπεὶ κ' εὔ. *Clark.* Vid. *Var. Lect.*

Ver. 495. Πολλοὶ μὲν γὰρ τῶνδ' ἴσθαι,] *Al.* Πολλοὶ μὲν γὰρ τῶνδ' ἴσθαι. *Al.* Πολλοὶ μὲν τῶνδ' ἴσθαι.

Ver. 496. Ἀρχαὶ δ' αὖ δύο μῆνοι] Τὸν Αἴαντα τὸν Λοκρὸν λέγει, καὶ τὸν Ἀγαμέμνονα· καὶ γὰρ αὐτὸς ἔδιδωκε εἰς τὴν αὐτὴν παρῆν οἰκίαν. *Schol.*

Ver. 497. μάχῃ δέ τι ναὶ σὺ παρῆσθα·]

- ’Ατρείδῃ, τί με ταῦτα διείρεαι; ἐδέ τί σε χρεῖ
 ’Ιδμεναι, ἐδέ δαῖναι ἐμὸν νόον· ἐδέ σε φημί
 Δὴν ἄκλαυτον ἔσεσθαι, ἐπὴν εὖ πάντα πύδῃαι·
 495 Πολλοὶ μὲν γὰρ τῶνδε δάμεν, πολλοὶ δὲ λίποντο·
 ’Αρχοὶ δ’ αὖ δύο μῆνοι ’Αχαιῶν χαλκοχιτώνων
 ’Εν νόσῳ ἀπόλοντο· μάχη δέ τι καὶ σὺ παρῆσθα·
 Εἷς δ’ ἔτι περ ζωὸς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ.
 Αἴας μὲν μετὰ νηυσὶ δάμῃ δολιχηρέτμοισι·
 500 Γυρῆσιν μὲν πρῶτα Ποσειδάων ἐπέλασσε

- “ Atride, quid me ista interrogas? neque omnino te oportet
 “ Scire, neque explorare meum animum; neque te puto
 “ Diu absque-lachrymis fore, postquam bene omnia audieris:
 495 “ Multi etenim illorum domiti sunt, multi vero relictī:
 “ Duces autem duo soli Achivorum ære-loricatorum
 “ In reditu perierunt; (pugnæ autem et tu interfuisti:)
 “ Unus vero adhuc alicubi vivus detinetur lato in ponto.
 “ Ajax quidem apud naves domitus est longis-remis-instructas:
 500 “ Ad Gyras quidem primum Neptunus admovit

495 πολλοὶ γὰρ τῶν etc.] Edd. præter R. τῶν] R. 497 τι] abest A. quod
 perimit versum. 500. 501 Γυρῆσι — Πέτραις] R. ut et aliæ quædam re-
 centiores, vid. not.

Al. μάχη δέ τι. Quæ et potior videtur
 lectio. Ita infra ver. 608. — ’Ιθάκη δέ
 τε καὶ περὶ πασέων. Clark. Et ea lectio in
 Iliade aliquoties bene Homero restituta
 hic quoque debet in textum recipi.
 Nam τὶ sensum hic commodum habere
 non potest. Ern.

Ver. 498. εὐρέϊ πόντῳ] Al. εὐρέϊ κόσμῳ.
 Minus recte. Nam vox Κόσμος isto sensu
 apud Homerum non occurrit. Clark. Non
 istud pro varietate lectionis commemo-
 randum erat, quod est e Τζετζæ Chiliadi-
 bus. Ern.

Ver. 499. Αἴας μὲν μετὰ νηυσὶ δάμῃ] Aja-
 cem hunc fulmine a Minerva ictum refert
 Virgilius;

Ipsa, Jovis rapidum jaculata e nubibus ignem,
 Disjecitque rates, evertitque æquora ventis:
 Illum expirantem transfixo pectore flammās
 Turbine corripuit, scopuloque infixit acuto.

Æn. I. 46.

Item Silius Italicus:

Qualis Oiliades, fulmen jaculante Minerva,
 Surgentes domuit fluctus ardentibus ulnis.

Lib. XIV. ver. 480.

“ Plinius notat Ajacis picturam fulmine
 “ percussī, Apollodori opus Atheniensis, a
 “ se visam Pergamo. Solus fere Timæus
 “ Siculus, Histor. l. II. Ajacem iram
 “ Neptuni evasisse scribit; Μετὰ τὴν Τροί-
 “ ας ἄλωσιν, πολλοὶ τῶν Λοκρῶν περὶ τῆς
 “ Γυρῆς ναυαγησάντων ἀντρεῖσθαι· οἱ δὲ λοι-
 “ πὸι σὺν Αἴαντι μόλις εἰς Λοκρίδα διεσώθη-
 “ σαν. Φθαρὰς δὲ καὶ λοιμὸν τὴν χώραν αὖ-
 “ τῶν, μετὰ τὸ τρίτον ἔτος, ἔχοντων, διὰ τὴν
 “ μίξιν ἀθέμιτον Αἴαντος τῇ Κασάνδρᾳ, ἔχρη-
 “ σεν ὁ Θεὸς, εἰς ἔτη χίλια τὴν Ἀθήνην τὴν
 “ ἐν Ἰλίου, ἰλᾶσκεισθαι, πέμποντας δύο παρ-
 “ θένες ἐπὶ κλήρῳ. Vide Eliæ Schedii de
 “ diis Germanis, l. II. c. 33. p. 398. Aja-
 “ cis hujus historiam vid. in Brevibus
 “ Scholiis ad Iliad. v. ver. 66.” Barnesius.

Ver. 500. Γυρῆσιν] Πέτραις πλησίον Μυ-
 κόνος τῆς νήσου, ἕως καλυμέναις, ἐπεὶ εἰσι πε-
 ριφερεῖς. Schol.

Ibid. μὲν] Eustathius in commentario
 videtur legisse μιν. Clark. Non videtur
 sic legisse, sed sic recitat versum, eaque
 est vera lectio. Nam accusativus alius
 non est, μὲν temere repetitum est e versu
 præcedente. Sed cur non pariter vidit,

Πέτρῃσιν μεγάλῃσι, καὶ ἐξεσάωσε θαλάσσης.
 Καί νύ κεν ἔκφυγε κῆρα, καὶ ἐχθόμενός περ Ἀθήνη,
 Εἰ μὴ ὑπερφίαλον ἔπος ἔκβαλε, καὶ μέγ' ἀάσθη.
 Φῆ ῥ' ἀέκητι θεῶν φυγέειν μέγα λαῖτμα θαλάσσης.

- 505 Τῷ δὲ Ποσειδάων μεγάλ' ἔκλυεν αὐδῆσαντος.
 Αὐτίκ' ἔπειτα τρίαῖναν ἑλὼν χερσὶ σιβαρῆσιν,
 Ἦλασε Γυραίην πέτρην, ἀπὸ δ' ἔσχισεν αὐτήν.
 Καὶ τὸ μὲν αὐτόθι μεῖνε, τὸ δὲ τρύφος ἔμπεισε πόντω,
 Τῷ ῥ' Αἴας τὸ πρῶτον ἐφεζόμενος μέγ' ἀάσθη.
 510 Τὸν δ' ἐφόρει κατὰ πόντον ἀπείρονα κυμαίνοντα.
 Ὡς ὁ μὲν ἔνθ' ἀπόλωλεν, ἐπεὶ πῖεν ἀλμυρὸν ὕδωρ.
 Σὸς δὲ παρ' ἔκφυγε κῆρας ἀδελφεός, ἡδ' ὑπάλυξεν,
 Ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι· σάωσε δὲ πότνια Ἥρη.

“ Petras ingentes, et servavit e mari.

“ Et sane effugisset mortem, invisus licet Palladi,

“ Nisi superbum dictum protulisset, et in magnum incidisset malum:

“ Dixit nempe, invitis diis, se effugiturum ingentes fluctus maris.

- 505 “ Hunc autem Neptunus magnifica auditiv jactantem :

“ Statim deinde, tridente sumpto, manu forti,

“ Percussit Gyræam petram, absciditque ipsam :

“ Et unum quidem illic manebat, alterum vero frustum incidit mari,

“ Cui scilicet Ajax primum insidens valde perculsus erat ;

- 510 “ Illum autem ferebat in mare ingens, undosum.

“ Sic ille quidem ibi periit, postquam bibisset salsam aquam.

“ Tuus vero utcunque effugit mortem frater, atque elapsus est,

“ In navibus cavis : servavit enim veneranda Juno.

519 ὅτε δὴ καὶ κείθιν] R. Eustath. tamen καὶ κείθιν. Contractio illa alias frequens apud Homerum.

Eustathium habere γυρῆσι et πέτρῃσι, quod verum est. Vid. Var. Lect. Ern.

Ibid. ἐπίλασσι] Vide ad II. v' 1.

Ver. 502. καὶ ἐχθόμενός περ Ἀθήνη,] Vide supra ad γ'. 135.

Ver. 503. Εἰ μὴ ὑπερφίαλον ἔπος ἔκβαλε,]

Ἀχαλίνων φορέων,

Ἀνόμω τ' ἀερόσυνας

Τὸ τέλος δυσυχία.

Euripid. Bacch. ver. 385.

Ἡ γλῶσσα πολλὰς εἰς ἐλπίδας ἤγαγεν.

Grotius, Excerpt. ex incertis auctori-
bus, ver. 317.

Ibid. ἐκβαλε,] Al. ἔβαλε, et ἔκφατο.

Ibid. et ver. 509. ἀάσθη.] Vide ad II. i'. 116.

Ver. 504. Φῆ ῥ' ἀέκητι θεῶν φυγέειν μέγα λαῖτμα θαλάσσης.] Hinc Seneca:

Tandem occupata rupe, furibundum intonat,
 Superasse nunc se pelagus atque ignes; juvat
 Vicisse cælum, Palladem, fulmen, mare.

Agamemnon, ver. 534.

Et Quintus Calaber, ver. 564.

Φῆ δὲ καὶ εἰ μάλα πάντες Ὀλύμπιοι εἰς ἱκανταί
 Χαόμενοι, καὶ τᾶσαν ἀναστήσαντι θαλάσσαν,
 Ἐκφυγέειν· ἀλλ' ἐδὲ θεῶν ὑπάλυξεν ὁμοκλήν.

Ver. 505. Τῷ δὲ Ποσειδάων etc.] Seneca:

- ’Αλλ’ ὅτε δὴ τάχ’ ἔμελλε Μαλειάων ὄρος αἰπὺ
 515 Ἰξεσθαι, τότε δὴ μιν ἀναρπάξασα Φύελλα
 Πόντον ἔπ’ ἰχθυόεντα φέρεν, μεγάλα σενάχοντα,
 Ἀγρῆ ἔπ’ ἐσχατιὴν, ὅθι δώματα ναῖε Θυέσης
 Τοπρίν, ἀτὰρ τότ’ ἔναιε Θυεσιάδης Αἰγισθος.
 Ἀλλ’ ὅτε δὴ καὶ κεῖθεν ἐφαίνετο νόσος ἀπήμων,
 520 Ἀψ δὲ θεοὶ ἔβρον σρέψαν, καὶ οἴκαδ’ ἵκοντο·
 Ἦτοι ὁ μὲν χαίρων ἐπεβήσετο πατρίδος αἴης,
 Καὶ κύνει ἀπτόμενος ἦν πατρίδα· πολλὰ δ’ ἀπ’ αὐτῆς
 Δάκρυα θερμὰ χέοντ’, ἐπεὶ ἀσπασίως ἴδε γαῖαν.
 Τὸν δ’ ἄρ’ ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε σκοπὸς, ὃν ῥα καθεῖσεν
 525 Αἰγισθος δολόμητις ἄγων· ὑπὸ δ’ ἔσχετο μισθὸν,
 Χρυσῆ δοιὰ τάλαντα· φύλασσε δ’ ὄγ’ εἰς ἐνιαυτὸν,

“ Sed quando jam statim erat ad Malearum montem arduum

515 “ Perventurus, tum vero ipsum abreptum procella

“ Pontum per piscosum tulit, valde ingemiscentem,

“ Agri ad extremam-oram, ubi ædes habitabat Thyestes

“ Prius, at tunc habitabat Thyestiades Ægisthus.

“ Sed cum jam et illinc apparebat reditus incolumis,

520 “ Retro vero dii ventum verterunt, et illi domum venerunt;

“ Sane ille quidem gaudens ingressus est patriam terram,

“ Et osculabatur attingens suam patriam: multæ vero ab ipso

“ Lachrymæ calidæ effundebantur, quia lubenter vidit terram.

“ Hunc autem a specula conspexit speculator, quem constituerat

525 “ Ægisthus dolosus, ducens: promisit autem mercedem

“ Auri duo talenta; observabat vero hic toto anno,

520 τρέψαν] A. 2. 3. Sic et Eustath. p. 1505. 28. et 45. quo loco tamen habet τρέψαι ἢ σρέψαι.

plura cum auderet furens,
 Tridente rupem subruit pulsam pater
 Neptunus, imis exerens undis caput;
 Solvitque montem, quem cadens secum tulit:
 Terraque et igni victus et pelago jacet.
 Agamemnon, ver 542.

Δὴν γάρ οἱ νεμέσῃσεν ὑπέρβιος Ἑννοσίγαιος·
 Εὔτε μιν εἰσινύσεν ἰσαπτουμένων χειρὶ πίττης
 Γυραίης, καὶ οἱ μίγα κώσατο, σὺν δ’ ἵτιναξέ
 Πόντον ὁμῶς καὶ γαῖαν ἀτιγίτον
 — ἀτίσχισε δ’ εἰς ἄλλα πίττην
 Εὐρέα, τῇ περ ἐκύνος ἐαῖς ἐπιμαλίοτο χερσὶ.
 Quintus Cal. 567. 573.

Ver. 507. 523. 529. 535. ἴσχισεν —
 ἀσπασίως — ἐφράσσατο — Δειπνίσσας,] Vi-
 de ad Π. α. 140.

Ver. 509. ρ] Ut dictum est. ver. 500.
 505.

Ver. 510. Τὸν δ’ ἐφόρει κατὰ πόντον]

Αἴας δ’ ἄλλοτε μὲν περινήχετο δέρας νηὸς,
 Ἄλλοτε δ’ αὖ χεῖρεσσι διήκνυε ἀλμυρὰ βένθην.
 Quintus Cal. 546.

Ver. 511. “Ὡς ὁ μὲν ἔνθ’ ἀπόλυνεν, ἔσει
 πτείν ἀλμυρὸν ὕδαρ.] Τῶτον δὲ τὸν εἶχον φασὶν
 οἱ Παλαιοὶ ἐν ἑξομῇ ἐκδόσει φέρεσθαι, διὰ τὸ
 λίαν εὐτελές. Eustath.

Ver. 515. σώσας δὲ πότνια Ἥρη] Τετέστιν
 ἀλληγορικῶς ὁ ἀῆρ, εὐκρατον πνέων. Eustath.

Ver. 514. et 519. ὅτε δὴ] Similiterque

- Μὴ ἐ λάθοι παριῶν, μνήσαιτο δὲ θέριδος ἀλκῆς.
 Βῆ δ' ἴμεν ἀγγελιέων πρὸς δῶματα ποιμένι λαῶν.
 Αὐτίκα δ' Αἴγισθος δολίην ἐφρέσσατο τέχνην·
 530 Κρινάμενος κατὰ δῆμον εἵκοσι φῶτας ἀρίστους,
 Εἶσε λόχον, ἐτέρωδι δ' ἀνάγει δαῖτα πένεσθαι.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ καλέων Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 Ἴπποισιν καὶ ὄχεσφιν, αἰκία μερμηρίζων.
 Τὸν δ' ἐκ εἰδότη ὀλεθρον ἀνήγαγε, καὶ κατέπεφνε
 535 Δειπνίσσας, ὥς τις τε κατέκτανε βῆν ἐπὶ φάτῃ.
 Οὐδέ τις Ἀτρεΐδῃ ἐτάρων λίπεδ', οἳ οἱ ἔποντο,
 Οὐδέ τις Αἰγίσθῃ· ἀλλ' ἔκταθεν ἐν μεγάροισιν.
 "Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ·
 Κλαῖον δ' ἐν ψαμάθοισι κατῆμενος· ἐδὲ νύ μοι κῆρ

" Ne ipsum lateret accedens, recordareturque strenuæ fortitudinis.

" Perrexit autem ire annunciaturus ad ædes pastori populorum.

" Statim vero Ægisthus dolosam excogitavit fraudem:

530 " Electis ex plebe viginti viris optimis,

" Constituit insidias, et ab-altera-parte jussit convivium apparari.

" At ipse ivit invitans Agamemnonem, pastorem populorum,

" Equis et curribus, nefanda animo-agitans.

" Hunc autem non fati providentem reduxit, et trucidavit

535 " Convivio-exceptum, ut si quis interfecerit bovem ad præsepe:

" Neque quisquam Atridæ sociorum relictus est, qui eum sequebantur,

" Neque quisquam Ægisthi; sed trucidati sunt in ædibus.

" Sic dixit; at mihi confractum est carum cor:

" Flebam autem in arenis sedens; neque mihi cor

529 Αὐτίκ' Αἴγισθος] F. A. L. male. 533 Ἴπποισι καὶ] R. recte.

infra ver. 545. ὅπως κεν δή. Vide ad Il. ζ'. 433. et 504.

Ibid. Μαλειῶν] Ἀπρωτήριον τῆς Λακωνικῆς. Schol.

Ver. 520. στρέψαν,] *Al.* τρέψαν.

Ver. 521. Ἦτοι ὁ μὲν χαίρων] *Eusta-*thius in commentario citat, Αὐτὸς μὲν χαίρων.

Ibid. ἐπιβήσατο] Vide ad Il. β'. 35. et ε'. 109. *Al.* ἐπιβήσατο.

Ver. 524. ὃν ῥα] *Quem* scilicet.

Ver. 531. Εἶσε λόχον,] *Barnesius* de suo edidit Εἶσε λόχονδ'. Quam lectionem confirmari existimat ex *Odyss.* ζ'. 217. Sed minus recte. Nam isto quidem in loco necessario legendum est "λόχονδε," quia

præcedit "κρίνομι." At hic recte se habent Vulgati; ut liquet ex aliis locis ubi eandem phrasin usurpat Poëta:

——— πυκινὸν λόχον εἶσαν, ἄγοντες.

Iliad. δ'. 592.

Κρίνας ἐκ Λακίης εὐρέως φῶτας ἀρίστους,
 Εἶσε λόχον. —————

ζ'. 188.

Ver. 533. Ἴπποισιν καὶ] *Vid.* Var. *Lect. Ern.*

Ver. 535. Δειπνίσσας, ὥς τις τε κατέκτανε βῆν ἐπὶ φάτῃ.] *Euripid.*

Κτενὶ νιν ἢ τεθ' ἄλοχος, οἰκὸς πικρά· ———
 Καὐτόν τε τῦτον πῆλεκυν ἐξέρασ' ἄνω.

Hecub. ver. 1277. 1279.

- 540 "Ἦδ' ἐτι ζῶειν, καὶ ὄρᾱν φάος ἡελίοιο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενός τ' ἐκορέσθην,
 Δὴ τότε με προσέειπε γέρων ἄλιος νημερτής·
 Μηκέτι, Ἀτρείος υἱέ, πολὺν χρόνον ἀσκελές οὔτω
 Κλαῖ', ἐπεὶ ἐκ ἄνυσίν τινα δῆομεν· ἀλλὰ τάχιστα
 545 Πείρα, ὅπως κεν δὴ σὴν πατρίδα γαῖαν ἴκηαι.
 "Ἡ γάρ μιν ζῶν γε κιχήσεται, ἥ κεν Ὀρέσῃς
 Κτεῖνεν ὑποφθάμενος· σὺ δέ κεν τάφῳ ἀντιβολήσῃς.
 "Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐμοὶ κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
 Αὔτις ἐνὶ στήθεσσι, καὶ ἀχρυμένῳ περ, ἰάνθη·
 550 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τέτρε μὲν δὴ οἶδα· σὺ δ' ἐ τρίτον ἄνδρ' ὀνόμαζε,
 "Ὅστις ἔτι ζῶς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ,

- 540 " Volebat amplius vivere, et videre lumen solis.
 " At postquam flendoque volutandoque saturatus sum,
 " Tum me allocutus est senex marinus, verax;
 " Ne amplius, Atrei fili, longoque tempore indesinenter sic
 " Fleas, quoniam non remedium aliquod inveniemus: sed citissime
 545 " Tenta, quo-pacto jam tuam in patriam terram pervenias.
 " Aut enim ipsum vivum deprehendes; aut Orestes
 " Interfecerit praeveniens: tu vero sepulturae occurreris.
 " Sic dixit: at mihi cor et animus generosus
 " Rursus intra pectus, et tristi licet, laetabatur:
 550 " Et ipsum allocutus verba alata dixi;
 " Istos quidem jam novi: tu vero tertium virum nomina,
 " Quinam adhuc vivus detinetur in lato mari,

541 τε κορέσθην] R. recte.

Quem in locum Scholiastes; Οἱ νεώτεροι, (inquit,) μὴ νοήσαντες τὸ Ὀμηρικόν, " Δειπνήσας ὡς τίς τε κατέκτανε βῆν ἐπὶ φάτῃ," ὅτι ἀνθ' ὧν ἔδει μετὰ τὴν πόντος ἀπολαύσεως τυχεῖν, τῷτον ὡς βῆν ἀπέκτεινεν ἡ Κλυταίμνησρα· προσέθηκεν ὅτι καὶ πέλεικε ἀνθρώπῳ. Διὸ σημειοῦσιν ἐνταῦθα τὸ, " Καὶ τὸν τε τῷτον πῆλιν ἐξῆλθον ἄνω."

Ibid. Δειπνήσας;] Scholiastes in Euripidem, loco jam citato, legit Δειπνήσας. Atque ita etiam habet MS. a Tho. Bentleio collatus. Sed, ut opinor, minus recte. Nam ea vox apud Homerum de eo semper usurpatur, qui ipse convivatur; non de eo, qui alium convivio excipit. Vide infra ad ἴ. 312, et ὁ. 396.

Ver. 539. Κλαῖον] Vide ad Il. ὁ. 84.

Ibid. ἔδ' ἐνὶ μοι κῆρ] Al. ἔδ' ἐνὶ μοι ἥτορ.

Ver. 543. Ἀτρείος υἱέ,] MS. a Tho. Bentleio collatus, Ἀτρείος υἱέ. Quod et ferri posset; pronunciando videlicet Ἀτρεῖος· eodem modo ac voces Ἀτρεΐδω, Λαέρτῳ, ver. 556. 555. pronunciabantur Ἀτρεΐδω, Λαέρτῳ. Vide ad Il. α'. 1. et 489.

Ver. 544. ἐπεὶ ἐκ ἄνυσίν τινα δῆομεν.]

Ὁ γὰρ τις πῆλιν ἐλίσσει κρηεῖοιο γόοιο.

supra Iliad. α'. 524.

Ver. 547. ὑποφθάμενος.] Vide ad Il. β'. 45.

Ver. 549. 553. et 661. ἀχρυμένῳ — ἀχρύμενος] Vide ad Il. γ'. 260.

Ἦε θανών· ἐθέλω δὲ καὶ ἀχνύμενός περ ἄκῃσαι.

Ὡς ἐφάμην· ὁ δὲ μ' αὖτις ἀμειβόμενος προσέειπεν·

555 Υἱὸς Λαέρτew, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων.

Τὸν δ' ἴδον ἐν νήσῳ θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντα,

Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψῆς, ἥ μιν ἀνάγκη

Ἰσχεῖ· ὁ δ' εὖ δύναται ἦν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι·

Οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι, καὶ ἑταῖροι,

560 Οἳ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.

Σοὶ δ' εὖ Δέσφατόν ἐστι, διοτρεφὲς ᾧ Μενέλαε,

Ἄργει ἐν ἵπποβότῳ θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν·

Ἀλλά σ' ἐς Ἠλύσιον πεδῖον καὶ πείρατα γαίης

Ἀθάνατοι πέμψουσιν, (ὅθι ξανθὸς Ῥαδάμανθυς·

565 Τῇ περ ρήϊσθι βιοτὴ πέλει ἀνδρώποισιν·

“ Aut mortuus : volo autem, et mæstus licet, audire.

“ Sic dicebam : ille vero me rursus respondens allocutus est ;

555 “ Filius Laërtæ, in Ithaca ædes habitans.

“ Hunc vero vidi in insula lachrymas uberes fundentem,

“ Nymphæ in ædibus Calypsus, quæ ipsum necessitate

“ Detinet ; nec ille potest in suam patriam terram pervenire :

“ Non enim ei adsunt naves remigio-instructæ, et socii,

560 “ Qui ipsum vehant per lata dorsa maris.

“ Tibi vero non a-fato-decretum est, Jovis-alumne o Menelaë,

“ In Argo equos-pascente mori et fatum obire :

“ Sed te in Elysium campum, et fines terræ

“ Immortales mittent ; (ubi flavus Rhadamanthus est ;

565 “ Ubi utique facillima vivendi-ratio est hominibus :

Ver. 552. εὐρέϊ πόντῳ,] *Al.* εὐρέϊ κόσμῳ.
Vide supra ad ver. 498.

Ver. 557. ἥ μιν ἀνάγκη Ἰσχεῖ·] Vide
supra ad v. 55.

Ver. 559. ἐπήρετμοι.] Ἐνταῦθα δὲ νῆες
ἐπήρετμοι, αἷς εἰσὶν ἑρετμοί. *Eustath.*

Ver. 561. Σοὶ δ' εὖ Δέσφατόν ἐστι,]

Καὶ τῇ πλανήτῃ Μενέλεω θεῶν πάρα
Μακάρων κατοικεῖν νήσῳ ἐστὶ μάριμον.

Eurip. Helena, ver. 1692.

Ver. 565 Ἀλλά σ' ἐς Ἠλύσιον πεδῖον] Τὸ
τῶν ἡρώων ἰνδιαιτήμα κεκλημένον ἀπὸ Ἠλυ-
σίᾳ τῇ Ἐλευθερίᾳ εὐσεβεστάτου γενομένην ἥ
παρὰ τὸ ἄλυστα ἐν αὐτῇ μένειν τὰ σώματα·
ὁ δὲ πότος, ἐν ταῖς καλυμμέναις μακάρων νή-
σοις. *Schol.* Ὁ τοῖνυν Ποιητὴς τὰς τοσαύ-
τας στρατιὰς ἐπὶ τὰ ἔσχατα τῆς Ἰβηρίας ἰσο-

ρηκῶς, πυνθανόμενος δὲ καὶ πλῆτον καὶ τὰς
ἄλλας ἀρετὰς, (οἳ γὰρ Φοῖνικες ἐδήλυν τῆτο,) ἐνταῦθα τὸν τῶν εὐσεβῶν ἔπλασε χῶρον, καὶ
τὸ Ἠλύσιον πεδῖον, οὗ φησὶν ὁ Πρωτεύς ἀπο-
κρίσιν τὸν Μενέλαον· “ Ἀλλά σ' ἐς Ἠλύσιον
“ πεδῖον” etc. *Strabo, Geograph. Lib. III.*
pag. 223. al. 150. *Virgil.*

———— amœna piorum

Concilia, Elysiumque colo. —Æn. V. 734.

———— exinde per amplum

Mittimur Elysium, et pauci læta arva tenemus.
Æn. VI. 743.

Ὡς περ ἡμεῖς τοῖς ἀγαθοῖς ἀνδράσιν ἀποκλη-
εῖμεν τὴν ἐν παραδείσῳ διατριβήν, οὕτω τοῖς
ἡρώων Ἐλληνες ἀπονέμονται μακάρων νήσους, καὶ
πεδῖον Ἠλύσιον, καὶ τὸν ἀσφοδελὸν λιμῶνα τὸν
ἄδιφον. *Tzelzes in Hesiod. “Erg. καὶ Ἡ-*

Οὐ νιφετός, ἔτ’ ἄρ χειμῶν πολὺς, ἔτε πότε’ ὄμβρος,
 Ἀλλ’ αἰεὶ Ζεφύροιο λιγυπνεύοντας ἀήτας
 Ὠκεανὸς ἀνίσχιν, ἀναψύχειν ἀνθρώπους·)
 Οὐνέκ’ ἔχεις Ἑλένην, καὶ σφιν γαμβρὸς Διὸς ἐσσι.

- 570 “Ὡς εἰπὼν, ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἅμ’ ἀντιθέοις ἐτάροισιν
 Ἥϊα· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κίοντι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ’ ἐπὶ νῆα κατήλθομεν ἡδὲ θάλασσαν,
 Δόρπον θ’ ὀπλισάμεσθ’, ἐπὶ τ’ ἥλυθεν ἀμβροσίη νύξ,
 575 Δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἥμος δ’ ἡριγένεια φάνη ρόδοδάκτυλος ἠώς,
 Νῆας μὲν πάμπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἄλλα δῖαν,
 Ἐν δ’ ἰσῆς τιθέμεσθα καὶ ἰσῖα νηυσὶν εἴσῃς·

“ Non nix, neque hyems multa, neque unquam imber,

“ Sed semper Zephyri argute-spirantes auras

“ Oceanus emittit, ad refrigerandum homines:)

“ Quod habes Helenam, et ipsis Jovis gener es.

- 570 “ Sic locutus, pontum subiit fluctuosum.

“ At ego ad naves simul-cum eximiiis sociis

“ Ibam : multa autem mihi cor agitabat eunti.

“ Cæterum postquam ad navem venimus atque mare,

“ Cœnamque apparavimus, supervenitque divina nox,

- 575 “ Tum utique dormivimus in littore maris.

“ Quando autem mane-genita apparuit rosea-digitos aurora,

“ Naves quidem imprimis deduximus in mare vastum,

“ Malosque imposuimus et vela navibus æqualibus :

μερ. I. 168. 169. “ Si Paradisum nomi-
 “ nemus locum divinæ amœnitatis, reci-
 “ piendis sanctorum spiritibus destinatum,
 “ — Elysii campi fidem occupaverunt.”
Tertullian. Apolog. cap. 47.

Ver. 564. 586. 592. Ἀθάνατοι — Ἀθα-
 νάτοις,] Vide ad α’. 398.

Ver. 565. Τῇ τερ ἐνήτη βιοτῇ πέλει] Haud
 dissimiliter *Pindarus*;

Ἴσον δὲ νύκτισσιν αἰεὶ,

Ἴσα δ’ ἐν αἰεταῖς ἄλι-

ον ἔχοντες, ἀπονέστερον

Ἑσθλοὶ νέμονται βίον

τον

Olymp. Od. II. ver. 109.

Ver. 566 Οὐ νιφετός, οὐτ’ ἄρ χειμῶν] Vi-
 de infra ad ζ’. 42.

Ibid. νιφετός,] Vide ad II. μ’. 280.

Ibid. ἔτε πότε’] *Strabo*, loco supra citato,
 legit ἔξτε πότε’.

Ver. 567. λιγυπνεύοντας] *Al.* λιγὺ πνεύον-
 τας. Vide ad II. τ’. 350.

Ver. 568. ἀνίσχιν, ἀναψύχειν ἀνθρώπους.]
Al. ἀνίσχιν παραψύχην ἀνθρώποις.

Ver. 570. Ὡς εἰπὼν, ὑπὸ πόντον ἐδύσατο]
Virgil.

Hæc Proteus : et se jactu dedit æquor in altum.
Georg. IV. 528.

Dixerathæc Proteus, et condidit æquore vultum.
Ovid. Metamorph. lib. XI. ver. 256.

Ibid. πόντον — κυμαίνοντα.] Vide supra
 ad 425. *Ern.*

Ver. 572. πόρφυρε] Vide supra ad ver.
 427. item ad II. α’. 338. et 482.

- Ἐν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες ἐπὶ κληῖσι κάθιζον·
 580 Ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολὴν ἄλλα τύπτον ἐρετμοῖς.
 Ἄψ δ' εἰς Αἰγύπτιοι, διΐπετέος ποταμοῖο,
 Στῆσα νέας, καὶ ἔρεξα τεληέσσας ἐκατόμβας.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέπαυσα θεῶν χόλον αἰὲν ἐόντων,
 Χεῦ Ἀγαμέμνονι τύμβον, ἵν' ἄσβεστον κλέος εἴη.
 585 Ταῦτα τελευτήσας νεόμην· ἔδοσαν δέ μοι ἔξρον
 Ἀθάνατοι, τοί μ' ὦκα φίλῃν ἐς πατρίδ' ἐπεμψαν.
 Ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον ἐνὶ μεγάροισιν ἐμοῖσιν,
 Ὅφρα κεν ἐνδεκάτῃ τε δυωδεκάτῃ τε γένηται·
 Καὶ τότε σ' εὖ πέμψω, δώσω δέ τοι ἀγλαὰ δῶρα,
 590 Τρεῖς ἵππους καὶ δίφρον εὖξοον· αὐτὰρ ἐπειτα

“ Ipsique porro ingressi super transtra sederunt;

580 “ Ordine autem considentes spumosum mare verberabant remis.

“ Rursus autem ad Ægyptum, a-Jove-fluens flumen,

“ Constitui naves, et feci perfectas hecatombas.

“ At postquam sedassem deorum iram semper existentium,

“ Aggessi Agamemnoni tumulum, ut sempiterna gloria esset.

585 “ His peractis, redii: dederunt autem mihi ventum-secundum

“ Dii, qui me celeriter caram in patriam miserunt.

“ Verum age nunc mane in ædibus meis,

“ Donec undecimaque duodecimaque fuerit dies;

“ Et tunc te bene dimittam; daboque tibi splendida dona,

590 “ Tres equos et currum bene-politum; cæterum deinde

587 Ἀλλά γε νῦν] F. A. L.

Ver. 574. Δόπον 9'] Vide supra ad ver. 429. et ad β'. 20.

Ver. 577. ἐρύσσαμεν] Vide infra ad λ'. 2.

Ibid. ἄλα δῖαν,] Vide supra ad γ'. 158. et ad II. α'. 141.

Ver. 578. ἰσθὺς τιθίμεσθαι] *Al.* ἰσθὺς τ' ἰσθίμεσθαι.

Ver. 579. Ἐν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες ἐπὶ κληῖσι κάθιζον.] *Al.* Ἄν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες. Virgil.

Linquere tum portus jubeo, et considerare trans-
 tris. *Æn.* III. 289.

Ver. 580. πολὴν ἄλλα τύπτον ἐρετμοῖς.] Virgil.

Vela dabant læti, et spumas salis ære rucbant.
Æn. I. 39.

— remis insurgimus; haud mora; nautæ

Adnixi torquent spumas, et cærulea verrunt.
Æn. III. 207.

Certatim socii feriunt mare, et æquora verrunt.
Æn. III. 290. V. 778.

Verrimus et proni certantibus æquora remis.
Æn. III. 668.

Ver. 581. Ἄψ δ' εἰς Αἰγύπτιοι,] Αἰγύπτου, ὃ ἐστὶ Νεῖλος — ὃν Ὅμηρος μὲν ἔτω καλεῖ· Ἡσιόδος δὲ, ὡς ἂν νεώτερος, Νεῖλον ἤδη καλούμενον οἶδεν αὐτόν. *Eustath.* Ὅμηρος — τοῖς ἀρχαίοις χεῖρῃσιν ὀνόμασιν, — καθότι καὶ Αἰγυπτίον τὸν ποταμὸν εἶπεν, ὃ Νεῖλον. *Pausanias Boeotic. Lib. IX. cap. 40.* Vide *Plinii Histor. Natural. Lib. V. cap. 9.* item supra ad ver. 477. et γ'. 300.

Ibid. διΐπετέος ποταμοῖο,] Πλημμύρῃ ἐξ ὁμβρων ὁ Νεῖλος πληρέμενος καὶ διὰ τῆτο διΐπετῆς καλεῖται. *Eustath.* Οἱ μὲν ἂν ἀρχαῖοι

Δώσω καλὸν ἄλειςον, ἵνα σπένδῃσθα θεοῖσιν
Ἀθανάτοις, ἐμέθεν μεμνημένος ἥματα πάντα.

Τὸν δ’ αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦνδα·
Ἀτρεΐδῃ, μὴ δὴ με πολὺν χρόνον ἐνθάδ’ ἔρυκε.

595 Καὶ γάρ κ’ εἰς ἐνιαυτὸν ἐγὼ παρὰ σοί γ’ ἀνεχοίμην

Ἥμενος, ἐδὲ κέ μ’ οἶκ᾽ ἔλοι πόθος, ἐδὲ τοκῆων·

(Αἰνῶς γὰρ μύθοισιν ἔπεσσί τε σοῖσιν ἀκέων

Τέρπομαι·) ἀλλ’ ἤδη μοι ἀνιάζουσιν ἑταῖροι

Ἐν Πύλῳ ἡγαθέῃ· σὺ δέ με χρόνον ἐνθάδ’ ἔρύκεις.

600 Δῶρον δ’, ὅ, τι κέ μοι δοίης, κειμήλιον ἔσω·

Ἴππας δ’ εἰς Ἰθάκην ἐκ ἄξομαι, ἀλλὰ σοι αὐτῷ

Ἐνθάδε λείψω ἄγαλμα· σὺ γὰρ πεδίῳιο ἀνάσσεις

“Dabo pulchrum poculum, ut libes diis

“Immortalibus, mei memor diebus omnibus.”

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;

“Atride, ne sane me multo tempore hic detine.

595 “Etenim in annum ego apud te utique perdurarem

“Sedens, neque me domus caperet desiderium, neque parentum :

“ (Vehementer enim verbis sermonibusque tuis audiens

“Oblector:) sed jam mihi tædio-afficiuntur socii

“In Pylo divina: tu autem me longum-tempus hic detines.

600 “Donum autem, quodcunque mihi dederis, sit quod-recondi-possit;

“Equos vero in Ithacam non ducam, sed tibi ipsi

“Hic relinquam ornamentum: tu enim campo imperas

τοχασμῷ τὸ πλεόν, οἱ δ’ ὕψερν αὐτόπται γε-
νηθέντες, ἦσθοντο ὑπὸ ὄμβρων θειρινῶν πλη-
ρέμενον τὸν Νεῖλον, τῆς Αἰθιοπίας τῆς ἂνω
κλυζομένης, καὶ μάλιστα ἐν τοῖς ἐσχάτοις ὄρε-
σι· παυσαμένων δὲ τῶν ὄμβρων, παυομένην
κατ’ ὀλίγον τὴν πλημμυρίδα. — Φησὶ γὰρ
(Ποσειδάωνος) Καλλιπιδέην λίσγειν τὴν ἐκ τῶν
ὄμβρων αἰτίαν τῶν θειρινῶν, παρὰ Ἀριστοτέλους
λαβόντα· ἐκείνων δὲ παρὰ Θρασυάλκῃ τῇ Θα-
σίᾳ — ἐκείνων δὲ παρ’ ἄλλῃ· τὸν δὲ παρ’
Ὀμήρῃ διΐππετά φάσκοντος τὸν Νεῖλον· “Αψ
“δ’ εἰς Αἰγύπτῳ διΐππετός ποταμοῖο.” Strabo,
Geograph. Lib. XVII. pag. 1138. 1159. al. 789. 790. Vide supra ad ver.
477.

Ibid. “Αψ δ’ εἰς Αἰγύπτῳ, — Στῆσα νέας,] Eustath. “Ὅτι ἀττικὸν τὸ εἰς Αἰγύπτῳ etc. Δηλοῖ γὰρ, εἰς τὸν τόπον τῇ Αἰγύπτῳ. Etn.

Ver. 585. ἔδοσαν δέ μοι ἔρον Ἀθάναι,]

Vide infra ad λ’. 6.

Ibid. ἔδοσαν] Al. διδοσαν.

VOL. III.

Ver. 590. Τρεῖς Ἴππας καὶ δίφρον] Ξυνω-
ρίδα δέ, φασι, καὶ παρήγορον ἓνα βασιλεὺς τῷ
Τηλεμάχῳ ὑπισχνεῖται δῆναι, τίθριππα γὰρ
οὕτω ἦσαν. Eustath. Vide ad Il. π’. 152.

Ver. 591. Δώσω καλὸν ἄλειςον,] Virgil.

Cratera impressum signis, —————
Ferre sui dederat monumentum et pignus amo-
ris.
Æn. V. 536. 538.

Ver. 595. Καὶ γάρ κ’ εἰς ἐνιαυτὸν] Refer-
tur istud γὰρ ad id quod eleganter retice-
tur: “Non quod tecum vivendi me tædeat;
ETENIM vel in annum etc.” Vide ad
Il. ε’. 22.

Ver. 600. κειμήλιον ἔσω] Τρεῖς ἐκ ἀπόθε-
τόν τι. Eustath.

Ver. 601. Ἴππας δ’ εἰς Ἰθάκην ἐκ ἄξομαι,
ἀλλὰ σοι αὐτῷ Ἐνθάδε λείψω] Horatius:

Haud male Telemachus, proles patientis Ulyxei:
Non est aptus equis Ithacæ locus, ut neque pla-
nis

Εὐρέος, ᾧ ἔνι μὲν λωτὸς πολὺς, ἐν δὲ κύπειρον,
Πυροί τε, ζυαί τε, ἰδ' εὐρυφυὲς κρῖ λευκόν.

605 Ἐν δ' Ἰθάκῃ ἔτ' ἄρ' δρόμοι εὐρέες, ἔτε τι λειμῶν·

Αἰγίβοτος· καὶ μᾶλλον ἐπήρατος ἵπποβότοιο.

Οὐ γάρ τις νήσων ἱππήλατος; ἔδ' εὐλείμων,

Αἴ θ' ἀλλ' ἐκεκλίεται Ἰθάκῃ δέ τε καὶ πέρι πασέων.

“Ὡς φάτο· μείδῃσεν δὲ βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,

610 Χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

Αἵματος εἷς ἀγαθοῖο, φίλον τέκος, οἷ' ἀγορεύεις.

Τοιγὰρ ἐγώ τοι ταῦτα μετασῆσω· δύναμαι γάρ.

Δῶρον δ', ὅσσ' ἐν ἐμῷ οἴκῳ κειμήλια κεῖται,

“ Lato, in quo quidem lotus multus, in quo cyperus,

“ Triticum, speltæ, atque late-germinans hordeum album.

605 “ In Ithaca autem neque sane curricula lata, neque omnino pratium:

“ Capris-pascendis-apta ea est; et magis grata solo-equis-pascendis-apto.

“ Nulla enim iusularum equis-idonea neque pratis accommodata,

“ Quæ mari circumdatæ sunt; Ithaca autem et supra omnes.”

Sic dixit: risit vero bello strenuus Menelaus,

610 Manque ipsumprehendit, verbumque dixit, atque compellavit;

“ Sanguinis es boni, care fili, qualia loqueris.

“ Atqui ego tibi hæc dona commutabo; possum enim.

“ Donorum autem, quæcunque in mea domo recondita jacent,

604 ζυαί τε ἦδ'] Edd. vett. male. 606 ἵπποβότοις] F. perperam: nec mi-
nus ἵπποβότοι] A.

Porrectus spatiis, nec multæ prodigus herbæ.

Atride, magis apta tibi tua dona relinquam.

Epist. Lib. I. vii. 40.

Ver. 602. ἄγαλμα·] Vide supra ad γ'.
274.

Ver. 603. λωτὸς] Εἶδος πάσας, καὶ δένδρων.

Schol. Ἐπειὰν πλῆρης γίνηται ὁ ποταμὸς, καὶ τὰ πεδία πελαγίσῃ, φύεται ἐν τῷ ὕδατι κρίναι πολλὰ, τὰ Αἰγύπτῳ καλέουσι λωτόν· ταῦτ' ἵπειαν δρέψανται, ἀναίνουσι πρὸς ἥλιον καὶ ἔπειτα τὸ ἐκ τῆ μίσθ τῷ λωτῷ, τῇ μήκωνι ἐν ἐμφερέσιν, ὁππότες αὐτοὶ, ποιεῖνται ἐξ αὐτῶ ἀρτεας ὁπότες πυρί. Ἐστὶ δὲ καὶ ἡ ῥίζα τῷ λωτῷ τότε ἰσχυρὴ, καὶ ἐγγλύσσει ἐπει-
κίως ἐν στρογγύλῳ, μίγνυς κατὰ μήλον.
Herodotus, Lib. II. cap. 92.

Ver. 604. ζυαί τε, ἦδ'] Αἱ ζυαί τ' ἦδ'.

Ver. 605. Ἐν δ' Ἰθάκῃ ἔτ' ἄρ' δρόμοι εὐ-
ρέες,] Vide supra ad ver. 601.

Ibid. οὗτ' ἄρ'] Αἱ ὅ γάρ.

Ver. 606. Αἰγίβοτος, καὶ μᾶλλον ἐπήρα-

τος] Ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς τῦτο· ἢ ἡ, καὶ τοὶ αἰγίβοτος οὖσα, τῆς ἵπποτρόφου ἐμοὶ μᾶλλον ἐπήρατος. Schol.

Ibid. ἐπήρατος] Vide ad II. σ'. 512.

Ver. 607. Οὐ γάρ τις νήσων ἱππήλατος, ἔδ' εὐλείμων,] Strabo, Geograph. Lib. X. citat, “Οὐ γάρ τις νήσος εὐδείελος, ἔδ' εὐλεί-
μων.”

Ver. 608. Αἴ θ' ἀλλ' ἐκεκλίεται] Περιέ-
χονται τῇ θαλάσῃ. Schol.

Ibid. ἐκεκλίεται] Vide ad II. α'. 37.

Ibid. et ver. 723. πασέων.] Pronunciaba-
tur πασῶν. Similiterque εὐεργῶν, infra
ver. 695. pronunciabatur εὐεργῶν. Vide
ad II. β'. 811.

Ver. 609. μείδῃσεν] Αἱ γήθησεν.

Ver. 611. Αἵματος εἷς ἀγαθοῖο, φίλον τέ-
κος, οἷ' ἀγορεύεις.] Ἡ δ' εὐγένεια παρ' ἐκασ-
τοῖς οἴκοι τιμίος· ἔτι διότι βελτίως εἰκὸς τὸς
ἐκ βελτιόωνων εὐγένεια γὰρ εἶναι ἀρετὴ γίνεσθαι.
Aristot. de Repub. Lib. III. cap. 13. Por-

Δώσω, ὃ κάλλισον καὶ τιμήςατόν ἐστιν.

615 Δώσω τοι κρητῆρα τετυγμένον· ἀργύρεος δὲ
 ’Εσιν ἅπας, χρυσῷ δ’ ἐπὶ χεῖλεα κεκράανται·
 ’Εργον δ’ Ἡφαίσιοι· πόρην δέ ἐ Φαίδιμος ἦρως
 Σιδονίων βασιλεὺς, ὃς εὖ εἰς δόμος ἀμφεκάλυψε
 Κεῖσέ με νοσήσαντα· τεῖν δ’ ἐδέλω τόδ’ ὀπάσσαι.

620 ’Ως οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Δαιτυμόνες δ’ ἐς δώματ’ ἴσαν θεῖς βασιλῆος·
 Οἱ δ’ ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ’ εὐήνορα οἶνον·
 Σῖτον δέ σφ’ ἄλοχοι καλλικρήδεμνοι ἔνεικαν.
 ’Ως οἱ μὲν περὶ δεῖπνον ἐνὶ μεγάροισι πίνοντο.

“Dabo, quod pulcherrimum et pretiosissimum est:

615 “Dabo tibi craterem elaboratum: argenteus vero

“Est totus, auro autem labra munita sunt;

“Opus vero Vulcani: donavit autem illum Phædimus heros

“Sidoniorum rex, quando ejus domus suscepit

“Illuc me in-reditu-profectum: tibi autem volo id præbere.”

620 Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Convitatores vero in domum ierunt divini regis:

Illi vero adducebant quidem oves, afferebantque generosum vinum:

Panem vero ipsis uxores pulchris-vittis attulerunt.

Sic illi quidem circa cœnam in ædibus Menelaï occupabantur.

617 ’Εργον Ἡφαίσιο] R. πόρην δὴ] L. 619 ὀπάσαι] F. A. L. 623 ἔπιμ-
 πον] R.

ro hinc Cleanthes, apud Diogenem Laërtium; Λάκωνός τις ἐπὶ πόντος ὅτι ὁ πόντος ἀγαθόν, διαχυθεὶς φησιν, “Λίματος εἴς ἀγα-
 “θόν, φίλον τέκος.” Laërt. lib. VII. Vide supra ad ver. 206.

Ver. 612. μετασῆσω.] Τὸ δὲ, “μετασῆσω,” ἀντὶ τοῦ μεταλλάξω, μετασφαιμήσω, ἢ ἀνταλλάξω, ἀντιδώσω· ἐκ μεταφορᾶς τῶν διὰ σφαδ-
 μὲ ἀντικαταλλάσσόντων. Eustath. Vide ad Il. v. 745.

Ver. 613. κειμήλια] Vide supra ad ver. 600.

Ver. 615. τετυγμένον] Vide ad Il. ζ’. 488.

Ver. 616. κεκράανται] Vide supra ad ver. 132.

Ver. 617. πόρην δέ ἐ Φαίδιμος ἦρως,] Φαίδιμος· ὄνομα κύριον. Schol. Τὸ δὲ, “φαίδιμος ἦρως,” ἄθλον κατὰ τὰς Παλαιὰς, εἴπερ κύριον ἐστὶν ὄνομα. Τινὲς δὲ, Σώβαλον αὐτόν· ἑτέροι δὲ Σίθλων ἰσόρησαν. Eustath. Barne-

sus Solomonem fuisse conjicit; et hæc ex Clemente Alexandrino citat; Εἰραμος τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα Σολομῶν δίδωσι, καθ’ ἧς χρό-
 νος, μετὰ τὴν Τροίης ἄλωσιν, Μενελάῳ εἰς Φοινίκην ἀφίξις· ὥς φησι Μένανδρος, καὶ Λαῖτος ἐν τοῖς Φοινικικοῖς. Strom. I. Vide et infra ad ὁ. 117. ubi iterum occurrit hic locus.

Ver. 619. Κεῖσέ με νοσήσαντα.] Vide infra ad ὁ. 119.

Ver. 621. Δαιτυμόνες δ’ ἐς δώματ’] “Οτι ἀφείς τὸν Τηλέμαχον ὁ Ποιητὴς ἐν Σπάρτῃ, ἀπασχολεῖ τὸν λόγον εἰς τὰς μνηστῆρας καὶ φησί· “Δαιτυμόνες δ’ ἀνὰ δώματα ἴσαν” etc. Eustath. Similiter et Spondanus in commentario ad hunc versum: “Peracto “Menelai et Telemachi colloquio, redin-
 “tegrat Poëta procorum memoriam.” Verum, ut recte hic annotant Barnesius et Dna Dacier, de eis quæ apud Menelaum geruntur, adhuc loquitur Poëta; de Procis, infra ver. 625. incipitur narratio.

- 625 Μνηστῆρες δὲ πάροιθεν Ὀδυσσῆος μεγάροιο
 Δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέησιν ἱέντες,
 Ἐν τυκτῷ δαπέδῳ, ὅθι περ πάρος ὕβριν ἔχεσκον.
 Ἀντίνοος δὲ κατῆστο καὶ Εὐρύμαχος θεοειδῆς,
 Ἀρχοὶ μνηστῆρων, ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔξοχ' ἄριστοι.
 630 Τοῖς δ' υἱὸς Φρονίοιο Νοήμων ἐγγύθεν ἐλθὼν,
 Ἀντίνοον μύθοισιν ἀνειρόμενος προσέειπεν·
 Ἀντίνο', ἧ ρά τι ἴδμεν ἐνὶ φρεσίν, ἥ καὶ ἐκί,
 Ὅππότε Τηλέμαχος νεῖτ' ἐκ Πύλῃς ἡμαθόεντος;
 Νῆά μοι οἴχετ' ἄγων· ἐμὲ δὲ χρεὼ γίνεται αὐτῆς,
 635 Ἥλιδ' ἐς εὐρύχωρον διαβήμεναι, ἔνθα μοι ἵπποι
 Δάδεκα θήλειαι, ὑπὸ δ' ἡμίονοι ταλαεργοὶ
 Ἀδμῆτες· τῶν κέν τιν' ἐλασσάμενος δαμασαίμην.

625 Proci autem ante Ulyssis aedes

Discis delectabantur et hastilibus jaculantes,

In fabrefacto pavimento, ubi antea insolentiam exercebant.

Antinoüs vero consederat et Eurymachus deo-forma-similis,

Duces procorum; virtute autem erant longe optimi:

630 His autem filius Phronii Noëmon prope accedens,

Antinoom verbis interrogans allocutus est;

“Antinoë, Nunquid scimus in mente nostra, an non,

“Quando Telemachus redeat ex Pylo arenosa?

“Navem mihi abiit abducens: mihi vero opus est illa,

635 “Elidem in spatiosam ut-trajiciam, ubi mihi equæ

“Duodecim feminæ, subtus autem muli patientes-operis

“Indomiti: ex-quibus aliquem adigens domarem.”

626 Δίσκοισι] R. 634 χρεὼ γίνεται αὐτῆς] R. vid. not. 635 εὐρύχωρον]

Edd. præter R.

Ibid. Δαιτυμόνες] Ἰστέον δὲ ὅτι δαιτυμό-
 νες ἐνταῦθα, κατὰ παλαιὰν παρασημείωσιν,
 ἔχ' οἱ φίλοι, ἀλλ' οἱ τὴν δαῖτα ἱστομάζοντες.
 Eustath.

Ibid. ἐς δόματ'] Al. ἀνὰ δόματ'. Quo
 modo et legit Eustathius, loco supra (ver.
 621.) citato.

Ver. 622. εὐήνορα οἶνον.] Τὸν ἀνδρείαν πα-
 ρέχοντα ἐν καιρῷ πινόμενον. Schol.

Ver. 625. ἐνικαν.] Al. ἔπιμπον. Atque
 ita legit Eustathius in commentario.

Ver. 626. Δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέ-
 ησιν] Ὁ δὲ δίσκος, ἐκ λίθου, φασίν, ἦν, καὶ
 ποτε καὶ σιδήρεος, ἱμάντι περὶ τὸ μέσον ἐνερ-
 μένῳ, περιφόμενος καὶ ἀφιέμενος· ἡ δὲ αἰγανέα,

εἶδος ἀκοντίου ἐπιτηδεύει εἰς αἰγῶν θήραν.
 Eustath.

Ibid. Δίσκοισιν τέρποντο] Vid. Var. Lect.
 Ern.

Ver. 627. Ἐν τυκτῷ δαπέδῳ,] Κατεσκευ-
 ασμένῳ καὶ λελειωμένῳ ἰδάφει. Schol.

Ibid. ὅθι περ] Ubi scilicet.

Ibid. ἔχεσκον.] Vide ad Il. α'. 37. et β'.
 221.

Ver. 630. 641. 648. Τοῖς δ' — Τὸν δ']
 Vide ad Il. γ'. 200. et δ'. 160.

Ver. 634. ἐμὲ δὲ χρεὼ γίνεται αὐτῆς,]
 Ita ex Editionibus nonnullis restituit Bar-
 nesius; ut pronuncietur scilicet χρεῶ. Cum-
 que Barnesio facit ex MS. a Tho. Bentleio
 collatus. Vulgati habent, ἐμὲ δὲ χρεὼ γί-

- “Ως ἔφαθ’ οἱ δ’ ἀνὰ θυμὸν ἐδάμβεον· ἔ γὰρ ἔφαντο
 Ἔς Πύλον οἴχεσθαι Νηληϊόν, ἀλλὰ πρὸς αὐτῷ
 640 Ἀγρῶν, ἣ μῆλοισι παρέμμεναι, ἥ ἐσβώτῃ.
 Τὸν δ’ αὖτ’ Ἀντίνοος προσέφη Εὐπείθεος υἱός·
 Νημερτές μοι ἔνισπε, πότε ὥχετο, καὶ τίνες αὐτῷ
 Κῆροι ἔποντ’ Ἰθάκης ἐξαίρετοι; ἢ οἱ αὐτῷ
 Θῆτές τε δμῶές τε; δύναιτό γε καὶ τὸ τελέσσαι;
 645 Καὶ μοι τῆτ’ ἀγόμευσον ἐτήτυμον, ὅφρ’ εὖ εἰδῶ,
 ἥ σε βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρατο νῆα μέλαιναν,
 ἥ ἐκὼν οἱ δῶκεας, ἐπεὶ προσπτύξατο μύθῳ;
 Τὸν δ’ υἱὸς Φρονίοιο Νοήμων ἀντίον ἦνδα·
 Αὐτὸς ἐκὼν οἱ δῶκα· τί κεν ῥέξειε καὶ ἄλλος,
 650 Ὅππότε ἀνὴρ τοιῷτος, ἔχων μελεδήματα θυμῷ,

Sic ait: illi vero in animo obstupescabant; non enim putabant

In Pylum eum abiisse Nелеiam, sed alicubi illic

640 In agris, aut ovibus adesse, aut cum subulco.

Hunc autem rursus Antinous allocutus est Eupitheii filius;

“Vere mihi dic, quando abierit, et quinam illum

“Juvenes secuti sint ex Ithaca electi? an sui ipsius

“Mercenarii que mancipiaque? potueritne scilicet hoc etiam perficere?”

645 “Et mihi hoc dic vere, ut bene sciam,

“An tibi vi invito abstulit navem nigram,

“An lubens ei dedisti, postquam adortus est te sermone?”

Hunc autem filius Phronii Noëmon contra allocutus est;

“Ipse lubens ei dedi: quid fecerit etiam alius,

650 “Quando vir talis, habens curas in animo,

645 ἢ ἐοἶ αὐτῷ] F. male. ἢ οἱ αὐτῷ] A. L. quod ferri potest.

μετ’ αὐτῆς. Quod ferri non potest. Nam γίνεσθαι, ut recte hic annotat Barnesius, primam semper producit. Cæterum conjicit vir idem eruditus, legi posse, ἢ μετ’ αὐτῆς γίνεσθαι; verum isto modo minus recte constabit Temporum ratio. Vide ad Il. α’. 57. Clark. Pro χερσὶν stant edd. Flor. Aldina, Lova. item Eustathius, a quo hic ut sæpe dissentit textus ed. Rom. Ern.

Ver. 635. εὐρύχωρον] Pro εὐρύχωρον, quod vitiose exhibent edd. plures (vide Var. Lect.) vide ad Il. β’. 498. Ern.

Ver. 637. δαμασσίμην.] Vide ad Il. α’. 67. Clark. Apud Eustath. est δασαίμην, sed vitio operarum. Ern.

Ver. 644. Θῆτές] Schol. Οἱ ἐπὶ μισθῷ δουλεύοντες. Clark. Hunc esse usum verbi antiquissimum docet, qui bene de h. v. agit, Cl. Valkenarius Animad. ad Ammon. p. 98. 99.

Ibid. δύναιτό γε καὶ τὸ τελέσσαι.] Ita edidit Barnesius. Vulg. sine interrogatione. Al. δυναιτό κε.

Ver. 646. ἥ σε βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρατο] “Οτι σχῆμα καινὸν τὸ, “ἥ σε βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρα,” ἥτοι ἀφείλετο, “νῆα μέλαιναν,” ἀντὶ τῆς ἀέκοντα. Eustath. De hujusmodi syntaxi vide infra ad i. 256. et ad ψ’. 205. 206.

Ibid. ἥ σε] Al. Εἴ σε.

Ibid. ἀπηύρατο] Al. ἀπηύρα. Uti le-

Αἰτίζη; χαλεπὸν κεν ἀνήνασθαι δόσιν εἴη.
 Κῆροι δ', οἳ κατὰ δῆμον ἀριστεύουσι μεθ' ἡμέας,
 Οἳ οἳ ἔποντ' ἐν δ' ἀρχὸν ἐγὼ βαίνοντ' ἐνόησα
 Μέντορα, ἥε θεὸν, τῷ δ' αὐτῷ πάντα ἐφάκει.

655 Ἀλλὰ τὸ θαυμάζω· ἴδον ἐνθάδε Μέντορα δῖον
 Χθιζὸν ὑπ' ἡοῖον· τότε δ' ἔμβη νηὶ Πύλονδε.

ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη πρὸς δώματα πατρός.
 Τοῖσιν δ' ἀμφοτέροισιν ἀγάσσατο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 Μνηστῆρες δ' ἄμυδις κάδισαν, καὶ παῦσαν ἀέθλων.

660 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη Εὐπείθεος υἱός,
 Ἀχρύνμενος· μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι
 Πίμπλαντ', ὅσσε δὲ οἳ πυρὶ λαμπετόωντι εἴκητην·

“Petat? difficile negare munus foret.

“Juvenes autem, qui in populo excellunt apud nos,

“Illi eum secuti sunt; ducem vero ego conscendentem observavi

“Mentorem, aut deum: illi vero ipsi omnimodo similis-erat.

655 “Sed hoc miror; vidi hic Mentorem divinum

“Heri sub aurora; tunc autem conscendit navem ad-Pylum.”

Sic locutus abiit ad domum patris.

His vero utrisque perculsus est animus generosus.

Proci autem simul consederunt, et quieverunt a certaminibus.

660 Iphis vero Antinous interfatus est Eupithei filius,

Dolens: furore autem multum præcordia circumfusa-caligine

Implebantur, oculi vero ei igni splendenti similes erant;

gisse videtur *Eustathius. Clark.* Immo haud dubie sic legit. Bis enim sic est diversis locis p. 1512. 51. 56. Et est ἀπύουσα usitatissimum *Homero.* Nec mentio alterius formæ, quod sciam, apud Grammaticos veteres, nec apud *Eustathium*, qui profecto, si ἀπύουσα esset vera lectio, non tacuisset de hac forma aliquid mone-re. *Ern.*

Ver. 649. τί κεν ῥέξει καὶ ἄλλος, Ὀππὸτ' ἀνὴρ τοῖστος.] “Fortasse,” inquit *Henricus Stephanus*, “post ἄλλος ponenda, aut cer-“te intelligenda interrogationis nota; ut “hæc veluti ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς dicantur, “Ὀππὸτ' ἀνὴρ τοῖστος etc. pro, Ὀππότε γὰρ “ἀνὴρ τοῖστος αἰτίζη, χαλεπὸν κεν ἀνήνασθαι “etc.” Sed hoc minus venustum.

Ver. 650. μελεδήματα] *Μερίμνας*, παρὰ τὸ μέλη ἴδεν, ὅ ἐστιν ἰσθίειν. *Schol.*

Ver. 651. Αἰτίζη;] *Δι. Αἰτίζει.*

Ibid. χαλεπὸν κεν ἀνήνασθαι δόσιν εἴη.] “Ἀνήνασθαι δόσιν” hoc in loco est, recu-

sare donum dare: Occurrit autem eadem phrasis infra σ'. 286. ubi donum oblatum respicere significare videtur. Uti observavit *Duportus*, in *Gnomologia* ad hunc locum.

Ver. 652. Κῆροι δ', οἳ κατὰ δῆμον] “Ἄνδρες αὐτῷ συμπλέουσιν λογάδες Ἰθακήσιοι, οἳ μεθ' ὑμᾶς κρατῶσιν. *Schol.*

Ibid. ἀριστεύουσι μεθ' ἡμέας,] *Barnesius* ex *Scholias*te edidit, ἀριστεύουσι μεθ' ὑμᾶς: et, ut ita legatur, Sensum omnino postulare contendit. “*Noëmon* enim,” inquit, “non se inter Optimos numerat, sed Pro-“cos; dicitque, *Juvenes Ithacensium* no-“bilissimi, quique post Vos, o Proci, sunt “*præcipui*, una cum *Telemacho* abiere; “*μεθ' ὑμᾶς*, post Vos. Quare omnino “*Veram Lectionem* asserendam duxi.” Ita ille. Attamen, ut opinor, mutato ni-hil opus. Servata enim vulgata lectione, Sententia est non; “Qui excellunt post “nos;” id quod, (uti observavit *Barnesi-*

- Ω πόποι, ἥ μέγα ἔργον ὑπερφιάλως ἐτελέσθη,
 Τηλεμάχῳ ὁδὸς ἦδε· φάμεν δὲ οἱ εἰς τελέεσθαι.
 665 Ἐκ τόσσων δ’ ἀέκητι νέος πάϊς οἴχεται αὐτῶς,
 Νῆα ἐρυσσάμενος, κρίνας τ’ ἀνὰ δῆμον ἀρίστως.
 Ἄρξει καὶ προτέρῳ κακὸν ἔμμεναι· ἀλλὰ οἱ αὐτῷ
 Ζεὺς ὀλέσειε βίην, πρὶν ἡμῖν πῆμα φυτεῦσαι.
 Ἄλλ’ ἄγε μοι δότε νῆα θοὴν καὶ εἵκοσ’ ἐταῖρους,
 670 Ὅφρα μιν αὐτὸν ἰόντα λοχήσομαι, ἥδ’ ἐφυλάξω,
 Ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης.
 Ὡς ἂν ἐπισμυγεῶς ναυτίλλεται εἵνεκα πατρός.
 Ὡς ἔφαθ’· οἱ δ’ ἄρα πάντες ἐπήνεον, ἥδ’ ἐκέλευον·
 Αὐτίκ’ ἔπειτ’ ἀνσάντες ἔβαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος.

“ Papæ! Certe ingens facinus superbe patratum est,
 “ Telemacho profectio hæc! dicebamus vero ei non perfectum-iri.

- 665 “ Tot nempe invitis juvenculus puer exiit temere,
 “ Nave deducta, electisque per populum optimis.
 “ Incipiet et ulterius malum esse: sed ei ipsi
 “ Jupiter perdat vim, antequam nobis malum severit.
 “ Verum agite, mihi date navem celerem et viginti socios,
 670 “ Ut eum ipsum venientem insidiis-excipiam, atque observem,
 “ In freto Ithacæque Samique asperæ:
 “ Ut cum-sua-perniciæ naviget propter patrem.”

Sic dixit; Illi vero omnes laudabant atque hortabantur:
 Statim deinde exurgentes ibant in domum Ulyssis.

668 πῆμα γένισθαι] F. A. L. 674 ἀνσάντες] Edd.

us,) Νοῆμονα minus decuisset; sed, “ Qui
 “ excellunt inter nos.” Ita infra π’. 419.

καὶ δὲ σε φασίν,

Ἐν δῆμῳ Ἰθάκης, μετ’ ὁμήλικας ἔμμεν’ ἀριστον.

Et Iliad. i. 54.

Καὶ βυλῇ μετὰ πάντας ὁμήλικας ἔπλεν ἄριστος.

Cæterum MS. unus a Tho. Bentleio collatus habet ὑμέας. Vide et ver. 666. infra.

Ver. 656. ὅπ’ ἦοῖον] Ὅπ’ ἦοῖον, ὁρῶν. Schol. Vide ad ver. 447. unde patet, hoc verbo exprimi totum antemeridianum tempus. Vidit Mentorem Νοῆμον media luce, ut dubitatio nulla relinqueretur. Ern.

Ver. 658. Τοῖσιν δ’ ἀμφοτέρωσιν] Antinoo et Eurymacho; supra ver. 628, 630.

Ver. 659. κάθισαν,] Vide ad Il. α’. 565. et β’. 191.

Ver. 661. φρένες ἀμφιμέλαιναι] Vide ad Il. α’. 103. et ε’. 83.

Ver. 662. ὅσσε δὲ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἔκστην] Virgil.

stant lumina flamma.

Æn. VI. 300.

totoque ardentis ab ore
 Scintillæ absistunt; oculis micat acribus ignis.
 Æn. XII. 102.

Ver. 666. κρίνας] Vide ad Il. α’. 509. et 538.

Ver. 668. πρὶν ἡμῖν πῆμα φυτεῦσαι.] Al. πρὶν ἡβης μέτρον ἰκίσθαι.

Ibid. φυτεῦσαι.] Al. γένισθαι. Al. γίνεσθαι. Quod ferri nequit. Vide supra ad ver. 654.

- 675 Οὐδ' ἄρα Πηνελόπεια πολὺν χρόνον ἦεν ἄπυτος
 Μύθων, ἧς μνηστῆρες ἐνὶ φρεσὶ βυσσοδόμευον·
 Κήρυξ γάρ οἱ ἔειπε Μέδων, ὃς ἐπέυθετο βελάς,
 Αὐλῆς ἐκτὸς ἐών· οἱ δ' ἔνδοθι μῆτιν ὕφαινον.
 Βῆ δ' ἵμεν ἀγγελέων διὰ δώματα Πηνελοπείη·
 680 Τὸν δὲ κατ' ἐδ᾽ βάντα προσηύδα Πηνελόπεια·
 Κήρυξ, τίπτε δέ σε πρόεσαν μνηστῆρες ἀγαυοί;
 Ἴη εἰπέμεναι δμῶῃσιν Ὀδυσσῆος Δείοιο,
 Ἔργων παύσασθαι, σφίσι δ' αὐτοῖς δαῖτα πένεσθαι;
 Μὴ μνητεύσαντες, μῆδ' ἄλλοθ' ὁμιλήσαντες,
 685 Ὑστατα καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε δειπνήσειαν,
 Οἳ θάμ' ἀγειρόμενοι, βίοντον κατακείρετε πολλόν,

675 Neque vero Penelope longo-tempore fuit inscia
 Sermonum, quos proci in mente profunde-cogitabant:
 Præco enim illi dixit Medon, qui audiebat consilia,
 Extra aulam cum-esset: illi vero intus consilium texebant.
 Perrexit vero ire annunciaturus per domum Penelopæ:

680 Hunc autem per limen venientem allocuta est Penelope;

“Præco, cur vero te præmiserunt proci inelyti?

“An ut-dicas ancillis Ulyssis divini,

“Ut a-labore cessent, iisque ipsis convivium apparent?

“Ne ambientes, neque alio decedentes,

685 “Ultimum et postremum nunc hic cœnent,

“Qui frequenter congregati, victum absumitis multum,

686 Οἳ θ' ἄμ'] F. A. 1. L. 'Ο θ' ἄμ'] A. 2. 3.

Ver. 671. Ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιο
 τε παιπαλοέσσης.] Σάμον δὲ τὴν νῦν Κεφαλληνίαν·
 Τῷ γὰρ ἐπιτίθω τὴν ὁμωνυμίαν διέ-
 σαλταί, ὡς ἐκ τῆς πόλεως, ἀλλ' ἐπὶ τῆς
 νήσῳ τιθεῖς τὸ νόμα. Strabo, Geograph.
 Lib. X.

Ibid. πορθμῷ] Τῷ διὰ περιάματος τῷ
 σενῷ τόπῳ· πορθμός γὰρ λίγεται ἡ σενὴ θά-
 λασσα. Schol.

Ver. 672. ἐπισμυγερῶς] Ἐπὶ κακῷ τῷ
 ἱκανῷ, ἐπιπόνως. Schol.

Ver. 674. ἀνσάντις] Ita edidit Barne-
 sius ex π'. 358. et ρ'. 177. infra. Vulgg.
 ἀνασάντις.

Ver. 676. βυσσοδόμευον] Κατὰ βάρδος τῆς
 διανοίας βυβλιόεοντο. Schol. Ἰσῖον δὲ καὶ
 ὅτι οἰκίσον τὸ βυσσοδόμευον, ταῖς ἐπικεκρυμ-
 μέναις βελαῖς. Eustath.

Ver. 677. 681. et 707. Κήρυξ] Vide ad
 Il. β'. 267. et ω'. 149. Al. Κήρυξ.

Ver. 679. διὰ δώματα] Al. πρὸς δώματα.

Ver. 682. Ἴη εἰπέμεναι] Pronunciabatur
 Ἡπίεμιναι. Vide supra ad ver. 165. et
 352. Cæterum Longinus. §. 28. citat
 Εἰπέμεναι omitta vocula ἦ. Sed minus
 recte.

Ver. 684. 685. Μὴ μνητεύσαντες, — δειπ-
 νήσειαν,] Sensus est: Utinam nec procan-
 tes posthæc alibi, nec omnino versantes,
 nunc postremum hic epularentur! Eusta-
 thius autem ait quosdam duas sententias
 hic statuuisse: primum μὴ μνητεύσαντες etc.
 εἰς, alteram, deinde in versu sequente:
 quod minus concinnum foret. Ern.

Ver. 685. Ὑστατα καὶ πύματα] Ita apud
 Ovidium:

- Κτῆσιν Τηλεμάχοιο δαΐφρονος· ἔδ’ ἐ τι πατρῶν
 Ὑμετέρων τὸ πρόσθεν ἀπέετε, παῖδες ἔόντες,
 Οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσχε μεθ’ ὑμετέροισι τοκεῦσιν,
 690 Οὔτε τινὰ ῥέξας ἐξαίσιον, ἔτε τι εἰπὼν
 Ἐν δῆμῳ· (ἦτ’ ἐσὶ δίκη θεῶν βασιλῆων·)
 Ἄλλον κ’ ἐχθαίρησι βροτῶν, ἄλλον κε φιλοίη.
 Κεῖνος δ’ ἔποτε πάμπαν ἀτάσθαλον ἄνδρα ἑώργει·
 Ἄλλ’ ὁ μὲν ὑμέτερος θυμὸς καὶ αἰεκέα ἔργα
 695 Φαίνεται, ἔδ’ ἐ τις ἐσὶ χάρις μετόπισθ’ εὐεργέων.
 Τὴν δ’ αὖτε προσέειπε Μεδων, πεπνυμένα εἰδώς·
 Αἰ γὰρ δὴ, βασίλεια, τόδε πλεῖστον κακὸν εἴη·
 Ἄλλὰ πολὺ μείζον τε καὶ ὑργαλεώτερον ἄλλο

“ Facultates Telemachi prudentis : neque quicquam a patribus

“ Vestris antea audiistis, pueri cum-essetis,

“ Qualis Ulysses erat inter vestros parentes,

690 “ Neque ulli faciens injuriam, neque quicquam tale locutus

“ In populo ; (qui utique mos est magnorum Regum :)

“ Alium ut-oderit-quis mortalium, alium amet.

“ Ille vero nunquam omnino malo quemquam affecit :

“ Sed vester quidem animus, et indigna facinora

695 “ Apparent, neque ulla est gratia post beneficiorum-acceptorum.”

Hanc autem rursus allocutus est Medon, prudentia doctus ;

“ Utinam enim sane, o regina, hoc maximum malum esset ;

“ Sed multo majusque et gravius aliud

687 πατέρων] F. 695 ἀνδρ’ ἑώργει] F. 695 μετόπισθεν] Edd. præter R.

697 Εἰ γὰρ] Ead.

Ultima cæna tuo sit, precor, illa viro.

Amor. lib. I. Eleg. iv. ver. 2.

Ibid. δειπνήσαν, Οἱ θάμ’ ἀγχιρόμενοι,
 βίον κατακείρετε] “Ετι γὰρ μὴν ἔσθ’ ὅτε περὶ
 προσώπων διηγόμενος ὁ συγγραφεὺς, ἐξαίφνης
 παρενχθεῖς, εἰς τὸ αὐτοπορώσωπον ἀντιμεδίστα-
 ται· καὶ ἐστὶ τὸ ποιῶτον εἶδος ἑμβολῆς τις πλά-
 θες· — Οὐκ ἄλλως ἢ Πηνελόπη “ —” Ἔσθ’ αὖ
 “ καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε δειπνήσαν, Οἱ θάμ’
 “ ἀγχιρόμενοι βίον κατακείρετε” etc. Lon-
 ginus, §. 27. Vide ad Il. ο’. 348. et ρ’.
 248. Cæterum MS. a Tho. Benileio col-
 latus habet, δειπνήσαιτε, Οἱ θ’ αὖμ’ ἀγχιρό-
 μενοι etc.

Ibid. δειπνήσαν,] Vide supra ad ver.
 535.

Ver. 686. Οἱ θάμ’ ἀγχιρόμενοι,] Al. Οἱ θ’
 αὖμ’ ἀγχιρόμενοι.

VOL. III.

Ver. 688. τὸ πρόσθεν] Apud Longinum,
 loco supra citato, τῶν πρόσθεν.

Ver. 692. φιλοίη.] Vide ad Il. υ’. 304.

Ver. 695. οὐδέ τις ἐσὶ χάρις μετόπισθ’
 εὐεργέων.] Ita Sophocles :

Φεῦ, τῷ θανόντος ὡς ταχέϊα τις βροτοῖς

Χάρις διαρρεῖ, καὶ προδύσ’ ἀλίσκεται.

Ajax, ver. 1285.

Et Catullus :

Omnia sunt ingrata, nihil fecisse benigne est.

Epigramm. in Ingratum.

Et Plautus :

Si quid bene facias, levior pluma est gratia.

Pænul. Scen. X. ver. 17.

Καὶ τὰ μὲν δεινὰ τῶν ἔργων ἀεὶ μνημονεύεσθαι,
 τὸ γὰρ λυπήσαν δυσῆχάλιπτον· τὰ δὲ χρηστὰ,

- Μνηστῆρες φράζονται, ὃ μὴ τελέσειε Κρονίαν·
 700 Τηλέμαχον μεμάασι κατακτάμεν ὀξείῃ χαλκῷ,
 Οἴκαδε νεισσύμενον· ὁ δ' ἔβη μετὰ πατρός ἀκὴν
 Ἔς Πύλον ἡγαθήν, ἥδ' ἔς Λακεδαίμονα δῖαν.
 "Ὡς φάτο· τῆς δ' αὐτῆς λύτο γένατα καὶ φίλον ἦτορ·
 Δὴν δέ μιν ἀμφασίῃ ἐπέων λάβε· τῷ δέ οἱ ὅσσε
 705 Δακρυόφιν πλῆσθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
 Ὅψ' ἐδὲ δὴ μιν ἔπεσιν ἀμειβομένη προσέειπε·
 Κῆρυξ, τίπτε δέ μοι πάϊς οἴχεται; ἔδ' ἐτί μιν χρεῶ
 Νηῶν ἀκυπόρων ἐπιβαινέμεν, αἶδ' ἀλὸς ἵπποι
 Ἀνδράσι γίγνονται, περώωσι δὲ πελὺν ἐφ' ὕγρην.
 710 Ἥ ἴνα μὴδ' ὄνομ' αὐτῆς ἐν ἀνδρώποισι λίπηται;
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Μέδων, πεπνυμένα εἰδώς·

“ Proci meditantur, quod ne perficiat Saturnius:

700 “ Telemachum cogitant interficere acuto ferro,

“ Domum revertentem; ille vero profectus est ad patris famam

“ In Pylum sacram, atque in Lacedæmonia divinam.”

Sic ait; ast ejus illic soluta sunt genua et carum cor:

Diu autem ipsam inopia vocis tenuit; eique oculi

705 Lachrymis impleti sunt, clara autem ei detenta est vox.

Tandem vero ipsum verbis respondens allocuta est;

“ Præco, cur vero mihi filius abiit? neque omnino ipsum opus-erat

“ Naves celeres conscendere, quæ maris equi

“ Hominibus sunt, trajiciuntque immensum humidum.

710 “ An ut ne quidem nomen ejus inter homines relinquatur?”

Huic autem respondit deinde Medon, prudentia doctus;

706 προσέειπεν] F. male. 707 ἔδ' ἐτί μιν χρεῶ] R. v. 497.

ἄμα τῇ ἀπολαύσει καὶ τὴν περὶ αὐτῶν μνήμην
 συναναλίσκει. *Pertinax* apud *Herodian*.
 lib. II. cap. 11. Nec dissimiliter *Aristo-*
teles apud *Diogenem Laërtium*, Ἐρωτηθεὶς,
 τί γηράσκει ταχύ; Χάρις, ἔφη. *Laërt. Aris-*
tot. lib. V. Contra apud *Virgilium*:

Et bene apud memores veteris stat gratia facti.

Æn. IV. 539.

Ver. 697. Ἀ γὰρ] *Ne* te hac tanto af-
 ficiant dolore; utinam ENIM etc. *Al.*
 Εἰ γάρ.

Ver. 701. νεισσύμενον] *Al.* νεισόμενον, et
 νεισόμενον.

Ver. 702. Λακεδαίμονα δῖαν.] Vide in-
 fra ad ε'. 20.

Ver. 703. τῆς δ' αὐτῆς λύτο γένατα] *Mar-*

cus Meibomius, ad *Diogenem Laërtium* in
Zenonem, legendum monet (notante *Bar-*
nesio) τῆς δ' αὐτῆς λύτο γένατα. Sed mi-
 nus recte: ut liquet ex aliis locis, ubi ean-
 dem phrasin usurpat *Poëta*. Vide infra
 ad χ'. 68. ψ'. 205. ω'. 344. item ad *Iliad.*
 φ'. 114. 425.

Ibid. λύτο] Vide ad *Il.* φ'. 114. et ω'. 1.

Ver. 704. Δὴν δέ μιν ἀμφασίῃ ἐπέων λά-
 βει.] Ita *Apollonius*:

Ἔσχετο δ' ἀμφασίῃ θυγὼν χρέον.

Argonautic. Lib. III. ver. 810.

Ver. 705. θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.] *Vir-*
gil.

et vox faucibus hæsit.

Æn. IV. 280.

Οὐκ οἶδ’, εἴ τις μιν θεὸς ὥρρεν, ἢ καὶ αὐτῷ
Θυμὸς ἐφωρμήθη ἵμεν ἐς Πύλον, ὅφρα πύθηται
Πατρὸς ἐξ ἧ νόσον, ἢ ὄντινα πότμον ἐπέσπεν.

715 “Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κατὰ δῶμ’ Ὀδυσῆος.
Τὴν δ’ ἄχος ἀμφεχύθη θυμοφθόρον, ἐδ’ ἄρ’ ἔτ’ ἔτλη
Δίφρῳ ἐφέζεσθαι, πολλῶν κατὰ οἶκον ἰόντων·
Ἀλλ’ ἄρ’ ἐπ’ ἐδῷ ἵξε πολυκμήτης θαλάμοιο,
Οἴκτ’ ὀλοφυρομένη· περὶ δὲ δμῳαὶ μινύριζον

720 Πᾶσαι, ὅσαι κατὰ δώματ’ ἔσαν νέαι ἠδὲ παλαιαί·
Τῆς ἀδινὸν γοόουσα μετηύδα Πηνελόπεια· [καν
Κλῦτε, φίλαι, πέρι γάρ μοι Ὀλύμπιοι ἄλγε’ ἐδω-
ῖεν πασέων, ὅσαι μοι ὁμῶς τράφεν ἠδ’ ἐγένοντο·
Ἡ πρὶν μὲν πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλεσα θυμολέοντα,

“ Haud scio, an aliquis ipsum Deus impulerit, an et ipsius

“ Animus impetum-ceperit ire in Pylum, ut audiat

“ Patris sui aut reditum, aut quodnam fatum obierit.”

715 Sic utique locutus abiit per domum Ulyssis.

Hanc autem dolor circumfudit animum-crucians, neque amplius sustinuit

In-sella sedere, plures in domo cum essent;

Verum super limen sedebat elaborati thalami,

Miserabiliter lamentans: circum autem ancillæ ejulabant

720 Omnes, quotquot in domo erant juvenes atque vetulæ:

Illas vehementer lugens alloquebatur Penelope;

“ Audite, amicæ, supra-modum enim mihi cœlites dolores dederunt

“ Ex omnibus, quotquot unâ mecum nutritæ atque natæ sunt:

“ Quæ antea quidem maritum bonum amisi magnanimum,

Ver. 706. Ὅψι δὲ δὴ μιν ἔπεισιν] Virgil.

— et longo vix tandem tempore fatur.

Æn. III. 309.

Ver. 707. οὐδὲ τί μιν χρεώ] Vide supra
ad ver. 12. et ad II. κ’. 43.

Ver. 708. αἶθ’ ἄλγος ἵπποι Ἀνδράσι γίγ-
νονται,] Pulchra quidem et venusta hæc
μεταφορά· verum (ut recte observat Eu-
stathius) Penelopæ, propter filii digres-
sionem summo dolore affectæ, minus
apta. Σκοπητέον δὲ εἰ κατὰ καιρὸν εἴρηται
τῇ Πηνελόπῃ ἢ ἀπὸ τῶν ἀκνυτόδων ἱσταν ἐπὶ
τῆς ἀκνυτόδου νῆας μεταφορά. Καλῶς μὲν
γὰρ μετνηχέθη, ἐκ ἀνδρῶν ἵσως, εἴπη τις, τῇ ἑταί-
ρῳ πειθίσῃ αἰεὶ εἶναι τοιαύτην τροπὴν ἐνεκαί-
ρειν καὶ ἀετίζεσθαι. Similiter apud Virgi-
lium (notante Fulvio Ursino) Venus, Æ-

neæ infortunia lugens, de Timano ἐπεισ-
ὀδιον inopportune infert: Virgilius,

— et fontem superare Timavi:

Unde per ora novem vasto cum murmure montis
It mare proruptum, et pelago premit arva so-
nanti. Æn. I. 248.

Ver. 712. ὥρρεν,] Vide ad II. α’. 37.

Ver. 716. ἄρ’] Deinceps.

Ver. 718. πολυκμήτης θαλάμοιο,] Μετὰ
πολλῶν καμάτων κατασκευασθέντος. Schol.

Ver. 719. μινύριζον] Vide ad II. γ’. 365.
et δ’. 455. item infra ad I. 594.

Ver. 724. 726. πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλεσα —
Ἐσθλὸν, τὸ κλέος εὐρύ] Τὸ δὲ “ἐσθλὸν” δις
ἐνταῦθα εἶπτε, μιμέμενος γυναικῶν σχεδιάζου-
σαν, καὶ μὴ ἐνεκαίρεισαν εὐρέσει ἐπιχρύσεως
διαφόρων λίξεων. Eustath.

- 725 Παντοίης ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν, [γος.
Ἑσθλὸν, τῷ κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄρ-
Nῦν δ' αὖ παῖδ' ἀγαπητὸν ἀνερείψαντο Δύελλαι
Ἀκλῆα ἐκ μεγάρων, ἐδ' ὄρμηθέντος ἄκισσα.
Σχέτλιαι, ἐδ' ὑμεῖς περ ἐνὶ φρεσὶ θέσθε ἐκάσῃ
730 Ἐκ λεχέων μ' ἀνεγεῖραι, ἐπισάμεναι σάφα θυμῷ,
Ὅππότε' ἐκείνος ἔβη κοίλῃν ἐπὶ νῆα μέλαιναν.
Εἰ γὰρ ἐγὼ πυθόμην ταύτην ὁδὸν ὀρμαίνοντα,
Τῷ κε μάλ' ἢ κεν ἔμεινε, καὶ ἐσσύμενός περ ὁδοῖο
Ἦ κέ με τεθνηκυῖαν ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπεν.
735 Ἀλλὰ τις ὀτρυνὸς Δολίον καλέσειε γέροντα,
Δμῶ ἔμὸν, (ὃν μοι ἔδωκε πατὴρ ἐπὶ δεῦρο κίεσθαι,
Καί μοι κῆπον ἔχει πολυδένδρεον.) ὄφρα τάχιστα
Λαέρτη τάδε πάντα παρεζόμενος καταλέξῃ,
Εἰ δὴ πέ τινα κείνος ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ὑφίνας,

- 725 "Omnibus virtutibus ornatum inter Danaos,
"Eximium, cujus gloria lata per Hellada et medium Argos.
"Nunc vero rursus filium dilectum abripuerunt procellae
"Inglorium ex aedibus, neque de-abeunte audiui.
"Infelices, neque vos quidem in animum induxistis unaquæque
730 "E lectulo me suscitare, scientes certe in animo,
"Quando ille conscendit cavam navem nigram.
"Si enim ego intellexissem istud iter molientem,
"Sane certe aut mansisset, quantumvis festinans ad-iter;
"Aut me mortuam in aedibus reliquisset.
735 "Sed aliquis famulus Dolium vocet senem,
"Mancipium meum, (quem mihi dedit pater jam huc eunti,
"Et mihi hortum servat arboriferum;) ut celerime
"Laërtæ hæc omnia assidens enarret;
"Si fortasse aliquod ille in mente consilium commentus,

727 Nῦν αὖ] Edd. præter R. Ibid. ἀποκτείναι μεμάασιν] Eæd. 730 ἀναγεῖραι]
Edd. vett. male. 736 μοι δῶκε] R.

Ver. 726. καθ' Ἑλλάδα] Vide supra
ad α'. 344.

Ver. 727. ἀνερείψαντο Δύελλαι] *Al.* ἀπο-
κτείναι μεμάασιν. Minus recte. Ut liquet
ex sequente, ἐδ' ὄρμηθέντος ἄκισσα. *Clark.*
Eustathius p. 1516. 5. Ἀποκτείναι μεμάα-
σιν ἀκλῆα etc. τῷ κε μάλ' ἢ κεν ἔμεινε
γραφῇ, τὸ ἀνερείψαντο Δύελλαι. α. ε. μ. *Ern.*

Ver. 728. Ἀκλῆα] Vide ad *Il.* η'. 100.

Ver. 733. ἐσσύμενός] Vide ad *Il.* γ'.
260.

Ver. 735. ὀτρυνὸς] Nonnulli, notante
Scholiasie, legunt ὀτρυνῶς. Atque ita ha-
bet MS. a *Tho. Bentleio* collatus.

Ver. 741. φθίσαι] *Al.* φθίσσαι et φθίσσαι.
Sed nihil opus. Nam φθίω in *Futuris* et
Aoristis primis semper producit. Vide
ad *Il.* β'. 45. et 853.

- 740 Ἐξελθὼν λαοῖσιν ὀδύρεται, οἱ μεμάρῃσιν
 “Ὀν καὶ Ὀδυσσεύς φθῖσαι γόνον ἀντιδίοιο.
 Τὴν δ’ αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
 Νύμφα φίλη, σὺ μὲν ἄρ’ με κατὰ κτανε νηλεῖ χαλκῷ,
 ἥ ἔα ἐν μεγάρῳ μῦθον δέ τι ἐκ ἐπικεύσω·
 745 Ἥδε’ ἐγὼ τάδε πάντα πόρον δέ οἱ, ὅσσ’ ἐκέλευσε,
 Σῖτον καὶ μέθυ ἡδὺ· ἐμεῦ δ’ ἔλετο μέγαν ὄρκον,
 Μὴ πρὶν σοι ἐρέειν, πρὶν δωδεκάτην τε γενέσθαι,
 ἥ σ’ αὐτὴν ποθέσαι, καὶ ἀφορμηθέντος ἀκῆσαι·
 Ὡς ἂν μὴ κλαίῃσα κατὰ χροῶ καλὸν ἰάπτῃς.
 750 Ἀλλ’ ὕδρηνά μιν, καθαρά χροῖ εἴμαθ’ ἐλῆσα,
 Εἰς ὑπερῷ ἀναβᾶσα, σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν,
 Εὐχέ’ Ἀθηναίη, κέρη Διὸς Αἰγυόχοιο·
 ἥ γὰρ κέν μιν ἔπειτα καὶ ἐκ θανάτοιο σώωσει.
 Μηδὲ γέροντα κἄκ’ κεκακωμένον· ἐ γὰρ οὔτω

- 740 “Progressus apud-populos deploret, qui cupiunt
 “Ipsius et Ulyssis perdere prolem deo-paris.”
 Hanc autem rursus allocuta est dilecta nutrix Euryclea;
 “Domina cara, tu quidem me interfice sævo ferro,
 “Vel sine in domo; sermonem vero omnino non celabo:
 745 “Novi ego ista omnia; præbui autem illi, quæcunque postulavit,
 “Panem et vinum dulce: a me autem exegit magnum juramentum,
 “Non prius tibi me dicturam, quam duodecimaque adesset dies,
 “Aut tu ipsa desiderares, et abissi rescivisses:
 “Ne flens corpus pulchrum læderes.
 750 “Verum tu lota, puris corpori vestibus sumptis,
 “In superiorem-partem-domus conscendens, cum ancillis mulieribus,
 “Supplica Palladi, filiæ Jovis Ἀγιοχί:
 “Hæc enim ipsum deinde et a morte servaverit.
 “Neque senem afflige afflictum; non enim existimo

745 ἐκέλευσεν] Edd. præter R. 754 Μη δὲ] F. A. R. L.

Ver. 743. ἄρ] Non hic supervacuum est istud ἄρ, sed vim habet in connectenda sententiâ cum eo quod præcessit ver.
 729. Σχέτλιαι, ἔδ’ ὑμῖς περ etc.

Ver. 744. τι] Al. τοι.

Ver. 745. Ἥδε’ ἐγὼ] Plene ἦδεα. Elymol. M. in ἦδη ἐκ τῷ ἦδεν ὑπερσυντελικῶ, διαλύουσιν οἱ ἴωνες τὴν εἰ διφθογγον, ἐν μὲν τῷ πρώτῳ προσώπῳ εἰς εα, καὶ ἀποβολῇ τῷ ν γίνεσθαι ἦδεα, ὡς τὸ ἦν, ἔα. Similia Eustathius passim, ut p. 50. Ern.

Ibid. ἐκέλευσε,] Al. ἐκέλευε. Sed hoc quidem in loco, ut opinor, præstat vulgata lectio. Vide ad Il. v. 84. Clark. In ἐκέλευσε omnes edd. nostræ consentiunt, nisi, quod quædam male ἐκέλευσεν. Sed Eustath. habet ἐκέλευε. Difficile est decernere: similis varietas est ἡ. 504. ubi ἐκέλευε præfertur. Ern.

Ver. 747. δωδεκάτην τε] Al. δωδεκάτην δέ.

Ver. 750. et 759. ὕδρηνά μιν,] Similiter-

- 755 Πάγχυ θεοῖς μακάρεσσι γονὴν Ἀρκεισιάδαο
 "Εχθεσθ'· ἀλλ' ἔτι πῶ τις ἐπέσσειται, ὅς κεν ἔχῃσι
 Δώματα θ' ὑψερεφεία καὶ ἀπόπροθι πόινας ἀγρές.
 "Ως φάτο· τῆς δ' εὖνησε γόον, σκέδε δ' ὅσσε γόοιο.
 Ἡ δ' ὑδρηναμένη, καθαρά χροὶ εἴμαθ' ἔλῃσα,
 760 Εἰς ὑπερῶν ἀνέβαινε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν·
 Ἐν δ' ἔειπετ' ἐλοχύτας κανέω, ἥρᾳτο δ' Ἀθήνη·
 Κλυδί μοι, Αἰγίοχοιο Διὸς τέκος, ἀτρυτώνη,
 Εἴποτέ τοι πολύμητις ἐνὶ μεγάροισιν Ὀδυσσεύς
 "Ἡ βοὸς, ἢ οἶος κατὰ πόνα μηρί' ἔκκε,
 765 Τῶν νῦν μοι μνησai, καὶ μοι φίλον ὕἱα σώσων·

755 " Penitus diis beatis sobolem Arcesiadae

" Invisam esse ; sed adhuc alicubi aliquis supererit, qui habeat

" Domos excelsas, et procul-sitos pingues agros."

Sic ait: hujus autem sedavit luctum; cohibuitque oculos a luctu.

Ipsa vero lota, puris corpori vestibus sumptis,

760 In superiorem-partem-domus conscendit cum ancillis mulieribus;

Imposuitque molas canistro, supplicavitque Minervæ;

" Audi me, Ægiocchi Jovis filia indomita,

" Si unquam tibi solers in ædibus Ulysses

" Aut bovis, aut ovis pinguia femora adolevit ;

765 " Horum nunc mihi memento, et mihi carum filium serva;

755 μακάρεσι] Edd. præter R. 756 ἔχῃσιν] F. 757 Δῶμα] Edd. præter R.
 Ibid. ἀγρές] A. 2. 5.

que infra ver. 812. παύσασθαι. Vide infra ad ε'. 491. et ε'. 296.

Ver. 752. et 762. Αἰγίοχοιο] Vide ad Il. α'. 202.

Ver. 755. σώσει.] Al. σώσαι.

Ver. 754. Μηδὲ γέροντα κἄνα κικακωμίσον] Ita apud Sophoclem:

μη κακὸν κακῶ διδῶς
 " Ἀκος, πλεόν τὸ πῆμα τῆς ἄτης τίθει.

Ajax, ver. 562.

Ibid. Μηδὲ] Scr. Μη δὲ, quod sensus postulat et edd. vett. omnes habent (vid. Var. Lect.) etiam Barnesius. Forte operæ aberraverunt, aut mansit hoc vitium incorrectum in exemplo, quod operæ secutæ sunt. Ern.

Ver. 757. ὑψερεφεία] Pronunciabatur ὑψερέφῃ. Quomodo et scribi postea cæptum est. Vide ad Il. ε'. 559.

Ver. 760. ἀνέβαινε] Vide ad Il. 9'. 87. et ν'. 84.

Ver. 761. οὐλοχύτας] Vide ad Il. α'. 449. Clark. Eustath. Ἀπὶ βωμῶ τῶ παντῶ καθαίρει τὰς ἐλοχύτας. Ern.

Ver. 762. Κλυδί μοι,] Al. Κλυδί μου. Quod et Homero usitatus. Clark. Dionys. Halicarnass. laudat h. l. sic: κλυδί μου. Ern.

Ibid. ἀτρυτώνη,] Ἀτρυτώνη δὲ Ἀθηνᾶ, ἡ ἄτρυτος, ὅ ἐστιν ἀτειρής. Eustath. Vide ad Il. β'. 157.

Ver. 765. 764. Εἴποτέ τοι — "Ἡ βοὸς, ἢ οἶος] Virgil.

Siqua tuis unquam pro me pater Hyrtacus aris Dona tulit. — Æn. IX. 406.

— colui vestros si semper honores.

Æn. XII. 778.

Ver. 767. "Ως εἰπῶς, ὀλόλυξε:] "Ὅτι ὀλοῦν τὴν τῶν γυναικῶν εὐχὴν καλεῖ ὁ Ποιητής, καὶ τὸ σὺν οἱκτρῶ αὐτὰς εὐχισθῆναι, ὀλοῦν ζῆν φησὶν· οἱ δὲ νεώτεροι ἐπὶ τῷ κλαίειν τὸ ὀ-

Μνηστῆρας δ’ ἀπάλαλκε κακῶς ὑπερηνορέοντας.

“Ὡς εἶπεσ’ ὀλόλυξε· θεὰ δέ οἱ ἔκλυεν ἄρῃς.

Μνηστῆρες δ’ ὁμάδῃσαν ἀνὰ μέγαρα σκιόοντα·

“Ὡδε δέ τις εἶπεσκε νέων ὑπερηνορέοντων·

770 Ἡ μάλα δὴ γάμον ἄμμι πολυμνήσῃ βασίλεια

Ἀρτύει· ἐδὲ τι οἶδεν, ὃ οἱ φόνος υἱὶ τέτυκται.

“Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε· τὰ δ’ ἐκ ἴσαν, ὥς ἐτέτυκτο.

Τοῖσιν δ’ Ἀντίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπε·

Δαιμόνιοι, μύθες μὲν ὑπερφιάλεις ἀλέασθε

775 Πάντας ὁμῶς, μήπως τις ἐπαγγείλῃσι καὶ εἴσω.

Ἄλλ’ ἄγε σιγῇ τοῖον ἀναστάντες τελέωμεν

“Procos vero averte male superbientes.”

Sic locuta, ejulavit; dea autem ejus audivit preces.

Proci vero tumultuabantur per aedes obscuras:

Sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium;

770 “Profecto jam nuptias nobis multum-ambita Regina

“Apparat; neque omnino novit, quod suo caedes filio parata est.”

Sic utique aliquis dicebat: ea autem nesciebant, ut acta erant.

Inter eos vero Antinous concionatus est et dixit;

“Improvidi, sermones quidem arrogantes fugite

775 “Omnes pariter; ne forte aliquis annunciet etiam intus.

“Sed age silentio sic exurgentes perficiamus

771 Ἀρτύει] Edd. vett. etiam *Eust.* qui tamen in interpretatione versus habet ἀρτύεσθαι. 775 μήπως] R. 776 τοῖσιν] A. L. non male.

λολύζειν ἔθεντο. *Eustath.* ad *Iliad.* ζ’. 501. Et ad hunc locum; “Ὅτι δὲ γυναικεία εὐχὴ λιγύφωτος τὸ ὀλόλυξεν, προδεδῆλωται. *Scholias* autem hic exponit simpliciter, Ὀλοφρετικὸν ἐφθέγγετο. Eainque veram omnino hoc in loco interpretationem contendit *Barnesius*. *Isaacus* vero *Casaubonus* (quem hic citat *Barnesius*) ad *Batrachomyomachiam*, ver. 100. *Homerum* voce hac isto sensu nunquam usum esse annotat. Ac pro priori quidem interpretatione facit tum præcedens “ἤρατο δ’ Ἀθήνη,” ver. 761. tum proxime sequens, “θεὰ δέ οἱ ἔκλυεν ἄρῃς.” Vide supra ad γ’. 450. et infra ad χ’. 408.

Ver. 768. Μνηστῆρες δ’ ὁμάδῃσαν ἀνὰ μέγαρα.] Vide supra ad α’. 565.

Ver. 770. Ἡ μάλα δὴ] Vide ad *Il.* ζ’. 455. 459. et 504.

Ver. 771. Ἀρτύει· ἐδὲ τι οἶδεν.] Ita in duobus MSS. scriptum reperit *Barne-*

sius; atque ita etiam habent MS. a *Tho. Bentleio* collati. In vulgatis editum est Ἀρτύει. Quod ferri nullo modo potest: Nam ἀρτύων semper apud *Homerum* *mediam* producit; et, ut producat, omni ex analogia necesse est. Vide ad *Il.* α’. 309. et 538.

πυκινὴν ἡρτύνετο βολήν

Iliad. β’. 55. ζ’. 302.

Ἵγμινὴν ἡρτύνον, ἀριστῆας καλῶσαντες.

Il. δ’. 505.

Ἡρτύναντο δ’ ἐξερμά.

Odys. δ’. 782. ζ’. 55.

Ψεύδεά τ’ ἡρτύνοντας. — *Odys.* κ’. 565.

Clark. Pro ἀρτύει stant omnes edd. Et tamen ἀρτύει præferendum, nisi quis legendo diphthongum elidendum dicat: ἀρτύν’ ἐδὲ τι. *Ern.*

Ver. 771. 772. 777. τέτυκται.—ἐτέτυκτο.—ἤραρει] Vide ad *Il.* α’. 37. et δ’. 492.

Μῦθον, ὃ δὴ καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶν ἤραρεν ἡμῖν.

Ὡς εἰπὼν, ἐκρίνατ' εἴκοσι φῶτας ἀρίστους·

Βὰν δ' ἴεναι ἐπὶ νῆα δοὴν καὶ δῖνα θαλάσσης.

780 Νῆα μὲν ἄρ' παμπρῶτον ἀλὸς βένδοσθε ἔρυσσαν·

Ἐν δ' ἰσὸν τ' ἐτίθεντο καὶ ἰσία νηὶ μελαίνῃ·

Ἡρτύναντο δ' ἐρετρὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισι,

Πάντα κατὰ μοῖραν· ἀνά δ' ἰσία λεύκ' ἐπέτασαν.

Τεύχεα δέ σφιν ἔνεικαν ὑπέρδυμοι Δερῶπροντες·

785 Ὑψῆ δ' ἐν νοτίῳ τὴν γ' ὤρμισαν· ἐν δ' ἔβαν αὐτοί·

Ἐνθα δὲ δόρπον ἔλοντο, μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἐλθεῖν.

Ἡ δ' ὑπερῶν ἀναβᾶσα περίφρων Πηνελόπεια

Κεῖτ' ἄρ' ἄσιτος, ἄπασος ἐδητύος ἡδὲ ποτῆτος,

Ὀρμαίνεσθ', εἰ οἱ Δάνατον φύγοι υἱὸς ἀμύμων,

“ Consilium, quod jam etiam omnibus in mente placuit nobis.”

Sic locutus, elegit viginti viros optimos:

Perrexerunt autem ire ad navem velocem et littus maris.

780 Navem quidem primum maris in altum traxerunt:

Malum vero imposuerunt, et vela navi nigræ:

Aptarunt porro remos vertebrae coriaceis,

Omnia rite: ac vela alba expanderunt.

Arma porro ipsis tulerunt animosi famuli;

785 Alte vero in humido hanc stiterunt; ingressique sunt ipsi:

Illic autem coenam sumpserunt, expectabantque dum vesper adveniret.

In superiore vero partem domus cum-conscendisset prudens Penelope

Jacebat sane jejuna, non-gustans cibum, neque potum,

Cogitans, an sibi mortem effugeret filius eximius,

780 νῆα μὲν ἔν] R. 785 ἐπέτασαν] Edd. vett. 784 σφ' ἔνεικαν] R. 785

τὴν δ' ὤρμισαν ἐκ δ' ἔβαν] R. male.

Ver. 774. Δαιμόνοισι] Vide ad *Il.* α'. 194.

Ver. 775. μήπας τις] *Al.* μήπες τις.

Ver. 776. τοῖσιν] Ἦγυν ἔτασ ὡς ἔχομεν. *Eustath.* *Al.* τοῖσιν.

Ver. 777. ἤραρεν] *Al.* εὐάδεν.

Ver. 778. 782. ἐκρίνατ' — Ἡρτύναντο] Vide supra ad ver. 771. et ad *Il.* α'. 509. et 538.

Ver. 780. Νῆα μὲν ἄρ] *Al.* Νῆα μὲν ἔν.

Ver. 781. Ἐν δ' ἰσὸν τ' ἐτίθεντο] Πῶς, τῇ εἰρεσίᾳ χρωμένοι; κόσμος χάριν. *Schol.* At quidni utrisque, et velis et remigio, prout opus, usi fuerint?

Ibid. ἐτίθεντο] *Al.* ἐπίθεντο.

Ver. 782. τροποῖς ἐν δερματίνοισι,] *Δηλοῖ*

— τῆς τροπωτῆτος, περὶ ἧς αἱ κῶπαι τρέπονται καὶ τρέφονται [τρέφονται] ἐν ἡμῶσι τοῖς περιδιδεμένοις ταῖς κῶπαις. *Schol.*

Ver. 784. σφιν ἔνεικαν] *Al.* σφ' ἔνεικαν.

Ver. 785. Ὑψῆ δ' ἐν νοτίῳ τὴν γ' ὤρμισαν] Ὀρμίζειν ὑψῆ ἐν νοτίῳ s. ὑγρῶ est solventium e portu vel a litore, cum navis deducta stat in aqua alta: at ὀρμίζειν ὑψῆ ἐν ξηρῶ est appellentium, cum navis finito cursu subducitur. Vide *Eustath.* ad h. l. *Ern.*

Ibid. ἐν νοτίῳ] *Al.* ἐν νοτίῳ.

Ibid. ὤρμισαν] Ἡσυχώς ἐσάναι τὴν ναῦν ἐποίησαν. *Schol.*

Ibid. ἔβαν] Vide ad *Il.* θ'. 229.

- 790 Ἦ ὅγ’ ὑπὸ μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι δαμείη.
 “Ὅσσα δὲ μερμήριξε λέων ἀνδρῶν ἐν ὁμίλῳ,
 Δείσας, ὅπποτε μιν δόλιον περὶ κύκλον ἄγῳσι·
 Τόσσα μιν ὀρμαίνεσαν ἐπέλλαβε νήδυμος ὕπνος·
 Εὐδε δ’ ἀνακλινθεῖσα· λύθεν δέ οἱ ἄψα πάντα.
 795 Ἐνθ’ αὖτ’ ἄλλ’ ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Εἰδῶλον ποίησε, δέμας δ’ ἦϊκτο γυναικί
 Ἴφθίμη, κέρη μεγαλήτορος Ἰκαρίοιο·
 Τὴν Εὐμήλος ὅπυιε, Φερῆς ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων.
 Πέμπε δέ μιν πρὸς δώματ’ Ὀδυσσῆος Δείοιο,
 800 Εἴπως Πηνελόπειαν ὀδυρομένην, γρόωσαν,
 Παύσειε κλαυθμοῖο, γόοιό τε δακρυόεντος.
 Ἐς θάλαμον δ’ εἰσῆλθε παρὰ κληῖδος ἱμάντα,

790 An ille a procis superbis domaretur.

Quam-multa autem cogitat leo virorum in turba,
 Timens, cum ipsum doloso circulo circumdant;
 Tam multa ipsam cogitantem corripuit dulcis somnus:
 Dormiebat vero recumbens; solutæque sunt ei compages omnes.

795 Ibi tum aliud cogitavit dea cæsia Minerva;

Idolum effinxit, corpore autem assimilatum-erat mulieri
 Iphthimæ, filia magnanimi Icarii:
 Quam Eumelus duxerat, in Pheris ædes habitans.
 Misit vero hanc Minerva ad domum Ulyssis divini,

800 Si-quo-pacto Penelopen lamentantem, lugentem,
 Compesceret a fletu, luctuque lachrymoso.

In thalamum vero ingressa est ad seræ lorum;

787 Ἦ δ’ ὑπερώϊῳ αἶθρι περιέρων] Edd. præter R. 793 ἐπήλυθε] R. 794
 ἄψα] F. 802 ἴμαντες] Edd. præter R.

Ver. 787. Ἦ δ’ ὑπερῶ ἀναβῆσα] *Al.* Ἦ δ’ ὑπερώϊῳ αἶθρι.

Ver. 788. αἶστος,] *Al.* ἀναυδός.

Ver. 790. Ἦ ὅγ’] Videsupra ad β’. 327.
 et ad *Il.* γ’. 409.

Ver. 792. δόλιον περὶ κύκλον] Τὸ δίκτυον.
Schol.

Ver. 795. ἐπέλλαβε] *Eustathius* in commentario legit ἐπήλυθε. Atque ita habet *MS.* a *Tho. Bentleio* collatus. *Clark.* Item ed. *Rom.* h. l. non dissentiens ab *Eustathio*. Id saltem est usitatus. *Ern.*

Ver. 794. λύθεν δέ οἱ ἄψα πάντα.] Πῶς δὲ ἀναπαύεται τὸ σῶμα, ὅτι ἡ σύσασις τῆς ψυχῆς ἀνίσταται, καὶ τὰ μέλη τῆ σωματικῆς λύ-

ται, καὶ τῷτο ἰναργῶς εἶπεν “Εὐδε δ’ ἀνακλινθεῖσα, λύθεν δέ οἱ ἄψα πάντα.” *Dionys. Halicarn.* περὶ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως, §. 23. “Ἀψα δὲ, μέλη φησί, ἀπὸ τῆ συνῆθαι. *Schol.*

Ver. 795. γλαυκῶπις Ἀθήνη] Vide ad *Il.* α’. 206.

Ver. 797. Ἴφθίμη,] Οὕτως ἰκαλεῖτο κυρία ἡ ἀδελφὴ τῆς Πηνελόπιδος. *Schol.*

Ver. 800. Εἴπως] Apud *Eustathium* in commentario, Εἴως.

Ver. 802. παρὰ κληῖδος ἱμάντα,] Ἀντιστρόφως παρὰ τὴν κλειδα, ἢ τις ἱμάντα εἶχε περὶ τὸ κλειδίον. *Schol.* *Plinius Eustathius:* Δηλοῖ τό· ἐς θάλαμον δ’ εἰσῆλθε

- Στῇ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Εὐδεις, Πηνελόπεια, φίλον τετιημένῃ ἦτορ;
 805 Οὐ μὲν σ' ἐδὲ ἑῷσι θεοὶ ῥεῖα ζῶντες
 Κλαίειν, ἐδ' ἀκαχῆσθαι· ἐπεὶ ῥ' ἔτι νόσιμός ἐστι
 Σὸς παῖς· ἐ μὲν γάρ τι θεοῖς ἀλιτῆμενός ἐστιν.
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια,
 'Ηδὲ μάλα κνώσσεσ' ἐν ὀνειρέεισι πύλῃσι·
 810 Τίπτε, κασιγνήτη, δεῦρ' ἡλυθες; ἔτι πάρος γε
 Πῶλέ', ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι δώματα ναίεις·
 Καί με κέλη παύσασθαι οἷζυος, ἥδ' ὀδυνῶν
 Πολλῶν, αἳ μ' ἐρέδουσι κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
 'Η πρὶν μὲν πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλεσα θυμολέοντα,
 815 Παντοίῃς ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν, [γος.
 'Εσθλόν' τῇ κλέος εὐρὺ κατ' Ἑλλάδα καὶ μέσον' Ἀρ-

Stetitque supra caput, et ipsam sermone allocuta est;

“ Dormis, Penelope, caro afflicta corde?

805 “ Nequaquam te sinunt dii facile viventes

“ Flere, neque tristem esse; quoniam adhuc rediturus est

“ Tuus filius: nequaquam enim Diis peccando-obnoxius est.”

Huic autem respondit deinde prudens Penelope,

Suaviter admodum dormiens in somniorum portis;

810 “ Cur, o soror, huc venisti? nequaquam antea quidem

“ Venditabas, quandoquidem valde procul domum habitas:

“ Et me jubes cessare ab ærumna atque doloribus

“ Multis, qui me irritant in mente et in animo:

“ Quæ ante quidem maritum bonum amisī magnanimum,

815 “ Omnibus virtutibus ornatum, inter Danaos,

“ Eximium; cujus gloria lata per Græciam et medium Argos.

806 ἐστιν] F. male. 812 κέλαι] F. A. L. quod prætulim. Nam et alibi
 sic *Homerus* Ionice, sed pronunciandum κέλῃ. 817 οὖν αὖ] Eæd. ut alibi,

— κατὰ τὴν ὁπὴν, ἧς διείρεται ὁ τῆς θύρας
 ἰμάς. Ern.

Ver. 804. Εὐδεις, Πηνελόπεια,] Virgil.

Nate Dea, potes hoc sub casu ducere somnos?
Æn. IV. 560.

Ver. 805. Οὐ μὲν σ' ἐδὲ] Vide ad *Il.* κ'.
 299.

Ibid. θεοὶ ῥεῖα ζῶντες]

Τῇ περ ῥήσῃσι βιοτὴ πέλει. —

Supra ver. 565. hujus libri.

Omnis enim per se Divitum natura necesse est
 Immortali ævo summa cum pace fruatur.

Lucret. Lib. I. ver. 57.

Ver. 806. ἐπεὶ ῥ'] *Quoniam scilicet.*

Ver. 810. ἡλυθες;] Vide ad *Il.* α'. 37.
 et φ'. 81.

Ver. 811. Πῶλέ',] *Barnesius* edidit Πω-
 λέ'. Nulla (ut videtur) idonea ratione.

Ver. 816. κατ' Ἑλλάδα καὶ μέσον' Ἀρ-
 γος.] Ὁ ἐστὶ κατὰ Θεσσαλίαν καὶ Πελοπόννη-

- Nῦν δ’ αὖ παῖς ἀγαπητὸς ἔβη κοίλης ἐπὶ νηὸς
 Νήπιος, ἔτε πόνων εὖ εἰδώς, ἔτ’ ἀγοράων.
 Τῷ δὲ ἐγὼ καὶ μᾶλλον ὀδύρομαι, ἥ περ ἐκείνῃς·
 820 Τοῦ δ’ ἀμφιτρομέω καὶ δεῖδια, μή τι πάθῃσιν
 Ἥ ὄγε τῶν ἐνὶ δήμῳ, ἵν’ οἴχεται, ἢ ἐνὶ πόντῳ·
 Δυσμενέες γὰρ πολλοὶ ἐπ’ αὐτῷ μηχανόωνται,
 Ἰέμενοι κτεῖναι, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι.
 Τὴν δ’ ἀπαμειβόμενον προσέφη εἰδῶλον Ἀμαυρόν·
 825 Θάρσει, μηδὲ τι πάγχυ μετὰ φρεσὶ δείδιδι λήν·
 Τοίη γάρ τοι πομπὸς ἄμ’ ἔρχεται, ἣν τε καὶ ἄλλοι
 Ἀνέρες ἠρήσαντο παρεσάμεναι, (δύναται γὰρ,)
 Παλλὰς Ἀθηναίη· σὲ δ’ ὀδυρομένην ἑλεαίρει·
 Ἥ νῦν με προέηκε, τεῖν τάδε μυθήσασθαι.
 830 Τὴν δ’ αὖτε προσέειπε περὶ φρῶν Πηνελόπεια·

“Nunc autem rursus filius dilectus abiit cava in nave
 “Puer, neque laborum probe gnarus, neque commerciorum.
 “Hujus causa jam ego etiam magis lugeo, quam illius:
 820 “Et ob hunc contremisco et timeo, ne quid patiat
 “Aut ille eorum in populo, quo abiit; aut in ponto:
 “Hostes enim multi in ipsum mala machinantur,
 “Cupientes occidere, antequam in patriam terram venerit.”

Hanc autem respondens allocutum est simulacrum obscurum;

- 825 “Confide, neque omnino in mente timeas tantopere:
 “Talis enim comes una sequitur, quam etiam alii
 “Viri optarint adesse, (pollet enim,)
 “Pallas Minerva: te vero lamentantem miseratur:
 “Quæ nunc me præmisit, tibi hæc ut-dicerem.”

- 830 Hanc vero rursus allocuta est prudens Penelope;

825 *μετὰ]* abest iisdem; quod versum perimit. 826 *τοίη γὰρ οἱ]* Edd. vett.
 vid. not.

συν. Eustath. Vide supra ad α'. 344. et ad γ'. 251.

Ver. 820. *ἀμφιτρομέω καὶ δεῖδια,*] Vide ad *Il.* v. 481. et 756. *Al.* ἀμφὶ τρομέω.

Ver. 824. *ἀμαυρόν]* Τὸ μὴ βλέπόμενον· οἱ δὲ τὸ ἄμα ταῖς αὐραῖς φερόμενον, ἄσθενές. *Schol.* Τὸ τῷ μαίρειν ἐστρεφόμενον εἰδῶλον ἀμαυρόν· ἔφη. *Porphyr.* *Quæst. Homeric.* 9. haud longe ab initio.

Ver. 826. *Τοίη γάρ τοι πομπὸς]* Ferri hoc potest, si *τοι* accipiat pro particula

adfirmante. Sed edd. vett. consensu habent *οἱ* (vid. Var. Lect.) quod cur spretum sit, non video. Nam γὰρ tamen produci-tur a cæsura et spiritu aspero. Et est *οἱ* haud dubie h. l. melius quam inane *il-lud τοι*. Nam oratio pronomine, quod ad Telemachum referatur, carere non potest. *Ern.*

Ibid. ἄμ' ἔρχεται,] *Eustathius* in com-mentario citat, ἄμ' ἔσπεται.

Ibid. ἣν τε,] *Quam utique.*

Εἰ μὲν δὴ θεὸς ἐσσί, θεοῖό τε ἔκλυες αὐδῆς,
 Εἰ δ' ἄγε μοι καὶ κεῖνον οἷζυρόν κατάλεξον,
 Εἴπῃς ἔτι ζῶει, καὶ ὄρῃ φάος ἡελίοιο,
 Ἡ ἤδη τέθνηκε, καὶ εἰν αἰῖδαο δόμοισι.

835 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προξέφη εἰδῶλον Ἀμαυρόν·
 Οὐ μὲν τοι κεῖνόν γε διηνεκέως ἀγορεύσω,
 Ζῶει ὄγ', ἣ τέθνηκε· κακὸν δ' ἀνεμώλια βάζειν.

“Ὡς εἰπόν, παρθενὸν παρὰ κληῖδα λιάσθη
 Ἐς πνοιᾶς ἀνέμων· ἣ δ' ἐξ ὕπνου ἀνόρεσε

840 Κέρη Ἰκαρίοιο· φίλον δέ οἱ ἦτορ ἰάνθη,
 “Ὡς οἱ ἐναργὲς ὄνειρον ἐπέσσυτο νυκτὸς ἀμολγῶ.
 Μνηστῆρες δ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὕγρὰ κέλευθα,
 Τηλεμάχῳ φόνον αἰπὺν ἐνὶ φρεσὶν ὀρμαίνοντες.

“ Si quidem tu dea es, deaque audivisti vocem;

“ Age mihi et illum ærumnosum enarra,

“ An alicubi adhuc vivat, et videat lumen solis;

“ An jam mortuus sit, et in Plutonis ædibus.”

835 Hanc autem respondens allocutum est simulacrum obscurum;

“ Non sane de-eo quidem continuo dicam,

“ Vivatne ille, an mortuus sit: malum nempe vana loqui.”

Sic locutum, januæ apud seram evanuit

In flatus ventorum: at ex somno exurrexit

840 Filia Icarii; carum autem ei cor exultavit,

Ut ipsi evidens somnium supervenerat noctis in-conticinio.

Proci vero conscensa-nave navigabant humidus vias,

Telemacho cædem gravem in mente mediantes.

Ver. 831. Εἰ μὲν δὴ] *Siquidem revera.*
 Vide ad *Il.* ζ'. 433.

Ibid. ἔκλυες] *Ἐκλυες*, (sic) supra scr. *ον*,
ἔκλυον, quod sensum dat valde commo-
 dum: si tu Dea es, egoque adeo te audi-
 ens audiavi vocem divinam. *Ern.*

Ver. 832. Εἰ δ' ἄγε] Vide ad *Il.* ζ'. 376.
 et *ο*. 167.

Ibid. κεῖνον] *Ulysses*. Est autem rur-
 sus elegans ille modus loquendi pro *κατά-
 λεξόν μοι*, εἴπῃς κεῖνος οἷζυρός ἐστι ζῶει, de quo
 vide ad *Il.* *Ern.*

Ver. 834. et 837. τέθνηκε,] Vide ad *Il.*
α'. 37.

Ver. 835. ἀμαυρόν] Vide supra ad ver.
 824.

Ver. 836. Οὐ μὲν τοι κεῖνόν γε] Πλάττει
 δὲ ὁ Ποιητὴς τῷτο πᾶν διζιῶς. Εἰ γὰρ ἡλή-
 θευσε τὸ εἰδῶλον εἰς διηνεκίς, καὶ εἶπε ζῇ
 τὸν Ὀδυσσεύα, ὃ συνέφερε τῇ ποιήσει ταύτῃ
 σύστατις γὰρ αὐτῆς, τὸ ἀγνοῖσθαι τὸν Ὀδυ-
 σσεύα ὑπὸ πάντων, καὶ μάλιστα ὑπὸ τῆς γυναι-
 κὸς, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς φανεῖται σαφῶς.
Eustath.

Ver. 838. “Ὡς εἰπόν,] Ita edidit *Barne-
 sius* ex ver. 824. et 835. supra. Atque ita
 habent MSS. duo a *Tho. Bentleio* collati.

Vulg. “Ὡς εἰπών.

Ver. 841. νυκτὸς ἀμολγῶ.] Ἐν τῇ τῷ μι-
 σονυκτίῳ ᾠρᾷ. *Schol.*

Ἔστι δέ τις νῆσος μέσση ἀλλ' πετρήεσσα,
845 Μεσσηγύς Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης,
Ἀστερίς, ἧ μεγάλη· λιμένες δ' ἐνὶ ναύλοχοι αὐτῇ
Ἀμφίδυμοι· τῇ τόν γε μένον λοχῶντες Ἀχαιοί.

Est autem quædam insula medio mari petricosa,
845 Inter Ithacamque Samumque asperam,
Asteris, non magna: portus vero navibus-apti in ipsa
Ab-utroque-latere-introitum-habentes; ibi hunc expectabant insidiantes Achivi:

Ver. 844. Ἔστι δέ τις νῆσος μέσση ἀλλ']
Nun ὃ ἔδ' ἀγκυροβόλιον εὐφυὲς ἔχει. — Βέλ-
τιον δὲ αἰτιᾶσθαι μεταβολὴν, ἢ ἄγνοιαν, ἢ
κατάψευσιν τῶν τόπων κατὰ τὸ μυθώδες. Stra-
bo, Geograph. Lib. I. p. 103. al. 59. Με-
ταξὺ δὲ τῆς Ἰθάκης, καὶ τῆς Κεφαλληνίας ἡ
Ἀστερία νησίον. [Al. νῆσος.] Ἀστερίς δ' ὑπὸ τῷ
Ποιητῇ [infra ver. 846.] λέγεται· ἢν ὁ μὲν
Σκῆψιος μὴ μένειν τοιαύτην, οἷαν φησὶν ὁ
Ποιητής· “ — λιμένες δ' ἐνὶ ναύλοχοι αὐτῇ
“ Ἀμφίδυμοι.” Ὁ δὲ Ἀπολλοδώρος μένειν καὶ
νῦν, καὶ πολίχνην λέγει ἐν αὐτῇ Ἀλακκομενάς,

τὸ ἐπ' αὐτῷ τῷ Ἰσθμῷ κείμενον. Id. Lib. X.
pag. 700. al. 456. 457.

Ver. 846. Ἀστερίς,] Ὀνομα νῆσος κειμένης
μέσον Ἰθάκης καὶ Σάμου. Schol.

Ibid. ναύλοχοι] Ἐν οἷς αἱ νῆες λοχῶσαι
καὶ ἐνεδρεύουσαι λαβεῖν δύνανται, ἢ οἱ τὰς ναῦς
ὑποδεχόμενοι τόποι. Schol.

Ibid. αὐτῇ] Al. αὐτῆς.

Ver. 847. Ἀμφίδυμοι] Ἀμφοτέρωθεν εἰς-
δύσεις, τετέστιν, ἐξ ἑκατέρου μέρους, εἰς πλεον
καὶ καταγωγὰς ἔχοντες· ἢ διπλοῖ. Schol.

ΤΗΣ
'ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ΡΑΨΩΔΙΑ, ἢ ΓΡΑΜΜΑ Ε'.

Ἑτάδεις τῆς Ῥαψωδίας Ε'.

ἘΚΛΗΣΙΑΝ τῶν θεῶν δευτέραν ποιησάμενος ὁ Ζεὺς, Ἑρμῆν πέμπει ἐπὶ Καλυψῶ, κελύων ἀποπέμπειν τὸν Ὀδυσσεῦ· ἡ δὲ τὸ κτελεσθὲν ποιεῖ. Τῇ δὲ ὀκτωκαιδεκάτῃ ἡμέρᾳ ἰδὼν αὐτὸν ὁ Ποσειδῶν καὶ χαλεπήνας, λύει τὴν σχεδίαν. Ἰνὰ δὲ αὐτῷ δίδωσι κρηδεῖμον, ἐντειλαμένη ἐπιβάντι τῆς γῆς ἀπορρίψαι αὐτό· καὶ πολλὰ παθὼν, εἰς τὴν τῶν Φαιάκων χώραν ἔρχεται διασωθείς.

Τ Η Σ

ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ΡΑΨΩΔΙΑ, ἢ ΓΡΑΜΜΑ Ε΄.

Ἐπιγραφαί.

Ἀπόπλες, ἢ Ἀνάπλες, Ὀδυσσεὺς παρὰ Καλυψῆς.

Ἄλλως.

Καλυψῆς ἄντρον. Ὀδυσσεὺς σχεδία· ἢ, τὰ περὶ σχεδίαν.

Ἄλλως.

Ε΄, πλεῖ ἐπὶ σχεδίας Ὀδυσσεὺς κιαθείσης πόντῳ.

ἭΩς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγανῷ Τιθωνοῖο
ᾠρνυθ', ἵν' ἀθανάτοισι φώως φέροι ἡδὲ βροτοῖσιν.
Οἱ δὲ θεοὶ θῶπκόνδε καδίζανον· ἐν δ' ἄρα τοῖσι
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, ὃ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.

AURORA autem ex lectis ab eximio Tithono

Surgebat, ut immortalibus lucem ferret, atque mortalibus.

Dii vero ad consessum consedebant; inter illos vero

Jupiter Altitonans, cujus potentia est maxima.

Ver. 1. Ἥως δ' ἐκ λεχέων — Τιθωνοῖο] Virgil.

Tithoni croceum linquens Aurora cubile.

Georgic. l. 447. Æn. IV. 585. IX. 460.

Vide et ad II. α'. 477.

Ibid. παρ' ἀγανῷ Τιθωνοῖο] Τιθωνός, Λαομίδοντος παῖς, Πριάμω ἀδελφός, Ἡῆς ἀνὴρ. Ὁ Ἐνδυμίων λέγεται συνενῆσθαι τῇ Σελήνῃ καὶ ὁ Τιθωνός τῇ Ἡμέρᾳ. Ἀλληγορεῖται δὲ ἕτως· Ὁ Ἐνδυμίων εἰς ἄνδρα κυνηγίτην, καὶ τῇ μὲν νυκτὶ κοιμώμενον, τῇ δὲ ἡμέρᾳ ἐδὲ ποσῶς, διὰ τὸ ἡσυχολῆσθαι περὶ τὰ κυνηγίσια·

Ὁ δὲ Τιθωνός εἰς ἀστρονόμον, καὶ τῇ μὲν ἡμέρᾳ κοιμώμενον, τῇ δὲ νυκτὶ ἐπαγρυπνῶντα, διὰ τὸ ἡσυχολῆσθαι περὶ τὰ ἄστρον. Schol.

Ver. 2. ᾠρνυθ',] Similiterque ver. 229. et 250. ἔννυτο· et ver. 514. ἐπεσσύμενον. Vide ad II. γ'. 260.

Ver. 2. 27. ἀθανάτοισι — ἀπονέωνται.] Similiterque ver. 75. ἀθάνατος· ver. 80. Ἀθάνατοι· et ver. 156. ἀθάνατον. Vide ad II. α'. 598.

Ver. 3. ἄρα] Ut solitus erat.

- 5 Τοῖσι δ' Ἀθηναίη λέγε κήδεα πόλλ' Ὀδυσῆος,
 Μνησαμένη· μέλε γάρ οἱ ἐὼν ἐν δώμασι νύμφης·
 Ζεῦ πάτερ, ἡδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἰόντες,
 Μήτις ἔτι πρόφρων, ἀγανὸς, καὶ ἥπιος ἔστω
 Σκηπτέχος βασιλεὺς, μηδὲ φρεσὶν αἴσιμα εἰδῶς,
 10 Ἀλλ' αἰεὶ χαλεπὸς τ' εἴη, καὶ αἴσυλα ῥέζοι·
 "Ὡς ἔτις μέμνηται Ὀδυσσῆος θεῖοιο,
 Λαῶν, οἷσιν ἄνασσε, πατὴρ δ' ὥς ἥπιος ἦεν.
 Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖται κρατέρ' ἀλγεαπάσχων,
 Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψῆς, ἥ μιν ἀνάγκη
 15 Ἴσχει· ὁ δ' ἐ δύνатаι ἦν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι·
 Οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι, καὶ ἑταῖροι,
 Οἳ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.

5 Illis autem Pallas recensebat ærumnas multas Ulyssis,

Recerdata; curæ enim illi erat existens in domo Nymphæ;

"Jupiter pater, atque alii beati dii semper existentes,

"Nullus amplius benignus, mitis, et mansuetus sit

"Sceptrifer rex, neque animo justa sentiens;

10 "Sed semper durus sit, et injusta faciat:

"Adeo nemo memor-est Ulyssis divini,

"Populorum, quibus præfuit, pater autem velut, mitis erat.

"Sed ille quidem in insula jacet graves dolores patiens,

"Nymphæ in ædibus Calypsus, quæ ipsum vi

15 "Detinet; is vero non potest suam in patriam terram venire:

"Non enim ei adsunt naves remigio-instructæ, et socii,

"Qui ipsum deducant super lata dorsa maris.

6 μέλλει] F. A. 2. 3. L.

Ver. 4. οὐ τι κράτος ἐστὶ μέγιστον.] Virgil.

— qui res hominumque Deûmque
 Æternis regis imperiis. — Æn. I. 233.

— rerum cui summa potestas.
 Æn. X. 100.

Ver. 7. Ζεῦ πάτερ.] Vide ad Il. δ'. 372.

Ver. 8. Μήτις ἔτι πρόφρων.] "Exprobrat
 "— Jovi reliquisque Diis Minerva Ulyssis
 "mansuetudinem regiam, et pietatem; quasi hac ratione debuerit sibi
 "Deorum numina conciliare; quæ tamē
 "men a se maxime alienata babeat, cum
 "ipsum tam longi temporis spatio a patriis
 "finibus arceant." Spondan. At

nihil hic Diis exprobrat Minerva; sed de populi Ithacensis et Procorum ingratitude conqueritur, qui, summæ Ulyssis mansuetudinis et clementiæ obliuī, erga uxorem et filium ejus tam male se gerant. Ut liquet ex sequenti, "Ὡς ἔτις μέμνηται Ὀδυσσῆος θεῖοιο, Λαῶν, οἷσιν ἄνασσει, πατὴρ δ' ὥς ἥπιος ἦεν." Vide et supra ad β'. 250. 254. ubi iidem versus occurrunt.

Ver. 10. αἴσυλα] Al. ἀήσυλα.

Ver. 12. πατὴρ δ' ὥς ἥπιος ἦεν.] Vide supra ad β'. 47. et 254.

Ver. 14. ἡ μιν ἀνάγκη Ἴσχει.] Vide supra ad α'. 55.

- Nῦν αὖ παῖδ’ ἀγαπητὸν ἀποκτεῖναι μεμῶασιν,
 Οἷκαδε νεισόμενον· ὁ δ’ ἔβη μετὰ πατρὸς ἀκκῆν,
 20 Ἐς Πύλον ἠγαθέην, ἣδ’ ἐς Λακεδαίμονα δῖαν.
 Τὴν δ’ ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;
 Οὐ γὰρ δὴ τέττον μὲν ἐβέλευσας νόον αὐτῇ,
 Ὡς ἦτοι κείνους Ὀδυσσεὺς ἀποτίσεται ἐλθών;
 25 Τηλέμαχον δὲ σὺ πέμψον ἐπισαμένως, (δύνασαι γὰρ,) Ὡς κε μάλ’ ἀσκηδῆς ἦν πατρίδα γαῖαν ἱκνῆται·
 Μνηστῆρες δ’ ἐν νηὶ παλιμπετέες ἀπονέωνται.
 Ἥ ῥα, καὶ Ἑρμείαν, φίλον υἱὸν, ἀντίον ἦυδα·
 Ἑρμεία, (σὺ γὰρ αὖτε τά τ’ ἄλλα περ ἄγγελός ἐσσι,) 30 Νύμφῃ ἐὺπλοκάμῳ εἰπεῖν νημερτέα βεβλήν,

“Nunc rursus filium dilectum occidere cupiunt,

“Domum revertentem; ille vero abiit ad patris famam,

20 “In Pylum divinam, atque in Lacedæmona claram.”

Hanc autem respondens allocutus est nubium-coactor Jupiter;

“Filia mea, quale tibi dictum excidit septo dentium?

“Nonne enim hoc quidem excogitasti consilium ipsa,

“Ut scilicet illos Ulysses ulciscatur reversus?

25 “Telemachum autem tu deduc accurate, (potes enim),

“Ut incolumis suam in patriam terram veniat;

“Proci vero in nave retro iter-relegant.”

Dixit utique, et Mercurium, dilectum filium, contra alloquebatur;

“Mercuri, (tu enim itidem et in aliis nuncius es),

30 “Nymphæ comas-pulchræ dicito firmum nostrum consilium,

24 ἀποτίσεται] A. 2. 3. L. 27 ἀπονέονται] Edd. omnes potest esse ex antiquiori scriptura, de qua ad II. passim.

Ver. 16. et 141. ἐπήρεται,] Vide supra ad δ'. 559.

Ver. 18. ἀποκτεῖναι] Al. ἀποκτάμεναι.

Ver. 19. νεισόμενον] Al. νισόμενον. Clark. At supra δ'. 701. edebatur νεισόμενον, quod etiam hic servari debebat. Ern.

Ver. 20. Λακεδαίμονα δῖαν.] Scholiastes interpretatur μεγάλην. Recte, ut opinor. Alibi enim apud Poëtam appellatur εὐρύχορον Λακεδαίμονα, et Λακεδαίμονα κητώεσαν. Odys. δ'. 1. ν'. 414. ο'. 1. Atque eodem sensu et Mari Epitheton hoc tribuere videtur Poëta. Vide ad II. α'. 141.

Ver. 21. νεφεληγερέτα Ζεὺς.] Vide ad II. α'. 175.

Ver. 23. Οὐ γὰρ δὴ] Vide infra ad ver. 204.

Ver. 24. ἀποτίσεται] Ita edidit Barnesius. Al. ἀποτίσσειται. Minus recte; nam τίσας, τίσασθαι, etc. semper apud Homerum primam producunt. Vide ad II. δ'. 257. et ι'. 508. Clark. Veteres edd. meliores consensu ἀποτίσεται, Fl. A. 1. Rom. Nescio quomodo factum ut Lovaniensis h. l. F. et A. 1. deserat. Ern.

Ver. 27. ἀπονέονται.] Al. ἀπονέονται.

Ver. 28. φίλον υἱόν.] Barnesius edidit, υἱὸν φίλον. Sed et ferri potest Vulgata

- Νόσον Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος, ὥς κε νήται,
 Οὔτε θεῶν πομπῇ, ἔτε θνητῶν ἀνδρώπων·
 Ἄλλ' ὅγ' ἐπὶ σχεδὴς πολυδέσμῃς πῆματα πάσχων
 Ἡματί κ' εἰκοσῶ Σχερίην ἐρίβαλον ἵκοιτο,
 35 Φαίηκων ἐς γαῖαν, οἱ ἀγχίθεοι γεγάασιν·
 Οἳ κέν μιν περὶ κῆρι, θεὸν ὥς, τιμήσεσιν,
 Πέμψουσιν δ' ἐν νηὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Χαλκόν τε χρυσόν τε ἄλλης, ἐσθῆτά τε δόντες,
 Πόλλ', ὅσ' ἂν ἐδέποτ' ἐκ Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς,
 40 Εἰ' περ ἀπήμων ἦλθε, λαχὼν ἀπὸ ληϊδος αἵσαν.

“ Reditum Ulyssis patientis; ut redeat,

“ Neque deorum ductu, neque mortalium hominum;

“ Sed is in rate multis-vinculis apta ærumnas patiens

“ Die vicesima ad Scheriam fertilem perveniat,

55 “ Phæacum ad terram, qui propinqui diis sunt;

“ Qui ipsum ex animo, deum veluti, honorent,

“ Mittantque in navi caram in patriam terram,

“ Æsque aurumque abunde, vestemque cum-dederint,

“ Plurima, quanta nunquam ex Troja sustulisset Ulysses,

40 “ Etiam si incolumis venisset, sortitus ex præda portionem.

36. 37 Vid. not. 39 ἐδέποτε] F. A. L. vid. not.

Lectio; eadem ratione ac “Ὡς γάρ οἱ —” ver. 41. et “Αὐτὰρ οἱ —” ver. 145. Vide ad *Il.* α'. 51.

Ver. 53. σχεδὴς πολυδέσμῃς] Λείπει, νεῶς, τῆς αὐτοσχιδίως πηχθείσης, — πολλοῖς ἐμπεπηγμένῃς δεσμοῖς. Schol.

Ver. 54. Σχερίην] Σχερία ἐκαλεῖτο ἡ νῆσος τῶν Φαίηκων· τὸ δὲ μετὰ ταῦτα ἐκλήθη Κερκύρα· τὸ δὲ ἀρχαιότατον ἐκαλεῖτο Δρεπάνη. Schol.

Ver. 55. ἀγχίθεοι] Ἦτοι καθότι τρίτοι εἰσὶν ἀπὸ Ποσειδῶνος οἱ βασιλεῖς αὐτῶν· ἢ ὅτι εὐδαίμονές εἰσιν· ἢ καθὰ οἱ θεοὶ συνδιατρίβουσιν αὐτοῖς καὶ εὐαχύνονται. Schol. Ἀγχίθεός ἐστι ποίησις λίγει, ἢ κατὰ γένος· — ἢ διὰ τὴν εὐδαιμονίαν τῆς κατ' αὐτὸς γῆς· ἢ διὰ τὸ φιλόξενον καὶ τὴν λοιπὴν ἀρετὴν· ὃ καὶ κρείττον εἶναι δοκεῖ. Eustath.

Ibid. γεγάασιν] Similiterque infra ver. 67. μέμηλεν ver. 87. εἰλήλαθας· et ver. 89. ἀνῶγεν. Vide ad *Il.* α'. 57. et *Σ'*. 522.

Ver. 56. 57. τιμήσεσιν, Πέμψουσιν δ'] Eustathius habet τιμήσεσι, quod verum est. Omnes edd. vett. habent etiam πέμψουσι, ut et Eustath., et edd. rec. Clarkius Bar-

nesium sequitur, non recte, ut opinor. Vide β'. 166: Ern.

Ver. 57. Πέμψουσιν δ' ἐν νηὶ] Vide infra ad ν'. 64. etc.

Ver. 59. οὐδέποτ' ἐκ Τροίης ἐξήρατ'] MS. a Tho. Benileio collatus, ἐδέποτε Τροίης ἐξήρατ'. Quæ forte et verior lectio. Clark. Iu ἐδέποτε satis consentiunt edd. vett. (vid. Var. Lect.) ἐδέποτε Τροίης plane habet Eustathius, quod et ipse verum puto. Ern.

Ver. 41. “Ὡς γάρ οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλος τ' ἰδμεν,” Vide infra ad ι'. 532.

Ver. 43. “Ὡς ἔφατ'· ἐδ' ἀπίθησε —· Αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσίν”] Virgil.

Dixerat: Ille patris magni parere parabat Imperio; et primum pedibus talaria nectit Aurea; quæ sublimem alis, sive æquora supra, Seu terram, rapido pariter cum flamine portant. Æn. IV. 238.

Similiter et Statius:

Paret Atlantiades dictis genitoris, et inde Summa pedum propere plantaribus illigat alis. Thebaidos, lib. I. ver. 303.

Ver. 44. 51. 54. 120. ἐδήσατο — Σείνατ'

“Ὡς γάρ οἱ μοῖρ’ ἐσὶ φίλῃς τ’ ἰδέειν, καὶ ἰκέσθαι
Οἶκον ἐς ὑψόροφον, καὶ ἐὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.

“Ὡς ἔφατ’· ἐδ’ ἀπίδθησε διάκτορος Ἀργειφόντης·
Αὐτίκ’ ἔπειθ’ ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
45 Ἀμβρόσια, χρύσεια· τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ’ ὑγρὴν,
Ἦδ’ ἐπ’ ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο.
Εἴλετο δὲ ῥάβδον, τῇ τ’ ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,
ᾧ ἐθέλει, τὲς δ’ αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει.
Τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργειφόντης·
50 Πιερίην δ’ ἐπιβὰς, ἐξ αἰθέρος ἔμπεσε πόντῳ·

“ Sic enim ei fatale est amicosque videre, et pervenire

“ Domum in excelsam, et suam in patriam terram.”

Sic dixit; nec non-paruit internuncius Argicida :

Statim deinde pedibus subligavit pulchros calceos,

45 Immortales, aureos, qui ipsum ferebant sive per mare,

Sive per immensam terram, pariter cum flatibus venti.

Cepit etiam virgam, qua virorum oculos demulcet,

Quorumcunque vult, rursusque dormientes excitat.

Hanc in manibus tenens volabat fortis Argicida :

50 Pieriæ autem cacumen-nactus, ex æthere incidit in mare :

44 αὐτίκα δ’] Edd. vett.

— ὀχέσασα — ποιήσῃ”] Vide infra ad ver. 491. et ad f. 296.

Ver. 44. 61. 232. καλὰ — καλῇ, — Καλὴν,] Vide ad Il. β’. 45.

Ver. 45. φέρον] *Al.* φέροι. *Clark.* Nescio unde sit hæc varietas a *Barnesio* notata. Aliis locis in hoc versu. qui frequens est apud *Homerum*, semper est φέρον. *Eyn.*

Ver. 47. Εἴλετο δὲ ῥάβδον, τῇ τ’ ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,] *Virgil.*

Tum virgam capit : hac animas ille evocat Orco Pallentes, alias sub tristia Tartara mittit :

Dat somnos, adimitque ; et lumina morte resignat. *Æn.* IV. 242.

Tum dextræ virgam inseruit, qua pellere dulces Aut suadere iterum somnos ; qua nigra subire Tartara, et exangues animare assueverat umbras.

Statius, Thebaid. lib. I. ver. 306.

Tu pias lætis animas reponis Sedibus, virgaque levem coërces Aurea turbam, superis Deorum Gratus, et imis.

Horatius, Carm. Lib. I. Od. x. 17.

Λόγος ἀδρότητα [*Barnesius* edidit ἡδρότητα, sed legendum sine dubio ἀδρότητα] νοητικόν

τὴν τῷ Ἑρμῇ ῥάβδον ὥστε ψυχὰς μὲν τιταραγμένας παύειν, ἐκλεισμένας δὲ διεγείρειν. *Schol.* Similiter *Eustathius* : Ἀλληγορία δὲ τῆς τοιαύτης Ἑρμαϊκῆς ῥάβδου ἐνεργημάτων, τὸ τὲς μὲν νήφοντας, κηλεῖν τὲς δὲ καθηρημένους δὲ ἐκλυσι, διεγείρειν. Ἡ καὶ ἄλλως, ὡς θίμεις λόγῳ, τὲς μὲν ὀρθίους πλέον ἢ δεῖ καὶ ἀγνώστας, πρᾶννεν διὰ πειθῆς τὲς δὲ χαλίφρονας, μισοιμαντὰς ποιεῖν. Vide *Phurnium*, de *Natura Deorum*, cap. 16. item infra ad ver. 87. *Clark.* Ἀδρότητα vix *Scholias* dixerit. Ἀδρότητα fortasse. *Eyn.*

Ver. 49. Τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο] *Virgil.*

Illa fretus agit ventos, et turbida tranat Nubila. ————— *Æn.* IV. 245.

Dissiluit, tenuique exceptus inhorruit aura :

Nec mora, sublimes raptim per inane volatus Carpit, et ingenti designat nubila gyro.

Statius, Thebaid. lib. I. ver. 309.

Ver. 50. Πιερίην δ’ ἐπιβὰς, ἐξ αἰθέρος ἔμπεσε πόντῳ.] *Virgil.*

Hic primum, paribus nitens Cyllenius alis, Constitit; hinc toto præceps se corpore ad undas Misit; avi similis, quæ circum littora, circum

- Σείατ' ἔπειτ' ἐπὶ κύμα, Λάρῳ ὄρνιδι ἐοικώς,
 "Οστε κατὰ δεινὸς κόλπας ἀλὸς ἀτρυγέτοιο
 Ἰχθῦς ἀγρώσων, πυκινὰ πτερὰ δέυεται ἄλμῃ·
 Τῷ ἵκελος πολέεσσιν ὀχῆσατο κύμασιν Ἐρμῆς.
 55 Ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφίκετο τηλόθ' ἔῤυσαν,
 Ἐνθ' ἐκ πόντε βὰς ἰοειδέος, ἡπειρόνδε
 Ἡῖεν ὄφρα μέγα σπέος ἵκετο, τῷ ἐνὶ νύμφῃ
 Ναῖεν ἑὺπλόκαμος· τὴν δ' ἐνδοθι τέτμεν ἔῤυσαν.
 Πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχαρόφιν μέγα καίετο, τηλόθι δ' ὁδμῇ
 60 Κέδρε τ' εὐκείατοιο, θύς τ' ἀνὰ νῆσον ὀδῶδει,
 Δαιομένων· ἡ δ' ἐνδον ἀοιδιάσθ' ὀπὶ καλῇ,

- Festinabat deinde super fluctus, laro avi similis,
 Quæ circum magnos sinus maris infructuosi
 Pisces venans, crebro alas mergit-sibi salsugine:
 Huic similis plurimis supervectus-est fluctibus Mercurius.
 55 Sed quando jam insulam pervenisset procul sitam,
 Tum ex ponto ascendens cœruleo, ad littus
 Ibat, donec ad ingentem specum pervenit, in quo Nympha
 Habitabat comas-pulchra: hanc vero intus invenit.
 Ignis quidem ad focum ingens ardebat, procul vero odor
 60 Cedrique fissilis, thyæque per insulam redolebat,
 Ardentium: ipsa vero intus cantillans voce pulchra,

57 ᾧ ἐν] F. A. L. τῷ mollius est. 59 τηλόσε] Edd. præter R. quod et
 ipsum ferri potest, forte etiam præferri. 60 εὐκείατ] A. 2. 5.

Piscosos scopulos, humilis volat æquora juxta.
 Æn. IV. 252.

Ibid. Πισρίην] Πισρία, ὄρος Μακεδονίας, ἰσ-
 ρὸν Μισσῶν. Schol.

Ver. 51. Λάρῳ ὄρνιδι ἐοικώς,] Τὴν ὁρμῇ,
 ἢ τὸ σῶμα. Λάρος δὲ, ὄρνειν θαλάσσιον.
 Schol.

Ver. 52. 84. 140. et 158. ἀτρυγέτοιο —
 ἀτρυγέτον] Vide ad Il. α'. 516.

Ver. 54. Τῷ ἵκελος] Fuerunt, notante
 Eustathio, qui hunc versum repudiariunt;
 sed rationibus parum idoneis.

Ver. 55. 59. τηλόθ' — τηλόθι] Ἄλ. τηλόσ'
 — τηλόσε.

Ver. 57. Ἡῖεν, ὄφρα μέγα σπέος ἵκετο,]
 Virgil.

Proxima Circae raduntur littora terræ:
 Dives inaccessos ubi Solis filia lucos
 Assiduo resonat cantu, tectisque superbis
 Urat odoratum nocturna in lumina cedrum,

Arguto tenues percurrrens pectine telas.

Æn. VII. 10.

Quem locum inter eos recenset Macro-
 bius, in quibus Poëtarum "par pene splen-
 dor amborum est." Lib. V. cap. 12.

Ver. 59. Πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχαρόφιν] Ἀρχαῖον
 δὲ ἡ τῷ πυρὸς χηρῆσι παρὰ τοῖς ἐνδόξοις ἦν
 καὶ ὁ τῆς τραγωδίας Φιλοκτήτης ἵπαιων, φη-
 σιν [Sophocl. Philoctet. ver. 297.] ἔτι, "Οἱ-
 καμένη εἴγη πυρὸς μετὰ, Πάντ' ἐκπορίζει
 " αὐτῷ ἂν κείνος νοεῖ." Eustath.

Ver. 60. θύς τ'] Scholiastes exponit Εἴ-
 δος δένδρε, ἢ φυτῶ. Macrobius autem; "Ho-
 merus, (inquit,) qui citrum θύον appel-
 lat, ostendit esse odoratum pomum; θύον
 " δ' ὑπὸ καλὸν ὀδῶδει." Saturnal. Lib. II.
 cap. 15. Ubi in transcurso notaudum,
 quod nunc legimus "θύς τ' ἀνὰ νῆσον ὀδῶ-
 " δεῖ," legisse Macrobius "θύον δ' ὑπὸ
 " καλὸν ὀδῶδει." Minus recte. Ἄλ. θύον.

- Ἴσον ἐποικομένη, χρυσεὴν κερκίδ’ ὕφαινεν.
 Ὑλῃ δὲ σπέος ἀμφιπεφύκει τηλεδόωσα,
 Κλήδρη τ’, αἴγειρός τε, καὶ εὐόδης κυπάρισσος.
 65 Ἐνθα δὲ τ’ ὄρνιθες τανυσίπτεροι εὐνάζοντο,
 Σκῶπές τ’, ἱρηνές τε, τανύγλωσσοί τε κορῶναι
 Εἰνάλλαι, τῆσιν τε θαλάσσια ἔργα μέμνηεν.
 Ἡ δ’ αὐτῇ τετάνυστο περὶ σπέεις γλαφυροῖο
 Ἡμερὶς ἡβώωσα, τεθῆλγει δὲ σαφυλῆσι.
 70 Κρῆναι δ’ ἐξείης πίσυρες ρέον ὕδατι λευκῷ,
 Πλησίαι ἀλλήλων τετραμμέναι ἄλλυδις ἄλλη.
 Ἀμφὶ δὲ λειμῶνες μαλακοὶ ἴε, ἡδὲ σελίνας,

Telam percurrens, aureo radio texebat.

Sylva autem specum circumcreverat virescens,

Alnusque, populusque, et bene-odorata cypressus.

- 65 Ibi vero et aves extensas-alas-habentes nidulabantur,

Bubones, accipitresque, latasque-linguas-habentes cornices

Marinae, quibus utique marina opera curae-sunt.

Ibidem porro extensa erat circum speluncam cavam

Vitis pubescens; florebat vero uvis:

- 70 Fontes autem ex-ordine quatuor fluebant aqua limpida,

Vicini inter-se versi alio alius.

Circum vero prata mollia violarum, atque apii,

66 ἱρηνές] Edd. alibi vidimus habere quosdam ἱρηνες, quod verum est. 68

ἡδ’] F. R. A. 1. L. quod verum puto: articulus hic friget. conf. 391.

Clark. De Macrobio nil certi. Graeca enim, ut alibi monuimus, ab editoribus addita sunt. De arbore vid. laudatos ad Hesychium, in h. v. Ern.

Ver. 60. 65. et 258. 68. 69. ὁδῶσει. — πεφύκει. — τετάνυστο — τεθῆλγει] Vide ad Il. α’. 57. et δ’. 492.

Ver. 63. et 398. [Ἑλῃ] Similiterque ver. 257. ὕλην. Vide ad Il. γ’. 151.

Ibid. ἀμφιπεφύκει] Al. ἀμφὶ πεφύκει.

Ver. 66. Σκῶπες τ’] Λέγει δὲ Ἀριστοτέλης τὰς παρ’ Ὀμήρῳ διὰ τῆς σίγμης μὴ λέγεσθαι, ἀλλὰ ἀπλῶς ὀνομάζεσθαι κῶπας. Τὰς ἔν τι-δίνοντας τὸ σίγμα ἀμαρτάνειν τῆς κατὰ τὸ ὄνομα ἀληθείας, καὶ τῆς Ὀμήρου περὶ τὸν ὄρνιν κρίσεώς τε καὶ γνώσεως. Aelian. de Animal. Lib. XV. cap. 28. Ὁ Μύνδιος δὲ Ἀλέξανδρος φησὶ τὰς παρ’ Ὀμήρῳ χωρὶς τῆς σ’ κῶπας εἶναι, καὶ Ἀριστοτέλη ἕτως αὐτὰς ὀνομακεῖναι. — Καὶ Σπεύσιππος δ’ ἐν δευτέρῳ ἑμίων, χωρὶς τῆς σ’ κῶπας αὐτὰς ὀνομάζει.

Athenæus, Lib. IX. cap. 10. “Plane contrarium tamen,” inquit Casaubonus, in annotationibus ad hunc Athenæi locum, “scribit Theocriti vetus interpres; cuius “sunt hæc ad Idyllium primum; Ἀλέξανδρος φησι, τὰς σκῶπας ἃς ἐπιτερεπεῖς τῇ “φωνῇ, διὸ καὶ παρ’ Ὀμήρῳ φησὶν ὁρθῶς δοκεῖν “γράφεισθαι, Σκῶπες τ’ ἱρηνές τε. Οὐ δεῖ “γάρ, φησι, γράφεισθαι χωρὶς τῆς σ’.” Ibid. ἱρηνές] Τὸ δὲ, ἱρηνες, ἰωνικῶς ψιλῶται. Eustath. Alii hic habent ἱρηνες.

Ibid. κορῶναι Εἰνάλλαι.] Κορῶναι δὲ εἰνάλλαι, κατὰ τὰς Παλαιὰς, αἱ αἰθυαί. Eustath.

Ver. 67. θαλάσσια ἔργα μέμνηεν.] Intell. capturam piscium ad victum: alias de piscatoribus dicitur, nautis etc. τῇσι τε habet MS. Ern.

Ver. 68. ἡδ’] Al. ἡδ’. Clark. Ἐν δ’ αὐτῇ. Hanc puto veram lectionem, et melius τῇ ἢ v. Var. Lect. ἐτκνύνει frequens

Θήλεον· ἔνθα κ' ἔπειτα καὶ ἀθάνατός περ ἐπελθὼν
Θήσαιοτο ἰδὼν, καὶ τερφοδείη φρεσὶν ᾗσιν.

75 Ἐνθα σὰς θηεῖτο διάκτορος Ἀργεϊφόντης.

Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα ἑῷ θήσατο θυμῷ,
Αὐτίκ' ἄρ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλυθεν· ἐδὲ μιν ἄντην
Ἦγνοίησεν ἰδῶσα Καλυψώ, δῖα θεάων.

(Οὐ γάρ τ' ἀγνώτες θεοὶ ἀλλήλοισι πέλονται
80 Ἀθάνατοι, ἐδ' εἴτις ἀπόπροθι δώματα ναίει.)
Οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα ἔνδον ἔτετμεν,
Ἀλλ' ὄγ' ἐπ' ἀκτῆς κλαῖε καθήμενος· ἔνθα πάρος περ,
Δάκρυσι καὶ σοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,

Virescebant : ibi deinde etiam vel immortalis si accessisset,
Admiratus esset intuens, et oblectatus animo suo.

75 Illic stans mirabatur internuncius Argicida.

Caterum postquam omnia suo admiratus est animo,
Statim in amplam speluncam perrexit; neque ipsum coram
Ignoravit conspicata Calypso, uobilis dea.

(Non enim ignoti utique dii invicem sunt

80 Immortales; neque siquis longe-procul ædes habitat.)

Neque vero Ulyssem magnanimum intus invenit;

Sed is in littore flebat sedens: ubi antea etiam,

Lachrymis et gemitibus et doloribus animum macerans,

79 γε θεοί] Edd. præter R. 85 στεναχῇσι] R.

est Homero. Hic per tmesin ponitur.
Ern.

Ibid. σπείως] *Al.* σπείως et σπείεος.

Ver. 69 Ἡμερὶς ἡβώωσα,] Ἀμπειλος, εἰς
διαβολὴν τῆς ἀγρίας, ἀκμάζουσα. *Schol.* Ἡμε-
ρὶς δὲ, κατὰ μὲν πολλὰς, ἡ ἡμέρας ἀμπειλος,
πρὸς διαβολὴν τῆς ἀγριάδος. — Ἐν δὲ ὑπομνή-
μασι παλαιαῖς τοῖς εἰς τὸ εἶ τῆς Ἰλιάδος, εἶδος
λεπτοφλοῖς δρυὸς ἡ ἡμερὶς λέγεται, καὶ ὁ καρ-
πὸς αὐτῆς σαφυλή. *Eustath.*

Ver. 72. Ἀμφὶ δὲ λειμῶνες μαλακοὶ ἴε,]
Ἰον, εἶδος ἄνθος. *Schol.* Τὸ δὲ, ἴε, οἷα τινὲς
γράφουσιν· ὁ καὶ κρεῖττον, ὡς καὶ πολλοῖς
ἀρείσκει τῶν Παλαιῶν ἴα γὰρ ἐν λειμῶσιν ἐκ
εἰσίν, ἀλλὰ σία, ὡς μίχρη νῦν φαίνεται οἷς,
καθὰ καὶ τοῖς σελίνοις, χρεῖα δαφυλῆς ὕδατος.
Θάλλουσι γὰρ πλείον ἐν αὐτῷ. Διὸ καὶ πηγῶς
προανέρρηξεν ὕδαταν, ὡς ἐρρέθη, ὧν χωρὶς ἐκ
ἴσι θάλλειν αὐτά. *Eustath.* Vide et *Athe-
næum*, lib. II. cap. 19. sub fine.

Ver. 73. ἔνθα κ' ἔπειτα] *Al.* ἔνθα δ' ἐ-
πειτα.

Ibid. καὶ ἀθάνατός περ ἐπελθὼν Θήσαιοτο
ἰδὼν,] “L’admiration que les Dieux mêmes
auroient pour ce beau lieu, nous ne sau-
rions nous empêcher d’l’avoir pour la
“ belle description qu’Homere en a faite.”
Dacier.

Ver. 77. 476. ἤλυθεν — ὑπήλυθε] Vide
supra ad β'. 262. et ad II. α'. 37.

Ver. 79. Οὐ γάρ τ' ἀγνώτες θεοὶ ἀλλή-
λοισι πέλονται] Ita edidit *Barnesius* ex
Eustathio, qui et in contextu et in com-
mentario hoc modo legit. Cumque *Barnesius*
faciunt et Codices nonnulli a *Tho.*
Bentleio collati. *Vulg.* Οὐ γάρ τ' ἀγνώτες
γε θεοί.

Ver. 81. Οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσῆα] “Οτι δεινῶς
μεθοδεύει ὁ Ποιητής, μὴ εἶναι τὸν Ὀδυσσεῖα
ἐνθεν παρὰ τῇ Καλυψῷ, ὅτε εἰς αὐτὴν ἦλθεν
Ἑρμῆς. Ποιεῖ δὲ τῆτο, ἵνα πρόφρασσα κατὰ
τὸν Ποιητὴν δόξῃ χαρίζεσθαι αὐτῷ ἡ Καλυψώ
τὸν πλὴν ἀφ' ἑαυτῆς, καὶ ὀφλήσῃ ἐκείνος

Πόντον ἐπ’ ἀτρύγετον δερκέσκετο, δάκρυα λείβων.

85 Ἑρμείαν δ’ ἐρέεινε Καλυψώ, δῖα θεῶων,

Ἐν θρόνῳ ἰδρύσασα φαεινῷ, σιγαλόεντι·

Τίπτε μοι, Ἑρμεία χρυσόρραπι, εἰλήλκθας,
Αἰδοῖός τε φίλος τε; πάρος γε μὲν ἔτι θαμίζεις.

Αὖδα, ὅ, τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἀνωγεν,

90 Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.

Ἄλλ’ ἔπειο προτέρω, ἵνα τοι παρ ξείνια δείω.

Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ παρθένηκε τράπεζαν,
Ἀμβροσίης πλήσασα· κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν.
Αὐτὰρ ὁ πῖνε καὶ ἦσθε διάκτορος Ἀργειφόντης.

Pontum in infructuosum prospiciebat, lachrymas stillans.

85 Mercurium autem interrogabat Calypso, nobilis dea,

In throno collocatum splendido, admirando;

“Cur ad me, Mercuri aureo-caduceo, venisti,

“Venerandusque carusque? ante quidem nequitquam frequentabas:

“Eloquere, quod in-animo-habes; perficere autem me animus jubet,

90 “Si possum quidem perficere, et si perfici potest.

“Verum sequere ulterius, ut tibi hospitalia apponam.”

Sic utique locuta dea apposuit mensam,

Ambrosia repletam, miscuitque nectar rubrum.

Cæterum bibebat et comedebat internuncius Argicida.

93 κέρασε] Edd. præter R.

χάριν αὐτῇ. Eustath. Sed vide infra ad ver. 87.

Ver. 82. πάρος περ.] *Al.* πάρος γε.

Ver. 83. Δάκρυα καὶ σوناχῆσι καὶ ἄλ- γεσι] Vide intra ad λ’. 611.

Ver. 84. et 158. δερκέσκετο,] Similiter- que ver. 135. φίλειον, ἔτρεφον, ἔφασκον· et ver. 154. ἰαύεσκεν. Vide ad *Il.* β’. 221. et α’. 37.

Ver. 86. σιγαλόεντι.] Ὁ σιγαλόεις θρό- νος, — ὁ ποικίλος διὰ τὸ κατεσιγμένος ἵναι. Eustath.

Ver. 87. Τίπτε μοι, Ἑρμεία χρυσόρραπι,] *Heraclides Ponticus* locum hunc allego- rice interpretatur: Καὶ μὴν καὶ ἡ Καλυψώ (inquit) τὴν πειθὴ τῶν ποικίλων παρ’ Ὀδυσ- σέως λόγων, Ἑρμῇν προσηγόρευσε· μόγισ μὲν, ἀλλ’ ὅμως καταθέλξαντος αὐτῇ τὸν ἔρωτα τῆς Νύμφης, ἵν’ εἰς Ἰθάκην προσιμφοβήῃ. Vide supra ad ver. 47. et ad *Il.* ω’. 360.

Ver. 88. θαμίζεις.] *Barnesius* legendum conjicit *θάμιζεις*; nec male. Vide ad *Il.*

α’. 37. et β’. 221. *Clark.* Sane tempo- rum ratio ita videtur postulare. Sed aliis quoque locis est *θαμίζεις* consentientibus libris omnibus. *Ern.*

Ver. 89. Αὖδα, ὅ, τι φρονέεις.] In vulgatis scriptum est *Αὖδα*. *Barnesius* autem ex MS. et ex *Eustathio* edidit *Αὖδα*· uti et in omnibus legitur, *Iliad.* ξ’. 195. σ’. 426. ubi idem versus occurrit. Recte: contra- hitur enim (uti notat *Barnesius*) ex *Αὖδα*· adeoque ultimam habet longam, propter sequentem vocalem solummodo hic cor- ripit. Vide ad *Il.* ν’. 192.

Ver. 89. 90. Αὖδα, ὅ, τι φρονέεις· — τετε- λεσμένον ἐστίν.] *Virgil.*

———— tuus, o regina, quid optes

Explorare labor; mihi jussa capessere fas est.

Æn. I. 80.

Vide et ad *Il.* ξ’. 195.

Ver. 90. εἰ τετελεσμένον ἐστίν.] Εἰ φύσιν ἔχει τῷ δύνασθαι τελειωθῆναι ἢ δυνατόν ἐστι γένεσθαι. *Schol.*

- 95 Αὐτὰρ ἐπεὶ δέειπνε, καὶ ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ,
Καὶ τότε δὴ μιν ἐπεσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
Εἰρωτᾷς μ' ἐλθόντα, θεὰ, θεόν; αὐτὰρ ἐγὼ τοι
Νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπήσω· κέλεαι γάρ.
Ζεὺς ἐμὲ ἠνώγει δεῦρ' ἐλθέμεν ἐκ ἐδέλοντα·
- 100 Τίς δ' ἂν ἐκὼν τοσσόνδε διαδράμοι ἀλμυρὸν ὕδωρ,
Ἄσπετον; ἐδέ τις ἄγχι βροτῶν πόλις, οἷτε θεοῖσιν
Ἱερά τε ρέζουσι, καὶ ἐξαίτῃς ἐκατόμβας.
Ἄλλὰ μάλ' ἔπως ἐστὶ Διὸς νόον Αἰγίοχοιο
Οὔτε παρὲξ ἐλθεῖν ἄλλον θεόν, ἐθ' ἀλιῶσαι.
- 105 Φησί τοι ἄνδρα παρεῖναι οἷζυρώτατον ἄλλων
Τῶν ἀνδρῶν, οἳ ἄστυ περὶ Πριάμοιο μάχοντο
Εἰνάετες, δεκάτῳ δὲ πόλιν πέρσαντες ἔβησαν

95 Porro postquam cœnaverat, et refecerat animum cibo,

Tum vero ipsam verbis respondens allocutus est ;

“ Interrogas me *huc*-profectum, dea, deum? ast ego tibi

“ Vere sermonem enarrabo ; jubes enim.

“ Jupiter me jussit huc ire invitum :

100 “ Quis enim volens tantam percurreret salsam aquam,

“ Immensam? neque ulla prope mortalium urbs, qui utique diis

“ Sacraque faciunt, et eximias hecatombas.

“ Sed nullo modo *fas*-est Jovis mentem Ægiochi

“ Neque prætergredi alium deum, neque irritam-facere.

105 “ Ait tibi virum adesse ærumnosissimum præter cæteros

“ Viros, qui circa urbem Priami pugnabant

“ Novennio ; decimo vero urbem depopulati abiverunt

99 ἐμ' ἠνώγει] Edd. vett. vide not. Clarkii.

Ver. 91. 'Αλλ' ἔπειρο προτέρῳ,] Deest hic versus in MSS. duobus a Tho. Bentleio collatis.

Ver. 95. κέρασσε δὲ νίκταρ] Nūn ἐνέχρην, ἀπὸ τῆς ἀρχαίας συνηθείας· εἰς κέρας γὰρ ἐγχεῖντες ἔπινον. Schol.

Ibid. κέρασσε] Recte cum duplici σ, quippe non ex κεράω, sed ex κεράννυμι deductum. Vide ad Il. α'. 67. et v. 1.

Ver. 95. δέειπνε,] Vide supra ad δ'. 535.

Ibid. ἤραρε] Vide ad Il. δ'. 110.

Ver. 98. Νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπήσω] Ἦτοι ἀναμαρτήτως τᾷ ληθεῖς ἐρῶ· κῆται γάρ, ὥς εἰ ἐλεγεν ἐπαληθεύσομαι σοι, ἀψευδῆ τὸν λόγον ἐρῶ. Porphy. Quæst. Homeric. 10.

Cæterum enunciabatur νημερτέως ac si scriptum fuisset νημερτῶς. Vide ad Il. β'. 811. Al. Νημερτής.

Ver. 99. Ζεὺς ἐμὲ ἠνώγει] In vulgatis editum est Ζεὺς ἐμ' ἠνώγει. Quod ferri non potest. Barnesius edidit Ζεὺς μὲν ἐμ' ἠνώγει· at nullis adductis Codicibus, nulla allata auctoritate; neque, ut opinor, ad sententiam satis recte. Ad Vulgatam lectionem proximum est, quod in Editione Castellionis reperit Barnesius, Ζεὺς ἐμὲ ἠνώγει· uti habet et MS. unus a Tho. Bentleio collatus. Clark. Ἐμὲ expressit etiam ed. Amst. 1650. Veteri lectioni forte consuli potest, si dicamus, in pro-

- Οἴκαδ’· ἀτὰρ ἐν νόσῳ Ἀθηναίην ἀλίτοντο,
 “Ἡ σφιν ἐπὼρσ’ ἀνεμόν τε κακὸν, καὶ κύματα μακρά.
 110 “Ἐνθ’ ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
 Τὸν δ’ ἄρα δεῦρ’ ἀνεμός τε φέρων καὶ κύμα πέλασσαν.
 Τὸν νῦν σ’ ἠνώγει ἀποπεμπέμεν ὅ, τι τάχιστα·
 Οὐ γάρ οἱ τῇδ’ αἶσα φίλων ἄπο νόσφιν ὀλέσθαι,
 “Ἀλλ’ ἔτι οἱ μοῖρ’ ἔσι φίλῃς τ’ ἰδέειν, καὶ ἰκέσθαι
 115 Οἶκον ἐς ὑψόροφον, καὶ ἐν ἐς πατρίδα γαίαν.
 “Ὡς φάτο· ῥίγησεν δὲ Καλυψὼ, δῖα θεάων,
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Σχέτλιοι ἐσὲ, θεοὶ, ζηλήμονες ἔξοχον ἄλλων,
 Οἷτε θεαῖς ἀγάασθε, παρ’ ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι
 120 Ἀμφαδίην, ἣ τίς τε φίλον ποιήσεται ἀκοίτην.

“ Domum: at in reditu Palladem offenderunt;

“ Quae ipsis excitavit ventumque malum, et fluctus ingentes.

110 “ Ibi alii quidem omnes perierunt eximii socii,

“ Hunc autem huc ventusque ferens et fluctus appulit.

“ Eum nunc te jubet dimittere quam celerrime:

“ Non enim ei hic sors-est ab amicis seorsum perire;

“ Sed adhuc ei fatale est amicosque videre, et pervenire

115 “ Domum in excelsam, et suam in patriam terram.”

Sic dixit: exhorruit vero Calypso, nobilis dea,

Et ipsum compellans verba alata dixit;

“ Improbi estis, dii, invidi praë aliis,

“ Qui utique deabus invidetis, cum viris eas dormire

120 “ Palam, si qua carum sibi fecerit maritum.

111 πέλασσε] F. R. A. 1. L. recte. Sic et infra 134. 120 ἦν τις] F. A. L. vid. not.

nunciando literam μ duplicatam fuisse.
 Ern.

Ver. 100. τοσσόνδε] Vide ad Il. ν'. 357.

Ver. 101. οἷτε] Qui scilicet.

Ver. 103. Ἀλλὰ μάλ' ἔπως ἐστὶ Διὸς νόον]

“Ὡς ἔκ ἐστι Διὸς κλέψαι νόον, ἐδὲ παρελθεῖν.
 Hesiod. Theogon. ver. 613.

Διὸς ὃ παραβατὰ ἐστὶν μεγάλη
 Φρεν' ἀπειρατος.

Aeschylus, Supplices, ver. 1056.

Ver. 103. et 137. Αἰγίοχοιο] Vide ad
 Il. α'. 202.

Ver. 104. παρὶξ ἐλθεῖν] Al. παρεξελ-
 θεῖν.

Ver. 108. ἐν νόσῳ Ἀθηναίην ἀλίτοντο,]
 Vide supra ad γ'. 132. 135.

Ver. 110. 133. 161. ἀπέφθιθον — φθίνε-
 τω] Vide ad Il. β'. 43.

Ver. 111. et 134. πέλασσαν.] Vide ad
 Il. ν'. 1. Clark. Vid. Var. Lect.

Ver. 116. et 171. ῥίγησεν] Vide ad Il.
 β'. 314.

Ver. 118. Σχέτλιοι ἐσὲ, θεοὶ, ζηλήμονες]
 Τὸ δὲ, ζηλήμονες, γράφεται μὲν καὶ δηλήμο-
 νες, ὅ ἐστι βλαπτικοί. Eustath. Ejusdem lec-
 tionis hic meminit et Scholiastes; firma-
 turque ea tum ex Iliad. ω'. 33. ubi idem
 hemistichium occurrit, et in Vulgatis le-

"Ως μὲν ὅτ' Ὀρίων' ἔλετο ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
Τόφρα οἱ ἡγάσθε θεοὶ ῥεῖα ζῶντες,

"Εως μιν ἐν Ὀρτυγίῃ χρυσόθρονος Ἀρτεμις ἀγνή
Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιοχόμενη κατέπεφνε.

125 "Ως δ' ὁπότ' Ἰασίῳ ἐϋπλόκαμος Δημήτηρ,

"Ω, θυμῷ εἴξασα, μίγη φιλότῃ καὶ εὐνῇ,

Νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ· εἰδὲ δὴν ἦεν ἄπυστος

Ζεὺς, ὅς μιν κατέπεφνε βαλὼν ἀργῇτι κεραυνῷ.

"Ως δ' αὖ νῦν μοι ἀγασθε, θεοὶ, βροτὸν ἄνδρα παρσεῖναι.

130 Τὸν μὲν ἐγὼν ἐσάωσα περὶ τρόπιος βεβαῶτα

Οἶον· ἐπεὶ οἱ νῆα θεὸν ἀργῇτι κεραυνῷ

" Sic quidem cum Orionem cepit rosea-digito Aurora,

" Tamdiu illi invadebatis dii facile viventes,

" Donec ipsum in Ortygia aureum-solium-habens Diana casta

" Suis mitibus sagittis aggrediens occidit.

125 " Sic etiam quando Iasioni comas-pulchra Ceres

" Suo animo obsecuta, commixta est amore et concubitu,

" Novali in tertio; neque diu fuit ignarus

" Jupiter, qui ipsum occidit percussus corusco fulmine.

" Sic rursus nunc mihi invidetis, dii, mortalem virum adesse.

130 " Illum quidem ego servavi navis-carinae insistentem

" Solum; quoniam ei navem celerem corusco fulmine

123 Εἶως μιν ἐν] R. 131 οἶον] R. male.

gitur δηλήμονες, tum ex eo quod vox δηλήμων etiam alibi apud Poëtam usurpatur; vox ζηλήμων, nusquam nisi hoc loco. Vide infra δ'. 84. 115. φ'. 308. Clark. Posterius argumentum nil valet. Lectio δηλήμονες potest e priori loco nata esse, ut aliis in locis factum. Ern.

Ver. 120. ἢ τίς τε φίλον ποιήσειτ' ἀκοίτην.] Ita ex Henrico Stephano aliisque restituit Barnesius. Alii corrupte, ἢ τίς φίλον. Cæterum Editio Hervagiana, (notante Barnesio,) habet ἢν τις τε φίλον· atque ita habet etiam Codex unus a Tho. Bentleio collatus. Quæ forte et verior lectio. Clark. Immo hæc lectio erat in textum recipienda, ob consensum librorum. Nam e vet. nostris sola Rom. dissentit. Vid. Var. Lect. Ern.

Ver. 121. Ὀρίων' ἔλετο] Al. Ὀρίωνα ἔλε.

Ibid. et ver. 228. ῥοδοδάκτυλος Ἥως,] Vide supra ad β'. 1. et ad Il. α'. 477.

Ver. 122. ἡγάσθε] Barnesius legen-

dum conjicit ἡγάσασθε, ut Iliad. γ'. 181.

Ver. 123. "Εως μιν] Pronunciabatur "Ως μιν.

Ibid. Ὀρτυγίῃ] Τῇ Δήλῳ· νῆσος δὲ ἡ Δήλος ἐστὶν ἀνὰ μέσον τῶν Κυκλάδων. Schol.

Ibid. Ἀρτεμις ἀγνή Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν] Vide ad Il. γ'. 59. et α'. 605. 606. item infra ad δ'. 409.

et integræ

Tentator Orion Dianæ,

Virginea domitus sagitta.

Horatius, Carm. Lib. III. Ode iv. ver. 70.

Οἱ πλείονες ὑπὸ Σκορπίου φασὶν αὐτὸν ἀνηρεῖσθαι, βιαζόμενον τὴν Ἀρτεμιν. Ὁ γὰρ Ἀπόλλων ἐκ ἀνείλεν, ἴσως μὴ παρὰν τότε. Schol. ad ver. 121. supra.

Ver. 125. "Ως δ' ὁπότ' Ἰασίῳ] Τύττε καὶ Δημήτρος ὁ Πιλάτος. Ἦν δὲ Κρῆς ὁ Ἰασίον. Ἑλλάνικος δὲ Ἠλέκτρας καὶ Διὸς αὐτὸν γε-νεαλογεῖ. Schol.

Δημήτρης μὲν Πιλάτον ἐγείνατο, οἷα θεῶν,

- Ζεὺς ἔλσας ἐκέασσε μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
 ’Ενθ’ ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
 Τὸν δ’ ἄρα δεῦρ’ ἀνεμός τε φέρων καὶ κῦμα πέλασσε.
 135 Τὸν μὲν ἐγὼ φίλεόν τε καὶ ἔτρεφον, ἥδ’ ἐφασκον
 Θῆσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἥματα πάντα.
 ’Αλλ’ ἐπεὶ οὐπῶς ἐς Διὸς νόον Αἰγιοόχοιο
 Οὔτε παρῆξ ἐλθεῖν ἄλλον θεόν, ἐδ’ ἀλιῶσαι·
 ’Ερρέτω, εἴ μιν κείνος ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει,
 140 Πόντον ἐπ’ ἀτρύγετον· πέμψω δέ μιν οὔπη ἔγωγε.
 Οὐ γάρ μοι πάρα νῆες ἐπήρετμοι, καὶ ἑταῖροι,
 Οἳ κέν μιν ἐμποιοῖεν ἐπ’ εὐρέα νῶτα θαλάσσης.

“Jupiter percussam diffidit medio in nigro ponto.

“Ibi alii quidem omnes perierunt eximii socii,

“Hunc vero huc ventusque ferens et fluctus appulit.

135 “Hunc quidem ego amice-excipiebam et enutriebam, atque dicebam

“Me facturam eum immortalem, et senii-expertem diebus omnibus.

“Verum quandoquidem nullo-pacto fas-est Jovis mentem Ægiochi

“Neque prætergredi alium deum, neque irritam-facere;

“Valeat, si eum ille impellit et ire-jubet,

140 “Pontum per infructuosum: dimittam vero ipsum nusquam ego.

“Non enim mihi adsunt naves remigio-instructæ et socii,

“Qui ipsum deducant per lata dorsa maris.

132 ἐλάσας] Edd. præter R. 133 ἀπέφθιθεν] Eæd. 138 παρῆξελθεῖν] Edd.
 præter R.

Ἰασίῳ Ἡεῶϊ μιγῆσθ’ ἐρατῇ φιλότῃ.

Hesiod. Theogon. ver. 969.

Alii locum hunc allegorice interpretantur: “Ἐνιοὶ δὲ (inquit Scholiastes) φασὶν γεωργικώτατον ὄντα, δεῖξαν ἔχειν, ὅτι τῇ Δήμητρει συνώκει. Similiter et Heraclides Ponticus: Ἰασίῳ ἀνὴρ γεωργίας ἐπιμελόμενος, καὶ δαψιλῶς πὲς ἀπὸ τῶν ἰδίων ἀγρῶν καρπὸς λαμβάνων, εἰκότως ὑπὸ τῆς Δήμητρος ἰδοῖεν ἡγαπῆσθαι.

Ver. 126. “Ὡς θυμῷ εἴξασα,] Vide ad Il. i. 594.

Ver. 126. et 227. φιλότῃ] Similiter-que ver. 135. φίλεον. Vide ad Il. i. 309.

Ver. 127. τριπόλιν] Τρίτον ἐστραμμένῃ. Schol.

Ver. 129. ἄγασθε,] Al. ἀγῶσθε.

Ver. 130. Τὸν μὲν ἐγὼν ἐσάωσα] Virgil.

———— ejectum littore, egentem,

Excepi. ————— Æn. IV. 373.

Ibid. βεβαῶτα] Vide ad Il. i. 46.

Ver. 132. ἔλσας] Apud Scholiasten et Codices plerosque ἔλσας. Vide infra ad η’. 250. ubi iterum occurrit hic versus.

Ver. 133. 134. Hi duo versus mihi suspecti sunt, ut temere hic repetiti ex 110. 111. Socios periisse, et solum advectum Ulyssem, jam satis patet ex ver. 130. 131. τὸν μὲν ἐγὼν ἐσάωσα — Οἶον. Nec sunt hi versus in Comment. Eustathii. Ern.

Ver. 137. ἐπεὶ ἔσας ἐστὶ Διὸς νόον] Vide supra ad ver. 103.

Ver. 138. παρῆξε λθεῖν] Al. παρῆξε λθεῖν. Ut supra ver. 104.

Ibid. οὐδ’ ἀλιῶσαι.] Al. ἔσ’ ἀλιῶσαι. Ut supra ver. 104.

Ver. 139. Ἐρρέτω,] Male hic Scholiastes apud Barnesium; Ἀμφίβολον, (inquit,) πρότερον εἰς Δία, ἢ εἰς Ὀδυσσῆ. Ambiguitatem nempe exquisivit vir eruditus, quæ nulla

- Αὐτάρ οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι, ἔδ' ἐπικεύσω,
 "Ὡς κε μάλ' ἀσκηθῆς ἦν πατρίδα γαῖαν ἵκηται.
 145 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
 Οὔτω νῦν ἀπόπεμπε, Διὸς δ' ἐποπίζεο μῆνιν,
 Μήπως τοι μετόπισθε κοτεσσάμενος χαλεπήνη.
 "Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κρατὺς Ἀργειφόντης.
 'Ἡ δ' ἐπ' Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα πότνια νύμφη
 150 "Ἢ", ἐπειδὴ Ζηνὸς ἐπέκλυεν ἀγγελιάων.
 Τὸν δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς εὔρε καδήμενον· ἔδ' ἐποτ' ὅσσε
 Δακρυόφιν τέρσοντο· κατεΐβετο δὲ γλυκὺς αἰὼν
 Νόσον ὀδυρομένῳ, ἐπεὶ ἐκέτι ἦνδανε νύμφη.
 'Αλλ' ἦτοι νύκτας μὲν ἰαύεσκεν καὶ ἀνάγκη
 155 'Εν σπέσσι γλαφυροῖσι παρ' ἐκ ἐθέλων ἐθέλ' ἄσῃ·
 "Ἡματα δ' ἐν πέτρῃσι καὶ ἡϊόνεσσι καδίζων,

"Ast ei lubens consulam, neque celabo,

"Ut omnino incolumis suam in patriam perveniat."

145 Hanc autem rursus allocutus est internuncius Argicida;

"Sic nunc dimitte, Jovisque respice iram,

"Ne fortassis tibi in-posterum iratus succensuerit."

Sic utique locutus abiit fortis Argicida.

At ad Ulysssem magnanimum veneranda Nympha

150 Ibat, postquam Jovis audierat mandata.

Illum autem in littore invenit sedentem; neque unquam oculi

A-lachrymis siccabantur, consumebatur vero dulcis ætas

Ob-reditum lugenti, quoniam non amplius placebat Nympha.

At sane nocte quidem dormiebat etiam necessitate

155 In specubus cavis, nolens apud volentem:

Die vero in petris et littoribus sedens,

145 τῇν δ'] Edd. vett. 151 αὐτῆς] L.

est. De *Ulysse* enim hoc omnino intelligendum liquet ex sequente, "εἴ μιν κείνος."

Ver. 140. πέμψω δέ μιν etc.] Non: dimittam ipsum nusquam ego: Immo dimissura erat: sed, nusquam eum deducere, *prosequi potero*, ut mox ver. 142. et alibi. *Ern.*

Ver. 145. 149. 151. Τὸν δ' — 'Ἡ δ' — Τὸν δ'] Vide ad *Il.* α'. 57. et *S.* 160.

Ver. 145. Τὸν δ'] Τῇνδ' esse recipiendum in textum puto. Nam etsi de deabus masculinum prædicari potest, tamen non in

articulo, qui ad Genus refertur: unde et ἡ *Θεὸς*, nunquam ὁ *Θεὸς*; de Dea. *Ern.*

Ver. 146. Διὸς δ' ἐποπίζεο μῆνιν,]

Εὐ δ' ὅτι ἀθανάτων μακάρεσσιν πεφυλαγμένος εἶναι.

Hesiod. "Εργ. καὶ Ἡμερ. II. 324.

'Εν τέτοις δὲ καὶ τὴν ὅτι ἐτυμολογεῖ, ἥτις ἐπὶ τῶν μετόπισθεν, ἥτοι τῶν μελλόντων, θεία ἐπιστροφή. *Eustath.* Vide ad *Il.* π'. 388.

Ver. 151. ἄρ'] Non hic supervacuum est istud ἄρ'. sententiam enim connectit cum eo quod præcessit, ver. 82. "Ἀλλ' ὅγ' ἐπ' ἀκτῆς κλαῖς" etc.

Δάκρυσι καὶ σοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,
Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο, δάκρυα λείβων.

Ἀγχι δ' ἰσαμένη προσεφώνεε δῖα θεάων·

- 160 Κάμμορε, μή μοι ἐτ' ἐνθάδ' ὀδύρεο, μηδέ τοι αἰὼν
Φθίνετω· ἥδη γάρ σε μάλα πρόφρασσ' ἀποπέμψω.
Ἄλλ' ἄγε, δέσρατα μακρὰ ταμῶν, ἀρμόζεο χαλκῷ
Εὐρεΐαν σχεδὴν· ἀτὰρ ἴκρια πῆξαι ἐπ' αὐτῇ
Ὑψῷ, ὥς σε φέρεσιν ἐπ' ἡεροειδέα πόντον.

- 165 Αὐτὰρ ἐγὼ σῖτον καὶ ὕδωρ καὶ οἶνον ἐρυθρὸν
Ἐνθήσω μενοεικέ', ἃ κέν τοι λιμὸν ἐρύκοι·
Εἴματα τ' ἀμφίσω· πέμψω δέ τοι οὔρον ὅπισθεν,
Ὡς κε μάλ' ἀσκηδὴς σὴν πατρίδα γαῖαν ἴκηαι,
Αἴκε θεοὶ γ' ἐδέλωσι, τοὶ ἔξανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,

- 170 Οἳ μευ φέρτεροί εἰσι νοῆσαί τε κρῖναί τε.

Lachrymis et gemitibus et doloribus animum macerans,
Pontum infructuosum prospiciebat, lachrymas stillans.
Prope autem astans allocuta est nobilis dea;

- 160 "Infelix, ne mihi amplius hic lugeas, neque tibi ætas
Consumatur; jam enim te perquam-lubens dimittam.
"Verum age, lignis abscissis, compinge tibi ferro
"Latam ratem; atque tabulata fige in ea
"Alte, ut te ferat per obscurum pontum.
165 "Porro ego panem et aquam, et vinum rubrum
"Imponam animo-gratum, quæ tibi famem arceant:
"Vestesque induam; mittamque tibi ventum a tergo,
"Ut omnino incolumis tuam in patriam terram pervenias,
"Si modo dii utique voluerint, qui cælum latum habitant,
170 "Qui me potiores sunt in cognoscendoque judicandoque."

165 Εὐρεΐην] R. Ibid. ἐπ' αὐτῆς] F. R. ita et Eustath. 179 Μὴ μοι] F.

Ver. 152. κατεΐβετο δὲ γλυκὺς αἰὼν] Ἐν δάκρυσιν ἦν αὐτῷ ὁ τῷ βίῳ χρόνος, καὶ κατε-
τήκετο. Schol.

Ver. 153. ἐπεὶ ἐκίτι ἦνδανε νόμφη.] Ita
Vulgati. Ἐπεὶ ἐκίτι αὐτῷ ἦνδανε νόμφη.
Eustath. Barnesius vero edidit, ἦνδανε νόμ-
φη· Δηλονότι, (ut ipse annotat,) νόστος Ὀ-
δυσσεύς. Atque hoc modo explicat Scho-
liastes: Κατ' ἑδὴν ἤρισκιν ἀποπέμπειν ἔτι
αὐτόν. Quæ nec invenusta accipiendi ratio.
Sed et vulgatam lectionem agnovisse
Scholiasten liquet ex interpretatione ab
ipso statim deinceps adjecta; Ἡ τὸ μὲν

πρῶτον, ὥς σώσασαν, ἔστρεψεν [Ita Barnesius
pro corrupto σώσας ἀνίστινεν] τὸ δὲ μετὰ
ταῦτα, ἐκίτι.

Ver. 163. Εὐρεΐαν] Ita hic edidit Bar-
nesius; atque ita semper in Iliade scrip-
tum occurrit. Ita etiam in omnibus Ex-
emplaribus legitur infra ver. 483. hujus
libri. Vulgg. hoc in loco Εὐρεΐην. Male:
nam (ut recte annotat Barnesius) α brev-
vis nunquam in η Ionicum migrat. Vide
ad Il. β'. 633. et γ'. 197. Clark. Εὐρεΐαν
edd. vett. præter Rom. cui et Eustath.
consentit. Ern.

“Ὡς φάτο· ρίγησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

- “Ἄλλο τι δὴ σὺ, θεὰ, τόδε μῆδεαι, ἐδέ τι πομπήν,
ἥ με κέλεαι σχεδὴν περᾶν μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
175 Δεινόν τ' ἀργαλέον τε· τὸ δ' ἐδ' ἐπὶ νῆες εἴσαι
Ὠκύποροι περὶ ὠσιν, ἀγαλλόμεναι Διὸς ἔργῳ.
Οὐδ' ἂν ἐγὼν, ἀέκητι σέθεν, σχεδὴς ἐπιβαίην,
εἰ μή μοι τλαίης γε, θεὰ, μέγαν ὄρκον ὀμόσσαι,
μή τί μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βελευσέμεν ἄλλο.
180 “Ὡς φάτο· μείδῃσεν δὲ Καλυψὼ, δῖα θεάων,

Sic ait: exhorruit autem patiens nobilis Ulysses,
Et ipsam allocutus verba alata dixit;

“Aliud quid jam tu, dea, hoc moliris, et neutiquam dimissionem;

“Quæ me jubes rate trajicere ingentes fluctus maris,

- 175 “Horrendosque difficilesque; quos neque naves æquales

“Veloces trajiciunt, gaudentes Jovis vento.

“Neque ego, te invita, ratem conscenderim,

“Nisi mihi digneris, dea, magnum jusjurandum jurare,

“Nullum mihi ipsi damnum malum structuram te aliud.”

- 180 Sic ait; risit vero Calypso, nobilis dea,

182 γ'] abest R.

Ibid. σχεδὴν] Τὴν εἰκαίως κατασκευασ-
θεῖσαν ναὺν λέγει. Schol. Vide supra ad
ver. 55.

Ibid. ἦκρια] Τὰ ὁρδὰ ξύλα, ἐφ' ὧν τὰ τῆς
νῆως καταστρώματα πῆγνυται, τὰ ἐγκύλα
[ἐγκοίλια] λεγόμενα παρ' ἡμῖν. Schol.

Ver. 167. πῆμα δὲ τοι οὖρον ὀπισθεν.]
Vide infra ad λ'. 6.

Ver. 170. κρῖναι] Vide ad Il. α'. 309.
514. et 538. Clark. Κρῖναι esse vera
lectio videtur. Nam κρῖναι sensu perfici-
endi tali, qualis hoc loco requiritur, dici,
vix crediderim: cum non ignorem, v. c.
πόλεμον κρῖναι et similia dici, in quibus
proprie est decernere. v. Etym. M. in κραι-
νω. κρῖνον, est Odys. υ'. 115. Ern.

Ver. 175. 182. 185. “Ἄλλο τι δὴ — ἥ
δὴ — οἶον δὴ] Vide infra ad ver. 204.

Ver. 175. μῆδεαι,] Al. μῆδεα. Male.

Ver. 174. ἥ με κέλεαι] Pronunciabatur
κέληγ' ut recte Barnesijs notavit. Clark.
Fortasse autem με delendum, quod com-
mode abesse potest, et aliis locis abest,
sæpius tamen additur. Infra ζ'. 35. quo-
que est εἶσσαι διςυλάβως. Ern.

Ver. 174. 177. σχεδὴν — σχεδὴς] Vide
supra ad ver. 55. et 165.

Ver. 175. νῆες εἴσαι] Vide supra ad γ'.
10.

Ver. 176. ἀγαλλόμεναι Διὸς ἔργῳ.] Καὶ ὅρα
τὸ, ἀγαλλόμεναι, ὡς ἐπὶ ἐμφύχων τῶν νῆων
λεχθῆν. Eustath. Κίχρηται Ὀμηρος πολ-
λαχρὸν τῷ τὰ ἄψυχα ἐμφύχα λέγειν, διὰ τῆς
μεταφορᾶς ἐν πᾶσι δὲ τὸ ἐνεργεῖαν ποιεῖν, εὐ-
δοκίμει. Aristot. Rhetoric. Lib. III. cap.
11. Vide ad Il. λ'. 575.

Ver. 177. ἐγὼν,] Al. ἐγὼγ'.

Ver. 182. ἥ δὴ ἀλιτρός γ' ἐσσι, καὶ ἐκ
ἀποφώλια εἰδώς.] Ἀλιτρός, ὁ μὴ ἀπηλλαγμέ-
νος πανουργίας, ὁ ἀμαρτωλός. Ἀποφώλια,
ἀπαίδευτα· φῶλαιο γὰρ τὰ παιδιτήρια· ἢ
ἂ ἐκ ἄν τις ἀποφῆναιτο, ὡς ἄρρητα· ἢ ἀσύ-
νετα. Schol. Τὸ δὲ “ἀλιτρός ἐσσι καὶ ἐκ
“ἀποφώλια εἰδώς,” ἀντὶ τῆς ἡλιτρεῖας καὶ ἐκ εἰ-
σπας τὸ ἀληθές, καὶ ταῦτα μὴ ἀπαίδευτος ἄν-
ἀποφώλιος γὰρ ὁ ἀπαίδευτος καὶ ἀδίδακτος.
Eustath. Similiter et Porphyrius: Θαν-
μάζει δὲ καὶ Καλυψὼ, πῶς ἀπιστεῖ ταύτῃ ὁ
Ὀδυσσεύς, εἰ μὴ ὀμόσει περὶ τῆς ἐκπομπῆς,
καί περ ἐκ ἄν ἄφρων, καὶ γνώμης δειῆς ἐνύ-
ν

Χειρί τέ μιν κατέρεξε, ἔπος τ’ ἔφατ’, ἐκ τ’ ὀνόμαζε·

Ἦ δὴ ἀλιτρός γ’ ἐσσί, καί ἐκ ἀποφάλια εἰδώς·

Οἶον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεύσαι;

Ἴσω νῦν τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθεῖν,

185 Καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, (ὅστε μέγιστος

Ὀρκος, δεινότητος τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσι,)

Μή τί τοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.

Ἀλλὰ τὰ μὲν νοέω καὶ φράσσομαι, ἄσ’ ἂν ἐμοί περ

Αὐτῇ μηδοίμην, ὅτε με χρεῖῳ τόσον ἴκωι.

190 Καὶ γὰρ ἐμοὶ νόος ἐστὶν ἐναΐσιμος, ἐδὲ μοι αὐτῇ

Manuque ipsum demulsit, verbumque fecit, dixitque;

“Profecto improbus es, et non incauta sciens:

“Qualem jam hunc sermonem induxisti-in-animum proloqui?

“Sciat nunc hoc Terra et Caelum latum superne,

185 “Et subter-labens Stygis aqua, (quod utique maximum

“Jusjurandum, gravissimumque est beatissimis diis;)

“Non ullum tibi ipsi damnum malum me constructuram aliud.

“Sed ea quidem cogito et suadebo, quæcunque sane mihi

“Ipsi suaderem, si-quando me necessitas tantopere urgere.

190 “Etenim mihi mens est æqua; neque mihi ipsi

184 ὕπερθε] F. R. A. 1. L. recte.

νετος καὶ ἐρώσης. *Quæst. Homeric.* 2. Simplicius tamen et verisimilior videtur istud “ἐκ ἀποφάλια εἰδώς” cum præcedente “ἀλιτρός” vocula καὶ copulari, et ad vocem ἴσσι utrumque referri.

Ver. 184. Ἴσω νῦν τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανός] Virgil.

Esto nunc Sol testis, et hæc mihi terra precanti.

Æn. XII. 176.

Fontesque fluviosque voco, quæque ætheris alti Religio, et quæ cæruleo sunt numina ponto.

Ibid. 181.

— terram, mare, sidera juro. *Ibid.* 197.

Ver. 185. Καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, (ὅς τε μέγιστος Ὀρκος, δεινότητος τε — θεοῖσι,)] Virgil.

— idque ratum, Stygi per flumina fratris,

Per pice torrentes atraque voragine ripas,

Annuat. — *Æn.* IX. 104. X. 113.

Adjuro Stygi caput implacabile fontis,

Una superstitio superis quæ reddita Divis.

Æn. XII. 816.

— Stygiamque paludem,

Dii cujus jurare timent, et fallere numen.

Æn. VI. 323.

Μάλιστα δὲ τῆς Στυγὸς τὸ ὄνομα ἐς τὴν ποίησιν ἐπισηγάγετο Ὀρκος. — “Ἴσω νῦν τόδε γαῖα — Καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ.” Ταῦτα μὲν δὴ ἐποίησεν, ὡς ἂν ἰδῶν ἐς τὸ ὕδωρ τῆς Στυγὸς στάζον. — Τὸ δὲ ὕδωρ τὸ ἀπὸ τῆς κρημνῆς τῆς παρὰ τὴν Νώνακριν στάζον ἐμπίπτει μὲν πρῶτον ἐς πέτραν ὑψηλὴν διεξελθὼν δὲ διὰ τῆς πέτρας, ἐς τὸν Κεῖταιν ποταμὸν κατείσι. Θάνατον δὲ τὸ ὕδωρ φέρει τῷτο καὶ ἀνθρώπων καὶ ἄλλων ζῶων παντί. *Pausanias*, lib. VIII. cap. 18.

Ver. 187. Μή τί τοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.] “*Nequid tibi mali me denuo molituram.*” *Eustathius* vocem ἄλλο aliter explicat: Καὶ ὅρα (inquit) τὸ, ἄλλο, δηλῶν τὴν ἐτερότητα τῆς κακῆς πρὸς τὸ ἀγαθόν. Sed, ut opinor, minus recte.

Ver. 189. ὅς τε με χρεῖῳ τόσον ἴκωι.] Vide supra ad δ'. 512.

Ver. 190. ἐδὲ μοι αὐτῇ Οὐμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος,] *Haud dissimiliter Persius*;

- Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ἄλλ' ἐλεήμων.
 "Ὡς ἄρα φωνήσας" ἠγήσατο δῖα θεάων
 Καρπαλίμως· ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἰχνία βαῖνε θεοῖο·
 Ἴζον δὲ σπείους γλαφυρὸν θεὸς ἦδε καὶ ἀνῆρ·
 195 Καί ῥ' ὁ μὲν ἔνθα κἀθίζεν ἐπὶ θρόνον, ἔνθεν ἀνέστη
 Ἑρμείας· νύμφη δ' ἐτίθει πάρα πᾶσαν ἐδωδὴν,
 Ἔσθειν καὶ πίνειν, οἷα βροτοὶ ἄνδρες ἔδασιν.
 Αὐτὴ δ' ἀντίον ἵζεν Ὀδυσσῆος θεῖοιο,
 Τῇ δὲ παρ' ἀμβροσίην δμῳαὶ καὶ νέκταρ ἔδηναν.
 200 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐδῆτύος ἦδὲ ποτῆτος,
 Τοῖς ἄρα μύθων ἤρχε Καλυψὼ δῖα θεάων·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Οὔτω δὴ οἰκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν

"Animus intra præcordia ferreus, sed misericors."

Sic utique locuta, præivit nobilis dea

Celeriter; ille vero deinde post vestigia ibat deæ:

Pervenerunt autem ad speluncam cavam dea atque vir;

195 Et ille quidem illic resedit in solio, unde surrexerat

Mercurius: Nympha vero apposuit omnem cibum

Ad-edendum et bibendum; qualia mortales viri edunt.

Ipsa vero e-regione sedit Ulyssis divini,

Ipsi autem ambrosiam ancillæ et nectar apposuerunt.

200 Hi vero ad cibos paratos appositos manus extendebant.

Cæterum postquam saturati sunt cibo et potu,

His deinde sermones exordiebatur Calypso nobilis dea;

"Inclyte Laërtiade, versute Ulysses,

"Siccine vero domum caram in patriam terram

195 καθίζετ'] R. 198 ἵζειν] R. 204 οἶκον φίλον] Edd. præter R.

— Neque enim mihi cornea fibra est.
 Satyr. I. ver. 47.

Vide infra ad ψ'. 103. 172.

Ver. 195. κἀθίζεν] *Al.* καθίζετ'.

Ibid. θρόνῳ.] Vide supra ad α'. 145.

Ver. 201. Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν] Vide ad Π. α'. 469.

Ver. 204. Οὔτω δὴ οἰκόνδε] "Siccine vera domum etc.?" λαμβάνεται δι καὶ ἐν παθητικοῖς πολλάκις ὁ σύνδεσμος ὅτος· ὥς· περ ἐπὶ τῆς Καλυψῆς πρὸς τὸν Ὀδυσσεῖα· "Οὔτω δὴ οἰκόνδε·—". Εἰ γὰρ τὸν σύνδεσμον ἐξέλαις, συνεξιρήσεις καὶ τὸ πάθος.

Demetr. Phaler. περὶ Ἑρμηνείας, §. 57. Vide ad Il. ξ. 455. et 504. et δ. 101. Cæterum Eustathius in commentario citat, "Οὔτω νῦν οἰκόνδε etc." Minus recte.

Ver. 205. οὐ δὲ χαῖρε καὶ ἔμπη.] Τὸ "ἔμπη," ὃ καὶ ἔμπα λέγεται, ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ "ὅμως" σημαίνει. Schol. MSS. apud Barnesium. Quæ si vera sit interpretatio, sententia erit; "Quamvis discedere et me linguere paras, opto tibi nihilominus omnia bene cedant." Vide ad Il. ξ. 174.

Ver. 208. Ἐνθάδε αὐτὸς μένων σὺν ἐμοὶ] *Al.* Ἐνθάδε καὶ αὐτὸς μένων παρ' ἐμοὶ. Quæ forte

- 205 Αὐτίκα νῦν ἐθέλεις ἵεναι; σὺ δὲ χαῖρε καὶ ἔμψης.
 Εἵγε μὲν εἰδείης σῆσι φρεσὶν, ὅσσα τοι αἶσα
 Κήδ’ ἀναπλῆσαι, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰέσθαι,
 Ἐνθάδε αὖθι μένων σὺν ἐμοὶ τόδε δῶμα φυλάσσοις,
 Ἀθάνατός τ’ εἴης· ἰμειρόμενός περ ἰδέσθαι
 210 Σὴν ἄλοχον, τῆς αἶεν ἐέλδαι ἥματα πάντα.
 Οὐ μὲν θην κείνης γε χερσίων εὐχομαι εἶναι,
 Οὐ δέμας, ἐδὲ φύην· ἐπεὶ οὐπὼς ἐδὲ ἔοικεν
 Θνητὰς ἀθανάτησι δέμας καὶ εἶδος ἐρίζειν. [σεύς·
 Τὴν δ’ ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 215 Πότνια θεὰ, μή μοι τόδε χῶεο· οἶδα καὶ αὐτὸς
 Πάντα μάλ’, οὐνεκα σεῖο περίφρων Πηνελόπεια
 Εἶδος ἀκιδνοτέρη, μέγεδός τ’, εἰς ἅντα ἰδέσθαι·
 (Ἥ μὲν γὰρ βροτὸς ἐστὶ, σὺ δ’ ἀθάνατος καὶ ἀγήρως.)

- 205 “ Protinus nunc vis proficisci? tu vero vale nihilominus.
 “ Siquidem scires tua mente, quot tibi fatale-est
 “ Dolores implere, priusquam in patriam terram pervenias;
 “ Certe hic manens una mecum hanc domum custodires,
 “ Immortalisque esses: quantumvis cupidus-sis videndi
 210 “ Tuam uxorem, cujus usque desiderio-teneris dies omnes.
 “ Nequaquam certe illa inferior gloriior esse,
 “ Nec corpore, neque oris-habitu: quandoquidem minime decet
 “ Mortales cum immortalibus corpore et forma contendere.”
 Hanc autem respondens allocutus est versutus Ulysses;
 215 “ Veneranda dea, ne mihi ob-hoc succenseas; scio enim ipse
 “ Omnia omnino, quod te prudens Penelope
 “ Forma deterior sit, staturaque, coram aspectu:
 “ (Illa enim mortalis est, tu vero immortalis es senii-expers.)

208 κ’ αὖθι.] Edd. vid. not.

et verior lectio. *Clark*. Immo recipienda erat hæc lectio, quam edd. vett. nostræ omnes exhibent. *Eustathius* tamen κ’ omittit. Hic versus citatur ab *Animonio* in ἐνταῦθα, sed non bene editur ἐνθάδε αὖθι, cum *Cl. Valkenarius* bene moneat, edd. vett. habere κ’ αὖθι, quod ille non spernit. Editiones *Homeri* veteres non consuluerat. Nam profecto edidisset lectionem vett. edd. κ’ αὖθι. *Ern*.

Ver. 209. et 218. Ἀθάνατός] Similiter-que ver. 213. 447. ἀθανάτησι, ἀθανάτοισι. Vide ad *Il. α’*. 398.

Ver. 212. ἐπεὶ ἔπωσ ἐδὲ ἔοικεν Θνητὰς ἀθανάτησι — ἐρίζειν.]

ἐπεὶ ἔπωστος φύλον ὁμοῖον
 Ἀθανάτων τε θεῶν, χαμαιῆς χομεινὸν τ’ ἀνθρώπων.
Iliad. ε’. 441.

Ver. 215. Πότνια θεὰ, μή μοι τόδε χῶεο.] Καὶ ὅρα τὴν διὰ παντὸς τῷ λόγῳ δεινότητά. Τὸ τραχὺ τε γὰρ τῷ λόγῳ ἐλίανει, ζητήσας ὡς ἐρίδι συγγνώμην· καὶ τῷ καταρκτικῷ ἐπιθέτω ἐκολάκευσεν, πότνιαν θεῶν προσειπὼν τὴν Καλυψώ· καὶ τῇ συντόμῳ συγκρίσει ἐταπείνωσε τὴν Πηνελόπην. *Eustath.* Cæterum

- Ἀλλὰ καὶ ὥς ἐθέλω καὶ ἐέλδομαι ἥματα πάντα
 220 Οἷκαδ' ἑλθέμεναι, καὶ νόσιμον ἥμαρ ἰδέσθαι.
 Εἰ δ' αὖ τις ραίῃσι θεῶν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
 Τλήσομαι, ἐν σήθεσσιν ἔχων ταλαπενθεῖα θυμόν·
 Ἦδ' ἂν γὰρ μάλα πόλλ' ἔπαθον, καὶ πόλλ' ἐμόγησα
 Κύμασι καὶ πολέμῳ μετὰ καὶ τόδε τοῖσι γενέσθω.
 225 Ὡς ἔφατ'· ἥελιος δ' ἄρ' ἔδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν.
 Ἐλθόντες δ' ἄρα τώγε μυχῶ σπείεις γλαφυροῖο,
 Τερέσθην φιλότῃ, παρ' ἀλλήλοισι μένοντε.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
 Αὐτίχ' ὁ μὲν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε ἔννυτ' Ὀδυσσεύς·
 230 Αὐτὴ δ' ἀργύφειον φᾶρος μέγα ἔννυτο νύμφη,
 Λεπτὸν, καὶ χαρίεν, περὶ δὲ ζώνῃ βάλειτ' ἱξυῖ

“ Sed et sic volo, et desidero diebus omnibus,

220 “ Domumque redire, et reditus diem videre.

“ Quod si quis me pessumdet deorum in nigro ponto,

“ Patiar, in pectore habens patientem-ærumnarum animum:

“ Jam enim valde multa passus sum, et multa pertuli

“ Fluctibus et bello: post illa et hoc quoque fiat.”

225 Sic dixit: sol vero occidit, et tenebræ advenerunt.

Profecti autem hi in secessum speluncæ cavæ,

Oblectabantur amore, prope invicem manentes.

Quando autem mane genita apparuit rosea-digitos aurora,

Continuo quidem chlænamque tunicamque induit Ulysses;

230 Ipsa vero candidam stolam ingentem induit Nympha,

Tenuem et venustam, zonamque circumposuit lumbis

219 ἔλδομαι] Edd. præter R. ἐέλδομαι præfero. 227 μένοντες] R. Eustath.

quod præfero, ut aptius versus seq. initio. 229 ἔννυτο] Edd. ut v. s.

aut legendum Πότνια θεῖα, uti scriptum est infra v. 61. atque uti in uno MS. hic scriptum reperit *Barnesius*, aut pronuncian- dum Πότνια θεῖα, μή τοι etc. Vide ad *Il. α'. 18.* *Clark.* Prius probo. Sic, consulto an casu nescio, editum in *Amstel. 1650. Ern.*

Ver. 217. ἀκιδνοσέρην.] Οἱ μὲν γλωσσο- γράφοι, ἀσθενεσέρην· οἱ δὲ, εὐτελεσέρην. *Schol.*

Ibid. εἰς ἅπαντα ἰδέσθαι.] *Eustathius* in commentario legit, εἰς ὅπ᾽ αὐτὸ ἰδέσθαι.

Ver. 219. 220. Ἀλλὰ καὶ ὥς ἐθέλω—Οἷ- καδ' ἑλθέμεναι.] Οὐ γὰρ ἀνασχετὸν εἶναι ἔπειτα Ἀχιλλεῖ τὴν σχολήν, ἔπειτα τῷ Νέστορι τὴν σιωπὴν, ἔδδ' τῷ Ὀδυσσεῖ τὴν ἀσφάλειαν·

ἱξυὴν γὰρ—τῷ Ὀδυσσεῖ οἴκει μένειν περὶ τὸ Νή- ριτον τὸ εὐφυλλον ἐν τῇ γῇ τῇ κυροτόφῳ· ἢ τὸ τελευταῖον παρὰ Καλυψοῖ ἐν ἄντρῳ καταρρύττω καὶ κατασκήνω, ἐπὶ Νυμφῶν θεία- πεινομένην, ἀγῆρεν ὄντι καὶ ἀθανάτῳ· ἀλλ' ἔχ' εἰλετο ἀθάνατος εἶναι, ἀργὸς ὢν, καὶ μηδὲν χρωόμενος τῇ ἀρετῇ. Ἀνάγκη δὲ τὸν ταύτην μεταχειριζόμενον ἀνδρωπίνους συμπτώμασι παραβαλλόμενον πολλάκις βοᾶν, “ Τέτλαδι “ δὴ κραδίη, καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης ” (infra v. 18.) Τίς δ' ἂν μνήμη τῷ Ὀδυσσεύς, ἂν ἀφίλως αὐτῷ τὰ δυσχερῆ. *Maximus Tyrius, Dissertat. XXXV.*

Ibid. ἐέλδομαι] *Al.* ἔλδομαι.

Ver. 222. Τλήσομαι, ἐν σήθεσσιν ἔχων τα-

- Καλὴν, χρυσεῖην· κεφαλῇ δ’ ἐπέθηκε καλύπτρεν·
 Καὶ τότε Ὀδυσσῆϊ μεγάλῃτορι μῆδετο πομπῇν.
 Δῶκε μὲν οἱ πέλεκυν μέγαν, ἄρμενον ἐν παλάμῃσι,
 235 Χάλκεον, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
 Στειλεῖον περικαλλές, ἐλάϊνον, εὖ ἐναρῆρός·
 Δῶκε δ’ ἔπειτα σκέπαρνον ἐϋζοον· ἦρχε δ’ ὁδοῖο
 Νῆσθ ἐπ’ ἐσχατιῆς, ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει,
 Κλήθρη τ’, αἴγειρός τ’, ἐλάτῃ τ’ ἦν ἐρανομήκης,
 240 Αὔα πάλαι, περὶ κηλα, τὰ οἱ πλώοιεν ἐλαφρῶς.
 Αὐτὰρ ἔπειδ’ ἐδεῖξ’, ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει,
 Ἥ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Καλυψῶ, δῖα θεάων.
 Αὐτὰρ ὁ τὰμνετο δῆρα· θοῶς δέ οἱ ἦνυτο ἔργον·
 Εἵκοσι δ’ ἐμβαλε πάντα, πελέκῃσεν δ’ ἄρα χαλκῷ,

Pulchram, auream: capitiq̄ue imposuit calyptram:

Et tum Ulyssi magnanimo apparabat dimissionem.

Dedit quidem ei securim magnam, habilem in manibus,

235 Ferream, utrinque acutam: cæterum in ipsa erat

Manubrium perpulchrum, oleaginum, bene aptatum:

Dedit vero deinde asciam politam; et dux-erat viâ

Insulæ ad extremam-oram, ubi arbores procerae crescebant;

Alnusque, populusque, abiesque erat in-cælum-pertingens,

240 Aridæ dudum, valde-siccæ, quæ ei navigarent leviter.

Cæterum postquam ostendisset, ubi arbores procerae crescerent,

Rediit quidem domum Calypso, nobilis dea.

At ille cædebat ligna; celeriter vero ei perficiebatur opus:

Viginti autem dejecit arbores omnes, dolavitque deinde ferro,

236 ἐπαρῆρός] A. L. (ἀρηρός F.) Hesych. ἐπαρῆρος, ἐφῆρμος. 244 πελέκ-
 κῃσιν] F.

λαπινδία θυμόν· Ἡδὲ γὰρ μάλα πόλλ’ ἔπα-
 θον,] Horat.

Fortem hoc animum tolerare jubebo;

Et quondam majora tuli.

Serm. Lib. II. v. 20.

Γενναϊότερον γὰρ ἐκ τῆ παθῆναι τὸ φιλόσοφον,
 ὥς περ ψυχρῷ σιδηρὸς ἔμπυρος, οὕτω τοῖς κιν-
 δύνοις σοκούμενον. Nazianz. Orat. XXIII.
 §. 27. Vide infra ad υ’. 18.

Ibid. στήθεσιν ἔχων] Al. στήθεσιν φέρον.

Ver. 224. Κύμασι καὶ πολέμῳ.] Συντεμνὸν
 ῥητορικῶς ἐν δυὶ λέξεσι τὰ κατ’ αὐτὸν μυρία
 πᾶσι. Τὸ γὰρ, “κύμασι καὶ πολέμῳ,” τὸ

μὲν, τὰ περὶ Τροίαν δημοῖ· τὸ δὲ, τὰ κατὰ θά-
 λασσαν. Eustath.

— Ὀδυσσεύα μυρία πάντα

”Αλγέα μετέσχοντα πολυκλήτοις ἀείθελοις.

Oppian. Halieutic. lib. II. ver. 503.

Ver. 226. σπείας] Al. σπείους.

Ver. 231. ἰζύ.] Pronunciabatur ἰζύ.

Ver. 236. ἐναρῆρός·] Al. ἐπαρῆρός.

Ver. 238. et 241. ὅθι δένδρεα μακρὰ πε-
 φύκει· Κλήθρη τ’, etc.] Τῶν δένδρων τὰ μὲν
 καρποφόρα καλὰ προσαγορεύει· τὰ δ’ εἰς
 ξυλείαν εὐδετα, μακρὰ τοῖς ἐπιθέτοις τὰς
 χρήσεις διατίλλων. Ἐνδε, “δένδρεα μακρὰ

- 245 Ξέσσε δ' ἐπισημένως, καὶ ἐπὶ σάθμην ἴθυνε.
 Τόφρα δ' ἔνεικε τέρετρα Καλυψῶ, δῖα θεάων·
 Τέτρηνεν δ' ἄρα πάντα, καὶ ἤρμωσεν ἀλλήλοισι·
 Γόμφοισιν δ' ἄρα τήν γε καὶ ἀρμονίησιν ἄρηνεν.
 "Ὅσπον τίς τ' ἔδαφος νηὸς τορνῶσεται ἀνῆρ
- 250 Φορτίδος εὐρείης, εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων,
 Τόσπον ἐπ' εὐρεῖαν σχεδὴν ποιήσατ' Ὀδυσσεύς.
 Ἰκρία δὲ σήσας, ἀραρὼν θαμέσι σαμίνεσσι,
 Ποίει· ἀτὰρ μακρῆσιν ἐπηγενίδεσσι τελεύτα.
 Ἐν δ' ἰσὸν ποίει, καὶ ἐπὶ κριον ἄρμενον αὐτῷ·

245 Lævigavitque scite, et ad normam direxit.

Interea autem attulit terebras Calypso, nobilis dea :

Terebravit vero *is* omnia, et composuit inter se;

Clavis autem eam [*ratem*] et compagibus aptavit.

Quantumque quis fundum navis fabricaverit vir

250 Onerariæ latæ, bene peritus fabrilis-artis,

In tantum latam ratam confecit Ulysses.

Tabulata vero erigens, coaptans densis trabibus,

Faciebat; cæterum longis asseribus perficiebat.

In ea porro malum fecit, et antennam congruentem ei:

247 τέτρηνε] R. τετρήνεν δὲ π.] Edd. præter R. 251 εὐρείην] Il. vid. not.

“πεφύκε, Κλήθρη τ', αἰγιόρος τ', ἐλάτῃ τ'
 “ἦν ὕρανομήκης.” Athenæus, Lib. I. cap.
 19. Vide infra ad ἦ. 114.

Ver. 243. sqq. De fabrica navis Ulys-
 seæ et navigatione lege Cl. Ricciî Disp.
 Homer. XLIX. Ern.

Ver. 244. Εἴκοσι δ' ἔκβαλε πάντα,] “*Ar-*
 “*borea non minus viginti dejecit.*” Vel, ut
 reddit Barnesius; “*Viginti arbores ipsas.*”
 Vide ad Il. ἦ. 151. σ'. 373. et 470.

Ver. 245. στάθμην] Κανόνα, ὑπομεμιλτω-
 μένον σχοινίον, ἢ τεκτονικὴν στάθμον. Schol.

Ibid. ἐπὶ σάθμην ἴθυνε.] Duri isti spon-
 dæi quasi ob oculos ponunt lentam fa-
 brorum lignariorum actionem identidem
 se inclinantium ad perspectandum, num
 satis recte edolent. Jens. Observ. in Ho-
 mer. Stilo. p 293. Ern.

Ver. 247. et 248. ἄρα] Deinceps. Ut
 oportebat.

Ver. 248. Γόμφοισιν] Οἷς ἀρμόζεται τὰ
 ξύλα πρὸς ἄλληλα· ἢ πασσάλοις· ἢ πλατίσιν
 ἰπιόροις· ἢ σφήναις. Schol.

Ibid καὶ ἀρμονίησιν ἄρηνεν.] Ἀρμονία δὲ,
 ἀδελον οἶα τῇ σχεδίᾳ πεποιήνται. Εἰκὸς δὲ

ἀπὸ φυτῶν τινων γενέσθαι, δι' ὧν ἦν ἀναπλη-
 ρῶσθαι τὴν τῶν συσπείων χοῆσιν· ἐπὶ καὶ τοιού-
 τοις τὸ παλαιὸν αἱ νῆες ἡμότετοιο. Eustath.
 Clark. Infr. 362. Ὅφρ' ἂν — δέξατ' ἐν ἀρ-
 μονίῃσιν ἀρήρει· quod non convenit rima-
 rum explementis. Ern.

Ibid. ἄρηνεν.] Aut legendum hic ἀρήρει,
 aut erit ἄρηνεν (quæ vox apud Homerum
 hoc tantum in loco occurrit) ex Aoristo
 ἄρηνει vel ἄρηνεν. Tempus enim perfectum
 locum hic habere nullo modo potest.
 Vide ad Il. α'. 37. Quin et vocem hanc
 vel Aoristi, vel Imperfecti, vel Temporis
 ejus quod plusquam perfectum appellari
 solet, vim hic habere liquet, tum ex præ-
 cedentibus ἔκβαλε, πελὶ κλησιν, ξέσσε, ἴθυνε,
 ἔνεικε, τέτρηνεν, (quæ ex τετραίνω deducta
 est,) ἤρμωσεν· tum ex Scholiastis interpreta-
 tione, qui istud ἄρηνεν exponit, ἤρμωσεν.

Ver. 249. ἔδαφος νηὸς] Τὸ κατώτατον κύ-
 τος τῆς νηὸς. Schol.

Ver. 250. Φορτίδος] Λέγεται δὲ φορτὶς, ἢ
 πρὸς ἱμωροῖον φόρτον ναυπηγηθεῖσα. Eu-
 stath.

- 255 Πρὸς δ' ἄρα πηδάλιον ποιήσατο, ὅφρ' ἰδυνοί
Φράζεε δέ μιν ρίπεσσι διαμπερὲς οἰσύνῃσι,
Κύματος εἵλαρ ἔμεν πολλὴν δ' ἐπεχεύατο ὕλην.
Τόφρα δὲ φάρε' ἔνεικε Καλυψῶ, δῖα θεάων,
Ἰσῖα ποιήσασθαι· ὁ δ' εὖ τεχνήσατο καὶ τά.
- 260 Ἐν δ' ὑπέρας τε, κάλῃς τε, πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ.
Μοχλοῖσιν δ' ἄρα τήν γε κατεῖρυσεν εἰς ἄλλα δῖαν.
Τέτρατον ἤμαρ ἔην, καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα.
Τῷ δ' ἄρα πέμπτῳ πέμπ' ἀπὸ νῆσς δῖα Καλυψῶ,
Εἵματά τ' ἀμφιέσασα θυώδεα, καὶ λέσασα.

- 255 Prætereā gubernaculum fecit, ut dirigeret:
Communivit quoque ipsam cratibus undique salignis,
Fluctuum propugnaculum ut-essent; multamque ingessit materiam.
Interea vero lintea attulit Calypso, nobilis dea,
Ad vela conficienda, ille autem bene confecit et ista.
- 260 Illigavit quoque funesque, rudentesque, pedesque in ea.
Vectibus autem deinde eam deduxit in mare vastum.
Quartus dies erat, et ei perfecta erant omnia.
Quinto vero dimisit ab insula nobilissima Calypso,
Vestibusque indutum odoratis, et lavatum.

Ver. 251. εὐρεῖαν] Ita edidit *Barnesius*. Recte, ut opinor Vide supra ad ver. 163. *Vulgg.* εὐρεῖαν. *Clark.* Idem hic est consensus edd. vet. pro εὐρεῖαν. *Ern.*

Ver. 252. Ἰκρια δὲ σῆσας,] Ἐνταῦθα δὲ ἰκρια δοκεῖ τὰ ἐγκοιλία λέγειν. *Eustath.* Vide supra ad ver. 163.

Ibid. σταμίνισσι,] Τοῖς ἐπιμήκεσι ξύλοις, καὶ παρατίθεται τοῖς ἰκρίοις ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν πρὸς τὸ ἐστάναι· ἢ τοῖς ὀρθοῖς ξύλοις, οἷς τὰ πηδάλια ἐμπήσσεται. *Schol.*

Ver. 253. ἐπηγκνίδεσσι,] Ταῖς διατεταμέναις σανίσι. *Schol.* Ἐπηγκνίδες δὲ, σανίδες ἐκ πρῶρας εἰς πρύμναν τεταμέναι καὶ ἐπνηνεγμέναι. *Eustath.*

Ver. 254. ἐπῖκριον,] Τὴν κεραῖαν, τὸ πλάγιον ξύλον τῷ ἰσθμῷ, ᾧ προσδέδεται τὰ ἄρμενα. *Schol.*

Ver. 256. ρίπεσι — οἰσύνῃσι,] Τοῖς τῆς ἰτίας ῥάβδοις, ὅ ἐστι κλάδοις, ἢ ἀπὸ οἰσυνῶν, [*Barnesius* edidit οἰσυνῶν,] ὅ ἐστιν ἱμαντῶδες φυτόν. *Schol.* Ῥίπες δὲ, πλέγμα, φασί, καλὰ μὲν πλατὺν ὡς ψίαδος. *Eustath.*

Ver. 257. πολλὴν δ' ἐπεχεύατο ὕλην.] *Al.* πολλὰ δ' ἐπεχεύατο ὕλην. Minus recte.

Ver. 260. ὑπέρας,] *Schol.* Τὰς ἐκ τῆς ἀκρῆς τῆς ὀδόντης ἐξημμένους κάλῃς· ἢ τὰς προχηλίας. Sunt funes, quibus antennæ ad malum

adligantur, vel, ut *Cæsar* loquitur *B. G.* III. 14. destinantur. *Ern.*

Ibid. κάλῃς,] Τὰ σχοινία, δι' ὧν ἀνάγεται καὶ κατὰγεται ἡ κεραία. *Schol.*

Ibid. πόδας τ'] *Eustath.* Πόδες δὲ, τὰ κάτω δύο σχοινία, οἷς πρὸς πρῶραν καὶ πρύμναν δισμύεται τὸ ἰστίον. — Οἱ δὲ Παλαιοὶ φράζοντο καὶ ἕτω. Πόδες πλοία, σχοῖνοι κάτωθεν συνέχοντες τὴν ὀδόντην· ἢ οἱ μεταγωγοὶ τῷ κέρματος· ἢ, κατὰ ἄλλους, οἷς συνέχεται ἀπὸ πρῶρας καὶ ἀπὸ πρύμνης ὁ ἰστός· ἢ τὰ ἑκατέρωθεν, φασί, προσδεδμένα τοῖς ἀρμένιοις σχοινίοις. *Virgil.*

Una omnes fecere pedem. — *Æn.* V. 830.

Clark. Πόδες sunt funes, quibus anguli extremi velorum versu puppim ducuntur. *Ern.*

Ver. 261. ἄλλα δῖαν.] Vide supra ad ver. 20. et ad *Il.* φ'. 219.

Ver. 262. Τέτρατον ἤμαρ ἔην,] *Clemens Alexandrinus, Strom.* lib. V. et *Eusebius, Præparat. Evangel.* lib. XIII. cap. 15. citant, Ἐβδόμην ἡμαρ ἔην. Verum, ut notavit *Barnesius*, male; nisi illi forte, versu sequente, pro “Τῷ δ' ἄρα πέμπτῳ πέμπ’,” legerint “Ὅγδοῶτ' δ' ἄρα πέμπ’ etc.”

Ver. 264. θυώδεα, καὶ λέσασα.] *Macro-*

- 265 Ἐν δὲ οἱ ἄσπερον ἔθηκε θεὰ μέλανος οἴνοιο
 Τὸν ἕτερον, ἕτερον δ' ὕδατος μέγαν· ἐν δὲ καὶ ἦϊα
 Καρσύκῳ· ἐν δὲ οἱ ὄψα τίθει μενοεικέα πολλά·
 Οὔρον δὲ πρόεηκεν ἀπήμονά τε λιαιρόν τε.
 Γηθόσυνος δ' ἔρω πέτασ' ἰσία δῖος Ὀδυσσεύς·
- 270 Αὐτὰρ ὁ πηδαλίῳ ἰδύνετο τεχνήεντως,
 Ἥμενος· ἐδὲ οἱ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτε,
 Πληϊάδας τ' ἐσορᾶντι, καὶ ὄψι δύνοντα Βοώτην,
 Ἄρκτον δ' ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπὶ κλησιν καλέεσιν,

- 265 Imposuit autem ei utrem dea nigri vini
 Alterum, alterum vero aquæ magnum; et viatica
 In pera; imposuitque ei obsonia animo-grata multa:
 Ventum autem præmisit innocuumque placidumque.
 Lætus vero vento-secundo extendit vela nobilis Ulysses:
- 270 Ipse vero gubernaculo dirigebat artificiose,
 Sedens: neque ei somnus palpebris incidebat,
 Pleiãdasque contemplanti, et sero occidentem Booten,
 Ursamque, quam et Currum cognomento vocant,

266 ἔπερον] semel tantum expressum in F. A. L.

bis, *Saturnal.* Lib. II. cap. 15. sub fine, citat, θυώδεια, σιγαλόεντα. Vide et supra ad ver. 60.

Ver. 266. ἦϊα] Pronunciabatur ἦα· uti notavit *Barnesius*.

Ver. 268. Οὔρον δὲ πρόεηκεν] Vide infra ad λ'. 6.

Ver. 269. πέτασ'] Similiterque ver. 369. et 370. διισκίδασ'. Vide ad *Il.* α'. 67.

Ver. 270. Αὐτὰρ ὁ πηδαλίῳ ἰδύνετο] *Virgil.*

omnes
 Explorat ventos, atque auribus aëra captat.
 Sidera cuncta notat tacito labentia cælo
 Arcturum, pluviasque Hyadas, geminosque Tri-
 ones,
 Armatumque auro circumspicit Oriona.

Æn. III. 513.

clavumque affixus et hærens
 Nusquam amittebat, oculosque sub astra tenebat.
Æn. V. 852.

Quorum priore de loco, ita *Macrobius*:
 "Gubernator, qui explorat cælum, crebro
 "reflectere cervicem debet, captando de
 "diversis cœli regionibus securitatem se-
 "reni. Hoc mire et velut coloribus Maro
 "pinxit. Nam quia Arcturus juxta sep-
 "tentrionem est, Taurus vero, in quo

"Hyades sunt, sed et Orion in regione
 "austri sunt; crebram cervicis reflexio-
 "nem in Palinuro sidera consulente de-
 "scripsit. *Arcturum*, inquit; ecce intue-
 "tur partem septentrionis: deinde, *Plei-
 "dasque, Hyadas*; ecce ad austrum fle-
 "titur: geminosque *Triones*; rursus ad
 "septentriones vertit aspectum: *Arma-
 "tumque auro circumspicit Oriona*; ite-
 "rum se ad austrum reflectit. Sed et
 "verbo *circumspicit*, varietatem sæpe se
 "vicissim convertentis ostendit. *Home-
 "rus* gubernatorem suum semel inducit
 "intuentem *Pleiãdas*, quæ in australi re-
 "gione sunt; semel *Bootem* et *Arcton*,
 "quæ sunt in septentrionali polo." *Sa-
 turnal.* Lib. V. cap. 11. Ubi in transitu
 notandum, quod apud *Virgilium* jam legi-
 "mus, "*Arcturum, pluviasque Hyadas*;"
 legisse *Macrobium*, "*Arcturum, Pliãdas-
 "que, Hyadas*, etc." *Æn.* III. 516.
 Ver. 272. ὄψι δύνοντα Βοώτην, Ἄρκτον δ',
 etc.]

Sive est Arctophylax, sive est piger ille Bootes,
 Mergetur

Ovid. Fast. lib. III. ver. 405.

pigri sarraca Bootæ.

Juvenal. Satyr. V. ver. 23-

- ’Η τ’ αὐτῇ σρέφεται, καὶ τ’ Ὀρίωνα δοκεύει·
 275 Οἷη δ’ ἄρμυρος ἐστὶ λοετρῶν Ὠκεανοῖο.
 Τὴν γὰρ δὴ μιν ἄνωγε Καλυψὼ, δῖα θεάων,
 Ποντοπορευέμεναι ἐπ’ ἀριστερὰ χειρὸς ἔχοντα.
 Ἑπταδεκαῖδεκα μὲν πλέεν ἡματα ποντοπορεύων,
 Ὀκτωκαιδεκάτῃ δ’ ἐφάνη ὄρεα σκίοεντα
 280 Γαίης Φαιήκων, ὅθι τ’ ἄγχισον πέλεν αὐτῷ.
 Εἶσατο δ’, ὥς ὅτε ῥινὸν ἐν ἡεροιδεῖ πόντῳ.
 Τὸν δ’ ἐξ Αἰθιοπίων ἀνιὼν κρείων Ἐνوسیχθων,

Quæ ibidem vertitur, atque Orionem observat:

275 Sola vero expers est lotionum Oceani.

Hanc enim eum jussit Calypso, nobilis dea,
 Ponto-navigare ad sinistram manum habentem.
 Septendecim quidem navigabat dies iter-faciens-mari,
 Decima-octava vero apparuerunt montes umbrosi

280 Terræ Phæacum, qua proximum erat illi:

Apparebat autem, veluti scutum in obscuro ponto.

Hunc vero ex Æthiopibus reversus potens Neptunus,

278 Ἑπτακαίδ.] Edd. præter R.

— vetito se proluit Arctos

Æquore: præcipitat pigrum formido Booten.

Claudian. de Rapt. Proserp. 11. 189.

Καὶ τῶν ἄλλων δὲ τῶν κατὰ τὸν ὕραν ἄσ-
 τρων, ὅτι ἂν ἀπέριως Ὀμῆρος εἶχεν, φανερόν
 ἐστὶν ἐξ ὧν πεποιήκει· “ Πηλεΐδης θ’, Ὑάδας
 “ σι, τό τε σθένος Ὀρίωνος,” καὶ τὴν Ἄρκτον
 τὴν αἰετρεφομένην περὶ τὸν αἰφαιῆ πόλον
 τὸν βόρειον, καὶ διὰ τὸ μετώρον μὴ ἀποτομένην
 τῷ ὀρίζοντος, ὅτι ἐν ἴσῳ χρόνῳ ὅτε μικρότατος
 κύκλος, ἐν ᾧ ἐστὶν Ἄρκτος, καὶ ὁ μέγιστος,
 ἐν ᾧ Ὀρίων, στρέφεται, ἐν τῇ τῷ κόσμῳ περι-
 φορᾷ· καὶ τὸν βραδείως δυόμενον Βώτην, ὅτι
 πολυχρόνιον ποιεῖται τὴν κατὰδυσιν, ἔτω
 πεπτακῶς θύσει, ὥστε ἄρδον καταφύεσθαι,
 καὶ συγκαταδύεσθαι τέσσαρσι ζωδίοις, τῶν
 πάντων εἰς ὅλην νύκτα μερίζομένων ἐξ ζωδίων.
 Εἰ δὲ μὴ πάντα τὰ περὶ τῶν ἄστρων θεωρή-
 μενα διεξῆλθαι, ὥς Ἀρατος, ἢ ἄλλος τις, ἢ
 χρὴ θαυμάζειν, ἢ γὰρ τῷτο προέκειτο αὐτῷ.
 Dionys. Halicarn. περὶ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως,
 §. 13. Vide et infra ad ver. 275.

Ver. 275. ἦν καὶ ἄμαξαν ἐπίκλησιν κα-
 λέσων.] Ovid.

Proxima sunt nobis plaustrī præbentia formam,
 Et quæ præcipuum sidera frigus habent.

De Ponto, lib. IV. Eleg. x. ver. 39.

Ibid. ἄμαξαν] Vide ad Il. ω’. 711. et
 782.

Ver. 274. καὶ τ’ Ὀρίωνα δοκεύει.] Vide
 ad Il. σ’. 488.

Ver. 275. Οἷη δ’ ἄρμυρος ἐστὶ λοετρῶν
 Ὠκεανοῖο.] Virgil.

Arctos, Oceani metuentes æquore tingi.

Georgic. 1. 246.

Pleiadasque, Hyadasque, immunemque æquoris
 Arcton.

Ovid. Metamorph. lib. XIII. 993.

Vide supra ad ver. 272. et ad Il. σ’. 489.

Ver. 276. ἄνωγε] Postulat Temporum
 ratio ut vox ἄνωγε sit vel ab Imperfecto,
 vel ab Aoristo, ἄνωγον, non a Perfecto
 ἄνωγα. Vide ad Il. α’. 57. et σ’. 522.

Ver. 281. Εἶσατο δ’, ὥς ὅτε ῥινὸν ἐν ἡεροιδε-
 δεῖ πόντῳ.] Ἐνταῦθα δὲ οἱ μὲν, ῥινὸν εἶπον,
 ὃ ἐστὶ βύρσαν — ἵνα λέγῃ, ὅτι ἐδόξε βλέπειν
 ὡς ῥινὸν Ὀδυσσεύς, ἠγὼν ἄσπινδα, ἢ βύρσαν
 ἄπλως, περὶ μέσσην τὴν θάλασσαν ἐφηπλωμέ-
 νην. Ἐτεροι δὲ, γράφουσιν ἐρινὸν, ὃ ἐστὶ καρ-
 πὸν ἀγρίας συκῆς· σῶτο δὲ ἐγγύς ἐστι γι-
 λοῖσι — Ἀρίσταρχος δὲ ἐρινὸν γράφει αὐτὴν
 τὴν συκὴν· ἵνα φαίνεται τηλίδειν ἢ νῆσος,
 ὥς τε καὶ τοιαύτη τις συκῆ. Φασὶ δὲ οἱ Περ-
 λαίοι — καὶ ὅτι ῥινὸν Ἰλλυριοὶ λέγουσι τὴν
 ἀχλύν· ἐφάνη γῆν τῷ Ὀδυσσεῖ ὡς ἀχλὺς ἢ
 γῆ. Eustath. Vera, ut opinor, prima in-
 terpretatio, quia sæpe apud Poëtam usur-

Τηλόθεν ἐκ Σολύμων ὀρέων ἴδεν· εἶσατο γὰρ οἱ
Πόντον ἐπιπλείων· ὁ δ' ἐχώσατο κηρόθι μᾶλλον·
285 Κινήσας δὲ κάρη προτὶ ὄν μυθήσατο θυμόν·

ᾧ πόποι, ἥ μάλα δὴ μετεβέλευσαν θεοὶ ἄλλως
'Αμφ' Ὀδυσῆϊ, ἐμεῖο μετ' Αἰθιόπεσσιν ἐόντος·
Καὶ δὴ Φαιήκων γαίης σχεδὸν, ἔνθα οἱ αἴσα
'Εκφυγέειν μέγα πείρας οἰζύος, ἥ μιν ἰκάνει·

Procul ex Solymorum montibus conspexit; visus enim est ei
Super pontum navigans; ille vero iratus est ex corde magis:

285 Quassansque caput ad suum dixit animum;

“Papæ, profecto jam statuerunt dii aliter

“De Ulysse, me apud Æthiopas absente:

“Et jam Phæacum terræ prope est, ubi ei fatale

“Effugere magnam metam ærumnarum, quæ ipsum occupant:

285 ὀρέων] abest A. male. 284 ἐπιπλώων] Edd. præter R. 289. πείρας] Edd.
omnes præter A. 2. 3. quod spernendum non erat.

patur vox ῥινὸς aut ῥινὸν, semperque ista
significatione: at vox ῥινὸν nusquam oc-
currit.

Ver. 282. Τὸν δ' ἐξ Αἰθιόπων ἀνίων] Vir-
gil.

Ecce autem Inachiis sese referebat ab Argis
Sæva Jovis conjux, aurasque invecta tenebat:
Et lætum Æneam, classemque ex æthere longe
Dardaniam Siculo prospexit ab usque Pachyno.
Æn. VII. 286.

Clark. Hic nectitur a poëta, quem in arte
poëtica vocant, nodus, ut Virgil. Æn. I.
38. quī ubi etiam h. l. imitatus est. Ern.

Ibid. κρείων Ἑνοσίχθων,] Τῷ δ' ἀνιελίσθαι
τὸ πνεῦμα ἐν τῷ τῆς γῆς, τὴν θάλασσαν αἰ-
τίαν εἶναι νομίζουσιν, ἐμφράσσεσαν ἐνίοτε τὰς
εἰς τὸ ἔξω διόδους· ἔστι δὲ, ὅτε ὑποχωρῶσαν
αὐτὴν, κατερείπειν τῆς γῆς τινὰ μέρη. Καὶ
τῷτο ἔν Ὀμηρὸς εἰδώς, τὴν αἰτίαν τῶν σεισ-
μῶν τῷ Ποσειδῶνι ἀνατίθησι, “Γαίησχόν” τε
αὐτὸν, καὶ “Ἑνοσίχθονα” προσαγορεύουν.
Dionys. Halicarn. περὶ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως,
§. 13.

Ver. 283. Τηλόθεν ἐκ Σολύμων ὀρέων] Σό-
λυμα ὄρη τῆς Πισιδίας. Schol. “Sunt hi
“populi inter Lyciam, et Pamphyliam.
“Aliis Pisidæ dicti postea feruntur.”
Benedict. Annotat. in Pindar. Olymp.
Ode XIII. ver. 129. Vide Strabonem,
Geograph. lib. I. pag. 59. 59. 60. al. 21.
54. item Herodotum, Lib. I. cap. 173.

Ibid. ἴδεν] A. εἶδεν. Quod verum pe-
rimitt.

Ver. 284. ἐπιπλείων] Al. ἐπιπλώων.

Ibid. ὁ δ' ἐχώσατο κηρόθι μᾶλλον· Κινήσας
δὲ κάρη] Virgil.

— stetit acri fixa dolore;

Tum quassans caput, hæc effudit pectore dicta.
Æn. VII. 291.

Ver. 285. προτὶ ὄν μυθήσατο θυμόν.] Vir-
gil.

Sic adeo insistit, secumque ita corde volutat.
Æn. IV. 533.

Ver. 286. ᾧ πόποι, ἥ μάλα δὴ μετεβέ-
λευσαν θεοὶ ἄλλως Ἀμφ' Ὀδυσῆϊ,] Virgil.

Hæc secum: Mene incepto desistere victam,
Nec posse Italia Teucrorum avertere regem?
Quippe vetor fatis. — Æn. I. 41.

Ver. 288. γαίης σχεδὸν,] Barnesius de
suo edidit, γαίῃ σχεδόν. Nulla idonea ra-
tione.

Ver. 289. πείρας] Al. πείρας.

Ver. 290. Φημί ἄδην] Al. φῆμ' ἄδδην.

Ibid. ἄδην ἐλάαν κακότητος.] Κόρον σχεῖν
τῆς κακίας. Schol.

Οὐ λήξω, πρὶν Τρώας ἄδην ἐλάσαι πολέμοιο.
Iliad τ. 423.

Clark. Ordo verborum est: Φημί, ἄδην
κακότητος ἐλάαν (πλήττειν) μιν. Sic enim
interpretatur Eustath. Sed ad propriam
vim verbi ἐλάαν aptius est intelligere εἰς
ἄδην πολέμοιο· nam Hesychius ἄδην ἐλώσει
(Il. v. 315.) interpretatur εἰς κόρον ἄξειν.
Ern.

290 ’Αλλ’ ἔτι μὲν μιν φημὶ ἄδην ἐλάαν κακότητος.

’Ως εἰπὼν, σύναγεν νεφέλας, ἐτάραξε δὲ πόντον,
Χερσὶ τρίαιναν ἐλὼν· πάσας δ’ ὀρόθυνεν ἀέλλας
Παντοίων ἀνέμων· σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψε
Γαῖαν ὁμῶ καὶ πόντον· ὀρώρει δ’ ἔρανόθην νύξ.

295 Σὺν δ’ Εὐρώς τε Νότος τ’ ἔπεισε, Ζέφυρός τε δυσαιῆς,
Καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης, μέγα κῦμα κυλίνδων.

290 “ Sed adhuc quidem ipsum puto abunde miseriarum subiturum.”

Sic fatus collegit nubes, et turbavit pontum,
Manibus tridente sumpto; omnesque concitavit procellas
Omnigenorum ventorum; nubibusque operuit
Terram simul et pontum; ingruit autem a-cælo nox.

295 Una vero Eurusque Notusque ruit, Zephyrusque vehemens,
Et Boreas serenus, ingentem fluctum provolvens.

292 ὀρόθ.] F. A. L. 295 ἐπίσειν] F. male.

Ver. 291. “Ως εἰπὼν, σύναγεν νεφέλας,]
Virgil.

Hæc ubi dicta, cavum conversa cuspidem montem
Impulit in latus; ac venti velut agmine facto,
Qua data porta, ruunt; et terras turbine per-
flant.

Incubuerunt mari. ———— Æn. I. 85.

Porro optime de hoc loco observavit *Dionysius Halicarnassensis*, Poëtam res ver-
bis, grandes grandibus, tenues tenuibus
pulcherrime depingere. Χαρακτῆρες εἰσὶ
τῶν λόγων, τὰ καλέμενα Πλάσματα, ὧν τὸ
μὲν, ἄδρὸν, τὸ δ’, ἰσχνὸν —. Τὸ μὲν ἄδρὸν ἔν
πλάσμα ἐκείνῳ ἴσται, τὸ καὶ τῇ τῶν λέξεων
καὶ τῇ τῶν νοημάτων κατασκευῇ μεγάλας
ἔχον ἐμφάσεις· οἷόν ἐστιν, “Ως εἰπὼν, σύναγεν
“νεφέλας etc.” Περὶ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως,
§. 9. Vide ad *Il.* ζ. 466. Caterum in
hac tempestatis descriptione *Virgilium*
Homero longe superiorem contendit *Sca-
liger*, *Poëtic.* lib. V. cap. 3.

Ibid. σύναγεν νεφέλας,] Scribendum ex
more *Homeri* σύναγε νεφέλας, quod habet
Eustathius p. 1537. 21. Sic mox 295.
σὺν δὲ νεφέεσσι· ubi δὲ sola cæsura produci-
tur. Add. ad ver. 303. *Ern.*

Ver. 292. ὀρόθυνεν ἀέλλας] *Lucianus* in
Contempl. c. 7. de *Homero* Charon: ἤρξατο
ἄδειν ἢ πᾶν αἰσιὸν τινα ἄδην τοῖς πλείουσιν,
ὡς ὁ Ποσειδῶν συνήγαγε τὰς νεφέλας, καὶ
ἐτάραξε τὸν πόντον, ὡς περ τορύνῃν τινὰ ἐμ-
βαλὼν τὴν τρίαιναν, καὶ πάσας τὰς θυέ-
λας ὀρόθυνε. *Lucianus* videri potest le-

gisce ὀρόθυνε θυέλλας. Sed haud dubie
memoriter et extra numeros commemora-
rans sententias Homericas a verbis Ho-
meri aberravit, ut judicat bene *Cel. Hem-
sterhusius*. *Ern.*

Ver. 293. σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψε Γαῖαν
ὁμῶ καὶ πόντον] *Quintus Cal.* XIV. 460.

Σὺν δ’ ἔχεν νεφέλας τε καὶ ἕρεια· πᾶσα δ’ ὑπερθε
Νύξ ἐχλύθη περὶ γαῖαν· ἐπὶ χλυσεν δὲ θάλασσα.

Eripiunt subito nubes cælumque diemque
Teucrorum ex oculis; ponto nox incubat atra.

Virgil. Æn. I. 92.

Involvere diem nimbi, et nox humida cælum
Abstulit. ———— Æn. III. 193.

Olli cæruleus supra caput astitit imber,
Noctem hyememque ferens, et’ inhorruit unda
tenebris. ———— Æn. V. 10.

Ver. 295. Σὺν δ’ Εὐρώς τε Νότος τ’ ἔπεισε,]
Virgil.

Una Eurusque Notusque ruunt, creberque pro-
cellis

Africus: et vastos volvunt ad litora fluctus.

Æn. I. 89.

Ibid. ἔπεισε,] *Al.* ἔπεισον.

Ibid. δυσαιῆς,] Δύσπνεες· ἢ ἀπὸ δυσμῶν
πνέων. *Schol.*

Ver. 296. Βορέης αἰθρηγενέτης, μέγα κῦμα
κυλίνδων.] Virgil.

Continuo venti volvunt mare; magna surgunt
Æquora. ———— Æn. III. 196.

’Ιστέον δὲ, ὅ, τί τε πᾶσι δῆλον, οἰκειὸν εἶναι ἀνέμῳ

- Καὶ τότε Ὀδυσσεύς λύτο γένατα καὶ φίλον ἦτορ·
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ μοι ἐγὼ δειλὸς, τί νύ μοι μήκιςα γένηται;
 300 Δεῖδω, μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἶπεν,
 "Ἡ μ' ἔφατ' ἐν πόντῳ, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκίεσθαι,
 "Ἀλγέ' ἀναπλήσειν· τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
 Οἷοισιν νεφέεσσι περιζέφει ἔβρανὸν εὐρὺν
 Ζεὺς, ἐτάραξε δὲ πόντον· ἐπισπέρχουσι δ' ἄελλαι
 305 Παντοίων ἀνέμων· νῦν μοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος.
 Τρεῖς μάκαρες Δαναοὶ καὶ τετράκις, οἳ τότε ὄλοντο

Et tunc Ulyssis soluta sunt genua et carum cor:

Ingemiscensque dixit ad suum magnum animum;

"Heu me miserum, quid me tandem fiet?

500 "Vereor, ne jam omnia dea vera dixerit;

"Quæ me dicebat in mari, priusquam in patriam terram pervenissem,

"Dolores impleturum esse: ea sane nunc omnia perficiuntur.

"Qualibus nubibus obtegit cælum latum

"Jupiter, turbavitque mare: ingruunt vero procellæ

505 "Omnigenorum ventorum: nunc mihi certum grave exitium.

"Ter beati Danaï et quater, qui tunc perierunt

505 Οἷοισι] Edd. præter R. recte. 508 καὶ δὴ ἐγ.] R.

Βορρῆ τὸ κυλίειν κύμα, καθὰ Νότω τὸ ὠθεῖν. Eustath. Βορέας μὲν γὰρ ἀπὸ τῆς "Ἀρετῆς πνέων μετώρος, "μέγα κύμα κυλινδεῖ." Τὴν γὰρ ἀπὸ τῆς μεταρσίης φορὰν ἐπὶ τὸ ταπεινότερον, ἐκ μᾶς λίξιως κατεκύλισεν ὁ στίχος. Τῷ μπαλιν δὲ ἐπὶ τῇ Νότῃ πνέοντος ἀπὸ τῶν κάτω τόπων ἐφόρησεν, "Ἐνθα Νότος μέγα κύμα ποτὶ σκαῖον ῥίον ὠθεῖ," τὴν ἀπὸ τῆς ταπεινοτέρης κίνησιν εἰς τὸ μετώρον ἀνακυλίει. Heraclid. Pontic. Similiter et Dionysius Halicarnassensis; "Ἡπίετο δὲ (inquit) κακείνος, ["Ὀμηρος;] ὅτι Βόρειος πόλος ὑπὲρ γῆν ἐστὶ μετώρος, ὡς καθ' ἡμᾶς τὸς ἐν τῷ κλίματι τῷ κατωκύντας· ὁ δὲ Νότιος, ἐκ τῆς ἐναντίας βαθεύς· ὅθεν ἐπὶ μὲν τῷ Βορείῳ φησί, "Καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης, μέγα κύμα κυλινδων," τὴν ἀνωθεν ἐμπύπτουσαν φορὰν τῇ ἀνέμῳ ἐμφαίνει. Τῷ δὲ "ὠθεῖ" [supra γ'. 295.] τὴν ἀπὸ τῆς κοιλοτέρης πρὸς τὸ ἀνωτέρως βίαν. Περὶ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως, §. 13. Vide supra ad γ'. 295.

Ibid. αἰθρηγενέτης.] Αἰθρία καὶ εὐδία πνοιῶν ἢ αἰθρον πνοιῶν, ὅ ἐστι πάγον. Schol. Αἰθρηγενέτην τὸν Βορέαν ἐν τοῖς ἐξῆς ἐρεῖ, ἥγαν αἰθρον ποῦντα κατὰ τῆς Παλαιᾶς· τῆς

ἐστὶ, ψύχος, παγετόν· ὅς καὶ νύκτα ἐπάγει πηγυλίδα, ὡς ἐν τοῖς μιτὰ ταῦτά πε [infra γ'. 475. 476.] ἐρεῖ ὁ Παιητής. Eustath. ad ver. 268. hujus libri.

Ver. 297. Καὶ τότε Ὀδυσσεύς λύτο γένατα] Virgil.

Extemplo Æneæ solvuntur frigore membra.

Æn. I. 96.

Ibid. et ver. 406. λύτο] Vide ad Il. φ'. 114. et ω'. 1.

Ver. 299. Τί νύ μοι μήκιςα γένηται;] Τίνα μοι τῶτων δύναται γενέσθαι μείζονα κακά; Τινὲς δὲ διὰ τῆς χ' γράφουσιν, ἴν' ἢ μήκιςα, ἀντὶ τῆς, τίς μοι γένηται μηχανή; Οἳ δὲ, τί νυ; πῶς; ὡς κακί, [Iliad. χ'. 431.] "Τί νυ βέλομαι;" πῶς μοι τῶτων δύναται μείζω γενέσθαι κακά. Schol. Ubi Scholiastes videtur legisse, τίνα μοι μήκιςα γένηται; servata autem vulgata lectione, satis perspicua videtur sententia.

Ver. 302. ἀναπλήσειν] Il. ἀνατλήσειν.

Ver. 305. νῦν μοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος.] Vide supra ad α'. 11.

Ver. 306. Τρεῖς μάκαρες Δαναοὶ καὶ τετράκις.] Virgil.

Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, χάριν Ἀτρείδῃσι φέροντες.
’Ως δὴ ἔγωγ’ ὄφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπείν

Ἥματι τῷ, ὅτε μοι πλεῖστοι χαλκήρεα δῶρα

310 Τρῶες ἐπέρριψαν περὶ Πηλείωνι θανόντι.

Τῷ κ’ ἔλαχον κτερέων, καὶ μευ κλέος ἦγον Ἀχαιοί·

Νῦν δέ με λευγαλέω θανάτῳ εἴμαρτο ἀλῶναι.

“Ὡς ἄρα μιν εἰπόντ’ ἔλασεν μέγα κῦμα κατ’ ἄκρης,

Δεινὸν ἐπεσσύμενον, περὶ δὲ σχεδὴν ἐλέλιζεν.

315 Τῇλε δ’ ἀπὸ σχεδῆς αὐτὸς πέσε· πηδάλιον δὲ

Ἐκ χειρῶν προέηκε· μέσον δέ οἱ ἴσον ἔαξε

“Troja in lata, Atridis gratificantes.

“Utinam ego mortuus fuisset, et fatum obiissem,

“Die illo, quando mihi plurimi æratas hastas

310 “Trojani injecerunt circa Achillem mortuum.

“Tum sortitus-essem parentalia, et meam gloriam celebrassent Achivi:

“Nunc vero me tristi morte destinatum est perire.”

Sic utique ipsum locutum pepulit ingens fluctus a vertice,

Horrendum irruens, circumque egit ratem.

315 Longe vero a rate ipse excidit; clavum autem

E manibus dimisit, medium vero malum ei fregit

315 ἔλασε] F. A. L. Eustath. recte.

————— O terque quaterque beati,
Quis ante ora patrum, Trojæ sub mœnibus altis,
Contigit oppetere. ————— Æn. I. 98.

Similiter apud Senecam:

O ter quaterque prospero fato dati,
Quos hausit, etc. Hippolyt. ver. 691.

Item Oraculum apud Pausaniam;

Τριςμάκαρες κῆνοι καὶ τετράκις ἄνδρες ἔσονται.
Achaic. lib. VII. cap. 5.

Πάντων δὲ ἄριστος Κορίνθιος παῖς αἰχμάλωτος,
ὅτε ἡ πόλις ἀπώλειτο, καὶ Μόμμιος ἐκ τῶν
ἐλευθέρων τὴς ἱστιαμένης γραμματα παιδας
εὐθυσκοπῶν ἐκίλευσε γράφαι εἶχον, ἔγραψε,
“Τρις μάκαρες Δαναοὶ καὶ τετράκις, οἳ τότε
“ἔλοντο.” Καὶ γὰρ παθεῖν τι τὸν Μόμμιον,
φασί, καὶ δακρύσαι, καὶ πάντας ἀφίναί ἐλευ-
θέρους τὴς τῷ παιδί προσήκοντας. Plutarch.
Symposiac. Lib. IX. Probl. 1.

Ibid. Τρις μάκαρες] Τῆς ὑπερβολῆς τῆς
τοιαύτης συνήθης πᾶσιν ἔσθης, τρισμακαρίους
καὶ τρισαθλίους λεγόντων. Καὶ ὁ Ποιητής·
“Τρισμακαρίους Δαναοὶ —.” Καὶ [Iliad. 9].
488.] “Ἀσπασίη, τριλλίος —.” Strabo,
Geograph. lib. I. pag. 75. al. 44.

Ver. 308. ‘Ὡς δὴ ἔγωγ’ ὄφελον θανέειν]
Al. Καὶ δὴ ἔγωγ’. Virgil.

————— mene Iliacis occumbere campis
Non potuisse? ————— Æn. I. 101.

Ver. 309. Ἥματι τῷ, ὅτε μοι] Ovid.

Temporis illius; quo Graiūm murus Achilles
Procubuit. —————

Metam. Lib. XIII. ver. 281.

Vide supra ad γ’. 109.

Ver. 312. λευγαλέω θανάτῳ] Fæda
morte: quia in undis imminet et in nau-
fragio; quod genus mortis timuisse vete-
res vulgo notum est. Ern.

Ver. 313. ἔλασεν μέγα] Scr. ἔλασε μέγα.
Vid. Var. Lect. Ern.

Ibid. κατ’ ἄκρης,] Κατὰ κεφαλῆς· ἢ ἀντὶ
τῷ ἔλον· καὶ γὰρ, κατ’ ἄκρας πόλιν ἐλεῖν,
φαμέν. Schol. Vide ad Il. π’. 548. Clark.
Huc respexit Virgil. Æn. I. 118. ingens
a vertice pontus in puppim ferit: μέγα
κῦμα est ingens pontus, κατ’ ἄκρης, a ver-
tice et ἔλασε, ferit, unde Grammatici in-
terdum ἰάσαι interpretantur πλῆξαι. Ern.

Ver. 314. 315. 324. 338. 343, σχεδὴν

- Δεινὴ μισγομένων ἀνέμων ἐλθῆσα θυέλλα.
 Τηλῆ δὲ σπεῖρον καὶ ἐπὶ κριον ἔμπεσε πόντῳ·
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόβρυχα θῆκε πολὺν χρόνον· ἐδὲ δυνάσθη
 320 Αἴψα μάλ' ἀνσχεθέειν, μεγάλῃς ὑπὸ κύματος ὀρμῆς·
 Εἴματα γάρ ῥ' ἐβάρυνε, τὰ οἱ πόρε δῖα Καλυψώ.
 Ὅψε δὲ δῆ ῥ' ἀνέδου, σόματος δ' ἐξέπτυσεν ἄλμην
 Πικρὴν, ἣ οἱ πολλὰ ἀπὸ κρατὸς κελεύρυσεν.
 Ἀλλ' ἐδ' ὥς σχεδὴς ἐπελήθετο, τειρόμενός περ,
 325 Ἀλλὰ μεθορμηθεὶς ἐν κύμασιν, ἐλλάβετ' αὐτῆς·
 Ἐν μέσση δὲ κάθιζε, τέλος θανάτῃς ἀλεείνων.

Horrenda commixtorum ventorum irruens procella.

Longe autem velum et antenna inciderunt ponto:

Ipsum vero sub-aqua detinuit longo tempore; neque potuit is

320 Cito admodum emergere, magni sub fluctus impetu:

Vestes enim gravabant, quas illi praeberat nobilissima Calypso.

Sero vero tandem emersit, et ex ore vomuit salsuginem

Amaram, quae ei multa a capite defluebat.

Sed neque sic ratis oblitus est, tametsi afflictus,

325 Sed impetu facto in fluctibus, apprehendit eam:

In media autem sedebat, finem mortis evitans.

325 πολλὸν] R.

— σχεδὴς — σχεδὴν] Vide supra ad ver. 35.

Ver. 314. 315. ἐλελίζεν. Τῆλε] Scr. ἐλελίζε, ut est apud Eustathium p. 1537. 26. Eri.

Ver. 317. Δεινὴ μισγομένων etc.] Vide ad II. 8. 452. et 455.

Ver. 318. Τηλῆ δὲ σπεῖρον καὶ ἐπὶ κριον ἔμπεσε πόντῳ] Virgil.

Arma virum, tabulaeque, et Troia gaza per undas.
 AEn. I. 123.

Ibid. ἐπὶ κριον] Vide supra ad ver. 254.

Ver. 321. et 322. ῥ'] *Uti fil.*

Ver. 322. Ὅψε δὲ δῆ ῥ' ἀνέδου, σόματος δ' ἐξέπτυσεν ἄλμην] Virgil.

At gravis ut fundo vix tandem redditus imo est
 Jam senior, madidaque fluens in veste Menestes;
 Summa petit scopuli, siccaque in rupe resedit.
 Illum et labentem Teucri et risere natantem;
 Et salsos rident revocentem pectore fluctus.
 AEn. V. 176.

Ver. 323. πολλὰ] *Al. πολλόν.*

Ibid. κελεύρυσεν.] Τὸ δὲ κελεύρυσεν, ἀνοματοποιεῖται, ἥχον δηλῶν ὑγρῷ ἡρέμα ροι-

ζῶντος ἐν τῷ καταρρέειν. Eustath. Vide infra ad I. 594. Cæterum Vulgati hoc in loco habent κελεύρυσιν. Barnesius autem ex Editt. Vett. edidit κελεύρυσεν atque ita legit Eustathius.

Ver. 328. ὁπωρινός] Vide ad II. ε'. 5.

Ver. 329. 330. Ἀμπεδίον, — ἀμπέλαγος] Ita Barnesius. Vulgg. Ἀν πεδίον — ἀν πέλαγος. Vide ad II. π'. 106.

Ver. 333. Τὸν δὲ ἴδεν] *Al. Τὸν δ' εἶδεν.* Clark. Vid. Var. Lect.

Ver. 334. ἣ πρὶν μὲν ἦν βροτὸς αὐδήσας.] "Ἦτοι διαβόητος διὰ τὰ συμβάντα· ἣ ἐπεὶ οἱ ἄνθρωποι φωνήεντες πρὸς τὰ ἄλλα ζῶα. Αὐδήσας [Barnesius edidit Πρὶν αὐδήσας· legendum forte, "Ἡ αὐδήσας,] ἣ ἐπὶ γειὸς ποτε. Schol. Αὐδήσας δὲ, ἣ ἡ διαβόητος κατὰ τὰς Παλαιὰς, ὅτι αἰόδιμος, διὰ τὰ ἐπ' αὐτῇ συμβάντα· ἣ ἡ ἔνδοξος, εὐγενὴς γάρ· ἣ, κατὰ Ἀριστοφάνην, ἣ χρωμένη ἀνθρωπίνῃ φωνῇ· ὅταν γὰρ αὐδήντες οἱ ἄνθρωποι πρὸς διαβολὴν τῶν λοιπῶν ζώων. Γράφεται δὲ καὶ αὐδήσας, τυττῆσιν ἐπὶ γειὸς· νύμφη γὰρ ἦν, καὶ ἐκ ἐκ τῶν ἑραινῶν. Eustath. Atque hanc posteriorem lectionem probare videtur Barne-

- Τὴν δ’ ἐφόρει μέγα κῆμα κατὰ ῥόον ἔνθα καὶ ἔνθα.
 ’Ως δ’ ὅτ’ ὀπαρινὸς Βορέης φορέησιν ἀκάνθας
 Ἀμπεδίον, πυκιναὶ δὲ πρὸς ἀλλήλησιν ἔχονται.
 330 Ὡς τὴν ἀμπέλαγος ἄνεμοι φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα.
 Ἄλλοτε μὲν τε Νότος Βορέῃ προβάλεσκε φέρεσθαι,
 Ἄλλοτε δ’ αὖτ’ Εὖρος Ζεφύρῳ εἴξασκε διώκειν.
 Τὸν δὲ ἴδεν Κάδμυς θυγάτηρ, καλλίσφυρος Ἰνώ,
 Λευκοθέη, ἣ πρὶν μὲν ἔην βροτὸς αὐδήεσσα,
 335 Νῦν δ’ ἄλως ἐν πελάγεσσι θεῶν ἐξέμμορε τιμῆς.
 Ἡ ῥ’ Ὀδυσῆ’ ἐλέησεν ἀλώμενον, ἄλγ’ ἔχοντα.

Hanc autem ferebat ingens fluctus per undarum-impetum huc atque illuc.

Ut vero cum autumnalis Boreas fert spinas

Per campum, densæ autem invicem cohærent:

330 Sic illam per mare venti ferebant huc atque illuc.

Interdum quidem Notus Boreæ objectavit ferendum;

Interdum vero rursus Euris Zephyro cessit, ut persequeretur.

Hunc autem vidit Cadmi filia, pulchra-talos Ino,

Leucothea, quæ ante quidem erat mortalis vocalis;

335 Nunc vero maris in fluctibus deorum sortita-erat honorem:

Hæc Ulyssem miserata est vagantem, dolores habentem:

329, 330 Ἀμπεδίον — ἀνπελαγ.] R. 335 ἴδε] A. 2. 3. τὸν δ’ εἶδε] R. τὸν δ’ εἶδε] Eustath.

sus: “Quum,” inquit, “ueque θεὸς ἔσα, αὐδῆς ἐπερίσκετο, ut mox videbimus, suspicor hoc certe loco legendum, ἐδέησα, quam vocem Br. Schol. per τὸ ἐπίγειον exponunt. Hæc sane Lectio semper inter Var. Lect. numeratur, quoties in Textu αὐδήεσσα legitur; et ubi de Dea inferiori dicitur, ut de Circe, Calypsonē, et hac Leucothea, videtur ideo dici; quod hæc Dea non utique Cælestes essent, verum Terrestres, aut certe sublunares: quare ἐδέησα non est hic prorsus nihili habenda. Vox enim αὐδήεσσα æque ad Cælestes Deas refertur; quod semel hic moneo: est αὐδῆς, qui humana voce præditus, articulate loquitur, ut ζ’. ver. 125. Item Canorus, ut Hesiod. Μυσῶν. αἶ τ’ ἄνδρα πολυφρονδῆοντα τιθεῖσι, Θέοισιν, αὐδήεντα.” Ita ille. Observandum tamen, si hoc in loco legas ἐδέησα, nequaquam ista ratione Leucotheam a Diis Cælestibus distingui; uti voluisse videntur Eustathius et Bar-

nesius: non enim eam θεὸν αὐδήεσαν sive ἐδέησαν hic appellat Poëta, sed olim βορρὸν αὐδήεσαν sive ἐδέησαν fuisse dicit. Quin et pro vulgata lectione facit versus ab ipsō Barnesio citatus, Odyss. ζ’. 125.

Ἡ νύ περ ἀνθρώπων εἰμὶ σχεδὸν αὐδέεσσαν.

Item Iliad. τ’. 407.

Αὐδέεσσα δ’ εἶθ’ ἐκεῖ λευκώλειος Ἥρη.

At vox ἐδέης nusquam apud Homerum occurrit. Vide infra ad κ’. 136. et μ’. 489.

Ver. 335. θεῶν ἐξέμμορε τιμῆς.] Barnesius edidit θεῶν ἐξέμμορε τιμῆς. Quod et præfert Henricus Stephanus. Sed præstat, ut opinor, vulgata lectio.

Ver. 336. Ἡ ῥ’ Ὀδυσῆ’ ἐλέησεν] Ovid.

Sollertique viro, lacerae quem fracta tenentem Membra ratis, Semeles est miserata soror.

Ibis ver. 277.

Ver. 337. et 338. Αἰθυῖη δ’ ἐκύνει] Αἰθυῖα δὲ, εἶδος ὀρνέου θαλασσίῃ. Schol.

- Αἰδυίῃ δ' εἰκυῖα ποτῇ ἀνεδύσατο λίμνης·
 Ἰζε δ' ἐπὶ σχεδίνῃς πολυδέσμῃς, εἴπ' τε μῦθον·
 Κάμμορξε, τίπτε τοι ᾧδε Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 340 Ὀδύσατ' ἐκπάγλως, ὅτι τοι κακὰ πολλὰ φυτεύει;
 Οὐ μὲν δὴ σε καταφθίσει, μάλα περ μενεαίνων.
 Ἀλλὰ μάλ' ᾧδ' ἔρξαι, (δοκέεις δέ μοι ἐκ ἀπινύσσειν,)
 Εἴματα ταῦτ' ἀποδύς, σχεδίνῃν ἀνέμοισι φέρεσθαι
 Κάλλιπ· ἀτὰρ χεῖρεσσι νέων, ἐπιμαίεο νόσῃ
 345 Γαίης Φαιήκων, ὅτι τοι μοῖρ' ἐστὶν ἀλύξαι.
 Τῇ δὲ τότε κρήδεμνον ὑπὸ σέροιοι τάνυσσαι
 Ἀμβροτον· ἐδέν τοι παθῆειν δέος, ἐδ' ἀπολίσσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπὴν χεῖρεσσιν ἐφάψεται ἡπείροιο,
 Ἀψ ἀποδυσάμενος βαλέειν εἰς οἶνοπα πόντον,
 350 Πολλὸν ἀπ' ἡπείρου, αὐτὸς δ' ἀπὸ νόσφι τραπέσθαι.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ κρήδεμνον ἔδωκεν·

Mergo vero assimilata volatu emersit e gurgite;

Seditque in rate multis-vinculis-apta, et locuta est;

“ Infelix, quid tibi sic Neptunus terræ-quassator

340 “ Iratus est vehementer, quod tibi mala multa struat?

“ Nequaquam quidem te perdet, licet valde cupiens.

“ Sed omnino sic fac, (videris autem mihi non desipere,)

“ Vestibus istis exutis, ratem ventis ferendam

“ Relinque; at manibus natans quære reditum

345 “ Ad-terram Phæacum, ubi tibi fatale est effugere.

“ Accipe autem hanc vittam, et sub pectore extendas

“ Immortalem: haud tibi timendum nequid patiaris, aut pereas

“ At postquam manibus contigeris litus,

“ Rursus exuens projice in nigrum pontum,

350 “ Longe a continente; ipse autem seorsum te-avertas.”

Sic utique locuta dea vittam dedit:

337 ἀνεδύσατο] Edd. præter R. 338 καὶ μιν πρὸς μῦθον εἶπεν] Eæd. 347

ἔδ' ἐπὶ τοι] Eæd. male. 349 ἀπολυσάμενος] F. A. 1. L.

Ibid. ποτῇ,] *Al.* ποτήν.

Ver. 338. Ἰζε δ' ἐπὶ σχεδίνῃς πολυδέσμῃς, εἴπ' τε μῦθον] *Al.* Ἰζε δ' ἐπὶ σχεδίνῃς, καὶ μιν πρὸς μῦθον εἶπεν.

Ver. 341. καταφθίσει,] Vide ad *Il.* β'.

43. et 835.

Ver. 342. ἔρξαι,] *Al.* ἔρξον.

Ibid. ἐκ ἀπινύσσειν,] Οὐκ εἶναι ἀσύνητος. *Schol.*

Ver. 344. ἐπιμαίεο νόσῃ Γαίης Φαιήκων,] Quære, expete accessum terræ *Ph.* s. ad terram Phæacum: non reditum. *Ern.*

Ver. 346. Τῇ δὲ τότε κρήδεμνον] Vide ad *Il.* ζ'. 219.

Ibid. στέροιοι] *Al.* σέροιοι.

Ver. 349. ἀποδυσάμενος] Similiterque

ver. 350. τραπέσθαι ver. 384. Παύσασθαι

- Αὐτὴ δ’ ἄψ ἑς πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα,
 Αἰδυίῃ εἰκυῖα· μέλαν δέ ἐ κῦμα κάλυψεν.
 Αὐτὰρ ὁ μερμήριζε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 355 Ὀχθήσας δ’ ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ μοι ἐγὼ, μή τις μοι ὑφαίνῃσιν δόλον ἄλλον
 Ἀθανάτων, ὅτε με σχεδὴς ἀποβῆναι ἀνώγει.
 Ἀλλὰ μάλ’ ἔπω πείσομ’· ἐπεὶ ἐκὰς ὀφθαλμοῖσι
 Γαῖαν ἐγὼν ἰδόμεν, ὅθι μοι φάτο φύξιμον εἶναι.
 360 Ἀλλὰ μάλ’ ὦδ’ ἔρξω, δοκέει δέ μοι εἶναι ἄριστον·
 Ὅφρ’ ἂν μὲν κεν δέξατ’ ἐν ἀρμονίῃσιν ἀρήρη,
 Τόφρ’ αὐτῷ μενέω καὶ τλήσομαι ἄλγεα πάσχω·
 Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ μοι σχεδὴν διὰ κῦμα τινάξῃ,
 Νήξομ’· ἐπεὶ ἔ μὲν τι πάρα προνοῆσαι ἄμεινον.
 365 Ἔως ὁ ταῦθ’ ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ὦρσε δ’ ἐπὶ μέγα κῦμα Ποσειδάων ἐνοσίχθων,

Ipsa vero rursus pontum ingressa est fluctuantem,
 Mergo assimilata: niger vero ipsam fluctus obtexit.
 Cæterum deliberavit patiens nobilis Ulysses,

355 Ingemiscensque dixit ad suum magnum animum;

“Heu mihi, ne quis mihi struat dolum alium

“Immortalium, quando me a rate discedere jubet.

“Sed omnino nondum parebo; quoniam procul oculis

“Terram ego vidi, ubi mihi dixit effugium esse.

360 “Sed omnino sic faciam, videtur vero mihi esse optimum;

“Quamdiu quidem ligna in compagibus cohæserint,

“Tamdiu hic manebo et sustinebo dolores patiens:

“At postquam mihi ratem fluctus discusserit,

“Natabo; quandoquidem nihil adest prospectu melius.”

365 Dum ille hæc cogitabat in mente, et in animo,

Immisit utique ingentem fluctum Neptunus terræ-quassator,

352 ἐδύσατο] F. A. L. 356 δόλον αὖτε] F. A. L. 361 ἀρμονίῃσιν] Edd.
 365 φρένα δῖος Ὀδυσσεύς] R.

et ver. 391. ἐπαύσατο. Vide infra ad ver.
 491. et ad l. 296.

Ver. 350. αὐτὸς δ’ ἀπὸ νόσφι τραπέσθαι.]
 Αὐτὸν ἀπὸ νόσφι τραπέντα, ὃ ἐστὶν ἑμπαλιν
 βλέποντα· ὃ καὶ ποιήσῃ ἐκείνος, κατὰ τι πα-
 ρατήρημα, ἐν τοῖς ἐξῆς. Eustath. At in-
 fra ver. 460. ubi vittam dimittit Ulysses,
 nullam ejusmodi cæremoniam observasse
 memoratur.

Ver. 356. ἄλλον] Al. ἄλλος. Al. αὖτε.

Ver. 359. φύξιμον] Al. φεύξιμον. Vide ad
 Il. ζ. 488.

Ver. 361. Ὅφρ’ ἂν μὲν κεν] Legendum
 fortasse Ὅφρ’ ἂν μοι μὲν. Alioqui alterutra
 vocalium, ἂν, κεν, omnino videtur super-
 vacanea.

Ibid. ἀρμονίῃσιν] Vide supra ad ver. 248.

Ver. 365. Ἔως ὁ] Vide ad Il. δ. 559.

- Δεινόν τ', ἀργαλέον τε, κατηρεφές· ἤλασε δ' αὐτόν.
 'Ως δ' ἄνεμος ζαῆς ἦϊων θημῶνα τινάξῃ
 Καρφαλέων, τὰ μὲν ἄρ τε διεσκέδασ' ἄλλουδ' ἄλλῃ·
 370 "Ως τῆς δέσρατα μακρὰ διεσκέδασ'· αὐτὰρ 'Οδυσσεύς
 'Αμφ' ἐνὶ δέσρατι βαῖνε, κέληθ' ὥς ἵππον ἐλαύνων·
 Εἴματα δ' ἐξαπέδυνε, τὰ οἱ πόρε δῖα Καλυψώ·
 Αὐτίκα δὲ κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοιο τάνυσσεν.
 Αὐτὸς δὲ πρηνὴς ἀλὶ κάππεσε, χεῖρε πετάσσας,
 375 Νηχέμεναι μεμαώς· ἴδε δὲ κρείων 'Ενοσίχθων,
 Κινήσας δὲ κάρη προτὶ ὄν μυθήσατο θυμόν·
 Οὕτω νῦν κακὰ πολλὰ παθὼν ἀλώω κατὰ πόντον,
 Εἰσόκεν ἀνδρώποισι διοτρεφέεσσι μιγείης·
 'Αλλ' εἰδ' ὥς σε ἔολπα ὀνόσσεσθαι κακότητος.

Horrendumque, gravemque, excelsum; impulit autem ipsum.
 Ut vero cum ventus vehementer-spirans palearum acervum dissipet
 Aridarum, quas quidem dispergat alias alio;

- 370 Sic ipsius tabulata longa dispersit: verum Ulysses
 In unum lignum conscendebat, celetem ut equum impellens:
 Vestes vero exuit, quas ei præbuit nobilissima Calypso;
 Statimque vittam sub pectus extendit.
 Ipse autem pronus in mare cecidit, manibus extensis,

- 375 Natate paratus; vidit vero potens rex Neptunus,
 Quassansque caput ad suum locutus est animum;
 "Sic nunc mala plurima passus erra per mare,
 "Donec hominibus Jovis-alumni intersis:
 "Sed neque sic te spero parvi-pensurum malum."

368 ἄνεμός τε ζαῆς] Edd. præter R. 369 διεσκέδασεν] Ead. 375 στέρνοισι] R.

Ibid. κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,] *Al.*
 κατὰ φρένα διος 'Οδυσσεύς.

Ver. 566. "Ωρσε δ' ἐπὶ μέγα κύμα] *Barnesius* ex conjectura edidit "Ωρσεν ἐπὶ
 quod alioqui "τὸ, δὲ, παρῆλκεν." Sed vide
 ad *Il.* α'. 57. et ε'. 439.

Ibid. et supra ver. 339. ἐνοσίχθων,] Vi-
 de supra ad ver. 282.

Ver. 367. κατηρεφές·] "Υψηλόν, ἐπιστε-
 γασμένον καὶ κατακαλύψαν αὐτόν. *Schol.*

Ver. 368. ἦϊων] 'Αχύρων. *Schol.* Cæ-
 terum pronuntiandum ἦων, duabus sylla-
 bis, monet *Barnesius*. Sed et corripi po-
 test istud η propter sequentem vocalem.
 Vide ad *Il.* δ'. 24.

Ibid. τινάξῃ] *Al.* τινάξει.

Ver. 371. κέληθ' ὥς ἵππον ἐλαύνων·] 'Ως
 κέλης, ὃ ἐστὶν ὁ ἄζευκτος ἵππος. *Schol.* Κέ-
 λητα δὲ ἵππον λέγει, τὸν ἄζυγα, τὸν κατα-
 μόνας ἐλαυνόμενον. *Eustath.*

Ver. 375. ἴδε δὲ κρείων 'Ενοσίχθων,] *Vir-*
gil.

———— sensit Neptunus ————
 ————— et alto
 Prospiciens, summa placidum caput extulit un-
 da:
 Disjectam Æneæ toto videt æquore classem.
 Æn. I. 129. 130.

Ver. 376. Κινήσας δὲ κάρη] Vide supra
 ad ver. 284. 285. Sed ibi erat irati, h. l.
 est irridentis: cui concutere caput bene
 convenit. Vid. *Matth.* XXVII. 39. *Ern.*

- 380 “Ως ἄρα φωνήσας, ἵμασεν καλλιτέριχας ἵππους·
 “Ἰκετο δ’ εἰς Αἶγας, ὅθι οἱ κλυτὰ δώματ’ ἔασιν·
 Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κέρη Διὸς, ἄλλ’ ἐνόησεν·
 Ἦτοι τῶν ἄλλων ἀνέμων κατέδρησε κελεύθους,
 Παύσασθαι δ’ ἐκέλευσε καὶ εὐνηθῆναι ἅπαντας·
- 385 “Ωρσε δ’ ἐπὶ κραιπνὸν Βορέην, πρὸ δὲ κύματ’ ἔαζεν,
 “Ἔως ὅγε Φαίηκεςσι φιληρέτμοισι μιγείη
 Διογενῆς Ὀδυσσεύς, θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξας.
 “Ἐνθα δὴ νύκτας, δύο δ’ ἤματα κύματι πηγῶ
 Πλάζετο· πολλὰ δέ οἱ κραδίη προτιόσσειτ’ ὄλεθρον.
- 390 Ἀλλ’ ὅτε δὴ τρίτον ἤμαρ εὐπλόκαμος τέλεσ’ ἦως,
 Καὶ τότ’ ἔπειτ’ ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἡδὲ γαλήνη
 “Ἐπλετο νηνεμίη· ὁ δ’ ἄρα σχεδὸν εἰσίδε γαῖαν,

380 Sic utique locutus impulit pulchros-jubis equos;

Pervenitque ad Ægas, ubi ei inclytæ aedes sunt.

Cæterum Pallas, filia Jovis, aliud cogitavit;

Aliorum quidem ventorum obstruxit vias;

Quiescereque jussit, et consopitos-esse omnes:

385 Incitavit autem velocem Boream, fluctusque præfregit,

Donec ipse Phæacibus remigii-studiosis misceretur

Inclytus Ulysses, mortem et fatum elapsus.

Hic duas noctes, duosque dies in fluctu vasto

Errabat: sæpe vero ei cor præsagiebat mortem.

390 Sed quando jam tertiam diem comas-pulchra complevit aurora,

Et tum deinde ventus quidem quievit, atque serenitas

Erat tranquilla; ipse vero deinde conspexit terram,

374 πειτάσας] F. A. L. 376 ποτὶ] Ead. 386 ἕως ὅδε] R. 391 ἡδε γαλ.] F. A.

Ver. 379. ἰολπα] Vide ad *Il.* v. 186. et v. 756.

Ibid. ὀνόσασθαι κακότητος.] “Ἐστι δὲ, ὀνόσασθαι κακότητος, τὸ ἐξυτελίσαι τὴν κάκωσιν. *Eustath.*

Ver. 381. Αἶγας.] Πόλιν τῆς Ἀχαιΐδας· οἱ δὲ νῆσον πρὸ τῆς Εὐβοίας, ἱερὰν Ποσειδῶνος. *Schol.*

Ver. 385. “Ωρσε δ’ ἐπὶ κραιπνὸν Βορέην,] Vide supra ad ver. 296.

Ibid. κύματ’ ἔαζεν.] *Dionysius Halicarnassensis*, περὶ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως §. 13. citat κύματα ἔξεν.

Ver. 386. “Ἔως ὅγε] Similiterque infra ver. 424. “Ἔως ὁ ταῦθ’. Vide ad *Il.* ó. 539. *Al.* “Ἔως ὅδε.

Ver. 388. δύο δ’ ἤματα] *Al.* δύο τ’ ἤματα.

Ibid. κύματι πηγῶ] Οἱ μὲν γλωσσογράφοι, μίλανι καὶ ἰσχυρῶ· τινὲς δὲ γαληναίῳ· κρείσσον δὲ εὐπαγεῖ καὶ εὐτραφεῖ καὶ εὐμεγέθει. *Schol.*

Ver. 389. πολλὰ δέ οἱ κραδίη προτιόσσειτ’ ὄλεθρον.] *Virgil.*

Præsentemque viris intentant omnia mortem.

Æn. 1. 95.

Ibid. προτιόσσειτ’] Vide infra ad §. 219.

Ver. 390. 392. Ἀλλ’ ὅτε δὴ τρίτον ἤμαρ — σχεδὸν εἰσίδε γαῖαν,] *Virgil.*

Tres adeo incertos cæca caligine soles

Erramus pelago, totidem sine sidere noctes.

Quarto terra die primum se attollere tandem

- 'Οξὺ μάλα προῖδ' ἄν, μεγάλης ὑπὸ κύματος ἀρδεΐς.
 'Ως δ' ὅταν ἀσπασίος βίοτος παίδεσσι φανείη
 395 Πατρός, ὃς ἐν νέσῳ κίῃται κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
 Δηρὸν τηκόμενος, συγερὸς δέ οἱ ἔχραι δαίμων,
 'Ασπασίον δ' ἄρα τὸν γε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν
 "Ως 'Οδυσῆ' ἀσπασὸν εἰείσατο γαῖα καὶ ὕλη.
 Νῆχε δ', ἐπειγόμενος ποσὶν ἠπείρης ἐπιβῆναι
 400 'Αλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας,
 Καὶ δὴ δῆπον ἄκασε ποτὶ σπιλάδεσσι θαλάσσης
 'Ρόχθει γὰρ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο

Acute admodum prospiciens, magno a fluctu levatus.

Ut autem cum grata vita filiis appareat

395 Patris, qui in morbo decumbit ingentes dolores patiens,

Diu contabescens, infestus autem ei ingruerit deus;

Grate vero hunc dii a morbo liberarint:

Sic Ulyssi grate apparuit terra et sylva.

Natabat vero, nitens pedibus continentem ut-conscenderet:

400 Sed cum tantum abesset, quantum scilicet auditur vociferatus,

Tum vero sonitum audivit ad scopulos maris;

Murmurabat enim ingens fluctus ad aridam continentis

397 ἀσπασίως] F. L. A.

Visa, aperire procul montes, ac volvere fumum.

Æn. III. 203.

Tres Notus hybernas immensa per æquora noc-
tes

Vexit me violentus aqua; vix lumine quarto

Prospexi Italiam. — Æn. VI. 355.

Ver. 391. γαλήνη 'Επλῆτο νηεμῖν'] Τὸ δὲ, "γαλήνη ἐπλῆτο νηεμῖν" ἔχ' ἀπλῶς φράζεται, ἀλλὰ πρὸς ἀκρίβειαν διττὴ γὰρ ἡ γαλήνη· ἡ μὲν, τὸ κατασφοδρῶσαι τὰ κύματα τέλειον ὅπρι εὐπῶ γίγνεσθαι ἡ δὲ, τὸ παύσασθαι τὸν ἄνεμον, ὃ νῦν γίγνεσθαι κύματα γὰρ ἔτι αἰροῦνται. Eustath.

Ver. 395. 'Οξὺ μάλα προῖδ' ἄν] Αὐτὴ [ὁψις] μετριοῦσθαι εἶδε τὰ κεκρυμμένα πρότερον. "Ὅστιρ ὅλοισι καὶ ὁ Ποιητής" τοῦτον γὰρ ἔστι καὶ τὸ, "Ὁξὺ μάλα προῖδ' ἄν, μεγάλης ὑπὸ "κύματος ἀρδεΐς." Strabo, Geograph. Lib. I. pag. 25. al. 12. Virgil.

Prospexi Italiam, summa sublimis ab unda.

Æn. VI. 357.

Ver. 394. φανίη] Al. φανήν. Clark. Quam jucundum est liberis, cum vident patri vitam servari, patrem convalescere:

quam læti vident vivere posse patrem. Φανήν exemplaria quædam habuere, auctore Eustathio. Ern.

Ver. 395. ὃς — κίῃται] Temporum ratio videtur postulare κίῃτο pro ἔκειτο, (ut infra ver. 456.) ut post ἔχραι. Nec tamen necessarium est sic corrigi. Nam vitæ spes certa esse potest, cum quis adhuc jacet, nondum recreatus nec recepti viribus. At ἔχραι ad initia morbi referri potest. Ita κακότης erit morbus vigens, ἀκμάζων, cum adhuc periculum subest. conf. ver. 414. ubi est pro periculo. Ern.

Ver. 396. ἔχραι] Ἐπίσκηψεν, ἢ ἐπιβόησεν, ἢ μετὰ βλάβης ἐπῆλθεν. Schol. Vide supra ad β'. 50.

Ver. 397. 'Ασπασίον] Al. 'Ασπασίως.

Ver. 398. 'Οδυσῆ' Al. 'Οδυσεῖ. Ut infra δ'. 157.

Ver. 400. ὅσσον τε γέγωνε βοήσας.] Τὸ δὲ, "γέγωνε βοήσας," ἀντὶ τοῦ, ἔξάκουσεν ἐβόησιν· ἢ αὖ λήγῃ, ὅτι βοήσας ἐγνώσθη αὖν. Eustath.

Ver. 401. δῆπον] Vide ad Il. δ'. 455.

Ver. 402. 'Ρόχθει γὰρ μέγα κῦμα] Καὶ

- Δεινὸν ἐρευνόμενον· εἴλυτο δὲ πάνθ’ ἄλὸς ἄχνη·
 Οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες, νηῶν ὄχοι, εἰδ’ ἐπιωγαί,
 405 Ἀλλ’ ἀκταὶ προβλήτες ἔσαν, σπιλάδες τε, πάγοι τε.
 Καὶ τότε Ὀδυσσεύς λύτο γένατα καὶ φίλον ἦτορ,
 Ὀχθήσας δ’ ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ μοι, ἐπεὶ δὴ γαῖαν ἀελπία δῶκεν ἰδέσθαι
 Ζεὺς, καὶ δὴ τόδε λαῖτμα διατμήξας ἐπέρησα,
 410 Ἐκβασίς ἐπη φαίνεθ’ ἄλὸς πολιοῖο θύραζε·
 Ἐκτοσθεν μὲν γὰρ πάγοι ὀξέες, ἀμφὶ δὲ κῦμα
 Βέβρυχεν ρόδιον, λισσὴ δ’ ἀναδέδρουσε πέτρη·

Horrendum eructans; obducta vero erant omnia maris aspergine:

Non enim erant portus navium capaces, neque secessus;

- 405 Sed littora projecta erant, scopulique, saxaque.

Et tunc Ulyssi soluta sunt genua et carum cor;

Ingemiscens vero is dixit ad suum magnum animum;

“Hei mihi; postquam terram insperatam dedit videre

“Jupiter, et jam has undas sulcatas penetravi;

- 410 “Egressus nusquam apparet ex mari cano foras:

“Extra enim saxa acuta, circumque fluctus

“Fremit impetuosus, levisque eminet petra:

412 Βέβρυχε] F. Eustath. bene.

αὐτοὶ τε δὴ κατασκευάζουσιν οἱ ποιηταί—, πρὸς χρήμα ὁρῶντες, οἰκία καὶ δηλωτικὰ τῶν ὑποκειμένων τὰ ὀνόματα— καὶ μιμητικώτατα τῶν πραγμάτων— ὡς ἔχει ταυτί, “Ροχθεῖ γὰρ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπεί—“ ροι.” Dionys. Halicarn. περὶ συνδίσσεως, §. 16. Vide ad Il. β’. 210. et γ’. 565. “Ε-χρεν γὰρ ἐπίτηδες πρῶγμα δύσηχον, τὴν τῶν κυμάτων εἰς τὰ ἔξω πρὸρρήξιν, συχναῖς τρα-χείαις ἐξαγγεῖλαι φωναῖς. Eustath.

Ver. 405. εἴλυτο] Τὸ δὲ, “εἴλυτο,” ἢ ἐκ τῆς εἴλυμι γίνεσθαι ἢ ἐκ τῆς εἰλύω,— ἔνα ἢ συγ-κοπὴν ἐκ τῆς εἰλύω. Eustath. Atque hac ratione scribendum esset εἰλύτο. Nescio tamen annon εἴλυτο hic sit pliusquamperfectum ex εἰλύω occurrit enim Perfectum εἰλυμένοι, Iliad. δ’. 522. Odys. ζ’. 479. antepenultima producta. At εἰλύμενος, εἴλυ-το, quæ ex εἴλυμι deducantur, secundam omni ex analogia corrumpere debent. Vide ad Il. γ’. 260. item ad ω’. 1.

Ibid. ἄλὸς ἄχνη] Τῷ λεπτομερεστάτῳ τῷ ἀφρῷ, ἢ τῇ ἀκαθαρσίᾳ. Schol. Cæterum Vulgati hic habent ἄχνη. Barnesius au-tem restituit ἄχνη· uti legisse videtur

Scholiastes. Quod et rectius: occurrit enim vox εἴλυτο alibi, sensu passivo:

αἵματι καὶ κόνειν

Ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο διαμπερές.

Iliad. π’. 659.

Porro et MS. a Tho. Bentleio collatus ha- bet ἄχνη.

Ver. 404. νηῶν ὄχοι.] Οἱ συνέχοντες τὰς ναῦς· ἢ ἐφ’ ὧν ὀχῶνται καὶ ἀναπαύονται αἱ νῆες. Schol.

Ibid. οὐδ’ ἐπιωγαί.] Οἱ ἀνέμους σκέπη ἔχοντες τόποι· ἢ αἱ ἐξοχαί, καὶ οἱ πλατεῖς αἰγιαλοί. Schol. Τίνι διεννόχασιν ἐπιωγαὶ λιμένων, καὶ πόθεν, προέβαλέ τις, τὸ ὄνομα; “Εφην οὖν, ὅτι ἰωὴν τὴν πνοὴν λέγει [vide Iliad. λ’. 508.]— κυρίως οὖν ἰωὴς τῆς πνοῆς ἑσθης, καὶ τῆς ἄγνυσθαι σημαίνοντος τὸ κλᾶσθαι, ἰωγὴ λοιπὸν ἢ τῆς πνοῆς ἂν εἴη κλάσις— καὶ ἐπιωγαὶ μὲν οὖν ῥηθίσονται τόποι ἀλί-μενοι μὲν, δυνάμενοι δὲ, διὰ τὴν ἀπὸ τῶν ἀνέ-μων σκέπη, δέξασθαι ναῦς. Porphyry. Quæst. Homeric. 29. ipso fine.

Ver. 405. σπιλάδες τε, πάγοι τε.] Σπιλά-δες, αἱ δισχισμέναι καὶ κεκοιλωμέναι πέτραι

- Ἀγχιβαδῆς δὲ θάλασσα, καὶ ἔπας ἐςὶ πόδεσσι
 Στήμεναι ἀμφοτέροισι, καὶ ἐκφυγέειν κακότητα·
 415 Μήπως μ' ἐκβαίνοντα βάλη λίθακι ποτὶ πέτρῃ
 Κῦμα μέγ' ἀρπάξαν, μελέῃ δέ μοι ἔσσεται ὄρμη.
 Εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω παρανήξομαι, ἣν περ ἐφύρω
 Ἵϊόνας τε παραπλήγας, λιμένας τε θαλάσσης,
 Δεῖδω, μὴ μ' ἐξαῦτις ἀναρπάξασα δύελλα
 420 Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρῃ, βαρέα σενάχοντα·
 Ἦ ἔτι μοι καὶ κῆτος ἐπισσεύῃ μέγα δαίμων
 Ἐξ ἁλὸς, οἷά τε πολλὰ τρέφει κλυτὸς Ἀμφιτρίτη·
 Οἶδα γὰρ, ὥς μοι ὁδᾶδυσαι κλυτὸς Ἐννοσίγαιος.
 "Εως ὁ ταῦθ' ὄρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,

"Prope autem profundum mare; et nullo modo licet pedibus

"Consistere ambobus, et effugere malum:

- 415 "Ne fortasse me egredientem jactet lapidosam ad petram

"Fluctus magnus abripiens; vanus vero mihi erit conatus.

"Sin adluce ulterius præternatabo, sicubi inveniam

"Littoraque obliqua, portusque maris;

"Vereor, ne me rursus abripiens procella

- 420 "Pontum in piscosum ferat, graviter gementem;

"Aut etiam mihi et cetum immittat magnum deus

"Ex mari, qualia multa nutrit inclyta Amphitrite:

"Novi enim, quod mihi infensus est inclytus Neptunus."

Dum ille hæc deliberabat in mente et in animo,

425 φέρει] R. 426 ἔνθα κ' ἀπὸ ῥινὸς] F. A. L. vid. et not.

ὑπὸ τῆς πλῆξεως τῶν κυμάτων. Πάγοι, οἱ ὅξεις τόποι, αἱ πετρῶνδες ἔξοχαί, ἧ εἰς ὕψος ἀνέχουσαι πέτραι, ἀνατεταμέναι τόποι. Schol.

Ver. 406. Καὶ τότε Ὀδυσσεύς λυτο γένετα] Vide supra ad ver. 297.

Ver. 409. ἐπέρησα,] Vide ad Il. α'. 67.

Ver. 410. Ἐκβασίς] Vide ad Il. ζ'. 434.

Ver. 412. 425. Βέβρυχεν — ἀναδίδρομι — ὁδᾶδυσαι] Vide ad Il. α'. 57. et ν'. 156.

Ver. 412. ῥόδιον,] Ἀπὸ τοῦ γενομένου ἥχου τὸ σημερινόν] ἢ ῥοῖζον φερόμενον, καὶ ὀρμητικόν. Schol.

Ibid. λισσὴ δ' ἀναδίδρομι πέτρῃ] Virgil.

— quamvis lapis omnia nudus

— obducat. — Eclog. I. 48. 49.

Ver. 415. Μήπως — βάλη] Vereor ne affligat, ut Il. α'. 28. infra ver. 467. et alibi mox ver. 419. addit δεῖδω. Ern.

Ibid. ποτὶ] Barnesius edidit προτί sed nihil opus. Vide ad Il. α'. 11.

Ver. 416. μελὴν] Vide ad Il. π'. 556.

Ver. 418. Ἵϊόνας τε παραπλήγας,] Παραπλήγας δὲ ἡϊόνες, κατὰ τὰς Παλαιὰς, πάραλοι, πλησσομένοι, ὑπὸ ἁλὸς· μάστιγα δὲ, αἱ μὴ ἀπεναντίας, ἀλλ' ἐκ πλαγίων πλησσομένοι κύμασιν· αἱ καὶ ποιῶσι τόπων εὐλίμενον πλαγιαζόμενον τοῖς κύμασι. Eustath.

Ver. 422. οἷά τε] Qualia utique.

Ibid. κλυτὸς Ἀμφιτρίτη] Auctor Vit. Homer. p. 505. συμβαίνει δὲ πολλαχῶς τὰ γένη τῶν ὀνομάτων ἐναλλασσομένων, οἷον ἐστὶ τὸ κλυτὸς ἱπποδάμεια. Ern.

Ver. 425. Τόσσα δέ] Vide ad Il. μ'. 12.

Ibid. τηρχεῖαν] Vide ad Il. β'. 633.

Ver. 426. Ἐνθ' ἀπὸ ῥινὸς τε δρυφθῇ. Il. Ἐνθα κ' ἀπὸ ῥινὸς τε δρυφθῇ. Quo modo et in commentario citat Eustathius.

- 425 Τόφρα δέ μιν μέγα κῦμα φέρεν τρηχεῖαν ἐπ’ ἀκτὴν.
 ’Ενθ’ ἀπὸ ρίνος τε δρυφθε, σύν τ’ ὅς’ ἄράχθη,
 Εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ἀμφοτέρησι δὲ χερσὶν ἐπεσσύμενος λάβε πέτρης,
 Τῆς ἔχετο σενάχων, εἴως μέγα κῦμα παρῆλθε.
 430 Καὶ τὸ μὲν ὥς ὑπάλυξε· παλὶρρόδιον δέ μιν αὖτις
 Πλῆξεν ἐπεσσύμενον, τηλᾷ δέ μιν ἔμβαλε πόντω.
 Ὡς δ’ ὅτε πελύποδος, θαλάμης ἐξελκομένοιο,
 Πρὸς κοτυληδονόφιν πυκιναὶ λαΐγγες ἔχονται·
 Ὡς τῷ πρὸς πέτρῃσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν
 435 Ῥινοὶ ἀπέδρυφθεν· τὸν δὲ μέγα κῦμα κάλυψεν.
 ’Ενθα κε δὴ δύσηνος ὑπὲρ μόρον ἄλετ’ Ὀδυσσεὺς,

- 425 Interea utique ipsum magnus aestus tulit ad asperum littus.
 Ibi cutisque lacerata, simulque ossa confracta fuissent,
 Nisi in mentem indidisset dea caesia-oculis Minerva:
 Ambabus vero manibus irruens apprehendit petram,
 Cui adhærebat ingemiscens; donec ingens fluctus præterisset.
 430 Et hunc quidem sic effugit: refluus autem *fluctus* ipsum rursus
 Percussit irruens, longeque ipsum iniecit ponto.
 Sicut vero cum Polypodis, e cubili extracti,
 Acetabulis multi calculi adhærescunt:
 Sic hujus ad saxa fortibus a manibus
 435 Cutis lacerata erat; ipsum vero ingens fluctus obtexit.
 Ibi jam infelix præter fatum periisset Ulysses,

435 κῦμ’ ἐκάλυψεν] R.

Ibid. σύν τ’ ὅς’] *Al.* σύν δ’ ὅς’.

Ver. 427. Εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ] Λίγοντος — αὐτῇ [Ὀμήρῳ] καὶ ἀναφανέντος ἐπὶ ταῖς μεγάλαις πράξεσι καὶ παραλόγοις, “τῷ “δ’ ἄρ’ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη” κατὰφρονῶσιν, ὡς ἀδυνάτοις πράγμασι καὶ μυθεύμασιν ἀπίστους τὸν ἐκάσας λογισμὸν τῆς προαιρέσεως ἄπιστον [forte ὑπεριον, aut aliquid simile] καθιστάντος. Οὐ ποιεῖ δὲ τῷ Ὀμήρῳ, ἀλλὰ τὰ μὲν εἰκότα καὶ συνήθη κατὰ λόγον πειαινόμενα, τῷ ἐφ’ ἡμῖν ἀποδιδῶσι — Ἐν δὲ ταῖς ἀτότοις καὶ παραβόλοις πράξεσι καὶ φορᾷς τινος ἐνθυσιώδης καὶ παρασάσεως δομέναις, ἢ ἀναιρῶντα ποιεῖ τὸν θεῶν, ἀλλὰ κινῶντα τὴν προαίρεσιν· ἢ ὁρμὰς ἐνεργαζόμενον, ἀλλὰ φαντασίας ὁρμῶν ἀγωγῆς· αἷς ἢ δὲ ποιεῖ τὴν προαῖρῶν ἀκρίσιον, ἀλλὰ τῷ ἐκασίῳ δίδωσιν ἀρχὴν, καὶ τὸ θαρρύνει καὶ τὸ ἐλπίζειν προετίθεισιν. *Plutarch.* in *Coriola-*

no. Vide supra ad α’. 88. et ad *Il.* α’. 194.

Ver. 427. et 437. γλαυκῶπις Ἀθήνη.] Vide ad *Il.* α’. 206.

Ver. 432. Ὡς δ’ ὅτε πελύποδος,] Τῷ ὁκτάποδος· εἶδος δὲ ἰχθύος ὁ ὁκτάπους. *Schol.* Οὐ κατέλιπε δὲ [Ὀμήρῳ] ἔδδ’ τῶν θαλασσίων ζώων ὁμοιότητα· Πολύποδος μὲν τὸ παράμικτον καὶ δύναστος πασσον τῶν πετρῶν· “Ὡς δ’ ὅτε “πελύποδος θαλάμης ἐξελκομένοιο.” *Dionys.* *Halicarn.* περὶ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως, §. 10.

Ver. 435. Πρὸς κοτυληδονόφιν] Κοτυληδῶνες δὲ εἰσιν αἱ τῷ πολύποδος πλεκτάναι. *Schol.*

Ver. 436. 441. 442. Ἐνθα κε δὴ — Ἀλλ’ ὅτε δὴ — τῇ δὴ] Vide supra ad ver. 204.

Ver. 436. ὑπὲρ μόρον] Vide supra ad α’. 54. 55. et ad *Il.* υ’. 556.

- Εἰ μὴ ἐπιφροσύνην δῶκε γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Κύματος ἕξαναδὺς, τὰ τ' ἐρεύγεται ἥπειρόνδε,
 Νῆχ' ἐκ παρὲξ ἐς γαῖαν ὀρώμενος, εἶπε ἐφεύροι
 440 Ἠϊόνας τε παραπλῆγας, λιμένας τε θαλάσσης.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ποταμοῖο κατὰ σόμα καλλιζόοιο
 Ἴξε νέων· τῇ δὴ οἱ εἰσατο χῶρος ἄριστος,
 Λεῖος πετράων, καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο·
 Ἔγνω δὲ προρέοντα, καὶ εὗξατο ὃν κατὰ θυμόν·
 445 Κλυθι, ἄναξ, ὅς τ' ἐσσί· πολύλλισον δέ σ' ἰκάνω,
 Φεύγων ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνος ἐνιπάς.
 Αἰδοῖος μὲν τ' ἐςὶ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν,

Nisi prudentiam indidisset cæsia-oculis Minerva:

Ex fluctu is ubi emersit, qua propellitur ad littus,

Præternatabat in terram spectans, sicubi inveniret

440 Littoraque obliqua, portusque maris.

Sed quando jam fluvii ad ostia pulchre-fluentis

Pervenisset natans; ibi demum ei visus est locus optimus,

Planus absque petris, et receptus inerat a vento;

Agnovit autem profluentem, et supplicavit suo in animo;

445 "Audi, rex, quisquis es; exoptatissimum autem ad te venio,

"Fugiens ex ponto Neptuni minas.

"Venerabilis quidem est etiam immortalibus diis,

445 ὅς τ' ἐσσί] F. A. L. vid. not. Ibid. πολύλλιστος] Eæd. 447 θεοῖσι] F. male.

Ver. 437. Εἰ μὴ ἐπιφροσύνην δῶκε] Vide supra ad ver. 427.

Ver. 440. Ἠϊόνας τε παραπλῆγας,] Vide supra ad ver. 418.

Ver. 445. ὅς τ' ἐσσί] *Al.* ὅς τις ἐσσί. Unde fortasse legendum, conjectante *Barnesio*, ὅ τις ἐσσί. *Uti Iliad.* γ'. 279.

Ibid. πολύλλισον δέ σ' ἰκάνω,] *Vulgati* habent πολύλλιστος; vertuntque, "valde simplex autem ad te venio." *Barnesius* autem ex *Scholiis MS.* *Aloysii* edidit πολύλλισον reddiditque, "exoptatissimum enim ad te venio." Quod et (ut opinor) rectius. Isto enim sensu plane usurpatur vox τρύλλιστος, *Iliad.* β'. 488. — "αὐτὰρ Ἀχαιοὶς Ἀσπασίη, τρύλλιστος ἐπέλυθε νύξ" ἐρεβεννή." Eodemque sensu vocem πολύλλιστος hoc in loco accepisse videntur *Scholia vulgata*, quæ exponunt πολυλιτά-

νευτος. *Clark.* *Eustathius* et alii veteres hanc lectionem vel agnoscunt, vel commemorant. *Ern.*

Ver. 451. ὃ δ' αὐτίκα παῦσιν ἐὼν ῥόον, ἔσχε δὲ κύμα.] *Virgil.*

Et mutata suos requierunt flumina cursus.

Eclog. VIII. 4.

Tybris ea fluvium, quam longa est, nocte tum mentem

Leniit; et tacita refluens ita substitit unda.

Æn. VIII. 86.

Ver. 452. Πρὸς θεὸν δέ οἱ ποίησε γαλήνην,] *Poίησε* glossema merum putat *Cel. Bernardus* ad *Thomam M.* p. 845. veramque lectionem revocandam e nobili loco *Alciphronis I. 1.* Χρησὴν ἡμῖν ἡ θάλασσα τοσήμερον εἶναι τὴν γαλήνην ἐφόρειν: quem lo-

- ’Ανδρῶν ὅς τις ἴκηται ἀλώμενος, ὥς καὶ ἐγὼ νῦν
Σόν τε ρόον, σά τε γέναθ’ ἰκάνω, πολλὰ μογήσας.
450 ’Αλλ’ ἐλέαιρε, ἄναξ· ἰκέτης δέ τοι εὐχόμεαι εἶναι.
’Ως φάθ’· ὁ δ’ αὐτίκα παῦσεν ἐὼν ρόον, ἔσχε δὲ κῦ-
Πρὸςδε δέ οἱ ποίησε γαλήνην, τὸν δ’ ἐσάωσεν [μα·
’Ες ποταμῷ προχοάς· ὁ δ’ ἄρ’ ἄμφω γένατ’ ἐκαμψε,
Χεῖράς τε σιβαράς· ἀλὶ γὰρ δέδμητο φίλον κῆρ.
455 ’Ωιδεε δὲ χροά πάντα· θάλασσα δὲ κήκει πολλή
’Αν σόμα τε, ῥῖνάς τε· ὁ δ’ ἄπνευστος καὶ ἄναυδος
Κεῖτ’ ὀλιγηπελέων· κάματος δέ μιν αἰνὸς ἵκανεν.
’Αλλ’ ὅτε δὴ ῥ’ ἄμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέεθθ,

“Ex hominibus quicumque venerit errans, quemadmodum ego nunc

“Ad tuum fluentum, tuaque genua accedo, plurima passus.

450 “Sed miserere, rex; supplicem enim tibi me esse profiteor.”

Sic ait; ille vero continuo sedavit suum fluentum, continuitque fluctum;

Et ante eum fecit tranquillitatem, ipsumque servavit

Ad fluvii ostia: ille vero deinde utrumque genu flexit

Manusque fortes; mari enim afflictus erat carum cor.

455 Tumebat vero corpore toto, mare autem manabat copiosum

Per osque, naresque; ille vero absque-anhelitu et voce

Jacebat viribus-defectus: defatigatio nempe eum vehemens occupabat.

Sed quando jam respiravit, et in mente animus collectus est;

452 οἶ] abest F. 455 ἄρ’] abest F. ἐκαμψεν] F. male. 456 ῥῖνας τ’· ὁ δ’
ἄρ’] R. placet.

cum ex Homericō ductum esse. Utinam dixisset quomodo. Ern.

Ver. 455. ’Ες ποταμῷ προχοάς] Τὰ εἰς θάλασσαν τῶν ποταμῶν στόματα, τὰς πορεύσεις. Schol.

Ibid. ὁ δ’ ἄρ’ ἄμφω γένατ’ ἐκαμψε, Χεῖράς τε σιβαράς] Ὅτι μετὰ τὴν μακρὰν νῆξιν εἰς γῆν περισσώδεις Ὀδυσσεὺς, ἐκαμψε τὰς χεῖρας καὶ τὰς πόδας, φιλοσόφῳ λόγῳ, ἵνα μὴ τῇ πολυμύρῳ τάσει τῶν νύκτων ἀπολείψωσι τὰ μέλη τὸ εἶναι γναμπτὰ, καὶ ἕτως εἰς ἀχρησίαν ἐλάσωσι. Eustath. Quod cum statu, quo hic depingitur Ulysses, minus convenire arbitrata Dna Dacier, ipsa aliter explicat; “Ἐκαμψε,” inquit, “γένατα καὶ χεῖρας, — signifie qu’il laissa tomber ses bras et ses genoux, et qu’ils lui manqueraient de lassitude.” Verum hæc interpretatio cum vocis ἐκαμψ signi-

ficatione parum congruit. Sensus videtur esse; Ulysseni genua et brachia flexisse, non φιλοσόφῳ λόγῳ, (ut ait Eustathius;) sed simpliciter ad defatigationem vehementem, qua ex tam diutino natatu afficiebantur, nonnihil levandam. Vide et ad Il. τ’. 72.

Ver. 455. ’Ωιδεε δὲ χροά πάντα] Τὸ δὲ, “ᾧδεις” χροά, ἀντὶ τῆς, ἐξώγκωτο. Eustath. Virgil.

Et sale tabentes artus in littore ponunt.

Æn. I. 177.

Ibid. θάλασσα δὲ κήκει πολλή] Ἀν στόμα] Virgil.

Et salsos — revomentem pectore fluctus.

Æn. V. 182.

Ver. 456. ὁ δ’ ἄπνευστος] Apud Eustathium in commentario, ὁ δ’ ἄρ’ ἄπνευστος.

- Καὶ τότε δὴ κρήδεμνον ἀπὸ ἑο λῦσε θεοῖο·
 460 Καὶ τὸ μὲν ἐς ποταμὸν ἀλιμυρῆεντα μεθῆκεν·
 "Αψ δ' ἔφερεν μέγα κῦμα κατὰ ῥόον· αἶψα δ' ἄρ' Ἰνώ
 Δέξατο χερσὶ φίλησιν· ὁ δ' ἐκ ποταμοῖο λιασθεῖς
 Σχοίνῳ ὑπεκλίνθη, κύσε δὲ ζεῖδωρον ἄρξαν·
 "Οχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 465 "Ω μοι ἐγὼ, τί πάθω; τί νύ μοι μήκιστα γένηται;
 Εἰ μὲν κ' ἐν ποταμῷ δυσκηδέα νύκτα φυλάξω,
 Μή μ' ἄμυδις εἰβῃ τε κακὴ καὶ θῆλυς ἐέρση,
 Ἐξ ὀλιγηπελίας, δαμάσῃ κεκαφνότα θυμόν·
 Αὔρη δ' ἐκ ποταμῷ ψυχρῇ πνέει ἥῳδι πρὸ.
 470 Εἰ δέ κεν ἐς κλιτὺν ἀναβὰς καὶ δάσκιον ὕλην,
 Θάμνοισι ἐν πυκινόισι καταδραδῶ, εἴ με μεδείῃ

Tum vero vittam a se solvit dex,

- 460 Et ipsam fluvium in salsuginosum immisit;
 Retro autem *illam* ferebat ingens fluctus per fluentum; statim vero Ino
 Suscepit manibus caris: ille vero ex fluvio secedens
 Junco recubuit, osculatusque est almam terram:
 Ingemiscens autem deinde dixit ad suum magnum animum;
 465 "Heu mihi, quid patiar? quid mihi denique restat?
 "Si quidem in fluvio gravem *per noctem* excubavero,
 "Timeo, ne me simul frigus malum et fertilis ros,
 "Præ imbecillitate, conficiat afflictum animo:
 "Aura nempe ex fluvio frigida spirat matutino tempore.
 470 "Si vero ad clivum conscendens et umbrosam sylvam,
 "Arbustis in densis dormiero, si me sineret

461 ἔφερε] F. A. L. recte. 471 εἴ κε] A. L. 474 οἱ] abest F.

Ver. 459. ἀπὸ ἑο] Vide ad *Il.* α'. 51.

Ver. 465. Σχοίνῳ] Εἶδος πῶας, ἡ σχοῖνος.

Schol.

Ibid. κύσε δὲ ζεῖδωρον ἄρξαν] Virgil.

———— magno telluris amore
 Egressi, optata potiuntur Troës arena.

Æn. I. 175.

Ibid. ἄρξαν] Vide ad *Il.* ζ'. 142.

Ver. 465. τί νύ μοι μήκιστα γένηται;] Vide supra ad ver. 299.

Ver. 467. στίβῃ] Ἡ πάχνη, κατὰ ἀντίφρασιν ἢ τὸ ἐωθινὸν ψύχος. Schol.

Ibid. ἐέρση,] Ita edidit *Barnesius*. *Vulgg.* ἐέρση. Sed hoc leviculum. *Clark.* De eo jam ad *Iliada* vidimus. *Ern.*

Ver. 468. κεκαφνότα] Vide ad *Il.* α'. 265. et v'. 46.

Ver. 469. πνέει] *Eustathius* in commentario videtur legisse πείλειτ'.

Ver. 470. κλιτὺν] Τὴν ὑψηλὴν πρόσβασιν τῷ ὄρει. Schol. Vide et supra ad *Il.* π'. 390.

Ibid. et ver. 475. ὕλην,] Vide ad *Il.* γ'. 151.

Ver. 471. Θάμνοισι ἐν πυκινόισι] Apud *Eustathium*, Θάμνοισι πυκινόισι.

Ibid. εἴ με] *Al.* εἴ κε.

Ibid. μεδείῃ] Apud *Eustathium*, μεδίει. Vide ad *Il.* π'. 762.

Ver. 475. θήρῃσιν ἔλωρ καὶ κύμα] Vide ad *Il.* λ'. 452.

Ῥίγος καὶ κάματος, γλυκερὸς δέ μοι ὕπνος ἐπέλθῃ,
Δεῖδω, μὴ δῆρεσσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γένωμαι.

“Ὡς ἄρα οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι·

475 Βῆ ῥ’ ἵμεν εἰς ὕλην· τὴν δὲ σχεδὸν ὕδατος εὗρεν
Ἐν περιφαινομένῳ· δοῖς δ’ ἄρ’ ὑπήλυθε θάμνους,
Ἐξομόθεν πεφυῶτας· ὁ μὲν, φυλῆς, ὁ δ’ ἐλαίης.
Τὲς μὲν ἄρ’ ἔτ’ ἀνέμων διάει μένος ὕγρὸν ἀέντων,
Οὐδέποτ’ ἥελιος φαέδων ἀκτῖσιν ἐβαλλεν,

480 Οὕτ’ ὄμβρος περᾶσκε διαμπερές· ὥς ἄρα πυκνοὶ
Ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβαδῖς· ἔς ὑπ’ Ὀδυσσεὺς
Δύσετ’· ἄφαρ δ’ εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσὶ φίλῃσιν
Εὐρεῖαν· φύλλων γὰρ ἦν χύσις ἥλιθα πολλή,
“Ὅσπον τ’ ἦε δύω, ἦε τρεῖς ἀνδρας ἔρυσθαι

“Frigus et lassitudo, jucundus autem mihi somnus obreperet;

“Vereor, ne feris captura et praeda fiam.”

Sic sane ei deliberanti visum est satius esse:

475 Perrexit nempe ire in sylvam; hanc autem prope aquam invenit
In conspicuo-loco; duo autem deinde subiit arbusta,
Ex-uno-loco enata, hoc quidem oleastri, illud autem oleæ.
Hæc quidem neque ventorum perflat vis humidum spirantium,
Neque unquam sol lucens radiis percutiebat,

480 Neque imber penetrabat penitus: sic sane densa
Invicem creverunt alterum-alteri intertextum; quæ Ulysses
Subiit; statimque cubile congescit manibus caris
Latum: foliorum enim erat copia affatim ingens;
Quantum utique duos, vel tres viros tegeret

475 βῆ δ’ ἵμεν] F. A. L. 477 ἐξ ὁμόθεν] A. 1. R. 479 ἐδ’ αὖ] R.

Ver. 476. Ἐν περιφαινομένῳ] Περιφαινομένην·
περὶ ὃν τόπον ἔκ ἐστιν ὕλη, ἀλλὰ μόνον θάμ-
νος· τὸ δὲ περὶ αὐτὸν, φίλον. Schol.

Ver. 477. Ἐξομόθεν] Ἐκ τῆ αὐτῆς τόπου.

Schol.
Ibid. ὁ μὲν, φυλῆς, ὁ δ’ ἐλαίης] “Ὅρα δὲ
καινὸν σχῆμα ἐν τῇ, “δύο ὑπῆλθε θάμνους·
“ὁ μὲν φυλῆς, ὁ δ’ ἐλαίης.” Ἐχρῆν μὲν γὰρ
εἰπεῖν, τὸν μὲν φυλῆς, τὸν δ’ ἐλαίης. ‘Ο ἴ’,
στίξας τελείαν ἐν τῇ, “ἐξομόθεν πεφυῶτας,”
εἴτα ὡς ἐξ ὑπαρχῆς ἐπάγει, κατὰ ἑλλειψιν
ὑπαρκτικῆς ῥήματος, τὸ, “ὁ μὲν, ὁ δ’.” ἵνα
λέγῃ, ὃν ὁ μὲν ἦν φυλῆς· ὁ δ’ ἦν ἐλαίης. Eu-
stath. De hujusmodi syntaxi, vide infra
ad μ’. 75. item ad II. γ’. 211.

Ibid. φυλῆς,] Εἶδος ἐλαίης τῆς καλουμέ-
νης φυλίας. Schol.

Ver. 478. διάει] *Al.* διὰ.

Ibid. ὕγρὸν ἀέντων,] Καὶ ἀνέμων δὲ φύσιν
ἀκριβῶς κατενόησεν [“Ὁμηρος] ὃν τὴν μὲν γέ-
νεσιν ἐκ τῶν ὕγρῶν εἶναι· τῶ μὲν γὰρ ὕδατος
μεταβολὴ εἰς αἴρα γίνεται· ὁ δ’ ἀνέμος ἐστὶν
ἀπὸ ῥέων. Τῶτο δὲ ἐν τε ἄλλοις πολλοῖς ἐμ-
φαίνει, καὶ ἐν οἷς φησὶν, “— ἀνέμων μένος
“ὕγρὸν ἀέντων.” Dionys. Halicarn. περὶ
τῆς Ὀμήρου ποιήσεως, §. 13.

Ver. 479. Οὐδέποτ’ ἥελιος] *Al.* Οὐδ’ αὖ
ἥελιος] *Virgil.*

Solis inaccessam radiis. —

Æn. VIII. 195.

Ver. 482. Δύσετ’] Vide ad II. β’. 35. et
ε’. 109.

Ibid. εὐνὴν] *Al.* ὕλην.

- 485 "Ωρη χειμερίη, εἰ καὶ μάλα περ χαλεπαῖνοι.
 Τὴν μὲν ἰδὼν γήθησε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 'Εν δ' ἄρα μέσση λέκτο, χύσιν δ' ἔπεχεύατο φύλλων.
 'Ως δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ,
 'Αγρῶ ἐπ' ἐσχατιῆς, ᾧ μὴ πάρα γείτονες ἄλλοι,
 490 Σπέρμα πυρὸς σάζων, ἵνα μὴ ποθεν ἄλλοθεν αὖτοι·
 'Ως Ὀδυσσεύς φύλλοισι καλύψατο· τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη
 "Υπνον ἐπ' ὄμμασι χεῦ, ἵνα μιν παύσειε τάχις
 Δυσπονέος καμάτοιο, φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας.

- 485 Tempestate hyberna, etiamsi vel admodum sæviret.
 Illam quidem videns gavisus est patiens nobilis Ulysses;
 In media autem decubuit, copiamque superingessit foliorum.
 Quemadmodum autem cum aliquis torrem cinere absconderit nigro,
 Agro in extremo, cui non adsunt vicini alii,
 490 Semen ignis servans, ut ne qua aliunde incendat;
 Sic Ulysses foliis se-obtexit: huic autem Minerva
 Somnum in oculis fudit, ut ipsum is cessare-faceret citissime
 A-difficili labore, caras palpebras obtgens.

486 γήθησεν] F. male. 487 μέση] F. A. L.

Ver. 485. φύλλων — χύσιν ἤλιδα πολλή,] *Schol.* Interpretantur, ἀθρόως, θαψιλῶς, quibus consentit *Etym.* M. in ἤλιδα πολλή. *Hesychius* eodem modo, addit tamen οἱ δὲ μάτην, quo sensu est apud *Callim.* in *L. P.* Mihi posterius magis placet; nam ibi temere, casu, erat magna copia foliorum, quæ ex arboribus defluerant. *Erit.*

Ver. 487. λέκτο,] Vide ad *Il. β'*. 515.

Ibid. ἐπεχεύατο] Vide infra ad ver. 491. et ad *id.* 296.

Ver. 488. 490. 'Ως δ' ὅτε τις δαλὸν — Σπέρμα πυρὸς σάζων,] Καὶ ἔστιν ἀστυία ἡ παραβολή· τὸν γὰρ ἤδη λιποψυχῶντα καὶ βραχὺ ἔχοντα τὸ ζωτικὸν καὶ οἶον σβεννύμενον, ζωπύρω ἐκάζει καὶ σπινθῆρι τῷ κατὰ σποδιάν· ἐξ οὗ, οἷα καὶ σπέρματος, πολλὴ καρπύμεντα πῦρ. *Eustath.* Similiter et *Dna Dacier*; "Cette comparaison," inquit, "est très-agreable et très-juste. Ulysse, à qui il ne reste qu'un souffle de vie, et qui s'en va presque éteint, est très bien comparé à un tison, qui ne conserve que dans un bout un reste de feu. Comme ce tison, caché la nuit sous la cendre, se ranime le lendemain, et s'embrace; de même Ulysse, rechauffé pendant la nuit sous cette couverture de feuilles, se ranimera le lendemain." *Observati-*

one, ut mihi quidem videtur, subtiliori et nimis minuta.

Ver. 489. ἐπ' ἐσχατιῆς,] *Al.* ἐπ' ἐσχατιῇ.

Ver. 490. Σπέρμα πυρὸς σάζων,] Τὸν σπινθῆρα τῷ πυρὸς. *Schol.* "Σπέρμα πυρὸς σάζων," ἀντὶ τοῦ γόνιμον ἀρχήν. *Dionys. Halicarn.* περὶ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως, §. 7. *Virgil.*

— quærit pars semina flammæ.

Æn. VI. 6.

Quem locum *Macrobius* inter eos recenset, in quibus *Poëtarum* "par pene splendore amborum est. Lib. V. cap. 12.

Ver. 491. φύλλοισι καλύψατο] Notandus hic primarius et maxime proprius Vocis *Mediæ* Usus. Foliis se ipse cooperuit. Sic supra ver. 487. "χύσιν δ' ἔπεχεύατο φύλλων," *Foliorum acervum sibi ipse ingessit.* Similiter, τιμήσομαι, honorabilem me præstabo; μισήσομαι, odiosum me reddam; κόψομαι, cædam me ipse, etc. Vide infra ad *id.* 296. item ad *Il. γ'*. 141.

Ver. 495. Δυσπονέος καμάτοιο,] Χαλεπὸν πόνον ἐπιφέροντος. *Schol.* Cæterum *Dionysius Halicarnassensis*, περὶ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως, §. 23. citat Δυσπραγίος καμάτοιο. Quam lectionem et præfret *Barnesius*, quæ analogiæ magis consentanea.

ΤΗΣ

ὍΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ΡΑΨΩΔΙΑ, ἢ ΓΡΑΜΜΑ Ζ'.

Ὑπόθεσις τῆς Ῥαψωδίας Ζ'.

ΑΘΗΝΑΪ ἐπιστάσα ὄναρ τῇ Ἀλκινόω θυγατρὶ Ναυσικάᾳ, κελεύει αὐτῇ τὴν ἐσθῆτα ἐπὶ τὸν ποταμὸν ἀγαγέσθαι, πλύνειν· πλησίον γὰρ αὐτῇ εἶναι τὸν γάμον· ἡ δὲ τὸ κελευσθὲν ποιεῖ. Ἐπειτα παίζει μετὰ τῶν θειραπαινῶν· ἀκέσας δὲ αὐτῶν ὁ Ὀδυσσεύς, ἐξυπνίζεται· καὶ δεηθεὶς Ναυσικάας, ἐσθῆτα καὶ τροφὴν παρ' αὐτῆς λαβὼν, ἔπεται αὐτῇ εἰς τὴν πόλιν.

Ἄλλη ὑπόθεσις.

ΝΑΥΣΙΚΑΪΑ, ἡ Ἀλκινόω θυγάτηρ, ὑπὸ ὀνείρε τραπέῖσα, ἐπὶ τὸν ποταμὸν κατέεισι, πλύνουσα τὴν ἐσθῆτα· μετὰ δὲ τὸ πλῦναι, παιδιὰ τις, ὁποῖα εἰκὸς, διὰ σφαίρας ταῖς κόραις γίνεται. Ὀδυσσεύς δὲ, θορύβεα γενομένης, διϋπνίσθη, καὶ ἐσθῆτος τυχὼν, μέχρι τῆς Ἀθηναῖς ἰεροῦ, ὃ πρὸ τῆς πόλεως ἦν, συνώδευε τῇ κόρῃ.

Τ Η Σ

ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ΡΑΨΩΔΙΑ, ἢ ΓΡΑΜΜΑ Ζ'.

Ἐπιγραφαί.

Ὀδυσσεύς ἄφιξις εἰς Φαίακας.

Ἄλλως.

Ζῆτα δὲ Ναυσικαία κόμισ' ἐν Σχερίῃ Ὀδυσῆα.

“Ὡς ὁ μὲν ἔνθα κάθευδε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Ἵπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρημένος· αὐτὰρ Ἀθήνη
Βῆ ῥ' ἐς Φαίηκων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε·
Οἱ πρὶν μὲν ποτ' ἔναιον ἐν εὐρυχόρῳ Ὑπερείῃ,

SIC illic dormiebat quidem patiens nobilis Ulysses,
Somno et labore oppressus: verum Minerva
Ibat ad Phæacum virorum populumque urbemque;
Qui antea quidem habitabant in spaciola Hyperea,

2 ἀρημένος] R. vitiose.

Ver. 1. “Ὡς ὁ μὲν ἔνθα κάθευδε] “Ὅρα δὲ ὡς κοιμίσας τὸν Ὀδυσσεῖα μετὰ τὸν ἔτῳ πολὺν κίνδυνον, εἶτα τῶν ἐφεξῆς γινόμενος, ἱστορίαν παρενέπλεξεν, ἣ ἀναγκαίαν μὲν ἄλλως, ὁμῶς δὲ γοργῶς ποιήσασαν καὶ ἑξαίρεσσαν τὸ τῆς γραφῆς μονοειδές. Eustath.

Ibid. κάθευδε] Barnesius edidit καθεύδει, auctore Eustathio. Sed nihil opus. Vide ad Il. α'. 611.

Ver. 2. “Ἵπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρημένος] Βεβλαμμένος· ἥτοι συλλαπτικῶς· ὑπὸ μὲν γὰρ τῷ καμάτῳ βέβλαπτο, ὑπὸ δὲ τῷ ὕπνῳ οὐκ ἔτι. “Η, κατὰ ἀντίφρασιν, τὴν ἀγρυπνίαν, ὕπνον ἔφη. “Η, ἐπὶ τῷ καμάτῳ στικτίον· εἶτα

ἀρημένος ὑπὸ τῷ Πασιδῶνος βλαβεῖς καὶ παρείδεις, ἢ κατεχόμενος. Schol. Quæ omnes admodum invenustæ videntur explicandi rationes. Sententia revera est, “*Labore defatigatus somnoque oppressus.*” Vide ad Il. κ'. 98. Virgil.

———— confectum curis, somnoque gravatum.
Æn. VI. 520.

Clark. Bonus sensus est, quem Clarkius facit, sed quomodo esset in ἀρημένος dicendum erat. Idem verbum est Il. σ'. 635. (conf. Od. σ'. 81.) γήραϊ λυγρῷ ἀρημένος, ubi manifeste est gravatus, confectus:

- 5 Ἀγχῆ Κυκλώπων, ἀνδρῶν ὑπερνηορέοντων,
Οἱ σφειας σινέσκοντο, βίῃφι δὲ φέεστεροι ἦσαν.
Ἐνθεν ἀναστήσας ἄγε Ναυσίθοος θεοειδῆς,
Εἴσεν δ’ ἐν Σχερίῃ, ἐκὰς ἀνδρῶν ἀλφησάων.
Ἀμφὶ δὲ τεῖχος ἔλασσε πόλει, καὶ ἐδείματο οἴκας,
10 Καὶ νηὲς ποίησε θεῶν, καὶ ἐδάσσατ’ ἀρέρας.
Ἀλλ’ ὁ μὲν ἤδη κηρὶ δαμεῖς αἴϊδοςδε βεβήκει.
Ἀλκίνοος δὲ τότ’ ἦρχε, θεῶν ἄπο μῆδεα εἰδώς.

5 Prope Cyclopos, viros superbientes;

Qui ipsos infestabant; viribus autem potiores erant.

Inde excitis illos deduxit Nausithous deo-similis,

Collocavitque in Scheria, procul ab hominibus ingeniosis;

Circum vero murum duxit urbi, et ædificavit domos,

10 Et templa fecit deorum, et divisit agros.

Sed hic quidem jamjam fato domitus, ad inferos descenderat:

Alcinous vero tunc imperabat, a diis consilia doctus.

8 ἄλλων ἀλφησάων] F.

gravis annis et defectus viribus, ut Phædrus ait: ἀρημένος est βεβαρημένος, sive etiam impeditus. Etym. M. ἀρημένον, κατελιγμένον καὶ παραπεποδισμένον, ἴσως ἀπὸ τῆ ἀρηρῆναι — εἰρῶ, εἰρήσω, ἡρῆμαι, ἀρημένον. Ern.

Ibid. ἀρημένος] Al. ἀρημένος.

Ver. 4. Ὑπερίῃ,] Insulam vicinam Siciliæ litori orientali, aut Siciliæ partem. Quæ fuerit, incertum est. Cluver. Sicil. Ant. II. 16. Melitam insulam fuisse disputat. Vid. et Quirini Primordia Corcyræ c. IV. Ern.

Ver. 5. ὑπερνηορέοντων,] Ὑπερχόντων τῇ ἡνορέῃ, ὅ ἐστι τῇ ἀνδρείᾳ, καὶ διὰ τὸ τοῦ ὑπερφηάνων. Schol.

Ver. 6. σινέσκοντο,] Vide ad Il. β. 221. item infra ad Odys. λ. 109.

Ibid. βίῃφι] Vide ad Il. ν. 588.

Ver. 7. ἀναστήσας] Schol. Ἀνακομίσας, ἀποικίαν στείλᾶμενος. Clark. Est verbum proprium in traductione populorum ex uno loco in alium, coloniarum etc. mīgrare jussit, suasit, sublati rebus suis. Ern.

Ibid. θεοειδῆς,] Vide ad Il. ω. 217.

Ver. 8. Σχερίῃ,] Ἡ τῶν Φαίᾶκων πόλις. Schol. Corcyram intelligendam, multis locis Homeri perspicuum est, ut ἡ. 8. s. 3. ubi vid. Eustath. inprimis ξ. 314. sq. Nec id impediunt loca, in quibus Homerus ita de Scheria loquitur, tanquam

extra orbem, in oceano fuerit, qui ἐκτοπισμός Eustathio dicitur, ut hoc ipso in versu, infra 204. etc. quæ a poetâ veritati historice addita sunt poetico more, delectandi causa, ut Strabo recte judicat. Ern.

Ibid. ἐκὰς ἀνδρῶν] Plutarchus, περὶ φυγῆς, citat ἐκὰς ἄλλων. Clark. Vid. Var. Lect.

Ibid. ἀλφησάων] Τῶν εὐρετικῶν καὶ ἐπινοητικῶν ἀνδρώπων. Schol. Cæterum post hunc versum, alium ex Plutarcho, loco supra citato, inseruit Barnesius.

“ Ἀνδρώπων ἀπάνευθε, πολυκλύστῃ ἐνὶ πόντῳ.”

Diu hic, ut ait, ob rotunditatem Periodi desideratum. Verum ex contextu liquet Plutarchum versum istum non hinc, sed ex ver. 204. infra, citasse. Quin et præcedente “ ἐκὰς ἀνδρῶν ἀλφησάων ” sequens illud, “ Ἀνδρώπων ἀπάνευθε ” admodum ταυτολόγον erit et invenustum. Clark. De ταυτολογία esset remedium. Posset sententia superioris versus repeti, ut locus fieret additamento, πολυκλύστῃ ἐνὶ πόντῳ, cujus repetitionis plura sunt apud Homerum et alios poetâs exempla. Ern.

Ver. 9. Ἀμφὶ δὲ τεῖχος etc.] “ Duobus “ versibus omnia complectitur, quæ urbem “ habitandam spectant.” Spondan.

Ver. 11. 23. βεβήκει — κηχάριστο] Vide ad Il. α. 221. et δ. 492.

- Τῷ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Νόσον Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μητιώσασα·
- 15 Βῆ δ' ἴμεν ἐς θάλαμον πολυδαίδαλον, ᾧ ἔνι κέρη
 Κοιμᾶτ', ἀθανάτησι φυὴν καὶ εἶδος ὁμοίη,
 Ναυσικάα, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο·
 Πὰρ δὲ δὺ ἀμφίπολοι, Χαρίτων ἄπο κάλλος ἔχουσαι,
 Σταθμοῖιν ἐκάτερθε, θύραι δ' ἐπέκειντο φαειναί.
- 20 Ἦ δ' ἀνέμει ὡς πνοιὴ ἐπέσσυτο δέμνια κέρης·
 Στῇ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
 Εἰδομένη κέρη ναυσικλειτοῖο Δύμαντος,
 Ἦ οἱ ὁμηλικὴ μὲν ἔην, κεχάρισο δὲ θυμῷ·
 Τῇ μιν ἐισαμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
- 25 Ναυσικάα, τί νύ σ' ὦδε μεδήμονα γείνατο μήτηρ;
 Εἴματα μὲν τοι κεῖται ἀκηδέα, σιγαλόεντα·

Hujus quidem ivit ad domum dea cæsia-oculos Minerva,
 Reditum Ulyssi magnanimo moliens:

- 15 Perrexit autem ire ad thalamum fabre-factum, in quo puella
 Cubabat, immortalibus oris-habitu et forma similis,
 Nausicaa. filia magnanimi Alcinoi:
 Juxta autem duæ ancillæ, a Gratiis pulchritudinem habentes,
 A-postibus utrinque; fores vero admotæ-erant splendidæ.
- 20 Illa vero venti veluti flatus accessit ad cubilia puellæ:
 Stetitque supra caput, et ipsam sermone allocuta est,
 Assimilata filiæ celebris-in-re-nautica Dymantis,
 Quæ ei æqualis quidem erat, grataque animo:
 Huic seipsam cum assimilasset, allocuta est cæsia-oculos Minerva;
- 25 “ Nausicaa, quid te sic negligentem peperit mater?
 “ Vestes etenim tibi jacent neglectæ, pulchræ;

15 ἐν] Edd. 20 πνοι] A. 1.

Ver. 13. 24. 41. 47. et 112. Γλαυκῶπις Ἀθήνη.] Vide ad *Il.* α'. 206. Ὅτι τῇ φρονήσει Ἀθηνᾶ τὰ κατὰ τὴν ῥηθείσαν Ναυσικάαν ὁ Ποιητὴς ἀνατίθησιν, ὡς πάντων σοφῶς αὐτὸς καὶ συνετώτατα τὸ ταῦτον πλάσμα μεταχειρισάμενος. *Eustath.*

Ver. 16. ἀθανάτησι.] Similiterque infra ver. 509. ἀθανάτος. Vide ad *Il.* α'. 398.

Ver. 19. Σταθμοῖιν ἐκάτερθε.] Ὅ ἐστιν ἐκατέρωθεν τῶν παραστάδων. *Eustath.*

Ver. 20. ἐπίσσυτο] *Al.* ἐπ' ἔσσυτο.

Ver. 21. Στῇ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς.] *Virgil.*

Devolat, et supra caput astitit. —

Æn. IV. 702.

Ver. 24. Τῇ μιν ἐισαμένη] Vide ad *Il.* γ'. 389. *Al.* Τῇ μὲν εἰδομένη.

Ver. 27. et 111. καλὰ] Similiterque ver. 87. Καλόν et ver. 108. καλαί. Vide ad *Il.* β'. 45.

Ver. 28. Τὰ δὲ τοῖσι παρασχεῖν, οἳ κε σ' —

- Σοὶ δὲ γάμος σχεδὸν ἔστιν, ἵνα χρὴ καλὰ μὲν αὐτὴν
 "Εννυσθαι, τὰ δὲ τοῖσι παρασχεῖν, οἳ κέ σ' ἄγανται.
 Ἐκ γάρ τοι τέτων φάτις ἀνδρῶπες ἀναβαίνει
 30 Ἑσθλή· χαίρεσιν δὲ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.
 Ἀλλ' ἴομεν πλυνέσσαι ἅμ' ἡοῖ Φαινομένηφι,
 Καί τοι ἐγὼ συνέριδος ἅμ' ἔφομαι, ὅφρα τάχιστα
 Ἑντύναι· ἐπεὶ ἔτοι ἔτι δὴν παρθένος ἔσσεαι.
 "Ἢδη γάρ σε μνῶνται ἀριεῖης κατὰ δῆμον
 35 Πάντων Φαίηκων, ὅθι τοι γένος ἐστὶ καὶ αὐτῇ.
 Ἀλλ' ἄγ', ἐπότρυνον πατέρα κλυτὸν ἡῶδι προῶ,
 Ἡμιόνες καὶ ἄμαξαν ἐφοπλίσαι, ἣ κεν ἄγῃσι
 Ζῶσρά τε, καὶ πέπλους, καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.
 Καὶ δέ σοι ὦδ' αὐτῇ πολὺ κάλλιον, ἥ ἐ πόδεσσιν
 40 Ἑρχεσθαι· πολλὸν γὰρ ἄπο πλυνοὶ εἰσι πάλης.

"Tibi vero nuptiæ instant, ubi oportet pulchras quidem teipsam

"Induere, aliasque illis præbere, qui te ducant.

"Etenim ex his fama apud homines oritur

30 "Bona; gaudent vero pater et veneranda mater.

"Quin eamus loturæ simul ac aurora illuxerit,

"Et ego adjutrix una comitabor; ut celerime

"Expediaris; quoniam non amplius diu virgo eris:

"Jamjam enim te ambiunt optimi in populo

35 "Omnium Phæacum; ubi tibi genus et ipsi.

"Verum age, hortare patrem inclytum sub auroram,

"Mulos et currum apparare, qui vehat

"Cingulaque, et peplos, et pallia mirabilia.

"Quippe tibi sic ipsi multo honestius est, quam pedibus

40 "Ire; multum enim absunt labra ab urbe."

24 μὲν] R. male. Ibid. ἐιδομένη] R. A. 1. c. v. 22.

ἄγανται.] "Ἔθος γάρ, φασιν, ἦν, τὰς νύμφας τοῖς τῷ νυμφίῳ ἐσθλῆτας ἐν τῷ τῷ γάμῳ καὶ εὖ χαρίζεσθαι. Eustath.

Ver. 31. 35. πλυνέσσαι — Ἑντύναι] Qua analogia ex μαρτύρομαι, fit μαρτύρομαι, μάρτυρος· ex κρίνω, κρίναι, κρίσις· ex θάρσυνω, θάρσυνέω, θάρσυνος· eadem ex πλύνω, fit πλύνέω, πλύνος· ex ἐντύνω, ἐντύνέω etc. Vide ad Il. α'. 538. π'. 70. et χ'. 155.

Ver. 32. συνέριδος] Συνεργός, παρὰ τὴν ἀγαθὴν ἔχειν. Schol.

Ver. 33. ἔσσεαι] Enunciabatur ac si scriptum esset ἔσση.

Ver. 35. ὅθι τοι] Al. ὅτι τοι, et ἡ τοι, sive ἡ τοι.

Ver. 37. 72. et 260. ἄμαξαν] Vide ad Il. α'. 711. et 782.

Ver. 37. 57. 69. ἐφοπλίσαι, — ἐφοπλίσ-
 σιας — ἐφοπλίσσασιν] Vide ad Il. α'. 140.
 et ψ'. 55.

Ver. 38. Ζῶσρά] Τὰ πρὸς ζώνην ἐπιτεκνεία ἐνδύματα. Schol.

Ibid. ῥήγεα] Vide ad Il. α'. 644.

Ver. 40. πλυνοί] Πλυνοὶ δὲ, παρὰ μὲν ἄλ-
 λους, σκέφαι τινὲς χρήσιμος πλύνειν· παρὰ

- Ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἰπῆσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Οὐλυμπόνδ', ὅθι φασὶ θεῶν ἔδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
 Ἐμμεναι· ἔτ' ἀνέμοισι τινάσσεται, ἔτε πότε ὄμβρε
 Δεύεται, ἔτε χιῶν ἐπιπίλναται· ἀλλὰ μάλ' αἰΐδρη
 45 Πέπταται ἀννέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἶγλη·
 Τῷ ἔνι τέρπονται μάκαρες θεοὶ ἥματα πάντα.
 Ἐνθ' ἀπέβη Γλαυκῶπις, ἐπεὶ διαπέφραδε κέρη.
 Αὐτίκα δ' ἡὼς ἦλθεν εὐθρονος, ἥ μιν ἔγειρε
 Ναυσικάαν εὐπεπλον· ἄφαρ δ' ἀπεθαύμασ' ὄνειρον.
 50 Βῆ δ' ἰέναι διὰ δώμαθ', ἵν' ἀγγεῖλειε τοκεῦσι,
 Πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ· κυχῆσατο δ' ἔνδον ἰόντας.

Sic quidem locuta abiit cæsia-oculos Minerva
 Ad Olympum, ubi aiunt deorum sedem firmam semper
 Esse: neque ventis concutitur, neque unquam imbre
 Rigatur, neque nix ingruit; sed omnino serenitas
 45 Panditur innubis; candidusque ambit splendor:
 In quo delectantur beati dii diebus omnibus.
 Eo abiit Pallas, postquam consilium contulerat puellæ.

Statim vero aurora advenit pulchro-sedens-in-solio, quæ ipsam excitabat
 Nausicaam pulchro-peplo: continuo autem ea admirata est somnium.
 50 Perrexit vero ire per ædes, ut annuntiaret parentibus,
 Patri caro et matri:prehendit autem eos intus existentes.

47 διεπέφραδε] Edd. præter R. Sic est *Il.* σ'. 9. υ'. 304. Sic laudat
Hesych. idque et hic prætulerim. 49 εὐθρονος] F. 50 κατὰ δ.] R.

δὲ Ὀμήρῳ, βόηροι, ἐν οἷς ἔπλυνον. *Eustath.*
 Vide et supra ad ver. 51.

Ver. 42. Οὐλυμπόνδ', ὅθι φασὶ θεῶν ἔδος]
Al. Οὐλυμπόνδ', ὅν φασι.

Apparet Divum numen, sedesque quietæ;
 Cæna cadens violat; semperque innubilis æther
 Integrit, et large diffuso lumine ridet.

Lucret. III. 18.

————— nubes excedit Olympus
 Lege deum; minimas rerum discordia turbat;
 Pacem summa tenent. — *Lucan.* II. 271.

“Pars superior mundi et ordinatio, ac
 “propinqua sideribus, nec in nubem co-
 “gitur, nec in tempestatem impellitur,
 “nec versatur in turbinem; omni tumultu
 “tu caret.” *Seneca de Ira*, lib. III. cap.
 6. Cæterum de vocibus, “Ὀλυμπος, ἑρα-

νός,” ita *Aristoteles*; Ἐτύμως καλεῖται, ἑρα-
 νόν μιν, ἀπὸ τῆς ὅρας εἶναι τῶν ἀνὰ ὄλμπον
 δὲ, οἷον ἰσολαμπῆ, καὶ παντὸς ζόφου καὶ ἀτάκ-
 τας κινήματος κεραισμένον, οἷον γίνεσθαι παρ’
 ἡμῖν διὰ χειμῶνος καὶ ἀνέμων βίας, ὥς περ ἔφη
 καὶ ὁ Παιήτης Ὀμηρος. “Ὀὐλυμπόνδ’, ὅν
 “φασι” etc. *Lib. de Mundo*, cap. 6. Con-
 jectura, ut opinor, satis incerta.

Ibid. θεῶν ἔδος ἀσφαλὲς αἰεὶ]

Ὁ δὲ χάλκεος ἀσφαλὲς αἰεὶ ἔδος
 Μένοι ἑσπένος.

Pindar. Nemeor. Ode VI. ver. 6.

Ver. 44. ἀλλὰ μάλ' αἰΐδρη Πέπταται]
Virgil.

Largior hic campos æther et lumine vestit
 Purpureo. — *Æn.* VI. 640.

Ver. 45. 65. Πέπταται — ἐπιδέδρομεν —
 μέμηλιν.] Vide ad *Il.* α'. 37. et β'. 614.
Ibid. ἀννέφελος,] *Aristoteles*, loco supra

- Ἡ μὲν ἐπ’ ἐσχάρῃ ἦτο, σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν,
 Ἥλακατα σρωφῶσ’ ἀλιπόρφυρα· τῷ δὲ θύραζε
 Ἐρχομένῳ ξύμβλητο μετὰ κλειτὰς βασιλῆας
 55 Ἐς βελήν, ἵνα μιν κάλεον Φαίηκες ἀγαυοί.
 Ἡ δὲ μάλ’ ἄγχι σταῖσα φίλον πατέρα προσέειπε·
 Πάππα φίλ’, ἐκ ἂν δὴ μοι ἐφοπλίσσειας ἀπήνην
 Ὑψηλὴν, εὐκυκλον, ἵνα κλυτὰ εἶματ’ ἄγωμαι
 Ἐς ποταμὸν πλυνέεσα, τὰ μοι ῥεσπυρμένα κεῖται;
 60 Καὶ δέ σοι αὐτῷ ἔοικε μετὰ πρῶτοισιν ἔοντι
 Βελὰς βελεύειν καδαρὰ χροῖ εἶματ’ ἔχοντα.
 Πέντε δέ τοι φίλοι υἱεὺς ἐνὶ μεγάροισι γεγάασιν,

Illa quidem ad focum sedebat, cum ancillis mulieribus,
 Pensa versans marina-purpura-tincta: in ipsum autem foras
 Egredientem incidit ad inclytos reges

- 55 Ad consilium, quo ipsum vocabant Phæaces eximii.
 Hæc autem valde prope astans carum patrem allocuta est;
 “Pater care, nonne jam mihi apparaveris currum
 “Excelsum, agilem-rotis; ut pulchras vestes feram
 “Ad flumen lotura, quæ mihi sordidatæ jacent?
 60 “Etenim tibi ipsi convenit inter primores versanti
 “Consilia consulere, puras corpori vestes habenti.
 “Quinque autem tibi cari filii in ædibus sunt,

56 προσέειπε] L. 57 ἐφοπλίσσας] A. 1. 60 ἔοντι] L. 61 ἔχοντι] F. A. 2.
 3. L.

citato, legit ἀνέφελος. Quod et ferri posset. Vide ad *Il.* α'. 398. *Clark*. Sic olim in *Codd.* scriptum fuisse, dubitationem non habet. Sed pronuntiando tamen duplicata est litera. Quamquam *Eustathius* primam etiam produci posse ait, ut in ἀνάντος, ἀκάματος. *Ern.*

Ibid. ἐπιδέδρομιν] *Aristoteles* *ibid.* citat ἀναδίδρομιν. Vulgatam autem lectionem potiolem esse contendit *Eustathius*.

Ver. 46. τῷ ἐνὶ τέρονται μάκαρες θεοὶ] Vide *Plutarchum* de audiendis *Poëtis*, ubi hunc versum laudat.

Ver. 47. διαπέφραδε] Vide ad *Il.* ζ'. 500.

Ver. 48. εὐθρονος,] Θρόνον νῦν τὸν ἀρμά-
 τειον λέγει τῆς ἡῶς ἰώας· ἔ γάρ ἐστιν ἰδραῖνη
 ἢ θεὸς αὐτῇ ἢ νῦν εἰρημένη. *Schol.*

Ibid. et 49. μιν — Ναυσικάαν] Vide supra ad *Il.* φ'. 249. *Ern.*

Ver. 49. εὐπτεπλον] *Scr.* εὐπτεπλον. *Vid.*
Var. Lect. et supra ad *Il.* δ'. 480. Sic
 mox 58. ὑψηλὴν εὐκυκλον, et ver. 70. non
 εὐκυκλον. *Ern.*

Ibid. ἀπεθαύμασ'] Similiterque ver. 181.
 ὀπασσιν. Vide ad *Il.* α'. 140.

Ver. 50. διὰ δώμαθ',] *Al.* κατὰ δώμαθ'.
 Ver. 52. ἐπ' ἐσχάρῃ] Vide ad ver. 305.
 Ver. 53. et 306. ἀλιπόρφυρα.] Vide ad
Il. α'. 482.

Ver. 57. ἐφοπλίσσειας] *Al.* ἐφοπλίσσειαν.
Ibid. ἀπήνην etc.] Hoc genus vehi-
 culi, quod mulæ traherent, usitatum et
 honestum antiquissimis temporibus fuisse,
Spanhemius docet de *Us.* et *Pr. N. Diss.*
 VIII. utens etiam loco *Homeri* ex *Il.* ω'.
 non hoc, qui etiam aptior erat. *Ern.*

Ver. 58. et 70. εὐκυκλον,] Εὐτροχον· κί-
 κλοι γὰρ οἱ τροχοί. *Schol.*

- Οἱ δὲ ὀπυῖοντες, τρεῖς δ' ἡΐθεοι θαλέθοντες·
 Οἱ δ' αἰεὶ ἐδέλσσι, νεόπλυτα εἴματ' ἔχοντες,
 65 Ἐς χορὸν ἔρχεσθαι· τὰ δ' ἐμῇ φρενὶ πάντα μέμηλεν.
 "Ὡς ἔφατ'· αἶδετο γὰρ θαλερὸν γάμον ἐξονομῆναι
 Πατρὶ φίλῳ· ὁ δὲ πάντα νόει, καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
 Οὔτε τοι ἡμιόνων φθονέω, τέκος, οὔτε τευ ἄλλα.
 "Ἐρχε· ἀτάρ τοι δμῶες ἐφοπλίσσασιν ἀπήνην
 70 Ὑψηλὴν, εὐκυκλον, ὑπερτερὴν ἀραρυῖαν.
 "Ὡς εἰπὼν, δμῶεσσιν ἐκέκλετο· τοὶ δ' ἐπίθοντο.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐκτὸς ἄμαξαν εὐτροχον ἡμιονεῖην
 "Ὀπλεον, ἡμιόνους δ' ὑπαγον, ζευξάν δ' ὑπ' ἀπήνη·

" Quorum duo in-matrimonio, tres autem cælibes florentes:

" Hi semper volunt, recens-lotis vestibus induti,

65 " Ad choream ire; hæc autem meæ menti omnia curæ sunt."

Sic dixit; verebatur enim floridas nuptias nominare

Patri caro; ille vero omnia intelligebat, et respondit sermone;

" Neque tibi mulos invideo, filia, neque quicquam aliud.

" Abi; cæterum tibi famuli apparabunt currum

70 " Altum, agilem-rotis, contabulatione instructum."

Sic locutus, servis præcepit; illi vero paruerunt.

· Illi quidem foras currum agilem-rotis a-mulis-tractum

Instruebant, mulosque submiserunt, junxeruntque sub curru:

70 εὐκυκλον] A. L.

Ver. 59. 64. πλυνέσας, — νεόπλυτα] Vide supra ad ver. 31.

Ver. 60. ἰόντι] *Al.* ἰόντα. *Clark.* Vide *Eustath.*

Ver. 65. Οἱ δὲ ὀπυῖοντες, τρεῖς δ' ἡΐθεοι] "Οτι τὰς ἡΐθεις διατέλλει καὶ ἐνταῦθα πρὸς τὰς ὀπυῖοντας, εἰπὼν· "Οἱ δύο ὀπυῖοντες, τρεῖς δ' ἡΐθεοι θαλέθοντες" ὥς εἶναι ἡΐθεον, τὸν μήπω γάμον ἐκδοθέντα. *Eustath.*

Ver. 68. οὔτε τευ ἄλλα.] *Eustathius* in commentario citat, ἔτε πε ἄλλα.

Ver. 70. εὐκυκλον.] *Al.* εὐκυκλον.

Ibid. ὑπερτερὴν] Ὑπερτερία δὲ, τὸ ἐπικείμενον τετράγωνον πλινθίων τῷ ἄξονι. *Eustath.*

Ver. 72. ἄρ'] Proinde, ut jussi erant —

Ver. 75. "Ὀπλεον.] *Al.* "Ὀπλεον.

Ibid. ζευξάν δ'] *Al.* ζευξάν δ'.

Ver. 74. ἰσθῆτα φαινήν.] Οὐ τότε ὥσαν φαινήν, ἰρρύπτω γὰρ ἀλλὰ τῇ φύσει καθαράν. [Ita *Barnesius* pro vulgato καθαράν.] *Schol.*

Ver. 76. 77. Μήτηρ δ' etc.] Hos versus varie profert *Schol. Aristoph. Acharn.* 960. it. 1085. Nam ibi habet μενοεικέα δαῖτα, ὅψα τε οἶα ἔδωκε διοτρεφεῖς βασιλῆες. In altero loco μενοεικέ' ἔδωκεν ὅψα τε etc. Versus alter est ex *Odys.* γ'. 480. quem *Grammaticus*, memoriter illum commemorans, adjunxit. *Ern.*

Ver. 78. κῆρη δ' ἐπιβήσεται ἀπήνης.] *Pausanias* picturam fuisse narrat, ubi inter alia videre erat παρθένης ἐπὶ ἡμιόνων, τὴν μὲν ἔχουσαν ἥνιες, τὴν δὲ ἱπικεμένην κάλυμμα ἐπὶ τῇ κεφαλῇ· *Ναυσικλῆς* τε νομίζουσιν εἶναι τὴν Ἀλκίνα, καὶ τὴν Θεράπαιναν, ἐλευνύσας ἐπὶ τὰς πλυνύς. *Eliaç. Lib. V. cap.*

19. sub fine.

Ibid. ἐπιβήσεται] Vide ad *Il.* β'. 55. et ε'. 109.

Ver. 79. Δῶκε δὲ χρυσίην ἐν ληκύθῳ] Ita pro vulgato χρυσίην ἐν ληκύθῳ restituit *Barnesius*. Nec male. *Verisimilius* tamen videtur, ex ver. 215. infra, voculam οἱ hic

- Κέρη δ’ ἐκ θαλάμοιο φέρεν ἐσθῆτα φαεινὴν,
 75 Καὶ τὴν μὲν κατέδηκεν ἐϋξέσῳ ἐπ’ ἀπήνῃ·
 Μήτηρ δ’ ἐν κίσῃ ἐτίθει μενοεικέ’ ἐδωδὴν,
 Παντοίην, ἐν δ’ ὄψα τίθει, ἐν δ’ οἶνον ἔχουεν
 Ἀσκῶ ἐν αἰγείῳ· (κέρη δ’ ἐπεβήσεται ἀπήνης·)
 Δῶκε δὲ χρυσεῖῃ ἐν ληκύθῳ ὕγρὸν ἔλαιον,
 80 Εἴως χυτλώσαιοτο σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν.
 Ἥ δ’ ἔλαβεν μάσιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα,
 Μάσιξεν δ’ ἐλάαν· καναχὴ δ’ ἦν ἡμίονοιῖν.
 Αἰ δ’ ἄμοτον τανύοντο· φέρον δ’ ἐσθῆτα, καὶ αὐτήν,
 Οὐκ οἶην· ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι κίον ἄλλαι.

Virgo autem e thalamo ferebat vestes pulchras;

- 75 Et eas quidem deposuit bene-polito in curru :

Mater vero in cista collocabat animo-gratum cibum,

Varium, obsoniaque imposuit, vinumque infudit

Utre in caprino; (puella vero conscendit currum:)

Dedit etiam aurea in ampulla humidum oleum,

- 80 Ut ungeretur cum famulis mulieribus.

Illa vero accepit flagellum et habenas pulchras,

Flagellavitque ut-inirent-cursum: strepitus autem erat mulorum.

Illi vero incessanter contendebant, ferebantque vestes, et ipsam,

Non solam; una cum illa scilicet et ancillæ ibant aliæ.

- 75 κατέδηκεν] R. quod ferri potest, si refertur ad ancillas. Sic supra
 57. quidam ἐφοπλίσσαιαν habuerunt, teste Eustathio, qui tamen non probat;
 nec κατέδηκεν prætulerim.

excidissee, veramque lectionem fuisse, Δῶκε δὲ οἱ χρυσὴν ἐν ληκύθῳ ut pronuncietur videlicet χρυσῇ ut alibi sæpe. Clark. Χρυσῇ jam reperi in ed. Amst. 1650. Ern.

Ibid. et ver. 215. ληκύθῳ] Ἐλαιοδόχῳ ἀγγείῳ. Schol.

Ver. 80. χυτλώσαιοτο] Λεσαμένη ἀλείψαιτο· χύτλος γὰρ, τὸ μεθ’ ὕδατος ἔλαιον. Schol.

Ver. 81. Ἥ δ’ ἔλαβεν μάσιγα] Scr. ἔλαβε, ut alibi in hac ipsa forma reperitur in bonis libris. Cæterum Nausicaam auri-gantem pictura olim expressam ab artificibus tradunt veteres. Loca collegit Qui-rinus in Primord. Corcyræ p. 123. Ern.

Ibid. σιγαλόεντα,] Αἱ φοινικέοντα. Quæ si vera sit lectio, pronuntiandum erit φοι-

νικῆντα. Secunda enim necessario produ-citur. Vide ad Il. β’. 267.

Ver. 82. καναχὴ δ’ ἦν ἡμίονοιῖν.] Ὅτι τὸν τῶν ἡμίονων ἐν τῷ συντόνῳ κινεῖσθαι ἤχον, εἰς καναχὴν ὀνοματοποιεῖ. Eustath. Vide ad Il. δ’. 455. Clark. Eustath. habet μάσιξε.

Ver. 86. 93. 95. πλουοὶ — πλυνάν — ἀπο-πλύνεσκε] Vide supra ad ver. 31.

Ibid. ἐπνετανοί,] Ἐπνετανὸς αὐτοὺς εἶπεν, ὡς δὲ ὅλες ἔπες κόλλας μένοντας, καὶ μὴ ἀνα-πληρωμένους, οἷα εἰκὸς πάσχειν τὰ βεβοδρευ-μένα δι’ ὀρύξεως. Eustath.

Ver. 86. πολὺ δ’ ὕδωρ Καλὸν ὑπεκπροοίει,] Ἐν δὲ τοῖς ῥήμασι γίνεται ἑξαλλαγὴ τῶν — χροῶν, ὅταν ὁ ἐνείως — ἀντὶ τῆ παρρηχικό-τος [τεθῆ]. Ἐνθ’ ἦτοι πλουοὶ ἦσαν ἐπνετανοί, “πολὺ δ’ ὕδωρ Καλὸν ὑπεκπροοίει,” ἀντὶ τῆ, ἔρρεν. Dionys. Halicarn. περὶ τῆς Ὀμήρου

- 85 Αἱ δ' ὅτε δὴ ποταμοῖο ῥόον περικαλλέ' ἴκοντο,
 "Ενθ' ἦτοι πλυνοὶ ἦσαν ἐπηετανοὶ, πολὺν δ' ὕδωρ
 Καλὸν ὑπεκπρορέει, μάλα περ ῥυπόωντα κατῆραι.
 "Ενθ' αἶγ' ἡμιόνους μὲν ὑπεκπροέλυσαν ἀπήνης,
 Καὶ τὲς μὲν σεῦαν ποταμὸν παρὰ δινήεντα,
 90 Τρώγειν ἄγρωστιν μελιθδέα· ταὶ δ' ἀπ' ἀπήνης
 Εἶματα χερσὶν ἔλοντο, καὶ ἐσφόρεον μέλαν ὕδωρ.
 Στεῖβον δ' ἐν βόθροισι δοῶς ἐριδα προφέρεσαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πλυνάν τε, κάτῃρζάν τε ῥύπα πάντα,

- 85 Illæ vero cum jam fluvii ad alveum perpulchrum pervenissent,
 Ubi labra erant perennia, multaque aqua
 Pulchra profluebat, etiam admodum sordidata ad purgandum;
 Ibi illæ mulos quidem solverunt a curru;
 Et eos quidem egerunt fluvium propter vorticosum,
 90 Ut-ederent gramen dulce: ipsæ vero a curru
 Vestes manibus sumpserunt, et inferebant in nigram aquam:
 Constipabant autem in scrobibus celeriter certamen proferentes.
 At postquam lavassentque, purgassentque sordes omnes,

78 κῆρα] F. male. 79 χρυσέη] Edd. vett. 89 Καὶ τὰς] F. A. L. quod ve-

ποιήσεως, §. 8. Consulto certe hic ita scripsit Poëta, cum æque tulisset versus Καλὸν ὑπεκπρόρειν, etc.

Ver. 88. ὑπεκπροέλυσαν ἀπήνης,] "Οτι τὰς ἐξιυγμένους ἡμιόνους ὑπὸ τῇ ἀπῆνῃ, ἔσω ζυγῷ ἀγαγόντες, προέρχεσθαι ἀφῆκαν εἰς νομήν. Eustath. Vide et ad Il. 9'. 504. 543.

Ver. 90. Τρώγειν ἄγρωσιν] Τὸ δὲ, τρώγειν, ὠνοματοποιεῖται ἐπὶ ἀλόγων, τραχύτητα ἔχον καὶ ἑτερότητα πολλὴν πρὸς τὸ ἐσθίειν, ὅπερ ἐπὶ λογικῶν μάλιστα λέγεται. Eustath.

Ibid. ἄγρωσιν] Εἶδος βοτάνης, ὅπερ ἐστὶ πῶς χορτάδης. Schol.

Ibid. ταὶ δ'] Al. αἱ δ'.

Ver. 91. καὶ ἐσφόρεον μέλαν ὕδωρ] "C'est "pour φόρεον ἐς μέλαν ὕδωρ." Dacier. E-andemque interpretationem in Versione secutus est Barnesius. Verum cum constructio ista paulo sit durior, nescio annon rectius exponat Eustathius; 'Εσφόρεον δὲ (inquit) ὕδωρ, ἀντὶ τῷ, ἔφερον ἔσω τῶν πλυνῶν. Et iterum in comment. ad η'. 6. 'Εσφόρεον — μέλαν ὕδωρ εἰς τὰς πλυνὲς αἱ ἀμφίπολοι.

Ver. 94. πίτασαν] Vide ad Il. α'. 67.

Ver. 95. ἀποπλύνεισκει] Vide ad Il. α'. 37. et β'. 221. Al. ἀποπλύνεισκει.

Ver. 96. λοισσάμεναι, καὶ χρεισάμεναι]

Vide supra ad ε'. 491. Cæterum Eustathius in commentario legit, λοισσάμεναι καὶ ἀλειψάμεναι. Clark. Lectionem ed. Rom. et Eustathii prætulim, præsertim cum alterius nullam mentionem faciat. Cæterum vulgata erit corrigenda χρεισάμεναι. Prima enim longa sine illa duplicatione literæ σ. Vide v. c. γ'. 466. Conf. infra ad ver. 220. Ern.

Ver. 97. ὄχθησιν ποταμοῖο] Eustathius habet ὄχθησι ποταμοῖο; quod verum est. Ern.

Ver. 100. ἄρ'] Deinde.

Ibid. Σφαίρη ταί τ' ἄρ' ἔπαιζον.] Non inspexerit hunc locum necesse est Is. Newtonus, cum auctore Homero fretus et Suidæ de Nausicaa loco, Nausicaæ inventionem sphaeræ astronomicæ tribuit, et vero simillimum (scilicet) iudicat, id inventum eam accepisse ab Argonautis, dum in Coryra morarentur. Quæ est ridicula hallucinatio. Et tamen hæc ipsa est ei basis figendæ epochæ Argonautarum e siderum positu, qui fuerit quo tempore Argonautæ ad Coryram appellerent. Tales sunt demonstrationes Philosophorum et Mathematicorum literarum

- ‘Εξείης πέτασαν παρὰ Δῖν’ ἄλως, ἧχι μάλισα
 95 Λαίῳ γας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε θάλασσα.
 Αἱ δὲ, λοεσσάμεναι, καὶ χρισσάμεναι λίπ’ ἐλαίῳ,
 Δεῖπνον ἔπειθ’ εἶλοντο παρ’ ὅχθρησιν ποταμοῖο·
 Εἴματα δ’ ἡελίοιο μένον τερσήμεναι αὐγῇ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτε τάρφθεν δμῳαὶ τε, καὶ αὐτῇ,
 100 Σφαίρῃ ταί τ’ ἄρ’ ἔπαιζον, ἀπὸ κρηδέμνα βαλῆσαι·
 Τῇσι δὲ Ναυσικάα λευκώλενος ἤρχετο μολπῆς.
 Οἷη δ’ Ἀρτεμις εἴσι κατ’ ἕρεος ἰοχέαιρα,

Ordine explicuerunt ad littus maris, ubi potissimum

95 Lapillos ad littus abluebat mare.

Ipsæ porro lotæ, et unctæ pingui oleo,

Prandium deinde sumpserunt ad ripas fluvii:

Vestes autem, solis manebant dum siccarentur splendore.

Cæterum postquam cibo saturatæ sunt ancillæque, et ipsa;

100 Pila ipsæ deinde ludebant, capitis-redimiculis depositis:

Illis vero Nausicaa pulchra-ulnas exordiebatur cantus.

Qualis autem Diana incedit per montem sagittis-gaudens,

rum est: idem genus infra 317. 91 Εἴματα] F. 96 vid. not.

expertium, cum se ad historica conferunt.
Ern.

Ver. 102. Οἷη δ’ Ἀρτεμις] Virgil.

Qualis in Eurotæ ripis, aut per juga Cynthi

Exercet Diana choras, quam mille secutæ

Hinc atque hinc glomerantur Oreades: illa pharetram

Fert humeris, gradiensque Deas supereminet omnes:

Latonæ tacitum pertentant gaudia pectus:

Talis erat Dido; talem se læta ferebat

Per medios, instans operi regnisque futuris.

Æn. I. 502.

Quo de loco *Gellius*; “Memini,” inquit, “audisse me ex Valerii Probi discipulis — solitum eum dicere, nihil quicquam tam improspere Virgilium ex Homero vertisse,¹ quam versus hos amœnissimos, quos de Nausicaa Homerus fecit. — “Primum omnium id visum esse dicebant Probo, quod apud Homerum quidem virgo Nausicaa ludibunda inter familiares, puellas in locis solis recte atque commode confertur cum Diana venante in jugis montium inter agrestes deas; nequaquam autem conveniens Virgilium fecisse, quoniam Dido in urbe media ingrediens inter Tyrios

“principes, cultu atque incessu serio, *instans operi*, sicut ipse ait, *regnisque futuris*, nihil ejus similitudinis capere “posset, quæ lusibus atque venatibus Dianæ congruit. Tum postea quod Homerus studia atque oblectamenta in venando Dianæ honeste aperteque dicit; “Virgilius autem, quum de venatu deæ nihil dixisset, pharetram tamen facit eam ferre in humero, tanquam si onus et sarcinam. Atque illud impense Probum esse demiratum in Virgilio dicebant, quod Homerica quidem *Λητώ* “gaudium gaudeat genuinum et intimum, atque in ipso penetrali cordis et animæ vigens, (siquidem non aliud est, “*γίγνηθι δὲ τι φρένα Λητώ*”) ipse autem imitari hoc volens, gaudia fecerit pigra et levia et cunctantia, et quasi in summo pectore supernantia: nescire enim sese quid significaret aliud, *pertentant*. Præter ista omnia, florem ipsius totius loci Virgilium videri omisisse; quod hunc Homeri versum exigue secutus sit: “*Ῥῖα δ’ ἀριγνώτη πέλεται καλαὶ δὲ τι πᾶσαι*” quando nulla major cumulatorque pulchritudinis laus dici poterit, quam quod una inter omnes pul-

- "Η κατὰ Τηϋγετον περιμήκετον, ἢ Ἐρύμανθον,
 Τερπομένη κάπροισι καὶ ὠκείης ἐλάφοισι·
 105 Τῇ δὲ θ' ἅμα Νύμφαι, κῆραι Διὸς Αἰγίοχοιο,
 Ἀγρονόμοι παίζεσι· γέγηθε δέ τε φρένα Λητώ·
 Πασάων δ' ὑπὲρ ἤγε κάρη ἔχει ἡδὲ μέτωπα,
 Ῥεῖα δ' ἀριγνώτη πέλεται, καλαὶ δέ τε πᾶσαι·
 "Ως ἡγ' ἀμφιπόλοισι μετέπρεπε παρθένος ἀδμής.
 110 Ἀλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἔμελλε πάλιν οἰκόνδε νέεσθαι,
 Ζεύξασ' ἡμιόνους, πτύξασά τε εἵματα καλά·
 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Ὡς Ὀδυσσεὺς ἔγροιο, ἴδοι τ' εὐώπιδά κέρην,

Aut per Taygetum arduum, aut Erymanthum,

Oblectans-se apris, et velocibus cervis;

105 Simul autem cum illa Nymphæ, filia Jovis Ægiochi,

Agrestes ludunt; gaudet vero mente Latona:

Omnes autem ipsa capite supereminet, atque fronte;

Facileque conspicua est, pulchræ vero et omnes:

Sic illa inter ancillas excellebat virgo indomita.

110 Sed quum jam erat domum reditura,

Junctis mulis, plicatisque vestibus pulchris;

Tunc rursus aliud cogitavit dea cæsia-oculis Minerva,

Ut Ulysses excitaretur, videretque pulchram-oculos puellam,

"chras excelleret, una facile ex omnibus

"nosceretur." Gell. Lib. IX. cap. 9.

Notandum porro, (ut recte observavit Fulvius Ursinus ad hunc Virgilii locum,) aptiorem esse Homeri comparisonem Nausicaæ innuptæ, cuique mater Arete vivebat; quam Virgilii Dodoni, quæ Si-chæo nupta fuerat, et cui mater jam non erat. Scaliger tamen Virgilium Homero hoc in loco longe superiorem contendit. Poëtic. Lib. V. cap. 5.

Ibid. κατ' ἔρεα] Heraclides Ponticus citat, κατ' ἔρεα.

Ver. 103. Τηϋγετον] Ὀρος τῆς Λακωνικῆς. Schol. Ἐστὶ δ' ὄρος μικρὸν ὑπὲρ τῆς θαλάττης ὑψηλὸν τε, καὶ ὄρεον, συνάπτον κατὰ τὰ πρόσδεκτα μίση ταῖς Ἀρκαδικαῖς ὑψηλείαις. Strabo, Geograph. lib. VIII. pag. 557. al. 565.

Ibid. Ἐρύμανθον,] Ὀρος τῆς Ἀρκαδίας, καὶ ποταμός· ἐνθα δ' Ἐρυμάνθιος κάπρος. Schol.

Ver. 104. κάπροισι καὶ ὠκείης ἐλάφοισι.] Ἡ Πελοπόννησος λεόντων ἄγονός ἐστι. Καί, ὅσα γε εἰκός, Ὀμηρος πεπαιδευμένη φρενὶ συνι-

δὼν τῷτο, τὴν Ἀρτεμιν ἐκτὶ θεῶσαν ἄδων, εἶπεν, ὅτι ἄρα ἐπισσι τὸν τε Ταϋγετον καὶ τὸν Ἐρύμανθον, "Τερπομένη κάπροισι καὶ ὠκείαις ἐλάφοισι." Ælian. de Animal. lib. III. cap. 27.

Ibid. ὠκείης] Al. ὠκείαις.

Ver. 105. Τῇ δὲ θ' ἅμα] Al. Τῇ δὲ ἅμα· et Τῇ δὲ θ' ἅμα.

Ibid. et ver. 524. Αἰγίοχοιο,] Vide ad Il. α'. 202.

Ver. 106. γέγηθε] Vide ad Il. α'. 37. et v. 494.

Ver. 107. Πασάων δ' ὑπὲρ ἤγε κάρη ἔχει] Virgil.

Verum hæc — alias inter caput extulit.

Eclog. I. 25.

———— gradiensque deas supereminet omnes.

Æn. I. 505.

Quem posteriore locum inter eos recenset Macrobius, in quibus "Virgilius Homerici carminis majestatem non æquet." Lib. V. cap. 15.

Ver. 108. Ῥεῖα δ' ἀριγνώτη] Ἀριγνώτη h. l. et ver. 308. est simpliciter quæ agnos-

- “Η οἱ Φαιήκων ἀνδρῶν πόλιν ἡγήσασαίτο.
 115 Σφαῖραν ἔπειτ’ ἔρριψε μετ’ ἀμφίπολον βασιλεια.
 Ἀμφιπόλῃ μὲν ἄμαρτε, βαδείῃ δ’ ἔμπεσε δίνη.
 Αἰ δ’ ἐπὶ μακρὸν αὔσαν· ὁ δ’ ἔγρετο δῖος Ὀδυσσεύς·
 Ἐζόμενος δ’ ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
 “Ω μοι ἐγὼ, τέων αὖτε βροτῶν ἐς γαῖαν ἰκάνω;
 120 Ἥ ῥ’ οἴγ’ ὑβρίζαί τε καὶ ἄγριοι, ἐδὲ δίκαιοι;
 Ἥε φιλόξενοι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεαδής;
 “Ωστε με κεράων ἀμφήλυθε θῆλυς αὐτῇ
 Νυμφάων, αἱ ἔχουσ’ ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα,
 Καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πείσεα ποιήεντα.

Quæ ipsum ad Phæacum virorum urbem duceret.

- 115 Pilam deinde jecit versus ancillam regina;
 Ab ancilla quidem aberravit; profundum autem incidit in vorticem.
 Illæ vero alte clamarunt: exporrectus autem est nobilis Ulysses:
 Sedensque cogitabat in mente et in animo;
 “Hei mihi, quorum demum hominum in terram deveni?
 120 “Anne hi injurii et agrestes, neque justi?
 “An hospitales, et ipsis est mens deorum-reverens?
 “Ut me puellarum circumvenit fœmineus clamor
 “Nympharum, quæ habitant montium summos vertices,
 “Et fontes fluviorum, et palustria-loca herbosa.

116 Vide not.

ei potest, sine vi τῷ ἀρι, alias tautologia existeret: ut ἀριδῆλον interdum est nihil nisi φανερόν, ut etiam Glossaria interpretantur. Ern.

Ver. 109. παρθένος ἀδμής.] Male ver- sum: virgo indomita. Immo intacta, seu innupta. Ern.

Ver. 110. ἄρ’] Ut par erat.

Ver. 115. ἀμφίπολον βασιλεια.] Al. ἀμ- φιπόλῃ βασιλείῃ.

Ver. 116. ἔμπεσε] Eustathius in com- mentario legit ἔμβαλε. Clark. Idemque est in textu ed. Rom. Nec id postponen- dum vulgato, in quo ἄμαρτε et ἔμπεσε de- siderant intelligi ἢ σφαῖρα, quod in altero non est. Eustathio lectio ἔμπεσε plane ignota fuit. Ern.

Ver. 119. τέων αὖτε βροτῶν ἐς γαῖαν ἰκάν- ω:] Pronunciabatur τῶν αὖτε etc. Vir- gil.

quas vento accesserit oras,

Qui teneant, (nam inculta videt,) hominesne, feræne,
 Quærere constituit. ————— Æn. I. 311.

Quæ loca, quive habeant homines, ubi mœnia gentis,
 Vestigemus. ————— Æn. VII. 131.

Ver. 121. καὶ σφιν νόος] Sic edidit sine libris Barnesius, quem secutus est Clarki- us. Male. Edd. omnes σφι, quod rectum ac verum est. Ern.

Ver. 122. ἀμφήλυθε] Constabit hoc qui- dem in loco Temporum ratio, sive vox ἀμφήλυθε ex Perfecto ἀμφήλυθα, sive ex Aoristo ἀμφήλυθον deducta intelligatur. Perinde enim est, sive dicat Ulysses, cla- morem aures sibi pulsare; sive jamjam pulsasse. Vide ad Il. α’. 37. et v. 756.

Ibid. θῆλυς αὐτῇ] Ut θῆλυς ἑρση. Cæ- terum non bene vertitur fœmineus clamor.

- 125 Ἡ νύ περ ἀνδράπων εἰμὶ σχεδὸν αὐδέντων;
 'Αλλ' ἄγ', ἐγὼν αὐτὸς πειρήσομαι, ἥδ' ἴδωμαι.
 "Ως εἰπὼν δάμνων ὑπεδύσετο δῖος Ὀδυσσεύς·
 Ἐκ πυκινῆς δ' ὕλης πτόρῃον κλάσε χειρὶ παχείῃ
 Φύλλων, ὡς ρύσαιτο περὶ χροῖ μῆδεα φωτός.
- 130 Βῆ δ' ἴμεν, ὥστε λέων ὀρεσίτροφος, ἀλκι πεποιδῶς,
 "Ὅστ' εἴς' ὕμενος καὶ ἀήμενος· ἐν δέ οἱ ὅσσε
 Δαίεται· αὐτὰρ ὁ βεσὶν ἐπέρχεται, ἢ οἴεσιν,
 Ἡέ μετ' ἀγροτέρας ἐλάφας· κέλεται δέ εἰ γαστήρ,

125 "An jam alicubi homines sum prope vocales?

"Quin age, ego ipse experiar atque videbo."

Sic locutus arbustis egrediebatur nobilis Ulysses:

Ex densa autem sylva ramum fregit manu crassa,

Foliosum, ut tegeret circa corpus pudenda viri.

130 Perrexit autem ire, veluti leo montanus, viribus confisus,

Qui incedit complutus et ventos-passus; intusque ei oculi

Ardent: cæterum is boves invadit, aut oves,

Aut agrestiores cervas; jubet nempe eum venter,

126 ἄγ'] abest F. ἀλλά γ'] A. L. 127 ὑπεκδύσετο] Edd. præter R. vid.
 not. 132 βεσὶν ἐπέρχεται] Edd. omnes. Eustath. quod, non video,
 quare repudiatum sit.

Nam e modo clamoris judicabat esse fac-
 mineum et virgineum. Verte: mollis
 clamor. Ern.

Ver. 125 αὐδέντων.] Εὐφώνων, [Al. Ἑμ-
 φώνων,] ἐνάρθρῳ φωνῇ χρωμένων. Schol. Vi-
 de supra ad ε'. 334.

Ver. 127. ὑπεδύσετο] Al. ὑπεκδύσετο.
 Quod versum perimit. Clark. Vid. Var.
 Lect. Scilicet non concoquebant ὑπεδύ-
 σετο poni pro ὑπεκδύσετο. Eustath. Ὁ ποιη-
 τὴς ἐνταῦθα ὑπεδύσετο δάμνων, φησὶν, Ὀδυ-
 σσεύς, ἀντὶ τοῦ ὑπεξῆλθεν ἐκ τῶν δάμνων, και-
 νότερον τῆτο φράσας καὶ ἀσυνήθως τοῖς ὕστε-
 ρον. Huc respexit, opinor, Hesychius:
 ὑποδύναι, ὑπεκδύναι. Ern.

Ver. 128. ὕλης] Vide ad Il. γ'. 151.

Ibid. πτόρῃον κλάσε] Ὁ δὲ πτόρῃος ἔοι-
 κε κλάδος εἶναι πλατύς τε καὶ ἐπιμήκης.
 Eustath.

Ver. 130. Βῆ δ' ἴμεν, ὥστε λέων ὀρεσίτρο-
 φος,] Fuerunt qui Ulyssem hoc in loco,
 viribus defectum procællaque pene ene-
 catum, leoni fero parum apte comparari
 crediderint. Eustathius vim similitudi-
 nis in eo consistere existimat, quod Ulys-

ses puellis, Nausicaæ comitibus, haud
 minus quam leo, terribilis apparuerit. Ὅτι
 τὸν Ὀδυσσεῖα γυμνὸν ὄντα, καὶ δυσπρόσιτον διὰ
 τῆτο φανῆναι μετὰ βλοσυρότητος μέλλοντα
 ταῖς κόραις, λείοντι παραβάλλει, εἰπὼν "Βῆ
 "δ' ἴμεν, ὥστε λέων" etc. Εἴτα δεικνύς ὡς
 ὁ πρὸς τὴν Ὀδυσσεῖα ἀνδρίαν ἡ παραβολή, ἀλ-
 λά πρὸς ἑκπληξιν, ἣν ἐξ αὐτῆς αἱ γυναῖκες
 ἔπαθον, ἐπάγει [ver. 137.] "Σμερδαλῖος δ'
 "αὐτῆσι φάνη," etc. Dna Dacier leoni eum
 ideo comparari arbitratur, quia audito
 puellarum strepitu, hominibusne mitibus
 an crudelibus occursurus esset ignarus, ex
 arbusto nudus animoque intrepido egre-
 deretur. Mihi in eo potius consistere vi-
 detur comparationis vis, tum quod Ulys-
 ses mari tumidus, totusque spuma fedat-
 us, leoni agresti ventis procellisque af-
 flicto, "Ὅστ' εἴς' ὕμενος καὶ ἀήμενος," simi-
 lis dicatur; tum quod necessitate coactus,
 [ver. 136.] ex arbusto puellis timidis sese
 nec opinato ostenderit; ipsisque (uti ob-
 servat Eustathius) fugam et terrorem haud
 minorem, quam leo ferus ovibus aut hin-
 nululis imbecilibus, incusserit.

- Μήλων πειρήσοντα καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν·
 135 “Ὡς Ὀδυσσεὺς κέρησιν εὐπλοκάμοισιν ἔμελλε
 Μίξεσθαι, γυμνὸς περ ἑὼν· χρεῖά γὰρ ἵκανε.
 Σμερδαλέος δ’ αὐτῇσι φάνη, κεκακωμένος ἄλμῃ·
 Τρέσσαν δ’ ἄλλυδις ἄλλη ἐπ’ ἠϊόνας προὔχοντας·
 Οἷη δ’ Ἀλκινόος θυγάτηρ μένε· τῇ γὰρ Ἀθήνη
 140 Θάρσος ἐνὶ φρεσὶ θῆκε, καὶ ἐκ δέος εἴλετο γυίων.
 Στῇ δ’ ἀντασχομένη· ὁ δὲ μερμήριζεν Ὀδυσσεύς,
 Ἥ γένων λίσσοιτο λαβὼν εὐώπιδα κέρην,

Pecudes tentaturum, etiam in densam domum ire :

135 Ita Ulysses puellis pulchris-comas erat

Congressurus, nudus licet esset; necessitas enim urgebat.

Horribilis autem ipsis apparuit, deturpatus salsugine :

Diffugerunt autem huc atque illuc per ripas prominentes :

Sola autem Alcinoi filia mansit; ei enim Minerva

140 Audaciam in mente indidit, et metum exemit e membris.

Stetit vero contra-expectans; deliberabat autem Ulysses,

An supplicaret genubus prehensis pulchræ-oculos puellæ :

136 μίξασθαι] F. A. 1. L. 137 σμερδαλέως] A. 2. 3. L. 138 Τρέσαν]

Edd. præter R.

Ibid. ἀλκί] Vide ad *Il.* ε'. 299.

Ibid. πεποιθώς,] Vide ad *Il.* β'. 314.
 et infra ad ζ'. 467.

Ver. 131. ἐν δὲ οἱ ὅσος Δαίεται] Scholia
 ex duobus MSS. Barnesio excerpta inter-
 pretantur, πυρὶ ὁμοῖος ἔχει. Similiterque
 ipse Barnesius; “Sensus,” (inquit,) “λίαν
Iliad. υ'. 435. 617. ψ'. 477.) ut sit sen-
 tentia, quomodo ad hunc locum exponit
Eustathius; Οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ αὐτῷ καίονται.
 Vide et ad *Il.* α'. 104. μ'. 466. τ'. 16. 17.
 et *Odyss.* δ'. 662. ubi similem fere loquen-
 di rationem usurpat Poëta.

Ver. 132. ἐπέρχεται,] *Al.* μετέρχεται.

Ver. 133. κίλεται δὲ ἰ γαστήρ,] *Virgil.*

quos improba ventris

Exegit cæcos rabies. — *Æn.* II. 356.

Suadet enim vesana fames. —

Æn. IX. 340. X. 724.

Ver. 135. “Ὡς Ὀδυσσεὺς κέρησιν” Ἐγραφε
 δὲ [ὁ Πολύγνωτος] καὶ πρὸς τῷ ποταμῷ, ταῖς
 ἡμῶ Ναυσικάα πλυνύσας ἐφιστάμενον Ὀδυσσεῖα

κατὰ τὰ αὐτὰ, καθὰ δὴ καὶ Ὅμηρος ἐποίησε.
Pausan. Attic. Lib. I. cap. 22.

Ver. 136. χρεῖά γὰρ ἵκανε.] Vide ad *Il.*
 κ'. 43.

Ver. 137. Σμερδαλέος δ’ αὐτῇσι φάνη,]
 “Ὅταν δὲ οἰκτρὰν ἢ φοβεράν — ὄψιν εἰσάγῃ,
 τῶν τε φωνηέντων ἢ τὰ κράτιστα θήσει, ἀλλὰ
 τῶν φοβοιδῶν, ἢ ἀφώνων τὰ δυσεκφοράτα
 λήψεται, καὶ καταπυκνώσει τούτοις τὰς συλ-
 λαβάς· οἳ ἐστὶ ταυτί.” “Σμερδαλέος δ’ αὐτῇσι
 “φάνη κεκακωμένος ἄλμῃ.” *Dionys. Ha-*
licarn. περὶ συνδέσεως, §. 16. Καὶ τὸ ὕφαι-
 μον δ’ ὅρῳ, διὰ τὸ πυρὶ εἰκέναι τὸ αἷμα,
 σμερδαλίον εἴρηται “Σμερδαλέος δ’ αὐτῇσι
 “φάνη κεκακωμένος ἄλμῃ,” ἤγουν ὕφαιμον
 βλίσπων, διὰ τὸ πυρὸς [ἄλμῃ] ἔχειν
 ὀφθαλμὸς, ἐκ τῆς ἁλός. *Porphyr. Quæst.*
Homeric. 9. *Clark.* φάνη h. l. simpliciter
 est erat, ut multis aliis locis, de quo vid.
Obs. Misc. Vol. I. p. 121. *Ern.*

Ibid. Σμερδαλέος] *Al.* Σμερδαλέως.

Ver. 138. ἐπ’ ἠϊόνας πρὸχέσας:] Ἡϊόνες
 δὲ πρὸχέσας, αἱ προκείμεναι· ἵνα καθ’ ὅν λό-
 γον προβλήτες πέτραι λίγονται, ὅταν καὶ αἰ-
 γιαλοὶ πρὸχόντες. *Eustath.*

Ver. 139. τῇ γὰρ Ἀθήνῃ Θάρσος ἐνὶ φρεσὶ
 θῆκε,] Vide infra ad ver. 199.

- "Η αὐτὰς ἐπέεσσιν ἀποσαδὰ μειλίχιοις
 Λίσσοιτ', εἰ δείξειε πόλιν, καὶ εἴματα δοίη.
 145 "Ὡς ἄρα οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
 Λίσσεσθαι ἐπέεσσιν ἀποσαδὰ μειλίχιοις,
 Μὴ οἱ γῆνα λαβόντι χολώσαιτο φρένα κέρη.
 Αὐτίκα μειλίχιον καὶ κερδαλέον φάτο μῦθον·
 Γενῆμαί σε, ἄνασσα· θεός νύ τις, ἢ βροτὸς ἐσσίς
 150. Εἰ μὲν τις θεὸς ἐσσί, τοῖ ἐρανὸν εὐρὺν ἔχῃσιν,
 Ἀρτέμιδί σε ἔγωγε, Διὸς κέρη μεγάλοιο,
 Εἰδὸς τε, μέγεδός τε, φυὴν τ', ἄγχιστα εἴσκω·

An ut-erat, verbis eminus-stans blandis

Precaretur, si ostenderet urbem, et vestes daret.

- 145 Sic sane ei deliberanti visum est satius esse,

Precari verbis eminus-stantem blandis,

Ne ei genua prehendenti irasceretur mente puella.

Protinus blandum et solertem dixit sermonem;

"Supplex te oro, o regina; deane aliqua, an mortalis es?

- 150 "Siquidem aliquā ex diis sis, qui latum cœlum incolunt,

"Dianæ te ego, Jovis filiæ magni,

"Formaque, staturaque, orisque habitu, quam-proxime assimilo:

145 αὐτως] Edd. præter L. 149 σε θεὰ, θεός] F. male.

Ver. 143. αὐτως] "Ἦγεν ἄτως ὡς ἔχει.
Eustath.

Ver. 145. "Ὡς ἄρα οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,] Vide infra ad κ'. 153.

Ver. 148. μειλίχιον καὶ κερδαλέον φάτο μῦθον] Ἰστέον δὲ ὅτι μειλίχιοι μὲν οἱ τῷ Ὀδυσσεύς λόγοι, διὰ τὸ ἐγκωμιαστικὸν εἶδος. Εἰώθαμεν γὰρ οἱ πολλοὶ, τοῖς εἰς ἡμᾶς αὐτὰς ἐπαίνοις χαίροντες μειλίσσισθαι. Κερδαλέον δὲ, διότι μικρὰ αἰτήσας, (δὸς γὰρ, φησι, ῥάκος [infra ver. 178.] καὶ ἄστυ δεῖξον,) κερδαίνει μεγάλα ἐκ τῆς βασιλικῆς παιδός, ὑπαρχθεῖσιν οἷς ἐπαίνεθαι, καὶ διακρινάσης τὸ δέον.
Eustath.

Ver. 149. θεός νύ τις, ἢ βροτὸς ἐσσί; — Ἀρτέμιδί σε ἔγωγε,] *Virgil.*

O (quam te memorem?) Virgo: namque haud tibi vultus

Mortalis, nec vox hominem sonat. O Dea certe:
 An Phœbi soror. ——— *Æn.* I. 331.

Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ δριμύτερον τῶν νοημάτων, ἐπίσθηδες προέταξε, τὴν πρὸς τὸ θεῖον δηλαδὴ σύγκρισιν κερδαλέωτατα καὶ τῷ ποιήσας, καὶ ἀρπάσας ἔτω τὴν τῆς κόρης γνώμην ὑπὲρ ἑαυτῷ. *Eustath.* Vide supra ad ver. 148.

Cæterum Vulgati hic legunt θεός νύ τις, ἢ βροτὸς ἐσσί sine interrogatione. Quod multo videtur languidius.

Ver. 154. Τριμάκαρες μὲν σοί γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,]

"Ὀλβιος ὅς ἐ' ἐφύτευε, καὶ ὀλβίη ἢ τίπει μήτηρ.

Musæus, Ἡρὰ καὶ Λεάνδρ. 138.

—— qui tanti talem genuere parentes?

Virgil. Æn. I. 610.

Similiter apud *Petronium*, in *Satyr.* "O "felicem — matrem tuam, quæ te talem "peperit."

Ver. 154. 158. Τριμάκαρες μὲν — Κεῖνος δ' αὖ περὶ κῆρι μακάρτατος] Ita in *Anthol.* VII. *Rufinus*:

Εὐδαίμων ὁ βλέπων σε, τριτόλβιος ὅστις ἀκούει
 Ἡμίθεος δ' ὁ φιλῶν, ἀθάνατος δ' ὁ συνών.

Ibid. et ver. 155. Τριμάκαρες] Vide supra ad ε'. 306. *Al.* Τρεῖς μάκαρες.

Ver. 155. 156. 157. μάλα πέ σφισι θυμὸς — ἰαίνεται, — Λευσσόντων] Σημειῶσαι δὲ καὶ τὸ, "σφίσι θυμὸς ἰαίνεται λευσσόντων," δοκῶν σολοικῶς ἔχειν, "λεύσσανσι γὰρ," ὡφελιν εἰπεῖν. "Ἐστὶ δὲ τοιούτων σχῆμα καὶ ἐν σοῖς

- Εἰ δέ τις ἐσὶ βροτῶν, τοὶ ἐπὶ χθονὶ ναιετάεσι,
 Τρισμακάρες μὲν σοί γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
 155 Τρισμακάρες δὲ κασίγνητοι· μάλα πᾶ σφισι θυμὸς
 Αἶεν εὐφροσύνησιν ἰαίνεται, εἴνεκα σείο,
 Λευσσόντων τοῖόνδε θάλος χορὸν εἰσοιχνεύσαν.
 Κεῖνος δ’ αὖ περὶ κῆρι μακάρτατος ἔζοχον ἄλλων,
 ’’Ος κέ σ’ ἐέδνοισι βρίσας οἰκόνδ’ ἀγάγηται.
 160 Οὐ γάρ πω τοιῆτον ἴδον βροτὸν ὀφθαλμοῖσιν,
 Οὐτ’ ἄνδρ’, ἔτε γυναῖκα· σέβας μ’ ἔχει εἰσορόωντα.
 Δῆλ’ αὖ δὴ ποτε τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῶ

- “ Sin aliqua sis hominum, qui super terram habitant,
 “ Ter-beati quidem tibi pater et veneranda mater,
 155 “ Ter-beati et fratres; valde nimirum ipsorum animus
 “ Semper lætitia perfunditur, tui gratia,
 “ Videntibus tale germen choream te ingredientem.
 “ Ille vero rursus animo felicissimus præter cæteros,
 “ Quicumque te sponsaliis præponderans, domum duxerit.
 160 “ Nondum enim talem vidi mortalem oculis,
 “ Neque virum, neque mulierem; admiratio me tenet aspicientem.
 “ In Delo equidem aliquando tale, Apollinis juxta aram,

154 μὲν] Male abest F. A. L. et 155 pro δὲ ponitur. 159 [ἰδνοισι] R.
 161 ἄνδρα] Edd. præter R.

κατὰ τὸν Κύκλωπα, ὅτε εἶπεν [infra ἰ. 216. 257.] “Ἥμιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ Διὸς
 “ σάντων φθόγγον βαρύν.” Καινοπεριπὶς γὰρ
 καὶ αὐτὸ, σόλοικον δὲ ἔκ ἄν. Eustath. Vi-
 de infra ad ψ. 205. 206. et ad Il. ζ. 141.

Ver. 156. ἰαίνεται.] Κρατῶν δὲ [τὸ θερ-
 μόν] τῷ ψυχρῷ, διάχυσιν παρέχει καὶ ἄλιαν
 τῷ σώματι μὲθ’ ἠδονῆς· ὅπερ “Ομηρος ἰαίνεσ-
 θαι κέκληκεν. Plutarch. de primo frigido.

Ver. 157. τοῖόνδε θάλος χορὸν εἰσοιχνεύ-
 σαν.] Vide infra ad λ. 90. 91. Eustathius
 quidem in dubium vocat, utrum vox εἰ-
 σοιχνεύσαν contracta sit ex εἰσοιχνεύσαν, an
 sit ipsa participium neutrius generis; sed
 minus recte. Alibi enim apud Poëtam
 occurrunt voces οἰχνίω, εἰσοιχνίω at οἰ-
 χνέω, εἰσοιχνέω, nusquam.

Ibid. et ver. 244. τοῖόνδε — τοῖόςδε] Vi-
 de ad Il. ν. 357.

Ver. 158. περὶ κῆρι μακάρτατος] Non
 animo felicissimus: quis sic loquitur? Sed
 longe felicissimus. Περὶ κῆρι est valde, max-
 ime, ut alio loco jam dictum. Hinc Eu-
 stath. tres ἐπιτάσεις hic esse dicit: Το περὶ

(κῆρι) τὸ μακάρτατος, καὶ τὸ ἔζοχον, πρὸς
 ἐνδείξιν πάντων πολλῆς μακαριότητος. Ern.

Ver. 159. ’’Ος κε σ’ ἐέδνοισι βρίσας] Edi-
 tio Wetsteniana istud ἐέδνοισι βρίσας vertit,
 “dote gravis.” Scholiastes autem ἐέδνοισι
 exponit, “Τοῖς πρὸ γάμου δώροις, μνήτρησι.”
 vocemque βρίσας interpretatur βαρήσας.
 Quæ quidem et ad sententiam potior
 videtur explicatio; et Isto sensu semper
 fere apud Poëtam usurpatur vox ἐέδνα.
 Notandum tamen vocem βρίδω nusquam
 alibi apud Poëtam sensu activo usurpari.
 Vide Iliad ν. 343. μ. 286. 346. ρ. 233.
 512. σ. 561. Odyss. ι. 216. τ. 112. Un-
 de verior fortasse sententiæ interpretatio
 quam hic affert Eustathius; Τὸ δὲ, “βρί-
 σης” (inquit) ἀντὶ τῷ νικήσας ἔδνων πλῆ-
 θει τὰς ἄλλας μνηστῆρας διὰ τὸ τῆς κόρης δη-
 λαδὴ περιμάχοντο. Καὶ ἔστιν ἡ μεταφορὰ, ἐκ
 τῶν σταθμιζομένων ῥοπῶν. Cæterum Scholia
 ex MS. Aloysii excerpta apud Barnesium,
 vocem βρίσας hic a βρίζω deductam vo-
 lunt; sed male omnino, et ad sensum,
 et ad prosodiam. Vide ad Il. α. 140. et

Φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα·

(Ἦλθον γὰρ κα̃κεῖσε, πολὺς δέ μοι ἔσπετο λαὸς
165 Τὴν ὁδὸν, ἣ δὴ ἔμελλεν ἐμοὶ κακὰ κήδε' ἔσεσθαι.)

"Ὡς δ' αὐτως καὶ κεῖνο ἰδὼν, ἐτεθῆπεν αὖτις
Δὴν· ἐπεὶ ἔπω τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης·

"Ὡς σε, γύναι, ἄγαμαί τε, τέθηπά τε, δεϊδιά τ' αἰνῶς
Γένων ἄψασθαι· χαλεπὸν δέ με πένθος ἰκάνει.

170 Χθιζὸς ἔεικος ᾧ φύγον ἡματι οἶνοπα πόντον·
Τόφρα δέ μ' αἰεὶ κῦμα φόρει κραιπναί τε δύελλαι
Νήσεσ' ἀπ' Ὀγυγίης· νῦν δ' ἐνθάδε κάββαλε δαίμων,
"Ὀφρ' ἔτι περ καὶ τῇδε πάθω κακόν· ἔ γάρ οἱ ἴω

" *Palmæ recens germen succrescens vidi:*

" (*Profectus enim eram et illuc, multus autem me sequebatur populus*

165 *In ea profectione, quæ demum erat mihi malum damnum futura.)*

" *Utque similiter et illud conspicatus, obstupui animo*

" *Diu: quandoquidem nunquam tale succrevit lignum e terra:*

" *Ita te mulier, admiror, obstupeo, et vereor admodum*

" *Genua prehendere: gravis autem me dolor occupat.*

170 *Hæc vigesimo effugi die nigrum pontum:*

" *Eousque vero me perpetuo fluctus ferebat, et celeres procellæ*

" *Insula ab Ogygia: nunc vero me huc appulit deus,*

" *Ut adhuc fortasse et hic patiar malum; non enim puto*

164 ἔπλετο λαὸς] Eæd.

η'. 343. *Clark.* Sed nec sponsaliis præponderans probem. Mihi huic loco aptior videtur significatio copię, quæ isti verbo inest. Βρίθειν est γέμειν· deinde, ab copia gravem esse passive et active. Ita sensus: quicumque donis largior, aut munerum copia. *Ern.*

Ibid. ἰδῶν] Vide ad *Il.* v. 382.

Ver. 162. Δῆλ' ἡ δὴ ποτε τοῖον] "Quod "Homerus Ulyxes Deli se proceram et "teneram palmam vidisse dixit, hodie "monstrant eandem." *Cic. De legibus*, lib. i. sub initio. "Nec non palma Deli "ab ejusdem dei [*Apollinis*] ætate con-"spicitur." *Plin. Nat. Hist.* Lib. XVI. cap. 44. "Ὁ δὲ πολυφρονότατος πάντων τῶν ποιητῶν Ὅμηρος, ὅταν μὲν ᾤραν ὄψιν εὐ-μόρφον, καὶ κάλλος ἡδονῆς παγωγὸν ἐπιθεῖ-ασθαι βέλῃται, τῶν τε φωνήντων τοῖς κρα-τίστοις χρῆσεται, καὶ τῶν ἡμιφώνων τοῖς μα-λακωτάτοις, καὶ ἔκαταπικνώσει τοῖς ἀφώνοις τὰς συλλαβάς, ἔδδ' συγκόψει τὸς ἥχους, παρα-τιθεῖς ἀλλήλοις τὰ δυσέκφορα, πρᾶξιαν δέ τι-

να ποιήσει τὴν ἀρμονίαν τῶν γραμμάτων, καὶ ῥέυσαν ἀλύπῳς διὰ τῆς ἀκοῆς ὡς ἔχει ταυτί· — "Δῆλ' ἡ δὴ ποτε τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ "βωμῷ, Φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόη-"σα." *Dionys. Halicarn.* περὶ συνθέσεως, §. 16. "Ἐς καὶ παρ' αὐτῷ [*Ὁμήρῳ*] πολλὰ φυτὰ τερπνότερα ἀκῆσαι τῶν ὁρῶμένων· "Δή- "λ' ἡ δὴ ποτε τοῖον etc." Καὶ ἡ δεινότης τῆς Καλυψίδος νήσος· καὶ τῆς Κίρκης σπήλαια· καὶ ὁ Ἀλκινόος κῆπος. Εὖ ἴσθι, τέττων ἔδδ' ὄψιν τερπνότερον. *Julian. Imperat. Misopog.*

Ibid. παρὰ βωμῷ] *Casaubonus*, in annotationibus ad *Athenæi* lib. XIV. cap. 9. citat περὶ βωμῷ. *Julianus* autem, loco jam supra citato, legit, aut memoriter citat, παρὰ βωμῷ.

Ver. 163. Φοίνικος νέον ἔρνος] Τὸν ἀνατι-δέντα λέγει φοίνικα τῇ Λητοί, ἣ ἐφαψαμένη ἀπικύησεν. *Schol.*

"Ἐνθα πρωτόγονός τε φοῖνιξ,

Δάφνα δ' ἱερὸς ἄνεσχε

Πτόθεος Λατοῦ φίλα

Ἰδῶν δ' ἀγαλμα δίας.

Euripid. Hecub. ver. 458.

- Παύσεσθ’· ἄλλ’ ἔτι πολλὰ θεοὶ τελέεσσι πάροιδεν.
 175 Ἀλλὰ, ἄνασθ’, ἐλέαιρε, σὲ γὰρ κακὰ πολλὰ μογήσας
 Ἐς πρώτην ἰκόμεν’ τῶν δ’ ἄλλων ἕτινα οἶδα
 Ἀνδρώπων, οἳ τήνδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσιν.
 Ἄστυ δέ μοι δεῖξον, δὸς δὲ ῥάκος ἀμφιβαλέσθαι,
 Εἴ τι περ εἴλυμα σπεύρων ἔχεις ἐνθάδ’ ἴσσαι.
 180 Σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν, ὅσα φρεσὶ σῇσι μενοινᾶς,
 Ἄνδρα τε καὶ οἶκον, καὶ ὁμοφροσύνην ὀπάσειαν
 Ἑσθλήν· ἔ μὲν γὰρ τῷ γε κρείσσον καὶ ἄρειον,
 Ἦ ὅθ’ ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχῃτον
 Ἀνὴρ ἠδὲ γυνή· πόλλ’ ἄλγεα δυσμενέεσσι,

“ Cessaturos ; sed adhuc multa dii efficient prius.

175 “ Verum, regina, miserere, te enim mala multa passus

“ Primam accessi; cæterorum autem neminem novi

“ Hominum, qui hanc urbem et terram incolunt.

“ Urbem vero mihi ostende, daque pannum ad me circumcingendum,

“ Si quod fortasse involucrem pannorum habes huc profecta.

180 “ Tibi vero dii tanta dent, quanta animo tuo concupiscis;

“ Maritumque et familiam, et concordiam præbeant

“ Bonam : non enim hoc quicquam præstantius et melius,

“ Quam cum concordēs consiliis rem-familiarem administrent

“ Vir atque conjux : multi dolores malevolis,

178 δὸς δέ μοι ῥάκος] Edd. omnes, quod tamen versum perimit. *Eustathius* autem habet, ut nunc editur. 179 ἔσχεις] *R. Eust.*

Φοῖβε ἄναξ, ὅτε μὲν σε θεὰ τέκε πότνια Λητώ,

Φοῖνικος ῥαδιῆς χερσὶν ἔστα-ψαμένῃ.

Theognid. Gnom. ver. 5.

Ver. 164. Ἦλθον γὰρ καὶ κίψει, πολλὺς δέ μοι Πιθανῶς ἐμφαίνει τινὰ τῶν ἐπιφανῶν, ἵνα μὴ φορτηγὸς, ἢ καπηλάτης εἶναι δόξῃ. *Schol.*

Ver. 165. ἦ δὲ ἔμελλεν] Ita Vulgati. Sed legendum potius crediderim, ἦ δή· ut sit, “ Qua demum erant mihi mali casus “ futuri.”

Ver. 168. τέθηκά τε, δεῖδά τ’] Similiterque ver. 265. Εἰρύναται. Vide ad *Il. α’. 37. et γ’. 736.*

Ver. 174. Παύσεσθ’] Apud *Eustathium* in commentario, Παύσασθ’.

Ver. 178. Ἄστυ δέ μοι δεῖξον, δὸς δὲ ῥάκος] Vide supra ad ver. 148.

Ver. 180. Σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν, ὅσα φρεσὶ] *Virgil.*

ii tibi ———

Præmia digna ferant. ——— *Æn. I. 607. 609.*

Dii dent tibi omnes quæ velis.

Plaut. Pænul. Act. V. Scen. II. ver. 95.

Et iterum, *Stichus, Act. III. Scen. II. ver. 15.*

———— Dii dent quæ velis.

Συνετῶς ὁ Ὀδυσσεὺς ταῦτα συνεύχεται, ἃ μόνα διὰ φροντίδος οἴεται εἶναι. *Schol.*

Ver. 182. οὐ μὲν γὰρ τῷ γε κρείσσον καὶ ἄρειον, Ἦ ὅθ’ ὁμοφρονέοντε]

Ἦπες μεγίστη γίγνεται σωτηρία,

Ὅταν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοστατῇ.

Euripid. Medea, ver. 14.

———— τί γὰρ ἡδύτερον καὶ ἄρειον,

Ἦ ὅταν ἀνδρὶ γυνὴ φρονέη φίλα γήραος ἄχει,

Καὶ πόσις ἢ ἀλόχῳ, μὴδ’ ἐμπόση ἀνδρὶ κα- νεικος.

Phocylides, ver. 184.

Οὔτε γὰρ ἡδοναὶ μείζονες ἀπ’ ἄλλων, ἔτε χρεῖ- αι συνεχέστεραι πρὸς ἄλλους, ἔτε φιλίας τὸ κα- λὸν ἐτέρας ἐνδοξόν ἔτω καὶ ζηλωτόν, “ Ὡς ὅθ’

- 185 Χάρματα δ' εὐμενέτησι· μάλισα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί.
 Τὸν δ' αὖ Νausικία λευκώλενος ἀντίον ἦυδα·
 Ξεῖν', ἐπεὶ ἔτε κακῶ, ἔτ' ἄφρονι φωτὶ ἔοικας,
 Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει ὄλβον Ὀλύμπιος ἀνδρώποισιν,
 Ἑσθλοῖς, ἡδὲ κακοῖσιν, ὅπως ἐδέλῃσιν, ἐκάσῳ·
- 190 Καί πᾶ σοι τάδ' ἔδωκε, σὲ δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμψης.
 Νῦν δ', ἐπεὶ ἡμετέρην τε πόλιν καὶ γαῖαν ἰκάνεις,
 Οὐτ' ἔν ἐσθλῆτος δευήσεαι, ἔτε τευ ἄλλῃς,
 ὦν ἐπέοιχ' ἰκέτην ταλαπείριον ἀντιάσαντα.
 Ἄστυ δέ τοι δεῖξω, ἐρέω δέ τοι ἔνομα λαῶν.
- 195 Φαίηκες μὲν τήνδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσιν·
 Εἰμὶ δ' ἐγὼ θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,

185 "Gaudia autem benevolis; maxime vero sentiunt et ipsi."

Hunc autem rursus Nausicaa ulnas-candida contra allocuta est;

"Hospes, quandoquidem neque ignavo, nec stulto viro similis-es,

"Jupiter autem ipse distribuit felicitatem Olympius hominibus,

"Bonis atque malis, prout voluerit, unicuique;

190 "Et nimirum tibi isthæc dedit, te autem oportet pati omnino.

"Nunc vero, quum ad nostram et urbem et terram venis,

"Neque vestium indigebis, neque cujusquam alius rei,

"Quarum decet supplicem miserum compotem-factum-esse.

"Urbem autem tibi ostendam, ut dicam nomen populorum.

195 "Phæaces hanc urbem, et terram habitant:

"Sum autem ego filia magnanimi Alcinoi;

185 μάλισα δ' ἔκλυον] R. Eustath. 190 τάγ'] R. Eust.

"ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχοντες Ἀνὴρ ἡδὲ
 "γυνή." Plutarch. Ἑρωτικὸς, sub fine.
 Κἀνταῦθα ἔν, ὡς δῆλον, τὴν πρὸς ἀλλήλων ἀν-
 δρῶς τε καὶ γυναικὸς ὁμόνοιαν ἐπαινεῖ ὁ Ποιη-
 τῆς, ἢ τὴν γὰρ μὴν ἀμφὶ τὰς θεραπείας τὰς
 μοχθηρὰς, ἀλλὰ τὴν νῦν τε καὶ φρονήσει δικαί-
 ως συνηλασμένην. Τὸ γὰρ νοήμασιν ἔχειν
 τὸν οἶκον, τῷτο δηλοῖ. Aristot. περὶ Οἰκονο-
 μικῆς, lib. I. haud longe a fine. Vide et
 Hieroclis Fragmentum περὶ Γάμου.

Ver. 185. οἶκον ἔχοντες] Apud Hieroclem,
 loco jam citato, οἶκί' ἔχοντες.

Ver. 185. μάλισα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί.] Τῆς
 πρὸς ἀλλήλους εὐνοίας αἰσθάνονται καὶ ἀπο-
 λαύουσιν. Schol. Eustathius autem exponit
 ἑτάκῃσιν ἐγένοντο.

Ver. 189. Ἑσθλοῖς, ἡδὲ κακοῖσιν.] Ἰστέον δὲ
 ὅτι τὸ, "ἑσθλοῖς ἡδὲ κακοῖς," οἱ μὲν ἐπὶ ἀν-
 δρώπων νοῦσι τῶν ὀλβιζομένων οἱ δὲ ὑδέτερα

ταῦτα ὀνόματα ἐκδέχονται, λέγοντες, ὅτι νί-
 μαι ὄλβον θεὸς ἐν τε ἑσθλοῖς παράγμασι, καὶ
 ἐν κακοῖς. Eustath. Quæ posterior, uti et
 ipse deinceps annotat Eustathius, mira
 admodum et inficeta accipiendi ratio.

Ver. 190. τάδ'] Al. τάγ'.

Ver. 192. οὖν] Ut petiisti.

Ver. 195. ταλαπείριον] Τὸν πῶρρωθεν ἐλη-
 λυθότα· ἢ τὸν ταλαίπωρον. Schol. Priorem
 interpretationem amplectitur Dna Dacier.
 At posteriori sensu usurpari videtur hæc
 vox infra ν'. 24. alioqui enim ibi ταυτο-
 λόγον erit proxime sequens, "Τηλόθεν ἐξ
 "ἀπίης γαίης."

Ibid. ἀντιάσαντα.] Editio Wetsteniana,
 quacum facit et Barnesius, vertit "occur-
 "rentem." Ego hoc in loco potius verten-
 dum crediderim "compotem factum." Vi-
 de ad Il. μ'. 356. et ν'. 215. Cæterum de

Τῷ δ’ ἐκ Φαιήκων ἔχεται κάρτος τε, βίη τε.

Ἦ ῥα, καὶ ἀμφίπολοισιν εὐπλοκάμοισι κέλευσε·

Στῆτέ μοι, ἀμφίπολοι· πόσε φεύγετε, φῶτα ἰδῆσαι;

200 Ἦ μήπερ τινὰ δυσμενέων φάσθ’ ἔμμεναι ἀνδρῶν;

Οὐκ ἔσθ’ ἔτος ἀνὴρ διερὸς βροτὸς, ἐδὲ γένηται,

Ὅς κεν Φαιήκων ἀνδρῶν ἐς γαῖαν ἵκηται,

Δηϊοτῆτα φέρων· μάλα γὰρ φίλοι ἀθανάτοισιν.

Οἰέομεν δ’ ἀπάνευθε, πολυκλύσῳ ἐνὶ πόντῳ,

205 Ἔσχατοι, ἐδέ τις ἄμμι βροτῶν ἐπιμίσγεται ἄλλος.

Ἄλλ’ ὅδε τις δύσηνος ἀλώμενος ἐνθάδ’ ἰκάνει,

Τὸν νῦν χρὴ κομέειν· πρὸς γὰρ Διὸς εἰσιν ἅπαντες

Ξεινοὶ τε, πτωχοὶ τε· δόσις δ’ ὀλίγη τε, φίλη τε.

“ Ex quo utique Phæacum pendet et imperium, et potentia.”

Dixit sane, et ancillis comas-pulchris imperavit;

“ Sistite mihi gradum, ancillæ: quo fugitis, virum conspiciatæ?”

200 “ An scilicet aliquem hostilium putatis esse virorum?”

“ Non est ille vir vivus homo, neque nascetur,

“ Qui Phæacum in terram veniat,

“ Hostilia inferens: valde enim cari *ii* immortalibus.

“ Habitamus autem seorsum undoso in mari

205 “ Extremi, neque quisquam nobiscum mortalium commercium-habet alius.

“ Sed hic aliquis infelix errans huc venit,

“ Quem nunc oportet curare: a Jove enim sunt omnes

“ Hospitesque et egeni; donum autem etiam exiguum, et gratum est.

205 ἀνδρώποισι] Edd. præter R. male. 205 βροτὸς] Edd. præter R. ferri potest: sed βροτῶν melius puto.

prosodia vocis, ἀντιάσαντα, vide ad Il. α’. 67. Clark. Ἀντιάσαντα est pro ἀντιάσαι, quod est potiri. Verbum *ἔοικε* amat participia pro infinitivis. Ern.

Ver. 195. Φαίηκες μὲν] Ὅτι διήγημα ἐν ταῦθα σύντομον τὸ, “ Φαίηκες μὲν τήνδε πόλιν etc.” Eustath.

Ver. 199. Στῆτέ μοι, ἀμφίπολοι] Ὅτι ἐκ φαίνων ὁ Παιήτης πᾶς ἡ Ἀθηνᾶ ἐλέχθη θάρσος ἐμβαλεῖν τῇ Ναυσικάῳ, ὥς τε μῖναι φαίνεντος τῷ Ὀδυσσεῖ καὶ δηλῶν ὥς κατὰ σύνεσιν γενέσθαι τῷτο φαίνεται, καὶ ἐλέχθη, πλάττει τὴν κόρη θάρρυνσαν καὶ τὸς ἀμφίπολους, ὥς μήκετι φεύγειν ἀλογίῳ, ἀλλὰ σῆναι, οἷα μὴδεν τι καὶνὸν ἰδέσθαι, ἀλλὰ ἀπλῶς ἀνδρωπον, καὶ αὐτὸν δύσηνον, ἀλήτην, κομίδης ἄξιον. Φησὶ γὰρ “ Στῆτέ μοι, ἀμφίπολοι,” etc. Eustath. Vide supra ad ver. 139.

Ver. 201. διερὸς βροτὸς,] Schol. Ζῶν, ἐρ-
ραμμένος, [Al. ἐρρωμένος,] καὶ ἱκμάδος μετέ-
χων· τὴν μὲν γὰρ ζωὴν ὑγρότης καὶ θερμα-
σία συνέχει, τὸν δὲ θάνατον ψυχρότης καὶ
ξηρασία. Clark. Similia habet Hesych. in
dieròs: ὑγρὸς γὰρ, inquit, ὁ ζῶν, ὁ δὲ νεκρὸς
ἀλίβας, i. e. siccus, aridus: unde et ἀλίβας
apud eundem νεκρός. Ern.

Ver. 204. Οἰέομεν δ’ ἀπάνευθε,] Vide Strabonem, Geograph. lib. I. pag. 46. al. 26.

Ver. 205. βροτῶν] Al. βροτός.

Ver. 207. πρὸς γὰρ Διὸς εἰσιν ἅπαντες
Ξεινοὶ τε, πτωχοὶ τε:] Ὑπὸ γὰρ τῇ Διὸς
ἐποταπεινούνται καὶ ξεῖνοι καὶ πτωχοί. Schol.

Καὶ Διὸς, ὃς ξεῖνους ἱκέτας τε χεῖρ’ ὑπερείσχει.
Apollon. Rh. III. 985

- ‘Αλλὰ δότ’, ἀμφίπολοι, ξείνῳ βρῶσίν τε, πόσιν τε·
 210 Λέσατε δ’ ἐν ποταμῷ, ὅθ’ ἐπὶ σκέπας ἔς’ ἀνέμοιο.
 “Ὡς ἔφαθ’· αἱ δ’ ἔσαν τε καὶ ἀλλήλησι κέλευσαν·
 Κάδδ’ ἄρ’ Ὀδυσσῇ εἶσαν ἐπὶ σκέπας, ὥς ἐκέλευσε
 Ναυσικάα, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο·
 Πὰρ δ’ ἄρα οἱ φᾶρός τε, χιτῶνά τε, εἵματ’, ἔθηκαν·
 215 Δῶκαν δὲ χρυσήν ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον,
 Ἦνωγον δ’ ἄρα μιν λῆσθαι ποταμοῖο ῥοῇσι.
 Δή ῥα τότε ἀμφιπόλοισι μετηύδα δῖος Ὀδυσσεύς·
 ‘Αμφίπολοι, σῆθ’ ἔτω ἀπόπροθεν, ὅφρ’ ἐγὼ αὐτὸς
 Ἀλμην ὁμοῖν ἀπολέσομαι, ἀμφὶ δ’ ἑλαίῳ
 220 Χρίσσομαι ἢ γὰρ δηρὸν ἀπὸ χροός ἐσιν ἀλοιφή.

“ Verum date, ancillæ, hospiti cibumque et potum;

210 “ Et lavate in fluvio, ubi receptus est a vento.”

Sic dixit: illæ vero steterunt, et se-invicem hortatæ sunt:

Ulyssem autem collocarunt sub umbraculo, quemadmodum jusserat
 Nausicaa, filia magnanimi Alcinoi:

Eique pallium, et tunicam, vestes, apposuerunt:

215 Dederunt porro ei aurea in ampulla liquidum oleum,

Jusseruntque dein ipsum lavare se in fluvii fluente.

Ac tum ancillas allocutus est nobilis Ulysses;

“ Ancillæ, state ita eminus, dum ego ipse

“ Salsuginem ab humeris abluam, circumque oleo—

220 “ Ungam-me; jam enim diu a corpore abest unctio.

211 ἔσαντο] R. ἀλλήλοισι] Edd. præter R. κέλευον] R. 212 Ὀδυσσεύ] R.

215 δῶκαν δὲ οἱ] F. A. L. χρυσείῃ] R. at Eustath. χρυσή.

Ver. 208. δόσις δ’ ὀλίγη τε, φίλη τε.] Ὀλίγη μὲν τῷ δίδόντι, φίλη δὲ τῷ λαμβάνοντι· ἢ γὰρ ἔνδεια, καὶ τὸ ὀλίγον φίλον ἡγείται.
 Schol. Vid. ad *Il.* α’. 167.

“ Ἡ μεγάλη χάρις
 Δάσῃ ἔν ὀλίγῳ πάντα δὲ τιμᾶντο τὰ πὰρ φίλων.
Theocrit. XXVIII. 24.

“ Ἀπαν διδόμενον δῶρον, εἰ καὶ μικρὸν ἦ,
 Μέγιστόν ἐστιν, εἰ μὲν εὐνοίας διδῶς.

Philem. apud *Stob.*

Ver. 210. Λέσατε δ’] *Al.* Λάσατέ τ’.
Clark. Non lavate ipsum: turpe hoc: et ipse se lavat, ver. 219. nec vult præsentibus ipsis lavari. Sensus est: Facite ut lavari possit: suppeditando oleo, et locum ostendendo. *Ern.*

Ver. 211. αἱ δ’ ἔσαν τε καὶ ἀλλήλησι κέ-

λευσαν] Ita edidit *Barnesius*. *Vulgg.* καὶ ἀλλήλοισι κέλευσαν. *Al.* αἱ δ’ ἔσαντο καὶ ἀλλήλησι κέλευον. Quæ forte et verior lectio. Vide ad *Il.* ν’. 84. *Clark.* Hæc lectio, quæ verior videtur *Clarkio*, est ed. *Rom. Ern.*

Ver. 212. 214. ἄρα] *Ul.* jusserat *Nausicaa*—

Ibid. Ὀδυσσῇ εἶσαν] *Al.* Ὀδυσσῇ εἶσαν.

Ver. 215. χρυσήν] Ita edidit *Barnesius*; ut pronuncietur scilicet χρυσῇ. *Al.* χρυσεῖν. Quod verum perimit. Vide supra ad ver. 79. *Clark.* Χρυσήν est vitium operarum in ed. *Rom.* quod in recentiores quasdam fluxit, ut *Schrevelianam. Ern.*

Ver. 216. ἄρα] *Deinde.*

Ver. 219. 220. 221. 227. 228. ἀπολέ-

Ἄντην δ’ ἐκ ἂν ἔγωγε λοέσσομαι· αἰδέομαι γὰρ
Γυμῶσθαι, κέρησιν ἐϋπλοκάμοισι μετελθάν.

’Ὡς ἔφαθ’· αἱ δ’ ἀπάνευθεν ἴσαν, εἶπον δ’ ἄρα κέρη.

Αὐτὰρ ὁ ἐκ ποταμῷ χροῖα νίζετο δῖος Ὀδυσσεύς

225 Ἄλμην, ἣ οἱ νῶτα καὶ εὐρέας ἄμπεχεν ὤμους·

Ἐκ κεφαλῆς δ’ ἔσμηχεν ἄλός χνόον ἀτρυγέτοιο.

Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα λοέσσατο καὶ λίπ’ ἄλειψεν,

Ἀμφὶ δὲ εἵματα ἔσσαθ’, ἃ οἱ πόρρ’ παρθένης ἀδμῆς·

Τὸν μὲν Ἀθηναίη θῆκεν, Διὸς ἐκγεγαυῖα,

230 Μείζονά τ’ εἰσιδέειν καὶ πάσσονα· κάδ’ δὲ κάρητος

Οὔλας ἦκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας.

’Ὡς δ’ ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνῆρ

“Coram vero haud ego lavero; vereor enim

“Nudari, inter puellas comas-pulchras versans.”

Sic dixit; illæ vero secesserunt, narraruntque puellæ.

At ex flumine a corpore lavabat nobilis Ulysses

225 Salsuginem, quæ ei terga et latos obtexit humeros:

E capite etiam eluebat maris sordes indomiti.

Cæterum postquam omnem lavasset-se, et oleo unxisset,

Vestesque induisset, quas ei præbuerat virgo indomita;

Illum quidem Minerva reddidit, ex-Jove-nata,

250 Majoremque aspectu, et crassiorem: a capite vero

Crispas demisit comas, hyacinthino flori similes.

Quemadmodum autem cum quis aurum circumfundat argento vir

218 ἔπως] R. 220 χρίσομαι] Edd. vett. Eustath. vid. et ad 96. 228

εἴμαθ’] Edd. præter R.

σομαι, — Χρίσομαι — λοέσσομαι — λοέσσα-
το — ἔσσαθ’,] Vide supra ad ε’. 491. Et
infra ad ι’. 296. Clark. Scribendum de
consensu edd. vett. χρίσομαι. Mirandum
videatur, cur Clarkius hic rationis suæ obli-
tus sit. Sed libros veteres non inespexit
ipse, et a Barnesio hic non admoneba-
tur, qui hic nihil ex edd. vett. notavit.
Ern.

Ver. 224. 226. Αὐτὰρ ὁ ἐκ ποταμῷ χροῖα
νίζετο — Ἐκ κεφαλῆς δ’ ἔσμηχεν ἄλός χνόον]
Ὀδυσσεὺς μετὰ τὸ ναυάγιον — καταβάς —
εἰς τὸν ποταμὸν, “Ἐκ κεφαλῆς ἔσμηχεν ἄλός
“χνόον” ὑπερφυῶς τῷ ποιητῇ τὸ γινόμενον
συνισσώμενος. “Ὅταν γὰρ ἐκ τῆς θαλάσσης
ἀναδύντες ἐν τῷ ἡλίῳ εἴωσι, τὸ λεπτότατον
καὶ κρυφτότατον τῆς ὑγρασίας ἢ θερμότης διε-
φύρῃσι· τὸ δὲ ἄλμυρον αὐτὸ καὶ τραχὺ κατα-

λειφθὲν ἐφίεσται, καὶ παραμένει τοῖς σώμασιν
ἀλώδης ἐπίπαγος, μεχρὶ ἂν αὐτὸ ποτίμῳ, καὶ
γλυκείᾳ κατακλύσῃσι. Plutarch. Symposiac.
Lib. I. Probl. 9.

Ver. 226. ἄλός χνόον] Τὸ λεπτότατον
τῆς θαλάσσης· ἢ τὴν ἀκαθαρσίαν. Schol.

Ibid. ἀτρυγέτοιο.] Vide ad II. α’. 316.

Ver. 229. Τὸν μὲν Ἀθηναίη] Virgil.

————— namque ipsa decoram
Cæsariem nato genitrix, lumenque juventæ
Purpureum, et lætos oculis afflarat honores.

Æn. I. 593.

Clark. Jensus in Observ. in stilo Homer.
p. 295. a Virgilio superatum Homerum
judicat. Ern.

Ver. 231. Οὔλας ἦκε κόμας,] Οὔλαι δὲ
κόμαι, αἱ συνστραμμέναι. Eustath.

- Ἰδρις, ὃν Ἡφαιστος δέδραεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 Τέχνην παντοίην, χαρίζεντα δὲ ἔργα τελείει·
 235 Ὡς ἄρα τῷ κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις.
 Ἔζετ' ἔπειτ', ἀπάνευθε κίων, ἐπὶ Δῖνα θαλάσσης,
 Κάλλει καὶ χάρισι σίλβων· θηεῖτο δὲ κέρη·
 Δή ῥα τότ' ἀμφιπόλοισιν ἔϋπλοκάμοισι μετηύδα·
 Κλυτὲ μοι, ἀμφίπολοι, λευκώλενοι, ὄφρα τι εἴπω·
 240 Οὐ πάντων ἀέκητι θεῶν, οἳ ὄλυμπον ἔχουσιν,
 Φαιήκεσσ' ὅδ' ἀνὴρ ἐπιμίσγεται ἀντιθέοισι.
 Πρὸςθεν μὲν γὰρ δή μοι ἀεικέλιος δόατ' εἶναι,
 Νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικε, τοῖ ἔρανον εὐρὺν ἔχουσιν.
 Αἱ γὰρ ἐμοὶ τοῖόςδε πόσις κεκλημένος εἴη
 245 Ἐνθάδε ναιετάων, καὶ οἳ ἄδοι αὐτόφθι μίμνενιν.

Solers, quem Vulcanus docuerit et Pallas Minerva

Artem omniferam; pulchra vero is opera perficit:

235 Sic huic affudit gratiam capitique et humeris.

Considebat is deinde, seorsum profectus, ad littus maris,

Pulchritudine et gratia resplendens; admirabatur autem puella:

Ac tunc ancillas comis-pulchras allocuta est;

“Audite me, ancillæ, candidæ-ulnas, ut aliquid dicam:

240 “Non omnibus invitis diis, qui cælum tenent,

“Ad Phæacas hic vir pervenit diis-similes.

“Antea quidem mihi indecorus videbatur esse,

“Nunc vero diis similis-est, qui cælum latum habitant.

“Utinam mihi talis maritus vocatus esset

245 “Hic habitans, et ipsi placeret hic manere.

235 κατέχευεν] Eæd. [238 ἀμφιπόλοις] F. 240 ἀέκητοι] A. 2. 3. L.

242 δέατ' εἶναι] A. L. at Fl. R. δόατ'. 245 ἄδοι] Edd. omnes et Eustath.

Ibid. ὑάκινθον ἀνθὶ ὀμοίας. “Ὅ ἐστι με-
 λαίνας, κατὰ τὸν ὑάκινθον τὸ ἀνθος. Eustath.

Ver. 252. Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν] Virgil.

Quale manus addunt ebori decus, aut ubi flavo
 Argentum Pariusve lapis circumdatur auro.

Æn. I. 596.

Ver. 255. ἄρα] Ut dictum est.

Ver. 240. πάντων ἀέκητι θεῶν,] Αἱ πάν-
 τως ἀέκητι θεῶν.

Ver. 242. δόατ'] Ita Vulgati. Barne-
 sius vocem hanc ἀπαξ λεγομένην ex δόασατο
 contractam existimat; nec male. Vide
 ad Il. 8. 525. Eustathius autem, et Scho-
 lia MS. Aloysii Editionumque nonnulla-

rum, (notante Barnesio) δέατο hic legunt.
 Κεῖται δ' ἐν τῷ τόπῳ τάτῳ καὶ τὸ δέατο,
 ἀντὶ τοῦ ἰδοῦναι. Eustath. Clark. Sic le-
 git etiam auctor Etym. M. in δέαται p.
 252. 36. ἀεικέλιος δέατο εἶναι, ubi vid. de
 derivatione ejus. Hesychius quoque sic
 legisse videtur. Nam non habet δόατο,
 sed tamen δέαται. Add. Var. Lect. Cæ-
 terum nec Barnesius, nec Clarkius Eusta-
 thium recte inspexere. In versu ipso Eu-
 stathii Comm. habet ἰδοῦναι ἀεικέλιος ἰδοῦναι
 εἶναι, p. 1561. 29. at infra sunt verba a
 Clarkio allata, quibus subjicit, hoc ver-
 bum δέατο prosaicis esse inusitatum. De

’Αλλὰ δότ’, ἀμφίπολοι, ξείνω βρῶσίν τε, πόσιν τε.

“Ὡς ἔφαθ’· αἱ δ’ ἄρα τῆς μάλα μὲν κλύον, ἡδὲ πί-
Πὰρ δ’ ἄρ’ Ὀδυσσῆϊ θέσσαν βρῶσίν τε, πόσιν τε. [θοντο·
Ἦτοι ὁ πῖνε καὶ ἦσθε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς

250 Ἀρπαλέως, δηρὸν γὰρ ἐδητύος ἦεν ἄпасος.

Αὐτὰρ Ναυσικάα λευκώλενος ἄλλ’ ἐνόησεν·
Εἴματ’ ἄρα πτύξασα τίθει καλῆς ἐπ’ ἀπήνης,
Ζεῦξεν δ’ ἡμίονος κρατερώνυχας· ἂν δ’ ἔβη αὐτή·
“Ὤτρυνεν δ’ Ὀδυσῆα, ἔπος τ’ ἔφατ’, ἐκ τ’ ὀνόμαζε·

255 “Ὀρσεο δὴ νῦν, ξεῖνε, πόλινδ’ ἴμεν, ὄφρα σε πέμψω
Πατρὸς ἐμῆ πρὸς δῶμα δαΐφρονος, ἐνθα σε φημί
Πάντων Φαιήκων εἰδησέμεν ὅσοι ἄριστοι.

’Αλλὰ μάλ’ ᾧδ’ ἔρδειν, (δοκέεις δέ μοι ἐκ ἀπινύσσειν·)

“ Verum date, ancillæ, hospiti cibumque, potumque.”

Sic dixit; illæ vero huic diligenter auscultarunt et paruerunt;

Ulyssique apposuerunt cibumque, potumque.

Ac bibebat quidem et edebat patiens nobilis Ulysses

250 Rapaciter; diu enim cibum non gustaverat.

Cæterum Nausicaa candida-ulnas aliud cogitavit;

Vestes utique plicatas posuit pulchrum in currum;

Junxit vero mulos fortibus-ungulis, conscenditque ipsa:

Adhortata autem est Ulysssem, verbumque dixit, et compellavit;

255 “ Surge nunc, hospes, ad-urbem iturus, ut te deducam

“ Patris mei ad domum prudentis; ubi te puto

“ Omnium Phæacum visurum esse quotquot optimi.

“ Sed omnino sic facito, (videris autem mihi non desipere;)

qui hoc verbum prosaïcis insolens esse ait. 248 θέσαν] Edd. præter R.

255 νῦν δὴ] Edd. præter R. 257 ὅσοι] Edd. præter R.

δόατο nullum vestigium comparet. Sed in indice tamen *Devariî* δόατο laudatur: unde colligitur ἰδοῖαι pro δόατ’ irrepsisse, præsertim, cum id versus non ferat. *Ern.*

Ver. 244. Αἱ γὰρ ἐμοὶ τοῖόςδε πόσις] Εἰ μὲν ἡ Ναυσικάα ξείνῳ ἄνδρα τὸν Ὀδυσσεύα Διασαμένῃ, καὶ παθῆσα τὸ τῆς Καλυψῆς πάθος πρὸς αὐτὸν, ἅτε δὴ τρυφῶσα καὶ γάμων ὥραν ἔχουσα, τοιαῦτα μωραίνει πρὸς τὰς Θεραπαινίδας, “ Αἱ γὰρ ἐμεῦ τοῖόςδε πόσις etc.” ψεκτίον τὸ θράσος αὐτῆς καὶ τὴν ἀκολασίαν. Εἰ δὲ τοῖς λόγοις τῇ ἀνδρὶ τὸ ἦθος ἐνδύσασα, καὶ θανμάσασα τὴν ἔντιυξιν αὐτῇ πολὺν νῦν ἔχουσαν, εὔχεται τοιάτῃ συναιεῖν μάλλον ἢ

πλωτικῶ τινι καὶ ὀρχησικῶ τῶν πολιτῶν. ἄξιον ἄγασθαι. *Plutarch. de audiendis Poëtis.*

Ibid. ἐμοὶ] Apud *Plutarchum*, loco jam citato, ἐμεῦ. Minus recte.

Ibid. κεκλημένος εἶη] Nihil amplius est, quam sit. Καλεῖσθαι pro esse sæpe poetæ. *Ern.*

Ver. 248. ἄρ’] Proinde, ut jusserrat *Nausicaa* —. ver. 246.

Ver. 252. 263. 266. 276. καλῆς — καλὸς — καλὸν — καλός] Vide ad *Il.* β’. 45.

Ver. 253. Ζεῦξεν] Apud *Eustathium* in commentario, Ζεῦξαν.

- "Οφρ' ἂν μὲν κ' ἀγρὲς ἴομεν καὶ ἔργ' ἀνδρώπων,
 260 Τόφρα σὺν ἀμφιπόλοισι, μεθ' ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν,
 Καρπαλίμως ἔρχεσθαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω.
 Αὐτὰρ ἐπὴν πόλιος ἐπιβήσομεν, ἣν πέρι πύργος
 Ὑψηλὸς, καλὸς δὲ λιμὴν ἐκάτερθε πόλῃος,
 Λεπτὴ δ' εἰσίδμη· νῆες δ' ὁδὸν ἀμφιέλισσαι
 265 Εἰρύαται· πᾶσιν γὰρ ἐπίσιόν ἐσιν ἐκάσῃ.
 Ἐνθα δέ τε σφ' ἀγορὴ, καλὸν Ποσιδῆϊον ἀμφίς,
 Ῥυτοῖσιν λάεσσι καταρυχέεσσ' ἀραρυῖα.
 Ἐνθα δὲ νηῶν ὄπλα μελαινάων ἀλέγχεσι,

" Donec quidem per agros iverimus et opera hominum,

260 " Tamdiu cum ancillis, post mulos et currum,

" Celeriter venito; ego autem viam monstrabo:

" At postquam ad urbem conscenderimus, circa quam murus

" Altus, pulcher vero portus ex-utroque-parte urbis,

" Arctus autem introitus; naves vero per viam utrinque-agitatæ

265 " Subductæ sunt; omnibus enim statio est unicuique.

" Ibi porro et ipsis forum est, pulchrum Neptuni circa templum,

" Vectitiis lapidibus excisis exstructum.

" Ibi vero navium armamenta nigrarum curant,

261 ἔρχεσθον] R. 262 ἐπιβήσομεν] F. A. 1. 267 καταρυχέεσσ'] F. A. L.

Ver. 258. ἀπινύσσουσιν.] Ἀσύνετος εἶναι. Schol.

Ver. 261. ἔρχεσθαι.] Ita ex Editt. Vett. edidit Barnesius. Vulgg. ἔρχεσθον. Quod et ipsum annon ferri possit, dubitare est. Vide infra ad l. 404. item ad Il. α'. 566. et l. 487. Clark. Trahi eo posset locus Iliad. ψ'. 413. ubi dualis erat de duobus generibus rerum, non de numero singulorum. Sed et illum locum sanum non putamus. Ern.

Ver. 262. πόλιος] Barnesius edidit πόλιως. Sed perinde est. Vide ad Il. α'. 51.

Ver. 264. Λεπτὴ δ' εἰσίδμη.] Τυτίσιν ἢ σενὴ διόδος εἰς αὐτὸν, παρὰ τὸ εἰσέναι. Eustath.

Ver. 265. πᾶσιν γὰρ ἐπίσιόν ἐσιν ἐκάσῃ.] Vocem ἐπίσιον, quæ apud Homerum hoc unico loco occurrit, ita exponit Eustathius: Ἐπίσιον δὲ, τὸ, ὡς ἂν τις εἴποι, ἐποίκιον. Ἰώνων δὲ ἢ λῆξις, διὰ καὶ ψιλῆται καθὰ καὶ τὸ " Ζεὺς καθάριστος καὶ ἐπίσιος" παρὰ Ἡρόδοτον, [lib. I. cap. 44.] ἀντὶ τῷ ἐφέσιος καὶ, Ἀθηναίων ἐπίσιαι. [lib. V. cap. 72. 73.] Γί-

νεται δὲ ἀπὸ τῆς ἱστίας. Similiter fere interpretatur et Porphyrius; "Ἦτοι (inquit) ἄδις ξίνος ἐστίν, ἀλλὰ πάντες πολεῖται, καὶ ἐφέσιον πῦρ ἔχοντες· διὰ δὲ ψιλῆ ἐξενήκεται, ὡς τὸ δέχεσθαι, δεκίσθαι, καὶ ἔχει, ἡκί. Quæst. Homeric. 2. in fine. Et apud Anacreontem (quem hic citat Barnesius) occurrit vox ἐπίσιον, ubi pro ἐφέσιον κύλικα, uti ibi notat Barnesius, usurpata videtur:

Πίνωσα τὴν ἐπίσιον. κακχύδην

Od. LXXI. ver. 1090.

Scholias tes autem hunc Homeri locum aliter videtur accepisse; Ἐπίσιον, (inquit,) ἐποίκιον, σκῆπη, νεώριον, ἢ σκάφος· παρὰ τὸ ἰσίον. Λέγει δὲ, ὅτι ὑπὸ τῷ πλήθει τῶν νεῶν νεκρωλημένων σενὴ ἐστίν ἢ ἐξόδος. Quam vocis ἐπίσιον significationem affert et Eustathius.

Ibid. πᾶσιν γὰρ] Eustath. πᾶσι γὰρ, et mox ver. 267. ῥυτοῖσι λάεσσι. Recte. Ern.

Ver. 266. Ποσιδῆϊον] Τῷ Ποσειδῶνι καθιερωμένον τέμενος. Schol.

Ver. 267. Ῥυτοῖσιν λάεσσι καταρυχέεσσ']

Πείσματα, καὶ σπείρα, καὶ ἀποζύνεσιν ἔρετμά.

- 270 Οὐ γὰρ Φαίηκεσσι μέλει βίος, ἔδ’ ἑ φαρέτρη,
 ’Αλλ’ ἴσοι καὶ ἔρετμά νεῶν, καὶ νῆες εἴσαι,
 ἥσιν ἀγαλλόμενοι πολὴν περὶ ὄσσι θάλασσαν.
 Τῶν ἀλεινῶ φῆμιν ἀδευκέα, μή τις ὀπίσσω
 Μωμεύῃ· μάλα δ’ εἰσὶν ὑπερφίαλοι κατὰ δῆμον.
 275 Καὶ νύ τις ὧδ’ εἴπησι κακώτερος ἀντιβολήσας,
 Τίς δ’ ὅδε Ναυσικάα ἔπεται καλὸς τε, μέγας τε
 Ξεῖνος; πᾶ δέ μιν εὔρε; πόσις νύ τοι ἔσσεται αὐτῇ.
 Ἥ τινά πε πλαγχθέντα κομίσσατο ἥς ἀπὸ νηὸς,

“ Rudentes, et spiras; et poliunt remos.

270 “ Non enim Phaeacibus curæ-est arcus, neque pharetra,

“ Sed mali, et remi navium, et naves æquales,

“ Quibus læti trajiciunt spumoso mare.

“ Horum evito famam amaram; ne quis a tergo

“ Carpat: valde enim sunt insolentes apud vulgus.

275 “ Et fortasse quis sic dicat vilior obviam-factus;

“ Quisnam vero ille, qui Nausicaam sequitur pulcherque, magnusque

“ Hospes? ubi illum nacta est? maritus utique erit ipsi.

“ Aut aliquem forte vagatum excepit sua a navi,

269 σπείρας] A. L. 271 εἴσαι] R. sic et η’. 42.

ῥυτοὶ δὲ λίθοι, οἱ ἑλκυστοὶ διὰ τὸ μέγεθος· κα-
 τὰ τὰς ἐξ ὧν τὰ ἐξ ὧν οἱ ἐλκυστοὶ, οἱ ἐξ ὧν τὰ ἐξ ὧν
 μελιωμένοι. Eustath.

Ver. 268. ὅπλα] Τὰ τῶν νεῶν σχοινία.
 Schol.

Ver. 269. Πείσματα,] Τὰ ἀπόγεια σχοι-
 νία· παρὰ τὸ πείθεσθαι αὐτοῖς τὴν ναῦν.
 Schol. a Barnesio ex duobus MSS. sup-
 pleta.

Ibid. σπείρα,] Σπείρα ἦν ὑφάσματα,
 ἐξ ὧν τὰ ἐξ ὧν ἡ σπείρας, δι’ ὧν αἱ νῆες ἑλ-
 κονται, ἡ δὲ ὧν οἱ τροχιλοὶ δεσμεύονται. Eu-
 stath. Posteriores harum lectionum so-
 lam hic agnoscit Scholiastes; exponitque,
 Οἱ μεγάλοι κάλοι, παρὰ τὸ σπείραι, δι’ ὧν
 ἑλκονται αἱ νῆες. Barnesius quoque in Edi-
 tionibus nonnullis (quas et ipse secutus
 est) scriptum reperit σπείρας eamque et
 Versui et Sensui convenientiorem lectio-
 nem contendit: “ Nam σπείρα, (inquit,)
 “ τὰ νεῶν μαλάγματα, nempe laceræ ves-
 “ tes, sive lineæ, sive lanæ, aut canna-
 “ binæ, molles et usu attritæ, quibus u-
 “ tuntur Nautæ, ad naves consarciendas,
 “ quomodo Homerus utitur, ῥίπτουσιν οἱ-

“ σπείρας, Odys. ε’. ver. 256. At αἱ
 “ σπείραι, Funes, ut Br. Schol.” Ita ille.
 Atqui vox σπείραι nusquam alibi apud
 Homerum reperitur. Occurrit autem vox
 σπείρον supra ε’. 318. ubi eodem sensu, (ut
 opinor,) ac vox σπείρα hoc in loco, usuf-
 patur; secundum Barnesii expositionem
 certe accipi non potest:

Τηλὲ δὲ σπείρον καὶ ἐπίκειον ἔμπιστε πόντοι.

Porro, qua ratione ultima vocis σπείρα
 hic produci possit, vide ad II. α’. 51.

Ver. 273. Τῶν ἀλεινῶ φῆμιν] “ Nec ve-
 “ ro negligenda est fama; nec mediocre
 “ telum ad res gerendas existimare opor-
 “ tet benevolentiam civium.” Cicero, de
 Amicitia, §. 17.

Ibid. ἀδευκέα,] Ἀδευκέας δὲ καὶ νῦν, ἡ ἡ
 ἀδόκητος, παρὰ τὸ δέικω ἡ ἡ δακνηρὰ καὶ πι-
 κρά. Eustath. Scholiastes autem exponit,
 Σκληρὰν, χαλεπὴν.

Ver. 274. μάλα δ’ εἰσὶν ὑπερφίαλοι κατὰ
 δῆμον.]

Δυσέμερος ἡμῶν καὶ φιλόλογος πόλις.

Euripid. Electr. ver. 904.

- 'Ανδρῶν τηλεδαπῶν· ἐπεὶ ἔ' τινες ἐγγύθεν εἰσίν.
 280 "Ἡ τις οἱ εὐζαμένη πολυάρητος θεὸς ἦλθεν,
 Οὐρανόθεν καταβάς· ἔξει δέ μιν ἡματα πάντα.
 Βέλτερον, εἴ κ' αὐτὴ περ ἐποιοχόμενη πόσιν εὔρην
 "Αλλοθεν· ἥ γὰρ τέσδε γ' ἀτιμάζει κατὰ δῆμον
 Φαίηκας, τοί μιν μνῶνται πολέες τε καὶ ἐσθλοί.
 285 "Ὡς ἐρέεσιν, ἐμοὶ δέ κ' ὀνειδέα ταῦτα γένοιτο·
 Καὶ δ' ἄλλη νεμεσῶ, ἥτις τοιαῦτά γε ρέζοι,
 "Ἡ τ' ἀέκητι φίλων πατρὸς καὶ μητρὸς ἑόντων
 'Ανδράσι μίσγηται, πρὶν γ' ἀμφάδιον γάμον ἐλθεῖν.
 Ξεῖνε, σὺ δ' ᾧδ' ἐμέθεν ξυνίει ἔπος, ὄφρα τάχιστα
 290 Πομπῆς καὶ νόσοιο τύχης παρὰ πατρὸς ἐμεῖο.
 Δήομεν ἀγλαὸν ἄλσος 'Αθήνης, ἄγχι κελεύθερ,
 Αἰγείρων· ἐν δὲ κρήνη νάει, ἀμφὶ δὲ λειμῶν·

" Virorum loginquorum; nam nulli prope sunt.

280 " Aut aliquis supplicanti multum-exoptatus deus advenit,

" E cælo delapsus; habebit vero ipsum dies omnes.

" Rectius, si ipsa etiam adiens maritum invenit

" Aliunde: certe enim hos quidem spernit in populo

" Phæaces, qui ipsam ambiunt multique et nobiles.

285 " Sic dicent; mihi vero probra hæc essent:

" Etenim alii succensuerim, quæcunque talia utique fecerit,

" Quæ scilicet invitis caris patre et matre viventibus

" Viris misceatur, priusquam palam nuptiæ advenerint.

" Hospes, tu vero ita meum observa sermonem, ut celerrime

290 " Deductione et reditu potiaris a patre meo.

" Inveniemus pulchrum lucum Palladis, prope viam,

" Ex-populis; fons autem effluit, circa vero pratrum:

285 ἐμοὶ δ' ἂν ὀνειδέα] R. 288 μίσγεται] Edd. præter R. 289 ξυνίει ἔπος]
 F. A. L. 292 ἐκ δὲ κρήνη] Eæd. quod placet: aliis locis in tali descrip-
 tione aqua προῖρεϊ.

Ver. 275. 276. Καὶ νύ τις ᾧδ' εἴπησι —
 Τίς δ' ὅδε Ναυσικάα etc.] Καὶ ἔπος δὲ ἔρωπα
 εἶχεν εἰς νῆν, ἀνεκάλυψε κατὰ θανμασίαν
 μίθοδον, ὡς ἄλλω τινὸς δῆθεν τοιαῦτα ἐρῶντος·
 ἄλλως γὰρ ἀνέκφορος ἦν. Eustath.

Ver. 277. νύ τοι] Apud Eustathium
 in commentario, νύ οἱ.

Ver. 285. ἐμοὶ δὲ κ' ὀνειδέα] Apud Eu-
 stathium, ἐμοὶ δ' ἂν ὀνειδέα. Quod idem.

Ver. 287. "Ἡ τ'] Quæ utique —. Quæ
 scilicet.

Ver. 288. πρὶν γ' ἀμφάδιον γάμον ἐλθεῖν]

Παρθενικὴν δὲ φύλασσε πολυκλείστοις θαλά-
 μοις,

Μηδὲ μιν ἄχερ γάμων περὶ δόμων ἐρῶνται ἴασης.
 Phocylides, ver. 203.

Ver. 289. σὺ δ' ᾧδ' ἐμέθεν ξυνίει ἔπος.]

Virgil.

Accipite ergo animis, atque hæc mea figite dic-
 ta.

Æn. III. 250.

— tu condita mente teneto. Ibid. 333.

Ἐνθα δὲ πατὴρ ἐμὲ τέμενος, τεθαλυῖά τ' ἀλῶν,
Τόσπον ἀπὸ πτόλιος, ὅσπον τε γέγωνε βοήσας·

295 Ἐνθα καθεζόμενος μεῖναι χρόνον, εἰσόκεν ἡμεῖς
Ἄστυδε ἔλθωμεν, καὶ ἰκώμεθα δώματα πατρός.
Αὐτὰρ ἐπὴν ἡμέας ἔλπη ποτὶ δώματ' ἀφῖχθαι,
Καὶ τότε Φαιήκων ἴμεν εἰς πόλιν, ἥδ' ἐρέεσθαι
Δώματα πατὴρ ἐμὲ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.

300 Ῥεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἐσὶ, καὶ ἂν παῖς ἡγήσαιο
Νήπιος· εἰ μὲν γάρ τι εἰκότα τοῖσι τέτυκται
Δώματα Φαιήκων, οἷος δόμος Ἀλκινόοιο
Ἥρωος· ἀλλ' ὅπότ' ἂν σε δόμοι κεκύθωσι καὶ αὐλῇ,
ᾧ κα μάλ' ἐκ μεγάροιο διελθέμεν, ὅφρ' ἂν ἴκηαι
305 Μητέρ' ἐμήν· ἥ δ' ἦσαι ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ,
Ἥλᾱκατα σρφῶσ' ἀλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι,

“ Ibi autem patris mei et prædium, et florentes horti,

“ Tantum ab urbe, quantum utique auditur clamans :

295 “ Ibi desidens mane aliquandiu, donec nos

“ Ad-urbem accesserimus, et pervenerimus ad ædes patris.

“ At postquam nos putaveris ad ædes pervenisse,

“ Tum vero Phæacum eas ad urbem, atque require

“ Ædes patris mei magnanimi Alcinoi.

300 “ Facile autem conspicuæ sunt, et vel puer duceret

“ Infans; neque enim omnino similes illis sunt

“ Ædes Phæacum, qualis domus Alcinoi

“ Herois : sed postquam te ædes occuluerint et aula,

“ Celeriter valde ex regia ulterius-perge, donec perveneris

305 “ Ad matrem meam ; illa autem sedet ad focum in ignis splendore,

“ Pensum versans purpureum, mirabile visu,

296 ἔλθωμεν] Edd. 298 εἰς πόλιν ἴμεν] F. A. 1. 303 ἡρώως] Edd. præter
R. Ibid. κεύθωσι] Eæd.

Ver. 293. Ἐνθα δὲ πατὴρ ἐμὲ τέμενος,]
Virgil.

Insuper id campi quod rex habet ipse Latinus.
Æn. IX. 274.

“Εστί δὲ τέμενος διαίτητος τόπος, περιωρισμέ-
τος καὶ οὕτως ἀποτετμημένος τῶν ἐγγύς. Τέ-
μενος γὰρ ἐπὶ ναῦ οἱ μεθ' Ὅμηρον οἶδασιν ὁ
δὲ Ποιητὴς ὕδὲ ἱερὸν ἀπλῶς τόπον λέγει τὸ

τέμενος, ἀλλὰ τὸν κατ' ἀποτομὴν ὄντα τινός.
Eustath.

Ver. 294. πτόλιος,] Vide supra ad ver.
262.

Ibid. γέγωνε] Vide supra ad ε'. 400.

Ver. 300. Ῥεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἐστὶ,] Vide ad
ver. 108. Ern.

Ver. 301. 305. 308. τέτυκται — ἦσαι
— ποτικίκελται] Vide ad II. α'. 57. et v.
736.

Κίονι κεκλιμένη· δμῶαί δέ οἱ εἴατ' ὀπισθεν.

Ἐνθα δὲ πατρὸς ἐμεῖο θρόνος ποτικέκλιται αὐτῇ,
τῷ ὅγε οἶνοποτάζει ἐφήμενος, ἀθάνατος ὥς.

310 Τὸν παραμειψάμενος, μητρὸς ποτὶ γένασι χεῖρας
βάλλειν ἡμετέρης, ἵνα νόσιμον ἡμᾶς ἴδῃαι
χαίρων, καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐσσί.

Εἴ κεν τοι κείνη γε φίλα φρονέῃσ' ἐνὶ θυμῷ,
Ἐλπωρὴ τοι ἔπειτα φίλῃς τ' ἰδέειν, καὶ ἰκέσθαι

315 Οἶκον εὐκτίμενον, καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.

“Ὡς ἄρα φωνήσας, ἵμασεν μάστιγι φαεινῇ
Ἡμίονος· αἱ δ' ὄκα λίπον ποταμοῖο ῥέεθρα·
αἱ δ' εὖ μὲν τρώων, εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεςσιν.
Ἡ δὲ μάλ' ἡνιόχευεν, ὅπως ἅμ' ἐποίατο πεζοί,

“ Columnæ acclinata; ancillæ vero sedent pone-illam.

“ Ibi autem patris mei solium adjacet ei,

“ Quo ille vinum-potat insidens, immortalis ceu.

310 “ Hoc præterito, matris ad genua manus

“ Extende nostræ, ut reditus diem videas

“ Gaudens, cito; etiamsi valde procul-hinc sis.

“ Si tibi illa utique bene voluerit in animo,

“ Spes tibi deinde amicosque visurum-te, et perventurum

315 “ Domum ad pulchre-ædificatam, et tuam in patriam terram.”

Sic utique locuta, flagellavit flagello splendido

Mulos; hi vero celeriter reliquerunt fluvii fluentia:

Illi autem bene quidem currebant et pulchre alternabant pedes.

Illa autem sedulo aurigabatur, ita-ut simul sequerentur pedites,

317 λίποντο] F. A. L.

Ver. 503. “Ἡρώς· ἀλλ' ὁπότ' ἂν σε] “ Ob-
servanda,” inquit Barnesius, “ Συνεκφώ-
νῃσις, sive συνίχνησις vocalium ὦ, et ὄ. Duæ
“ enim ultimæ Syllabæ coalescunt, quasi
“ ἥρως scriberetur.” Verum (uti et ipse
postea annotat Barnesius) etiam corripi
potest istud ὦ, propter sequentem vocalem.

Vide ad Il. ὁ. 24. item ἡ. 455.

Ibid. κεκύθωσι] Al. κεύθωσι.

Ver. 305. ἐπ' ἐσχάρῃ] Ἀντὶ τῆ παρ' ἐσ-
χάρῃ. Strabo, Geograph. Lib. XIII. pag.
897. al. 601.

Ibid. ἐν πυρὸς αὐγῇ,] Ἐν τῷ καταπύρῳ.
τισμίνῳ ὑπὸ τῆ πυρὸς τόπῳ. Schol.

Ver. 307. 308. κεκλιμένη· — ποτικέκλι-
ται] Vide ad Il. α'. 314.

Ver. 507. εἴατ' ὀπισθεν.] Postulat Tem-
porum ratio ut vox εἴατ', hoc in loco, in-
telligatur εἴαται, non εἴατο. Vid. ad Il.
ε'. 164.

Ver. 508. ποτικέκλιται αὐτῇ,] Scholiast.
exponit, Περιέχεται τῇ αὐγῇ, ἀντὶ τῆ πεφώ-
τισται. Unde legisse videtur is (uti et
notat Barnes.) ποτικέκλιται αὐγῇ, cujus
lectionis hic meminit et Eustathius: sed
minus recte.

Ver. 318. εὖ δὲ πλίσσοντο] Τὸ δὲ, πλίσσον-
το, — δηλοῖ — τὸ βηματίζειν, καὶ μεταφέρειν
σκέλος παρὰ σκέλος. Eustath.

Πλίσσαντες μηρῶσι παρὰ μηρῶς.

Anacreon, ver. 1269.

- 320 Ἀμφίπολοί τ', Ὀδυσσεύς τε νόῳ δ' ἐπέβαλλεν ἱμάσ-
 Δύσετό δ' ἥελιος, καὶ τοὶ κλυτὸν ἄλσος ἵκοντο [θλην.
 Ἴρὸν Ἀθηναίης, ἵν' ἅρ' ἔζετο δῖος Ὀδυσσεύς.
 Αὐτίκ' ἔπειτ' ἤρᾱτο Διὸς κέρη μεγάλοιο·
 Κλυθὲ μοι, Αἰγίοχοιο Διὸς τέκος ἀτρυτώνη,
 325 Νῦν δὴ πέρ μευ ἄκυσσον, ἐπεὶ πάρος ἔποτ' ἄκυσσας
 Ῥαιομένε, ὅτε μ' ἔρῃαι κλυτὸς Ἐννοσίγαιος.
 Δός μ' ἐς Φαίηκας φίλον ἐλθεῖν, ἡδ' ἐλεεινόν.
 “Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τῷ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη·
 Αὐτῷ δ' ἔπα φαίνεται ἑναντίον· αἶδετο γὰρ ῥα
 330 Πατροκασίγνητον· ὁ δ' ἐπιζαφελῶς μενέαιεν
 Ἀντιθέω Ὀδυσῆϊ, πάρος ἦν γαῖαν ἰκέσθαι.

320 Ancillæque, Ulyssesque; arte vero impingebat flagellum.
 Occidebat autem sol, et illi inclytum ad lucum pervenerunt
 Sacrum Palladis, ubi proinde consedit nobilis Ulysses.
 Statim deinde supplicabat is Jovis filiæ magni;

“ Audi me, Ægiochi Jovis filia indomita;

325 “ Nunc tandem saltem me exaudi, quoniam antea nunquam exaudivisti

“ Jactatum, quando me jactabat inclytus Neptunus.

“ Da me ad Phæacas gratum venire, atque miserabilem.”

Sic dixit supplicans; eum autem audivit Pallas Minerva:

Ipsi vero nondum apparebat palam; verebatur enim

330 Patruum: is autem vehementer irascebatur

Nobili Ulyssi, antequam is suam ad terram veniret.

321 δύσσετο] A.L.

Ver. 320. νόῳ δ' ἐπέβαλλεν ἱμάσθλην.]
 Τεχνικῶς ἡλαυνεῖν. Schol. “Οτι νόῳ ἐπέβαλ-
 λιν ἱμάσθλην ἡ κόρη, τῷ τῆς, φρονίμως ἡνιό-
 χεῖν, ὅπως ἅμα ἵπποινο οἱ πεζοί. Eustath.

Ver. 321. Δύσετό δ' ἥελιος,] Νῦν πρὸς
 δυσμὰς ἀπέκλινεν ἡ μέλας γὰρ ἔτι ἔσσης εἰς ἑρ-
 χεται Ὀδυσσεύς, παρὸ καὶ ἀχλὺν αὐτῷ κα-
 ταχέει. Schol. Vide autem infra ad ἡ.
 14.

Ibid. Δύσετό] Vide ad Il. β'. 35. et ε'.
 109.

Ver. 322. ἅρ'] Ut jusserrat Nausicaa;
 supra ver. 295.

Ver. 324. ἀτρυτώνη,] Vide ad Il. β'.
 157.

Ver. 326. Ἐννοσίγαιος.] Ὁ Ποσειδῶν, ὁ
 τὴν γῆν κινῶν· ἔννοσις μὲν γὰρ ἡ κίνησις. Schol.
 Vide supra ad ε'. 282.

Ver. 327. Δός μ' ἐς Φαίηκας φίλον ἐλ-
 θεῖν,] Vide Aristot. Rhetoric. Lib. III.
 cap. 14. sub fine; ubi hic locus laudatur.

Ver. 329. ἑναντίον] Apud Eustathi-
 um in commentario, ἑναντίη.

Ibid. αἶδετο γὰρ ῥα Πατροκασίγνητον]

θεῶσι δ' ὧδ' ἔχει νόμος·

Οὐδεὶς ἀπαντᾶν βύλεται προθυμίᾳ

Τῇ τῷ θεῶντος, ἀλλ' ἀφιστάμειθ' αἶψα.

Eurip. Hippolyt. Coron. ver. 1528.

Ver. 330. Πατροκασίγνητον] Neptunum.

ΤΗΣ
 ὍΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ΡΑΨΩΔΙΑ, ἢ ΓΡΑΜΜΑ Η΄.

Ὑπόθεσις τῆς Ῥαψωδίας Η΄.

ΝΑΥΣΙΚΑ΄Α εἰς τὴν πόλιν ἀφικνεῖται καὶ μετ’ ὀλίγον Ὀδυσσεὺς ἰκετεύει Ἀρή-
 την τὴν τῷ Ἀλκινόῳ [Ita ex Editionum vetustiorum nonnullis reposuit Bar-
 nesius, pro vulgato τὴν Ἀρήτην Ἀλκινόῳ] τῷ βασιλέως γυναῖκα· καὶ μετὰ τὸ
 δεῖπνον πυθομένης, ὁπόθεν τὴν ἐσθῆτα ἔσχεν, (ἐγνώρισε γὰρ αὐτὴν,) τὰ συμβάντα
 αὐτῷ κατὰ τὸν πλῆν, ἀπὸ τῆς Ὠγυγίας μέχρις τῆς τῶν Φαιάκων γῆς, διηγῆται.

* Ἄλλη ὑπόθεσις.

ΑΘΗΝΑ΃ εἰς τὴν πόλιν παραγενομένην Ὀδυσσεῖ ἀπαντᾷ, καὶ ἐξῆς ἀντιδείκνυσι
 τὸν Ἀλκίνοῦ οἶκον· εἰς ὃν εἰσελθὼν Ὀδυσσεὺς προσπίπτει τοῖς τῆς Ἀρήτης γόνασι,
 καὶ δεῖται αὐτῆς, πέμψαι αὐτὸν εἰς τὴν πατρίδα. Ἀναστήσας δὲ αὐτὸν ὁ Ἀλκί-
 νος παρακαθίζει αὐτῷ, καὶ δεῖπνον παρέχει. Ἡ δὲ Ἀρήτη θρασυμένη τὴν ἐσθῆτα,
 πυκνάνεται, πόθεν ἔσχεν; Ὁ δὲ διηγῆται αὐτοῖς τὸν ἀπὸ Καλυψῆς πλῆν, καὶ τὸ
 γενόμενον Ναυάγιον, καὶ τὴν πρὸς αὐτὸς ἀφίξιν, καὶ ὅτι διηθεὶς Ναυσικάας, ἔλαβε
 τὴν ἐσθῆτα.

* Argumentum hoc a Barnesio ex MS. Gonvillo-Caiensi excerptum. Pro ἀξίως
 autem, ἐξῆς; restituisse; et post Καλυψῆς, vocem πλῆν supplevisse se, ipse annotat.

Τ Η Σ

ὍΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ΡΑΨΩΔΙΑ, ἢ ΓΡΑΜΜΑ Η'.

Ἐπιγραφαί.

Ὀδυσσεύς εἰσὸς πρὸς Ἀλκίνοον.

Ἄλλως.

Ἦτα δ' ἐν φρονέουσ' Ὀδυσσῆϊ Σχερίης βασιλῆες.

Ὡς ὁ μὲν ἐνθ' ἤρᾱτο πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
Κέρην δὲ προτὶ ἄστυ φέρειν μένος ἡμιονοῖιν.
Ἦ δ' ὅτε δὴ ἔπατρὸς ἀγακλυτὰ δώμαθ' ἴκανε,
Στῆσεν ἄρ' ἐν προθύροισι κασίγνητοι δέ μιν ἀμφίς
5 Ἴσαντ', ἀθανάτοισι ἐναλίγκιοι, οἳ ῥ' ἀπ' ἀπῆνης
Ἡμίονους ἔλυσον, ἐςθῆτά τε ἔσφερον εἶσω.

SIC quidem ibi supplicabat patiens nobilis Ulysses:

Puellam vero ad urbem ferebat robur mulorum.

Illa vero quando jam ad sui patris inclytas aedes pervenisset,

Stetit in vestibulo: fratres vero ipsam undique

5 Circumstabant, immortalibus similes; qui utique a curru

Mulos solverunt, vestemque portarunt intro.

4 προθύροισιν] Edd. male. 5 ὑπ' ἀπῆνης] R. sic et Eustath. quod prætulc-
rim. 8. 59. ἵππους λύσαν ὑπὸ ζογῶ.

Ver. 2. φέρειν μένος — ἴκανε,] Sufficiebat
φέρει, et scribendum erat, ut alibi, ἴκανε,
quia sequitur στῆσεν. Ern.

Var. 4. Στῆσεν ἄρ' ἐν προθύροισιν] Curru
nempe ad ædium introitus stetit. Bar-
nesius et versiones vulgatæ reddunt, "Con-
stitit in vestibulo." Sed minus recte:
ut liquet ex aliis locis, ubi vocem Στῆσεν
usurpat Poëta:

Ἐνθ' ἵππους στήσασα διὰ λευκώλενος Ἥρη.
Iliad. ε'. 755.

Στῆσαν ἄρ' ἡμίονους τε καὶ ἵππους, ὅρμα πίσει.
Iliad. ω'. 550.

Στῆσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῶν εἰς ἀμφιπέδισσα;
Odys. ε'. 258. ε'. 427.

Ver. 5. ἀπ' ἀπῆνης] Al. ὑπ' ἀπῆνης.

Ver. 6. Ἡμίονους ἔλυσον,] Barnesius edidit:

- Αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον ἐὼν ἦε· δαΐε δέ οἱ πῦρ
 Γρῆϋς Ἀπειραΐη θαλαμηπόλος Εὐρυμέδεσσα,
 Τὴν ποτ' Ἀπείρηθεν νέες ἤγαγον ἀμφιέλισσαι·
 10 Ἀλκινόω δ' αὐτὴν γέρας ἔξελον, ἔνεκα πᾶσι
 Φαιήκεσσιν ἄνασσε, θεῶ δ' ὥς δῆμος ἄκκεν·
 "Ἡ τρέφε Ναυσικάαν λευκώλενον ἐν μεγάροισιν.
 "Ἡ οἱ πῦρ ἀνέκαιε, καὶ εἶσα δόρυπον ἐκόσμει.
 Καὶ τότε Ὀδυσσεὺς ὦρτο πόλινδ' ἵμεν· ἀμφὶ δ' Ἀθήνη
 15 Πολλὴν ἥερα χεῦε, φίλα φρονέεσ' Ὀδυσῆϊ,
 Μήτις Φαιήκων μεγαθύμων ἀντιβολήσας
 Κερτομέοι τ' ἐπέεσσι, καὶ ἐξερέοιθ', ὅτις εἴη.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἐμελλε πόλιν δύσεσθαι ἑρανήν,
 "Ἐνθα οἱ ἀντεβόλησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,

Ipsa vero ad thalamum suum ibat; accendebat autem ei ignem

Anus Epirotica cubicularia Eurymedusa,

Quam olim ex-Epiro naves duxerant utrinque-remis-actæ:

- 10 Alcinoos autem eam munus elegerunt, eo-quod omnibus
Phæacibus imperabat, et eum deum veluti populus audiebat:

Quæ enutrivit Nausicaam ulnis-pulchram in ædibus.

Hæc ei ignem accendebat, et intus cœnam adornabat.

Et tunc Ulysses surrexit ad-urbem iturus; at Minerva

- 15 Multam caliginem circumfudit, bene cupiens Ulyssi,

Nequis Phæacum magnanimorum obviam-factus,

Convitiareturque verbis, et interrogaret, quisnam esset.

Sed cum jam urbem ingressurus esset amabilem,

Tum ei obviam-facta-est dea cæsia-oculis Minerva,

8 Γρῆϋς] Edd. præter F. 17 ὅστις] R. 18 δύσεσθαι ἑρανήν] F. A. L.

ἔλυνον τ'. "Voculam τι," inquit, "quæ
"post ἔλυνον olim exciderat, restituo; quod
"Sensus et Versus eam fere requirant."
Sed nihil opus. Vide ad *Il. α'*. 51.

Ver. 8. Ἀπειραΐη] Ἀποθιν παρθσα, ἡπει-
ρωτική· ἔστι δὲ ἀντικρὺ τῆς Κερκύρας ἢ Ἡπει-
ρος. Schol.

Ver. 9. Τὴν ποτ' Ἀπείρηθεν νέες ἤγαγον]
"Ἡ μάχης νόμῳ ἢ κατὰ ἐμπορίαν. Eustath.
Posterior harum expositionum potior,
quia Phæaces bellorum semper insueti
narrantur. Vide supra ad ζ'. 270. For-
tasse autem rectius intelligas mulierem
hanc captivam ex præda communi per
piraticam (ut mos erat antiquis) quæsitā,
Alcinoos munus electam. Quæ et vocis

γέρας maxime propria significatio. Vide
ad *Il. σ'*. 444.

Ver. 14. ἀμφὶ δ' Ἀθήνη Πολλὴν ἥερα
χεῦε,] Codices a Tho. Bentleio collati, αὐ-
τὰρ Ἀθήνη. Virgil.

At Venus obscure gradientes aëre sepsit,

Et multo nebulae circum Dea fudit amictu:

Cernere ne quis eos, neu quis contingere posset,
Molirive moram, aut veniendi poscere causas.

Æn. I. 415.

"Ἐστὶ δὲ τῷτο ἀλληγορικῶς, ἡ περιῤῥηθῆῖσα
φρόνησις· δι' ἧς περὶ δύναντα ἥλιον γέγονεν ἡ
εἰς τὴν πόλιν εἰσόδος τῷ Ὀδυσσεῖ. Eustath.

Ver. 19. Ἐνθα οἱ ἀντεβόλησε] Virgil.

Cui mater media sese tulit obviam sylva,

20 Παρθενικῇ εἰκυῖα νεήνιδι, κάλπιν ἐχέσῃ·
Στῇ δὲ πρόσθ’ αὐτῆ· ὁ δ’ ἀνείρετο δῖος Ὀδυσσεύς·

’Ω τέκος, ἐκ ἄν μοι δόμον ἀνέρος ἡγήσαιο
’Αλκινόε, ὃς τοῖςδε μετ’ ἀνδράποισιν ἀνάσσει;
Καὶ γὰρ ἐγὼ ξεῖνος ταλαπείριος ἐνθάδ’ ἰκάνω,

25 Τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης· τῷ ἔτινα οἶδα
’Ανδράπων, οἳ τήνδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσι.

Τὸν δ’ αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε πάτερ, δόμον, ὃν με κελεύεις,
Δεῖξω· ἐπεὶ μοι πατὴρ ἀμύμονος ἐγγύδι ναίει.

30 ’Αλλ’ ἴθι σιγῇ τοῖον· ἐγὼ δ’ ὁδὸν ἡγεμονεύσω·
Μηδέ τιν’ ἀνδράπων προτιόσσεο, μηδ’ ἐρέεινε.
Οὐ γὰρ ξεῖνας οἶδε μάλ’ ἀνδράπας ἀνέχονται,

20 Virgini similis juvenulae, urnam gestanti;
Stetitque ante eum: interrogabat autem nobilis Ulysses;

“O filia, nonne me ad domum viri deduxeris

“Alcinoi, qui inter hosce homines imperat?

“Etenim ego hospes multa-passus huc venio,

25 “Procul e longinqua terra; quare nullum novi

“Hominum, qui hanc urbem et terram inhabitant.”

Hunc autem contra allocuta est dea caesia-oculis Minerva;

“Equidem tibi, hospes pater, domum, quam me jubes,

“Monstrabo: quoniam mihi patrem eximium prope habitat.

30 “Sed eas tacite sic; ego vero viam monstrabo:

“Neque quenquam hominum respice, neque interroga.

“Non enim hospites hi crebro homines suscipiunt,

26 καὶ ἔργα νύμονται] R. add. not.

Virginis os habitumque gerens, et virginis arma
Spartanæ. — *Æn.* I. 318.

Ver. 22. οὐκ ἄν μοι] *Al.* ἢ ἄρα μοι.

Ver. 24. ταλαπείριος] Ἀρίσταρχος μὲν,
ἀντὶ τῆς ταλαίπωρος· τινὲς δὲ, ἀντὶ τῆς ξένος,
καὶ πόρρωθεν τετρακῶς, ἢ μακρόθεν ἀφιγμέ-
νος. *Schol.* Vide autem supra ad ζ. 193.

Ver. 25. ἐξ ἀπίης γαίης·] Ἐκ τῆς ἄλλο-
δαπῆς, καὶ μακρὰν ἀπέχουσης γῆς. *Schol.* ad
Iliad. α’. 270. Eodemque modo exponit
Hesychius. *Etymologicon* Magnum autem,
vocem Ἀπίης proprium terræ nomen in-
terpretatur: “Ἐξ Ἀπίης γαίης” — ἀπὸ
τῆς Πελοποννήσου· τὸ γὰρ παλαιὸν ἐκαλεῖτο
Αἰγιάλεια· — ὕστερον δὲ πάλιν Ἀπία ἐκλήθη
ἀπὸ Ἀπίδ· τῆς Φορωνέως παιδός.

Ver. 26. πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσι.] *Eusta-
thius* in commentario citat, πόλιν καὶ ἔργα
νύμονται. Atque ita in duobus MSS. re-
perit *Tho. Bentleius*.

Ver. 30. ἴθι σιγῇ τοῖον·] Facetum τὸ
τοῖον, cujus et alia, etiam apud latinos
exempla, ut apud *Terentium* in *Eunuchō*:
Ei ventulum sic facito. Prægressa puella
monstrat ingressu suo, quomodo incedere
debeat. *Ern.*

Ver. 32. Οὐ γὰρ ξεῖνας οἶδε] *Schol.* Οὐ ξε-
νίῃσι τὲς ἀνδράπας. Πῶς ἔν ἐν τοῖς ἔξῃς
φιλοξενωτάτης· λέγει· ἢ τὸν μὲν ναυτικὸν
ὄχλον τῷ ὄντι εἶναι ἀνδρῶν, τῶς βασιλεῖς δὲ φι-
λοξένους· ἢ ἴσως, ἵνα φυλάσσεται, τινὲς πυθέσθαι,
ἢ πρὸς ἑταρὸν καταχθῆναι. *Clark.* Etiam

- Οὐδ’ ἀγαπαζόμενοι φιλέεσ’, ὅς κ’ ἄλλοθεν ἔλθοι.
 Νηυσὶ θοῇσιν τοίγε πεποιθότες ὠκείησιν,
 35 Λαῖτμα μέγ’ ἐκπερώσιν, ἐπεὶ σφισι δῶκ’ Ἐνοσίχθων.
 Τῶν νέες ὠκείαι, ὥς ἐι πτερὸν, ἢ ἐ νόημα.
 “Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη
 Καρπαλίμως· ὁ δ’ ἔπειτα μετ’ ἵχνια βαῖνε θεοῖο.
 Τὸν δ’ ἄρα Φαίηκες ναυσικλυτοὶ ἐκ ἐνόησαν
 40 Ἐρχόμενον κατὰ ἄστρ’ διὰ σφέας· ἐ γὰρ Ἀθήνη
 Εἶα εὐπλόκαμος, δεινὴ θεός· ἢ ρά οἱ ἀχλὺν
 Θεσπεσίην κατέχευε, φίλα φρονέεσ’ ἐνὶ θυμῷ.
 Θαύμαζεν δ’ Ὀδυσσεὺς λιμένας καὶ νῆας εἵσας,
 Αὐτῶν δ’ ἡρώων ἀγορὰς, καὶ τείχεα μακρὰ,
 45 Ὑψηλὰ, σκολόπεσσιν ἀρξινότα, θαῦμα ἰδέσθαι.

“ Neque amanter-excipientes amplectuntur, quicumque aliunde venerit.

“ Navibus velocibus hi freti celeribus,

- 35 “ Undas ingentes tranant; quippe ipsis dedit Neptunus:

“ Horum naves veloces, veluti penna, sive cogitatum.”

Sic sane locuta praeibat Pallas Minerva

Celeriter: ille vero deinde post vestigia ibat deae.

Hunc autem Phæaces re-nautica-indlyti non adverterunt

- 40 Gradientem in urbe per ipsos: non enim Minerva
 Sinebat comas-pulchra, potens dea; quæ utique ei caliginem
 Divinitus-immissam offudit, bene cupiens in animo.

Mirabatur autem Ulysses portus et naves æquales,

Ipsorumque Heroum fora, et mœnia longa,

- 45 Sublimia, vallis munita, mirabile visu.

34 θοῇσι] Edd. præter R. sic et Eustath. male. 35 δῶκε Κρονίῳ] F. A. L.

Callimachus φιλοξενωτάτης vocat H. in Del. 156. ad quem locum vid. quæ dixi. Ern.

Ver. 33. φιλέεσ’,] Similiterque ver. 171. φιλέεσκε’ et ver. 256. ἐφίλει. Vide ad Il. v. 304.

Ver. 34. πεποιθότες ὠκείησιν,] Eustathius ὠκείησι, quod verum est. Tautologiæ frigida speciem habet θοῇσιν ὠκείησι. Ern.

Ver. 35. δῶκ’ Ἐνοσίχθων] Al. δῶκε Κρονίῳ.

Ver. 36. ὠκείαι, ὥς ἐι πτερὸν, ἢ ἐ νόημα.] Claudianus:

Quantum non jaculum Parthi, non impetus Aus-
 tri,

Non leve sollicitæ mentis discurrit acumen.

De Raptu Proserp. II. 20.

“ Nihil est animo velocius, nulla est cele-
 “ ritas, quæ possit cum animi celeritate
 “ contendere.” Cicero, Tusc. Disputat. lib.
 I. §. 19.

Ver. 38. θεοῖο.] Sic infra, ver. 41. (no-
 tante Barnesio,) “ δεινὴ θεός.” Et apud
 Virgilium, de Venere, — “ ducente Deo —.”
 Æn. II. 632. Vide infra ad ver. 291.
 item ad Il. ε’. 778.

Ver. 39. Τὸν δ’ ἄρα Φαίηκες — ἐκ ἐνόησαν]
 Virgil.

Infert se septus nebula, mirabile dictu,

’Αλλ’ ὅτε δὴ βασιλῆος ἀγακλυτὰ δῶμαθ’ ἴκοντο,
Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

- Οὗτος δὴ τοι, ξεῖνε πάτερ, δόμος, ὃν με κελεύεις
Πεφραδόμεν· δῆεις δὲ διοτρεφέας βασιλῆας
50 Δαίτην δαινυμένεσ· σὺ δ’ ἔσω κίε, μηδέ τι θυμῷ
Τάρβει· θαρσαλέος γὰρ ἀνὴρ ἐν πᾶσιν ἀμείνων
’Εργοισιν τελέθει, εἰ καὶ ποθὲν ἄλλοθεν ἔλθοι.
Δέσποιναν μὲν πρῶτα κυχῆσαι ἐν μεγάροισιν,
’Αρήτη δ’ ὄνομ’ ἐστὶν ἐπάνυμον· ἐκ δὲ τοκῆων
55 Τῶν αὐτῶν, οἳ περ τέκον’ Ἀλκίνοον βασιλῆα.
Ναυσίθοον μὲν πρῶτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
Γείνατο, καὶ Περίβοια, γυναικῶν εἶδος ἀρίστη,
’Οπλοτάτη θυγάτηρ μεγαλήτορος Εὐρυμέδοντος,

Sed quando jam Regis ad inclytam domum pervenissent,
Hisc deinde sermonis exordiebatur dea caesia-oculos Minerva;

“Hæc sane tibi, hospes pater, domus, quam me jubes

“Monstrare; invenies Jovis-alumnos reges

- 50 “Convivium celebrantes: tu vero intro eas, neque quid animo

“Timeas: audax enim vir in omnibus potior

“Rebus existit, etiam sicunde aliunde venerit.

“Reginam quidem primo invenies in ædibus;

“Arete vero nomen est inditum-*ei*: ex parentibus autem

- 55 “Iisdem est, qui quidem genuerunt Alcinoou regem.

“Nausithoum quidem primum Neptunus terræ-quassator

“Genuit, et Peribœa, mulierum forma pulcherrima,

“Minima-natu filia magnanimi Eurymedontis,

49 δῆεις δέ τοι] F. 52 ’Εργοισι] Edd. vett. recte.

Per medios, miscetque viris: neque cernitur
ulli. ————— Æn. I. 443.

Ver. 41. ῥά] *Ut dictum est* — ver. 14.

Ver. 43. Θαύμαζεν δ’ Ὀδυσσεύς] Virgil.

Miratur molem Æneas, magalia quondam;
Miratur portas, strepitumque, et strata viarum.
Æn. I. 425.

Ver. 47. Τοῖσι δέ] Barnesius, ut Τοῖσιδ’
hic legatur, sensum omnino postulare
contendit. “Quis locus,” inquit, “hic
“pro δέ, vero; Poëtice τοῖσίδι, vel τοῖςδεσι,
“pro τέτοις, ponitur.” Sed minus recte.
Vide ad *Il.* α’. 57. et 9’. 160.

Ver. 49. Πεφραδόμεν] Vide ad *Il.* ζ’.
500.

Ver. 51. θαρσαλέος γὰρ ἀνὴρ ἐν πᾶσιν
ἀμείνων] Virgil.

Audentes fortuna juvat. ——— Æn. X. 284.

Ὅν ἐστὶ τὸλμης ἐξῶδιον μεῖζον βίαι.

Menander, *Fragment.* 84. ex incertis
Comædiis.

Ver. 52. ποθὲν ἄλλοθεν] *Al.* μάλα τηλό-
θεν.

Ver. 53. Δέσποιναν μὲν πρῶτα] Vide *Ju-
lian. Imperat. Orat.* 3. haud longe ab ini-
tio.

Ibid. κυχῆσαι] Nūn ἀντὶ τῆς ἱκετεύεισ·
[*Al.* ἱκετεύσεις·] ἢ γὰρ καταλήψεσθαι σημαί-
νει. *Schol.* Quod tamen, ut opinor, vix
ferri potest. *Clark.* Recte judicat *Clar-*

- "Ος ποθ' ὑπερβύμοισι Γιγάντεσσιν βασίλευεν
 60 Ἄλλ' ὁ μὲν ἄλεσε λαὸν ἀτάσθαλον, ἄλετο δ' αὐτός.
 Τῇ δὲ Ποσειδάων ἐμίγη, καὶ ἐγείνατο παῖδα
 Ναυσίδοον μεγάθυμον, ὃς ἐν Φαίηξιν ἀνασσεῖ
 Νασίδοος δ' ἔτεκε Ῥηξήνορά τ', Ἀλκινόον τε.
 Τὸν μὲν, ἄκρον ἑόντα βάλ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
 65 Νυμφίον ἐν μεγάρῳ, μίαν οἴην παῖδα λιπόντα
 Ἀρήτην· τὴν δ' Ἀλκίνοος ποιήσατ' ἄκοιτιν,
 Καὶ μιν ἔτισ', ὥς ἔτις ἐπὶ χθονὶ τίεται ἄλλῃ,
 "Οσσαί νῦν γε γυναικες ὑπ' ἀνδράσιν οἶκον ἔχουσιν·
 "Ως κείνη περὶ κῆρι τετίμηταί τε, καὶ ἐστίν,
 70 Ἐκ τε φίλων παίδων, ἔκ τ' αὐτῇ Ἀλκινόοιο,
 Καὶ λαῶν, οἳ μὲν ῥα, θεὸν ὥς, εἰσορόωντες,
 Δειδέχεται μύθοισιν, ὅτε σείχησ' ἀνὰ ἄστῃ.

" Qui olim superbis Gigantibus imperabat:

60 " Verum hic quidem perdidit populum scelestum, periit et ipse."

" Cum illa vero Neptunus mistus est, et genuit filium

" Nausithoum magnanimum, qui Phæacibus imperabat:

" Nausithous vero genuit Rhexenoremque, Alcinoumque.

" Illum quidem prole-mascula-carentem interemit argenteum-arcum gestans

65 " Ducta-recens-uxore in regia, unica sola filia relicta [Apollo,

" Areta: hanc vero Alcinoos duxit uxorem,

" Et ipsam honoravit, ut nulla super terra honoratur alia,

" Quotquot nunc utique mulieres sub viris domum habent;

" Adeo illa ex animo honoraturque, et est cordi,

70 " Et apud caros liberos, et apud ipsum Alcinoum,

" Et cives, qui ipsam sane, deam veluti, suspicientes,

" Excipiunt vocibus faustis, cum incedit per urbem.

59 γιγάντεσσι] F. L. Eustath. recte. 62 ἀνασσεῖ] Edd. male. 63 ἔτικεν]

R. male. 68 ὅσσαι νῦν τε] Edd. præter R. sic et Eustath.

kios, est pro ἐρήσεις, quod alibi usurpat in tali re Homerus: Eam reperies, offendes domi. Ern.

Ver. 54. Ἀρήτη δ' ὄνομ' ἐστίν] Κατὰ ἀρετῶς καὶ εὐκαταίας ἐγεννήθη. Schol.

Ver. 59. "Ὁς ποθ' ὑπερβύμοισι] Ἐποίησε δὲ [Ὅμηρος] καὶ τὸν βασιλεῖα τῶν Φαιάκων λέγοντα [infra ver. 205. 206.] εἶναι τῆς Φαίακας ἐγγυς θεῶν ὥς περ Κύκλωπας, καὶ τὸ Γιγάντων ἔθνος. Ἐν τε ἔν τέτοις δηλοῖ θνητὲς ὄντας καὶ ἐ θεῶν γένους τὰς Γίγαντας· καὶ σαφίστερον ἐν τῷδε ἔτι· "Ὁς ποθ' ὑπερβύ-

" μοισι Γιγάντεσσι βασίλευεν, etc." Pausanias, Lib. VIII. cap. 29.

Ver. 64. ἄκρον] Ἀμοιβὴν ἀρρεῖνος παιδὸς, ἢ μὴ γενήσαντα παῖδα ἀρρεῖνα. Schol.

Ibid. βάλ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,] Vide infra ad ὁ. 409.

Ver. 65. Νυμφίον] Νεωστὶ γεγαμηκότα. Schol.

Ver. 66. ποιήσατ'] Vide infra ad ἰ. 296.

Ver. 67. ἔτισ', — τίεται] Vide ad Il. δ. 257. et χ. 19. 20.

- Οὐ μὲν γάρ τι νόσ γε καὶ αὐτὴ δέυεται ἐσθλῷ,
 Οἷσιν τ’ εὖ φρονέησι, καὶ ἀνδράσι νείκεα λύει.
 75 Εἰ κέν τοι κείνη γε φίλα φρονέησ’ ἐνὶ θυμῷ,
 ’Ελπωρὴ τοι ἔπειτα φίλως τ’ ἰδέειν, καὶ ἰκέσθαι
 Οἶκον ἐς ὑψόροφον, καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
 “Ὡς ἄρα φωνήσας, ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Πόντον ἐπ’ ἀτρύγετον· λίπε δὲ Σχερίην ἐρατεινὴν”
 80 Ἰκετο δ’ ἐς Μαραθῶνα, καὶ εὐρύαγυιαν Ἀθήνην,
 Δῦνε δ’ Ἐρεχθίδος πυκινὸν δόμον. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 Ἀλκινόος πρὸς δώματ’ ἔε κλυτά· πολλὰ δὲ οἱ κῆρ
 “Ὀρμαιν’ ἱσαμένῳ, πρὶν χάλκεον ἐδὸν ἰκέσθαι”
 “Ὡστε γὰρ ἡελίς αἶγλη πέλεν, ἥε σελήνης,
 85 Δῶμα καδ’ ὑψερεφὲς μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.
 Χάλκεοι μὲν γὰρ τοῖχοι ἐληλάδατ’ ἔνδα καὶ ἔνδα,

“ Neque enim omnino mente utique et ipsa eget bona,

“ Quibus utique bene velit, et viris lites solvit.

75 “ Si tibi illa quidem bene velit in animo,

“ Spes tibi deinde amicosque visurum te, et perventurum

“ Domum in excelsam, et tuam in patriam terram.”

Sic utique locuta, abiit cæsia-oculis Minerva

Pontum per infructuosum; reliquitque Scheriam amabilem:

80 Venit autem ad Marathona, et latas-vias-habentes Athenas,

Et ingressa est Erechthei bene-munitam domum. At Ulysses

Alcinoi ad domum ibat inclutam: multa vero ei cor

Cogitabat stanti, prius-quam ad æreum limen venisset:

Instar enim solis splendor erat, aut lunæ,

85 Domum per excelsam magnanimi Alcinoi.

Ærei etenim parietes ducti erant hinc atque hinc,

74 οἷσι] F. male. ἧσιν τ’ εὐφροσύνησι καὶ] R. sed aut v. delendum aut τ’.

86 γὰρ] abest Fl. Ibid. ἐρήϊδατ’] Edd. vett. Eustath.

Ver. 68. νῦν γε] *Al.* νῦν τε. Minus recte.

Ver. 69. τιτίμηται τε, καὶ ἔστιν,] Vide ad *Il.* α’. 37. et v’. 736.

Ver. 74. Οἷσιν τ’ εὖ φρονέησι,] Καὶ οἷς ἂν εὐφροῇ ἢ Ἀρήτη, τὰ νείκεα, καὶ τὰς πρὸς ἀλλήλους διαφορὰς τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν διαλύει. *Schol.* *Al.* Ἡσὶν τ’ εὖ φρονέησι, et Ἡσὶν τ’ εὐφροσύνησι.

Ver. 79. Σχερίην] Ἡ τῶν Φαιάκων χώρα, ἢ νῆσος, καὶ ἡ Κίρκυρα τὸ πρότερον ἔσως ἐκαλεῖτο. *Schol.*

Ver. 80. Μαραθῶνα,] Τόπον τῆς Ἀττικῆς. *Schol.*

VOL. III.

Ver. 81. Ἐρεχθίδος πυκινὸν δόμον] Τὸ ἑαυτῆς τίμειον· ἐν τῷ τῷ γὰρ ἐπράφη Ἐρεχθεύς. *Schol.*

Ver. 84. “Ὡστε γὰρ ἡελίς αἶγλη πέλεν,] Vide supra ad v’. 45.

Ver. 86. τοῖχοι ἐληλάδατ’] In vulgatis editum est ἐρηϊδατ’. *Barnesius* autem ex *Scholiaste* restituit ἐληλάδατ’. “ Nam “ de parietibus æneis, (inquit,) qui ductilibus certe laminis erant induti, vox “ ἐλαύνω proprie usurpatur; mox autem “ ad v. 95. ἐν δὲ θρόνῳ περὶ τοῖχον ἐρηϊδατ’ “ ibi quidem vox ἐρηϊδω significan-

- Ἐς μυχὸν ἐξ ἑδῶ· περὶ δὲ θριγκὸς κυάνοιο·
 Χρύσειαι δὲ θύραι πυκινὸν δόμον ἐντὸς ἔεργον·
 Ἀργύρεοι δὲ σαθμοὶ ἐν χαλκίῳ ἔασαν ἑδῶ,
 90 Ἀργύρεον δ' ἐφ' ὑπερθύριον, χρυσέῃ δὲ κορώνῃ.
 Χρύσειοι δ' ἐκάτερθε καὶ ἀργύρεοι κύνες ἦσαν,
 Οὓς Ἥφαιστος ἔτευξεν ἰδυίῃσι πρᾶπίδεσσι,
 Δῶμα φυλασσέμεναι μεγάλητορος Ἀλκινόοιο,
 Ἀθανάτης ὄντας καὶ ἀγήρωις ἤματα πάντα.
 95 Ἐν δὲ θρόνοι περὶ τοίχον ἐρηρέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
 Ἐς μυχὸν ἐξ ἑδοῖο διαμπερές· ἔνθ' ἐνὶ πέπλοι

Ad intimum-secessum a limine: circa autem corona ex cyano:

Aureæ vero fores firmam domum intus claudebant:

Postes autem argentei in aëre stabant limine,

- 90 Argenteum vero superliminare, aurea autem cornix.

Aurei porro utrinque et argentei canes erant,

Quos Vulcanus fecerat peritis præcordiis,

Domum ut-custodirent magnanimi Alcinoi,

Immortales existentes et senii-expertes dies omnes.

- 95 Intus vero solia circa parietem firmata erant hinc atque hinc,

Ad intimum-secessum a limine usque: ibi peploi

89 ἔασαν] Edd. 90 ἐφυπερθύριον] R. Eustath. 91 Χρύσειαι δὲ] L.

"tior: quare meo quidem iudicio, vox
 "ἐηλλάδατο hoc in loco scribenda, ut MS.
 "Scholia Aloysii expresse legunt; illo pos-
 "teriori loco, ἐρηρέδατο. Et ipse mox
 "Poëta, v. 113. eadem vocem utitur, de
 "Sepimento, Muri instar erecto, περὶ δ'
 "ἔρκος ἐηλλάται. — Ἐηλλάδατο, pro ἐλη-
 "λαμνέοι ἦσαν, et ἐρηρέδατο, pro ἐρηρ-
 "εμένοι, Ionice, Reduplicatione Attica in-
 "super assumpta." Ita ille. Porro et in
 duobus MSS. reperit vir eruditus Tho.
 Bentleius ἐηλλέδατο. Unde non absimile
 est, vocem ἐρηρέδατ', quæ huic loco mi-
 nus videtur convenire, ex ver. 95. infra,
 hue irrepsisse. Clark. Non satis simile
 est, quod e v. 95. affertur; nam ἔρκος,
 τεῖχος ἐλαύνεσθαι proprie dicitur, duci,
 agi circa aliquid, ad sepiendum, diri-
 mendum etc. Τοῖχος autem bene dicitur
 ἐρείδεσθαι, potestque lectio bene defendi.
 Nec tamen intercedam, quo minus ἐηλλά-
 δατ' legatur. Eustathius quoque tradit,
 hanc lectionem in MSS. nonnullis repe-
 riri, sed ἐρηρέδατ' satis perspicue præfert.
 Ern.

Ver. 87. θριγκὸς] "Ἦτοι ἡ τῶν τοίχων κό-
 μη, ἢ σεφάνωσις. Eustath. Al. θριγκός.

Ver. 89. Ἀργύρεοι δὲ σαθμοὶ] Vide ad Il.
 β'. 557. Barnesius de suo edidit, Σταθμοὶ
 δ' ἀργύρεοι. Sed sine Codicibus nihil mu-
 tandum. Et MSS. a Tho. Bentleio collati,
 eum vulgatis legunt Ἀργύρεοι δὲ σαθμοὶ etc.
 Clark. In hac lectione prima in σαθμοὶ est
 corripienda: idque fieri posse largitur
 Barnesius, amandans nos ad exempla ad
 Eurip. Phæniss. 19. allata; quæ me non
 satis movent. Ern.

Ver. 90. Ἀργύρεον δ' ἐφ' ὑπερθύριον,] "Ἦγαν
 τὸ ἐπικείμενον ταῖς θύραις, εἰς ὃ φασιν αἱ
 ἄνω σφόβιγγες ἀρμόζονται. Eustath. Al. ἐφυ-
 περθύριον.

Ibid. χρυσέῃ] Pronunciabatur χρυσῇ.

Ibid. κορώνῃ. Τὸ ἐπίσπαστρον τῆς θύρας,
 ἥτοι τὸ κρίγιον. [κρίκιον] Schol. Κρίκιον.
 Eustath.

Ver. 91. Χρύσειοι δ' ἐκάτερθε καὶ ἀργύρεοι
 κύνες ἦσαν.] "Ἦτοι κυρίως, ἢ ἡλως λήγει, παρ'
 ὃ καὶ κυνάδας φαρμὴν, ἢ τὰς διπλᾶς ἡλως
 τινὲς δὲ φασὶν τὰς δούοντας ὑπὸ Ἡρας Π-
 σιδῶνι ὑπὲρ τῆ συλλαβῆν αὐτῶ [apud Eu-

- Λεπτοὶ εὐνήτοι βεβλήατο, ἔργα γυναικῶν.
 Ἐνθα δὲ Φαιήκων ἡγήτορες ἐδριόωντο,
 Πίνοντες καὶ ἔδοντες· ἐπηετανὸν γὰρ ἔχουσιν.
 100 Χρῦσειοι δ’ ἄρα κῆροι εὐδμήτων ἐπὶ βωμῶν
 Ἔσασαν, αἰδομένους δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες,
 Φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσι.
 Πεντήκοντα δὲ οἱ δμῳαὶ κατὰ δῶμα γυναιῖκες·
 Αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἐπὶ μήλοπα καρπὸν,
 105 Αἱ δ’ ἰσῆς ὑφώουσι καὶ ἡλάκατα σρωφῶσιν
 Ἥμεναι, οἷά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγείροιο.

Tenuēs bene-neti instrati erant, opera mulierum.

Hic autem Phæacum primates sedebant,

Bibentes et edentes: perpetue enim epulas-habebant.

100 Aurei vero juvenes bene-structas super aras

Stabant, ardentes faces manibus tenentes,

Illucentes nocte per domum convivis.

Quinquaginta porro ei ancillæ per domum fœminæ:

Aliæ quidem molunt sub mola flavum frumentum,

105 Aliæ vero telas texunt et pensum versant

Sedentes, qualia folia excelsæ populi.

97 εὐνήτοι] R. Eustath. quod non spreverim. 103 Πέντηκοντα δ’ ἔσαν]

R. Eustath. quod melius puto quam οἱ.

stathium αὐτῇ] πρὸς τὴν τῷ Διὸς ἐπίθουσι, ἔως περιελθεῖν εἰς Ἀλκίνοον. Schol.

Ver. 92. ἔτιυζιν ἰδυῖσι πραπίδεσσι,] *Al.* ἔτιυζ ἰδυῖσι πραπίδεσσι. Quo modo et edidit Barnesius.

Ver. 95. ἐρηίδασ’] *Al.* ἐρειίδασ’.

Ver. 96. ἐνθ’ ἐνὶ πίπλοι Λεπτοὶ εὐνήτοι βεβλήατο,] Horatius:

rubro ubi cocco

Tincta super lectos canderet vestis eburnos.

Sermon. lib. II. Eclog. vi. ver. 102.

Ver. 97. εὐνήτοι] *Al.* εὐνήτοι. Clark. Vid. Var. Lect.

Ver. 100. Χρῦσειοι δ’ ἄρα κῆροι]

Si non aurea sunt juvenum simulacra per ædes
 Lampadas igniferas manibus retinentia dextris,
 Lumina nocturnis epulis ut suppeditentur.

Lucret. lib. II. ver. 24.

“Simulacra juvenum heroicis temporibus,
 “rudi adhuc seculo, et incognitis lucer-
 “nis, in angulis cœnationum destitui so-
 “lita, ut facem tenentes lucent. Ho-
 “merus de Phæacibus canit; Χρῦσειοι δ’
 “ἄρα κῆροι etc.” Casaubon. annotat. in
 Athenæum. Lib. IV. cap. 2.

Ibid. εὐδμήτων ἐπὶ βωμῶν] Eustath. Βω-
 μοὶ δὲ ἀπλῶς ἀνάβαθμοι ἐνταῦθα, ἐφ’ ὧν
 λυχνόφοροι κῆροι ἴσαντο. Sunt bases qua-
 dratæ statuarum istarum. Ern.

Ver. 101. αἰδομένους δαΐδας] Μαρμαίρειν
 δὲ δηλοῖ τὸ φῶς, δάος καλίσας, [infra χ’.
 497.] “Δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι.” ἀφ’ ὧν αἱ
 δεκτικαὶ τῷ φωτὸς, δαΐδες, καὶ δαΐδες. Por-
 rhyr. Quæst. Homeric. 9. ipso fine.

Ibid. μετὰ χερσὶν ἔχοντες,] *Al.* μετὰ
 χερσὶ φέροντες.

Ver. 103. Πεντήκοντα δὲ οἱ δμῳαὶ] Vir-
 gil.

Quinquaginta intus famulæ, quibus ordine
 longo

Cura penum struere, et flammis adolere Pe-
 nates.

Æn. I. 707.

Ibid. δὲ οἱ] Eustathius in commenta-
 rio legit, δὲ ἔσαν.

Ver. 104. ἀλετρεύουσι μύλης ἐπὶ μήλοπα
 καρπὸν,] Οἱ μὲν — φασιν, ὅτι σρέφουσαι καὶ
 τρέψουσαι ἐπὶ τῆς μύλης, ἥ ἐστιν ἄκρον μερὸς
 τῆς κατὰ τὴν ἐπιγυνίδα, καρπὸν μήλοπα, ὃ
 ἐστὶν ἐκ προβάτων ἔριον. — Ἄτεροι δὲ, κρεῖτ-
 τόνως ἐξηγούμενοι, φασὶ τὰς ῥηθείσας γυναῖ-
 κας.

- Καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὕγρὸν ἔλαιον.
 Τόσπον Φαίηκες πέρι πάντων ἰδρίες ἀνδρῶν
 Νῆα θοὴν ἐνὶ πόντῳ ἐλαυνέμεν· ὥς δὲ γυναῖκες
 110 Ἰστὸν τεχνῆσαι· πέρι γάρ σφισι δῶκεν Ἀθήνη
 Ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα, καὶ φρένας ἐσθλὰς.
 Ἐκτοςθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυράων

Bene-textis autem a linteis distillat humidum oleum.

Tantum Phæaces supra omnes periti sunt homines

In celeri nave per pontum dirigenda: tantum etiam mulieres præstant

110 In tela texenda; supra modum enim illis dedit Pallas

Operaque scire perpulchra, et ingenium bonum.

Extra vero aulam ingens hortus prope januas

108 περί] Edd. et 110.

καὶ ἀλῆθειν ἐν μύλῳ σῖτον. *Eustath.* Eandem expositionum meminit et *Scholasticus*. Vera autem omnino posterior; quia isto sensu alibi apud *Poëtam* occurrit vox μύλη· priori, nusquam.

Ibid. μύλης ἔστι] *Al.* μύλης ἔστι.

Ibid. μήλοπα καρπὸν] Τὸς πυρὸς μηλοιδῆς γὰρ ἔστι τὴν χροίαν. *Schol.*

Ver. 106. οἳά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγείροις.] Οἱ μὲν, ὅτι ἡλιοτροπίᾳ τάζῃ ἐπείχον κατέμεναι θεατροειδῶς· οἱ δὲ, ὅτι πεπύκνωται τὸ δένδρον τοῖς φύλλοις· φύλλα δὲ, ἥτοι διὰ τὸ πλῆθος, ἥ διὰ τὸ εὐκίνητον τῶν χειρῶν ἐν τῷ σφίρειν τὴν κρόκην, ὡς καὶ τὰ φύλλα τῆς αἰγείρας ἀντιστραμμένα ἀλλήλοις, καὶ εὐκίνητα ῥαδίως, καὶ ὑπὸ τυχύσεως αὔρας. *Schol.* Postrema (ut opinor) optima interpretatio. Multo enim aptius videtur pensa versata, quam fœminæ ipsæ sedentes, Populi foliis comparari. Atque ita fere exponit *Eustathius*: Φύλλοις δὲ αἰγείρας τὰς δμῶας εἰκάζει διὰ τὸ εὐκίνητον καὶ συνεχεῖς τῆς αὐτῶν ἐργασίας· εὐκαρᾶντα γὰρ, φασι, καὶ τὰ τῶν αἰγείρων φύλλα διὰ τὸ ὕψος.

Ver. 107. Καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὕγρὸν ἔλαιον.] Ἥτοι ὅπως ἦσαν πυκναὶ, ὡς μηδὲ ἔλαιον δι' αὐτῶν διελθεῖν ἢ ἐξῶθεν ὡς ἔλαιον ἐπιλβον, διὰ τὴν λευκότητα· ἢ τραφερεῖ ἦσαν, ὡς δοκεῖν ἔλαιον ἀπορρεῖν ἢ ὅπως ἀποσιλβῶν τὸν μίτον, ὡς δοκεῖν ἔλαιον ἀποβάλλειν. *Schol.* Easdemque fere interpretationes affert et *Eustathius*. *Plutarchus* primam interpretationem secutus videtur; Ὁμηρος εἶπεν, “Καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὕγρὸν ἔλαιον,” ἐνδοκνύμενος τὴν ἀκρίβειαν καὶ λεπτότητα τῆς ὕφης, τῷ μὴ προσμένειν τὸ ἔλαιον, ἀλλ' ἀπορρεῖν καὶ ἀπο-

λισθαίνειν τῆς πυκνότητος, ἢ δίκῃσι. *De Pythiæ Oraculis*, haud longe ab initio. Optima autem, ut opinor, postrema *Eustathii* explicatio; nempe ut εἰλβεῖν αἱ τοιαῦται λέγοντο ἂν ὀθῶναι, ὡς εἴπερ ἔλαιον αὐτῶν ἀπελείβετο, διὰ τὸ σιλπνὸν χρώμα τῶν νεοῦφάντων καὶ ἔτι ἀπλύτων ὕφασμάτων. Cui accipienda rationi favet id quod legitur *Iliad.* σ'. 595. “—οἱ δὲ χιτῶνας εἴατο εὐνή—” τες, ἥκα εἰλβοντας ἔλαιον.” Et *Odys.* γ'. 408. “—ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισιν, οἳ οἱ ἔσαν προ—” πάροισι θυράων ὑψηλῶν λευκοῖ, ἀποσιλβόντες ἀλείφατος.” Quem locum hic respicit *Eustathius*, quum addit; “Οἱ δὲ καὶ θρόνοι λιθνοὶ ὅπως εἰλβοντι, ἐκ τῆς κατὰ συκνήν παράτριψιν λειάνσεως, οἱ κατὰ Πύλον μαρμαρεοὶ θρόνοι ἰδὴλωσαν. *Clark.* Vid. ad *Il.* σ'. 595. Simile est, quod ignis dicitur relucere a galea, quod vestes ardere; in quo nihil nisi splendor eximius et præstringens oculos intelligitur. *Ern.*

Ibid. Καιροσέων] *Schol.* Εὐϋρῶν, εὐ κειρωμένων· καίρωμα δὲ ἐστὶ τὸ διαπλεκόμενον ἐν τῇ στήμονι, παρὰ τὸν μίτον· ὑπὲρ τῆς μὴ συγχύσεσθαι τὰς στήμονας· ὅθεν ἀπὸ μέρους τῆς μιτώματος, τὰς ἔλας; εὐϋρεῖς λέγει. *Clark.* Hæc ad verbum descripsit *Suidas*. Nec multum diversa habet *Hesychius*, qui ponit καιροσέων, quod eodem redit, et ex analogia sic esse debet; nam, ut *Eustathius* tradit, ex καιρέεις, καιρέσσαι, fit καιροίσσαν, καιρόσσαι, καιροσέων. Sed pronuntiandum καιροσάν. Alii tamen, ut idem *Eustath.* tradit, nominativum faciebant καιροσα. *Ern.*

Ibid. ὀθονέων] Pronunciabatur ὀθωνέων.

Τετράγυος· περὶ δ’ ἔρκος ἐλήλαται ἀμφοτέρωθεν.

”Ενθα δὲ δένδρεα μακρὰ πεφύκει τηλεθώοντα,

115 ”Ογχναι, καὶ ροιαί, καὶ μηλείαι ἀγλαόκαρποι,

Συκαὶ τε γλυκεραί, καὶ ἐλαῖαι τηλεθώσαι.

Τάων ἔποτε καρπὸς ἀπόλλυται, ἐδ’ ἐπιλείψει

Χείματος, ἐδὲ θέρους, ἐπετήσιος· ἀλλὰ μάλ’ αἰεὶ

Quatuor-jugum: circa autem septum ductum est utrinque.

Ibi vero arbores procerae crescebant virentes,

115 Pirus, et malus-punica, et mali pulchrum-fructum-ferentes,

Ficusque dulces, et oleæ virescentes.

Ex iis fructus nunquam perit, neque deficit

Hyeme, neque æstate, perennis; sed omnino semper

114 δένδρα] A. 2. 3. 117 ποτε] abest Fl. Ibid. ἀπολείπει] R. vid. not,

Quo modo et legit *Plutarchus*, loco supra citato.

Ver. 108. Τόσσην] *Al.* "Οσσον.

Ver. 110. τεχνῆσαι] *Schol.* videtur legisse τεχνῆσαι ex τεχνήσσαι notante *Barnesio*.

Ver. 112. μέγας ὄρχατος] Ἡ ἐπὶ στίχον, καὶ ἐν τᾷδε τῶν ἀμπελων φυτεία, ὄρχατος λέγεται, ἢ κῆπος. *Schol.* Vide et supra ad ζ'. 162.

Ver. 113. Τετράγυος] Τεσσάρων γυνῶν γύη δὲ μέτρον γῆς γεωργικόν. *Schol.* Τετράγυος δὲ, ἢ ἐκάστη τῶν τεσσάρων πλευρῶν γύην εἴχεν. *Eustath.*

Ibid. περὶ δ’ ἔρκος ἐλήλαται] Sic apud *Hesiodum*;

Τὸν περὶ χάλκινον ἔρκος ἐλήλαται. —

Theogon. ver. 726.

Clark. Plura ex *Homero* collegit *Eustath.* ad ver. 86. *Ern.*

Ibid. ἐλήλαται] Similiterque ver. 122. ἔρριζωται. Vide ad. *Il.* α'. 37.

Ver. 114. ”Ενθα δὲ δένδρεα μακρὰ πεφύκει] Τῶν δένδρων τὰ μὲν καρποφόρα καλὰ προσαγορεύει· ἐνθα, “Δένδρεα καλὰ πεφύκει, “Ογχναι, καὶ ροιαί, καὶ μηλείαι” τὰ δ’ εἰς ξυλείαν εὐθέστα, μακρὰ τοῖς ἐπιθέτοις τὰς χρήσεις διαστίλλων. *Athenæus*, lib. I. cap. 19. Ubi notandum, pro δένδρεα μακρὰ, legisse hic *Athenæum*, δένδρεα καλὰ. Vide et supra ad ε'. 258.

Ver. 115. ”Ογχναι] Nonnulli legunt ”Οχναι. Quam et veriore esse lectionem contendit *Barnesius*, ex *Odyss.* ω'. 246. Οὐκ ὄχνη, ἢ προσίη τοι ἄνευ κομιδῆς κατὰ κῆπον “ubi *Prior Syllaba*,” inquit. “com-

“munis.” Sed vide ad istum locum. *Clark.* Apud alios sane fere est ὄχνη, ut apud *Callimach.* H. in Cer. ubi omnes libri in hac scriptura consentiunt. *Elym.* M. commemorat ὄχνη in loco verbi, sed in Ἄπιος p. 122. habet ὄχνης. Scripturam antiquiorem esse ὄχνην, non dubitem: sed ea post usu emollita est, ut etiam in h. l. laudaretur ὄχνη, ut apud *Diodorum*, *Athenæum*. *Ern.*

Ibid. Μηλείαι ἀγλαόκαρποι,] Ζήτησις ἔν ἥν διὰ τί τὰς μηλείας ὁ Ποιητὴς ἀγλαοκάρπας ἐξαίρετως προσεῖπεν. Καὶ Τρύφων μὲν ὁ ἱατρὸς ἔλεγε, κατὰ τὴν πρὸς τὸ δένδρον εἰρησθαι σύγκρισιν, ὅτι μικρὸν ὃν κομιδῇ, καὶ τὴν ὄψιν εὐτελὲς, καλὸν καὶ μέγαν ἐκφέρει τὸν καρπόν. Ἄλλος δὲ τις ἔφη, τὸ καλὸν ἐκ πάντων συντιθέντα, μόνω τέτρω τῶν ἀκροδρῶν ὄρεῃ ὑπάρχον, καὶ γὰρ τὴν ψαῦσιν ἔχει καθάπερ ἴον, ὥστε μὴ μολύνει, ἀλλ’ εὐωδίας ἀναπιμπλάναι τὸν ἀπτόμινον, καὶ τὴν γεῦσιν ἡδίστην ὁσφραίνεσθαι τε καὶ ἰδεῖν ἐπιτερεπώτατόν ἐστι διὸ καὶ πάσας ὁμῶς τι τὰς αἰσθήσεις προσαγομένοις, εἰκότως ἐπαινεῖσθαι. *Plutarch.* *Symposiac.* Lib. V. Probl. 8. sub initio.

Ver. 116. Συκαὶ τε γλυκεραί, καὶ ἐλαῖαι τηλεθώσαι.] Καλὰ δὲ καὶ τὰ ἐπίθιτα. Παραποιηρημένως γὰρ ὁ Ποιητὴς ἐκάστου δένδρου ἐπίθετον ἐκτίθειται κατὰ φυσικὴν ἰδιότητα. Καλὸν μὲν γὰρ τὸ μῆλον· καὶ, ὡς αὐτὸς φησι, καρπὸς ἀγλαός· διὸ καὶ ἀγλαόκαρπος ἡ μηλεία, ὡς αὐτίκα εἰρησέσται. Γλυκὺ δὲ ὑπερβαλλόντως, τὸ σῦκον ἐν ὁπωραῖς. Ἀειθαλὴς δὲ ἡ ἐλαία. *Eustath.* “Ομηρος δὲ ὁ σαφὲς τὰ μὲν ἄλλα τῶν καρπῶν εἰς μέγεθος, ἢ χροῖαν, ἢ κάλλος ἐπαινεῖ· μόνω δὲ τῷ σῦκῳ τὴν τῆς

- Ζεφυρίη πνείσσαι, τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει.
 120 "Ογγνη ἐπ' ὀγγνη γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μήλῳ,
 Αὐτὰρ ἐπὶ σταφυλῇ σταφυλῇ, σῦκον δ' ἐπὶ σύκῳ.
 "Ενθα δέ οἱ πολύκαρπος ἀλῶν ἐρρίζωται.
 Τῆς ἕτερον μὲν θειλόπεδον λευρῷ ἐνὶ χώρῳ
 Τέρσεται ἡελίῳ· ἑτέρας δ' ἄρα τε τρυγώσιν,
 125 "Αλλας δὲ τραπέεσι· πάροιθε δέ τ' ὁμφακές εἰσιν,
 "Ανθος ἀφιῖσαι, ἕτεραι δ' ὑποπερκάζουσιν.
 "Ενθα δὲ κοσμηταὶ πρᾶσιαι παρὰ νεῖατον ὄρχον
 Παντοῖαι πεφύασιν, ἐπηετανὸν γανώσσαι·

Zephyrus spirans, alia quidem crescere-facit, alia vero maturescere.

- 120 Pirus post pirum senescit, malum post malum,

Ac post uvam uva, ficusque post ficum.

Ibi porro ei fructuosa vinea plantata est:

Hujus alterum quidem apricum-solum lato in loco

Siccatur sole: alias autem vindemiant,

- 125 Alias vero calcant; ante autem uvæ immaturæ sunt,

Florem emittentes, aliæ vero submaturescunt.

Ibi porro excultæ areolæ ad extremum ordinem

Omnis-generis consitæ sunt, perenne florentes:

123 τῆς δ' ἐτ.] R. 126 ὑποπερκάζουσι] Edd. præter R. male.

γλυκύτητος ἐπ' αὐτῶν συγχωρεῖ· καὶ τὸ μὲν
 μίλι χλωρὸν καλεῖ, δεδιώς μὴ λάθῃ γλυκύ
 προσειπὼν ὃ καὶ πικρὸν εἶναι πολλάκις συμ-
 βαίνει· τῷ σύκῳ ἄρα δὲ μόνῳ ἀποδίδωσιν τὴν
 εἰκίαν εὐφημίαν, ὥσπερ τῷ νέκταρι, διότι καὶ
 μόνον γλυκύ τῶν ἄλλων ἐστίν. Julian. E-
 pist. 24.

Ver. 117. οὐποτε καρπὸς ἀπόλλυται, ἂν
 ἐπιλείπει] Τητίστιν εἶδ' ὑπὸ τινος πάθους
 φθείρεται, ἔτι μὴν δαπανώμενος ἀπολείπει.
 Eustath.

Ibid. [ἐπιλείπει] Ita Henricus Stephanus
 et Vulgati. Eustathius autem et in con-
 textu et in commentario legit ἀπολείπει·
 uti edidit et Barnesius. Cumque iis facit
 et MS. unus a Tho. Gentleio collatus. Al.
 ἀπολήγει.

Ver. 118. ἐπετήσιος·] Ἐπηετανὸς καὶ δι-
 ηνεκὴς καὶ ἐξαρκῶν εἰς ὅλον ἔτος. Eustath.

Ver. 119. Ζεφυρίη] Ἡ τῷ Ζεφύρῳ πνοή.
 Schol. Vide et supra ad II. α'. 398.

Ver. 120. "Ογγνη ἐπ' ὀγγνη γηράσκει.]
 Diodorus Siculus de insula quadam in Oce-
 ano versus meridiem reperta: Τὰς ὁπώρας
 δὲ παρ' αὐτοῖς παρ' ὅλον τὸν καιρὸν ἀκμάζουσιν

ὥσπερ καὶ ὁ Ποιητὴς φησὶν· "Ογγνη ἐπ' ὀγ-
 "νη γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μήλῳ, Αὐτὰρ ἐπὶ
 "σταφυλῇ σταφυλῇ, σῦκον δ' ἐπὶ σύκῳ." Bi-
 bliothec. Hist. Lib. II. haud longe a fine.
 Ἐπιμελημένους δὲ αὐτὰς [ἥρωας] εἰσάγει ["Ο-
 μηρος] καὶ τῶν ἀκροδρόων. "Ογγνη γὰρ ἐπ'
 "ὀγγνη πᾶ γηράσκει, σῦκον δ' ἐπὶ σύκῳ." A-
 thenæus, lib. I. cap. 19. Observat autem
 idem Athenæus fructus hosce nemini us-
 quam ad edendum appositos memorari.
 Καὶ μὴν ἂν ὁπώραν παρατίθῃσι τινί, καὶ περ
 ἔσαν πολλήν, καὶ ἥδιστα ταύτης μνημονεύων,
 καὶ πάντα χρόνον παρασκευάζων ἀθάνατον,
 "Ογγνη" γὰρ φησιν "ἐπ' ὀγγνη," καὶ τὰ ἐξῆς.
 Athenæus, lib. I. cap. 8.

Ibid. "Ογγνη — ὀγγνη] Vide supra ad
 ver. 215.

Ver. 125. θειλόπεδον] Ἐνθα θείλος γίνε-
 ται βοτρυών, καὶ ἡλιούνται, καὶ ψύχονται ἢ
 ὁ ψυκτής. Schol.

Ver. 124. ἑτέρας ἄρα τε τρυγώσιν.] Al.
 ἑτέρας δὲ ἄρα τρυγώσιν.

Ver. 125. τραπέεσι] Ἀντὶ τῆς πατῆσιν.
 Eustath.

- ’Εν δὲ δύο κρῆναι, ἡ μὲν τ’ ἀνὰ κῆπον ἅπαντα
 130 Σκίδνεται, ἡ δ’ ἐτέρωθεν ὑπ’ αὐλῆς ἐδὸν ἴησι
 Πρὸς δόμον ὑψηλὸν, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται.
 Τοῖά ῥ’ ἐν Ἀλκινόοιο θεῶν ἔσαν ἀγλαὰ δῶρα.
 ’Ενθα σταῖς θεῖτο πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα ἐῷ θεήσατο θυμῷ,
 135 Καρπαλίμως ὑπὲρ ἐδὸν ἐβήσατο δώματος εἴσω.
 Εὗρε δὲ Φαίηκων ἡγήτορας ἠδὲ μέδοντας
 Σπένδοντας δεπᾶεσσιν ἐυσκόπῳ Ἀργεифόντῃ,
 ὦ πυράτῳ σπένδεσκον, ὅτε μνησαίαιτο κοῖτῃ.

Insunt autem duo fontes; alter quidem per hortum totum

150 Dispergitur, alter vero ex altera parte sub aulæ limen fluit

Ad domum excelsam, unde aquabantur cives.

Talia utique in Alcinoi-domo deorum erant splendida dona.

Ibi stans admirabatur patiens nobilis Ulysses.

Cæterum postquam omnia suo admiratus esset animo,

155 Celeriter super limen ingressus est domum intra.

Invenit autem Phæacum ductores atque principes

Libantes poculis speculatori Argicidæ;

Cui ultimo libabant, quando cogitabant de-lecto.

150 ἴησι] F. 151 ὑδρεύονται] Edd. vett. 155 βήσατο] F.

Ver. 126. Ἄνθος ἀφιεῖται,] Ἀπὸ ἀνθὺς εἰς ἄμφακας μεταβάλλεσαι. Schol.

Ibid. ἀφιεῖται,] “Prior Syllaba τῷ ἰσῖς,” inquit Barnesius, “per se commuuiis, plus “semel Homero producitur, ut *Piad.* α’. “ver. 51. Αὐτὰρ ἐπεὶ τ’ αὐτοῖσι βέλος ἔχει- “πευκὲς ἰφιεῖς. Et *Odyss.* μ’. 192. “Ὡς φά- “σαν, ἰύσαι ὅπα κάλλιμον.” Quæ quam supervacanea sit annotatio, vide ad *Il.* v’. 103. et δ’. 24.

Ibid. ὑποπερκαῖζουσιν.] Τῇ παραστάσει ἀκ- μάζουσιν οἷον ἐκ τῷ ἄμφακος μεταβάλλουσιν εἰς τὸ μέλαν τῆς σταφυλῆς χρωῶμα πεπαινόμεναι. Schol.

Ver. 127. Ἐνθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ νείατον ὄρχον] Παρετίθετο δὲ τοῖς ἥρωσι διπ- νῶσι καὶ λάχανα. Ὅτι δὲ οἶδασι τὰς λαχα- νείας, δῆλον ἐκ τῶν παρὰ νείατον ὄρχον κοσ- μητῶν πρασιῶν. *Athenæus*, Lib. I. cap. 19.

Ibid. πρασιαὶ] Schol. Αἱ λαχανεῖαι, ἧ αἱ τῶν φυτειῶν τετραγῶνοι σχῆσεις ὡς τὰ πλιν- θία. *Clark.* Istas areolas s. istud topium numi *Coryræorum* exhibent apud *Span- hem.* *Ern.*

Ibid. ὄρχον] Στήχον ἀμπώλῃ. Schol.

Ver. 128. πεφύασιν,] Vide ad *Il.* v’. 756. et α’. 57.

Ver. 130. ἴησι] *Al.* ἴησι.

Ver. 131. Ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται] Ita ex Scholiaste et ex *Henrico Stephano* restituit Barnesius: Quocum faciunt et MSS. nonnulli a *Tho. Bentleio* collati. Ita porro, notante *Barnesio*, in omnibus codicibus legitur infra ε’. 206. ubi idem hemistichium occurrit. Apud *Eustathium*, Editionumque veterum nonnullas, hoc in loco corrupte ὑδρεύονται. *Clark.* Locus alter ex ε’. 206. nihil juvat. Nam ibi et præcedit imperfectum: hic præsentia σκίδ- νεται, ἴησι, desiderare videntur ὑδρεύονται. Sed et sequente versu est ἴσαν. Cæterum e dictis *Clarkii* patet, frustra *Jensium* in *Lect. Lucian.* II. 6. obloqui *Bentleio*, qui in notis ad *Callimach.* H. in Jovem extr. in hoc versu legendum ὑδρεύοντο, dixerat, nec hinc doceri posse, diphthongum ante consonantem corripri posse. *Ern.*

Ver. 132. Τοῖά ῥ’] Talia inquam —. *Al.* τοῖ ἄρ’. Quod idem.

- Αὐτὰρ ὁ βῆ διὰ δῶμα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 140 Πολλὴν ἥρ' ἔχων, ἣν οἱ περίχευεν Ἀθήνη,
 "Ὀφρ' ἴκετ' Ἀρήτην τε καὶ Ἀλκίνοον βασιλῆα.
 'Αμφὶ δ' ἄρ' Ἀρήτης βάλε γένασι χεῖρας Ὀδυσσεύς.
 Καὶ τότε δῆ ῥ' αὐτοῖο πάλιν χύτο θέσφατος ἀήρ.
 Οἱ δ' ἄνεω ἐγένοντο δόμον κατὰ φῶτα ἰδόντες·
 145 Θαύμαζον δ' ὀρόωντες· ὁ δ' ἐλλιγάνευεν Ὀδυσσεύς·
 'Αρήτη, θύγατερ Ῥηξήνορος ἀντιθέοιο,
 Σὸν τε πόσιν, σά τε γέναθ' ἱκάνω, πολλὰ μογήσας,
 Τέσδε τε δαιτυμόνας, τοῖσιν θεοὶ ὀλβια δοῖεν
 Ζωέμεναι, καὶ παισὶν ἐπιτρέψειεν ἕκαστος
 150 Κτήματ' ἐνὶ μεγάροισι, γέρας δ', ὃ, τι δῆμος ἔδωκεν·
 Αὐτὰρ ἐμοὶ πομπὴν ὀτρύνετε πατρίδ' ἱέσθαι
 Θᾶσσον· ἐπειδὴ δητὰ φίλων ἄπο πῆματα πάσχω.
 "Ὡς εἰπὼν, κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίησι

Verum ivit per domum patiens nobilis Ulysses,

- 140 Multam caliginem habens, quam ei circumfudit Minerva,
 Donec pervenit ad Areten et Alcinoou regem.
 Circumjecit autem Aretæ genubus manus Ulysses.
 Et tum demum retro ab eo dissipatus est divinitus-offusus aër.
 Illi vero muti facti sunt per domum, virum conspicati;
 145 Admirabanturque intuentes; supplicabat autem Ulysses;
 "Arete, filia Rhexenoridis deo-paris,
 "Ad tuum maritum, et ad tua genua venio, multa passus,
 "Et ad hosce convivas; quibus dii feliciter dent
 "Vivere, et liberis transmittat unusquisque
 150 "Possessiones in ædibus, honoremque, quem populus dederit:
 "At mihi deductionem parate, in patriam ut-perveniam
 "Ocyus; quoniam diu *procul*. ab amicis ærumnas patior."
 Sic fatus, resedit ad focum in cineribus

148 τοῖσι θεοῖ] R. τοῖσιν τε θεοῖ] F. A. L. 149 ἐπιτρέψιαν ἕκαστα] F. A.
 2. 3. L. ἐπιτρέψιαν etiam A. 1. ἐπιτρέψιαν ἕκαστος non spernendum

Ver. 158. Ὡς πνυμάτῳ σπένδισκον,] Ἐπεὶ
 ὀνιρόπομπος, ἣ ὕπνῳ παρεκτικὸς διὰ καὶ,
 "Εἴλετο δὲ ῥάβδον, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλ-
 "γει." [supra ε'. 47.] Schol. Ἐσπένδον δὲ ἀπὸ
 τῶν δειπνῶν ἀναλύοντες, καὶ τὰς σπονδὰς ἐ-
 ποιούντο Ἐρμῇ —. Δοκεῖ γὰρ Ἐρμῆς ὕπνῳ
 προστάτης εἶναι. Athenæus, lib. 1. cap. 14.
 Οἱ δὲ τῷ Ἐρμῇ πνυμάτῳ σπένδοντες, ὅτε μνη-
 σαίατο κοίτῃ, ἄρ' ἔκ ἐς τὸ αὐτὸ συνάγῃσι τῷ

ὄνῳ τὸν λόγον. Ὡς γὰρ παρόντι καὶ συνε-
 πισκοποῦντι τῷ φρονιμωτάτῳ θεῷ πρῶτον ἀ-
 παλλαττόμενοι προσεύχονται. Plutarch.
 Symposiac. lib. VII. Probl. 9.
 Ibid. σπένδισκον,] Vide ad Il. α'. 37. et
 β'. 221.

Ver. 140. ἣν οἱ περίχευεν Ἀθήνη,] Τῇ τ-
 ἔστι φρόνησις, ἣ προβεβληυσμένη τὸν τοιότῳ
 καίον. Eustath.

- Πὰρ πυρί· οἱ δ’ ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 155 ’Οψὲ δὲ δὴ μετέειπε γέρων ἥρως Ἐχένης,
 ’’Ὅς δὴ Φαιήκων ἀνδρῶν προγενέσσερος ἦεν,
 Καὶ μῦθοισι κέκαστο, παλαιά τε, πολλὰ τε εἰδώς.
 ’’Ὅς σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν
 ’Αλκινό’, εἰ μὲν τοι τόδε κάλλιον, εἰ δὲ ἔοικε,
 160 Ξεῖνον μὲν χαμαὶ ἥσθαι ἐπ’ ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσιν·
 Οἷγε δὲ σὸν μῦθον ποτιδέγμενοι ἰσχανώνται.
 ’Αλλ’ ἄγε δὴ ξεῖνον μὲν ἐπὶ θρόνῳ ἀργυροήλῃ
 Εἵσον ἀναστήσας· σὺ δὲ κηρύκεσσι κέλευσον
 Οἶνον ἐπικρῆσαι, ἵνα καὶ Διὶ τερπικεραύνῃ
 165 Σπείσομεν, ὅςθ’ ἰκέτησιν ἅμ’ αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.
 Δόρπον δὲ ξείνῳ ταμίῃ δότῳ ἔνδον ἑόντων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ’ ἄκασ’ ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο,
 Χεῖρὸς ἐλὼν Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην,

Juxta ignem; illi vero omnes obmutuerunt silentio.

- 155 Sero autem tandem interfatus est senex heros Echeneus,
 Qui sane Phæacum virorum maximus-natu erat,
 Et eloquentia præstabat, priscaque et plurima doctus.
 Qui inter eos bene-volens concionatus est et dixit;
 “ Alcinoë, non sane tibi hoc honestius, neque convenit,
 160 “ Hospitem quidem humi sedere ad focum in cineribus:
 “ Hi vero tuum jussum expectantes continent se.
 “ Verum age jam hospitem in sede argenteis-clavis-distincta
 “ Colloca erectum: tu autem præconibus impera
 “ Vinum infundere: ut et Jovi fulmine-gaudenti
 165 “ Libemus, qui utique supplices venerandos comitatur:
 “ Cœnam vero hospiti proma det ex intus reconditis.”
 At postquam hoc audiisset sacra vis Alcinoi,
 Manu prehensum Ulyssem prudentem versutum,

videtur. 155 κατὰ ῥ’ ἔζ.] F. L. ἔζειτο] Eæd. et A. 158 εὔ φρ.] Edd.
 159 Ἀλκιν’] F. 165 ἀντήσας] F. male. 164 καὶ] abest R.

Ver. 142. ἄρ’] *Proinde, ut ei præceperat Nausicaa* —. supra ζ. 310.

Ver. 143. Καὶ τότε δὴ ῥ’ αὐτοῖο πάλιν χύτο θίεφατος ἄηρ.] Virgil.

Vix ea fatus erat, cum circumfusa repente
 Scindit se nubes, et in æthera purgat apertum.
 Restitit Æneas, claraque in luce refulsit.

Æn. I. 590.

Ver. 145. ὁ δ’ ἐλλιτάνειν Ὀδυσσεύς] Ita

Vol. III.

Barnesius. *Al.* ὁ δ’ ἐλλιτάνειν et, ὁ δὲ λιτάνειν. Quæ omnia eodem modo pronuntianda. Vide ad *Il.* α’. 4. 51. et φ’. 71:

Ver. 149. ἐπιτρέψειεν ἄκαστος] *Al.* ἐπιτρέψαιεν ἄκαστα.

Ver. 153. 160. ἔζειτ’ — ἐν κονίῃσι — ἥσθαι — ἐν κονίῃσιν.] Vide ad *Il.* α’. 59. et Σ’. 156.

Ibid. ἐπ’ ἐσχάρῃ] Est apud focum, ut

- ᾿Ωρσεν ἅπ’ ἐσχαρόφιν, καὶ ἐπὶ θρόνον εἶσε φαεινῶ,
 170 Υἱὸν ἀναστήσας ἀγαπήνορα Λαοδάμαντα,
 “Ὅς οἱ πλησίον ἴζε, μάλισα δέ μιν φιλέεσκε.
 Χέρνιβα δ’ ἀμφίπολος προχώρα ἐπέχευε φέρεσσα
 Καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 Νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 175 Σῖτον δ’ αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέρεσσα,
 Εἶδ’ αὖτε πόλλ’ ἐπιδείσα, χαριζομένη παρεόντων.
 Αὐτὰρ ὁ πῖνε καὶ ἦσθε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
 Καὶ τότε κήρυκα προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·
 Ποντόνοε, κρητῆρα κερασσάμενος μέδ’ οὐ νεῖμον
 180 Πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, ἵνα καὶ Διὶ τερπικεραύνῃ
 Σπείσομεν, ὅς δ’ ἰκέτησιν ἅμ’ αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.
 “Ὡς φάτο· Ποντόνοος δὲ μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα·

Erexit a foco, et in sedem collocavit splendidam,

- 170 Filio exsuscitato, virtutis-amante Laodamante,
 Qui ei proximus sedebat; maxime autem ipse eum diligebat.
 Aquam vero ancilla gutturnio infudit ferens
 Pulchro, aureo, super argenteum lebetem,
 Ad lavandum, juxtaque politam extendit mensam.
 175 Panem vero veneranda proma apposuit ferens,
 Fercula multa apponens, largiens de praesentibus.
 Caeterum bibebat et comedebat patiens nobilis Ulysses.
 Et tum praekonem allocuta est vis Alcinoi:
 “Pontonoë, cratere mixto vinum distribue
 180 “Omnibus per domum; ut et Jovi fulmine-gaudenti
 “Libemus, qui utique supplices venerandos comitatur.”
 Sic ait: Pontonous autem dulce vinum miscebat:

185 Νῶμῃσε] Edd. Ibid. ἀπαρξάμενος] R. dicitur sane hoc verbum de libatione; sed in hoc versu alias apud Homerum est ἐπαρξ.

interpretatur etiam Eustathius, idque patet e ver. 160. Ern.

Ver. 158. “Ὅς σφιν] Ita Barnesius. Vulgg. “Ὁ σφιν.

Ver. 164. Οἶνον ἐπικεῖσσαι.] Ἐπὶ τῷ ὄντι ἔσπερον ἐπικεῖσσαι. Schol.

Ver. 169. ἐσχαρόφιν.] Al. ἐσχαρόθεν. Clark. Scr. ἐσχαρόφι.

Ver. 170. Τιδὸν ἀναστήσας] Ἐπαίνῳ μιν δὲ καὶ τὸν Ἀλκίνοον, ὅτι τὸν ξένον ἰδρύει παρ’ αὐτὸν, “Τιδὸν ἀναστήσας ἀγαπήνορα Λαομίδοντα,
 “Ὅς οἱ πλησίον ἦτο, μάλισα δέ μιν φιλέεσκεν”

τὸ γὰρ εἰς τὴν τῷ φιλεμένῳ χώραν καθίσαι τὸν ἰκέτην, ἐπιδείξον ἑμμελῶς καὶ φιλάνθρωπον. Plutarch. Symposiac. Lib. I. Probl. 2.

Ibid. ἀγαπήνορα] Ἐπὶ ἀνδρῶν ἡγαπημένων, ἢ φιλάνθρωπον· ἢ τὸν ἀγαπῶντα ἀνδρείαν. Schol.

Ibid. Λαοδάμαντα,] Apud Plutarchum, loco supra citato, Λαομίδοντα.

Ver. 171. πλησίον ἴζε,] Apud Plutarchum, πλησίον ἦτο.

Ver. 172. Χέρνιβα δ’ ἀμφίπολος] Virgil.

- Νώμῃσεν δ’ ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενος δεπάεσσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ’, ἔπιόν θ’, ὅσον ἦθελε θυμὸς,
 185 Τοῖσιν δ’ Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπε.
 Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 “Ὀφρ’ εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Νῦν μὲν δαισάμενοι κατακείμετε οἴκαδ’ ἰόντες·
 Ἡῶθεν δὲ γέροντας ἐπὶ πλέονας καλῆσαντες,
 190 Ξεῖνον ἐνὶ μεγάροις ξεινίσσομεν, ἠδὲ θεοῖσι
 ῥέζομεν ἱερὰ καλὰ· ἔπειτα δὲ καὶ περὶ πομπῆς
 Μνησόμεθ’, ὥςχ’ ὁ ξεῖνος ἀνευθεὶ πόνος καὶ ἀνίης
 Πομπῇ ὑφ’ ἡμετέρῃ ἦν πατρίδα γαῖαν ἵκηται
 Χαίρων καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐστί·
 195 Μηδέ τι μεσσηγύς γε κακὸν καὶ πῆμα πάθῃσι,
 Πρὶν γε τὸν ἥς γαίης ἐπιβήμεναι· ἔνθα δ’ ἔπειτα

Distribuitque omnibus, auspicatus poculis.

Cæterum postquam libassentque, bibissentque, quantum volebat animus,

185 Illis dein Alcinous concionatus est et interfatus;

“ Audite, Phæacum ductores atque principes,

“ Ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet.

“ Nunc quidem epulati cubetis domum profecti:

“ Mane vero senibus pluribus advocatis,

190 “ Hospitem in ædibus hospitio-excipiemus, atque diis

“ Faciemus sacra pulchra: deiude autem et de reductione

“ Cogitabimus, ut hospes absque labore et molestia

“ Deductione sub nostra suam in patriam terram perveniat

“ Gaudens, celeriter, etiam si valde procul sit:

195 “ Neque quid interea mali et damni patiatur,

“ Antequam ipse suam terram conscendat. Ibi vero deinde

185 μετέειπεν] F. male. 188 δαινύμενοι] R. 190 ξεινίσσομεν] Edd. præter R. 193 ἐφ’ ἡμετέρῃ] R.

Dant famuli manibus lymphas. —

Æn. I. 704.

Ver. 173. Καλῇ,] Similiterque ver. 191.
 235. et 356. καλὰ. Vide ad Il. β’. 43.

Ver. 174. Νίψασθαι] Παρατηρητέον δὲ καὶ, ὅταν Ὀδυσσεύς ἀπονιζόμενος, τὰς χεῖρας ποιῇ, πρὶν μεταλαβεῖν τροφῆς· ἐν Ἰλιάδι δὲ τῷτο ποιῶντας ἔκ τιν ἐυρεῖν. Σχολαζόντων γὰρ βίος ὁ ἐν Ὀδυσσεύει, καὶ διὰ τὴν εἰρήνην τευφώντων. Athenæus, lib. I. cap. 15.

Ver. 180. ἀνὰ μέγαρον,] Apud Eustathium in commentario, ἀνὰ μέγαρον.

Ver. 183. Νώμῃσεν δ’ ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενος δεπάεσσιν.] Τὸ δὲ “πᾶσιν,” ἔ τοῖς ποτηρίοις, ἀλλὰ τοῖς ἀνδράσιν. Ἀλκίνοος γὰρ τῷ Ποντονόῳ φησὶ, [supra ver. 179.] “Μέλυ νῖον· μὲν Πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον. Καὶ ἔξῃς ἐπάγει· “Νώμῃσεν δ’ ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενος δεπάεσσιν.” Athenæus, lib. I. cap. 11.

Ibid. ἄρα] Deinceps —. Ut jusserrat Alcinous —, ver. 179.

Ver. 184. σπείσαν τ’,] MS. a Tho. Bentleio collatus, σπείσαντ’· uti et Editi ha-

- Πείσεται ἄσσα οἱ αἶσα, κατακλῶδές τε βαρεῖαι,
 Γεινομένῳ νήσαντο λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.
 Εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' ἔραν' εἰλήλυσεν,
 200 "Ἄλλο τι δὴ τὸδ' ἔπειτα θεοὶ περιμηχανόωνται.
 Αἰεὶ γὰρ τοπάρους γε θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς
 'Ημῖν, εὖδ' ἔρδωμεν ἀγακλειτὰς ἐκατόμβας·
 Δαίνυνταί τε παρ' ἄρμυι καδήμενοι, ἔνθα περ ἡμεῖς.
 Εἰ δ' ἄρα τις καὶ μῆνος ἰὼν ζύμβληται ὀδίτης,
 205 Οὔτι κατακρύπτεισιν· ἐπεὶ σφισιν ἐγγύθεν εἰμὲν,
 "Ωσπερ Κύκλωπές τε, καὶ ἄγρια φύλα Γιγάντων.

“ Patietur quæcunque ei Fatum, Paræque graves,

“ Nascenti neverunt filo, quando ipsum peperit mater.

“ Quod siquis immortalium utique de cælo venerit,

200 “ Aliud quippiam hoc deinceps dii moliantur.

“ Semper enim antea quidem dii apparent manifesti

“ Nobis, quando facimus inclytas Hecatombas;

“ Convivanturque apud nos sedentes, ubi scilicet nos.

“ Si autem aliquis et solus profectus occurrit viator,

205 “ Nequaquam occultant; quoniam ipsos prope sumus,

“ Quemadmodum Cyclopesque, et agrestes gentes Gigantum.”

199 εἰλήλυσεν] F. A. 1. 202 ἔρδωμεν] Edd. præter R.

bent *Iliad.* l. 177. ubi idem versus occurrit. Sed σπείσαν σ' usitatio lectio.

Ver. 186. Κέκλυτε, Φαίηκων ἡγήτορες] Virgil.

Audite, o proceres, ait.

Æn. III. 103.

Ver. 188. δαισάμενοι] Eustathius in commentario citat δαινύμενοι. Minus recte.

Ver. 192. ἀνής] Vide ad *Il.* δ. 24.

Ver. 195. μεσσηγύς γε] *Al.* μεσσηγύς τε.

Ver. 197. Πείσεται ἄσσα οἱ αἶσα, κατακλῶδές τε βαρεῖαι, Γεινομένῳ νήσαντο λίνῳ,]

Κλωθὼ τε, Λάχεσίην τε, καὶ "Ἀτρεσπὸν" αἶ τε βροτοῖσιν

Γεινομένοισι διδῶσιν ἔχειν ἀγαθὸν τε κακὸν τε.

Hesiod. Theogon. ver. 218.

οὐκ ἔστιν ἀλύξαι

'Ἀνδράτοισι δ', τι μοῖρα κατὰ κλωστήρεος ἐπείγει·
Theocrit. Idyll. XXIV. ver. 68.

Sive ita nascenti legem dixere sorores;

Nec data sunt vitæ fila severa meæ.

Ovid. Heroid. Epist. XV. ver. 81.

Porro colligit hinc *Lucianus in Philo-*

patride, Homerum in ea sententia fuisse, Fato nempe omnia regi. Οὐχ "Ὅμηρος δ' αἰοίδιμος ποιητὴς εἴρηκε, [*Iliad.* ζ'. 488.] "Μοῖραν δ' ἔτινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι "ἀνδρῶν." — ἀλλὰ καὶ ὅλον βίον κατεμάρθαι, καὶ τὰς ἐν τῷ τῷ μεταβολὰς. — "ἔνθα δ' ἔπειτα "Πείσεται ἄσσα οἱ αἶσα etc." "Ὡς τε πάντα ὑπὸ τῶν Μοιρῶν γίνεσθαι ὁ Παιητὴς μεμαρτύρηκε. E contrario autem contendit Eusebius, μηδαμῶς τὸν "Ὅμηρον μὴδ' ἐν ἐκείνοις τοῖς ἔπεισι συμμαρτυρεῖν αὐτῷ τῷ δόγματι. Οὐ γὰρ τὸ πάντα γίνεσθαι καθ' εἰμαρμίνην, ἀλλὰ μᾶλλον τό τινα κατ' ἐκείνην συμβαίνειν ἐξ αὐτῶν ὑποβάλλων εὐρεθῆσθαι. — Καὶ τὸ [*Iliad.* υ'. 127.] "— ὅσπερ αὐτε τὰ πεῖσι — "ται, ὅσα οἱ αἶσα Γεινομένην ἐπείνησε λίνῳ —" τὸ αὐτὸ βέβαιον· ἔγὰρ, ὅτι πάντα αὐτῷ καθ' εἰμαρμίνην τὰ μετὰ ταῦτα συμβήσεται, λέγει· ἀλλ' ὅτι κατ' ἀνάγκην αὐτῷ τινα συμβήσεται ἢ γὰρ τῷ ὅσα διαβολὴ τί ποτε ἔτερον ἢ τῷ σημαίνει; — Καὶ τὸ, "Μοῖραν δ' ἔτινά" φημι πεφυγμένον —," ἄριστα εἴρηται. Τίς γὰρ ἂν δύναίτο τὰ κατ' ἀνάγκην παντὶ ζῶνι συγκυρῶντα διαφυγεῖν; *Præparat. Evangel.*

- Τὸν δ’ ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ’Αλκινό’, ἄλλο τί τοι μελέτω φρεσίν· ἐ γὰρ ἔγωγε
 ’Αθανάτοισιν ἔοικα, τοὶ ἔρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 210 Οὐδέμας, ἐδὲ φυὴν, ἀλλὰ θνητοῖσι βροτοῖσιν·
 Οὓς τινὰς ὑμεῖς ἴσε μάλιστ’ ὀχέοντας οἷζυν
 ’Ανδράπων· τοῖσιν κεν ἐν ἄλγεσιν ἰωσαίμην.
 Καὶ δ’ ἔτι κεν καὶ πλείον’ ἐγὼ κακὰ μυθήσάμην,
 “Ὅσσα γε δὴ ζύμπαντα θεῶν ἰότητι μόγησα.
 215 ’Αλλ’ ἐμὲ μὲν δορπῆσαι ἐάσατε, κηδόμενόν περ·
 Οὐ γάρ τι συγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο

Hunc autem respondens allocutus est solers Ulysses;

“Alcinoë, aliud quid tibi curæ-sit in animo; non enim ego

“Immortalibus similis-sum, qui cælum latum habitant,

210 “Neque corpore, neque oris-habitu; sed mortalibus hominibus:

“Quoscunque vos nostis maxime subeuntes ærumnam

“Hominum; hisce doloribus æquipararer.

“Et adhuc etiam plura ego mala dicerem,

“Quæ sane omnia deorum voluntate pertuli.

215 “Verum me quidem cœnare sinite, dolentem licet:

“Non enim odioso ventre importunius aliud

211 μάλιστ’] Eæd. 212 τοῖσι κεν] Eæd. recte.

lib. VI. cap. 8. sub initio. Vide et supra ad α’. 7.

Ibid. αἶσα, κατακλῶές τε βαρεῖα.] *Al.* αἶσα, κατακλῶές τε βαρεῖα. *Al.* αἶσα κατακλῶθῃ βαρεῖα. Quæ posterior lectio, uti recte hic annotat *Barnesius*, ferri non potest, propter sequentem, “Γεινομένην νήσαντο λίνην.”

Ibid. κατακλῶές.] Αἱ κατακλῶθῃσαι καὶ καταμοιρῶσαι ἐκάσῃ τὸ εἰμαρμένον. *Schol.*

Ver. 198. Γεινομένην νήσαντο λίνην.] Vide supra ad δ’. 208. Cæterum *Lucianus*, loco ad ver. 197. citato, legit *Γιγνομένην νήσαντο etc.*

Ver. 199. Εἰ δέ τις ἀθανάτων — εἰλήλω-θεν.] Hoc pertinet ad opinionem de Diis humana specie interdum oberrantibus (unde necessitas hospitum benigne tractandorum) cujus multa apud veteres vestigia. Cæterum de scriptura ultimi verbi vid. *Var. Lect. Ern.*

Ver. 205. ἐπὶ σφισιν ἐγγύθεν εἰμὲν.] Quis intelligit: Quoniam ipsos prope sumus. Verte: quoniam ad ipsos proxime acce-

dimus (sc. similitudine.) Eodem sensu dicuntur *Phæaces ἀγχίοβοι* ε’. 35. *Ern.*

Ver. 206. “Ὡς περ Κυκλωπὲς τε, καὶ ἄγρια φύλα Γιγάντων.”] “Ὡς εἰσὶν ἀλλήλων ἐγγύς Κυκλωπὲς τε καὶ Γίγαντες, ἥτοι κατὰ γένος, ἢ κατὰ τόπον, ἢ κατὰ ἀδικίαν· ἔτῳ καὶ ἡμεῖς θεοῖς πλησίον κατὰ δικαιοσύνην. *Schol.*

Ver. 212. τοῖσιν κεν] *Al.* τοῖσιν καί.

Ibid. ἰωσαίμην.] Vide supra ad ε’. 491.

Ver. 215. πλείον’] *Al.* μᾶλλον.

Ver. 215. ‘Αλλ’ ἐμὲ μὲν δορπῆσαι ἐάσατε,] Καὶ τὸν Ὀδυσσεῖα δι’ Ὀμηρος πολυφάγον καὶ λαίμαργον παραδίδωσι, ὅταν λίγη. “Ἀλλ’ ἐμὲ μὲν δορπῆσαι ἐάσατε, etc.” Ὑπερβάλλουσα γὰρ ἐν τέτοις φαίνεται αὐτῷ λαίμαργία, μετὰ τῷ μηδὲ ἐν δέοντι τὰ περὶ τῆς γαστρὸς γνωμολογεῖν. Ἐχρῆν γὰρ, εἰ καὶ ἐλίμωττε, διακαρτερεῖν, ἢ μετριάξαι τὰ περὶ τὴν τροφήν. Τὸ δὲ τελευταῖον καὶ τὴν τελειοτάτην αὐτῷ παρίσθησι λαίμαργίαν καὶ γαστριμαργίαν. “Ὡς καὶ ἐγὼ πένθος μὲν ἔχω φρεσίν, etc.” [ver. 219.] *Athenæus*, lib. X. cap. 1. sub fine. Verum, uti notavit *Barnesius*, minus hoc Ulyssi vitio vertendum est, quia diutino

- Ἐπλετο, ἥτ' ἐκέλευσεν ἔο μνήσασθαι ἀνάγκη,
 Καὶ μάλα τειρόμενον, καὶ ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔχοντα.
 "Ὡς καὶ ἐγὼ πένθος μὲν ἔχω φρεσίν· ἡ δὲ μάλ' αἰεὶ
 220 Ἐσθήμεναι κέλεται καὶ πινέμεν· ἐκ δέ με πάντων
 Ληθάνει, ὅσ' ἔπαθον, καὶ ἐνιπλήσασθαι ἀνώγει.
 Ὑμεῖς δ' ὀτρύνεσθε ἅμ' ἡοῖ φαινομένηφιν,
 "Ὡς κέ με τὸν δύσηνον ἐμῆς ἐπιβήσετε πάτρης,
 Καὶ περ πολλὰ παθόντα· ἰδόντα με καὶ λίποι αἰῶν
 225 Κτῆσιν ἐμὴν, δμῶάς τε, καὶ ὑψερεφές μέγα δῶμα.
 "Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον, ἡδ' ἐκέλευον
 Περμπέμεναι τὸν ξεῖνον, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τ', ἐπίον δ', ὅσον ἦθελε θυμὸς,
 Οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος.
 230 Αὐτὰρ ὁ ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο δῖος Ὀδυσσεύς,
 Πὰρ δέ οἱ Ἀρήτη τε, καὶ Ἀλκίνοος θεοειδής,
 Ἦσθην· ἀμφίπολοι δ' ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτός.

" Est, qui jubet sui recordari necessitate,

" Etiam valde afflictum hominem, et in animo dolorem habentem.

" Sic et ego luctum quidem habeo in animo; hic vero omnino semper

220 " Comedere jubet, et bibere; et me omnium

" Oblivisci-facit, quaecunque passus sum, et repleri jubet.

" Vos autem festinate, simul-atque aurora illuxerit,

" Ut me infaustum meam deducatis in patriam,

" Quamvis multa passum: conspicat me, vel relinquat vita,

225 " Possessionem meam, famulosque, et altam magnam domum."

Sic dixit: illi autem omnes approbabant, et hortabantur

Deducere hospitem, quoniam locutus erat.

At postquam libassentque, bibissentque quantum volebat animus,

Illi quidem decubituri iverunt domum unusquisque.

230 At in ædibus relinquebatur nobilis Ulysses,

Apud autem ipsum Areteque, et Alcinous deo-par,

Sedebant; famulae autem auferebant vasa convivii.

jejunio afflictus depingatur: " — δηρὸν γὰρ
 " ἰδητύος ἦεν ἄπαστος;" supra ζ'. 250.

Ibid. ἰάσαστε.] Vide supra ad δ'. 42.
 Male Barnesius ἰάσασατε.

Ver. 216. Οὐ γὰρ τι συγερῇ ἐπὶ γαστέρι
 κύντερον etc.] Haud dissimiliter Oppianus:

"Ὡς ἔδεν λιμοῖο κακώτερον, ἔδδ' βαρεῖνης

Γαστέρος, ἢ κρατεῖ μὲν ἐν ἀνδράποισιν αἰτηνῆς,

Καὶ χαλεπὴ δίσταντα συνέσιος· ἔποτι δασμῶν
 Ληθομένη. ————— Halieutic. lib. III. 199.

Ver. 218. καὶ ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔχοντα.]
 Apud Athenæum, loco supra citato, καὶ
 ἐνιπλησθῆναι ἀνώγει. Sed minus recte,
 propter sequentem. "Ὡς καὶ ἐγὼ πένθος
 " μὲν etc."

- Τοῖσιν δ’ Ἀρήτη λευκώλενος ἤρχετο μύθων,
 Ἔγνω γὰρ Φᾶρός τε, χιτῶνά τε, εἴματ’ ἰδῶσα,
 235 Καλὰ, τὰ ῥ’ αὐτὴ τεύξε, σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξί·
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ξεῖνε, τὸ μὲν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτὴ,
 Τίς; πόθεν εἷς ἀνδρῶν; τίς τοι τάδε εἴματ’ ἔδωκεν;
 Οὐ δὴ φῆς ἐπὶ πόντον ἀλάμενος ἐνθάδ’ ἰκέσθαι;
 240 Τὴν δ’ ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἀργαλέον, βασίλεια, διηνεκίως ἀγορεύσαι
 Κῆδ’, ἐπεὶ μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ ἔξρανίωνες.
 Τῷτο δέ τοι ἐρέω, ὃ μ’ ἀνείρεαι, ἥδ’ μεταλλάξ.
 Ὀγυγίη τις νῆσος ἀπόπροθεν εἰν ἀλὶ κεῖται,
 245 Ἐνθα μὲν Ἀτλαντος θυγάτηρ, δολέεσσα Καλυψώ,
 Ναίει εὐπλόκαμος, δεινὴ θεός· ἐδὲ τις αὐτῇ
 Μίσγεται, ἔτε θεῶν, ἔτε θνητῶν ἀνδρώπων.
 Ἀλλ’ ἐμὲ τὸν δύσηνον ἐφέσιον ἤγαγε δαίμων

His vero Arete ulnas-candida exordiebatur sermonis,
 Agnovit enim pallium et tunicam, vestimenta videns,

- 235 Pulchra, quæ scilicet ipsa fecerat, cum ancillis mulieribus;
 Et ipsum allocuta verba alata dixit;

“ Hospes, hoc quidem te primum interrogabo ipsa,
 “ Quis? unde es hominum? quis tibi hæc vestimenta dedit?
 “ An non dicis, per mare errantem te huc venisse?”

- 240 Hanc autem respondens allocutus est solers Ulysses;

“ Difficile, Regina, penitus enarrare
 “ Ærumnas, quandoquidem mihi multas dederunt dii cœlestes.
 “ Hoc autem tibi dicam, quod me interrogas et inquiris.
 “ Ogygia quædam insula procul in mari jacet,

- 245 “ Ubi quidem Atlantis filia, dolosa Calypso,

“ Habitat comas-pulchra gravis dea: neque quisquam cum ipsa
 “ Versatur, neque deorum, neque mortalium hominum.
 “ Sed infelicem me inquilinum ei duxit deus

233 Τοῖσι δὲ] F. 234 φᾶρον] R. male.

Ver. 221. ἐνιπλήσασθαι] Athenæus et
 hic legit ἐνιπλησθῆναι.

Ver. 222. ὀτρύνεσθαι] Al. ὀτρύνεσθαι.

Ver. 224. ἰδόντα μὲ καὶ λίποι αἰὼν] Ita
 Præco Græcus apud Æschylum, e Troja
 in patriam reversus;

Χαίρω, τεθνᾶναι δ’ ἐκ ἐτ’ ἀντιγῶ θεοῖς.

Agamemn. ver. 548.

Ver. 232. ἔντια δαιτός.] Schol. τὰ ὅπλα
 τῆς εὐνοχίας, οἷον τραπέζας, καὶ τὰ τοιαῦτα.
 Clark. Athenæus, V. pag. 195. ἀγγεῖα, et
 Hesych. ἔντια δαιτός, σκεῦη. Ern.

- Οἶον, ἐπεὶ μοι νῆα θοὴν ἀργῇτι κεραυνῷ
 250 Ζεὺς ἔλσας ἐκέασσε, μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ
 'Ενθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιδον ἐσθλοὶ ἑταῖροι·
 Αὐτὰρ ἐγὼ, τρόπιν ἀγκὰς ἐλὼν νεὸς ἀμφιελίσσης,
 'Εννῆμαρ φερόμην· δεκάτῃ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ
 Νῆσον ἐς 'Ωγυγίην πέλασαν θεοὶ, ἔνθα Καλυψὼ
 255 Ναίει εὐπλόκαμος, δεινὴ θεός· ἥ με λαβῆσα,
 'Ενδυκέως ἐφίλει τε, καὶ ἔτρεφεν, ἥδ' ἐφασκε
 Θήσειν ἀθάνατον, καὶ ἀγήραον ἥματα πάντα·
 'Αλλ' ἐμὸν ἔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ἔπειθεν.
 'Ενθα μὲν ἐπτάετες μένον ἔμπεδον, εἴματα δ' αἰεὶ

" Solum: postquam mihi navem velocem candenti fulmine

250 " Jupiter percussam diffidit, medio in nigro mari:

" Ubi alii quidem omnes periire boni socii:

" At ego, carina ulnis comprehensa navis utrinque-remis-agitatae,

" Novem diebus ferebar: decima autem me nocte nigra

" Insulam ad Ogygiam appulerunt dii; ubi Calypso

255 " Habitat comas-pulchra, gravis dea; quæ me susceptum

" Amice tractabatque, et alebat, et dicebat se

" Facturam immortalem, et senii-expertem diebus omnibus:

" Sed meum nunquam animum in pectoribus flectebat.

" Illic quidem septem-annos manebam perpetuo, vestimenta autem semper

250 ἐλάσας] A. L. Ibid. ἐκέασε] Edd. præter R. 253 δεκάτῃ] A. L.

Ver. 238. Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν;] Ita apud Ovidium:

Quid veniat, quæram, quisque, quibusve locis.

Trist. lib. III. Eleg. xii. ver. 34.

Ver. 241. 'Αργαλίον, βασίλειαν,] Virgil.

Infandum, regina, jubes renovare dolorem,

Trojanas ut opes etc. ———— .Æn. II. 3.

Ver. 244. 'Ωγυγίη τις νῆσος] Δρόμον ἡμῶν πίντε Βρετανίας ἀπέχουσα, πλῖοντι πρὸς Ἰσπίαν. Plutarch. de facie in orbe Lunæ.

Ver. 248. ἐφίσιον ἥγαγε] 'Επὶ τὴν οἰκίαν αὐτῆς ἐπιξένωθ' ὁρῶμενον. Schol.

Ver. 250. ἔλσας] Ita Henricus Stephanus Editionesque pleræque: Itaque habet Eustathius et in contextu et in commentario. Scholiastes autem, et Editio Didymi, eamque secutus Barnesius, hic legunt ἐλάσας; quibuscum facit et MS. a Tho. Bentleio collatus. Atqui occurrit idem versiculus supra ε'. 132. ubi ipsæ Didymi et Barnesii Editiones cum Vul-

gatis habent ἔλσας. Clark. Non satis in-
 spexit Edd. vett. Barnesius, nec Clarkius.
 Vid. Var. Lect. Ern.

Ver. 252. τρόπιν] Τὸ κατώτατον μέρος τῆς νεώς, περὶ ὃ σχίζεται τὸ κύμα· ἢ τὸ μέσον τῆς νεώς ζύλον. Schol.

Ibid. ἀγκὰς] Vide ad Il. ε'. 346.

Ver. 253. 'Εννῆμαρ φερόμην] Longinus locum hunc inter eos recenset, quibus Homeri in Odyssea ingenii defectum indicari contendit. Παρεξέβην δ' εἰς ταῦθ', (inquit.) ἵνα δεῖξωμαι, ὥς εἰς λῆρον ἐνόσσε ῥᾶπον κατὰ τὴν ἀπακμὴν τὰ μεγαλοφυῆ πα-
 ρατρέπεται. Οἶα — τὸν ἐπὶ τῷ ναυαγίῳ δέχ', ἡμέρας ἄσιτον. [Ὀδυσσεύς suppllet Tollius;]
 — Τί γὰρ ἂν ἄλλο φήσαιμεν ταῦτα, ἢ τῷ ὄντι τῷ Διὸς ἐνύπνια; De Sublimitate, Sect. 9. sub fine. Dna Dacier e contrario hoc non incredibile contendit, sed ita revera fieri posse arbitratur. Barnesius vero in annotationibus; " Dico autem Ego, (in-
 quit,) hæc cum Grano salis esse sumen-

- 260 Δάκρυσι δεύεσκον, τά μοι ἄμβροτα δῶκε Καλυψά·
 ’Αλλ’ ὅτε δὴ ὄγδοόν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθε,
 Καὶ τότε δὴ με κέλευσεν ἐποτρύνεσσα νέεσθαι,
 Ζηνὸς ὑπ’ ἀγγελίης, ἣ καὶ νόος ἐτράπετ’ αὐτῆς.
 Πέμπει δ’ ἐπὶ σχεδὴς πολυδέσμῃ· πολλὰ δ’ ἔδωκε,
 265 Σῖτον καὶ μέθυ ἡδύ· καὶ ἄμβροτα εἴματα ἔσσαν·
 Οὔρον δὲ προέηκεν ἀπήμονά τε, λιαρόν τε.
 Ἑπταδεκαῖδεκα μὲν πλεόν ἤματα ποντοπορεύων,
 Ὀκτωκαιδεκάτῃ δ’ ἐφάνη ὄρεα σκίοεντα
 Γαίης ὑμετέρης· γήθησε δέ μοι φίλον ἦτορ,
 270 Δυσμόρῳ· ἥ γὰρ ἔμελλον ἔτι ξυνέσεσθαι οἰζύϊ

- 260 “Lachrymis rigabam, quæ mihi divina dedit Calypso :
 “ Sed cum jam octavus mihi revolutus annus venisset,
 “ Et tum demum me jussit hortans redire,
 “ Jovis ex jussu, sive etiam animus mutatus est ipsius.
 “ Misit vero me in rate multis-vinculis-apta : multa autem dedit,
 265 “ Panem et vinum suave, et divinas vestes induit :
 “ Ventumque præmisit innocuumque, placidumque.
 “ Septendecim quidem navigabam dies per-mare-iter-faciens,
 “ Decima-octava vero apparuerunt montes umbrosi
 “ Terræ vestræ; lætatum vero est mihi carum cor,
 270 “ Infelici : certe tamen eram adhuc conflictaturus ærumnis

259 αἰέν] R. αἰ melius est. 262 μ’ ἐκέλευσεν] R.

“ da, non quasi prorsus ab omni cibo ab-
 “ stineret, verum ab ordinario, tempestivo,
 “ et lautiori.” Rectius fortasse *Scholias-
 tes* ad μ’. 447. infra, ubi idem fere locus
 occurrit; Οὐ δὲ ζητεῖν πῶς διακαρτερεῖ ὁ
 ἥρωες, εἰπέσθης τῆς Ἀθηνᾶς, (infra υ’. 47.)
 “ Αὐτὰρ ἐγὼ θεὸς εἰμὶ διαμπερές, ἥ σε φυλάσ-
 “ σω Ἐν πάντεσσι πόντοις.” Vide et supra
 et α’. 1. *Clark. Cl. Riccius* Dispp. Hom.
 T. I. pag. 150. ad alia exempla et Pauli
 comites Act. XXVII. provocat: in quo
 loco tamen *Barnesiana* ratio locum ha-
 bere videtur, quæ est ab Homericō ali-
 ena.

Ibid. δεκάτῃ δὲ με νυκτὶ] *Al.* δεκάτῃ δ’
 ἐν νυκτὶ.

Ver. 255. Ναίει] *Al.* Ναίην.

Ver. 259. Ἐνθα μὲν ἑστατίεις μένον ἔμ-
 πιδον.] Hinc *Ovidius* :

An grave sex annis pulchram fovisse Calypso,
 Æquoræque fuit concubuisse deæ?

Ex Ponto, Lib. IV. Epist. x. ver. 13.

Ibid. αἰέν] *Al.* αἰέν.

Ver. 261. ὄγδοόν] Pronunciabatur ὄγ-
 δον. Uti et notavit *Barnesius*.

Ibid. ἐπιπλόμενον ἔτος] *Virgil*

volventibus annis. *Æn.* I. 238.

Ver. 262. δὴ με κέλευσεν] *Al.* δὴ μ’ ἐκέ-
 λυεν.

Ver. 263. ἐτράπετ’] Vide supra ad ε’.
 491. et ad *Il.* κ’. 45.

Ver. 267. Ἑπταδεκαῖδεκα μὲν πλεόν ἤμα-
 τα ποντοπορεύων.] *Virgil*.

Tres adeo incertos cæca caligine soles
Erramus pelago. ——— *Æn.* III. 203.

Ibid. Ἑπταδεκαῖδεκα] Ita edidit *Barnesius* ; atque ita in Exemplaribus omni-
 bus (uti ipse annotat) scriptum occurrit
 supra ε’. 278. Ita porro hic legit et MS.
 a *Tho. Bentleio* collatus. Vulgati hic cor-
 rupte, Ἑπτακαῖδεκα.

Ver. 268. Ὀκτωκαιδεκάτῃ δ’ ἐφάνη ὄρεα]
Virgil.

- Πολλῇ, τὴν μοι ἐπῶρσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 "Ὅς μοι ἐφορμήσας ἀνέμους, κατέδησε κελεύθεας,
 "Ὡρινεν δὲ θάλασσαν ἀδέσφατον· ἐδέ τι κῦμα
 Εἶα ἐπὶ σχεδὴς ἀδινὰ σενάχοντα φέρεσθαι.
 275 Τὴν μὲν ἔπειτα θύελλα διεσκέδασ· αὐτὰρ ἔγωγε
 Νηχόμενος τόδε λαῖτμα διέτμαγον· ὄφρα με γαίῃ
 Ὑμετέρῃ ἐπέλασσε φέρων ἀνεμός τε καὶ ὕδωρ.
 "Ενθα κέ μ' ἐκβαίνοντα βίησατο κῦμ' ἐπὶ χέρσῃ,
 Πέτρῃς πρὸς μεγάλησι βαλὼν, καὶ ἀτερπέϊ χώρῳ·
 280 Ἀλλ' ἀναχασσάμενος νῆχον πάλιν, ἕως ἐπῆλθον
 Ἐς ποταμόν, τῇ δὴ μοι εἴσατο χῶρος ἄριστος,
 Λεῖος πετράων· καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο.

“ Multis, quas mihi immisit Neptunus terræ-quassator;

“ Qui mihi incitatis ventis impedivit iter,

“ Commovitque mare immensum; neque ullo-pacto me fluctus

“ Sinebat in rate vehementer ingemiscentem vehi.

275 “ Hanc quidem deinde procella dispersit: at ego

“ Natans hoc pelagus emensus-sum; donec me terræ

“ Vestræ appulit ferens ventusque et aqua.

“ Ibi me egredientem allisisset fluctus ad terram,

“ Petras ad magnas jaciens, et inamabilem locum:

280 “ Sed retrogressus natavi rursus, donec veni

“ Ad fluvium, ubi demum mihi visus est locus opportunissimus,

“ Lævis absque-petris; et receptus inerat a vento.

289 δείλετο] R. Eustathius hanc lectionem in textu agnoscit: et p. 1185.

16. dicit: nonnullos scribere δύσετο ἥλιος. Post: καὶ σημειῶσαι τὴν λέξιν

Quarto terra die primum se attollere tandem

Visa; aperire procul montes ac volvere fumum.

Æn. III. 205.

Ver. 270. διζῦι] Pronunciabatur διζῦ.

Ver. 272. ἐφορμήσας ἀνέμους, κατέδησε κελεύθεας.] *Al.* ἐφορμήσας ἀνέμον, κατέδησε κίλευθα.

Ver. 275. οὐδέ τι κῦμα] *Al.* ὅδ' ἔτι κῦμα· et ὅδε με κῦμα. *Clark.* Etsi hic ut-cunque ferri potest τι, tamen melius puto legi ὅδε τι. *Ern.*

Ver. 280. ἕως ἐπῆλθον] Pronunciabatur ὥς ἐπῆλθον, vel ὡς ἡπῆλθον. Vide ad *Il.* ο'. 539. *Barnesius* legendum conjicit, ἕως ἐπιῆλθον· scilicet ut pronuncietur, ὥς ἐπι-ῆλθον. Sed nihil opus.

Ver. 281. τῇ δῇ] Qua demum,

Ver. 283. Ἐκ δ' ἐπισσον] Τὸ δὲ, ἐκ δ' ἐπι-σσαν ἀντὶ τῆς, ἕξω ἐπισσον τῆς θαλάσσης, ἀψύ-χῃ τινὸς δίκῃν. *Eustath.* *Caterum MS. a Tho. Bentleio* collatus habet, Ἐν δ' ἐπι-σσαν.

Ibid. θυμηγερίων] Λεῖποφυχῶν, ἡ συλ-λαμβάδων, καὶ συνάγων καὶ ἀνακτώμενος τὴν ψυχὴν. *Schol.*

Ver. 284. διῷπτεῖος ποταμοῖο] Τῷ ὑπὸ τῶν Διὸς ὄμβρων πληρεμένῃ ποταμῷ. *Schol.* Vide supra ad δ'. 477. et 581. item ad *Il.* π'. 174.

Ver. 288. ἐπ' ἡῶ, καὶ μέσον ἡμαρ] Λέγουσιν οἱ [δ' Ποιητῆς] καὶ τὸ ἀπὸ ἀνατολῆς ἡλίου ἄχρι μεσημβρίας διάστημα, ἡῶ — “ Εὐδον “ παννύχιος, καὶ ἐπ' ἡῶ, καὶ μέσον ἡμαρ.” *Purp. Hyr. Quæst. Homeric.* 12.

- Ἐκ δ' ἔπεσον θυμηγερέων· ἐπὶ δ' ἀμβροσίῃ νύξ
 "Ηλυθ'· ἐγὼ δ' ἀπάνευθε διίπετέος ποταμοῖο
 285 Ἐκβὰς ἐν δάμνοισι κατέδραθον· ἀμφὶ δὲ φύλλα
 Ἡφυσάμην· ὕπνον δὲ θεὸς κατ' ἀπείρονα χεῦεν.
 Ἐνθα μὲν ἐν φύλλοισι, φίλον τετιημένος ἦτορ,
 Εὖδον παννύχιος, καὶ ἐπ' ἡῶ, καὶ μέσον ἡμαρ·
 Δύσετό τ' ἥελιος, καί με γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.
 290 Ἀμφιπόλεις δ' ἐπὶ θινὶ τεῆς ἐνόησα θυγατρὸς
 Παιζέσας, ἐν δ' αὐτὴ ἔην εἰκυῖα θεοῖσιν.
 Τὴν ἰκέτευσ'· ἡ δ' ἔτι νοήματος ἡμβροτεν ἐσθλῆ,
 Ὡς ἔκ ἂν ἔλποιο νεώτερον ἀντιάσαντα
 Ἐρξέμεν· αἰεὶ γάρ τε νεώτεροι ἀφραδέεσιν.

- "Excidi autem animum-collecturus: divina vero nox
 "Advenit: ego autem seorsum ab a-Jove-fluente fluvio
 285 "Egressus in arbustis dormivi: circumquaque vero folia
 "Congessi: somnum autem deus immensum infudit.
 "Ibi quidem in foliis, caro afflictus corde,
 "Dormiebam tota-nocte, usque ad auroram, et meridiem;
 "Occidebatque sol, et me dulcis somnus dereliquit.
 290 "Ancillas vero in littore tuæ vidi filiæ
 "Ludentes: inter eas autem ipsa erat similis diis.
 "Ei supplicavi: illa vero neutiquam a mente aberrabat bona;
 "Ut non sperares juniorem obviam-factum
 "Acturum: semper etenim juniores desipiunt.

σύστοιχον εἶναι τῇ δειλῇ; εἰ δὲ τὸ δειλὴ ἀσύνηθίς ἐστιν, ἀλλὰ τὸ δειλιήσας ἐν τοῖς μιτὰ ταῦτα κῦται παρὰ τῷ ποιητῇ. 294 Ἐρξέμεναι] F.

Ver. 289. Δύσετό τ' ἥελιος,] Φασὶν οἱ Παλαιοὶ, ὡς Ἀρίσταρχος ἢ γράφει δύσειτο, ἀλλὰ δειλίετο, ὃ ἐστὶν εἰς δύσιν ἀπέκλινε. Eustath. Atqui posterior ista vox Homero prorsus inusitata. Clark. Et pomeridianum tempus *dereliquit occasus solis* veteribus dicitur. Vid. tamen Var. Lect. Cæterum vertendus versiculus sic est: *Cumque occideret, (ad occasum vergeret) sol, dulcis me dereliquit somnus*: est modus loquendi Hebræis inprimis usitatus, et simplicitatis veterimæ. Ern.

Ibid. ἀνῆκεν.] *Al. ἀφῆκεν.*

Ver. 290. Ἀμφιπόλεις δ' ἐπὶ θινὶ τεῆς ἐνόησα θυγατρὸς Παιζέσας,] Ἐν τέτοις δὲ, ὅρα ὅτι τὴν τῆς κόρης καὶ τῶν ἀμφιπόλων μολπήν καὶ τὴν διὰ σφαίρας παιδιάν σιγαῖ

Ὀδυσσεύς, ἵνα μὴ καταγορεύειν δοκῇ τῆς παιδός. Eustath.

Ver. 291. Θεοῖσιν.] MSS. duo a Tho. Bentleio collati, *Θεῶσιν*. Sed (uti notat Barnesius) perinde est. Vide supra ad ver. 38. Clark. Cæterum scr. *Θεοῖσι*.

Ver. 293. Ὡς ἔκ ἂν ἔλποιο] Barnesius hoc in loco, de suo edidit, "Ὡς ἔκ ἂν ἔλποιο. "Litteras," inquit, "olim male dis-junctas nunc melius conjunxi, pro *ἐκ* "*ἂν*, legens ἔκ ἂν, et eodem tenore. *Me-tro* et *Sensui* consului." Sed multum errat Vir eruditus. Nam vocula, *κἄν*, longe alium habet intellectum, nec locum hic habere ullo modo potest: Quodque de *Metro* affert, plane nihili est. Vide ad Il. α', 51.

- 295 Ἡ μοι σῖτον ἔδωκεν ἄλις, ἥδ' αἴδοπα οἶνον,
 Καὶ λῆσ' ἐν ποταμῷ, καὶ μοι τὰδε εἴματ' ἔδωκεν.
 Ταῦτά τοι, ἀχνύμενός περ, ἀληθείην κατέλεξα.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·
 Ξεῖν', ἦτοι μὲν τῷτό γ' ἐναΐσιμον ἐκ ἐνόησε
 300 Παῖς ἐμῇ, ἔνεκά σ' ἔτι μετ' ἀμφιπόλοισι γυναιξίν
 Ἦγεν ἐς ἡμέτερον· σὺ δ' ἄρα πρῶτην ἰκέτευσας.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ῆως, μή μοι τ' ἔνεκ' ἀμύμονα νείκεε κέρην· (σεύς·
 Ἡ μὲν γάρ μ' ἐκέλευε σὺν ἀμφιπόλοισιν ἔπεσθαι·
 305 Ἀλλ' ἐγὼ ἐκ ἔδελον, δείσας, αἰσχυρόμενός τε,

295 "Quæ mihi cibum dedit affatim, et generosum vinum,

"Et lavit in flumine, et mihi has vestes dedit.

"Hæc tibi, tametsi afflictus, vere enarravi."

Huic autem rursus Alcinous respondit, dixitque;

"Hospes, certe quidem hoc recte non advertit

300 "Filia mea, quod te neutiquam cum ancillis mulieribus

"Duxerit in nostram domum: tu nempe illi primæ supplicasti."

Hunc autem respondens allocutus est solers Ulysses;

"Heros, ne mihi ideo eximiam reprehende puellam:

"Nam ipsa quidem me jussit cum ancillis subsequi;

305 "Sed ego, nolui, timens, reveritusque,

299 ἐνόησεν] F. male. 304 μ' ἐκέλευσε] Edd. præter R. vid. ad δ'. 745. 306
 ἐπισκύζοντο] R. Eustath. habet utramque lectionem.

Ver. 294. αἰὲ γάρ τε νέωτεροι ἀφραδίσουσιν.]
 "Temeritas est videlicet florentis ætatis;
 "prudentia senectutis." Cicero, de Se-
 nectute, §. 6.

Ver. 296. Καὶ λῆσ' ἐν ποταμῷ,] Non:
 et lavit in flumine; quomodo virgini et
 veritati, §. 219. conveniat? Et lavandi co-
 piam fecit. Vid. ad ζ'. 210. Ern.

Ibid. εἴματα ἔδωκεν.] MS. a Tho. Bent-
 leio collatus, εἴματα ἔσσειν. Clark. Eu-
 stathius: ἔδωκε. Recte. Ern.

Ver. 297. ἀληθείην κατέλεξα.] Καὶ ὅρα
 τὸ, ἀληθείην, ἀμφιβόλως ἔχον, εἴτε ἀπὸ προ-
 παροξυτόνως τῷ ἀλήθειαν, εἴτε ἀπὸ παροξυ-
 τόνως τῷ ἀληθείαν, γίγονεν Ἰωνικῶς. Οἱ γὰρ
 Παλαιοὶ Ἀττικῶς, κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, ἐξέ-
 τεινον τὰς τῶν τοιούτων ὀνομάτων ληγέσας,
 διὸ καὶ παρῶζονεν αὐτά· ἡ ἀγνοία γάρ (φη-
 σιν) ἔλεγον, καὶ ἡ εὐκλεία, καὶ ἡ ἱερεία etc.
 Eustath. Nequaquam tamen hoc ambi-
 guum. Nam si ultima vocis ἀλήθεια bre-

vis esset, minime (ut recte notat Barne-
 sius ad Iliad. ψ'. 361.) in Ionicum ῥ ver-
 teretur. Ideoque ipse quidem Barnesius
 et isto in loco et hic, nullis allatis codici-
 bus, de suo edidit ἀλήθειαν· itaque semper
 apud Homerum legendum pronunciat.
 Attamen nimis fidenter hoc vir eruditus;
 cum et vocem ἀληθείαν, ultima producta,
 veteribus usitatam hic observet Eusta-
 thius; cumque eadem vox novies in Iliade
 et Odyssea occurrat, quibus omnibus in
 locis Vulgati habent ἀληθείην. Vide et
 ad II. β'. 314. et 635.

Ver. 298. 302. et 308. Τὸν δ'] Vide ad
 II. α'. 57. et 9'. 160.

Ver. 301. Ἦγεν ἐς ἡμέτερον] Τετέστιν,
 εἰς τὸν ἡμέτερον οἶκον. Ἀττικῶς δὲ ὁ σχημα-
 τισμός. Schol.

Ibid. ἄρα] Ut dixisti —. ver. 292.

Ver. 305. ἀμύμονα] Μῶμον καὶ ψόγον ἐκ
 ἔχυσαν, ἀγαθήν. Schol. Atqui vox, ἀμύ-

Μήπως καὶ σοὶ θυμὸς ἐπισκύσαιτο ἰδόντι·
Δύςζηλοι γάρ τ' εἰμὲν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνδρώπων.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο, φάνησέν τε·
Ξεῖν', ἔ' μοι τοῖσ' ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ

- 310 Μαψιδίως κεχολῶσθαι· ἀμείνω δ' αἶσιμα πάντα.
Αἱ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἀπολλον,
Τοῖος ἐὼν, οἷος ἐσσί, τά τε φρονέων, ἄτ' ἐγὼ περ,
Παιῖδά τ' ἐμὴν ἐχέμεν, καὶ ἐμὸς γαμβρὸς καλέεσθαι,
Αὔθι μένων· οἶκον δὲ ἐγὼ καὶ κτήματα δόϊν,
315 Αἰὲ' ἐδέλων γε μένοισ' ἀέκοντα δέ σ' ἔτις ἐρύξει
Φαιήκων· μὴ τῷτο φίλον Διὶ πατρὶ γένοιτο.

“ Ne fortassis et tibi animus irasceret conspicato :

“ Suspicares etenim sumus supra terram genus hominum.”

Huic autem rursus Alcinous respondit, dixitque ;

“ Hospes, non mihi tale in praeordiis carum cor,

310 “ Temere ut irascatur : potiora autem honesta omnia.

“ Utinam enim, Jupiterque pater, et Minerva, et Apollo,

“ Talis existens, qualis es, eaque sentiens, quae ego et ipse,

“ Filiam meam habere velles, et meus gener vocari,

“ Hic manens ; domum autem ego et bona darem,

315 “ Si modo volens maneres : invitum vero te nullus detinebit

“ Phæacum : nec hoc gratum Jovi patri sit.

314 οἶκόν δε τ' ἐγὼ] R. 315 εἰ κ'] Edd. præter R. τῆ pro γ] Eæd. 316
μηδ' ἔ'τω φίλον] Eæd. male.

μονα, non eam omni laude ornatam neces-
sario denotat ; sed una pluribusve ani-
corporisve dotibus eximiam. Ut hoc in
loco specie ac forma corporis, itemque
animi prudentia. Vide supra ad α'. 29.

Ver. 304. ἐκέλευς] *Al.* ἐκέλευσε.

Ver. 306. ἐπισκύσαιτο] *Barnesius* edidit
ἐπισκύσσαιτο. *Al.* ἐπισκύζοιτο. *Clark.* Se-
cundum analogiam et legem ab ipso *Clar-*
kio constitutam et probatam ἐπισκύσσαιτο
scribendum. *Ern.*

Ver. 307. Δύςζηλοι γάρ τ' εἰμὲν ἐπὶ χθονὶ
φῦλ' ἀνδρώπων.] Sic apud *Hesiodum* ;

Ζῆλος δ' ἀνδρώποισιν διζυροῖσιν ἄπασιν.

“*Erg.* καὶ Ἡμερ. I. 193.

Πολὺ τὸ δύςζηλον ἢ φύσις ἔχουσα καὶ τὸ βάσ-
κανον, ἢ χαίρει τοσούτον τοῖς ἰδίοις, ὅσον ἀνιᾶ-
ται τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς. *Plutarch. de*
Anim. Tranquillitate. Caterum recte
hic *Eustathius* ; Τὸ δὲ, δύςζηλοι εἰμὲν, διὸ

τῆς πληθυντικῆς κοινότητος παραιρεῖται τὸ
τραχὺ τῆς ἐπιτιμήσεως· ὥς μὴ μόνον τῷ Ἀλ-
κινόω τοῖσ' ἐνὸν ονομασθέντος, ἀλλὰ γνωμικῶς ἐν
κοινῷ τῷ λόγῳ λεχθέντος. Unde *Barnesi-*
us ; “ *Ulysses*,” inquit, “ non quidem *Al-*
“ *cinon* vocat *Suspiciosum*, verum se in-
“ *volvit*, dicens, *Nos homines suspiciosa*
“ *gens sumus.*”

Ver. 309. ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ] *Al.* ἐνὶ
στήθεσσι νόημα.

Ver. 310. ἀμείνω δ' αἶσιμα πάντα.] Τὰ
καθ' ἕκαστον πάντα καλὰ ἐστίν. *Schol.*

Ver. 311. 313. Αἱ γὰρ, — Παιῖδά τ' ἐμὴν
ἐχέμεν,] Ταῦτα λέγει πιερώμενος τῷ Ὀδυσ-
σεῖ εἰ ταῖς ἀληθείαις παραιτεῖται θεῷ γά-
μον· εἰ γὰρ προσπειτῶς ὑπόσκηται γαμήσειν,
πάντως ἐλεγχθήσεται κακίνο ψευδόμενος.
Schol. Cui tamen observationi nullus hic
videtur locus. “*Εἶδος δὲ ἄλλως ἦν τοῖς ἀρ-*
χαίοις, ἐπιλέγεσθαι τὰς ἀρίστους τῶν ξένων,
καὶ γαμβρὸς αὐτῶν ποιεῖσθαι. *Eustath.*

- Πομπήν δ' ἐς τόδ' ἐγὼ τεκμαίρομαι, ὅφρ' εὖ εἰδῆς,
 Ἀύριον ἐς τῆμος δὲ σὺ μὲν δεδμημένος ὕπνω
 Λέξεις· οἱ δ' ἐλόωσι γαλήνην, ὅφρ' ἂν ἴκηαι
 320 Πατρίδα σὴν, καὶ δῶμα, καὶ εἴπῃ τοι φίλον ἐστίν·
 Εἵπες καὶ μάλα πολλὸν ἐκασέρω' ἐς' Εὐβοίης·
 Τὴν γὰρ τηλοτάτω φάσ' ἔμμεναι, οἳ μιν ἴδοντο
 Λαῶν ἡμετέρων, ὅτε τε ξανθὸν Ῥαδάμανθυν
 Ἦγον, ἐποφόμενον Τιτυὸν, γαιήϊον υἱόν·
 325 Καὶ μὲν οἱ ἐνθ' ἦλθον, καὶ ἄτερ καμάτοιο τέλεσσαν
 Ἦματι τῷ αὐτῷ, καὶ ἀπήγαγον οἴκαδ' ὀπίσσω.
 Εἰδῆσαι δὲ καὶ αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶν, ὅσσον ἄρισται
 Νῆες ἐμαὶ καὶ κῆροι ἀναρρίπτειν ἄλλα πηδῶ.

“Deductionem vero in hoc ego constituam, ut bene intelligas,

“Cras: in id temporis autem tu quidem domitus somno

“Decumbes: illi vero remigabunt per-tranquillum; donec perveneris

520 “In patriam tuam, et domum, et sicubi tibi gratum sit;

“Etiam si valde multo longius absit quam Eubœa:

“Eam enim longissime aiunt abesse, qui eam viderunt

“Ex populo nostro; quando flavum Rhadamanthum

“Duxerunt, invisurum Tityum, Terræ filium:

325 “Atque illi quidem illuc venerunt, et absque labore perfecerunt-iter

“Die eodem; et deduxerunt domum retro.

“Cognosces vero et ipse in mente, quam optimæ

“Naves meæ et juvenes in torquendo mari remis.”

520 εἴ περ τι] Edd. male. vid. not. 321 ἐκατέρω] Edd. præter R. male. 322
 τὴν περ] F. 327 καὶ] abest F.

Ver. 512. οἷος ἴσσις] Vide infra ad υ'. 89.

Ver. 514. οἶκον δὲ ἐγὼ] *Al.* οἶκον δὲ τ' ἐγώ.

Ver. 515. Ἀῖκα] *Al.* Εἶκα.

Ver. 516. μὴ τῷτο] In nonnullis, no-
 tante *Barnesio*, corrupte editum est μὴ
 ἔτω.

Ver. 518. ἐς τῆμος δὲ] *Barnesius* edidit
 ἐς τῆμοςδε.

Ibid. δεδμημένος ὕπνω] Vide supra ad ζ'.

2.

Ver. 519. 546. Λίξεις — λέντο] Vide
 ad *Il.* β'. 515. *Al.* Λίξαι.

Ver. 520. εἴπῃ τοι φίλον ἴστί] Ita edi-
 dit *Barnesius* ex *Eustathio*, et ex *Scho-*
liaste, qui exponit, “Ὅπως ἂν σοι προσφιλὲς
 ἴστί. *Vulgg.* εἴπῃ τοι φίλον ἴστί. *Clark.*
 Sed jam ante alii sic ediderant, ut *Amst.*
 1650. *Ern.*

Ver. 521. ἐκαστέρω] *Al.* ἐκατέρω. Quod
 ferri non potest.

Ver. 522. Τὴν γὰρ] *MSS.* a *Tho. Bent-*
leio collati, τὴν περ.

Ver. 525. ὅτε τι] *Ubi videlicet.*

Ibid. ξανθὸν Ῥαδάμανθυν Ἦγον, ἐποφόμε-
 νον Τιτυόν.] Καὶ ὅσα ὡς ἀφαιρῶν ὁ *Ποιητής*
 τὴν τῷ λόγῳ ὑπτιόττητα, παρεμβάλλει τὴν περὶ
 τῷ ἀξιμίστῳ Τιτυῷ ἱστορίαν. *Eustath.*

Ver. 524. ἐποφόμενον Τιτυὸν, γαιήϊον υἱόν]
 Ἐλάρα] *Barnesius* ex *Aloysii MS.* edidit
 Ἐλάρα] δὲ τῇ Ὁρχομεινῇ, τινὲς *Μίνως*, συν-
 ελθὼν *Ζεὺς*, διὰ τὴν τῆς Ἡρας *ζηλοτυπίαν*
ἐκρύψεν αὐτὴν κατὰ γῆς. Ἡ δὲ ἀνῆκε *παῖδα*
ἐξοχώτατον, ὃς ἀνομάσθη Τιτυὸς, ὃς ἠράσθη
Λητῆς, καὶ ἐτοξεύθη ὑπὸ Ἀπόλλωνος. Ἦκε
 δ' ὁ Ῥαδάμανθς ἐπὶ θάλαν τῷ Τιτυῷ, ἢ Διὶς

- “Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 330 Εὐζάμενος δ’ ἄρα εἶπεν, ἔπος τ’ ἔφατ’, ἐκ τ’ ὀνόμαζε·
 Ζεῦ πάτερ, αἶψ’ ὅσα εἶπε, τελευτήσειεν ἅπαντα,
 Ἀλκίνοος· τῷ μὲν κεν ἐπὶ ζεῖδωρον ἄρξεν
 Ἀσβεσον κλέος εἴη, ἐγὼ δέ κε πατρίδ’ ἰκοίμην.
 “Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 335 Κέκλετο δ’ Ἀρήτη λευκάλενος ἀμφιπόλοισιν
 Δέμνι’ ὑπ’ αἰθέσῃ θήμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ
 Πορφύρε’ ἐμβαλέειν, σορέσαι τ’ ἐφύπερθε τάπητας,
 Χλαίνας τ’ ἐνθήμεναι ἕλας, καθύπερθεν ἑσασθαι.
 Αἱ δ’ ἴσαν ἐν μεγάροιο, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι.
 340 Αὐτὰρ ἐπεὶ σόρεσαν πυκινὸν λείχος ἐγνονέουσαι,

Sic dixit; gavisus est autem patiens nobilis Ulysses:

330 Precatus vero deinde dixit, verbumque fecit, et locutus est;

“Jupiter pater, utinam quaecunque dixit, perficeret omnia,

“Alcinous: hujus quidem per almam terram

“Immortalis gloria esset; ego autem in patriam venirem.”

Sic illi quidem talia invicem colloquebantur.

335 Jussit autem Arete candida-ulnas ancillas

Cubilia sub porticu ponere, et stragula pulchra

Purpurea injicere, insternereque desuper tapetas,

Chlœnasque imponere villosas, ad superne induendum.

Illæ vero iverunt ex ædibus, facem in manibus tenentes.

340 Cæterum postquam stravissent densum lectum accelerantes,

332 τῷ μὲν ἄν] R.

ὦν [apud Eustathium δίκαιος ὦν] ἰσωφρόνισεν αὐτόν. Schol.

Ibid. γαλήϊον υἱόν·] Ἐπὶ ἐννέα ἐν τοῖς ἐξῆς πε [infra λ'. 567.] κείται πίλιθρα διὰ καὶ γῆς υἱὸς εἶναι πλάττεται, διὰ τὸ βαρὺ καὶ τὸ ὡς εἰπεῖν ἰσάσιον ἄχθος τῆς γῆς. Eustath. Fortasse ideo potius appellatur “γαλήϊος υἱός,” quia mater sub terra ocula ipsum peperisse dicatur.

Ver. 326. ἀπήγαγον] *Al.* ἀπήνυσαν.

Ver. 328. ἀναρρίπτειν] *Al.* ἀναρρίπτειν. Sed hoc leviculum.

Ibid. πηδῶν.] Νῦν ἐ πηδαλίῳ, ἢ γὰρ ἔχουσι πηδάλια, ἀλλὰ κάπαις, παρὰ τὸ πλεῖν τὴν θάλασσαν. Πηδὸς γὰρ, εἶδος ξύλου ἢ τῶν πλάτων τῆς κάπης. Schol.

Ver. 331. Ζεῦ πάτερ, αἶψ' etc.] “Ulysse “ne répond pas directement a l’obli-
 “gante proposition que le Roi lui a faite

“de lui donner sa fille; un refus auroit
 “été trop dur. — Il répond à tout indi-
 “rectement par cette priere, qui fait voir
 “l’impatience qu’il a de retourner dans
 “ses États, et la reconnaissance dont il est
 “pénétré pour la promesse, qu’il lui a
 “faite de lui en fournir les moyens.”
Dacier.

Ver. 332. μὲν κεν] *Al.* μὲν ἄν.

Ver. 333. Ἀσβεσον κλέος εἴη,] *Eustathi-*
us putat, hoc non μακρὰν κατοζήλῃ fore,
 nisi in legendo intelligere liceret *allus*,
calestis. Quod nihili est. Habuimus
 γίλωτα ἄσβεσον, ὀρυμάγδον et alia, in qui-
 bus ἄσβετος magnitudinis indicium est.
Ern.

Ver. 335. 336. Κέκλετο δ’ Ἀρήτη — Δέμ-
 νι’ ὑπ’ αἰθέσῃ θήμεναι,] Καὶ σεραμὰς δὲ οἶδε
 [“Ὀμηροῦς] διαπρεπέσας. Τοιαῦτα ἔν’ Ἀρήτη

”Ωτρυνον Ὀδυσῆα παρισάμεναι ἐπέεσσιν·

”Ορσο κέων, ὦ ξεῖνε, πεποιήται δέ τοι εὐνή.

”Ως φάν· τῷ δ’ ἀσπασὸν εἰσατο κοιμηθῆναι.

”Ως ὁ μὲν ἔνθα κάθευθε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,

345 Τρητοῖς ἐν λεχέεσσιν, ὑπ’ αἰδέσῃ ἐριδέπῳ.

Ἀλκίνοος δ’ ἄρα λίκτο μυχῷ δόμῃ ὑψηλοῖο·

Πὰρ δὲ γυνὴ δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν.

Hortabantur Ulyssem astantes verbis ;

“ Surge decubiturus, o hospes; paratus vero est tibi lectus.”

Sic dixerunt: huic vero gratum visum-est dormire.

Sic ille quidem ibi dormiebat patiens nobilis Ulysses,

345 Tornatis in lectis, sub porticu sonante.

Alcinous vero decubuit in penetrali domus excelsæ :

Juxta vero uxor regina lectum ornavit et cubile.

341 ὠτρυναν] R.

Ὀδυσσεὺς ὑποσπρωννύναι κελεύει. *Athenæus*, Ver. 341. ὠτρυνον] *Al.* ὠτρυναν. *Al.* lib. I. cap. 14. ὠτρυνον δ’.

Ibid. ἀμφιπόλοισιν] *Al.* ἐν μεγάροισιν. Ver. 344. κάθευθε] *Barnesius* edidit *Clark.* Scrib. ἀμφιπόλοισιν. καθεύθε. Sed nihil opus. Vide ad *Il.* α’. 611.

Ver. 338. ἔτασθαι] *Al.* ἔσισθαι.

ΤΗΣ

ὍΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ΡΑΨΩΔΙΑ, ἢ ΓΡΑΜΜΑ Θ'.

Ἑποδισίς τῆς Ῥαψωδίας Θ'.

ἘΚΚΛΗΣΙΑ γίνεται τῶν Φαιάκων περὶ τῷ ξένῳ, καὶ ναῦς κατέλκεται πρὸς ἐκπομπὴν τῷ Ὀδυσσεύς, καὶ ἐσιῶνται παρὰ τῇ Ἀλκινόῳ τῶν Φαιάκων οἱ ἄριστοι, καὶ μετὰ ταῦτα δίσκῳ ἀγωνίζονται Φαίακες καὶ Ὀδυσσεύς· καὶ ὁ Δημόδοκος ἄδει, πρῶτα μὲν τὰ περὶ τὴν μοιχείαν Ἀρεως καὶ Ἀφροδίτης· ἔπειτα δὲ τὰ περὶ τὴν εἰσαγωγὴν τῷ δευρὲι ἵππῳ· καὶ τῷ Ὀδυσσεύς κλαίοντος ὁ Ἀλκίνοος πυνθάνεται, διὰ τί κλαίει, καὶ τίς, καὶ πόθεν εἴη.

Τ Η Σ

ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ΡΑΨΩΔΙΑ, ἢ ΓΡΑΜΜΑ Θ'.

Ἐπιγραφαί.

Σύσασις τῷ Ὀδυσσεύς πρὸς τὸς Φαίακας.

Ἄλλως.

Ἀλκίνας ἀπόλογοι ἢ, τὰ τῷ Ὀδυσσεύς παρὰ Ἀλκίῳ.

Ἄλλως.

τὰ παρὰ Ἀλκίῳ προδιηγήσεως ἢ, τῶν παρ' Ἀλκίῳ προδιήγησις.

Ἄλλως.

Θῆται δ' ἄθλοις Φαίηκες Ὀδυσσεὺς πείρηθεν.

ἮΜΟΣ δ' ἡριγένεια φάνη ρόδοδάκτυλος Ἥως,
Ὠρυστ' ἄρ' ἐξ εὐνῆς ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο.
Ἄν δ' ἄρα διογενὴς ὦρτο πτολίπορθος Ὀδυσσεύς.
Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο

QUANDO vero mane genita apparuit rosea-digitos Aurora,
Surrexit ex lecto sacra vis Alcinoi.
Surrexit porro nobilis urbium-eversor Ulysses.
Illis vero praeibat sacra vis Alcinoi

Ver. 3. πτολίπορθος Ὀδυσσεύς.] Vide supra ad α'. 2. et ad Il. β'. 278.

Ver. 4. ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο] Sanctus Alcinoi. Dicitur autem sanctus, vel sacrosanctus, quia rex est, quorum etiam apud latinos est sanctitas, i. e. majestas. Sueton. Caes. 6. Ern.

Ver. 5. ἀγορήνδ', ἢ σφιν παρὰ νηυσὶ τέτυκτο.] Vide supra ad ζ'. 266. Clark. Eustathius bene notat, ut ἔλαιον dicatur de

foro oleario, sic naves de loco ubi stant, de navalibus. Caeterum forum concionale quale fuerit, ipse Homerus hic docet. Pro σφιν legendum videtur σφι. Ern.

Ver. 7. ἢ δ' ἀνὰ ἄστυ μετώχετο Παλλὰς Ἀθήνη, Εἰδομένη κήρυκι] Ἐστὶ δὲ Ἀθηναῖ ἐν ταῦθ' α ἢ φήμη τις περὶ τῷ, φρόνιμόν τινα πλανήτην εἰς τὴν κατ' αὐτὸς γῆν ἐλθεῖν, ἥς χάριν καὶ συνάγονται ἢ ἢ παρ' ἐκάστῳ τῶν Φαίακων

- 5 Φαιήκων ἀγορήνδ’, ἥ σφιν παρὰ νηυσὶ τέτυκτο.
 Ἐλθόντες δὲ κἀδίζον ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισι
 Πλησίον· ἥ δ’ ἀνὰ ἄστυ μετώχετο Παλλὰς Ἀθήνη,
 Εἰδομένη κήρυκι δαΐφρονος Ἀλκινόοιο,
 Νόσον Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μητιόωσα·
- 10 Καί ῥα ἐκάσῳ φωτὶ παρισαμένη φάτο μῦθον·
 Δεῦτ’ ἄγε, Φαιήκων ἡγήτορες, ἡδὲ μέδοντες,
 Εἰς ἀγορὴν ἵεναι, ὅφρα ξείνοιο πύθῃσθε,
 “Ὅς νέον Ἀλκινόοιο δαΐφρονος ἴκετο δῶμα,
 Πόντον ἐπιπλαγχθεῖς, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος.
- 15 “Ὡς εἰπῆς”, ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάσας.
 Καρπαλίμως δ’ ἐμπληντο βροτῶν ἀγοραί τε καὶ ἔδρα·
 Ἀγρομένων πολλοὶ γὰρ ἐδήσαντο ἰδόντες
 Υἱὸν Λαέρταο δαΐφρονα· τῷ δ’ ἄρ’ Ἀθήνη
 Θεσπεσίην κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε, καὶ ὤμοις·

5 Phæacum, ad concionem, quæ ipsis apud naves constituta erat.

Ingressi autem considebant in politis lapidibus

Prope-invicem: per urbem autem obibat Pallas Minerva,

Assimilata præconi prudentis Alcinoi,

Reditum Ulyssi magnanimo meditans:

10 Et sane unicuique viro astans dixit verbum;

“Huc age, Phæacum ductores, et principes,

“Ad concionem ite, ut de hospite audiat,

“Qui recens Alcinoi prudentis venit-domum,

“Ponto pererrato, corpore immortalibus similis.”

15 Sic locuta, incitavit robur et animum uniuscujusque.

Cito vero implebantur hominibus forumque et sedilia

Congregatis: multi enim admirati sunt conspicati

Filium Laërtis prudentem: ei vero Minerva

Divinam affudit gratiam capitique, et humeris;

11 ἄγετε] F. 16 ἔπληντο] R. Eustath. quod, ut Homero magis usitatum, prætulerim. 17 πολλοὶ δ’ ἄρα δήσαντο] R. Eustath. vid. not.

φυσικὴ σύνεσις, καθ’ ἣν μαθόντες ξένον ἄξιον λόγου ἐπιφοιτῆσαι, χρῆμα τῷτο σπάνιον ἐν αὐτοῖς, ἥκιστα κατὰ θῆαν πειρασόμενοι τῷ ἀνδρὶ. Eustath.

Ver. 12. πύθῃσθε,] Al. πύθοισθε.

Ver. 16. ἐμπληντο] Al. ἔπληντο.

Ver. 17. πολλοὶ γὰρ ἐδήσαντο] Eustathius in commentario videtur legisse, πολλοὶ δ’ ἄρα δήσαντα. Clark. Vid. Var.

Lect. Ego hanc lectionem prætulerim. Nam γὰρ parum aptum est: Sed fortasse post legendum: τῷ γὰρ Ἀθήνη. Eustath. posito ver. 17. subjicit: ὅτι τῷ Ὀδυσσεὺ Ἀθηναῖα Θεσπεσίην κατέχευε χάριν, ut γὰρ habuisse hic videatur. Ern.

Ver. 18. τῷ δ’ ἄρ’ Ἀθήνη Θεσπεσίην κατέχευε χάριν] Vide supra ad ζ’. 229.

- 20 Καί μιν μακρότερον καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι,
 "Ὡς κεν Φαιήκεσσι φίλος πάντεσσι γένοιτο,
 Δεινός τ', αἰδοῖός τε, καὶ ἐκτελέσειεν ἀέθλας
 Πολλὰς, ὧς Φαίηκες ἐπειρήσαντ' Ὀδυσῆος.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤγερθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
 25 Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπε·
 Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες, ἡδὲ μέδοντες,
 "Ὅφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει·
 Ξεῖνος ὅδ', ἐκ οἷδ' ὅστις, ἀλώμενος ἵκετ' ἐμὸν δῶ,
 Ἦε πρὸς Ἑοίῳ, ἢ Ἑσπερίῳ ἀνδρώπῳ·
 30 Πομπήν δ' ὀτρύνει, καὶ λίσσεται ἔμπεδον εἶναι.
 Ἡμεῖς δ', ὥς τοπάρους περ, ἐποτρυνώμεθα πομπήν.
 Οὐδὲ γὰρ εἴ τις ἄλλος, ὅτις κ' ἐμὰ δῶμαδ' ἵκηται,

20 Et ipsum prociorem et crassioem reddidit aspectu,

Ut Phæacibus gratus omnibus fieret,

Gravisque et venerabilis, et ut-perficeret certamina

Multa, quibus Phæaces experirentur Ulyssem.

Cæterum postquam convenerant, congregatique erant,

25 Illis dein Alcinoos concionatus est et interlocutus ;

" Audite, Phæacum ductores, atque priucipes,

" Ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet :

" Hospes hic, nescio quis, errans venit meam domum,

" Sive ab Orientalibus, sive Occidentalibus hominibus ;

30 " Deductionemque flagitat, et precatur ratam esse.

" Nos vero, ut antea quidem, maturemus deductionem.

" Neque enim quisquam alius, quicumque meam domum pervenerit,

25 Πολλὰς, τὰς] R. sic et Eustath. qui interpretatur καθ' ὧς. lenius est, et

Ionicum, adeoque Homero aptius. 32 ὅστις] Edd. omnes male. 34

ἐρύσομεν] Edd. præter R. ut alibi.

Ver. 20. πάσσονα] Καὶ γίνεται ἀπὸ τῆ παχύς, παχίαν, πάσσων· ὁποῖα τρόπῳ καὶ ὁ μάσσων γίνεται ἐκ τῆ μακρός· καὶ ὁ βράσσων, ἐκ τῆ βραχύς· καὶ ὁ ἱλάσσων, ἐκ τῆ ἱλαχύς. Eustath.

Ver. 22. καὶ ἐκτελέσειεν ἀέθλας] Πληθυντικῶς εἶπεν τὸν τῷ δίσκῳ ἄλλον. Κράτης δὲ τὰς κατὰ Ἱσάκην ἤκησεν πόνους. Schol. Quæ posterior explicatio nullo modo ferri potest.

Ver. 25. οὔς] Al. τὴς. Clark. Vid. Var. Lect.

Ver. 24. ῥ'] Ut dictum est; supra ver. 16.

Ver. 25. Τοῖσιν δ'] "Τοῖσινδ'," inquit Barnesius, "lego pro Τοῖσιν δ', cum τὸ, δὲ, "nihil huc attineat; quod Αὐτὰρ præces-serit." Similiter et supra ver. 1. 4. edidit vir eruditus Ἡμόςδ', Τοῖσινδ'. Sed minus recte. Vide ad II. α'. 57. et 3'. 160.

Ver. 30. ἔμπεδον εἶναι.] Τὴν πρὸς πάντας ἱχομένην πομπήν, ταύτην καὶ ἐπὶ τέττα στήρεϊν βεβαίαν. Schol.

- Ἐνθάδ’ ὀδυρόμενος θηρὸν μένει, εἴνεκα πομπῆς.
 Ἄλλ’ ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἄλλα δῖαν
 35 Πρωτόπλοον· κέρω δὲ δῶα, καὶ πεντήκοντα,
 Κρινάσθων κατὰ δῆμον, ὅσοι πάρος εἰσὶν ἄριστοι.
 Δησάμενοι δ’ εὖ πάντες ἐπὶ κληῖσιν ἐρετμὰ
 Ἔκβητ’· αὐτὰρ ἔπειτα θοὴν ἀλεγύνετε δαῖτα,
 Ἡμέτερόνδ’ ἐλθόντες· ἐγὼ δ’ εὖ πᾶσι παρέξω.
 40 Κέροισιν μὲν ταῦτ’ ἐπιτέλλομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
 Σκηπτῆχοι βασιλῆες ἐμὰ πρὸς δώματα καλὰ
 Ἔρχησθ’, ὄφρα ξεῖνον ἐνὶ μεγάροις φιλέωμεν,
 Μηδέ τις ἀρνεῖσθω· καλέσασθε δὲ θεῖον αἰοῖδον
 Δημόδοκον· τῷ γάρ ῥα θεὸς πέρι δῶκεν αἰοῖδῃν
 45 Τερπνὴν, ὅππῃ θυμὸς ἐποτρύνῃσιν αἰεῖδειν.

“ Hic lugens diu manet, propter deductionem.

“ Sed age, navem nigram deducamus in mare vastum

35 “ Recentem : juvenes autem duo, et quinquaginta,

“ Eligantur e populo, quicumque olim sunt optimi.

“ Ligatis autem bene omnes ad transtra remis

“ Exite : ac deinde subitum apparate convivium,

“ Ad nostram-domum profecti ; ego autem laute omnibus præbebo.

40 “ Juvenibus quidem hæc præcipio : at cæteri

“ Sceptrigeri reges meam ad domum pulchram

“ Veniatis ; ut hospitem in ædibus amice-excipiamus ;

“ Neque quis recuset : advocate vero divinum cantorem

“ Demodocum : huic etenim deus excellenter dedit cantilenam

45 “ Jucundam, utcunque animus ipsum impellat ad-canendum.”

40 Κέροισι] Edd. præter R. recte. 42 ἔρχησθ’] F. quod nescio, cur neglectum sit, cum in seqq. sint imperativi, ἀρνεῖσθω, καλέσασθε. 44 Δημόδοκον] Edd. præter R. recte, ex analogiā ; sic et 472. [45 τέρπειν, ὄπη] F. A. L. R.

Ver. 35. Πρωτόπλοον] Scholiastes interpretatur similiter Καινήν. Eustathius autem, Πρωτόπλοος δὲ ναῦς, (inquit) ἢ μόνον ἢ ἐκ καινῆς ναυπηγηθεῖσα, ἀλλὰ καὶ ἡ πρώτη κατὰ τὸ πλεῖον ἢ μετὰ πρώτης τινὸς πλίσσης, ὅ ἐστι ναυαρχίς. Cæterum, “ Metien-
 “ dum,” inquit Barnesius, “ quasi esset
 “ πρωτόπλοον.” Quod tamen nihil opus.
 Vide supra ad ὁ. 127. et ad Il. β’. 537.

Ibid. κούρω δὲ δῶα, καὶ πεντήκοντα, Κρινάσθων] Similiter infra ver. 48. “ Κέρω δὲ
 “ κρινέιντες δῶα, καὶ πεντήκοντα, Βήτην.” Ὅ

Ποιητὴς ἢ μόνον δῶα καὶ πεντήκοντα λέγει, ἀλλὰ καὶ τὴν τῷ λόγῳ σύνταξιν πρὸς τὸ δῶα ἀποστέλλει, ἢ πρὸς τὸ πληθυντικόν, εἰπών. “ Κέ-
 “ ρω δὲ κρινέιντες etc.” καὶ — “ κέρω δὲ δῶα
 “ καὶ πεντήκοντα Κρινάσθων.” Eustath. Vi-
 de ad Il. ι’. 182.

Ver. 42. Ἔρχησθ’] Al. Ἔρχησθ’. Clark. Vid. Var. Lect.

Ibid. ἐνὶ μεγάροις φιλέωμεν.] Al. ἐν μεγάροισι φιλέωμεν. Quod et ferri posset ; pronuntiando scilicet φιλέωμεν.

Ver. 44. πέρι δῶκεν] Ita edidit Barn-

- "Ως ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἄμ' ἔποντο
 Σκηπτῆχοι· κήρυξ δὲ μετώχετο θεῖον αἰδόν.
 Κέρω δὲ κρινθέντε δύω, καὶ πεντήκοντα,
 Βήτην, ὡς ἐκέλευσ', ἐπὶ θῖν' ἀλὸς ἀτρυγέτοιο.
 50 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον, ἥδ' ἐθάλασσαν,
 Νῆα μὲν οἷ γε μέλαιναν ἀλὸς βένθοσδε ἔρυσσαν,
 'Εν δ' ἰσὼν τ' ἐτίθεντο καὶ ἰσία νηὶ μελαίνῃ·
 'Ηρτύναντο δ' ἔρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισι,
 Πάντα κατὰ μοῖραν· ἀνὰ δ' ἰσία λευκὰ πέτασσαν·
 55 Ὑψῆ δ' ἐν νοτίῳ τήν γ' ὤρμισαν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Βάν ῥ' ἴμεν Ἀλκινόοιο δαΐφρονος ἐς μέγα δῶμα.

- Sic utique locutus prævit; simul vero sequebantur
 Sceptrigeri: præco autem adibat divinum cantorem.
 Jvenes vero electi duo, et quinquaginta,
 Iverunt, ut præceperat Alcinous, ad littus maris infructuosi.
 50 Porro postquam ad navem pervenissent, atque mare,
 Navem quidem ipsi nigram maris in profundum deduxerunt,
 Imposueruntque malum, et vela navi nigræ;
 Aptaruntque remos vincula per coriacea,
 Omnia rite; velaque alba expanderunt:
 55 Alte vero in humidum ipsam stiterunt: cæterum postea
 Perrexerunt ire Alcinoi prudentis ad magnam domum.

48 κῆρυξ] F. 51 ἔρυσαν] F. A. L. Eustath. 52 τι τίθεντο] F. A. 1. quod
 melius. 54 πέτασαν] Edd. male. 55 τήν δ' ὤρμισαν] R.

sius; atque ita in omnibus legitur, *Iliad.*
 v. 727. *Vulg.* hic περιδῶκεν.

Ver. 45. Τερπνὴν, ὅππῃ θυμὸς] *Al.* Τέρ-
 πειν, ὅππῃ θυμὸς. Atque ita habent Codices
 nonnulli a *Tho. Bentleio* collati. Fir-
 matur autem hæc lectio ex *al.* 546. supra,
 ubi haud dissimilem loquendi rationem
 usurpat *Poëta*:

— τί τ' ἄρ' αὖ φθονίης ἐρέειν αἰδὼν
 Τέρπειν, ὅσῳ οἱ νόος ὀρνυται. —

Clark. Eustath. Τέρπειν tantum pro vari-
 ante lectione memorat. Cum et edd. vett.
 consentiant in hac lectione (vid. *Var.*
Lect.) non dubitem eam præferre. *Ern.*

Ibid. ὅππῃ θυμὸς ἐποτρύνῃσιν] Ὅσα βάλει-
 σαι αὐτὸς, ἢ, ὅσα ἡ ἐπιθυμία τῶν ἀκούοντων.
Schol. Quæ posterior explicandi ratio
 ferri nequit.

Ver. 47. Σκηπτῆχοι βασιλῆες] Ex h. l.
 et ver. 47. colligitur, imperium *Corcyæ*

fuisse aristocratico-monarchicum, collato
 v. 590. et *h.* 10. 11. ζ. 197. *Ern.*

Ver. 47. 62. 69. et 107. κήρυξ] *Barne-*
sius aliique ediderunt κῆρυξ; sed minus
 recte. Vide ad *Il.* β'. 267.

Ver. 48. κρινθέντε] Ita recte edidit *Bar-*
ncsius. *Vulgati* habent κρινέντε. Quod
 primam necessario corripit. Vide ad *Il.*
al. 509. et v. 129.

Ver. 53. Ἡρτύναντο] Vide supra ad δ'.
 771. et ad *Il.* α'. 309. 338. *Al.* Ἡρτύνον-
 το.

Ver. 54. ἀνὰ δ' ἰστίῳ] *Al.* παρὰ θ' ἰστία,
 et κατὰ δ' ἰστία.

Ibid. πέτασσαν] *Al.* τάνυσσαν.

Ver. 55. Ὑψῆ δ' ἐν νοτίῳ] Vide ad δ'.
 785. *Ern.*

Ver. 56. ῥ'] *Ut jussi erant*; ver. 59. 40.

Ver. 57. αἰδυσθαί] Αἱ πρὸς ἡλιον τετραμ-
 μέναι στοαί. *Schol.*

- Πλῆντο δ’ ἄρ’ αἴθεσαί τε, καὶ ἔρκεα, καὶ δόμοι ἀνδρῶν
 ’Αγρομέων· πολλοὶ δ’ ἄρ’ ἔσαν νέοι, ἡδὲ παλαιοί.
 Τοῖσιν δ’ Ἀλκίνοος δυοκαίδεκα μῆλ’ ἱέρευσεν,
 60 Ὀκτῶ δ’ ἀργιόδοντας ὕας, δύο δ’ εἰλίποδας βῆς·
 Τὲς δέρον, ἀμφί θ’ ἔπον, τετύκοντό τε δαῖτ’ ἐρατεινήν.
 Κήρυξ δ’ ἐγγύθεν ἦλθεν ἄγων ἐρίηρον αἰοιδόν·
 Τὸν πέρι Μῆσ’ ἐφίλησε, δίδε δ’ ἀγαθόν τε, κακόν τε·
 ’Οφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδε δ’ ἡδεῖαν αἰοιδήν.
 65 Τῷ δ’ ἄρα Ποντόνοος θῆκε θρόνον ἀργυρόηλον
 Μέσσω δαιτυμόνων, πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας·
 Καδ δ’ ἐκ πασσαλόφιν κρέμασεν φόρμιγγα λιγυῖαν

Implebantur autem porticusque, et septa, et domus viris

Congregatis : multi nempe erant juvenes atque senes.

Illis vero Alcinous duodecim oves mactavit,

- 60 Octoque albos-dentibus sues, duosque camuros boves :

Quos excoriarunt, curaruntque, appararuntque convivium amœnum.

Præco autem prope venit ducens amabilem cantorem :

Quem supra-modum Musa dilexit, dedit vero bonumque malumque ;

Oculis quidem privavit, dedit autem dulcem cantum.

- 65 Huic vero deinde Pontonous posuit sedem argenteis-clavis-distinctam,

In medio convivarum, columnæ longæ affixam :

Ex paxillo autem suspendit citharam argutam,

60 ὕας] F. A. L. male: temere duplicata litera præcedente. 62 μῆσα φί-
 λησι] R. v. 52. 67 κρέμασε] F. A. L. ut 105. recte.

Ibid δόμοι] Triclinia, diætæ, cœci. Vide
 ad δ. 15. Ern.

Ver. 58. ’Αγρομέων] Deest hic versus
 in MS. uno a Tho. Bentleio collato. Clark.
 Et est versus elumbis, quem nec Eusta-
 thius agnoscit p. 1585. 31. 32. Itaque
 spurium esse vix dubitem. Ern.

Ver. 59. Δυοκαίδεκα μῆλ’ ἱέρευσεν, Ὀκτῶ
 δ’ ἀργιόδοντας ὕας, δύο δ’ εἰλίποδας βῆς]
 Virgil.

Nec minus interea sociis ad littora mittit
 Viginti tauros, magnorum horrentium centum
 Terga suum, pingues centum cum matribus ag-
 nos. Æn. I. 637.

“Solitaurilia” (apud Livium Lib. I. §.
 44. Suovetaurilia) “jam persuasum est
 “esse ex sue, ove, et tauro; et sane ita se
 “habet sacrum, quale apud Homerum
 “quoque est.” Quintilian. Lib. I. cap.
 5. sub fine.

Ver. 63. δίδε δ’ ἀγαθόν τε, κακόν τε,]
 Πῶς ἔν ἐφίλησεν; Ἦτοι ἐπεὶ οἱ τυφλοὶ μυστι-
 κώτεροι, μὴ περὶ πολλὰ ἀσχολέμενοι· ἢ οἰκο-
 νομικῶς, ἵνα μὴ ἐπιγνῶ τὸν Ὀδυσσεύα· ἢ ἐπεὶ
 πάντως ἀνδρωπὸν ὄντα δεῖ κατὰ τι δυστυχεῖν,
 Schol. Rectius, ut opinor, Eustathius :
 “Ὅτι τὴν ἀνδρωπίνην εὐτυχίαν ὑποδηλών, ὥς
 ἐν Ἰλιάδι, ἐν τῷ περὶ τῶν δύο πίθων λόγῳ, ἔτω
 δὴ κἀνταῦθα ὁ Ποιητής, ἔχουσιν συναναμι-
 μιγμένα φαῦλα καλοῖς, φησὶν οὕτω περὶ Δη-
 μοδόκου· “Τὸν περὶ Μῆσα φίλησι, δίδε δ’ ἀ-
 “γαθόν τε, κακόν τε.” Vide ad Il. ω’. 527.
 Τινὲς δὲ (addit Scholiastes,) φασίν, εἰς αὐτὸν
 ταῦτα αἰνίττεσθαι τὸν Ποιητήν. Atque ita
 Maximus Tyrius : Ὑποπτεύω δὲ αὐτῷ (“Ο-
 μήρῳ) κατὰ τὰ ἔπη αὐτοῦ περὶ τῷ Δημοδόκῳ λέ-
 γει, ὅτι ἢ αὐτῷ πεποιημένα μὲν εἰς τὴν αὐτὴν
 τύχην, ἀνακείμενα δὲ τῷ Δημοδόκῳ· ἔχει δὲ
 τὰ ἔπη ὧδε πως, “Τὸν πέρι Μῆσ’ ἐφίλησε
 etc.” Ἐγὼ δὲ αὐτῷ περὶ μὲν τῆς ὁδοῦ συντί-
 δεῖμαι, περὶ δὲ τῆς συμφορᾶς, ἢ συντίδεμαι·

- Αὐτῇ ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ ἐπέφραδε χερσὶν ἐλέσθαι
 Κήρυξ· πὰρ δ' ἐτίθει κάνεον, καλήν τε τράπεζαν,
 70 Πὰρ δὲ δέπας οἴνοιο, πιεῖν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Μῆσ' ἄρ' αἰοιδὸν ἀνῆκεν ἀειδέμεναι κλέα ἀνδρῶν,
 Οἴμης, τῆς τότ' ἄρα κλέος ἔρανὸν εὐρὺν ἵκανε·
 75 Νεῖκος Ὀδυσσεύος καὶ Πηλεΐδew Ἀχιλλεύος,
 "Ως ποτε δηρίσαντο, θεῶν ἐν δαιτὶ θαλείῃ,
 Ἑκπάγλοις ἐπέεσσιν· ἀναξ δ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 Χαῖρε νόω, ὅτ' ἀριστοὶ Ἀχαιῶν δηριόωντο·

Ipsius supra caput, et monuit manibus prendere

Præco; juxta autem apponebat canistrum, pulchramque mensam,

- 70 Juxta etiam poculum vini, ut-biberet, quoties animus juberet.

Illi vero ad cibos paratos appositos manus extenderunt.

Cæterum postquam potus et cibi desiderium exemissent,

Musa dein cantorem excitavit, ut-caneret laudes virorum,

Cantilenæ, cujus tunc utique gloria ad cælum latum pervenit;

- 75 Contentionem Ulyssis et Pelidæ Achillis,

Ut quondam contenderunt, deorum in convivio celebri,

Acribus verbis: rex autem virorum Agamemnon

Gaudebat animo, cum optimi Achivorum contenderent.

68 ὑπέφραδε] A. 2. 5. L. male.

ἡ γὰρ μεσικὸν τὸ δῶρον. *Dissert.* XXII. sub initio.

Ver. 67. ἐκ πασσαλόφιν κρέμασεν] *Ser.* πασσαλόφι. De κρέμασεν vid. *Var. Lect. Ern.*

Ver. 68. καὶ ἐπέφραδε χερσὶν ἐλέσθαι] "Ἦτοι ἰσήμεναι, ἵνα ἀνέλῃται ταῖς χερσίν· ἢ τὰς χεῖρας ἐπέθηκεν, ἵνα γινώ, ἔνθα κείται *Schol.*

Ibid. ἐπέφραδε] Similiterque ver. 142. πέφραδε. Vide ad *Il.* ζ'. 500.

Ver. 69. πὰρ δ' ἐτίθει κάνεον, καλήν τε τράπεζαν, Πὰρ δὲ δέπας] Ἑκάστω δὲ τῶν δαιτυμόνων παρ' Ὀμήρον παράκειται [ποτήρεια.] Πᾶντι γὰρ παρατίθεται κάνεον καὶ τράπεζα καὶ δέπας, πιεῖν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι. *Athenæus*, lib. I. cap. 11. sub initio. Fortasse autem non unicusque Convivarum, sed *Demodoco* soli, propter cæcitatem, mensa propria et cibus et poculum apposita fuerint, reliquis una epulantibus.

Ver. 70. πιεῖν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι.] *Al.* ὅ, τι θυμὸς ἀνώγοι.

Αὐτοεὶλὸς ἥδιστος αἰὶ πότος. —

Anthologia, lib. II. *Epigramm.* 47.

Ver. 75. Μῆσ' ἄρ' αἰοιδὸν ἀνῆκεν ἀειδέμεναι κλέα ἀνδρῶν,] "Est in Originibus, solitos esse in epulis canere convivas ad tibicinem de clarorum hominum virtutibus." *Cic. Tusc. Disputat.* Lib. I. cap. 2. Et iterum, Lib. IV. cap. 2. "Gravissimus auctor in Originibus dixit Cato, morem apud majores hunc epularum fuisse; ut deinceps, qui accubarent, canerent ad tibiam clarorum virorum laudes atque virtutes." Similiter et *Quintilianus*: "Et Timagenes auctor est, omnium in literis studiorum antiquissimam musicen extitisse; et testimonio sunt clarissimi poetæ: apud quos inter regalia convivia laudes heroum ac deorum ad citharam caneantur." Lib. I. cap. 10. *Virgil.*

— Cithara crinitus Iopas

Personat aurata ————— *Æn.* I. 744.

- “Ὡς γάρ οἱ χρεῖαν μυθήσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
 80 Πυθοῖ ἐν ἡγαθέῃ, ὅθ’ ὑπέρβη λάϊνον ἐδὸν
 Χρησόμενος· τότε γάρ ῥα κυλίνδετο πήματος ἀρχή
 Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι, Διὸς μεγάλα διὰ βελάς.
 Ταῦτ’ ἄρ’ αἰοδὸς αἶεide περικλυτός· αὐτὰρ Ὀδυσ-
 Πορφύρεον μέγα φᾶρος ἐλὼν χερσὶ στιβαρῆσι, [σεύς
 85 Κακκεφαλῆς εἵρυσσε, κάλυψε δὲ καλὰ πρόσωπα·
 Αἶδετο γὰρ Φαίηκας, ὑπ’ ὀφρύσι δάκρυα λείβων.
 Ἦτοι ὅτε λήξειεν αἰείδων Δεῖος αἰοιδὸς,
 Δάκρυ’ ὁμορξάμενος, κεφαλῆς ἀπὸ φᾶρος ἔλεσκε,
 Καὶ δέπας ἀμφικύπελλον ἐλὼν, σπείσασκε Δεοῖσιν”

Sic enim ei vaticinans prædixerat Phœbus Apollo,

- 80 In Pythia divina, quando supergressus est lapideum limen
 Oraculum-petiturus: tunc enim devolvebatur mali principium,
 Trojanisque et Danaïs, Jovis magni per consilia.

Ista utique cantor cantabat inclytus: at Ulysses

Purpleam ingentem vestem prehensam manibus robustis,

- 85 In-caput traxit, obtexitque pulchram faciem:

Reverebatur enim Phæaces, sub superciliis lachrymas stillans.

At quando desiit canere divinus cantor,

Lachrymis abstersis, a capite vestem demisit,

Et poculo rotundo sumpto, libavit diis:

Ibid. αἰεδόμεναι κλέα ἀνδρῶν,] Vide ad
 Il. i. 189. Cæterum alii, notante Eusta-
 thio, distinguunt, αἰεδόμεναι κλέα ἀνδρῶν
 οἴμης, etc. Clark. Melius tamen ipse ju-
 dicat, interpungi post ἀνδρῶν. In οἴμης int.
 ἀπὸ, ἀπ’ οἴμης. Ern.

Ver. 74. Οἴμης, τῆς τότε ἄρα κλέος ἔρα-
 νὸν εὐρὺν ἵκαν·] Καὶ Ὅμηρος δὲ Τρωϊκὸν βι-
 βλίον τὴν Ἰλιάδα ἥσεν, ἥς τὸ κλέος ἔρανὸν εὐρὺν
 ἵκει. Eustath. Vide infra ad ver. 489.

Ver. 75. Νείκος Ὀδυσσεὺς καὶ Πηλεΐδew
 Ἀχιλλεύς,] φασὶ τῷ Ἀγαμέμνονι χρησιμένῳ
 [Ita ex Aloysii MS. restituit Barnesius pro
 vulgato χρησιμένῳ] περὶ τῷ κατὰ τὸν πόλε-
 μον τίλῃς, ἀνελεῖν τὸν ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλω-
 να, τότε πορεύσειν τὸ Ἴλιον, ὅτ’ ἂν οἱ ἄριστοι
 τῶν Ἑλλήνων στασιάσωσι· καὶ δὴ παρὰ πότον
 διαλεχθέντων Ὀδυσσεὺς καὶ Ἀχιλλεύς, τῷ
 μὲν Ἀχιλλεύς ἀνδρείαν ἱπαινέοντος, τῷ δὲ Ὀ-
 δυσσεὺς σύνειπεν, μετὰ τὴν ἔκτορος ἀναιρίσιν
 ὅτε ὁ μὲν βιάζεσθαι παρήνει, διδὲ καὶ ἀντιτάξῃ
 ὁ δὲ δόλῳ μετελθεῖν καὶ Ἀγαμέμνονα, ὡς τε-
 λεμένῳ τῷ λόγῳ, χαρῆναι. Ἐσήμερον δὲ τὴν
 αὐτῷ διαφορὰν πρὸς Ἀχιλλεῖα. Schol. Οἱ

παρ’ Ὁμήρῳ δὲ ἀριστοὶς κοσμίως δειπνῶσιν ἐν
 Ἀγαμέμνονος· εἰ δ’ ἐν Ὀδυσσεΐα φιλονεικῶσιν
 Ἀχιλλεύς καὶ Ὀδυσσεὺς, καὶ Ἀγαμέμνων
 χαίρει νόῳ· ἄλλ’ ὠφελιμοὶ αἱ φιλοτιμίαι, ζη-
 τούντων, λόγῳ ἢ μάχῃ αἰρεθῆναι δεῖ τὸ Ἴλιον.
 Athenæus, Lib. I. cap. 14.

Ver. 76. δηρίσαντο,] Barnesius edidit
 δηρίσαντο. Idem porro hic inter varias
 lectiones δηρίωντο retulit, ex versu 78. ubi
 et invicem refert δηρίσαντο. Sed utrobi-
 que præstat Vulgata lectio. Vide ad Il.
 v. 84.

Ver. 79. 81. χρεῖαν — Χρησόμενος·] No-
 tanda hic diversa vocum harum significa-
 tio: Χρεῖαν, Oraculum reddens: Χρησό-
 μενος, Oraculum petiturus. Vide infra ad
 κ’. 284. 286.

Ver. 80. Πυθοῖ ἐν ἡγαθέῃ,] Πυθῶ, πόλις
 τῆς Φωκίδος, ἡ αὐτὴ καὶ Δελφοί. Schol.
 Ταύτης δ’ [τῆς Φωκίδος] ἐπιφανέσταται δύο
 πόλεις, Δελφοὶ καὶ Ἐλάτεια. Δελφοὶ μὲν διὰ
 τὸ ἱερὸν τῷ Πυθίᾳ Ἀπόλλωνος καὶ τὸ μαν-
 τεῖον ἀρχαῖον ὄν· εἶγε Ἀγαμέμνων ἀπ’ αὐτῆς
 χρηστηρίασθαι λέγεται ὑπὸ τῷ Παιτῇ. Ὁ

- 90 Αὐτὰρ ὅτ' ἄψ' ἄρχοιτο, καὶ ὀτρύνειαν αἰεῖδεν
 Φαίηκων οἱ ἄριστοι, (ἐπεὶ τέρποντ' ἐπέεσσιν·)
 "Αψ' Ὀδυσσεὺς κατὰ κρᾶτα καλυψάμενος γοάσκειν.
 "Ενθ' ἄλλες μὲν πάντας ἐλάνθανε, δάκρυα λείβων,
 Ἀλκίνοος δέ μιν οἶος ἐπεφρέσαστ', ἡδ' ἐνόησεν,
 95 "Ημενος ἄγχ' αὐτῷ βαρὺ δὲ σενάχοντος ἄκυσεν
 Αἶψα δὲ Φαίηκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα·
 Κέκλυτε, Φαίηκων ἡγήτορες, ἡδὲ μέδοντες·
 "Ηδὴ μὲν δαιτὸς κεκορήμεθα θυμὸν εἴσης,
 Φόρμιγγός δ', ἥ δαιτὶ συνήροός ἐστι θαλείη·
 100 Νῦν δ' ἐξέλθωμεν, καὶ ἀέθλων πειρηθῶμεν
 Πάντων ὥς χ' ὁ ξεῖνος ἐνίσπη οἷσι φίλοισιν,
 Οἴκαδε νοσήσας, ὅσπον περιγινόμεθ' ἄλλων,
 Πύξ τε, παλαισμοσύνη τε, καὶ ἄλμασιν, ἡδὲ πόδεσσιν.
 "Ως ἄρα φωνήσας, ἡγήσατο· τοὶ δ' ἄμ' ἔποντο.

90 Verum quando rursus incipiebat, et hortabantur eum, ut-caneret,
 Phæacum optimates, (quippe oblectabantur illius carminibus:
 Rursus Ulysses, capite obvoluto, lugebat.

Ibi alios quidem omnes latebat, lachrymas stillans,
 Alcinous vero solus ipsum animadvertit atque observavit,

95 Sedens prope ipsum; graviter autem suspirantem auditur:
 Continuo vero inter Phæaces remigii-studiosos loquebatur;

" Audite, Phæacum ductores, atque principes;

" Jam quidem convivio saturavimus animum æquali,

" Citharaque, quæ convivio congruens est lauto:

100 " Nunc vero exeamus, et certamina experiamur

" Omnia; ut hospes narret suis amicis,

" Domum reversus, quantum superemus alios,

" Pugillatuque, luctaque, et saltu, atque cursu."

Sic utique locutus, præivit; illi vero una secuti sunt.

92 "Αψ δ'] Edd. vett. Eustath. autem δ' non habet. 105 λίγειαν] R.

ἡ γὰρ κισσὸς ἀδων εἰσάγεται, "Νεῖκος Ὀδυσ-
 " σῆος etc." Strabo, lib. IX. pag. 639. al.
 517.

Ver. 81. Χερσόμενος] Al. Χρειόμενος.

Ver. 82. Διὸς μεγάλην διὰ βελᾶς.] Vir-
 gil.

— nam sava Jovis sic numina poscunt.

Æn. XI. 901.

Ver. 92. "Αψ Ὀδυσσεύς] Al. "Αψ δ' Ὀδυ-
 σσεύς. Quod et ferri potest. Vide ad Il.
 ε'. 57.

Ver. 93. λείβων,] Al. εἴβων.

Ver. 98. δαιτὸς κεκορήμεθα θυμὸν εἴσης,]
 Al. θυμὸν κεκορήμεθα δαιτὸς εἴσης. Quæ
 et probabilior lectio.

Ver. 99. ἡ δαιτὶ συνήροός ἐστι θαλείη.] Τά-
 ἐστι ἥ τις συνήρμος καὶ συνέζευκται προσεται-
 ριζομένη τῇ εἰλασπίνῃ. Διό τινες τῶν ἀντι-
 γραφῶν ἀπὸ τῷ, θαλείη, ἐταίρη γράφουσι.
 Eustath.

Μολπή τ', ἐρχομένης τε· τὰ γὰρ τ' ἀναθήματα δαι-
 τός.

Supra α'. 152.

- 105 Καὶ δ' ἐκ πασσαλόφιν κρέμασε φόρμιγγα λιγέϊαν,
 Δημοδόκῃ δ' ἔλε χεῖρα, καὶ ἔξαγεν ἐκ μεγάροιο
 Κήρυξ· ἦρχε δὲ τῷ αὐτὴν ὁδὸν, ἦνπερ οἱ ἄλλοι
 Φαίηκων οἱ ἄριστοι, ἀέθλια θάυμανόντες.
 Βὰν δ' ἴμεν εἰς ἀγορὴν, ἅμα δ' ἔσπετο πελὺς ὄμιλος,
 110 Μυρσίῳ· ἂν δ' ἴσαντο νέοι πολλοὶ τε, καὶ ἐσθλοί.
 ὦλτο μὲν Ἀκρόνέας τε, καὶ Ὀκύαλος, καὶ Ἐλατρεὺς,
 Ναυτεύς τε, Πρυμνεὺς τε, καὶ Ἀγχίαλος, καὶ Ἐρετμεὺς,
 Ποντεύς τε, Πρωρεύς τε, Θόων, Ἀναβησίνεας τε,
 Ἀμφιάλῳ δ', υἱὸς Πολυνῆς Τεκτονίδαο·
 115 Ἄν δὲ καὶ Εὐρύαλος, βροτολοιογῶ ἴσος Ἀρηϊ,
 Ναυβολίδης δ', ὃς ἄριστος ἦν εἰδὸς τε, δέμας τε,
 Πάντων Φαίηκων, μετ' ἀμύμονα Λαοδάμαντα·
 Ἄν δ' ἔσαν τρεῖς παῖδες ἀμύμονες Ἀλκινόοιο,
 Λαοδάμας δ', Ἀλῖός τε, καὶ ἀντίθεος Κλυτόνηος.

- 105 E paxillo autem suspendit citharam argutam,
 Demodocum vero prehendit manu, et eduxit ex ædibus
 Præco; præibat autem ei eandem viam, quam et alii
 Phæacum optimates, certamina spectaturi.
 Perrexerunt autem ire ad forum, simulque sequebatur ingens turba,
 110 Innumeri; surgebant vero juvenes multique, et fortes.
 Surrexit quidem Acroneusque, et Ocyalus, et Elatreus,
 Nauteusque, Prymneusque, et Anchialus, et Eretmeus,
 Ponteusque, Proreusque, Thoon, Anabesineusque,
 Amphialusque, filius Polinei Tectonidæ;
 115 Surrexit etiam Euryalus, homicidæ similis Marti,
 Naubolidesque, qui optimus erat specieque, corporeque,
 Omnium Phæacum, post egregium Laodamantem:
 Surrexerunt porro tres filii eximii Alcinoi,
 Laodamasque, Haliusque, et deo-par Clytoneus.

113 Πρωτεύς] Edd. præter R. 118 ἀμύμονος] Edd. vett.

Vide infra ad ρ'. 271.

Ver. 103. Πύξ τε, παλαισμοσύνη τε, — ἢ δὲ πόδεςσιν.] Vide infra ad ver. 206. Clark. Discus hic omissus, cujus infra ver. 129. mentio. Sed talis variatio in enumerationibus partium frequens optimis auctoribus. Ern.

Ver. 108. θαυμανόντες.] Ὅ ἐστι θαυμασόμενοι, ἢ θαυσόμενοι. Eustath. Cæterum fuerunt, notante eodem Eustathio, qui hoc

in loco scripserint, θαῦμα νέοντες· ἦγαν εἰς θαῦμα πορευόμενοι. Satis inepte.

Ver. 111. Ἀκρόνέας τε, etc.] Phæacibus navigando celeberrimis consulte aptata videntur hæc nomina, ex rebus nauticis omnia fere desumpta.

Ver. 115. Θόων.] Al. Θόων τ'.

Ver. 116. ὃς ἄριστος ἦν — Πάντων Φαίηκων, μετ' ἀμύμονα Λαοδάμαντα.] Virgil.
 ————— quo pulchrior alter

- 120 Οἱ δὴ τοι πρῶτον μὲν ἐπειρήσαντο πόδεςσιν.
 Τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος· οἱ δ' ἅμα πάντες
 Καρπαλίμως ἐπέτοντο κονίοντες πεδίοιο.
 Τῶν δὲ θείειν ὅχ' ἄριστος ἦν Κλυτόνηος ἀμύμων·
 "Οσσον τ' ἐν νειῷ ἔζον πέλει ἡμιονοῖϊν,
- 125 Τόσσον ὑπεκπροθέων λαὸς ἵκεθ', οἱ δ' ἐλίποντο.
 Οἱ δὲ παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς πειρήσαντο·
 Τῇ δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπεκαίνυτο πάντας ἀρίστους.
 "Αλματι δ' Ἀμφιάλος πάντων προφερέεσσος ἦεν·
 Δίσκῳ δ' αὖ πάντων προφερέεσσος ἦεν Ἐλατρεύς·
- 130 Πῦξ δ' αὖ Λαοδάμας, ἀγαθὸς παῖς Ἀλκινόοιο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἐτέρφθησαν φρέν' ἀέθλοισι,
 Τοῖς ἄρα Λαοδάμας μετέφη, παῖς Ἀλκινόοιο·
 Δεῦτε φίλοι, τὸν ξεῖνον ἐρώμεδα, εἴτιν' ἀέθλων

- 120 Hi porro primum quidem periculum-fecerunt pedibus.
 Eis autem a carceribus extensus-erat cursus; simul vero omnes
 Celeriter volabant pulverem-excitantes in-campo.
 Horum autem currendo longe optimus erat Clytoneus eximius;
 Quantumque in novali spatium est mularum,
- 125 Tantum præcurrens ad populum venit; cæteri vero relictis sunt.
 Alii autem luctæ molestæ periculum-fecerunt:
 In hac porro Euryalus vicit omnes optimates.
 Saltu vero Amphialus omnium optimus erat:
 Disco autem omnium præstantissimus erat Elatreus:
- 130 Pugilatu denique Laodamas, eximius filius Alcinoi.
 Cæterum postquam omnes oblectassent animum certaminibus,
 Inter hos deinde Laodamas locutus est, filius Alcinoi;
 "Agite, amici, hospitem rogemus, si quod certamen

121 τοῖσιν] A. 129 προφερέεσσος] F. 134 δεδάκην] A. 1. R. 138 ἔγωγ'
 ἔτι] F. A. L.

Non fuit, excepto Laurentis corpore Turni.
 Æn. VII. 649.

Vide ad II. β'. 672.

Ver. 118. ἀμύμονες] *Al.* ἀμύμονος. *Clark.*
 At infra 419. edidit ἀμύμονος; ubi vide.
Ern.

Ver. 121. Τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρό-
 μος] *Virgil.*

———— locum capiunt, signoque repente
 Corripiunt spatia audito, limenque relinquunt
 Effusi nimbo similes. ————— *Æn.* V. 317.

Clark. Cæterum vid. dicta ad II. ψ'. 753.
Ern.

Ver. 122. κονίοντες] Vide ad II. σ'. 24.

Ver. 123. Τῶν δὲ θείειν ὅχ' ἄριστος ἦν Κλυ-
 τόνης] *Virgil.*

Primus abit, longeque ante omnia corpora Nisus
 Emicat, et ventis et fulminis ocior alis.

Æn. V. 318.

Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἐν Ἰλιάδι ἀγωνοδιήσας
 ὁ Ποιητής; [II. ψ'. 257, etc.] ὤκνησεν ἐν ταῦθα

- Οἷδ’ ἐ τε καὶ δεδάηκε· φυὴν γε μὲν ἔ κακός ἐστι,
 135 Μηρῆς τε, κνήμας τε, καὶ ἄμφω χεῖρας ὑπερθευ,
 Αὐχένα τε σιβαρόν, μέγα τε σθένοσ· ἐδὲ τι ἥβης
 Δεύεται, ἀλλὰ κακοῖσι συνέρρηκται πολέεσσιν.
 Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι φημὶ κακώτερον ἄλλο θαλάσσης,
 Ἄνδρα τε συγχεῦναι, εἰ καὶ μάλα καρτερὸς εἴη.
 140 Τὸν δ’ αὖτ’ Εὐρύαλος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·
 Λαοδάμα, μάλα τῷτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Αὐτὸς νῦν προκάλεσσαι ἰὼν, καὶ πέφραδε μύθῳ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ’ ἄκασ’ ἀγαθὸς παῖς Ἀλκινόοιο,
 Στῇ ῥ’ ἐς μέσσον ἰὼν, καὶ Ὀδυσσῆα πρὸς ἐέειπεν·
 145 Δεῦρ’ ἄγε καὶ σὺ, ξεῖνε πάτερ, πείρησαι ἀέθλων,
 Εἴ τινά πε δεδάηκας· ἔοικε δέ σ’ ἴδμεν ἀέθλους·
 Οὐ μὲν γὰρ μεῖζον κλέος ἀνέρος, ὄφρα κεν ᾗσιν,

“ Novitque et didicit: habitu-corporis quidem non malus est,

155 “ Femoribusque, et cruribus, et ambabus manibus superne,

“ Cerviceque firma, ingentique robore: neque omnino vigore-juvenili

“ Caret; at malis confractus est multis.

“ Non enim ego quid existimo pejus aliud mari,

“ Ad hominem confringendum, etiam si valde fortis fuerit.”

140 Huic autem rursus Euryalus respondit, dixitque;

“ Laodama, sane hunc sermonem recte dixisti.

“ Ipse nunc provoca profectus, et admone sermone.”

At postquam hoc audisset eximius filius Alcinoi,

Stetit in medium progressus, et Ulyssem allocutus est;

145 “ Huc age et tu, hospes pater, periculum-fac certaminum,

“ Si quod fortassis didicisti; par enim est, te scire certamina:

“ Neque enim major gloria hominis, quo-ad fuerit,

142 προκάλεσαι] Edd. præter R. Ibid. μῦθον] A. 2. 5. 143 ἄκασεν]
 Edd. præter R. quod perimit versum.

ποιήτοις ἐνασχολῆσαι τὴν ἐαυτῷ μῦσαν ἔξω
 καιρῷ διὸ καὶ ἐπιτρέχει αὐτά. Eustath.

Ver. 124. Ὅσον τ’ ἐν νειῷ ἔρον πέλει
 ἡμιονοῖν,] Οὐρον, ὄρεμα, διάσημα. Schol.
 Ὅσον ἀφορίζονται τῶν βοῶν ἀροτριῶσαι ἡμίονοι,
 ὡς προφερέσθαι βοῶν ἔσαι ἄροτρον ἐλαύνειν.
 Eustath.

— ὅσον τ’ ἐπίπρω πέλονται
 ἡμιόνων· αἱ γὰρ τε βοῶν προφερέσθαι εἰσιν
 ἑλκίμεναι νειῷ βαθεῖν πηκτὸν ἄροτρον.

Iliad. κ’. 351.

Ibid. νειῷ] Ἡροτριασμένη γῆ. Schol.

Ver. 128. 129. 130.] Quanto cum artificio Poëta, in rebus minutis narrandis, sententias singulas singulis versibus absolvat; vide ad Il. α’. 456. β’. 102. et ι’. 589.

Ver. 128. προφερέσθαι] MS. a Tho. Bentleio collatus hic legit προφερέσθαι, habet πολὺ φέρτατος.

Ver. 130. 132. et 143. παῖς] Al. παῖς.

Ver. 132. ἄρα] Deinde.

Ἡ ὅτι ποσσὶν τε ῥέξῃ καὶ χερσὶν ἔῃσιν.

Ἀλλ' ἄγε πείρῃσαι, σκίδασον δ' ἀπὸ κήδεα θυμῷ.

150 Σοὶ δ' ὁδὸς ἐκ ἔτι δηρὸν ἀπέσσεται, ἀλλὰ τοι ἤδη
Νῆυσ τε κατεΐρυσται, καὶ ἐπαρτέες εἰσὶν ἑταῖροι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

Λαοδάμα, τί με ταῦτα κελεύετε κερτομέοντες;

Κήδεά μοι καὶ μᾶλλον ἐνὶ φρεσὶν, ἢ περ ἄεθλοι,

155 Ὅς πρὶν μὲν μάλα πόλλ' ἔπαθον, καὶ πόλλ' ἐμόγησα·

Νῦν δὲ μεθ' ὑμετέρῃ ἀγορῇ νόστοιο χατίζων

Ἥμαι, λισσόμενος βασιλῆά τε, πάντα τε δῆμον.

Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο, νείκεσέ τ' ἄντην·

“Quam quod pedibus strenue agat et manibus suis.

“Verum age, fac periculum; et pelle mœstitiam ab animo;

150 “Tibi vero profectio non adhuc diu aberit, sed tibi jam

“Et navis deducta est, et parati sunt socii.”

Hunc autem respondens allocutus est solers Ulysses;

“Laodama, quid me ista jubetis incessentes?

“Dolores mihi etiam magis in animo, quam certamina;

155 “Qui antea quidem valde multa passus sum, et multa pertuli:

“Nunc vero in vestro consessu reditus indigens

“Sedeo, precans regemque, omnemque populum.”

Huic vero rursus Euryalus respondit, objurgavitque palam;

155 μὲν] abest Fl. 161 ὅς θαρμά] R.

Ver. 155. εἴτιν' αἰθλων] *Al.* εἴτιν' ἄεθλον.

Ver. 134. 157. 146. 151. Οἰδέ — διδάσκας — κατεΐρυσται] — συνέρρηκται — διδάσκας — κατεΐρυσται] Vide ad *Il.* α'. 37. et *v.* 756.

Ver. 141. εἰσπες.] *Apud Eustathium*, εἰσπας. Quod idem.

Ver. 146. εἰσκει δὲ σ' ἔδμεν ἄεθλος.] Potest etiam esse: Videris vero scire, credibile est, te talem virum scire, quamquam hoc sensu usitatius est εἰσкас ἀνδρὶ εἰδότι. *Ern.*

Ver. 147. Οὐ μὲν γὰρ μιτίζον κλέος etc.] *Al.* Οὐ γὰρ τι μιτίζον. *Pindarus:*

ὑμνητὸς ἔστος

Ἄνῃς γίνεταί σοφοῖς,

Ὅς ἂν χερσὶν, ἢ τοδῶν ἀρετῇ

Κράτησιν, τὰ μέγισ' αἰθλων ἐλὼν

Τόλμα τε καὶ σθένει.

Pythior. Od. X. ver. 54.

Ver. 148. ὅτι — ῥέξῃ] Legendum fortasse, ὅ, τι — ῥέξῃ, Quodcunque fecerit.

Ibid. ῥέξῃ] *Apud Eustathium* in conimentario, ῥέξι.

Ver. 159. Οὐ γὰρ σ' ἔδε.] Refertur istud, γὰρ, ad id quod eleganter reticetur. “Op-time fecisti, quod certamina inire recusaveris; Vel, Ne nos te ad certamina ineunda coacturos esse metuas; Nequaquam ENIM revera etc.”

Ver. 161. ὅς θ'] Qui scilicet.

Ibid. θ' ἄμα] *Al.* θαρμά.

Ver. 162. οἵτε πρηκτῆρες ἔασιν,] “Πράττεισθαι proprie de re pecuniaria, pecuniam exigere, rem facere, lucrari, lucrum facere et exculpere e re aliqua: hinc πρᾶξις, negotiatio, mercatura; et πρακτής, ἔμπορος, πραγματευτής, mercator, negotiator. Ita sumo apud Homerum;—

“Ἀρχεὶ ναυτῶν, οἱ τε πρηκτῆρες ἔασιν.

“Πρηκτῆρες, i. e. ἔμποροι, πραγματευταί.” *Dupont. Praelect. in Theophrast. cap. 6.* Vide et supra ad β'. 319.

- Οὐ γάρ σ’ ἐδὲ, ξεῖνε, δαήμονι φωτὶ εἴσκη
 160 Ἄθλων, οἷά τε πολλὰ μετ’ ἀνδρώποισι πέλονται·
 Ἀλλὰ τῶ, ὅς θ’ ἅμα νηὶ πολυκλήϊδι θαμίζων,
 Ἀρχὸς ναυτῶων, οἵτε πρηκτῆρες ἔασιν,
 Φόρτε τε μνήμων, καὶ ἐπίσκοπος ἦσιν ὁδαίων,
 Κερδέων θ’ ἀρπαλέων· ἐδ’ ἀθλητῆρι εἰοικας.
 165 Τὸν δ’ ἄρ’ ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 Ξεῖν, ἐ καλὸν εἶπες· ἀτασθάλω ἀνδρὶ εἰοικας. [σεύς·
 Οὕτως ἐ πάντεσσι θεὸς χαρίεντα δίδωσιν
 Ἀνδράσιν, ἔτε φυὴν, ἔτ’ ἄρ’ φρένας, ἔτ’ ἀγορητύν.
 Ἄλλος μὲν γάρ τ’ εἶδος ἀκιδνότερος πέλει ἀνὴρ,

- “ Neque enim te, hospes, perito viro assimilo
 160 “ Certaminum, qualia utique multa inter homines sunt:
 “ Sed illi, qui apud navem multis-transtris-instructam frequenter-versans,
 “ Princeps nautarum, qui et negotiatores sunt,
 “ Onerisque memor, et inspector sit viaticorum,
 “ Lucrique raptο-acquisiti; neque athletæ similis-es.”
 165 Illum autem torve intuitus allocutus est solers Ulysses;
 “ Hospes, non honeste dixisti: protervo viro similis-videris.
 “ Ita non omnibus Deus amabilia-munera donat
 “ Hominibus, neque formam, neque ingenium, neque eloquentiam.
 “ Etenim alius quidem specie invenustior est vir,

167 θεοὶ — διδῶσιν] Edd. vett. a quibus recedendi nulla necessitas erat,
 etsi v. 170. θεὸς sequitur. 170 ἔπεισιν σέφει] F. male. Ibid. οἱ δ’ ἐτ’] L.

Ver. 163. Φόρτε τε μνήμων,] Ἐπιμελόμε-
 νος τῶν φορτίων· ἢ μνημονεύων ἑκαστον, πῶς αὖ
 ἦν ἄξιον. Schol.

Ibid. ἐπίσκοπος] Al. ἐπίτροφος.

Ibid. ὁδαίων,] Ὁ ἐστὶν ἐφοδίων. Eustath.

Ver. 167. 169. οὐ πάντεσσι θεὸς χαρίεν-
 τα δίδωσιν — Ἄλλος μὲν γάρ etc.] Euripid.

Ἄλλ’ ὃ γὰρ ἀντὶ πάντ’ ἐπίσασθαι βροτῶν

Πίφκεν, ἄλλω δ’ ἄλλο πρὸς κεῖται γέρας·

Σὲ μὲν μάχεσθαι, τὸς δὲ βυλεύειν καλῶς.

Rhes. ver. 106.

————— nunquam sincera bonorum

Sors ulli concessa viro: quem vultus honestat,
 Decorant mores: animus quem pulchrior
 ornatur,

Corpus destituit: bellis insignior ille,
 Sed pacem fœdat vitiiis: hic publica felix,
 Sed privata minus: partita singula quemque
 Nobilitant: hunc forma decens; hunc robur in
 armis;

Hunc rigor; hunc pietas; illum solertia juris;

Hunc soboles, castique tori. ———

Claudian. in prim. Consulat. Stilic. ver. 25.

————— non omnia possumus omnes.

Virgil. Eclog. VIII. 63.

Similiter porro et Maharbal apud Li-
 vium; “Non omnia nimirum eidem Dii
 “dedere. Vincere scis, Annibal; victoria
 “uti nescis.” Lib. XXII. §. 51.

Ibid. θεὸς χαρίεντα δίδωσιν] Ita Henricus
 Stephanus, eumque secutus Barnesius. Al.
 θεοὶ χαρίεντα δίδωσιν. Clark. Θεὸς — διδω-
 σιν habet Eustathius. Et ed. Rom. vide-
 tur idem dare voluisse: habet enim θεοὶ
 — δίδωσιν. Ern.

Ver. 169. Ἄλλος μὲν γάρ τ’ εἶδος ἀκιδνό-
 τερος —, Ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεισι σέφει]
 “Ἡ νόμος ἐστὶ, πᾶσαν μὲν ἀμορφίαν πονηρίας
 εἶναι κατὰ κριτον, εὐθὺ δ’ ὡς ἀγαθὸν ἐπαινεῖσ-
 θαι τὸν καλόν; Ἀλλὰ τοι κατὰ τὸν μέγαν
 ἀληθείας προφήτην Ὁμηρον “εἶδος τις ἀκιδνό-

- 170 Ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι σέφει· οἱ δὲ τ' ἐς αὐτὸν
 Τερπόμενοι λεύσσεσιν· ὁ δ' ἀσφαλῆως ἀγορεύει
 Αἰδοῖ μιλίχῃ, μετὰ δὲ πρέπει ἀγορομένοισιν·
 Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστν, θεὸν ὥς, εἰσορόωσιν·
 Ἄλλος δ' αὖ εἶδος μὲν ἀλίγκιος ἀθανάτοισιν·
- 175 Ἀλλ' ἔ' οἱ χάρις ἀμφιπερισέφεται ἐπέεσσιν.
 Ὡς καὶ σοὶ εἶδος μὲν ἀριπρεπέες, ἔδὲ κεν ἄλλως
 Οὐδὲ θεὸς τεύξει· νόον δ' ἀποφῶλιος ἐσσί.
 Ὡρινάς μοι θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν,
 Εἰπὼν ἔ' κατὰ κόσμον· ἐγὼ δ' ἔ' νῆϊς ἀέθλων,
- 180 Ὡς σύ γε μυθεῖται, ἀλλ' ἐν πρώτοισιν οἶα

- 170 "At deus formam verbis ornat: alii vero in ipsum
 "Oblectati aspiciunt: hic autem secure loquitur
 "Modestia cum suavi, eminetque inter congregatos:
 "Incedentem autem eum per urbem, deum veluti, aspiciunt:
 "Alius vero rursus forma quidem similis immortalibus;
 175 "Verum haud ei gratia circum-affunditur sermonibus.
 "Sic et tibi species quidem decora, neque aliter
 "Ne Deus quidem fingeret; mente vero imperitus es.
 "Irritasti mihi animum in præcordiis caris,
 "Locutus indecenter: ego vero non ignarus certaminum,
 180 "Ut tu fabularis; verum inter primos puto

175 ἀμφιπερισέφεται] Edd. præter R.

περὶ πέλαι ἀνὴρ· Ἀλλὰ θεὸς *cic.*" *Lucian. Amor.*

Si mihi difficilis formam natura negavit,
 Ingenio formæ damna rependo meæ.

Ovid. Heroid. Epist. XV. 31.

"Οτι δὲ ἐν τῇ τῶν ἀγαθῶν συγκρίσει — τὸ φρονεῖν τῷ καλῷ εἶδους ἄμεινον, [δηλοῖ Ὁμηρὸς]"
 "Ἄλλος μὲν γὰρ τ' εἶδος ἀκιδνότερος *etc.*"
Dionys. Halicarn. περὶ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως, §. 26. Atqui nullam hoc in loco inter hasce corporis animique dotes comparationem instituit Poëta; sed eas simul omnes uni eisdemque nunquam fere concessas dicit.

Ver. 170. Ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι σέφει·]
 Τὰς γὰρ αὖ τὴν ὄψιν ἀμόρφους, φησὶν, ἀναπληροῖ ἢ τῷ λήγειν πιθανότης. *Athenæus. Lib. X. cap. 5.*

Ver. 171. 175. ὁ δ' ἀσφαλῆως ἀγορεύει Αἰδοῖ μιλίχῃ, — Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστν, θεὸν ὥς, εἰσορόωσιν·] Totum hunc locum transtulit fere *Hesiodus.*

Τῷ δ' ἔπειτ' ἐκ στόματος ῥαῖ μιλίχῃ· οἱ δὲ νῦν λαοὶ

Πάντες ἐς αὐτὸν ὁρῶσι διακρίνοντα θέμιστας
 Ἰθείῃσι δίκῃσιν· ὁ δ' ἀσφαλῆως ἀγορεύων,
 Αἰψά τε καὶ μέγα νέκος ἐπισταμένως κατί-
 παυσε —.

Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστν, θεὸν ὥς, ἰλάσκονται
 Αἰδοῖ μιλίχῃ· μετὰ δὲ πρέπει ἀγορομένοισι.

Theogon. ver. 84. 91.

"In quo igitur homines exhorrescunt?
 "Quem stupefacti dicentem intuentur?
 "in quo exclamant? Quem deum, ut ita
 "dicam, inter homines putant? Qui distincte, qui explicate, qui abundanter, qui
 "illuminate, et rebus et verbis dicunt,
 "*etc.*" *Cic. de Orat. Lib. III. §. 14.*

Ibid. ἀσφαλῆως ἀγορεύει] Μὴ σφαλόμενος ἐν τῷ λήγειν. *Schol.* "Propriam (id
 "enim est, non errare verbis) et carentem
 "supervacui eloquentiam." *Quintilian. Lib. XII. cap. 10.* Vide et *Dionys. Halicarn. lib. qui inscribitur Τέχνη*, haud longe a fine; ubi hunc locum citat.

Ver. 175. ἀμφιπερισέφεται] *Al.* ἀμφι-
 περισέφεται. Minus recte: Ut liquet ex

Ἐμμεναι, ὅφρ’ ἦβη τε πεποίθεα, χερσὶ τ’ ἐμῇσι·
 Νῦν δ’ ἐχομαι κακότητι καὶ ἄλγεσι· πολλὰ γὰρ ἔτλην,
 Ἀνδρῶν τε πολέμους, ἀλεγεινά τε κύματα πείρων.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς, κακὰ πολλὰ παθὼν, πειρήσομ’ ἀέθλων·

185 Θυμοδακῆς γὰρ μῦθος· ἐπώτρυνας δέ με εἰπών.

Ἡ ρά, καὶ αὐτῷ φάρεϊ ἀναΐξας λάβε δίσκον
 Μείζονα καὶ πάχετον, στιβαρώτερον ἐκ ὀλίγον περ,

Ἡ οἷα Φαίηκες ἐδίσκεον ἀλλήλοισι.

Τόν ρά περιστρέψας ἤκε στιβαρῆς ἀπὸ χειρός·

190 Βόμβησεν δὲ λίθος· κατὰ δ’ ἔπηξαν ποτὶ γαίῃ

Φαίηκες δολιχήρετμοι, ναυσίκλυτοι ἄνδρες,

“Fuisse me, donec juvenia fretus fui, manibusque meis :

“Nunc vero premor ærumna et doloribus; multa enim passus sum,

“Virorumque bella, sævosque fluctus penetrans.

“Sed etiam sic, mala multa passus, periculum-faciam certaminum;

185 “Mordax enim est sermo tuus; impulisti autem me locutus.”

Dixit utique, et cum-ipsa veste impetu-facto prehendit discum

Majorem et crassum, gravioremque non paulo quidem,

Quam quali Phæaces ludebant invicem.

Hunc utique circumrotatum misit valida e manu;

190 Insonuit vero lapis: inclinaverunt autem se ad terram

Phæaces longis-remis-utentes, navigatione-celebres viri,

190 Βόμβησι] F.

præcedente “Ἀλλὰ θεὸς μορφήν ἔπεισι σέφει.”
 ver. 170. *Al.* ἀμφὶ περιστρίφεται. *Clark.*
 Non præfracte damnum τὸ ἀμφιστρίφεται,
 oberrat. Sic ἐπιπολάζειν dicitur, et ἐπι-
 τρέχειν apud Homerum. *Ergo.*

Ver. 176. οὐδέ κιν ἄλλως Οὐδὲ θεὸς τεύξε-
 εις.] Recte hic *Eustathium* reprehendit
Dna Dacier, qui hoc ita accipit, ac si
 diceret *Ulysses* “ne *Deum* quidem, quod
 “semel factum sit, immutare posse.” Τὸ
 δὲ “ἐδ’ ἂν ἄλλως ἐδὲ θεὸς τεύξειεν,” ἀλήθειαν
 δηλοῖ παράγωγοις· τὸ γὰρ πεπρωμένον, ἐκ
 ἔστιν ἀποίητον γενέσθαι. Quod, uti eadem
 annotat *Dna Dacier*, longe aliud est ac
 quod hic dicere vult *Poëta*; nempe, “ne
 “a *Deo* quidem pulchriorem effici posse :
 Sive potius, uti exponunt *Scholias* ex *MS.*
Aloysii a *Barnesio* excerpta, (commate
 solummodo post vocem ποιῆσαι apposito,) *Ei*
 θεὸς θελήσας καλὸν ποιῆσαι, οἷος εἴ συ,
 nempe τεύξει.

Ver. 179. ἐγὼ δ’ ἔ νῆϊς ἀέθλων,] Τὸ δὲ,

“νῆϊς ἀέθλων,” ἀντὶ τῆ ἀπειροῦς, ἀνεπισήμων.
Eustath.

Ver. 183. Ἀνδρῶν τε πολέμους, ἀλεγεινά
 τε κύματα πείρων.] Vide ad *Il.* ω’. 8.

Ver. 185. Θυμοδακῆς γὰρ μῦθος· ἐπώτρυν-
 νας δὲ με]

Ἐπεικερτόμην δὲ παῖδες,

Ἀπαλώτεροι Ἰναις,

Δακτύλῳ καὶ λέγοντες.

Anacreon, *Ode VIII.* ver. 125:

Ποταπὸν δὲ χρῆμα λαιδρία; ὥς θυμοδακῆς
 ἀληθῶς καὶ ἀμύττον ψυχὴν μᾶλλον ἢ σίδηρος
 χρῶτα. Οὐκ ἔναι καὶ τὸν Ὀδυσσεῖα παρὰ ζυνεῖν
 εἰς δύναμιν ἀμύνασθαι λόγῳ τε καὶ ἔργῳ διη-
 νέχθη γὰρ ὑπὲρ πάντων πρὸς τὸν ξεινοδόκον,
 αὐτὸς ὢν ἀλήτης ξένος· καὶ ταῦτα εἰδὼς, ὅτι
 (infra ver. 209.) “Ἀφρων — καὶ ἠτιδανὸς
 “πέλει ἀνὴρ, ὅστις ξεινοδόκῳ ἔριδα προσφύρησι
 “βαρεῖαν.” *Julian.* *Imperat. Orat.* II.

Ver. 186. Ἡ ρά, καὶ αὐτῷ φάρεϊ ἀναΐξας]
 Τὸ δὲ ἀσυνδέτως εἰπεῖν, “ἤφην δὲ, καὶ ἀναΐξας

Λᾶος ὑπαὶ ῥίπῃς· ὁ δ' ὑπέρπτατο σήματα πάντων,
 Ῥίμφα θείων ἀπὸ χειρὸς· ἔθηκε δὲ τέρματ' Ἀθήνη,
 Ἄνδρῖ δέμας εἰκυῖα· ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·

195 Καὶ κ' ἀλαός τοι, ξεῖνε, διακρίνειε τὸ σῆμα
 Ἀμφαφῶων· ἐπεὶ ἔτι μεμιγμένον ἐστὶν ὁμίλῳ,
 Ἀλλὰ πολὺ πρῶτον· σὺ δὲ θάρσει τόνδε γ' ἄεθλον·
 Οὔτις Φαιήκων τόνγ' ἵξεται, εἰδ' ὑπερῆσει.

Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 200 Χαίρων, ἔνεχ' ἐταῖρον ἐνῆέα λεῦσσ' ἐν ἀγῶνι·
 Καὶ τότε κρφότερον μετεφώνεε Φαιήκεσσι·

Τῷτον νῦν ἀφίκεσθε, νέοι· τάχα δ' ὕσερον ἄλλον
 Ἦσειν ἢ τοσσῶτον οἶομαι, ἢ ἔτι μᾶσσον.

Lapidis ab impetu: is vero supervolavit signa omnium

Rapide ruens a manu: posuit vero signa Minerva,

Viro corpus assimilata, verbumque dixit, et locuta est;

195 “Etiam cæcus tibi, hospes, posset distinguere signum

“Palpando; quandoquidem neutiquam mixtum est multitudini,

“Sed longe primum: tu autem confide hoc quidem in certamine:

“Nullus Phæacum ad hoc utique perveniet, neque transmittet.”

Sic ait, lætatus vero est patiens nobilis Ulysses,

200 Gaudens, quod socium benignum videret in circo:

Et tum levius allocutus est Phæacas;

“Hunc nunc assequimini, Juvenes; brevi autem denuo alium

“Me missurum esse aut tantum puto, aut adhuc majus.

198 τόνδ'] F. A. 1.

“ἰδίσκεις,” τῇ τῷ ἥρωος σπαυδῇ τὸν λόγον συνε-
 σχηματίζει. Συντομώτερος γὰρ καὶ ὁ ἀσύνδε-
 τος λόγος τῷ μετὰ συνδίσμων προφερομένῳ.
Eustath.

Ibid. αὐτῷ φάρε] Σὺν τῷ ἱματίῳ ὡς εἶχεν.
Schol.

Ver. 187. πάχετον,] *Scholiastes* exponit
 παχύτερον.

Ibid. οὐκ ὀλίγον περ,] *Al.* ἐκ ὀλίγον τε.

Ver. 189. Τὸν ῥα περιερίψας ἦκε] Ὁ δῖος
 κος ἐκ μίσεως σχοῖνον εἶχε. *Schol.*

Ver. 190. Βόμβησεν δὲ λίθος] De hujus-
 modi ὀνομαστοποιᾷ, vide ad *Il.* δ'. 455.

Ibid. κατὰ δ' ἐπτηξαν ποτὶ γαίῃ Φαίη-
 κες] Κατένευσαν ἐκπλαγύντες. *Schol.* *Ἐπ-
 τὰ καταπτῆξαι τρὸς τῇ γῇ, τὸ διὰ δῖος κατα-
 κύψαι ἕως καὶ εἰς γῆν, δεδιότα ἕκαστον περὶ
 τῇ σφετέρῃ κεφαλῇ. *Eustath.* *Clark.* De
 h. v. dictum est ad *Iliada.* *Ern.*

Ver. 192. ὑπαὶ] *Al.* ὑπό.

Ibid. ὑπέρπτατο] Ita *Barnesius*, et *Hen-
 ricus Stephanus*, aliiq. Nonnulli ha-
 bent ὑπέπτατα.

Ibid. σήματα] *Al.* βήματα.

Ibid. πάντων,] *Eustathius* in commen-
 tario legit πάντα. Ut *Il.* ψ'. 843.

Ver. 195. διακρίνει] Vide ad *Il.* α'. 509.

Ver. 197. τόνδε γ'] *Al.* τόνδε τ'.

Ver. 202. Τῷτον νῦν ἀφίκεσθε,] Τὸν τόπον,
 ἢ τὸν λίθον. *Schol.* Γράφεται δὲ καὶ ἐφίκεσθε,
 ἀντὶ τῷ ἐφάψεσθε, καταλάβετε. *Eustath.*
 Atque hoc modo legitur apud *Porphyr-
 rium*, *Quæst. Homeric.* 16.

Ver. 203. μᾶσσον.] Vide supra ad ver.
 20. *Clark.* Μᾶσσον hic adverbialiter po-
 situm: longius, non majus. *Ern.*

Ver. 204. ὅτινα] Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ “ὅτινα,”
 ποιητικὸν ὄν, κῆται μὲν ἀντὶ τῷ ὄντινα γί-
 νεται δὲ ἀπὸ τῷ, τινα, πλεονασμῷ τῷ, ὁ

- 205 Τῶν δ’ ἄλλων, ὅτινα κραδίη θυμός τε κελεύει,
 Δεῦρ’ ἄγε πειρηθῆτω, ἐπεὶ μ’ ἐχολάσατε λήν,
 Ἡ πῦξ, ἥ ἐ πάλῃ, ἥ καὶ ποσὶν, οὔτι μεγάρις,
 Πάντων Φαίηκων, πλὴν γ’ αὐτῆ Λαοδάμαντος·
 Ξεῖνος γάρ μοι ὅδ’ ἐστί· τίς ἂν φιλέοντι μάχοιτο;
 Ἄφρων δὲ κεῖνός γε καὶ ὑτιδανὸς πέλει ἀνὴρ,
 210 Ὅστις ξεινοδόκῳ ἔριδα προφέρειται ἀέθλων,
 Δήμῳ ἐν ἀλλοδαπῷ· ἔο τ’ αὐτῆ πάντα κολέει.
 Τῶν δ’ ἄλλων ἔπερ τίν’ ἀναίνομαι, ἐδ’ ἀδεργίζω,
 Ἀλλ’ ἐθέλω ἴδμεν καὶ πειρηθῆμεναι ἀντην.
 Πάντα γὰρ ἐ κακὸς εἰμι μετ’ ἀνδράσιν, ὅσοι ἀέθλοι·
 215 Εὖ μὲν τόξον οἶδα ἐϋξοὸν ἀμφοφάσθαι·

“ Ex aliis vero, quemcunque cor animusque jubet,

205 “ Huc age, periculum·faciat, quoniam me irritatis valde,

“ Aut pugilatu, aut lucta, aut etiam cursu; nihil recuso;

“ Ex omnibus Phæacibus, præter ipsum Laodamantem;

“ Hospes enim mihi ille est: quis cum amico pugnaverit?

“ Insiapiens ille et nullius·pretii est vir,

210 “ Quicunque cum·hospite contentionem proferat certaminium,

“ Populo in alieno; suique ipsius res omnes perturbat.

“ Aliorum autem haudquaquam ullum rejiçio, neque despicio;

“ Sed volo cognoscere et periculum·facere palam.

“ Non enim omnino ignavus sum inter homines, quotquot certamina sunt·

215 “ Bene quidem arcum novi perpolitum tractare:

καθ’ ὁμοιότητα τῆ ὅττι, καὶ ὅττι, καὶ ὅτοιςιν.
 Eustath. Vide *Iliad*. ο’. 491. χ’. 450.
Odyss. ο’. 394. Cæterum in nonnullis hic
 scriptum est ὄντινα. Quod ferri non potest.

Ver. 206. Ἡ πῦξ, ἥ ἐ πάλῃ, ἥ καὶ ποσὶν,]
 Πρῶτον γὰρ αἰὶ πυγμὴ παρ’ αὐτῶν, δεύτερον
 πάλῃ, καὶ τελευταῖον ὁ δρόμος τῶν γυμνικῶν
 αἰεὶ τέτακται. — “Οτι μὲν αἰ Πατρόκλος τα-
 φαὶ ταύτην ἔχουσι τῶν ἀγωνισμάτων τὴν τάξ-
 ιν, [*Il*. Ψ’. 660. 701. 740.] ἅπασιν, ὡς
 ἔπος εἰπεῖν, ἐναυλὸν ἐστί. Διαπηρῶν δὲ τὴν
 τάξιν ὁμαλῶς ὁ Ποιητής, — τὸν μὲν Ὀδυσ-
 σέα, τὸς Φαίιακας προκαλέμενον [πεποιήκει,]
 “Ἡ πῦξ, ἥ ἐ πάλῃ, ἥ καὶ ποσὶν” τὸν δὲ Ἀλ-
 κίον ἀποκρινάμενον, [*infra* ver. 246.] “Οὐ
 “ γὰρ τυγμάχοι εἰμὶν ἀμήμονες, ἐδὲ παλαισ-
 “ ται, Ἀλλὰ ποσὶ κραιπνῶς δέομεν” ὡς ἔκα-
 τὰ σύχην ἐκ τῆ παρισταμένη τῇ τάξει χρώμε-
 νος ἄλλοτε ἄλλως, ἀλλὰ τοῖς εἰσμένους τό-
 τε καὶ δρωμένοις κατὰ νόμον ἐπακολουθῶν.
 Plutarch. *Symposiæ*. Lib. II. Probl. 5.

Ver. 208. τίς ἂν φιλέοντι μάχοιτο;]

— τῦτα δ’ οἱ σοφοὶ βροτῶν

Ἐξωλαβῆνται, μὴ εἰλας τύχην εἶναι.

Euripid. *Andromach*. ver. 643.

“ At me fœdus amicitiaæ Diique hospi-
 “ tales — hostili certamine congredi te-
 “ cum vetant.” Crispinus apud *Vale-
 rium Maximum*, Lib. V. cap. 1.

Ver. 210. Ὅστις ξεινοδόκῳ ἔριδα]

Ξεῖνος πεφυκὸς, τὸς ξεινοδόκῳ [forte τὸς οὐ ξει-
 νοδόκῳ] σίβη.

Incert. apud Grotium in *Excerptis*.

Ibid. ἔριδα προφέρειται ἀέθλων,] *Julia-
 nus Imperator*, Orat. II. citat, ἔριδα προ-
 φέουσι βαρβαῖαν. Vide supra ad ver. 185.

Ver. 211. ἔο τ’ αὐτῆ] *Al*. ἔο δ’ αὐτῆ.

Ver. 214. Πάντα γὰρ ἐ κακὸς εἰμι] Σημεί-
 ωσαι δὲ ὅτι τὸ μὲν ἐ κακὸς εἰμι μετρίως εἶπε
 καὶ ἐπεικῶς Ὀδυσσεύς δυνάμενος εἰπεῖν, ὡς
 πάντῳ διζήτως ἔχω· ἵνα εἴη τὸ, ἐ πάντῳ κακός,

- Πρῶτός κ' ἄνδρα βάλοιμι, οἷσεύσας ἐν ὀμίλῳ
 Ἀνδρῶν δυσμενέων· εἰ καὶ μάλα πολλοὶ ἑταῖροι
 Ἀγχι παρασταῖεν, καὶ τοξαζοίατο φωτῶν.
 Οἷος δὴ με Φιλοκτῆτης ἀπεκαίνυτο τόξῳ,
 220 Δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅτε τοξαζοίμεθ' Ἀχαιοί.
 Τῶν δ' ἄλλων ἐμέ φημι πολὺ προφερέστερον εἶναι,
 "Ὅσσοι νῦν βροτοὶ εἰσιν ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες·
 Ἀνδράσι δὲ προτέροισιν ἐρίζεμεν ἐκ ἑδελήσω,
 Οὗδ' Ἡρακλῆϊ, ἔτ' Εὐρύτῳ Οἰχαλιῇι,
 225 Οἱ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἐρίζεσκον περὶ τόξων·
 Τῷ ῥα καὶ αἰψ' ἔθανεν μέγας Εὐρυτος, ἐδ' ἐπὶ γῆρας

" Primus virum contingerem, sagitta-missa in turba

" Virorum hostilium; etiamsi valde multi socii

" Juxta astarent, et sagittas-mitterent in viros.

" Solus sane me Philoctetes vincebat arcu,

220 " Populo in Trojanorum, quando arcum-tendebamus Achivi.

" Aliis vero me aio longe præstantiorem esse,

" Quotquot nunc mortales sunt in terra panem edentes:

" Cum viris autem priscis contendere nolo,

" Nequē cum Hercule, neque cum Euryto Æchaliensi;

225 " Qui etiam cum immortalibus contendebant de arcuum-peritia;

" Idco etiam statim mortuus est ingens Eurytus, neque ad senectutem

216 βάλλοιμι] F. A. 1.

ἢ μόνον κακίας ἀπόφασις, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τῆς
 λίσαν δέξιός ἢ ἀνδρείας. Eustath. Vide ad
 Il. v. 344.

Ver. 215. Εὖ μὲν τόξον οἶδα] Barnesius
 edidit Εὖ μὲν τόξον δ' οἶδα addita nimirum
 vocula, "δ," quæ tamen hoc in loco satis
 invenuste videtur inferta. Vide et ad Il.
 α'. 51.

Ver. 216. 217. Πρῶτός κ' ἄνδρα βάλοιμι,
 —εἰ καὶ μάλα πολλοὶ ἑταῖροι Ἀγχι παρα-
 σταῖεν,] Eustathius istud, "μάλα πολλοὶ
 ἑταῖροι" de Ulyssis ipsius sociis intelligit,
 quos in sagittando præversurum se dicat.
 Τὸ δὲ, "εἰ καὶ μάλα πολλοὶ ἑταῖροι," καὶ
 παχυτοξότην τὸν Ὀδυσσεῖα εἶναι δηλοῖ ὅς, εἰ
 καὶ πάνυ πολλοὶ περὶ αὐτὸν εἰσιν, ἀλλὰ πρῶ-
 τος αὐτὸς βαλεῖ τὸν δυσμενῆ. Dna Dacier
 vero istud "ἑταῖροι" de hostibus accipien-
 dum contendit. "Il dit qu'au milieu
 "d'une foule d'ennemis, il frapperait
 "celui qu'il auroit choisi, quand même
 "tous ces gens-là auroient l'arc bandé,
 "et qu'il seroient prêts à tirer sur lui."

Pro Eustathii expositione nonnihil facere
 videntur sequentia ver. 219. 220. ubi sese
 inter amicos arcu certantem plane depin-
 git Ulysses.

Ver. 220. ἔτι] Al. ἔτι.

Ver. 221. εἶναι,] Al. εἶναι.

Ver. 222. "Ὅσσοι νῦν βροτοὶ εἰσιν ἐπὶ χθονὶ
 σῖτον ἔδοντες,]" Par-là [σῖτον ἔδοντες] Ulys-
 "se veut marquer les Nations civilisées,
 "policées, et non pas des Nations bar-
 "bares, qui ne connoissent pas l'usage
 "du bled." Dacier. Τὸ δὲ, σῖτον ἔδοντες,
 πρὸς διαστολήν ἵσως ἐρρίθη ἑτέρων βροτῶν μὴ
 τοιούτων. Eustath. Multo simplicius vide-
 tur, ut per istud, "σῖτον ἔδοντες," homines
 universi sine distinctione intelligantur.

Ver. 224. Ἡρακλῆϊ, ἔτ'] Nulla ex ana-
 logia produci potest istud. Pronuncia-
 batur forte *Heracleïvout'*. Vide ad Il.
 α'. 342. et α'. 285. Clark. Ergo cæsura
 vis perit nulla sequente consona? Ipse
 etiam hiatus, ut opinor, facit ad produ-

Ἰκετ’ ἐνὶ μεγάροισιν· χολωσάμενος γὰρ Ἀπόλλων

Ἐκτανεν, ἔνεκά μιν προκαλίζετο τοξάζεσθαι.

Δεξιὸν δ’ ἀκοντίζω, ὅσον ἐκ ἄλλος τις οἷσῃ·

230 Οἷοισιν δειδοίκα ποσὶν, μή τις με παρέλθῃ

Φαίηκων· λίην γὰρ ἀεικελίως ἔδαμάσθην

Κύμασιν ἐν πολλοῖς· ἐπεὶ ἔκομιδὴν κατὰ νῆα

Ἦεν ἐπηετανός· τῷ μοι φίλα γυῖα λέλυνται.

Ὡς ἔφαθ’· οἱ δ’ ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·

235 Ἀλκίνοος δέ μιν οἷος ἀμειβόμενος προσέειπε·

Ξεῖν’, ἐπεὶ ἐκ ἀχάριστα μεθ’ ἡμῖν ταῦτ’ ἀγορεύεις,

Ἄλλ’ ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φαινέμεν, ἥ τοι ὀπηδεῖ,

“Pervenit in ædibus; iratus enim Apollo

“Occidit, eo-quod ipsum provocasset ad-arcum-tendendum.

“Hasta porro jaculor, quantum non alius quisquam sagitta:

250 “Solis timeo pedibus, ne aliquis me superet

“Phæacum; nimium enim male domitus sum

“Fluctibus in multis; quoniam non commeatus apud navem

“Erat perpetuus; ideoque mihi cara membra soluta sunt.”

Sic dixit; illi vero omnes obmutuerunt silentio:

255 Alcinoüs autem ipsum solus respondens allocutus est;

“Hospes, quandoquidem non ingrata inter nos hæc concionaris,

“Sed vis virtutem tuam ostendere, quæ te comitatur;

227 ἐπὶ μεγ.] Edd. vett.

cendum in cæsura. Conf. ad υ’. 246. Ern.

Ibid. Εὐρύτῳ Οἰχαλίῃ.]

Οἱ τ’ ἔχον Οἰχαλίην πόλιν Εὐρύτῳ Οἰχαλίῃος.

Iliad. β’. 730.

Ἡ Οἰχαλία, πόλις τῆς Θεσσαλίας. Schol.

Vide Pausaniam, Lib. IV. cap. 2. item

Strabonem. Lib. IX. pag. 669. al. 438.

Ver. 225. Οἱ ἦ καὶ ἀθανάτοισιν ἐρίζεσκον]

Virgil.

— et cantu vocat in certamina Divos.

Æn. VI. 172.

Ver. 226. αἶψ’ ἔθανεν μέγας Εὐρύτος,]

Eustath. “Ἐθανε et mox ver. 250. ποσὶ μῆ-

στες non ποσὶν, quod verum est. Ern.

Ver. 227. ἐνὶ μεγάροισιν] Ita ex Eusta-

thio edidit Barnesius; quocum facit et

MS. a Tho. Bentleio collatus: Atque ita

alibi perpetuo Homerus. Vulgg. ἐπὶ με-

γάροισιν.

Ibid. χολωσάμενος γὰρ Ἀπόλλων Ἐκτα-

νεν.] Ἔοικε δὲ αἰφνης θανεῖν καὶ ὁ Εὐρύτος·

τῆτο γὰρ δηλαδὴ ὁ πρὸς Ἀπόλλωνος θάνατος,

ὡς πολλὰ καὶ φαίνεται. Eustath. Vide infra

ad ο’. 409.

Ver. 229. Δεξιὸν δ’ ἀκοντίζω,] Καὶ ὁ εἰπὼν,

“Δεξιὸν δ’ ἀκοντίζω, ὅσον ἐκ ἄλλος τις οἷσῃ,”

τῷ παλτῷ λίγει δόρατι. Strabo, Lib. X.

pag. 689. al. 449.

Ver. 252. ἐπεὶ ἔκομιδὴν κατὰ νῆα Ἦεν

ἐπηετανός.] Τὸ δὲ, ἐπεὶ ἔκομιδὴν κατὰ νῆα

ἦν, ἀντὶ τῆς, ἐπεὶ ὤλετο ἡ ναῦς· ἔ γὰρ διὰ τὸ

μὴ κομιδὴν ἐν βρώμασιν ἔχειν ἔδαμάσθην

Ὀδυσσεὺς τοῖς κύμασιν, ἀλλ’ ὅτι ἐβράσθη

κύμασιν ἢ τὴν κομιδὴν ἔχουσα ναῦς. Eustath.

Barnesius aliter accipit: “Ego,” inquit,

“puto hic simpliciter Ulysses damnare

“Vitam marinam, ut minus elegantem,

“salubrem, aut rebus convenientibus et

“necessariis instructam.” Quæ tamen

explicatio, ut opinor, vix ferri potest;

præcipue cum (uti et ipse fatetur vir

eruditus,) navis Ulyssis rebus omnibus

necessariis affatim et abundanter a Ca-

lypsso instructa dicatur supra ε’. 264 etc.

- Χαόμενος, ὅτι σ' ἔτος ἀνὴρ ἐν ἀγῶνι παραστὰς
 Νείκεσεν· ὡς ἂν σὴν ἀρετὴν βροτὸς ἔτις ὄνοιτο,
 240 "Ὅστις ἐπίσταιτο ἥσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν.
 Ἄλλ' ἄγε, νῦν ἐμέθεν ξυνίει ἔπος, ὄφρα καὶ ἄλλω
 Εἰπῆς ἡρώων, ὅτε κεν σοῖς ἐν μεγάροισι
 Δαινύη παρὰ σῇ τ' ἀλόχῳ καὶ σοῖσι τέκεσσιν,
 Ἥμετέρης ἀρετῆς μεμνημένος, οἷα καὶ ἡμῖν
 245 Ζεὺς ἐπὶ ἔργα τίδῃσι διαμπερὲς ἐξέτι πατρῶν.
 Οὐ γὰρ πυγμαῖοι εἰμὲν ἀμύμονες, ἐδὲ παλαισταί,
 Ἄλλὰ ποσὶ κραιπνῶς θέομεν, καὶ νηυσὶν ἄριστοι·
 Αἰεὶ δ' ἡμῖν δαίς τε φίλη, κίθαρίς τε, χοροὶ τε,

" Iratus, quod te ille vir in certamine astans

" Objurgavit; ut tuam virtutem mortalis nullus vituperaret,

240 " Quicunque norit sua mente idonea loqui.

" Sed age, nunc meum intellige sermonem; ut etiam alii

" Dicās heroum, quando tuis in ædibus

" Epuleris apud tuamque uxorem et tuos liberos,

" Nostræ virtutis recordatus; qualia etiam nobis

245 " Jupiter opera imponat perpetuo jam-inde a majoribus.

" Non enim pugiles sumus inclyti, neque luctatores,

" Sed pedibus celeriter currimus, et navibus optimi-sumus:

" Semper autem nobis conviviumque gratum, citharaque, chorique,

239 Νείκεσεν] F. 253 ποσὶ] Edd. vett.

adeo ut ante naufragium nihil potuerit.

Ver. 236. Ξεῖν', ἐπεὶ ἔκ ἀχάρισα] "Εστὶ δὲ ἡ ἀπόδοσις τῷ "ἐπεὶ" συνδίσμῳ, ἐν τῷ [infra ver. 259.] "ὡς ἂν σὴν ἀρετὴν ἔτις ὄνοιτο." ἵνα λέγῃ ὅτι ἐπεὶ ἔκ ἀχάρισα φῆς, ὅπως ἂν ἄδεις μέμφοιό σε. Eustath. Mihi ad sententiæ vim et elegantiam rectius videtur, ut Apodosis hic, uti alibi sæpe, reticere intelligatur. Vide supra ad γ'. 103. et ad Il. α'. 135. 137.

Ver. 240. ἐπίσταιτο ἥσι φρεσὶν] Barnesius in Scholiis Aldinis, itemque in uno MS. scriptum reperit, ἐπισταῖν ἥσι φρεσὶν. Vide ad Il. ζ'. 92.

Ver. 245. Δαινύη] "Media Syllaba," inquit Barnesius, "hic longa; at τ'. ver. 328. "Δαινύη, ἀνδρωποι δὲ etc. brevis." Quod qua ratione fiat, vide ad Il. δ'. 24.

Ver. 245. ἐξέτι πατρῶν.] "Ὁ ἐστὶν, ἐκ προγόνων ἀνέκαθεν. Eustath.

Ver. 246. Οὐ γὰρ πυγμαῖοι εἰμὲν] 'Ελεγχ-

χθεὶς ἀνεῖται, [Barnesius edidit ἀρνεῖται,] ἴσως εἰς τὸ μὴ παροξύναι τὸν Ὀδυσσεύα. Schol. Cæterum hæc ad homines universos transfert Plutarchus, περὶ Τύχης. Quem videas. Vide et supra ad ver. 206.

Ver. 248. Αἰεὶ δ' ἡμῖν δαίς τε φίλη, κίθαρίς τε,] "Ἀπολαυστικὸς δὲ ἐστὶ παρ' αὐτῷ καὶ ὁ τῶν Φαιάκων βίος, "Αἰεὶ γὰρ ἡμῖν δαίς τε φίλη, κίθαρίς τε," καὶ τὰ ἐξ ἧς. Athenæus, lib. I. cap. 14. sub initio. Vide infra ad γ'. 5.

Ibid. Χοροὶ τε, Εἴματα τ' ἐξημιβά,] Virgil.

Vobis picta croco et fulgenti murice vestis;

Desidiæ cordi: juvat indulgere choreis:

Et tunicae manicas, et habent redimicula mitra.

Æn. IX. 614.

At non in venerem segnes, nocturnaue bella:

Aut ubi curva choros indixit tibia Bacchi,

Expectare dapes et plenæ pocula mensæ.

Hic amor, hoc studium, ——— Æn. XI. 736.

Alcinoique

In cute curanda plus æquo operata juvenus:

- Εἶματά τ’ ἐξημοιβὰ, λoετρά τε θερμὰ, καὶ εὐναί.
 250 Ἄλλ’ ἄγε, Φαίηκων βητάρμονες, ὅσσοι ἄριστοι,
 Παίσατε· ὥς χ’ ὁ ξεῖνος ἐνίσπη οἷσι φίλοισιν,
 Οἴκαδε νοσήσας, ὅσπον περιγινόμεθ’ ἄλλων
 Ναυτιλίῃ, καὶ ποσσὶ, καὶ ὀρχηστύϊ, καὶ αἰοιδῇ.
 Δημοδόκῳ δέ τις αἶψα κίων φόρμιγγα λίγειαν
 255 Οἰσέτω, ἥ περ κεῖται ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν.
 “Ὡς ἔφατ’ Ἀλκίνοος θεοεικέλος· ὦρτο δὲ κήρυξ
 Οἶσων φόρμιγγα λιγυρὴν δόμῳ ἐκ βασιλῆος.
 Αἰσυνῆται δὲ κριτὰὶ ἐννέα πάντες ἀνέσων
 Δήμιοι, οἱ κατ’ ἀγῶνας ἐϋπρήσσεσκον ἕκαστα·

“ Vestesque mutatoriae, lavacraque calida, et cubilia.

250 “ Verum age, Phæacum saltatores, quotquot optimi,

“ Ludite ; ut hospes dicat suis amicis,

“ Domum reversus, quantum superemus alios

“ Rei-nauticæ-peritia, et pedibus, et saltatione, et cantu.

“ Demodoco vero aliquis statim profectus citharam argutam

255 “ Afferat, quæ alicubi jacet in nostris ædibus.”

Sic dixit Alcinoos deo-similis: surrexit autem præco

Allaturus citharam argutam domo ex regis.

Præfecti autem Ludorum lecti novem omnes surrexerunt

Publici, qui in certaminibus ordinabant singula:

257 γλαφυρὴν] R. sic et Eustath. τὴν δ’ αὐτὴν δὲ γλαφυρὴν κατὰ τι κοινὸν
 ἐπίθιστον. Credibilis λιγυρὴν substitutum τῷ γλαφυρὴν, quam hoc illi.

Cui pulchrum fuit in medios dormire dies, et
 Ad strepitum citharæ cessatum ducere curam:

[Sive, uti emendavit vir eruditissimus
 Richardus Bentleius;]

Ad strepitum citharæ cessantem ducere som-
 num. Horat. Epist. lib. I. ii. 28.

Ver. 250. Ἄλλ’ ἄγε,] Strabo, Geograph.
 lib. X. pag. 725. al. 473. citat, Διῦτ’ ἄγε.

Ibid. βητάρμονες,] Ὀρχησταί, ἀπὸ τῶ βαί-
 νειν ἀρμολύγῳ. Schol. Et ad ver. 385. infra;
 Βητάρμονες, ὀρχησταί, οἱ διὰ τῶν ποδῶν ὀρ-
 χήμειναι, ἀπὸ τῶ ἡρσομίνως βαίνειν. Et Stra-
 bo, loco jam citato; Καὶ Κορύβαντες δὲ, ἀπὸ
 τῶ κορύπτοντας βαίνειν ὀρχησικῶς· ὧς καὶ
 βητάρμονας λέγει Ποιητής· “Διῦτ’ ἄγε, Φαίη-
 “κων βητάρμονες, ὅσσοι ἄριστοι.”

Ver. 255. ὀρχηστύϊ,] Pronunciabatur ὀρ-
 χηστῦ, vel ὀρχηστῦ, tribus syllabis.

Ver. 254. 261. et 537. λίγειαν] Ita Vul-

gati. Barnesius scribendum existimat λι-
 γείαν.

Ver. 255. Οἰσέτω,] Aut Imperativus hic
 ex Futuro deductus, quod tamen non
 agnoscunt Grammatici; aut erit a verbo
 ficto in præsentī, οἶσω, eodem modo ac
 βήσομαι, δύσειτο, δύσειο, etc. uti notavit
 Barnesius. Vide ad Il. β’. 35. item infra
 ad v. 154.

Ver. 256. “Ὡς ἔφατ’] Ita Barnesius,
 Vulgg. “Ὡς ἔφαθ’.

Ibid. et ver. 261. κήρυξ] Vide supra ad
 ver. 47.

Ver. 257. λιγυρὴν] Al. γλαφυρὴν, no-
 tante Scholiaste. Clark. Vid. Var. Lect.

Ver. 258. Αἰσυνῆται δὲ κριτὰὶ ἐννέα] Αἰ-
 συνῆται οἱ πρὸς ἡμῶν λεγόμενοι βραβεύται,
 καὶ ἀγωνοθῆται, ἥτοι ἐπίσκοποι τῶ ἀγῶνος.
 Schol. Αἰσυνῶν ἐς τὸ ἡγεῖσθαι καὶ ἄρχειν. —

- 260 Λείηναν δὲ χορὸν, καλὸν δ' εὐρυναν ἀγῶνα.
 Κήρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθε φέρον φόρμιγγα λίγεια
 Δημοδόκῳ· ὁ δ' ἔπειτα κί' ἐς μέσον· ἀμφὶ δὲ κῆροι
 Πρωτῆβαι ἴσαντο, δαήμονες ὀρχηδμοῖο.
 Πέπληγον δὲ χορὸν θεῖον ποσίν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 265 Μαρμαρυγὰς θεῖτο ποδῶν, θαύμαζε δὲ θυμῷ.
 Αὐτὰρ ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν αἰεῖδεν,
 "Ἀμφ' Ἀρεος φιλότητος, εὖσεφάνης τ' Ἀφροδίτης,
 "Ως τὰ πρῶτα μίγησαν ἐν Ἠφαίσιοι δόμοισι
 Λάδρη· πολλὰ δ' ἔδωκε, λέχος δ' ἥσχυε καὶ εὐνήν

260 Complunarunt autem aream, pulchrumque dilatarunt circum.

Præco vero prope venit ferens citharam argutam

Demodoco; is autem deinde ivit in medium; circum vero juvenes

Jam-pubescentes stabant, periti saltationis:

Quatiebant vero circum divinum pedibus: At Ulysses

265 Micationes admirabatur pedum, stupescebatque animo.

Cæterum Demodocus citharam-pulsans cæpit pulchre canere,

De Martis amore, pulchreque-coronata Veneris,

Ut primum coierint in Vulcani ædibus

Clam: plurima autem dedit, lectumque dedecoravit et cubile

"Αἰσυνμῆται δὲ κριτοὶ ἐννέα κ. λ." Schol. ad Euripid. Medea, ver. 19.

Ibid. κριτοὶ] Vide ad Il. α'. 309. et 314.

Ibid. ἐννέα πάντες] Non pauciores quam novem. Vide ad Il. η'. 16. et ε'. 573.

Ver. 259. εὐπρόσσειπον] Al. εὐπρόσσειπον. Vide et ad Il. ν'. 192.

Ver. 260. ἀγῶνα.] Ἀγῶνα λέγει μὲν καὶ τὸν τόπον, "Λείηναν δὲ χορὸν, καλὸν δ' εὐρυ-
 "ναν ἀγῶνα." Porphy. Quæst. Homeric. 20.

Ver. 262. ἀμφὶ δὲ κῆροι Πρωτῆβαι ἴσαν-
 το,] Οἳ δὲ δὲ ὁ Ποιητὴς καὶ τὴν πρὸς ἀδὴν ὀρ-
 χησιν. Δημοδόκῳ γὰρ ἔδοντος, κῆροι πρωτῆ-
 βαι ὠρχήντο. Athenæus, lib. I. cap. 13. sub initio.

Ver. 265. Μαρμαρυγὰς θεῖτο ποδῶν,] Τὰς συντόνας τῶν ποδῶν κινήσεις· ἐν γὰρ ταῖς ὀξείαις κινήσει ἀπόσιλψις τῶν ποδῶν γίνεται. Schol. Καὶ ἐπ' ὀρχήσεως συντόνῳ μεταφέρων, ἔφη, "Μαρμαρυγὰς θεῖτο ποδῶν," τὰς ἐν τῇ κινήσει σιληθδόντας, ἃς ποιεῖ καὶ τὸ πῦρ κινύμενον. Porphy. Quæst. Homeric. 9.

Ver. 266. ἀνεβάλλετο καλὸν αἰεῖδεν,] Vide Gatakeri Adversaria Miscellanea, lib. I. cap. 10. item supra ad α'. 155.

Ver. 267. Ἀμφ' Ἀρεος φιλότητος, εὖσε-
 φάνης τ' Ἀφροδίτης,] Καὶ ἡ Κωμωδία ἐνθένδε [ἐξ Ὀμήρου] ποθεῖ ἔλαβε τὴν ἀφορμὴν· Εὖσε γὰρ, ὅτι καὶ παρὰ τῷ τὰ σεμνότεα καὶ ὑψη-
 λότατα διηγούμενῳ, ἐπισιδιά τινα ἐπὶ γέλωτα κινῶντα. Διὸ ἐν τῇ — Ὀδυσσεΐα, ὁ παρὰ τοῖς ἡδυπαθεῖσι Φαίαξι Δημοδόκος ἄδει τὴν Ἀρεος καὶ Ἀφροδίτης μοιχείαν, καὶ ὅπως ἐμπεσόν-
 τες εἰς τὰ τῷ Ἠφαίστῳ δεσμὰ κατάφωροί τε ἐγίνοντο, καὶ γέλωτα παρῆσχον τοῖς ἄλλοις θεοῖς, οἳ καὶ ἔσκαψαν χαρίντας πρὸς ἀλλήλους. Dionys. Halicarn. περὶ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως, §. 25. Porro vituperat hunc locum Pla-
 to; Οὐδ' Ἀρεὺς τε καὶ Ἀφροδίτης· ὑπὸ Ἠφαίσ-
 τῳ δεσμῶν, ὃδ' ἔτρεα τοιαῦτα. Οὐ μὰ τὸν Δία, — ἔμοι φαίνεται ἐπιτηδία. Ἀλλ' εἴπε-
 τινὲς καρτερίαι πρὸς ἅπαντα, καὶ λέγονται καὶ πράττονται ὑπὸ ἰλλογίμων ἀνδρῶν, δια-
 τίον τε καὶ ἀκωσίων. De Repub. lib. III. Scholiastes autem; Μακρόθεν (inquit) πει-
 δύνει αὐτὸς μὴ ἀσελγαίνειν, ὥς καὶ Θεῶν διὰ ταῦτα ἀσχημοιόντων. Et Plutarchus: Ἐν μὲν γὰρ τοῖς περὶ τῆς Ἀφροδίτης, διδάσκει τὰς ἀποτρέχοντας, ὅτι μυσικὴ φανυλὴ, καὶ ἄσχετα πονηρὰ, καὶ λόγοι μοιχευτικῶς ὑποδεί-
 σεις λαμβάνοντες, ἀκέλαια ποιεῖν ἔβη, καὶ

- 270 Ἡφαίσιοιο ἀνάκτοσ· ἄφαρ δέ οἱ ἄγγελος ἦλθεν
 Ἥλιος, ὃ σφ’ ἐνόησε μιγαζομένους φιλότῃτι.
 Ἡφαισος δ’, ὡς ἔν θυμαλγέα μῦθον ἄκασε,
 Βῆ ῥ’ ἴμεν ἐς χαλκεῶνα, κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεύων·
 Ἐν δ’ ἔειπετ’ ἀκμοδέτω μέγαν ἄκμονα, κόπτε δὲ δεσμὰς
 275 Ἀρρήκτας, ἀλύττας, ὅφρ’ ἐμπεδον αὔθι μένοιεν.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῦξε δόλον, κεχολωμένος Ἄρει,
 Βῆ ῥ’ ἴμεν ἐς θάλαμον, ὅθι οἱ φίλα δέμνι ἔκειτο·
 Ἀμφὶ δ’ ἄρ’ ἐρμῖσιν χεῖε δέσματα κύκλω ἀπάντη·
 Πολλὰ δὲ καὶ καδύπερθε μελαδρόφιν ἐξεκέχυντο,

- 270 Vulcani regis: statim vero illi nuncius venit
 Sol, qui ipsos observavit commixtos amore.
 Vulcanus autem, ubi tristem sermonem audiverat,
 Perrexit ire in officinam, mala animo profunde-cogitans:
 Imposuit autem incudis-repositorio ingentem incudem, cudebatque vincula
 275 Infrangibilia, insolubilia; ut firmiter illic manerent.
 Caeterum postquam struxisset dolum, iratus Marti,
 Perrexit ire in thalamum, ubi ei cara cubilia strata-erant:
 Circumfudit autem *lecti-fulcris* vincula circulatim omni-ex-parte;
 Multa autem et desuper e-fastigio effusa-erant,

273 δ’ ἴμεν] R. 277 οἱ] Abest edd. præter R.

βίαις ἀνάνδρους, καὶ ἀνδρώπας τρυφὴν καὶ μα-
 λακίαν καὶ γυναικοκρασίαν ἀγαπῶντας, “Εἴ-
 “ματα τ’ ἐξημοιβᾷ, λοστρά τε θερμὰ, καὶ
 “εὐναί. [supra ver. 249.] De audiendis
 Poëtis. Vide et *Athenæum*, lib. I. cap.
 12. Caeterum totam hanc fabulam alle-
 gorice exponit *Heraclides Ponticus*. Quem
 videas.

Ibid. Ἀμφ’ Ἄρεος] Ὁ δὲ Ἄρης νῦν μὲν
 συσέλλει τὴν ἄρχουσαν, ὡς καὶ ἐν τῷ “ἀϊδηλον
 “Ἀρηα” καὶ “εἶλεν Ἀρηα” [infra ver.
 309. 530.] καὶ ἐν ἄλλοις. Ἐν δὲ τῷ “κε-
 “χολωμένος Ἄρει,” καὶ “χρυσήνιος Ἄρης,”
 [ver. 276. 285.] ἐκτείνεται τὸ αὐτό. *Eu-
 stath.* Qua de re, vide ad *Il.* ε’. 31.

Ver. 270. ἄφαρ δέ οἱ ἄγγελος ἦλθεν Ἥ-
 λιος, ὃ σφ’ ἐνόησε]

Ἥλιος γὰρ οἱ σκοτιῶν ἔχεν

Infra ver. 302.

Indicio Solis (quis Solem fallere possit?)

Cognita Vulcano conjugis acta suæ.

Ovid. Art. Amator. II. 573.

Ver. 271. ὃ σφ’ ἐνόησε] Ita Vulgati.

Vol. III.

U u

Barnesius edidit ὅς σφ’ ἐνόησε. Sed nihil
 opus. Vide ad *Il.* 9. 283.

Ver. 272. οὖν] *Eo modo quo dictum
 est* —. Non enim hic supervacaneum est
 istud *en*.

Ver. 273. βυσσοδομεύων] Κατὰ βάθος τῆς
 διανοίας βυλευόμενος. *Schol.*

Ver. 275. Ἀρρήκτας, ἀλύττας,] Οὐς ἔτε
 ἀναγνάμψας τις ἥρμα λύσει, ἔτε πρὸς βίαν
 ῥήξει. *Eustath.* Caeterum de prosodia vo-
 cis, ἀλύττας, vide ad *Il.* α’. 314. et ζ’. 454.

Ver. 276. etc. Αὐτὰρ] Hinc sumtum
 argumentum *Dial. Deorum XVII.* apud
Lucianum. *Ern.*

Ver. 278. 280. Ἀμφὶ δ’ ἄρ’ ἐρμῖσιν χεῖε
 δέσματα — τὰ κ’ ἂν καὶ τις εἰδὲ ἴδοιτο] *Ovid.*

Mulciber obscuros lectum circaque superque

Disponit laqueos: lumina fallit opus.

Art. Amator. II. 577.

Ibid. ἐρμῖσιν] *Schol.* Τοῖς ποσὶ τῆς κλί-
 νης ἔρμα γὰρ ὡς περ εἰσὶ τῆς κλίνης παρὰ τὸ
 ἐνέεισθαι. *Clark. Eustath.* Ἐρμῖσι. recte.
Ern.

- 280 Ἡὕτ' ἀράχνια λεπτὰ, τὰ κ' ἐ κέ τις ἐδὲ ἴδοιτο
 Οὐδὲ θεῶν μακάρων· πέρι γὰρ δολόεντα τέτυκτο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα δόλον περὶ δέμνια χεῦν,
 Εἶσατ' ἴμεν ἐς Λῆμνον, ἐϋκτίμενον πολλίεθρον,
 Ἥ οἱ γαῖάνων πολὺ φιλτάτη ἐστὶν ἀπασέων.
 285 Οὐδ' ἀλαοσκοπὴν εἶχε χρυσήνιος Ἀρης,
 Ὡς ἴδεν Ἥφαιστον κλυτοτέχνην νόσφι κίοντα·
 Βῆ δ' ἴμεναι πρὸς δῶμα περικλυτῆ Ἥφαιστοιο,
 Ἰσχανόων φιλότῃτος ἐϋσεφάνε Κυδερείης.
 Ἥ δὲ νέον παρὰ πατρὸς ἐρισθενέος Κρονίωτος
 290 Ἐρχομένη κατ' ἄρ' ἐξεδ'. ὁ δ' εἶσω δάματος ἦει,
 Ἐν τ' ἄρα οἱ φῶ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε·
 Δεῦρο, φίλη, λέκτρονδε τραπέιομεν εὐνηθέντε·

280 Perinde atque araneæ-fila tenuia, quæ nemo ne cerneret quidem
 Neque deorum beatorum: perquam enim dolosa facta erant.
 Cæterum postquam omnem dolum circa lectum fudisset,
 Simulavit se ire in Lemnum, pulchre-ædificatum oppidum,
 Quæ illi terrarum multo carissima est omnium.

285 Neque cæcam-speculationem habebat aureo-fræno-utens Mars;
 Ut vidit Vulcanum inclytum-arte seorsum profectum:
 Perrexit autem ire ad domum inclyti Vulcani,
 Cupiens amoris pulchre-coronatæ Veneris.
 Illa vero recens a patre præpotente Saturnio

290 Veniens jam desidebat; ille vero intra domum ivit,
 Inque manu ejus hæsit, verbumque dixit, atque compellavit;
 "Age, cara, ad lectum divertamus decubituri;

290 κατὰ ῥ' ἐξεδ'] F. A. L. ut alibi. 292 εὐνηθέντες] Edd. vett. at Eustath. εὐνηθέντε.

Ver. 279. μεταβρέφιν] Ἐκ τῆς ὁροφῆς. Schol.

Ver. 280. τὰ κ'] Apud Eustathium, in commentario, τὰ γ'. Quæ forte et verior lectio, propter sequentem, ἐ κέ τις.

Ver. 281. γὰρ] Al. γί.

Ver. 283. Εἶσατ' ἴμεν ἐς Λῆμνον,] Ovid.
 ——— fingit iter Lemnon.

Art. Amat. II. 579.

Τὸ δὲ, "εἶσατο ἴμεν," δύναται ὅμοιον εἶναι καὶ τῷ, "βῆ δ' ἵεναι" ἵνα ἦ καὶ ἀντὶ τῆς ἐπορεύθη, τὸ Εἶσατο, καὶ μὴ μόνον ἀντὶ τῆς ἴδοιτο. Eustath. Atqui Εἶσατ' ἴμεν hoc in loco non est "Ibat," sed "Simulabat se iturum."

Quomodo et accipit Scholiastes, qui exponit Προσποιήσατο. Atque ita etiam expressit Ovidius loco jam citato.

Ver. 284. Ἥ οἱ γαῖάνων πολὺ φιλτάτη] Ὅτι δὲ φιλτάτη γαῖάνων ἡ Λῆμνος τῷ Ἥφαιστο, διὰ τὴν ἐκείῃ κρατῆρας τῆς πυρός. Eustath. Vide ad II. α'. 595.

Ibid. ἐστὶν ἀπασέων.] Al. ἔπλετο πασέων.

Ver. 285. Οὐδ' ἀλαοσκοπὴν] Virgil.

At non hæc nullis hominum sator atque Deorum
 Observans oculis, summo sedet altus Olympo.

Æn. XI. 725.

Ver. 287. Βῆ δ' ἵμεναι.] Al. Βῆ δ' ἵεναι.

Ver. 288. Κυδερείης.] Ἐπὶ Κυθήροις προσ-

- Οὐ γὰρ ἔθ’ Ἥφαισος μεταδήμιος, ἀλλὰ πρὶν ἤδη
 Οἴχεται ἐς Λῆμνον, μετὰ Σίντιας ἀγριοφώνων.
 295 “Ὡς φάτο· τῇ δ’ ἀσπασὸν εἰσατο κοιμηθῆναι.
 Τὰ δ’ ἐς δέμνια βάντε κατέδραδον· ἀμφὶ δὲ δεσμοὶ
 Τεχνήεντες ἔχυντο πολύφρονος Ἥφαιστοιο·
 Οὐδέ τι κινήσαι μελέων ἦν, ἐδ’ ἀναεῖραι.
 Καὶ τότε δὴ γίνωσκον, ὅτ’ ἐκ ἔτι φυκτὰ πέλονται.
 300 Ἀγχίμολον δὲ σφ’ ἦλθε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
 Αὔτις ὑποσρέψας, πρὶν Λήμνιν γαῖαν ἰκέσθαι·
 Ἥελιος γὰρ οἱ σκοπιὴν ἔχεν, εἰπέ τε μῦθον.
 Βῆ δ’ ἵμεναι πρὸς δῶμα, φίλον τετιημένος ἦτορ·
 Ἔσθ’ ἐν προδύροισι, χόλος δὲ μιν ἄγριος ἦρει·
 305 Σμερδαλέον δ’ ἐβόησε, γέγωνέ τε πᾶσι θεοῖσι·

“ Non enim amplius Vulcanus domi-est, sed alicubi jam.

“ Proficiscitur in Lemnum, ad Sintias barbaros-voce.”

295 Sic dixit: huic autem gratum visum-est cubare.

Illi vero lectum ingressi concumbebant; vincula autem

Fabrefacta circumfundebantur prudentis Vulcani:

Neque ullum movere erat membrum, neque attollere.

Et tum demum agnoscebant, non amplius effugium patere.

300 Prope autem eis venit inclytus Vulcanus.

Retro reversus, antequam ad Lemni terram venisset:

Sol enim ei speculationem habuit, narravitque historiam.

Perrexit autem is ire ad domum, caro afflicta corde:

Stetitque in vestibulo, ira autem ipsum vehemens cepit:

305 Horrendum vero clamavit, auditumque movit omnibus diis;

296 βάντες] R. 302 εἶχεν] Edd. præter R. 303 versus abest ed. R.

nec habet Eustath. 305 γέγωνε] F. A. 1. R.

νήεσθαι. Κύθηρα δὲ νῆσος τῆς Λακωνικῆς.
 Schol.

Ver. 291. ἄρα] *Ut solent amantes ob-*
viam facti.

Ver. 292. Δεῦρο, φίλῃ] *Al. Δεῦρο, γύναι.*

Ibid. εὐνηθέντι] *Schol. legat εὐνηθέν-*
τις. Utrumque hoc quidem in loco recte.
Vide ad Il. α'. 566.

Ver. 294. μετὰ Σίντιας] *Τὴς τὴν Λῆμνον*
κατοικούντας ἀνδρας. Schol.

Ver. 296. Τὰ δ’ ἐς δέμνια βάντε κατέδρα-

δον· ἀμφὶ δὲ δεσμοὶ Τεχνήεντες ἔχυντο]
 Ovid.

veniunt ad fœdus amantes;

Impliciti laqueis nudus uterque jacet.

Art. Amat. II. 579.

Ver. 298. Οὐδέ τι] *Al. Οὐδ’ ἔτι.*

Ver. 299. Καὶ τότε δὴ γίνωσκον,] *Ovid.*

Mars quoque deprensus fabrilia vincula sensit.
Amor. I. ix. 39.

Ibid. φυκτὰ] *Barnesiùs edidit φυκτὰ.*
Rationibus laud satis idoneis. Vide ad
Il. ζ'. 488.

Ibid. πέλονται.] *Postulare videtur Tem-*
porum ratio, ut hoc in loco legatur πέλον-
το potius quam πείλονται. At sine Codic-
ibus nihil mutandum.

Ver. 303. Βῆ δ’ ἵμεναι πρὸς δῶμα,] *“Hic*
“versus,” inquit Henricus Stephanus, “in
“quibusdam editionibus non habetur;

- Ζεῦ πάτερ, ἢ δ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἔοντες,
 Δεῦθ', ἵνα ἔργα γελασὰ καὶ ἐκ ἐπεικτὰ ἴδῃσθαι
 Ὡς ἐμὲ χολὸν ἔοντα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 Αἰὲν ἀτιμάζει, φιλέει δ' αἰὲν ἰδὼν Ἀρηα.
 310 Οὐνεχ' ὁ μὲν καλὸς τε καὶ ἀρτίπος, αὐτὰρ ἔγωγε
 Ἥπεδανὸς γενόμεν' ἀτὰρ ἔτι μοι αἴτιος ἄλλος,
 Ἀλλὰ τοκῆε δύω· τὼ μὴ γείνασθαι ὄφελον.
 Ἀλλ' ὄψεσθ', ἵνα τὰ γε καθεύδεται ἐν φιλότῃ,
 Εἰς ἐμὰ δέμνια βάντες· ἐγὼ δ' ὀρόων ἀκάχημαι.
 315 Οὐ μὲν σφείας ἔτ' ἔολπα μίνυνθά γε κείμεν ἔτω,
 Καὶ μάλα περ φιλέοντε· τάχ' ἐκ ἐδελέσεται ἄμφω

“ Jupiter pater, atque alii beati dii semper existentes,

“ Venite, ut opera ridicula et non tolerabilia videatis:

“ Ut me, claudus cum-sim, Jovis filia Venus

“ Semper ignominia-afficit, amatque perniciosum Martem:

310 “ Eo-quod ille quidem pulcher et sanus-pedibus, at ego

“ Imbecillis fuerim: at neutiquam mihi causa alius est,

“ Quam parentes duo; qui non genuisse debebant.

“ Sed videte, ubi illi dormiunt in amore,

“ Meo lecto consenso; ego autem aspiciens tristor.

315 “ Non quidem illos amplius puto vel paululum dormituros hoc modo,

“ Et valde licet amantes; cito non volent ambo

507 ἴδῃσθαι] Edd. præter R. 312 γείνασθαι] Edd. præter R.

“ qui tamen necessarius esse videtur:

“ alioqui ex præcedenti pagina huc irrep-

“ sisse credi posset.” Atqui minus ne-

cessarius videtur hic versus propter præ-

cedentem, “ Ἀρχιμόλον δὲ σφ' ἦλθε περι-

“ κλυτὸς Ἀμφιγυήης,” ver. 300. Clark.

Versus hic baud dubie spurius ac delen-

endus ex auctoritate etiam librorum. Ern.

Ver. 305. γίγαντι] Ἐξάκτιστον ἰβόησι.

Schol. Vide et ad Il. ζ'. 469.

Ver. 307. Δεῦθ', ἵνα ἔργα γελασὰ] Τὸ

δ', ἔργα γελασὰ, γράφεται καὶ ἔργ' ἀγέλασ-

τα, ἢ γυν' ἐκ αἴτια γέλωτος. Eustath.

Atque hanc lectionem veriolem existimat

Dna Dacier. Barnesius autem hoc in loco

legendum conjicit, ἔργα γ' ἄλῃσθ' quæ pos-

terior vox Homero non inusitata. Sed et

vulgatæ lectioni nonnihil favere videtur,

quod infra legitur; “ Ἀσβετος δ' ἄρ' ἐν ὤρω

γέλως etc. ver. 326. Clark. Non est cre-

dibile, Vulcanum voluisse, ridere Deos,

aut rem risu dignam judicasse, etsi risus

coortus est; tamen id non de consilio

Vulcani factum. Ern.

Ver. 312. τὼ μὴ γείνασθαι ὄφελον.] Ἐν

δὲ τῷ “ οἱ μὴ γείνασθαι ὄφελον,” λύπης

πάντως ἄκρας, τὸ τὰς γονεῖς αἰτιάσθαι τῷ τι-

κίσθαι. Eustath.

Ver. 315. Οὐ μὲν σφείας ἔτ' ἔολπα μίνυν-

θά γε κείμεν ἔτω, καὶ μάλα περ φιλέοντε.]

Καὶ περ καθ' ὑπερβολὴν φιλέοντες, ἢ δυνήσου-

ται ἰμιλῆσαι ἀλλήλους διὰ τὰς δεσμούς· ἢ

ἐκείνι ἐδελέσσει, φόβῳ τῶν δεσμῶν, πάλιν

συνελθεῖν. Schol. Quæ posterior verior

videtur explicandi ratio.

Ibid. σφείας] Ita Barnesius. Vulgg. σφας,

sive σφᾶς· quo modo et σφείας scilicet pro-

nunciabatur. Clark. Sed σφείας est forma

Ionica, ideoque præferenda. Ern.

Ibid. ἔολπα] Vide ad Il. α'. 37. et γ'.

736.

Ver. 318. εἰδνα,] Ἐἰδνα δὲ φανερῶς καὶ

ἐν ταῦτα τὰ ἐκ τῷ νυμφίῳ τῇ γαμειτῇ διδόμενα.

Eustath. Atqui hoc in loco dona hæc

- Εὐδειν· ἀλλὰ σφῶε δόλος καὶ δεσμός ἐρύξει,
 Εἰσόκε μοι μάλα πάντα πατὴρ ἀποδώσει ἔεδνα,
 "Οσσα οἱ ἐγγυάλιζα, κυνώπιδος εἵνεκα κέρης·
 320 Οὔνεκά οἱ καλὴ θυγάτηρ, ἀτὰρ ἐκ ἐχέθυμος.
 "Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀγέροντο θεοὶ ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ·
 Ἥλθε Ποσειδάων γαίηοχος· ἦλθ' ἐρίκηνε
 Ἑρμείας· ἦλθεν δὲ ἀναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων.
 Θηλύτεραι δὲ θεαὶ μένον αἰδοῖ οἴκοι ἐκάσῃ.
 325 Ἔσαν δ' ἐν προθύροισι θεοὶ, δωτῆρες ἑάων·
 "Ασβεστος δ' ἄρ' ἐνώρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσι,
 Τέχνας εἰσορώσι πολύφρονος Ἡφαίσιοιο.

" Dormire: sed ipsos dolus et vinculum detinebit,

" Donec mihi prorsus omnia pater retribuat sponsalia,

" Quæcunque ei præbui, impudentem ob puellam:

320 " Quoniam illi pulchra filia, at non animi-continens."

Sic dixit; congregati autem sunt dii æream ad domum:

Venit Neptunus terræ-quassator; venit et utilitatum-auctor

Mercurius; venit etiam rex jaculator Apollo.

Fœminæ autem deæ manebant pudore domi singulæ.

325 Stabant vero in vestibulo dii, datores bonorum:

Immensus vero risus exortus est diis beatis,

Artificia insipientibus prudentis Vulcani.

315 σφῶς] Eæd. διέ κείμεν] Eæd. 322 ἦλθ' ἑ] F.

non ipsi sponsæ, sed ejus patri data fuisse dicuntur.

Ver. 320. καλὴ θυγάτηρ, ἀτὰρ ἐκ ἐχέθυμος.] " Raram facit misturam cum sapientia forma." Petron. Satyr.

Ver. 322. Ἥλθε — ἦλθ' — ἦλθεν] Imitatus est Virgil. Eclog. X. 19.

Venit et upilio: tardi venere bubulci:

Nudus hiberna venit de glande Menalcas.

— venit Apollo.

Et similiter alii: estque in illa repetitione verbi tali in loco, ubi frequentia exprimitur, magna venustas. Ern.

Ibid. γαίηοχος.] Vide supra ad ε'. 282.

Ibid. ἐρίκηνε Ἑρμείας.] Ἑρμεία, — δῶτορ ἑάων. Infra ver. 335. Δοκῶσι δ' ἔμοιγε καὶ τὸν Ἑρμῆν οἱ Ποιηταὶ τὸν τῆς σοφίας ταύτης ἡγεμόνα καὶ προσάτην, τέτθ' χάριν τῷ κοινῷ τῶν θεῶν μόνον καλεῖν ὀνόματι κοιῇ μὲν γὰρ ἀπαντας δωτῆρας ἑάων [ver. 325.] ὀνομάζουσιν· ἰδίᾳ δ' ἔττω μόνον τῷτον, καὶ ἀκάχητ' ἄγε, καὶ ἐρίκηνε, ὅτι κακὸν μὲν ἔδεν ἡ

παρ' αὐτῷ δωρεὰ, ἀγαθὰ δ' ἐξῆς ἀπαντα πορίζει τοῖς ἀνθρώποις, ἐν πολέμοις, ἐν εἰρήνῃ, ἐν γῇ, ἐν θαλάσῃ, ἐν δυσκολίαις, ἐν εὐφροσύναις, πανταχῇ. Aristid. Tom. III. Orat. pro Rhetor.

Ver. 325. ἐν προθύροισι] Al. εἰνὶ θύρῃσι.

Ibid. θεοὶ, δωτῆρες ἑάων.] Θεοὶ δὲ αἰεὶ πάντα τὰ ἀγαθὰ προτείνουσιν, ὥςπερ ἥλιος ἀνίσχων τὸ φῶς. Procl. in Platon. Theolog. cap. 17. " Commoda quibus utimur,

" lucemque qua fruimur, spiritumque " quem ducimus, ab eo [Jove] nobis dari " atque impertiri videmus." Cic. Orat.

pro Sexti. Rosc. Amerino.

Ver. 326. "Ασβεστος δ' ἄρ' ἐνώρτο γέλως] Vituperat hic Plato, non locutionem Poëticam, quæ est pulcherrima, sed Rem ipsam. Ἀλλὰ μὴν ἐδὲ φιλονεικώτας γε δεῖ εἶναι. — Οὔτε ἄρα ἀνθρώπους ἀξίους λόγου, κρατυμένους ὑπὸ γέλωτος ἂν τις ποιῇ, ἀποδεκτόν· πολὺ δὲ ἤττον, ἐὰν θεός. — Οὐκ ἔν ὁμῇρῳ ἐδὲ τὰ τοιαῦτα ἀποδεχόμεθα περὶ θεῶν,

ᾧδε δέ τις εἴπεςκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

330 Οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα· κυχάνει τοι βραδὺς ὤκυν·
 Ὡς καὶ νῦν Ἥφαιστος ἐὼν βραδὺς εἶλεν Ἄρηα,
 Ὡκύτατόν περ ἐόντα θεῶν, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσι,
 Χωλὸς ἐὼν, τέχνησι· τὸ καὶ μοιχάγρι' ὀφέλλει.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.

335 Ἑρμῆν δὲ προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱὸς, Ἀπόλλων·

Ἑρμεία, Διὸς υἱέ, διάκτορε, δῶτορ ἑάων,
 Ἥ ῥα κεν ἐν δεσμοῖς ἐθέλοις κρατεροῖσι πιεσθεῖς
 Εὐδὲν ἐν λέκτροισι παρὰ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ;

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἐπειτα διάκτορος Ἀργειφόντης·
 Αἰ γὰρ τέτο γένοιτο, ἄναξ ἑκατηβόλ' Ἀπολλων·

Sic autem aliquis dicebat intuitus proximum alium;

“Non bene-succedunt mala opera: assequitur tardus celerem:

330 “Ut nunc Vulcanus, cum-sit tardus, cepit Martem,

“Velocissimum licet deorum, qui Olympum tenent,

“Claudus existens, artificio: propter quod et adulterii-mulctam debet.”

Sic illi quidem talia inter se loquebantur.

Mercurium autem allocutus est rex, Jovis filius, Apollo;

335 “Mercuri, Jovis fili, internuncie, dator bonorum,

“Nunquid in vinculis velles fortibus compressus

“Dormire in lectulo, apud auream Venerem?”

Huic autem respondit deinde internuncius Mercurius;

“Utinam enim hoc fieret, o rex jaculator Apollo:

536 δεσμοῖσι θείλοις] R.

“Ἀσβιστος δ' ἄρ' ἐνώστο γέλωε μακάρεσσι
 “Θεοῖσι.” De Republ. lib. III.

Ver. 529. Οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα] Pin-
 dar.

—— τὸ δὲ παρὰ δίκαν

Γλυκὺ, πικροτάτα μένει τελευτά.

Isthm. Od. VII. ver. 66.

Εὐ δὲ καὶ ταῖς ἐπιρρήσεσι χεῖται [Ὀμήρου]
 καθάπερ τινὰ ψῆφον ἰδιαν ἐπιφέρειν τοῖς πρατ-
 τομένοις ἢ λεγομένοις] ἐπὶ μὲν τῆς μοιχείας
 τῷ Ἀρείῳ, τὰς θείας ποιῶν λέγοντας, “Οὐκ
 “ἀρετᾷ κακὰ ἔργα· κυχάνει τοι βραδὺς ὤκυν.”
 Plutarch. de audiendis Poëtis. Vide et
 Athenæum, Lib. XII. cap. 1.

Ibid. κυχάνει τοι βραδὺς ὤκυν] Theogn.
 ver. 529.

Καὶ βραδὺς ἐβέλωε εἶλεν ταχὺν ἄνδρα διώκων.

Ver. 532. τὸ καὶ μοιχάγρι' ὀφέλλει.]

“Μοιχάγρια, adulterii pretium.” Dupont.
 Praelect. in Theophrasti. cap. 6. Μοιχόληπ-
 τα, τὰ ὑπὲρ τῆς ἀγρεύσεως καὶ συλλήψεως
 τῶν μοιχῶν ἐκτινύμενα. Schol. Similiter
 Eustathius: Μοιχάγρια δὲ, τὰ ὑπὲρ ἀγρεύ-
 σεως, ὃ ἐστιν, συλλήψεως μοιχῶν ἐκτινύμενα.
 Ἡ δὲ σύνθεσις αὐτῇ ὁμοία τῇ ζωάγρια, βοά-
 γρια, ἀνδράγρια. Ceterum Athenæus, loco
 jam supra citato, versum hunc legit hoc
 modo:

Χωλὸς ἐὼν, τέχνη· τῇ καὶ ζωάγρι' ὀφέλλει.

Ver. 536. δεσμοῖσι θείλοις] Ita ex Eusta-
 thio Barnesius. Quocum facit et MS. a
 Tho. Bentleio collatus. Al. δεσμοῖσι θείλοις.
 Vide infra ad ὁ. 516. et ad Il. α'. 135.

Ver. 537. et 542. χρυσῇ] Barnesius edi-
 dit χρυσῇ. Quod eodem modo pronun-
 ciandum. Vide ad Il. ν'. 523. Clark.
 Recte Barnesius. Vide ad 515. Ern.

- 340 Δεσμοὶ μὲν τρεῖς τόσσοι ἀπείρονες ἀμφὶς ἔχοιεν,
 Ὑμεῖς δ’ εἰσορόωτε θεοὶ, πᾶσαί τε δέαιιναι,
 Αὐτὰρ ἐγὼν εὐδοίμι παρὰ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.
 “Ὡς ἔφατ’· ἐν δὲ γέλωι ᾤρετ’ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Οὐδὲ Ποσειδάωνα γέλωι ἔχε, λίσσετο δ’ αἰεὶ
 345 “Ἡφαιστον κλυτοεργόν, ὅπως λύσειεν” Ἀρηα·
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Δῦσον· ἐγὼ δέ τοι αὐτὸν ὑπίσχομαι, (ὥς σὺ κελεύεις),
 Τίσειν αἵσιμα πάντα μετ’ ἀθανάτοισι θεοῖσι.
 Τὸν δ’ αὖτε προσέειπε περικλυτὸς Ἀμφιγυῆις·
 350 Μή με, Ποσειδάων γαίηοχε, ταῦτα κέλευε·
 Δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγυαὶ ἐγγυάσθαι.

340 “ Vincula quidem ter tot infinita circumfusa essent,

“ Vos autem inspicereis dii, omnesque deæ,

“ At ego dormirem apud auream Venerem.”

Sic dixit; risus autem exortus est immortalibus diis.

Non vero Neptunum risus tenebat, precabatur autem is indesinenter

345 Vulcanum inclytum-artificem, ut solveret Martem:

Et ipsum allocutus verba alata dicebat;

“ Solve; ego autem tibi ipsum spondeo, (ut tu jubes),

“ Pensurum æqua omnia inter immortales deos.”

Hunc autem rursus allocutus est inclytus Vulcanus;

350 “ Ne me, Neptune terræ-quassator, hæc jube:

“ Miseræ utique pro-miseris etiam sponsiones ad-spondendum.

Ver. 338. διάκτορος] Διάγων τὰς ἀγγελίας. Schol. Apud Ovidium, “ Nuncius ales.” *Epist.* XVI. ver. 68.

Ver. 339. Αἱ γὰρ τῷτο γένοιτο,] Ovid.

Hos aliquis ridens, “ In me, fortissime Mavors,”

Sic tibi sunt oneri, vincula transfer, ait.

Art. Amat. II. 585.

Cæterum refertur hoc in loco vocula, γὰρ, ad id quod eleganter reticetur: “ Ne vincula me terrefactura existimes. Utinam ENIM etc.”

Ver. 343. ᾤρετ’ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.] *Al.* ᾤρετο μακάρεσσιν θεοῖσιν.

Ver. 348. 356. Τίσειν — τίσω.] Vide ad *Il.* i. 508. et *χ’.* 19. 20.

Ver. 351. Δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγυαὶ ἐγγυάσθαι.] Tres hujus loci explicationes affert *Eustathius*: Τὸ δὲ, “ Δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγυαὶ ἐγγυάσθαι,” ἀντὶ τῷ, τῶν κακῶν καὶ ἐγγυαὶ ἐγγυάσθαι ὥς τε ἐγγυάσθαι ὥς ἢ δέον ὃν ἔδδ’ ἢν ἐγγυὰς δοθῇαι ὑπὲρ τῷ

φανυλοτάτῃ Ἀρεῖ — “Ἐπειροὶ δὲ φασιν, ὅτι δειλαὶ αἱ ἐγγυαὶ εἰσὶ, τρεῖς τε δυστυχεῖς, καὶ δειλῶν ἀνδρῶν τὸ ἐγγυᾶσθαι ὥς κατὰ μὴ δέον ὃν ἐγγυᾶσθαι τινα, κατὰ τὸ ἐν Δελφοῖς ἐπίγραμμα, “Ἐγγυὰ πάρα δ’ ἄτα.” — φασιν — ἄλλοι. ὅτι τῶν δειλῶν καὶ εὐτελῶν, εὐτελεῖς ὀφείλουσιν εἶναι καὶ αἱ ἐγγυαὶ, ὥς ἂν ἔχοιεν ἄγειν τὰς ἐγγυητὰς οἱ εὐτελεῖς ὥς ὁμοίως. Secundam harum expositionum secuti videntur *Plutarchus*, de septem Sapientum Convivio, in fine; *Dionysius Halicarnassensis*, περὶ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως, §. 19. sub initio, et *Duportus* in *Gnomologia* ad hunc locum: Sed minus recte. Cum reliqua enim sententia nullo modo congruit hæc interpretatio. Et præterea ista ratione dicendum esset non, ἐγγυᾶσθαι, sed, ἐγγυᾶν· uti et ipse deinceps addit *Eustathius*; Ἐγγυᾶ μὲν, φασιν, ὁ διδῶς· ἐγγυᾶται δὲ, ὁ λαμβάνων. (Vide supra ad ver. 79. 81.) Porro neque alteræ *Eustathii* expositiones rem videntur attigisse.

- Πῶς ἂν ἐγὼ σε δέοιμι μετ’ ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 Εἴ κεν Ἀρης οἴχοιτο, χρεῖος καὶ δεσμὸν ἀλύξας;
 Τὸν δ’ αὖτε προσέειπε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 355 Ἥφαισ’, εἴ περ γὰρ κεν Ἀρης χρεῖος ὑπαλύξας
 Οἴχεται φεύγων, αὐτὸς τοι ἐγὼ τάδε τίσω.
 Τὸν δ’ ἡμείβετ’ ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 Οὐκ ἔς, ἔδ’ ἐοικε, τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι.
 Ὡς εἰπὼν, δεσμὸν ἀνίει μένος Ἥφαιστοιο.
 360 Τὼ δ’ ἐπεὶ ἐκ δεσμοῖο λύθην, κρατερῶ περ ἰόντος,
 Αὐτίκ’ ἀναίξαντε, ὃ μὲν Θρήκηνδε βεβήκει,
 Ἥ δ’ ἄρα Κύπρον ἴκανε φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη,

“ Quo pacto ego te obligarim inter immortales deos,

“ Si Mars abierit, debito et vinculis elapsus?”

Hunc autem rursus allocutus est Neptunus terræ-quassator;

355 “ Vulcane, etiamsi enim Mars debitum renuens

“ Abierit fugiens, ipse tibi ego hæc persolvam.”

Huic autem respondit deinde inclytus Vulcanus;

“ Non fas-est, neque decet, tuam orationem abnuere.”

Sic locutus, vincula solvit robur Vulcani.

360 Illi vero postquam e vinculis soluti erant, fortia licet essent,

Statim prosilientes, ille quidem in Thraciam ivit;

Ad Cyprium vero pervenit risum-amans Venus,

355 χρεῖος] R. 359 δεσμῶν] Edd. vett. et Eustath.

Optimam (ut opinor) hujus loci explicationem, inter plures subobscuras, affert Scholiastes; αἱ ὑπὲρ τῶν κακῶν καὶ δειλῶν ἐγγυαὶ καὶ αὐταὶ κακαὶ εἰσι, τὴν πίστιν ὑπὲρ τῶν τοιούτων μηδενὸς τηρεῖν δυναμένα. Nempe sponsiones pro iis, qui ad debiti solutionem adigi nequeant, nihil valere, neque cuiquam esse accipiendas. Hoc nimirum et cum ipsius vocis ἐγγυάσθαι sensu, et cum sequentibus apte congruit. Quum enim pollicitus est Neptunus (infra ver. 355.) se ipsum, si aufugerit Mars, omnia persoluturum; Martem statim dimittit Vulcanus, ver. 358. 359.

Ver. 352. Πῶς ἂν ἐγὼ σε δέοιμι] Aristarchus, notante Scholiaste, hoc in loco legit, “ Πῶς ἂν ἐθύνουμι.”

Ver. 353. χρεῖος] Eustathius in commentario legit χρεῖος et infra ver. 355. χρεῖος. Clark. At λ’. 478. habet χρεῖος. Ern.

Ver. 355 “Ἥφαιστ’, εἴ περ γὰρ] “ Ne hanc

“ ob causam recuses; Siquidem ENIM etc.”

Ver. 359. Ὡς εἰπὼν, δεσμὸν ἀνίει] Ovid.

Vix precibus, Neptune, tuis captiva resolvit
 Corpora. — Art. Amat. II. 585.

Ibid. εἰπὼν, — μένος Ἥφαιστοιο.] Vide infra ad λ’. 90. 91.

Ibid. δεσμὸν ἀνίει] Ita Henricus Stephanus et Vulgati. Barnesius autem ex editionum vetustiorum nonnullis, et ex Eustathio, edidit δεσμῶν ἀνίει et δεσμὸν præli errorem esse contendit. Atqui firmatur vulgata lectio ex ver. 353. supra;

Εἴ κεν Ἀρης οἴχοιτο, χρεῖος καὶ δεσμὸν ἀλύξας.

Et ex ver. 360.

Τὼ δ’ ἐπεὶ ἐκ δεσμοῖο λύθην. —

Clark. Ex his locis nil efficitur. Nam et plurali usus est ver. 336. 296. Si libri

- Ἐς Πάφον· ἔνθα δέ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις.
 Ἐνθα δέ μιν Χάριτες λῆσαν, καὶ χρεῖσαν ἐλαίῳ
 365 Ἀμβρότῳ, οἷα θεὸς ἐπενήνοθεν αἰὲν ἰόντας·
 Ἀμφὶ δὲ εἵματα ἔσσαν ἐπήρατα, δαῦμα ἰδέσθαι.
 Ταῦτ' ἄρ' αἰοιδὸς ἀεῖδε περικλυτός· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 Τέρπετ' ἐνὶ φρεσὶν ἧσιν ἀκέων, ἧδ' ἐκαὶ ἄλλοι
 Φαίηκες δολιχῆρετμοι, ναυσίκλυτοι ἄνδρες.
 370 Ἀλκίνοος δ' Ἀλίων καὶ Λαοδάμαντα κέλευσεν
 Μενᾶξ ὀρχήσασθαι, ἐπεὶ σφισιν ἔτις ἔριζεν.
 Οἱ δ' ἐπεὶ ἔν σφαῖραν καλὴν μετὰ χερσὶν ἔλοντο
 Πορφυρέην, τήν σφιν Πόλυβος ποίησε δαΐφρων·

In Paphum; ubi scilicet ei lucus araque odorata.

Ibi autem ipsam Gratiae lavarunt, et unxerunt oleo

365 Immortali, qualia diis gratiam-addunt semper existentibus:

Vestesque induerunt amabiles, mirabile visu.

Hæc utique cantor cantabat inclytus: at Ulysses

Oblectabatur mente sua audiens, atque etiam alii

Phæaces longis-remis-utentes, re-nautica-inclyti viri.

370 Alcinous autem Halium et Laodamanta jussit

Solos tripudiare, quoniam cum-ipsis nemo certabat.

Hi igitur postquam pilam pulchram in manibus acceperant

Purpuream, quam ipsis Polybus fecerat prudens:

362 φιλομήδης] Edd. vett.

audiendi sunt, δεσμῶν erit legendum. Vid.
 Var. Lect. Ern.

Ver. 361. Αὐτίκ' ἀναΐξαντες, ὁ μὲν] "Ὁρα
 δ' ἐν τέτοις καὶ τὸ καινοπρεπὲς τῷ, "Αὐτίκ'
 "ἀναΐξαντες, ὁ μὲν Ὀρχηκηνδὲς βεβήκει, ἥ δὲ
 "Κύπρον ἵκανεν." Eustath. Vide infra
 ad μ'. 75. Ubi notandum, pro ἀναΐξαντες
 legisse Eustathium ἀναΐξαντες: quo modo et
 edidit Barnesius. Utrumque hoc quidem
 in loco recte dicitur. Vide ad Il. α'. 566.

Ibid. ὁ μὲν Ὀρχηκηνδὲς βεβήκει, ἥ δ' ἄρα
 Κύπρον — Ἐς Πάφον] "Homere peint par
 "la le genie et le naturel de ces deux
 "peuples. Mars va en Thrace, parce
 "que les Thraces sont belliqueux; et Ve-
 "nus va en Cypre, dont les habitans sont
 "mous et effeminez, et adonnez a l'a-
 "mour." Dacier. Ovid.

— Mars Threcen occupat; illa Paphon.

Art. Amat. II. 585.

Clark. Atque etiam pingit pudorem, et

iram statim a solutione se abripiendum
 e conspectu. Ern.

Ver. 362. φιλομειδῆς Ἀφροδίτη,] Ovid.

Dulce Venus risit — Epist. XVI. 83.

Ver. 363. Ἐς Πάφον· ἔνθα δέ οἱ τέμενος
 βωμός τε θυήεις,] Πάφος, πόλις Κύπρου. Schol.
 Virgil.

Ipsa Paphum sublimis abit, sedesque revisit
 Læta suas; ubi templum illi, centumque Sabæo
 Ture calent aræ, sertisque recentibus balant.

Æn. I. 419.

Ibid. τέμενος] Τέμενος δὲ, γῆ ἀποτομῆς,
 ὃ ἐστὶν ἀποτετμημένη τῶν περιζῶν. Καὶ νῦν μὲν
 ἱερὸν τῷ τέμενος· Κοινῶς μίνονται καὶ πᾶς
 τόπος, παρὰ τῷ Ποιητῇ, ὅς τῶν ἄλλων ἀφά-
 ρισται. Eustath.

Ver. 365. ἐπενήνοθεν] Postulat. Tem-
 porum ratio, ut vox ἐπενήνοθεν hic sit ex
 præterito ἐπενήνοθα potius quam ex aoristo
 ἐπενήνοθεν. Vide ad Il. α'. 37. et β'. 219.

- Τὴν ἕτερος ρίπτασκε ποτὶ νέφεα σκίοεντα,
 375 Ἴδνωθεὶς ὀπίσω· ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ὑψὸς ἀερεθεὶς,
 Ῥηϊδίως μεθέλεσκε, πάρος ποσὶν ἔδας ἰκέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σφαίρῃ ἀν' ἰθὺν πειρήσαντο,
 Ὀρχεῖσθην δὴ "πειτα ποτὶ χθονὶ πελυβοτείρῃ,
 Ταρφέ' ἀμειβομένῳ· κῆροι δ' ἐπελήκεον ἄλλοι,
 380 Ἑσαότες κατ' ἀγῶνα, πολὺς δ' ὑπὸ κόμπος ὀρώρει.
 Δὴ τότ' ἄρ' Ἀλκίνοον προσεφώνεε διὸς Ὀδυσσεύς·
 Ἀλκίνοε κρεῖτον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 ἥ μὲν ἀπέιλησας, βητάρμονας εἶναι ἀρίστους,
 ἥ δ' ἄρ' ἐτοῖμα τέτυκτο· σέβας μ' ἔχει εἰσορόοντα.
 385 "Ὡς φάτο· γήθησεν δ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·

Hanc alter jactabat ad nubes umbras,

375 Flexus retro; alter autem a terra in-altum elevatus,

Facile receptabat, antequam pedibus in solum venisset.

At postquam pila in rectum-jacienda periculum-fecissent,

Saltabant deinde in terra alma,

Frequenter alternantes; juvenes vero applaudebant cæteri,

380 Stantes in certamine: multus autem strepitus subortus est.

Tum vero Alcinoû allocutus est nobilis Ulysses;

"Alcinoë rex, omnium clarissime populorum,

"Sane quidem pollicitus es tripudiatore esse optimos;

"Sane autem proinde perfecta sunt: stupor me tenet inspicentem."

385 Sic dixit; lætata autem est sacra vis Alcinoi:

374 ρίπτασκε] Edd. præter R. 377 ἐπεὶ] F. Ibid. σφαῖραν] Edd. vett. et Eustath. σφαίρῃ, quæ est usitata Homero constructio, ut πειρήσασθαι ποσὶ, ἐπέσσει etc. Ibid. ἀνιθύν] Edd. vett. 378 δ' ἥπειτα] F. A. L.

Ver. 366. ἐπύρατα,] Vide ad Il. δ'. 512.

Ver. 370. κέλευσεν Μενέξ] Scr. κέλευσε. Ern.

Ver. 374. 376. ρίπτασκε — μεθέλεσκε,] Vide ad Il. β'. 221. et γ'. 363.

Ver. 376. Ῥηϊδίως μεθέλεσκε, πάρος ποσὶν] "Ἦγεν ἀναπνέουσας καὶ ἔτι μετῴρους ὄν, μετελάμβανε. Καὶ ἦν ἔδος παλαιὸν ἔτω παῖζεν. Eustath.

Ver. 377. σφαίρῃ] Al. σφαῖραν. Clark. Vid. Var. Lect. Cel. Valken. in Obs. Misc. VIII. p. 152. malit σφαίρας. Ern.

Ibid. ἀν' ἰθύν] Al. ἀνιθύν. Clark. 'Αν' ἰθύν verum est, quod et occurrit Il. φ'. 303. temere verba conjuncta sunt centies in editis. Ern.

Ver. 378. δὴ "πειτα] Ita edidit Henricus Stephanus. Atque ita habet Eustathius et in contextu et in commentario. Al. δὴ ἔπειτα. Vide supra ad α'. 290. Clark. Vid. Var. Lect.

Ver. 379. Ταρφέ' ἀμειβομένῳ] Οἱ Φαίαιες δὲ παρ' Ὁμήρῳ, καὶ ἄνευ σφαίρας [Cassaubonus legendum contendit, καὶ ἄνευ σφαίρας καὶ μετὰ σφαίρας] ὠρχέοντο. Καὶ ὀρχέονταί τε ἀνὰ μέρος πυνκνῶς· τῆτο γὰρ ἐστὶ τὸ, "Ταρφέ' ἀμειβομένοι," ἄλλων ἐφισώτων καὶ ἐπικροσάντων τοῖς λιχανοῖς δακτύλοις, ὃ φησι ληγεῖν. Athenæus, lib. I. cap. 13.

Ibid. ἀμειβομένῳ] Legitur et ἀμειβομένοι, notante Henrico Stephano. Atque ita legit Athenæus loco jam citato. Quod hic

Αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα·
Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες, ἡδὲ μέδοντες·

’Ο ξεῖνος μάλα μοι δοκέει πεπνυμένος εἶναι.

’Αλλ’ ἄγε, οἱ δῶμεν ξεινήϊον, ὥς ἐπιεικές·

390 Δώδεκα γὰρ κατὰ δῆμον ἀριωρεπείες βασιλῆες

’Αρχοὶ κραινέσι, τρισκαιδέκατος δ’ ἐγὼ αὐτός·

Τῶν οἱ ἕκαστος φᾶρος εὐπλυνές, ἡδὲ χιτῶνα,

Καὶ χρυσοῖο τάλαντον ἐνείκατε τιμήντος·

Αἶψα δὲ πάντα φέρωμεν ἀολλέες, ὅφρ’ ἐνὶ χερσὶ

395 Ξεῖνος ἔχων, ἐπὶ δόρπον ἴη χαίρων ἐνὶ θυμῷ.

Εὐρύαλος δὲ ἐ αὐτὸν ἀρεσσάσθω ἐπέεσσι

Καὶ δῶρ’ ἐπεὶ ἔτι ἔπος κατὰ μοῖραν εἶπεν.

Statimque Phæaces remigii-studiosos allocutus est;

“ Audite, Phæacum ductores atque principes:

“ Hospes mihi valde videtur prudens esse.

“ Verum agite, ei demus hospitale-munus, uti par est:

390 “ Duodecim enim in populo præclari reges

“ Principes imperant, tertius-decimus autem ego ipse.

“ Horum singuli ei vestem bene-lotam et tunicam,

“ Et auri talentum ferte pretiosi:

“ Statim vero omnia portemus conferti; ut in manibus

395 “ Hospes habens ad cœnam veniat gaudens in animo.

“ Euryalus autem eum ipsum placet verbis,

“ Et dono; quoniam nequaquam decenter locutus est.”

388 μοι μάλα] Edd. vett. 392 φᾶρος ἕκαστος] Edd. præter R. quod ut mollius prætulerim. 396 αὐτὸν] Edd. vett. Ibid. ἀρεσσάσθω] Edd. præter

R. 397 ἔπος] Abest edd. præter R.

quidem perinde est. Vide ad *Il. α’*. 566.

Ibid. ἐπιεικής] *Athenæus* loco jam citato, exponit, ἐπιεικῶν τοῖς λιχανοῖς δακτύλοις. *Causaubonus* vero in annotationibus ad istum locum, cur ita explicetur, “ neque video equidem (inquit) causam, “ neque puto ullam esse. Nam *ληκεῖν* “ Ionicum est pro *λακεῖν*, hoc autem manifeste factitium verbum est, ut *κυπεῖν*, “ *δωπεῖν*, *ψοφεῖν*, *σμεραγεῖν*, *κελαρύζειν*, “ *φλοῖστος*, et alia multa.” Similiter *Eustathius*: Τὸ δὲ, “ ἐπιλήκεον,” δηλοῖ μὲν τὸ ἐπεκρότων. Ὀνομασποιοῦν δὲ τρέπος ἐστὶ. Καὶ γίνεται ἅπ’ αὐτῷ καὶ τὸ *Λακεῖν* οἷον, “ λάκε “ δ’ ὅστις.” Sic et in sequenti versu; “ — πολὺς δ’ ὑπὸ κόμπος ὀρέρεϊ.” Vide ad *Il. δ’*. 455.

Ver. 380. κόμπος] *Al.* δῆπος.

Ver. 383. ἥ μὲν ἀπείλησας,] *Προτεινέ*, ὑπέσχετο, ἱκανοῦσθω. *Schol.* Sic *Il. ψ’*. 872.

Αὐτίκα δ’ ἠπείλησεν ἐκνήβηλ’ Ἀπολλωνι
“ Ἀργῶν περὶ τὸν ὄνον ῥέζειν κλυτὴν ἐκατόμβην.

Cæterum *MS.* a *Tho.* *Bentleio* collatus hic habet, ἥ μὲν ἐπηγγείλω. *Clark.* Quæ est glossa verbi Homericæ: quod tamen et accipi potest gloriatus es. *Hesych.* ἡ πείλησε, ἱκανοῦσθω. *Ern.*

Ibid. βηπτάμενος] Vide supra ad ver. 250.

Ver. 384. ἥ δ’ ἄρ’ ἐτοῖμα τίτυκτο] *Φανερὰ ἦν*, ἔτοιμα εἶχεν. *Schol. Al.* Ταῦτα δ’ ἐτοῖμα τίτυκτο.

- "Ως ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον, ἡδ' ἐκέλευον·
 Δῶρα δ' ἄρ' οἰσέμεναι πρόεσαν κήρυκα ἕκαστος.
 400 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·
 'Αλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 Τοιγὰρ ἐγὰ τὸν ξεῖνον ἀρέσσομαι, ὥς σὺ κελεύεις·
 Δάσω οἱ τόδ' ἄορ παγχάλκεον, ᾧ ἔπι κώπη
 'Αργυρέη, κολεὸν δὲ νεοπρίστ' ἐλέφαντος
 405 'Αμφιδεδίνηται· πολέος δέ οἱ ἄξιον ἔσαι.
 "Ως εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθει ξίφος ἀργυρόηλον,
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Sic dixit: illi autem omnes approbabant, et hortabantur;

Donaque portatum præmiserunt præconem singuli.

400 Huic autem rursus Euryalus respondit, dixitque;

" Alcinoë rex, omnium clarissime populorum;

" Equidem ego hospitem placabo, sicut tu jubes :

" Dabo ei hunc ensem totum-æreum, cui est manubrium

" Argenteum, vagina autem recens-secti eboris

405 " Circumdata est : magni autem ei pretii erit."

Sic fatus, in manibus posuit ensem argenteis-clavis-distinctum,

Et ipsum allocutus verba alata dixit ;

400 αὖ Εὐρ.] L. 402 ἀρέσσομαι] F. A. 1. 416 ὦμοισιν] Edd. præter R.

Ver. 391. τριςκαδέκατος] *Al.* τριςκαί-
 δέκατος.

Ver. 393. ἐνείκατε] *Al.* ἐνέγκατε.

Ver. 394. ἀολλές,] MSS. nonnulli a
Tho. Bentleio collati, ἀολλεία.

Ver. 396. Εὐρύαλος δέ ἐς αὐτὸν ἀρεσσάσθω]
 Editiones plurimæ hic habent *ἑαυτὸν*, ver-
 tuntque, "*seipsum*." Quod sententiam
 plane pessundat. "Nec dubito," inquit
Henricus Stephanus, "quin ad fulciendam
 "versus mensuram, a quibusdam, de ejus
 "sententia non cogitantibus, ex αὐτὸν fac-
 "tum fuerit *ἑαυτὸν*." Ipse itaque Εὐρύα-
 λος δὲ αὐτὸν ἀρεσσάσθω edidit; quo modo in
 commentario citat *Eustathius*. Verum ut
 vocula δὲ etiam extra cæsuram, sequente
 neque consonanti neque vocali aspirata,
 producatur; (id quod virum eruditum non
 fugit;) valde durum est. *Berglerus* in
Præfatione ad Iliad. Edit. Wetsten.
 "Ego," inquit, "credere scribendum,
 "Εὐρύαλος δέ ἐς αὐτὸν, illum ipsum; ut ἔ
 "hoc loco idem significet quod in *Il. σ*.
 "119. Ἀλλά ἐ μοῖρα δάμασεν —. Sic
 "esset pleonasmus alterutrius Pronomi-

"nis." Atque ita edidit *Barnesius*; ve-
 ramque contendit esse lectionem. Sed et
 hoc satis videtur invenustum. Melius
 paulo Editiones *Cantabrigiensis* 1664, et
Oxonienensis 1705, quæ habent Εὐρύαλος
 δὲ καὶ αὐτὸν. Ad sententiam autem om-
 nium potissima altera *Bergleri* conjectura;
 nempe ut legatur "Εὐρύαλος δέ ἐς αὐτὸς ἀ-
 ρεσσάσθω." Verum cum lectionem hanc
 nulla (quod sciam) agnoscat Exemplaria;
 alteraque ista, Εὐρύαλος δὲ καὶ αὐτὸν ἀρε-
 σσάσθω, parum idonea nitatur auctoritate;
Barnesii Textum non muto. *Clark.* Sed
 ita tamen mera conjectura recipitur. Sim-
 plicissimum videtur tenere *ἑαυτὸν*, quod
 omnes edd. vett. nostræ habent. Si ἐ
 αὐτὸν stare potest, etiam *ἑαυτὸν* stare po-
 test. Nam utrumque tamen idem est,
 sive disjuncte, sive conjuncte scribatur.
 Forte, sicut de secunda persona dicitur, ut
 omnes sciunt, etiam de tertia dictum est.
Eustathii δὲ αὐτὸν ortum est e neglecta du-
 plicatione literæ ε. Καὶ αὐτὸν, quod et in
 ed. Amst. 1650, est, a correctione ortum.
Ern.

- Χαῖρε, πάτερ ὦ ξεῖνε· ἔπος δ’ εἶπερ τι βέβηκται
 Δεινόν, ἄφαρ τὸ φέροιν ἀναρπάξασαι ἄλλαι.
 410 Σοὶ δὲ θεοὶ ἄλοχόν τ’ ἰδέειν, καὶ πατρίδ’ ἰκέσθαι,
 Δοῖεν· ἐπειδὴ δηδὰ φίλων ἄπο πῆματα πάσχεις.
 Τὸν δ’ ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Καὶ σὺ, φίλος, μάλα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν·
 Μηδέ τί τοι ξίφεός γε ποδὴ μετόπισθε γένοιτο
 415 Τέτρα, ὃ δὴ μοι δῶκας ἀρессάμενος ἐπέεσσιν.
 Ἥ ῥα, καὶ ἄμφ’ ὥμοισι θέτο ξίφος ἀργυρόηλον.
 Δύσετό τ’ ἥελιος, καὶ τῷ κλυτὰ δῶρα παρῆεν·

“ Gaude, pater o hospes; verbum vero si quod temere-dictum est

“ Grave, statim illud auferant abreptum procellæ.

410 “ Tibi autem dii uxorem videre, et in patriam redire,

“ Dent, quandoquidem diu procul-ab amicis ærumnas pateris.”

Hunc autem respondens allocutus est prudens Ulysses;

“ Et tu, amice, valde gaude; dii vero tibi felicia dent;

“ Neque amplius tibi ensis desiderium posthac fiat

415 “ Hujus, quem jam mihi dedisti ubi-placasses verbis.”

Dixit utique, et circa humeros sibi-posuit ensem argenteis.clavis-distinct-

Occidebat autem sol, et ei inclyta dona aderant;

[tum.

419 ἀμύμονες] F. A. 1. L. ut supra editum est: utrumque rectum, sed tam-
 en utroque loco eodem modo scribendum.

Ver. 399. ἀρ] *Proinde.*

Ver. 403. παγχάλκεον,] *Al. παγχρύσειον.*

Ver. 404. κολιόν δὲ νεοπρίστῃ ἐλῖφαντος
 Ἀμφιδεδίνηται.] *Virgil.*

— atque habilem vagina aptarat eburna.

Æn. IX. 305.

Ver. 408. Χαῖρε, πάτερ ὦ ξεῖνε.] *Barne-*
siius edidit Χαῖρε, πατὴρ ὦ ξεῖνε. Sed nihil
 opus. Vide ad *Il. α'. 51.* Cæterum le-
 gendum conjicit vir idem eruditus, Χαῖρε,
 πατὴρ ὦ ξεῖνος. Satis inficete.

Ibid. εἶπερ τι βέβηκται Δεινόν, ἄφαρ τὸ]

εἴ τι κακὸν νῦν

Εἴρηται· τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμύλῃα θεῖν.

Iliad. δ'. 362.

Ibid. βέβηκται] *Πεφλυάρεται.* "Ενθεν
 καὶ βάζ, ὁ κράκτης, παρὰ τὸ βάζειν. *Schol.*
 Cæterum *Plutarchus, Quæst. Platonic.*
 sub finem, citat λίλεται.

Ver. 409. ἄφαρ τὸ φέροιν ἀναρπάξασαι
 ἄλλαι.] *Haud dissimiliter Horatius:*

— tristitiam et metus

Tradam protervis in mare Creticæ

Portare ventis.

Carm. lib. I. Od. xxvi. ver. 1.

Et Catullus:

Irrita ventosæ linquens promissa procellæ.

De Nuptiis Pelei et Thetidos, ver. 54.

Ver. 414. Μηδέ τί τοι ξίφεός γε ποδὴ με-
 τόπισθε γένοιτο] *Eustathius* hoc ita accipit,
 ac si optet Ulysses, *Sibi* nunquam, ut ense
 utatur, opus fore. Τέτο δὲ (inquit) πρὸς
 ἀποτροπιασμόν ἐρρίθη μὴ καὶ ἐπὶ κακῷ· ἢ τῷ
 ξίφει δόσις ἀποβαίῃ δυστυχῶς. Εὐχεται γὰρ
 Ὀδυσσεὺς μὴ δεηθῆναί ποτε τῷ ξίφει τέτοιου,
 ἀλλ' ἀπόθετον φυλάζειν αὐτό. Verum, ut
 vim voculæ τοι omittamus, cum voce ποδὴ
 parum apte congruit hæc interpretatio.
 Et præterea non erat Ulysses hoc in loco
 sibi, sed *Euryalo* bene optaturus. Sen-
 tentiam recte (ut opinor) explicat *Spon-*
danus; “ Utinam te Deus sic felicitet et
 “ fortunet, ut nunquam hujus ensis, quo
 “ me donas penuria labores.”

Ver. 417. Δύσετό] *Al. Δύσατο.*

- Καὶ τάγ' ἐς Ἀλκινόοιο φέρον κήρυκες ἀγαυοί·
 Δεξάμενοι δ' ἄρα παῖδες ἀμύμονος Ἀλκινόοιο,
 420 Μητρὶ παρ' αἰδοίῃ ἔδεσαν περικαλλέα δῶρα.
 Τοῖσιν δ' ἡγεμόνέυ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·
 Ἐλθόντες δέ κ' ἀδίζον ἐν ὑψηλοῖσι θρόνοισι.
 Δὴ ῥα τότε Ἀθήτην προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·
 Δεῦρο, γύναι, φέρε χηλὸν ἀριπρεπέ', ἥ τις ἀρίστη·
 425 Ἐν δ' αὐτῇ θὲς φάρος εὐπλυνὲς, ἥδ' ἐ χιτῶνα.
 Ἀμφὶ δέ οἱ πυρὶ χαλκὸν ἱήνατε, θέρμετε δ' ὕδαρ,
 Ὅφρα λοεσσάμενός τε, ἰδὼν τ' εὖ κείμενα πάντα
 Δῶρα, τὰ οἱ Φαίηκες ἀμύμονες ἐνδ' ἀδ' ἔνεικαν,
 Δαιτί τε τέρπηται, καὶ ἀοιδῆς ὕμνον ἀκέων.
 430 Καὶ οἱ ἐγὼ τόδ' ἄλειςον ἐμὸν περικαλλὲς ὅπασσω,
 Χρῦσεον, ὃφρ' ἐμέδεν μεμνημένος ἥματα πάντα
 Σπένδῃ ἐνὶ μεγάρῳ Διὶ τ', ἄλλοισίν τε θεοῖσιν.
 "Ὡς ἔφατ'· Ἀθήτη δὲ μετὰ δμῶῃσιν ἔειπεν,

Et hæc in domum-Alcinoi tulerunt præcones illustres :

Suscepta autem filii eximii Alcinoi

- 420 Matrem juxta venerandam posuerunt perpulchra dona.

Illis autem præibat sacra vis Alcinoi :

Profecti vero sedebant in altis solius.

Tunc utique Areten allocuta est vis Alcinoi ;

" Age, mulier, fer arcam perpulchram, quæ optima ;

- 425 " Inque ea pone vestem bene-lotam et tunicam.

" Et ei super ignem ahenum calefacite, tepefaciteque aquam ;

" Ut ubi et laverit-se, et viderit bene posita omnia

" Dona, quæ ei Phæaces eximii huc tulerunt,

" Convivioque oblectetur, et cantilenæ melos audiens.

- 430 " Atque ei ego hoc poculum meum perpulchrum præbebo,

" Aureum ; ut mei memor diebus omnibus

" Libet domi-suæ Jovique, aliisque Diis."

Sic ait ; Arete autem ancillis dixit,

435 ἵστασαν] F. A. 2. 5. L. ἔστασαν] A. 1. R. 436 ἔχουν] Edd. vett.

Ver. 427. λοεσσάμενός τε,] *Al.* λοεσσάμε-
 νός γι.

Ver. 430. Καὶ οἱ ἐγὼ τόδ' ἄλειςον] Ἐν τῇ-
 τοις δὲ ὁ Ἀλκίνοος ἐμφαίνει καὶ τὸ ποσὸν τῶ
 ταλάντῳ μὴ εἶναι πολὺ. Ἐκάστῳ γὰρ τῶν
 ἑλλῶν βασιλείῳ [supra ver. 595.] τάλαντος
 δωρεσάμενος, αὐτὸς χρῦσεον δίδωσιν ἄλειςον.
Eustath.

Ver. 432. Σπένδῃ ἐνὶ μεγάρῳ Διὶ] Τῷτο
 δὲ σημῶς εἶπαι. Σπένδειν γὰρ δίδωσιν, ἵνα μὴ
 διέξῃ προσενιδίζειν τῷ ξίνῳ τὸ οἶνοποτεῖν. *Eus-
 tath.* Observatione, ut mihi quidem vi-
 detur, satis inepta.

Ver. 435. ἵστασαν] Vide ad *Il.* μ'. 55.
Al. ἵστασαν. Quæ forte et verior lectio.
 Ita enim in omnibus legitur *Iliad.* σ'. 316.

- ’Αμφὶ πυρὶ σῆσαι τρίποδα μέγαν ὅττι τάχιστα.
 435 Αἶ δὲ λοετροχόον τρίποδ’ ἔσασαν ἐν πυρὶ κηλέω·
 ’Εν δ’ ἄρ’ ὕδωρ ἔχεαν, ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον ἐλῆσαι.
 Γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφειπε, θέρμετο δ’ ὕδωρ·
 Τόφρα δ’ ἄρ’ Ἀρήτη ξείνῳ περικαλλέα χηλὸν
 ’Εξέφερεν θαλάμοιο, τίθει δ’ ἐνὶ κάλλιμα δῶρα,
 440 ’Εσθῆτα, χρυσὸν τε, τά οἱ Φαίηκες ἔδωκαν·
 ’Εν δ’ αὐτῇ φᾶρος θῆκεν, καλὸν τε’ χιτῶνα,
 Καί μιν φωνήσας’ ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Αὐτὸς νῦν ἴδε πῶμα, θοῶς δ’ ἐπὶ δεσμὸν ἵηλον,
 Μῆτις τοι καθ’ ὁδὸν δηλήσεται, ὅπποταν αὖτε
 445 Εὐδῆσθα γλυκὺν ὕπνον, ἰὼν ἐν νηϊ μελαίνῃ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ’ ἄκυσσε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 Αὐτίκ’ ἐπήρτυε πῶμα, θοῶς δ’ ἐπὶ δεσμὸν ἵηλε
 Ποικίλον, ὃν ποτέ μιν δέδαε φρεσὶ πότνια Κίρκη.
 Αὐτόδιον δ’ ἄρα μιν ταμίη λῆσασθαι ἄνωγεν,

Ut super ignem ponerent lebetem magnum quam celerrime.

- 435 Hæ autem lavacralem lebetem posuerunt super ignem ardentem:

Aquamque infuderunt, subtusque ligna accendebant allata.

Alvum quidem tripodis ignis ambibat, calefiebatque aqua:

Interea vero Arete hospiti perpulchram arcam

Efferebat e thalamo, imposuitque pulchra dona,

- 440 Vestes, aurumque, quæ ei Phæaces dederant:

In ea porro pallium imposuit, pulchramque tunicam,

Et ipsum allocuta verba alata dixit;

“ Ipse nunc vide de-operculo, statim vero vinculum inde,

“ Ne quis tibi in itinere damnum-afferat, cum forte

- 445 “ Dormieris dulcem somnum, profectus in nave nigra.”

Cæterum postquam hoc audiisset prudens nobilis Ulysses,

Statim aptavit operculum, celeriterque vinculum indidit

Varium, quod olim eum docuit in-animo veneranda Circe.

E-vestigio autem ipsum mulier-æconoma lavari jussit,

437 ἄμφειπεν] F. A. 3. 441 ἐῆκε] Edd. præter R. recte.

ubi idem versus occurrit; atque ita hic habet MS. a Tho. Bentleio collatus. Clark. Sic et edd. veteres pleræque. Vid. Var. Lect. in Ald. 1. operarum vitio ἔσασαν venit. Itaque sine dubitatione recipiendum erat ἴστασαν, quod sensus desiderat. Ern.

Ver. 436. ’Εν δ’ ἄρ’ ὕδωρ ἔχεαν,] Ita edi-

dit Barnesius ex Iliad. σ’. 347. Vulgg. ἔχεαν. Clark. Voluerunt dare χεῖναν, quod et in Iliade occurrit, et hic habet Eustathius, nec spernendum videtur. “Ε-χεαν, quod nulla ed. vetus habet, videtur ortum e correctione τῆ χεῖναν. Ern.

Ver. 438. Τόφρα δ’] Vide ad Il. μ’. 12. Barnesius minus recte, Τοφραδ’.

- 450 "Ες ῥ' ἀσάμινδον βάνθ'· ὁ δ' ἄρ' ἀσπασίως ἴδε θυμῷ
 Θερμὰ λοέτρ'· ἐπεὶ ἔτι κομιζόμενός γ' ἐδάμιζεν,
 'Επειδὴ λίπε δῶμα Καλυψῆς ἡυκόμοιο·
 Τόφρα δέ οἱ κομιδὴ γε, θεῶν ὥς, ἔμπεδος ἦεν.
 Τὸν δ' ἐπεὶ ἔνδμωαὶ λῆσαν, καὶ χρεῖσαν ἐλαίῳ,
 455 'Αμφὶ δέ μιν χλαῖναν καλὴν βάλλον ἠδὲ χιτῶνα,
 "Εκ ῥ' ἀσάμινδ' αὖς ἀνδρας μετὰ οἶνοποτῆρας
 "Ηῖε· Νausικαὰ δέ, θεῶν ἄπο κάλλος ἔχουσα,
 Στῇ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο·
 Θαύμαζεν δ' Ὀδυσῆα ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀρῶσα,
 460 Καί μιν φωνήσας' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Χαῖρε, ξεῖν', ἵνα καί ποτ' ἐὼν ἐν πατρίδι γαίῃ
 Μνήσῃ ἐμεῖ', ὅτι μοι πρώτη ζῳάγρ' ὀφέλλεις.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

- 450 In balneum ingressum; ille vero libenter vidit animo
 Calida lavacra; quoniam neutiquam curatus scilicet frequenter-fuerat,
 Ex-quo reliquerat domum Calypsus comas-pulchræ:
 Tunc autem ei curatio, tanquam deo, perpetua erat.
 Hunc vero postquam ancillæ lavassent et unxissent oleo,
 455 Circaque ipsum lænam pulchram jecissent atque tunicam,
 E balneo utique egressus viros ad vini-potatores
 Ibat: Nausicaa vero, a diis pulchritudinem habens,
 Stetit juxta postes tecti pulchre fabricati:
 Admirabatur autem Ulyssem oculis aspiciens,
 460 Et ipsum allocuta verba alata dicebat;
 " Salve, hospes, ut etiam olim, cum-fueris in patria terra,
 " Memineris mei, quod mihi primæ vitæ-conservatæ-pretium debes."
 Hanc autem respondens allocutus est solers Ulysses;

450 Εἰς ῥ'] Edd. præter R. 455·χλαῖνην] R. 462 ἐμεῖο] Edd. præter R.
 Μνήσκῃ] R.

Ver. 445. ἐπὶ δεσμὸν ἦλθον,] Παλαιὸν δέ, φασιν, ἔθος ἦν, κατασφαλίζεσθαι δεσμοῖς. 'Η κλεῖς γὰρ νεωτέρων. Eustath.

Ver. 444. ὀσπτόταν] Al. ὀσπτότ' ἄν.

Ver. 448. ὅν ποτὶ μιν δίδαξεν] 'Εδίδαξεν, διὰ τὸ τῶς ἐπαίρουσ' αὐτῶ [infra κ'. 47.] λῦσαι τὸν τῷ ἀσκή δεσμὸν. Schol. Quod longe videtur petitum. Cæterum δίδας hoc in loco non est a Perfecto δίδαα, quo modo non constaret Temporum ratio; sed, aut ex Imperfecto verbi ficti δίδαα, aut ex Aoristo secundo δίδαον, per reduplicationem, ut in voce τεταγών, Iliad. α'. 591. δ'. 23. Recteque proinde exponit Scholiastes 'Εδι-

δάζεν. Vide ad Il. α'. 57. et γ'. 346. Clark. Similiter interpretatur Hesychius. Sed multo clarius idem docet, esse aoristum sec. nam habet etiam δίδαον, ἐδίδαξαν. Ern.

Ibid. δίδαε φρεσὶ πρότνια Κίρκη.] Barne-sius, vulgatas versiones secutus, reddit, " Docuerat ingenio veneranda Circe." Verum cum " φρεσὶ πρότνια" sit phrasis prorsus inusitata, vocem φρεσὶ ad præcedentem δίδαε potius referendam crediderim, ut sit sententia; " Quo ei animum instruxerat " veneranda Circe."

Ver. 449. Αὐτόδιον δ' ἄρα μιν ταμίην] Πάντα δ' ἂν ἀκριβῆς "Ὀμηρος, καὶ τὸ μικρὸν τῶτα

Ναυσικάα, δύγατερ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,

- 465 Οὐτῶ νῦν Ζεὺς θεΐη ἐρίγδεπος πόσις Ἥρης,
Οἴκαδ’ ἐλθέμεναι, καὶ νόσιμον ἤμαρ ἰδέσθαι·
Τῷ κέν τοι καῖκεῖδι, θεῷ ὥς, εὐχετοάμην
Αἰεὶ ἤματα πάντα· σὺ γάρ μ’ ἐβίωσας, κέρε.

Ἥ ῥα, καὶ ἐς θρόνον ἵξε παρ’ Ἀλκίνοον βασιλῆα.

- 470 Οἱ δ’ ἤδη μοίρας τ’ ἔνεμον, κερόωντό τε οἶνον.
Κήρυξ δ’ ἐγγύθεν ἦλθεν, ἄγων ἐρίηρον αἰοδὸν,
Δημόδοκον, λαοῖσι τετιμένον· εἶσε δ’ ἄρ’ αὐτὸν
Μέσσω δαιτυμόνων, πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας.
Δὴ τότε κήρυκα προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεὺς,

- 475 Νώτε ἀποπροταμών· ἐπὶ δὲ πλεῖον ἐλέλειπτο
Ἀργιόδοντος ὕος, θαλερὴ δ’ ἦν ἀμφὶς ἀλοιφή·
Κήρυξ, τῇ δὴ τέτο πόρε κρέας, ὄφρα φάγησι,

“ Nausicaa, filia magnanimi Alcinoi,

- 465 “ Sic nunc Jupiter det altitonans maritus Junonis,

“ Domumque ut veniam, et reditus diem videam :

“ Ita tibi etiam illic, deo veluti, vota-fecerim

“ Semper diebus omnibus : tu enim me servasti, puella.”

Dixit, et in thronum sedit juxta Alcinoum regem.

- 470 Hi vero jam portiones distribuebant, miscebantque vinum.

Præco autem prope venit, ducens amabilem cantorem,

Demodocum, populo honoratum ; collocavitque ipsum

In medio convivarum, ad columnam longam acclinatum.

Ac tunc præconem allocutus est solers Ulysses,

- 475 A tergo parte-abscissa ; multum vero supererat

Albis-dentibus suis, florida autem erat circum pinguedo ;

“ Præco, accipe jam, hanc præbe carnem, ut comedat,

464 ευγάτηρ] R. 475 ἀπὸ προτ.] Eæd.

ἢ παρίλπει, τὸ δεῖν θεραπεύσαντα τὸ σωμα-
τιον καὶ λυσάμενον ἵνα πρὸς τὸ δεῖπνον. Ἐπὶ
τ’ ἔν τῃ Ὀδυσσεύς εἶπε πρὸ τῆς παρὰ Φαίαι-
δοίνης, “ Αὐτόδιον δ’ ἄρα μιν ταμὴν λύσασθαι
“ ἄνωγεν.” — Ἀπρεπίες γὰρ ἦν, φησὶν Ἀρισ-
τοτέλης, ἥκειν εἰς τὸ συμπόσιον σὺν ἰδρῶτι
πολλῷ καὶ κοινορῶ. *Athenæus*, lib. IV.
cap. 27. Vide et supra ad n°. 174.

Ibid. Αὐτόδιον] *Schol.* Παραχεῖμα, ἐξ αὐ-
τῆς ὁδῆς, ἢ ἀλλαχῇ πρὸ χωρισθέντα· ἢ αὐτο-
δίως, πρὶν ἀλλαχῇ πορευθῆναι, μετὰ τὸ δεῖναι
τὴν κιβωτὸν τῇ Ὀδυσσεύς. *Clark.* Plane
respondet latino *e vestigio*. Prosaici dicunt
αὐτόθεν. *Ern.*

VOL. III.

Ver. 452 Ἐπειδὴ λίπε δῶμα] Vide ad II.
ψ. 2.

Ver. 456. ρ'] *Ut fieri solet.*

Ver. 462. Μνήση] *Al.* Μνήσκη.

Ibid. ἐμῖ'] *Al.* ἐμῖ.

Ibid. ζῶάγει'] Τὰ ὑπὲρ τῆς ζωῆς ὀφειλό-
μενα. *Schol.* Vide supra ad ver. 552.

Ver. 464. δύγατερ] *Al.* ευγάτηρ.

Ver. 471. 477. 482. Κήρυξ] Vide supra
ad ver. 47.

Ibid. ἦλθεν, ἄγων] *Al.* ἦλθε, φέρων.

Ver. 473. Μέσσω δαιτυμόνων] In con-
spectu convivarum : separatim enim sede-
bat, non ad mensam eandem inter convi-

- Δημοδόκῳ, καὶ μιν προσπτύξομαι, ἀχρύνμένος περ.
 Πᾶσι γὰρ ἀνδρώποισιν ἐπιχθονίοισιν αἰοῖδοι
 480 Τιμῆς ἔμμοροί εἰσι καὶ αἰδέες, ἔνεκ' ἄρα σφέας
 Οἶμας Μῆσ' ἐδίδαξε· φίλησε δὲ Φῦλον αἰοιδῶν.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· κήρυξ δὲ φέρων ἐν χερσὶν ἔθηκεν
 Ἡρώϊ Δημοδόκῳ· ὁ δ' ἐδέξατο, χαῖρε δὲ θυμῷ.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαδ' ἐτοῖμα προκειμένα χεῖρας ἱάλλον.
 485 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Δὴ τότε Δημοδόκον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

“Demodoco; et ipsum complectar, maestus licet.

“Omnibus enim hominibus terrestribus cantores

480 “Honoris compotes sunt et reverentiæ; eo quod ipsos

“Cantus Musa docuit: amavitque genus cantorum.”

Sic dixit; præco autem ferens in manibus posuit

Heroi Demodoco: is autem accepit, gaudebatque animo,

Illi vero ad cibos paratos appositos manus extenderunt.

485 Cæterum postquam potus et cibi desiderium exemissent,

Tum vero Demodocum allocutus est solers Ulysses;

478 προπτύξομαι] R. 485 Ἡρώ] R. sic λ'. 519. ἦρω' pro ἥρωα. 485 ἔντο]
 Edd. præter R.

vas. Hærent interdum homines in hoc modo loquendi. *Ergo.*

Ver. 475. ἀποπροταμών] *Al.* ἀπὸ προταμών.

Ver. 479. Πᾶσι γὰρ ἀνδρώποισιν — αἰοῖδοι Τιμῆς ἔμμοροί εἰσι etc.] “Α δὴ πάντας διαβαίνει καὶ εἰς Ὀμηρον ὡς εἶναι καὶ αὐτὸν Μῆσαις τε φίλον, καὶ μεσοδιδάκτον, καὶ αἰδοῖον, καὶ ἐπιτυχῇ τιμῆς, ὃ εἰσι τίμιον· τῷτο γὰρ ὁ τιμῆς ἔμμορος. *Eustath.* Vide supra ad ver. 74. et infra ad ver. 489.

Ver. 480. οὔνεκ' ἄρα σφέας Οἶμας μῆσ' ἐδίδαξε] “Ὡς περὶ δδοικῶς Ὀμηρος ὑπὲρ ἑαυτοῦ, μὴ τις αὐτὸν φῇ παρ' ἐτέρου τι μεμαθηκέναι, ἀλλὰ μὴ παρ' αὐτῶν τῶν Μῶων. *Aristides Orat. pro Rhetor. Tom. III.* Σώφρων δέ τι ἦν τὸ τῶν αἰοιδῶν γένος, καὶ φιλοσόφων διδάσιν ἐπέχον —. Κανὼς δὲ περ πάντας τὰς αἰοιδὰς αἰδοῖς τοῖς ἀνθρώποις εἶναι φησί· “τ' ἔνεκ' ἄρα σφέας Οἶμας Μῆσ' ἐδίδαξε, φίλῃ τε Φῦλον αἰοιδῶν.” *Athenæus, lib. I. cap. 12.*

Ver. 485. Ἡρώϊ] Nonnulli habent Ἡρώ. Vide supra ad ζ'. 503.

Ver. 487. ἔξοχα δὴ σε βροτῶν αἰνίζομαι πάντων] “Ἐγὼ γὰρ εἰς τὰς Ὀμήρου φωνὰς ἐμπεσόντων, ἃ ἔχω παρ' ἑμαυτοῦ τῶν ἄνδρα ἐπαι-

νεῖσαι, ἀλλὰ κἀνταῦθα δεήσομαι αὐτῶ ἐπιδο-
 ναί μοι τῶν ἐπῶν, ἵνα μὴ διαφείρω τὸν ἐπαι-
 νον ψιλῶ λόγῳ — “ἔξοχα δὴ σε βροτῶν.” ὧ
 Ὀμηρε, “αἰνίζομαι, πάντων” Ἡ σὲ γὰρ Μῆσα
 “δίδαξε.” etc. *Maximus Tyrius, Disser-
 lat. XVI. haud longe ab initio.*

Ver. 488. Ἡ σὲ γὰρ Μῆσ' ἐδίδαξε, Διὸς
 παῖς, ἢ σὲ γ' Ἀπόλλων]

Ἐκ γὰρ Μῶων καὶ ἐκ τῶν Ἀπολλωνος

Ἀνδρες αἰοῖδοι εἰσιν ἐπὶ χθόνα, καὶ κτεταγμένα.

Hesiod. Theogon. ver. 94.

Μῶσαι γὰρ μὲν ἐδίδαξαν ἀνθρώπων ὕμνον αἰεΐειν.
Id. Ἐργ. καὶ Ἡμῖε, II. 280.

Cæterum versum hunc male vertit Barnesius; “SIVE te Musa DOCUERIT; “SIVE Apollo.”

Ibid. Ἡ σὲ γ' Ἀπόλλων] De posterioris istius “σὲ” elegantia, vide supra ad β'. 326. et ad II. γ'. 409.

Ver. 489. 491. Λίην γὰρ κατὰ κόσμον Ἀχαιῶν οἶτον αἰεΐεις; — Ὡς σὲ περ ἡ αὐτὸς παρῶν,] Δῆλον δ' ὡς ἑαυτὸν ἐνοπτερίζει ὁ Ποιητὴς καὶ ἐν τούτοις, ὅς τις αἰοιδὸς εἶναι δοκεῖ· ὡς καὶ αὐτὸς ἐκ Μῶων καὶ Ἀπολλωνος ἄνδρα κτεῖνα οἷς ἔτι αὐτὸς παρῶν, ἔτι ἄλλοι ἀνδράπων παρατυχόντες ἤκουσαν εἰς τὸ πᾶν.

Δημόδοκ’, ἔξοχα δὴ σε βροτῶν αἰνίζομ’ ἀπάντων·

“ Ἡ σέ γε Μῆσ’ ἐδίδαξε, Διὸς παῖς, ἢ σέ γ’ Ἀπόλλων·

Δίην γὰρ κατὰ κόσμον Ἀχαιῶν οἶτον αἰεῖδεις,

490 “ Ὅσσοι ἔρξαν τ’, ἔπαθόν τε, καὶ ὅσσοι ἐμόγησαν Ἀχαιοί·

“ Ὡς τέ περ ἢ αὐτὸς παρῶν, ἢ ἄλλα ἀκέσας.

’Αλλ’ ἄγε δὴ μετὰβηθι, καὶ ἴππερ κόσμον ἄεισον

Δερατέες, τὸν Ἐπειὸς ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ,

“ Ὅν ποτ’ ἐς ἀκρόπολιν, δόλον, ἦγαγε δῖος Ὀδυσσεύς,

495 Ἀνδρῶν ἐμπλήσας, οἳ Ἴλιον ἐξαλάπαζαν.

“ Demodoce, longe sane te supra-mortales-laudo omnes:

“ Aut te Musa docuit, Jovis filia, aut te Apollo;

“ Valde enim accurate Achivorum fatum canis,

490 “ Quanta fecerint, passique sint, et quanta laborarint Achivi:

“ Tanquam alicubi aut ipse præsens fueris, aut ab alio audieris.

“ Verum age jam perge, et equi apparatus cantā

“ Lignei, quem Epeus fecit cum Minerva,

“ Quam quondam in arcem, dolum, duxit nobilis Ulysses,

495 “ Viris impletum, qui Ilium diripuerunt.

491 αὐτός περ ἰὼν] Edd. præter R. 492 Ἀλλά γε] Eæd. 495 οἳ] Eæd. non male.

ἀλλὰ μικροῖς τισιν ἰσοῖαις παρακαλῶν, ἢ καὶ τὸ πᾶν ἐκ Μῆσος μαθὼν, μίγαλα ἔγραψεν, διασκευάσας τὰ πολλὰ πλάσμασι πινακῶν. Eustath.

Ibid. Ἀχαιῶν οἶτον] Eustath. Οἶτον ἐ θάνατον, ἀλλὰ κακοπαθῆσαν λίγην διὰ ἔρμηνειαν ἐπάγει, ὅσοι ἔρξαν etc. Ern.

Ver. 492. Ἀλλ’ ἄγε δὴ μετὰβηθι,] Καὶ τὸν Ὀδυσσεῖα τῷ κιδαρῶδῳ προστάττοντα πεποίηκεν, “ Ἀλλ’ ἄγε δὴ μετὰβηθι, καὶ ἴππερ κόσμον ἄεισον,” καλῶς ὑφηγούμενος τὸ παρὰ τῶν σωφρόνων καὶ νῦν ἰσχυρῶν χρητῶν λαμβάνειν τὰς μυθικὰς καὶ ποιητικὰς τὰς ὑποθέσεις. Plutarch. de audiendis Poëtis.

Ibid. ἴππερ — Δερατέες, τὸν Ἐπειὸς ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ,] Euripides:

Φωκὲς Ἐπειὸς, μηχανᾶται Παλλὰδος, Ἐγκυμον’ ἵππον τεύχεων ξυναρμύσας, Πύργῳ σπεινέειν ἐντὸς ἐλθεῖναι βάρος. Ὄφιν πρὸς ἀνδρῶν ὕψιον κληθῆσεται Δέριος ἵππος κρυπτὸν ἀμύσσων δόρυ.

Troad. ver. 10.

Nec clam durateus Troia Pergama partu Inflammasset equus nocturno Graugenerum. Lucret. I. 477.

Instar montis equum, divina Palladis arte, Edificant, sectaque intexunt abiete costas.

Virg. Æn. II. 15.

Ἴππος δὲ ὁ καλεόμενος Δέριος ἀνάκειται [ἐν τῇ Ἀθηναίων ἀκροπόλει] χαλκῷ. Καὶ ὅτι μὲν τὸ ποίημα τὸ Ἐπειὸς μηχανήμα ἦν ἐς διάλυσιν σὲ τέχνης, οἶδεν ὅστις μὴ πᾶσαν ἐπιφέρει τοῖς Φρυγῶν εὐθείαν. Λέγεται δὲ ἔτι τε ἐκείνον τὸν ἵππον, ὡς τῶν Ἑλλήνων ἔνδον ἔχοι τὰς ἀρίστους· καὶ δὲ καὶ τὸ χαλκῷ τὸ σχῆμά ἐστι κατὰ ταυτά· καὶ Μενεσείδης καὶ Τεύκρος ὑπερκύπτουσιν ἐξ αὐτοῦ, προσέτι δὲ καὶ οἱ παῖδες οἱ Οἰσείως. Pausanias, Lib. I. cap. 25.

Ver. 493. τὸν Ἐπειὸς ἐποίησεν] Virgil.

—— et ipse doli fabricator Epeus.

Æn. II. 264.

Clark. Cæterum Eustath. habet ἐποίησε, quod verum est. Ern.

Ibid. σὺν Ἀθήνῃ,] Τετίσι σὺν φρονήσει. Eustath.

Ver. 494. Ὅν ποτ’ ἐς ἀκρόπολιν,] Virgil.

Cum fatalis equus saltu super ardua venit Pergama; et armatum peditem gravis attulit alvo. Æn. VI. 515.

Ver. 495. Ἀνδρῶν ἐμπλήσας,] Virgil.

Huc delecta virum sortiti corpora furtim Includent cæco lateri; penitusque cavernas Ingentes, uterumque armato milite complent. Æn. II. 15.

Αἶκεν δὴ μοι ταῦτα κατὰ μοῖραν καταλέξῃς,
 Αὐτίκ' ἐγὼ πᾶσιν μυθήσομαι ἀνδράποισιν,
 'Ως ἄρα τοι πρόφρων θεὸς ὥπασε θέσπιν ἁοιδῆν.

- "Ως φάθ'· ὁ δ' ὀρμηθεὶς θεῷ ἤρχετο, φαῖνε δ' ἁοι-
 500 "Ενθεν ἐλὼν, ὥς οἱ μὲν εὖσσέλμων ἐπὶ νηῶν [δὴν,
 Βάντες ἀπέπλειον, πῦρ ἐν κλισίῃσι βαλόντες,
 'Αργεῖοι· τοὶ δ' ἤδη ἀγακλυτὸν ἀμφ' Ὀδυσῆα
 Εἶατ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ, κεκαλυμμένοι ἵππων·
 Αὐτοὶ γάρ μιν Τρῶες ἐς ἀκρόπολιν ἐρύσαντο.
 505 "Ως ὁ μὲν εἰσήκει· τοὶ δ' ἄκριτα πόλλ' ἀγόρευον,
 "Ημενοι ἀμφ' αὐτόν· τρίχα δέ σφισιν ἦνδανε βελή,

" Si jam mihi hæc accurate enarraveris,

" Statim ego omnibus edicam hominibus,

" Quod sane tibi benignus deus præbuerit divinum cantum."

Sic dixit: ille vero concitus a deo incipiebat, exhibebatque cantilenam,

- 500 Inde aggressus, quo-pacto alii quidem bene-tabulatis navibus
 Consensus enavigarunt, igne in tentoria injecto,
 Argivi: alii vero jam inclytum circum Ulyssem
 Sedebant in Trojanorum cætu, tecti equos:

Ipsi enim eum Trojani in arcem protraxerant.

- 505 Sic ille quidem stabat; ii autem incerta multa prædicabant,
 Sedentes circa ipsum: trifariam autem ipsis placebat consilium,

498 ἄρα σοι] F. 499 'Ως ἔφαθ'] F. A. 1. 505 κεκαλυμμένοι] A. 1.

Ver. 497. Αὐτίκ' ἐγὼ πᾶσιν] Eustathius in commentario citat Αὐτίκα καὶ πᾶσι. Clark. Πᾶσι verum est: αὐτίκ' ἐγὼ melius puto. Αὐτίκα autem h. l. non statim esse videtur, sed tum vicissim, s. contra. Hoc sensu, vulgo parum noto, passim αὐτίκα est inprimis apud Aratum, ut ver. 861. σκέπτο δ' ἡ ἀνιόντος, ἢ αὐτίκα δυομένοιο. Conf. 1056. 57. χαίρει ὄρατος ἀροτρύς — ὁ δὲ ὁάριος αὐτίκα μάλλον. Sic etiam accipi potest in αὐτίκ' ἀμίσβετο, ut κ'. 487. 505.

Ver. 498. 499. πρόφρων θεὸς — ὀρμηθεὶς θεῷ Utrumque accipio de Musa Dea: non de Apolline. Mox φαῖνε δ' ἁοιδῆν, ut Phædrus: Dum vult vocem ostendere. De εὖσσέλμων supra dictum. Ern.

Ver. 505. Εἶατ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ, κεκαλυμμένοι ἵππων] Vide supra ad δ'. 272. Horat.

Ille non inclusus equo Minervæ
 Sacra mentito, male feriatos

Troas et lætam Priami choreis
 Falleret aulam.

Carm. Lib. IV. Ode vi. ver. 13.

Ver. 504. Αὐτοὶ γάρ μιν Τρῶες ἐς ἀκρόπολιν ἐρύσαντο.] Virgil.

Et monstrum infelix sacrata sistimus arce.

Æn. II. 245.

Ver. 505. τοὶ δ' ἄκριτα πόλλ' ἀγόρευον, — 'Ἡ δὲ διατμῆσαι etc.] Virgil.

Pars stupet innuptæ donum exitiale Minervæ,
 Et molem mirantur equi: primusque Thymates
 Ducit intra muros hortatur, et arce locari —
 At Capys, et quorum melior sententia menti,
 Aut pelago Danaum insidias suspectaque dona
 Præcipitare jubent, subjectisque urere flammis;
 Aut terebrare cavas uteri et tentare latebras.
 Scinditur incertum studia in contraria vulgus.

Æn. II. 31.

Ibid. ἄκριτα] Vide ad Il. ζ'. 434.

Ver. 506. ἀμφ' αὐτόν] Al. ἄγχ' αὐτῷ.

- ’Ηὲ διατμήξαι κοῖλον δόρυ νηλεῖ χαλκῷ,
 ’Η κατὰ πετρῶων βαλέειν ἐρύσαντας ἐπ’ ἄκρας,
 ’Η εἰάν μὲν ἄγαλμα θεῶν θελκτῆριον εἶναι,
 510 Τῇ περ δὴ καὶ ἔπειτα τελευτήσεσθαι ἔμελλεν·
 Αἶσα γὰρ ἦν ἀπολίσθαι, ἐπὴν πόλιν ἀμφικαλύψῃ
 Δεσράτεον μέγαν ἵππον, ὃν εἶατο πάντες ἄριστοι
 Ἀργείων, Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες.
 ’Ηεῖδεν δ’ ὥς ἄστυ διέπραθον υἱὲς Ἀχαιῶν,
 515 Ἴππὸθεν ἐκχύμενοι, κοῖλον λόχον ἐκπρολιπόντες.
 ’Αλλον δ’ ἄλλῃ ἄειδε πόλιν κεραϊζέμεν αἰπὴν·
 Αὐτὰρ Ὀδυσσῆα προτὶ δώματα Διηϊφόβοιο

Aut discindere cavum lignum sævo ferro,

Aut de rupe dejicere protractum in summitatem,

Aut sinere ingens simulacrum deorum placamen esse;

510 Qua utique *sententia* etiā postea, peragendum erat :

Fatale enim erat ut perirent, postquam urbs intra-se-conclusisset

Ligneum ingentem equum, ubi sedebant omnes optimates

Argivorum, Trojanis cædem et mortem ferentes.

Canebat porro, ut urbem depopulati sint filii Achivorum,

515 Ex equo effusi, cavis insidiis relictis.

Alium autem alias canebat urbem diripere excelsam ;

At Ulyssem ad ædes Deiphobi

508 ἄκρης] F. A. 1. L. 522 δάκρυα] Edd. præter R.

Ver. 507. διατμήξαι] *Al.* διαπλήξαι
 notante *Eustathio*.

Ibid. κοῖλον δόρυ] *Virgil.*

———— cavo se robore promunt.

Æn. II. 260.

Ver. 509. ’Η εἰάν μὲν ἄγαλμα θεῶν
 θελκτῆριον εἶναι,] *Virgil.*

Ducendum ad sedes simulacrum orandaque
 Divæ

Numina conclamant. ——— *Æn.* II. 232.

Cæterum *Eustathius* in commentario ci-
 tat, ’Η ἰὼν μὲν ἄγαλμα etc. Atque ita
 habet MS. a *Tho. Bentleio* collatus.

Ibid. θελκτῆριον] Ἰλαστήριον. *Schol.* Vi-
 de supra ad α’. 337.

Ver. 510. Τῇ περ δὴ] *Qua utique de-*
um sententia.

Ver. 511. Αἶσα γὰρ ἦν ἀπολίσθαι,] *Vir-*
gil.

———— jam Trojæ sic fata ferebant.

Æn. II. 34.

Ver. 512. Δεράτεον μέγαν ἵππον,] *Vide*
 supra ad ver. 492.

Ver. 513. Ἀργείων,] *Apud Eustathium*
 in commentario, Ἀργεῖοι.

Ver. 514. ’Ηεῖδεν δ’ ὥς ἄστυ διέπραθον]
 ’Ενέφηνε γὰρ ὁ Ποιητὴς ἔχειν ἐκ τέτων ὕλην
 πολλὴν ποιήσεως, δι’ ἧς καὶ ὅλον ἂν ἀπαρτι-
 σθεῖν βιβλίον ὅποια ἐπραγματεύσαντο οἱ τὴν
 Τρωϊκὴν ἄλῳσιν γράψαι πραγματεύσασθαι.
Eustath.

Ibid. διέπραθον] *Vide infra* ad ζ’. 467.

Ver. 515. Ἴππὸθεν ἐκχύμενοι, κοῖλον λό-
 χον ἐκπρολιπόντες.] *Virgil.*

———— illos patefactus ad auras

Reddit equus, lætique cavo se robore promunt.

Æn. II. 259.

Pulchrum et hoc; vim tamen vocis, “ἐκ-
 “χύμενοι,” minus videtur attigisse. “ἔχει
 δὲ καὶ σπευδῆς πολλῆς ἐνδείξει τὸ ἐκχύμενοι·
 ὥς εἰ καὶ διερχῶ ποδὶ [infra ι’. 45.] ἐκδραμῶν
 εἶπεν αὐτὸς. Καὶ ἔχει ἔμφανιν ἢ λείξας, καὶ δὲ

- Βήμεναι, ἥ' ἔτ' Ἀρηα, σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ.
 Κεῖδι δὴ αἰνότατον πόλεμον φάτο τολμήσαντα
 520 Νικῆσαι καὶ ἔπειτα, διὰ μεγάρυμον Ἀθήνην. [σεῦς
 Ταῦτ' ἄρ' αἰοῖδός ἄειδε περικλυτός· αὐτὰρ Ὀδυσ-
 Τήκετο· δάκρυ δ' ἔδευεν ὑπὸ βλεφάροισι παρειαί.
 Ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃσι φίλον πόσιν ἀμφιπесῆσα,
 "Ὅς τε εἷς πρὸς θεὸν πόλιος λαῶν τε πέσῃσιν,
 525 Ἀρεῖ καὶ τεκέεσσιν ἀμύνων νηλεὲς ἦμαρ·
 Ἡ μὲν τὸν θνήσκοντα καὶ ἀσπαίροντ' ἐσιδῶσα,
 Ἀμφ' αὐτῷ χυμένη λίγα κωκύει· οἱ δὲ τ' ὀπισθεν
 Κόπτοντες δέρεσσι μετάφρενον, ἥδ' ἐ καὶ ὦμους,
 Εἵρερον εἰσανάγχεσι, πόνον τ' ἐχέμεν καὶ οἷζύν·
 530 Τῆς δ' ἐλεεινοτάτῳ ἄχεϊ φθινύθεσι παρειαί·

Ivisse, tanquam Martem, cum deo-pari Menelao.

Illic jam gravissimum bellum dicebat ausum

- 520 Vicisse etiam deinde, per magnanimam Minervam.

Hæc utique cantor cantabat eximius : at Ulysses

Tabescebat ; lachryma autem rigabat sub palpebris genas.

Ut vero fœmina flet dilectum virum, ei-circumvoluta,

Qui suam ante urbem populumque ceciderit,

- 525 Urbi et liberis arcens sævum diem :

Hæc quidem illum morientem et palpitantem intuita,

Super illum fusa stridule ejulat ; illi vero pone

Cadentes hastis tergum, atque etiam humeros,

Servitutem inducunt, laboremque ut-sustineat et ærumnam :

- 530 Hujus autem miserabilissimo dolore tabescunt genæ :

523 κλαίῃσιν] F. A. 524 προπάροιθεν] R. vid. not.

καὶ τὸ εἰς ἴππον κατεβαίνομεν, ὡς ἐν τοῖς με-
 τὰ ταῦτα φανίσται. Eustath. Vide infra
 ad λ'. 522.

Ibid. [ἰππόθεν] Huc respicit locus Schol.
 Aristoph. ad Vesp. 1375. ubi ait in hujus-
 modi vocabulis loci accentum variare, in-
 terdum servari locum thematici, interdum
 non, ut ἰππος, ἰππόθεν, οἶκος, οἶκοθεν.
 Ern.

Ver. 517. Αὐτὰρ Ὀδυσσεῖα προτὶ δώματα
 Δηϊφόβοιο Βήμεναι,] Vide Virgil. Æn. VI.
 515. etc.

Ibid. προτὶ δώματα Δηϊφόβοιο] Ἐκ τέσσε-
 ροῖ μεταγενέστεροι τὴν Ἑλένην καὶ Δηϊφόβου
 γήμασθαι λέγουσιν. Schol. Vide supra ad
 δ'. 276. Cæterum Eustathius citat, ποτὶ

δώματα. Quod perinde est. Vide ad Il.
 α'. 51.

Ver. 520. Νικῆσαι καὶ ἔπειτα, διὰ μεγά-
 ρυμον Ἀθήνην] "Εοικε γὰρ φρονήσει κατορ-
 θῶσαι καὶ τὴν τοιαύτην σὺν Μενελάῳ μάχην
 ὁ Ὀδυσσεύς. Eustath.

Ver. 524. πρὸς θεὸν πόλιος] Al. προπάροι-
 θος πόλιος· atque ita in commentario citat
 Eustathius. Quæ si vera lectio, vox πό-
 λιος (uti et notavit Barnesius,) enuncian-
 da erit δισυλλάβως. Vide infra ad ver.
 560. et ad Il. β'. 811. Clark. Apud
 Eustath. et in textu ed. Rom. est vitiose
 προπαροῖθι. Etiam in vulgata lectione
 melius legeris πρὸς θε.

Ver. 529. Εἵρερον] Αἰχμαλωσίαν, δολείαν

“Ὡς Ὀδυσσεὺς ἔλεεινὸν ὑπ’ ὀφρύσι δάκρυον εἵβεν.
 “Ἐνθ’ ἄλλας μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων,
 Ἀλκίνοος δέ μιν οἶος ἐπεφράσατ’, ἥδ’ ἐνόησεν,
 “Ἥμενος ἄγχ’ αὐτῷ, βαρὺ δὲ σενάχοντος ἄκασεν.”

535 Αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα·

Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες, ἥδ’ ἐμέδοντες,
 Δημόδοκος δ’ ἥδη σχεδέτω φόρμιγγα λίγειαν,
 Οὐ γάρ πως πάντεσσι χαριζόμενος τάδ’ αἰεΐδει.
 Ἐξ ἧ δ’ ὁρσπόμεν τε, καὶ ὥρρε διὸς αἰοῖδός,

540 Ἐκ τῷδ’ ἔπω παύσατ’ οἷζυροῖο γόοιο

“Ὁ ξεῖνος· μάλα πέ μιν ἄχος φρένας ἀμφιβέβηκεν.
 Ἀλλ’ ἄγ’, ὁ μὲν σχεδέτω, ἵν’ ὁμῶς τερπώμεθα πάντες,
 Ξεινοδόκοι καὶ ξεῖνος· ἐπεὶ πολὺ κάλλιον ἔτω.

Sic Ulysses miserabilem sub palpebris lachrymam stillabat.
 Ibi alios quidem omnes latebat lachrymas fundens,
 Alcinous autem ipsum solus animadvertit, atque observavit,
 Sedens prope ipsum, graviter autem ingemiscentem audivit:

535 Statim vero Phæacibus remigii-studiosis dicebat;

“Audite, Phæacum ductores atque principes,

“Demodocus vero jam cohibebat citharam argutam;

“Nequaquam enim omnibus gratificans hæc cantat.

“Ex quo cœnavimusque, et cœpit divinus cantor,

540 “Ex hoc nunquam cessavit ab ærumnoso luctu

“Hospes; valde ipsum quodammodo dolor mentem circumdedit.

“Sed age, ille quidem cesset, ut simul oblectemur omnes,

“Hospitio-suscipientes, hospesque: quoniam multo satius ita.

538 Οὐ γὰρ πω] A. L.

τὴν περὶ τὰ ἔργα. Καὶ ἀναπέπλασαι κατ’
 ἀρχὴν παρὰ τὸ ἔργον μετὰ ἑλευθερίας εἶρεν
 καὶ λέγειν τὰς δύο. Schol.

Ver. 530. φθινύουσι] *Al.* φθίνουσι. Utrum-
 que salva prosodia. Vide ad *Il.* β’. 43.

Ver. 531. “Ὡς Ὀδυσσεὺς ἑλεεινὸν” Ἰστέον δὲ
 ὅτι δεινῶς τῷ Ποιητῇ πέπλασαι τὰ τε κατὰ
 τὸν δόρειον ἵππον, καὶ ἀκολούθως ὁ τῷ Ὀδυσ-
 σέως πολὺς κλαυθμός. “Ἴνα ἱρωτηθεὶς τί τὸ
 τῷ κλαίειν ἔτως αἴτιον, καὶ γνωσθεὶς, πολυ-
 πραγμονηθῇ, καὶ ἀναγκαιῶς ἐξείπῃ τὰ καθ’
 ἑαυτὸν, καὶ ἔτω σχῆ παραίδουσιν τὰ ἐφεξῆς
 ἵστορηθσόμενα. *Eustath.*

Ver. 532. ἐλάνθανε] Vide infra ad λ’.

101.

Ver. 535. ἐπεφράσατ’,] Vide ad *Il.* α’.

140.

Ver. 539. καὶ ὥρρε διὸς αἰοῖδός,] Τὸ δὲ,
 ὥρρεν αἰοῖδός, — δηλοῖ — τὸ, ὥρμήθη θείῳ ὁ
 πρὸ ὀλίγων ἐγράφη, [supra ver. 75.] ἔνθα
 ἐμπνέσθαι ὑπὸ Μήσης ὁ αἰοῖδός ἐλέγετο. *Eus-
 stath.* Atqui vox ὥρρε proprie significat,
 “se ipse incitavit;” hoc est, “extorsus est.”
 Similiter ver. 540. ἔπω παύσατ’. “nun-
 quam se ipse compescuit;” id est, “nun-
 quam desistit.” Vide supra ad ε’. 491. et
 infra ad ι’. 296.

Ibid. ὥρρε] *Al.* ὥρετο.

Ibid. διὸς αἰοῖδός,] Apud *Eustathium* in
 commentario, θείος αἰοῖδός.

Ver. 541. μάλα] *Al.* μέγα.

Ver. 545. οὐτω.] Apud *Eustathium*, ἔ-
 τως. *Al.* ἐσί.

- Εἴνεκα γὰρ ξείνοιο τάδ' αἰδοίοιο τέτυκται,
 545 Πομπῇ καὶ φίλα δῶρα, τὰ οἱ δίδομεν φιλέοντες.
 Ἀντὶ κασιγνήτης ξεινός θ' ἰκέτης τε τέτυκται
 Ἀνέρι, ὅς τ' ὀλίγον περ ἐπιφάυει πραπίδεσσι.
 Τῷ νῦν μηδὲ σὺ κεῦθε νοήμασι κερδαλέοισιν,
 Ὅ, ττι κέ σ' εἴρωμαι· φάσθαι δέ σε κάλλιον ἔστιν.
 550 Εἴπ' ὄνομ', ὅ, ττι σε κεῖθι κάλεον μήτηρ τε, πατήρ τε,
 Ἄλλοι θ', οἱ κατὰ ἄψυ, καὶ οἱ περιναιετάσιν.
 Οὐ μὲν γὰρ τις πάμπαν ἀνώνυμος ἔσ' ἀνδρώπων,
 Οὐ κακός, εἰδὲ μὲν ἐσθλός, ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται,
 Ἄλλ' ἐπὶ πᾶσι τίθενται, ἐπεὶ κε τέκωσι τοκῆς.
 555 Εἰπὲ δέ μοι γαῖάν τε τεῆν, δῆμόν τε, πόλιν τε·
 Ὅφρα σε τῇ πέμπωσι τιτυσκόμεναι φρεσὶ νῆες.
 Οὐ γὰρ Φαίηκεςσι κυβερνητῆρες ἔασιν,

“ Propter enim hospitem hæc venerandum parata sunt,

545 “ Deductio et amica dona, quæ ei damus amanter-excipientes.

“ Instar fratris et hospes et supplex est

“ Viro, qui utique vel paululum attingat mente.

“ Ideo nunc neque tu cela ingenio versuto,

“ Quodcunque te percontatus fuero : dicere nempe te satius est.

550 “ Dic nomen, quo te illic vocabant materque, paterque,

“ Aliique, qui in urbe tua, et qui circum-habitant.

“ Etenim nemo omnino absque-nomine est hominum,

“ Neque malus, neque bonus, postquam primum natus sit;

“ Sed omnibus imponunt, simulatque genuerint parentes.

555 “ Dic etiam mihi terramque tuam, populumque, urbemque :

“ Ut te illuc mittant collimantes mente naves.

“ Non enim Phæacibus navium-gubernatores sunt,

Ver. 546. Ἀντὶ κασιγνήτης ξεινός] Æschylus:

Ξείνι ξείνοισιν ἔστιν εὐμενέστερον.

Choëph. ver. 700.

Ver. 547. Ἐπιφάυει πραπίδεσσι.] Ἀπτε-
σαι ταῖς φρεσίν' ὅ ἐστι φρόνιμός ἐστι. Schol.

Ver. 549. φάσθαι] Barnesius edidit φᾶσ-
θαι. Sed minus recte. Vide ad Il. ζ'.
471.

Ver. 550. κάλεον.] Enunciabatur .ac si
scriptum esset κάλει, vel κάλειν, ut recte
annotaverunt Henricus Stephanus et Bar-
nesius.

Ver. 552. Οὐ μὲν γὰρ τις πάμπαν ἀνώνυ-

μος] Ἰστέον δ' ὅτι τὸ “ ὅ πάμπαν ἀνώνυμος”
δύναται καὶ πρὸς ἀκρίβειαν διασταλτικὴν ἰσχυ-
ρυνίας εἰρησθαι. Ἄλλως μὲν γὰρ εἴη ἂν τις
ἀνώνυμος, ὡς ἀκλήης καὶ μὴ ὀνομαστός· ἀνώνυ-
μος δὲ ἢ ἀν εἴη, ὡς μὴ ἔχων τι κύριον ὄνο-
μα. Eustath. Atqui vox πάμπαν non ad
ἀνώνυμος, sed ad τις referenda est. Ut li-
quet ex sequente, Ἄλλ' ἐπὶ πᾶσι τίθενται
etc. ver. 554.

Ver. 554. ἐπὶ πᾶσι τίθενται, ἐπεὶ κε τί-
κωσι] Εἰ δ' ὁ μὲν νόμος, ὃν πάντες ἐπίστασθαι
ὁμοίως ἔμοι, τὰς γονίας ποιεῖ κυρίως ὁ μόνον
θίσθαι τὸ ὄνομα ἐξ ἀρχῆς, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἐξ-
αλείψαι, ἢ ἀν βάλωνται, καὶ ἀποκηρύξαι· ἐπί-
δειξα δ' etc. Demosthenes, Orat. I. advers.
Bæot. sub fine.

Οὐδέ τι πηδάλι’ ἐς, τὰ τ’ ἄλλαι νῆες ἔχουσιν·
 ’Αλλ’ αὐταὶ ἴσασι νοήματα καὶ φρένας ἀνδρῶν·
 560 Καὶ πάντων ἴσασι πόλιας καὶ πίνοντας ἀγρὸς
 ’Ανδρώπων καὶ λαῖτμα τάχισθ’ ἄλως ἐκπερόωσιν,
 ’Ηέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμέναι· ἐδὲ ποτέ σφιν
 Οὔτε τι πημαίνῃται ἐπὶ δέος, ἐδ’ ἀπολέσθαι.
 ’Αλλὰ τὰδ’ ὥς ποτε πατρὸς ἐγὼν εἰπόντος ἄκσσα
 565 Ναυσιθόε, ὃς ἔφασκε Ποσειδάων’ ἀγάσασθαι
 ’Ημῖν, ἔνεκα πομπῶν ἀπήμονες εἰμὲν ἀπάντων.
 Φῆ ποτε Φαιήκων ἀνδρῶν εὐεργεία νῆα
 ’Εκ πομπῆς ἀνίσταν ἐν ἡεροιδεῖ πόντῳ
 ’Ραισέμεναι, μέγα δ’ ἡμῖν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψειν.
 570 ’Ως ἀγόρευ’ ὁ γέρων· τὰ δέ κεν θεὸς ἢ τελέσειεν,
 ’Η κ’ ἀτέλες’ εἴη, ὥς οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ.

“ Neque omnino gubernacula sunt, quæ scilicet aliæ naves habent;

“ Sed ipsæ sciunt cogitata et mentes virorum:

560 “ Et omnium norunt urbes et pingues agros

“ Hominum; et undas celerrime maris tranant,

“ Caligine et nebula obtectæ, neque unquam ipsi

“ Neque damni quid subeundi est metus, neque pereundi.

“ Sed hæc ita quondam patrem ego locutum audivi

565 “ Nausithoum, qui dicebat Neptunum succensere

“ Nobis, quod deductores tuti simus omnium.

“ Dixit aliquando Phæacum virorum affabre-factam navem

“ Ex deductione reversam in obscuro ponto

“ Perditurum eum esse, ingentemque nobis montem urbi obducturum.

570 “ Sic prædicabat senex: ea vero deus vel perfecerit,

“ Vel imperfecta sint, ut ei placitum est in animo.

569 ἀμφικαλύψαι.] A. L.

Ibid. τοῦτες.] *Al.* γονῆς.

Ver. 555. δῆμόν τε, πόλιν τε.] Vide ad II. β'. 547.

Ver. 560. ἴσασι πόλιας.] Pronunciabatur πείλις. Uti notavit *Barnesius*. Atque ita scriptum occurrit, ver. 574.

Ver. 564. 571. 'Αλλὰ τὰδ' etc.] Σημειώσαι δὲ καὶ ὅτι ἐσταῦθα μὲν τὸ κατὰ τὸν χρησμὸν χωρίον, ὁβελίσκος ἔχει μετὰ ἀνδρῶν δι' ὧν δηλοῦται, ὡς ἐσταυθῶ μὲν ἢ καλῶς κῦται τὰ ἔσθλη, ἀλλὰ καὶ δι' ἄριστα ἔχει· [infra v. 172. etc.] Δοκεῖ γὰρ ἡ πιθάνως πλάσθῃ τὸ πεμφθῆναι ἢ καδὲ ξείνῳ ὑπὸ Φαιάκων ἔχθισον τῷ Ποσει-

δάων, ὃ τὸν φόβον ἐπίσειεν ὁ χρησμὸς τοῖς Φαί-
 αζιν' οἱ, μνημονεύοντες μὲν τῷ χρησμῷ, ἔκ ἀντι-
 θανῶς ἀποπέμψαι τὸν ξένον τοιμήσωσι· μὴ
 μνημονεύοντες δὲ, καὶ διὰ τῆτο πέμψαντες, μνησ-
 θεῖεν ἂν τῷ χρησμῷ, ὅτι κακῶς πάθωσιν· [in-
 fra v. 162.] *Eustath.*

Ibid. τὰδ'] *Al.* τῶδ'.

Ver. 568. ἐν ἡεροιδεῖ πόντῳ 'Ραισέμεναι,]
 Vide infra v. 162. 163.

Ver. 569. 'Ραισέμεναι,] *Al.* 'Ραίσασθαι.

Ibid. ἡμῖν ὄρος] Σημειώσαι ὅτι τὸ "ἡμῖν"
 ἐγκλιθὲν συνείλετο ἀσυνήθως τὴν λέγουσαν,
 καὶ διὰ τῆτο προπεριεσπάρθη. *Eustath.*

- 'Αλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,
 "Οππῃ ἀπεπλάγχθης τε, καὶ ἄς τινας ἴκεο χώρας
 'Ανθρώπων· αὐτὲς τε, πόλεις τ' εὖ ναιεταώσας·
 575 Ἦ μὲν ὅσοι χαλεποί τε, καὶ ἄγριοι, ἐδὲ δίκαιοι·
 Οἳ τε φιλόξενοι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεοδής.
 Εἰπὲ δ', ὅ, τι κλαίεις καὶ ὀδύρεαι ἔνδοθι θυμῷ,
 'Αργείων, Δαναῶν, ἡδ' Ἴλις οἶτον ἀκέων.
 Τὸν δὲ θεοὶ μὲν τεύξαν, ἐπεκλώσαντο δ' ὅλεθρον
 580 'Ανθρώποις, ἵνα ᾗσι καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδή.
 Ἦ τίς τοι καὶ πηὸς ἀπώλετο Ἴλιόθι πρῶ,

" Verum age mihi hoc dic, et vere enarra,

" Ubinam erraveris, et ad quasnam perveneris regiones

" Hominum; enarra ipsosque, urbesque bene-habitas:

575 " Et quotquot sævique et agrestes, neque iusti ;

" Quique hospitales, et iis mens sit deorum-reverens.

" Dic item, quidnam fleas et lugeas intra animum,

" Argivorum, Danaorum, atque Ilii fatum audiens.

" Hoc autem dii quidem fecerunt, destinaruntque interitum

580 " Hominibus, ut sit et posteris cantilena.

" An aliquis tibi cognatus periit ante Ilium,

572 ἀποπλάγχθης] R. 576 φιλόξενοι] F. A. 1. L. Ibid. σφι] F. A. L.
 recte; sic et Eustath. 580 ἀνθρώποισιν ἅπασιν] Edd. præter R. Ibid. ἐσ-
 σομένοισιν ἀοιδήν] Edd. vett.

Ver. 571. Ἦ κ' ἀτίλεις' εἴη,] Nῦν τὸ εἴη, inquit Scholiastes, ἀντὶ τῆς ἰάσεως [vel ἰάσειν.] Quod si verum sit, scribendum erit, no- tante Barnesio, εἴη. Atque hoc quidem aptius congruet et cum præcedente τε- λείσεις, et cum sequenti, ὥς οἱ φίλον, ἐπλετο.

Ibid. ὥς οἱ φίλον ἐπλετο θυμῷ.] Theogn. 142.

Θεοὶ δὲ κατὰ σφέτερον πάντα τελέσει νόον.

Ver. 573. "Οππῃ ἀπεπλάγχθης τε, καὶ ἄς τινας ἴκεο χώρας] Virgil.

Sed vos qui tandem? quibus aut venistis ab oris? Æn. I. 373.

Ver. 579. ἐπεκλώσαντο δ'] Al. ἐπεκλώ- σαντό τ'.

Ver. 580. 'Ανθρώποις, ἵνα ᾗσι καὶ ἐσσομέ- νοισιν ἀοιδή.] Al. 'Ανθρώποισιν ἅπασιν καὶ ἐσ- σομένοισιν ἀοιδήν.

Ibid. ἐσσομένοισιν ἀοιδή.] Ὁ δὲ οἶτος τῶν Δαναῶν καὶ τῶν Ἰλίων, ὅς ἐστι καὶ τοῖς ἐσ- σομένοις ἀοιδή, τὴν Ὀμηρικὴν Ἰλιάδα ἀνίπτεται. Eustath. Vide supra ad ver. 489.

Ver. 581. Ἦ τίς τοι καὶ πηὸς] Ὁ — " καὶ" σύνδεσμος, δευτερεύειν δηλοῖ τὸν πηὸν τῷ ἐξ αἵματος γένει. Eustath. Mihi vocula καὶ eam potius videtur hic habere vim, ut Alcinous Ulyssem percontari intelligatur, utrum Græcorum et Trojanorum fatum in universum solummodo lugeat; an ipse cognatum etiam, aut amicum aliquem, isto in bello perdidit?

Ibid. πηὸς — Ἐσθλὸς ἐὼν γαμβρὸς, ἢ πενθερὸς,] Πηὸς, συγγενὴς, κατ' ἐπιγαμίαν, ἢ πατρὶωθεν συγγενὴς. Schol. Atque hoc quidem sensu alibi usurpari videtur vox πηὸς. Alioqui multo melius et majori cum vi procedet sententia, si post ἐὼν distinguatur, et per πηὸς intelligatur proxima cognatione conjunctus; sive qui sit ex eorum numero quos appellat Poëta αἷμα καὶ γένος αὐτῶν, ver. 583. Ut percontetur Alcinous primum, an Ulysses cognatum aliquem proximum, (ut patrem, fratrem, etc.) deinde, an aliquem remotiorem, (ut generum, socerum, etc.) denique an ami-

Ἑσθλὸς ἐὼν γαμβρὸς, ἢ πενθερὸς, οἳ τε μάλισα
Κήδισοι τελέθῃσι, μεθ’ αἵμα τε καὶ γένος αὐτῶν;

Ἡ τίς πε καὶ ἑταῖρος ἀνὴρ κεχαρισμένα εἰδὼς

585 Ἑσθλός; ἐπεὶ ἔ μὲν τι κασιγνήτριον χερσίων
Γίνεται, ὅς κεν, ἑταῖρος ἐὼν, πεπνυμένα εἰδῇ.

“ Qui eximius erat gener, aut socer, qui utique maxime

“ Curæ sunt, post sanguinem et genus hominum ipsorum?

“ An aliquis fortasse socius vir grata doctus

585 “ Eximius? Quoniam nequaquam quidem fratre inferior

“ Est, qui, socius cum-sit, prudentia doctus-sit.”

583 τελέθῃσιν] Edd. vett. Ibid. ἀνδρῶν] R. 584 Ἡ πῦ τίς] Eæd.

cum amiserit? At secundum vulgatam interpretationem, de cognatis remotioribus et amicis solummodo sciscitatur, consanguineorum proximorum non meminit. Clark. Durior hæc ratio est: nec interpunctio post ἐὼν locum habet. Ern.

Ibid. ἀπώλετο] Eustath. in commentario legit, ἀπέφθιτο. Atque ita habet MS. a Tho. Bentleio collatus.

Ver. 583. αὐτῶν;] Al ἀνδρῶν.

Ver. 584. Ἡ τίς πε] Al. Ἡ πῦ τίς.

Ibid. κεχαρισμένα εἰδὼς] Al. πεπνυμένα εἰδὼς.

Ver. 585. οὐ μὲν τι κασιγνήτριοι χερσίων] Al. κασιγνήτοιό γε χερσίων.

Νόμιζ’ ἀδελφὸς τὸς ἀλλοθινὸς φίλος.

Incert. apud Grotium in Excerptis.

ΤΗΣ
ὍΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ΡΑΨΩΔΙΑ, ἢ ΓΡΑΜΜΑ Ι'.

ὑπόθεσις τῆς Ῥαψωδίας Ι'.

ἈΡΧΗ τῶν Ὀδυσσέως διηγημάτων, ἐν οἷς φησι πεπολεμηκέναι τοῖς Κίκοσι, καὶ πρὸς τὰς Λατοφάγας παραγενέσθαι, καὶ πρὸς τὸν Κύκλωπα Πολύφημον πορευθῆναι, καὶ τῆτον, φαγόντα ἐξ ἥδη ἑταίρους, ἐκτυφλῶσαι.

ΤΗΣ

ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ΡΑΨΩΔΙΑ, ἢ ΓΡΑΜΜΑ Ι'.

Ἐπιγραφαί.

Τὰ περὶ Κίονας, καὶ Λωτοφάγους, καὶ Κύκλωπας.

Ἄλλως.

Κυκλωπεία.

Ἄλλως.

Λωτοφάγων, Κικόνων, σὺν Κυκλώπεσιν, Ἰῶτα.

ΤΟ'Ν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
'Αλκίνοε κρεῖιον, πάντων ἀριδέεικετε λαῶν, [σεύς·
Ἦτοι μὲν τόδε καλὸν ἀκνέμεν ἐστὶν ἀοιδῶ
Τοιῶδ', οἷος ὅδ' ἐστὶ, θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδῆν·
5 Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι φημὶ τέλος χαριέστερον εἶναι,

HUNC autem respondens allocutus est prudens Ulysses;

Alcinoë rex, omnium clarissime populorum,

Sane hoc pulchrum est, audire cantorem

Talem, qualis hic est, diis assimilis voce:

5 Non enim ego ullum puto eventum gratiorem esse,

Ver. 5. Ἦτοι μὲν τόδε καλὸν ἀκνέμεν]
Ἔστι δὲ καὶ χαλκῇ εἰκὼν [τῷ Ἀναξηνόρως] ἐν
τῷ Διότρω [τῶν Μαγνήταν], ἐπιγραφὴν ἔχου-
σα·

Ἦτοι μὲν τόδε καλὸν ἀκνέμεν ἐστὶν ἀοιδῶ,
Τοιῶ γ', οἷος ὅδ' ἐστὶ, θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδῆν.
Strabo, Geograph. I. XIV. p. 959. al. 648.

Ver. 4. Τοιῶ γ',] Apud Strabonem, loco
jam citato, Τοιῶ γ'. Quæ et potior lectio.

Ibid. αὐδῆν.] Apud Strabonem, αὐδῆν.

Ver. 5. Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι φημὶ etc.] Καὶ
μὴν ἀπόχρη γει, εἴπερ ἐσται τὸ αὐτὸ τέλος εὐ-
δαιμονίας καὶ παρασιτικῆς. Φανεῖται δὲ ἔτι
ὁ γὰρ σοφὸς Ὀμηρὸς τὸν τῷ παρασίτῃ βίον

"Η ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχη κατὰ δῆμον ἅπαντα,
 Δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκυσζονται αἰοιδῆ,
 "Ημενοι ἐξείης· παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι
 Σίττε καὶ κρείων μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων

10 Οἶνοχόος φορέησι καὶ ἐγχείῃ δεπάεσσιν·

Τῷτο τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἶδεται εἶναι.
 Σοὶ δ' ἐμὰ κῆδεα θυμὸς ἐπετράπετο στονόοντα
 Εἴρεσθ', ὅφρ' ἐτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στοναχίζω.

Quam cum lætitia quidem detineat populum universum,
 Convivæque per domum audiant cantorem,
 Sedentes ordine; juxta autem plenæ-sint mensæ
 Pane et carnibus; vinum autem ex cratere hauriens

10 Pincerna afferat et infundat poculis:

Hoc quiddam mihi pulcherrimum in mente videtur esse.

Tibi vero meas ærumnas animus institit luctuosas

Sciscitari; ut adhuc magis lugens ingemiscam.

13 στίναχίζω] R.

Θαυμάζων, ὡς ἄρα μακάριος καὶ ζηλωτὸς εἶη
 μόνος; "Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι φημί etc." καὶ ὡς
 ἔχ' ἱκανῶς ταῦτα θαυμάζων, μᾶλλον τὴν αὐτῇ
 γνώμῃ ποιῇ φανερωτέρα, εἰ λέγων, [infra
 ver. 11.] "Τῷτο τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν
 "εἶδεται εἶναι" ἔχ' ἔτιρόν τι ἐξ ὧν φησιν, ἢ
 τὸ παρασιτεῖν, εὐδαιμον νομίζων. Καὶ μὴν
 ἀδὲ τῷ συχόντι ἀνδρὶ περιτίθεικε τέτρες τῆς
 λόγους, ἀλλὰ τῷ σοφωτάτῳ τῶν Ἑλλήνων.
 Lucian. De Parasito. Porro vituperat
 hunc locum Plato: Τί δέ; ποιεῖν ἄνδρα τὸν
 σοφώτατον λέγοντα, ὡς δοκεῖ αὐτῷ κάλλιστον
 εἶναι πάντων, ὅταν "παρὰ πλείαι ὄσι τρά-
 "πεζαι Σίττε καὶ κρείων etc;" δοκεῖ σοὶ ἐπι-
 τήδειον εἶναι πρὸς ἐγκράτειαν ἑαυτοῦ ἀκύνει
 νέω; — Οὐ μὰ τὸν Δία, ἔ μοι φαίνεται ἐπι-
 τήδεια. De Republ. lib. III. Alii Ulysssem
 hæc, ut Phæacibus grata, eorumque mo-
 ribus consentanea, dicere existimant. 'Ο
 γὰρ παρὰ τῷ 'Ομήρῳ 'Οδυσσεὺς ἡγεμὼν δοκεῖ
 γενεῖσθαι 'Επικύρου τῆς πολυδουλλήτης
 ἡδονῆς· ὅς περ φησὶν "Οὐ γὰρ ἔγωγ' ἄλκιός ἐστιν." 'Ο
 δὲ Μεγακλειδὴς φησὶ τὸν 'Οδυσσεῖα καθομι-
 λῶντα τῆς καιρῆς, ὅτι περ δοκεῖν ὁμοίους
 τοῖς Φαίαις εἶναι, τὸ ἀβροδύειτον αὐτῶν
 ἀσπαζέσθαι, προσουθόμενον τῷ 'Αλκίνοῳ [su-
 pra 9. 248.] "Αἰεὶ δ' ἡμῖν δαΐς τε φίλη etc."
 Μόνως γὰρ ἔτιως ᾤσθη, ὧν ἡλπισε μὴ διαμαρ-
 τῶν. Athenæus, lib. XII. cap. 1. Simili-
 ter accipit Hermogenes περὶ Ἰδίων, lib. II.
 cap. περὶ δεινότητος· itemque Eustathius,
 in commentario ad 9. 248. supra, et ad

hunc locum. Vide et Athenæum, lib. V.
 cap. 4.

Ibid. τέλος χαριέστερον εἶναι,] Καὶ σημαί-
 νει — τὸ τέλος, τὴν θυσίαν. Καὶ "Ὀμηρος,
 "Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι φημί τέλος etc." Τελεστάς
 τε καλῶμεν τὰς ἔτι μείζους καὶ μετὰ τινος
 μυστικῆς παραδόσεως ἱερτάς, τῶν εἰς αὐτάς
 δαπανημάτων ἕνεκα τελεῖν γὰρ, τὸ δαπανᾶν.
 Athenæus, lib. II. cap. 3. sub fine. "Mihī
 "vero" (inquit Casaubonus in annotationi-
 bus ad locum) "et absurdum videtur
 "et ridiculum quod scribitur hic ab auc-
 "tore; τέλος significare θυσίαν in eo
 "quem profert Homeri loco. — Est sane
 "familiaris Ionice scribentibus dictio τέ-
 "λος, quæ sæpe nihil sonat aliud quam
 "χεῖμα, res. Τέλος θανάτου, res mortis,
 "pro morte, sæpe apud Homerum et
 "Hippocratem; ut res voluptatum, Plauto,
 "pro voluptates. Hoc etiam modo ex-
 "ponas recte, ὅδιν τέλος χαριέστερον, res
 "nulla gravior." Scholiastes aliter inter-
 pretatur; Ταῦτα (inquit) ἀρμολόμενος τῷ
 καιρῷ λέγει· ἔ τῷ παντός δι' εἰς τέλος εἰρηκεν
 τὴν ἡδονήν, ἀλλὰ συμποσίᾳ τινός. Sed male.
 Clark. Exempla plura hujus græcismi
 attulit Perizon. ad Ælian. V. H. III. 42.
 ubi dixit τέλος est pæna. Ern.

Ver. 6. ἔχη] Ἀλ. ἔχει. Clark. "Ἐχου
 corripbat apud Lucianum c. 10. Guetius,
 qui et scribebat κάτω, ut esset pro κατέ-
 χει, quod recte non necessarium judicat

- Τί πρῶτον, τί δ’ ἔπειτα, τί δ’ ὑστάτιον καταλέξω ;
 15 Κῆδέ’ ἐπεὶ μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ ἔρρανίωνες.
 Νῦν δ’ ὄνομα πρῶτον μυθήσομαι, ὄφρα καὶ ὑμεῖς
 Εἴδετ’· ἐγὼ δ’ ἂν ἔπειτα, Φυγὼν ὑπὸ νηλεῆς ἡμᾶρ,
 Ὑμῖν ξείνος ἔω, καὶ ἀπόπροθι δώματα ναίων·
 Εἴμ’ Ὀδυσσεὺς Λαερτιάδης, ὃς πᾶσι δόλοισιν
 20 Ἀνθρώποισι μέλω, καὶ μευ κλέος ἔρρανον ἴκει·
 Ναιετάω δ’ Ἰθάκην εὐδείελον· ἐν δ’ ὄρος αὐτῇ

Quid primum, quid autem deinde, quid vero ultimum narrabo?

- 15 Ærumnas quandoquidem mihi multas dederunt Dii cœlestes.

Nunc vero nomen primum dicam ; ut et vos

Sciatis; ego vero deinde, postquam-effugero sævum fatum,

Vobis hospes sim, etiam longe domum habitans:

Sum Ulysses Laërtiades, qui omnibus dolis

- 20 Hominibus curæ-sum, et mea fama ad cœlum pervenit:

Habito autem Ithacam apricam: in ipsa vero mons est

14 τοι ἔπειτα] Edd. omnes. 15 Κῆδ’ ἐπεὶ] A. L.

Cl. Reizius, qui tamen formam loquendi Homericam non bene illustrat, nec exempla allata huic loco sunt similia. "Ἐχει est tenet, obtinet. Ern.

Ibid. κατὰ δῆμον ἅπαντα,] Eratosthenes apud Athenæum, lib. I. cap. 14. legendum vult, κακότητος ἀπύσης. Sed male; uti notant Barnesius, et Casaubonus in annotationibus ad hunc Athenæi locum. Clark. Add. Quirin. Primord. Corcyræ p. 107. Ern.

Ver. 7. Δαιτυμόνες δ’ ἀνὰ δώματ’ ἀκνάζωνται αἰοῖθ’,] Καὶ τὴν μαιικὴν οἱ πρότερον εἰς παιδείαν ἐταῖζαν, ἔχ’ ὡς ἀναγκαῖον· ἔδιν γὰρ ἔχει τοῦτον· ἔδ’ ὡς χρήσιμον, ὥσπερ τὰ γράμματα, πρὸς χρηματισμὸν, καὶ πρὸς οἰκονομίαν, καὶ πρὸς μάθησιν, καὶ πρὸς πολιτικὰς πράξεις πολλὰς· — ἔδ’ αὖ, καθάπερ ἡ γυμναστική, πρὸς ὑγίαιαν καὶ ἀλκὴν· ἄδότερον γὰρ τῶν ὁρώμεν γιγνόμενον ἐκ τῆς μαιικῆς. Λείπεται τοίνυν πρὸς τὴν ἐν τῇ σχολῇ διαγωγὴν· εἰς ὅπερ καὶ φαίνονται παράγοντες αὐτῇ.

Ἡν γὰρ οἶονται διαγωγὴν εἶναι τῶν ἐλευθέρων, ἐν ταύτῃ τάττωσι. Διόπερ — φησὶν Ὀδυσσεὺς ταύτην ἀρίστην εἶναι διαγωγὴν, ὅταν εὐφραίνομεν τῶν ἀνθρώπων, "Δαιτυμόνες δ’ ἀνὰ δώματ’ ἀκνάζωνται αἰοῖθ’, "Ἡμεῖοι ἐξείης." Aristot. de Republ. lib. VIII. cap. 5.

Ibid. ἀκνάζωνται] Al. ἀκνάζονται.

Ver. 8. παρὰ δὲ πλῆθει τράπεζαι,] Virgil.

—— dapes, et plenæ pocula mensæ.

Æn. XI. 38.

Ver. 9. δ’ ἐκ κρητῆρος] Apud Maximum Tyrium, Diss. 57. (notante Barnesio,) δὲ κρητῆρος.

Ver. 10. φορέησι] Apud eundem προχέησι. Ibid. δειπάσσειν] Eustath. δειπάσσει, quod verum est. Ern.

Ver. 12. Σοὶ δ’ ἐμὰ κῆδεα] Virgil.

Infandum, regina, jubes renovare dolorem — Sed si tantus amor casus cognoscere nostros, —

Incipiam. — Æn. II. 3. 10. 12.

Καὶ μὴν ὅγε Ὀδυσσεὺς τῷ Ἀλκινόῳ, "Σοὶ δ’ ἐμὰ κῆδεα θυμὸς ἐπετράπετο σπονδύοντα· Εἰρεσθαί, ὄφρ’ ἐτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω." Καὶ πρὸς τὸν χορὸν ὁ Οἰδίπυς, [Sophocl. Œdip. Colon. ver. 501.] "Δεινὸν μὲν τὸ πάλαι κείμενον ἦδη κακὸν, ὦ ξεῖν, ἐπεγείρειν." — Τῶν ἔν κακῶν φυλακτέον ἐστὶ τὰς ἐρωτήσεις. Ἀνῶνται γὰρ διηγέμενοι καταδίκας αὐτῶν, ἢ ταφὰς παίδων, ἢ τινὰς κατὰ γῆν ἔκ εὐτυχίης ἢ κατὰ θάλατταν ἐμπορίας. Plutarch. Symposiac. Lib. II. Probl. 1.

Ibid. ἐπετράπετο] Τυτίστιν ἐπέτρεψε. Eustath. Sed vide supra ad ε. 491. et infra ad ver. 296 hujus libri.

Ver. 13. στοναχίζω] MS. a Tho. Bentleio collatus, στεναχίζω. Atque ita legitur apud Eustathium in commentario, et apud

- Νήριτον, εἰνόςιφυλλον, ἀριπρεπές· ἀμφὶ δὲ νῆσοι
 Πολλαὶ ναιετάσσι μάλα σχεδὸν ἀλλήλησι,
 Δελίχιόν τε, Σάμη τε, καὶ ὑλήεσσα Ζάκυνθος·
 25 Αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ πανυπερτάτῃ εἰν ἀλὶ κεῖται
 Πρὸς ζόφον, (αἱ δὲ τ' ἀνευθε πρὸς ἧω τ' ἡελίον τε)
 Τρηχεῖ, ἀλλ' ἀγαθὴ κροτοφόρος· ἔτι ἔγωγε
 Ἦς γαίης δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι.
 Ἦ μὲν μ' αὐτόθ' ἔρυκε Καλυψὼ, δῖα θεάων,
 30 Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·
 Ὡς δ' αὐτῷ Κίρκη κατερέτυεν ἐν μεγάροισιν

Neritus nemorosus, conspicuus: circum autem insulæ

Multæ habitantur valde prope invicem,

Dulichiumque, Sameque, et nemorosa Zacynthus:

- 25 Ipsa autem humilis longe-suprema in mari jacet

Ad Occasum, (illæ vero seorsum ad auroram solemque;)

Aspera, sed bona juvenum-altrix: nihil ego

Propria terra possum dulcius aliud videre.

Sane quidem me illic detinebat Calypso, nobilissima dearum,

- 30 In specubus cavis, cupiens sibi maritum esse:

Similiter porro Circe detinebat domi suæ

26 ἄνευθεν] F. male. 29 Ἦ μὲν] A. 1. R. L.

Plutarchum, loco supra ad ver. 12. citato.

Ver. 14. Τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα.] Apud Eustathium, Τί πρῶτον τοι ἔπειτα. Al. τί ἔπειτα. Clark. Vid. Var. Lect.

Ver. 19. Εἴμ' Ὀδυσσεὺς Λαερτιάδης.] Virgil.

Sum pius Æneas. ——— Æn. I. 382.

Ibid. ὅς πᾶσι δόλοισιν Ἀνδράποισι μέλω,]

Vide supra ad γ'. 121. Clark. Horat.

————— puellis

Injiciat curam querendi singula etc.

Serm. I. VI. 31. — Ern.

Ver. 20. Ἰκεῖ.] Al. ἦκει.

Ver. 21. Ἰθάκην εὐδείλοισιν.] Πρὸς δύοσιν τῶν ἄλλων κειμένων. Schol. "Cæterum in "versu Homeri" (inquit Xylander in annotationibus ad Strabonem, Lib. X. pag. 696. al. 454.) "ἱππύλατος pro εὐδείλεος, "legitur; longe quidem rectius." Immo vero minus recte: ut liquet ex Odyss. δ'. 605. notante Barnesio.

Ibid. ἐν δ' ὅρος αὐτῇ Νήριτον,] Τὸ δὲ Νήριον — Κράτης τε, ἐν τῷ περὶ λιμένων, Νήιον γράφει καὶ Φιλόξενος δὲ ὁμοίως· ὅς καὶ τὴν

Ἰθάκην ὑπονήϊον ἐντεῦθεν εἰρησθαι φησίν. Eustath. Vide supra ad α'. 186. et γ'. 81. Al. Νήρικον.

Ver. 24. Δελίχιόν τε, Σάμη τε, καὶ ὑλήεσσα Ζάκυνθος.] Virgil.

————— nemorosa Zacynthos,

Dulichiumque, Sameque, et Neritos ardua saxis.

Æn. III. 270.

Ver. 25. Αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ πανυπερτάτῃ εἰν ἀλὶ κεῖται.] Χθαμαλὴ, ταπεινὴ, κοίλη τὴν θείσιν· πῶς ἔν πανυπερτάτῃ; ἢ τῇ δόξῃ, ἢ πρῶτῃ τῶν ἄλλων, ὡς πρὸς δύοσιν. Schol. Plures hujus rei explicationes afferunt Strabo, Geograph. lib. X. pag. 697. al. 454. et Eustathius ad locum; sed parum aptas. Vide ad Il. γ'. 201.

Ver. 27. Τρηχεῖ, ἀλλ' ἀγαθὴ κροτοφόρος.] "Tota denique nostra illa aspera et montuosa, et fidelis, et simplex, et faultrix "suorum regio." Cicero, Orat. pro Cn. Plancio. "Ithacam illam in asperrimis "saxis tanquam nidulum affixam." Id. de Orat. Lib. I.

Non est aptus equis Ithacæ locus, ut neque planis

- Αἰαίη, δολόεσσα, λιλαιομένη πόσιν εἶναι
 ’Αλλ’ ἐμὸν ἔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον.
 “Ὡς ἐδὲν γλύκιον ἥς πατρίδος ἐδὲ τοκῶν
 35 Γίνεται, εἴπερ καὶ τις ἀπόπροθι πίονα οἶκον
 Γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ ναίει ἀπάνευθε τοκῶν.
 Εἰ δ’ ἄγε τοι καὶ νόσον ἐμὸν πολυκηδὲ’ ἐνίσπω,
 “Ὀν μοι Ζεὺς ἐφέηκεν ἀπὸ Τροίῃθεν ἰόντι.
 ’Ιλιόθεν με φέρον ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασεν,
 40 ’Ισμάρω· ἔνθα δ’ ἐγὼ πόλιν ἔπραθον, ὤλεσα δ’ αὐτές.
 ’Εκ πόλιος δ’ ἀλόχες καὶ κτήματα πολλὰ λαβόντες

Ææa, dolosa, cupiens sibi maritum esse:

Sed meum nunquam animum in pectore flectebant.

Adeo nihil dulcius sua patria neque parentibus

35 Est, etiamsi et quis procul divitem domum

Terra in aliena habitat seorsum a parentibus.

Age vero tibi et redditum meum lachrymosum narrabo,

Quem mihi Jupiter immisit a Troja profecto.

Ab Ilio me ferens ventus Ciconibus appulit,

40 Ad Ismarum: ibi autem ego urbem depopulatus sum, occidique ipsos incolas

Ex urbe vero uxores et possessiones multas ubi-ceperamus,

30 ’Εν σπέσι] R. conf. ad ver. 114. de versu vid. not.

Porrectus spatii. —————

Epist. I. vii. 41.

“complexa est.” Id. De Officiis, lib. I. §. 17.

’Η πατρίς, ὡς τοιαυτὴ φίλτατον βροτοῖς.

Euripid. Phœniss. ver. 409.

Nescio qua natale solum dulcedine captos

Ducit. —————

Ovid. ex Ponto, lib. I. Epist. III. ver. 35:

Nos patriæ fines et dulcia linquimus arva.

Virgil. Eclog. I. 3.

Ibid. γλύκιον ἥς πατρίδος] Al. γλύκιον γ’ ἥς πατρίδος: εἰ, γλύκιον γῆς πατρίδος.

Ver. 36. ναίει] Apud Eustathium in commentario, ναίη. Clark. Quod facile prætulerim. Ern.

Ver. 37. Εἰ δ’ ἄγε] Vis particulæ, Εἰ, hoc in loco hujusmodi est: “Siquidem me “casus meos narrare velis, age etc.” Vide ad Il. ζ’. 376.

Ver. 40. ’Ισμάρω] ’Ισμαρος, πόλις τῆς Κικονίας, ἥτις νῦν Μαράων [Barnesius ex Eustathio edidit Μαράωνια] λέγεται. Schol.

Ibid. ἐγὼ πόλιν] Ita Barnesius. Vulgg. ἐγὼν πόλιν.

Ibid. πόλιν ἔπραθον,] ’Επεὶ οἱ Κίκονες τῷ

Vide supra ad γ’. 601.
 Ibid. Τηχεῖν] Vide ad Il. β’. 635.

Ver. 29. ’Η μὲν] Al. ’Η μὲν.

Ver. 30. ’Εν σπέσι] Deest hic versus in MSS. nonnullis a Tho. Bentleio collatis. Clark. Abest etiam ab ed. Flor. quod pro sua negligentia non notavit Barnesius, eamque ob causam etiam Clarkius ignoravit. Nec habuit in suis exemplis Eustathius: Καὶ εἰπὼν, ὡς ἔρκε μὲν αὐτὸν καὶ ἡ Καλυψὼ αὐτόθι, κατῆλθες δὲ καὶ Κίρκη αἰαίη, δολόεσσα, λιλαιομένη πόσιν εἶναι. Transductus huc est versus ex α’. 15. Ern.

Ver. 32. Αἰαίη] Τὸ δὲ, Αἰαίη, ἀντὶ τῷ Κολχικῇ, κατὰ ἐπωνυμίαν τοπωικῇ· Αἰα γὰρ πόλις Κολχίδος. Eustath.

Ver. 33. ἔπειθον.] Al. ἔπειθεν.

Ver. 34. “Ὡς ἐδὲν γλύκιον ἥς πατρίδος] “Patriam, qua nihil potest esse jucundius.” Cicero, Orat. post redditum in Senatu, sub initio. “Cari sunt parentes, cari liberi, propinqui, familiares; sed omnes omnium caritates patria una

- Δασσάμεθ', ὥς μή τις μοι ἀτεμβόμενος κίοι ἴσῃς.
 "Ενθ' ἦτοι μὲν ἐγὼ διερῶ ποδὶ φευγέμεν ἡμέας
 'Ηνώγεα· τοὶ δὲ μέγα νήπιοι ἐκ ἐπίδοντο.
 45 "Ενθα δὲ πολλὸν μὲν μέθυ πίνετο, πολλὰ δὲ μῆλα
 "Εσφαζον παρὰ θῖνα, καὶ εἰλίποδας ἔλικας βῆς.
 Τόφρα δ' ἄρ' οἰχόμενοι Κίκονες Κικόνεσσι γεγώνευν,
 Οἳ σφισι γείτονες ἦσαν ἅμα πλέονες καὶ ἀρείεις,
 "Ηπειρον ναίοντες, ἐπιστάμενοι μὲν ἀφ' ἵππων
 50 Ἀνδράσι μάρνασθαι, καὶ ὅθι χρῆ πεζὸν ἔοντα.
 Ἥλθον ἔπειθ', ὅσα φύλλα, καὶ ἄνδρα γίνεται ἄρη,
 Ἡέριοι· τότε δὴ ῥα κακὴ Διὸς αἴσα παρέσῃ
 Ἥμῃν αἰνομόροισιν, ἵν' ἄλγεα πολλὰ πάθωμεν.

Divisimus, ut nequis mihi privatus abiret æquali-portione.

Tum vero quidem ego celeri pede fugere nos

Hortabar; illi vero valde stulti non parebant.

- 45 Hic vero multum quidem vinum bibebatur, multas autem oves

Mactabant ad littus, et flexipedes camuros boves.

Interea vero abeuntes Cicones Ciconibus acclamabant,

Qui ipsis vicini erant simul plures et meliores,

Continentem habitantes, docti quidem ab equis

- 50 Cum-hominibus pugnare, et cum opus-esset peditem pugnare.

Venerunt deinde, quot folia et flores nascuntur vere,

Matutini: tunc sane malum Jovis fatum affuit

Nobis infelicibus; ut dolores multos pateremur.

48 Οἳ σφιν] Edd. vett. 49 ἀμφ' ἵππων] R. male.

Πριάμῳ συνεμάχυσαν. "Κικόνων ἡγήτορι
 "Μίντην" [Iliad. ε'. 75.] Schol.

Ibid. ἄλγεα δ' αὐτῆς.] Αὐτοὶ eleganter
 incolæ. Vide ad Iliad. α'. 4. Ern.

Ver. 42. Δασσάμεθ', ὥς μή τις μοι ἀτεμ-
 βόμενος κίοι ἴσῃς.]

Μοῖραν πᾶσι νέμειν ἴσῃς δ' ἐν πᾶσιν ἀρίστῃ.

Phocylides ποίημα νυθιτ. ver. 150.

Ibid. ἴσῃς.] Δῆλον δὲ ὅτι ἐν τῇ ἴσῃς, λεί-
 πει τὸ μοῖρας. Διὸ καὶ λαμβάνεται ἡ λέξις
 ἀντὶ ἰσομοιρείας. Eustath.

Ver. 45. διερῶ ποδὶ] Μεταφορικῶς τῇ νηί·
 οἱ δὲ διερῶ, τῷ ἔξει, καὶ ταχέϊ· οἱ δὲ, τῷ ζῶν-
 τι, ἐπεὶ ξηροὶ οἱ ἀποθανόντες· καὶ γὰρ ἐτίρωθι,
 [supra ζ'. 201.] διερὸς βροτὸς, φησὶν· οἱ δὲ, τῇ
 κώπῃ· οἱ δὲ, τῷ διερῶ ἐκ τῆς θαλάσσης, πρὶν
 ξηρανθῆναι τὴν ἐκ τῆς βάσεως ὑγρασίαν. Schol.
 Quæ omnes admodum inficetæ explicatio-
 nes. Longe verisimilior videtur interpre-

tatio quam ex Veteribus affert Eustathius,
 nempe ut per πόδα διερὸν intelligatur, τὸν
 σπυδαῖον καὶ μὴ ξηραίνόμενον τῆς ἐξ ἰδρώτων
 νοτίδος. "Ἵνα ᾗ διερῶ ποδὶ φεύγειν, τὸ παραχρῆ-
 μα σπυδαίως διὰ θαλάσσης φεύγειν. Quam
 interpretationem agnovisse videtur et Scho-
 liastes, quum addit, λέγει δὲ τὸν ἰδρώτα.

Qua via secta semel liquido pede detulit undas.

Lucret. Lib. VI. ver. 638.

Clark. Apud Lucretium, qui manifest
 hinc duxit liquidum pedem, undis tribuitu
 liquidus pes: quidni ergo hic de navi in-
 telligamus? Ern.

Ver. 48. Οἳ σφισι] Al. Οἳ σφιν.

Ver. 49. 50. ἐπιστάμενοι μὲν ἀφ' ἵππων·
 καὶ ὅθι, χρῆ πεζὸν ἔοντα.] Virgil.

— seu cum pedes iret in hostem,
 Seu spumantis equi foderet calcaribus armos.
 Æn. VI. 89

- Στησάμενοι δ’ ἐμάχοντο μάχην παρὰ νηυσὶ δοῖσι·
 55 Βάλλον δ’ ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείησιν.
 “Ὀφρα μὲν ἥως ἦν, καὶ ἀέζετο ἱερὸν ἡμαρ,
 Τόφρα δ’ ἀλεξάμενοι μένομεν πλέονάς περ ἑόντας·
 Ἥμος δ’ ἥελιος μετενίσσεται βελυτόνδε,
 Καὶ τότε δὴ Κίκονες κλῖναν δαμάσαντες Ἀχαιῆς.
 60 “Εξ δ’ ἀφ’ ἐκάστης νηὸς εὐκνήμιδες ἑταῖροι
 “Ὀλονθ’ οἱ δ’ ἄλλοι φύγομεν θάνατόν τε, μόρον τε.
 “Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν ἀκαχήμενοι ἦτορ,
 “Ἀσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους.
 Οὐδ’ ἄρα μοι προτέρω νῆες κίον ἀμφιέλισσαι,
 65 Πρίν τινα τῶν δειλῶν ἐτάρων τρεῖς ἕκασον αὔσαι,

Consistentes autem pugnabant pugna ad naves veloces;

55 Feriebantque se-invicem æreis hastis

Quamdiu quidem tempus-matutinum erat, et augebatur sacra dies,

Tamdiu utique nos-defendentes sustinebamus, plures licet essent:

Quando vero sol transibat vesperam-versus,

Tum vero Cicones pepulerunt domitos Achivos.

60 Sex autem a singulis navibus bene-ocreati socii

Perierunt: cæteri vero effugimus mortemque fatumque.

Illinc vero ulterius navigabamus dolentes corde,

Lubentes ex morte, caris amissis sociis.

Neque sane mihi ulterius naves procedebant remis-utrinque-agitatae,

65 Priusquam horum miserorum sociorum ter unumquemque vocassemus,

57 ἀλεξόμενοι] F. A. 1. R. L. quod prætulim. 59 δαμάσονται] A. 2. 5.

65 αὔσαι] F. R. recte.

Apud Homerum autem, “ἀφ’ ἱππῶν μάχασθαι” (uti ex innumeris *Iliados* locis quet,) non “ex ipsis equis,” sed “e curribus pugnare,” denotat.

Ver. 51. ὅσα φύλλα,] Virgil.

Quam multa in sylvis autumnii frigore primo

Lapsa cadunt folia.

Æn. VI. 309.

Ibid. ὥρη] *Al.* ἥρος. *Clark.* ἥρος est lossa, explicans ὥρη· ὥρα unamquamque anni partem significat; res debet ostendere, quæ intelligenda sit. Folia autem flores nascuntur verno tempore. *Ern.*

Ver. 54. Στησάμενοι δ’ ἐμάχοντο] Στησάμενοι est instructa acie. *Ern.*

Ver. 57. ἀλεξόμενοι] *Al.* ἀλεξόμενοι.

Ver. 58. Ἥμος δ’ ἥελιος μετενίσσεται βελυτόνδε,] Μετεπορεύετο μετὰ τὴν τῆς ἡμέρας

αὔξησιν ὁ ἥλιος κατὰ ὥραν βελυτῶ· ὅς ἢ μεσημβρία ἐστὶν, ἢ ὀλίγον τι μετὰ μεσημβρίαν· ὅτε βόες λύνονται τῇ κάμειν. *Eustath.* Virgil.

— aratra iugo referunt suspensa iuveni;

Et Sol crescentes decedens duplicat umbras.

Eclog. II. 65.

Ibid. μετενίσσεται] *Al.* μετενίσσεται. *Clark.* Sic *Eustath.* qui μετενίσσεται ut recentius repudiat, isque audiendus. Vide dicta ad ε’. 19. *Ern.*

Ver. 64. Οὐδ’ ἄρα] Non hic supervacaneum est istud ἄρα sed vim habet huiusmodi: “Neque, uti tam propere fugientibus fieri verisimillimum erat, —. Vel; “Neque impediii trepida nostra fuga quin, “priusquam ulterius progrederebantur, etc.”

Ver. 65. τρεῖς ἕκασον αὔσαι,] “Ἐξοὺς δὲ ἦν

- Οἱ θάνον ἐν πεδίῳ Κικόνων ὑπο δηϊωθέντες.
 Νηυσὶ δ' ἐπ' ᾧρσ' ἄνεμον βορέην νεφεληγερέτα Ζεὺς
 Λαίλαπι θεσπεσίῃ, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψε
 Γαῖαν ὅμῃ καὶ πόντον· ὁρώρει δ' ἐξ ἀνόθεν νύξ.
 70 Αἱ μὲν ἔπειτ' ἐφέροντ' ἐπικάρσiai, ἰσία δὲ σφιν
 Τριχθὰ τε καὶ τετραχθὰ διέσχισεν ἰς ἀνέμοιο.
 Καὶ τὰ μὲν ἐς νῆας κάδεμεν δείσαντες ὅλεθρον,
 Αὐτὰς δ' ἐσσυμένως προεξύσσαμεν ἥπειρόνδε.
 Ἐνθα δύο νύκτας, δύο τ' ἡμέατα συνεχῆς αἰεὶ
 75 Κείμεθ', ὅμῃ καμάτῳ τε, καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἡμέαζ' εὐπλόκαμος τέλεσ' ἤως,
 Ἴσῆς σῆσάμενοι, ἀνά θ' ἰσία λεύκ' ἐρύσαντες

Qui perierunt in campo a Ciconibus trucidati.

Navibus autem immisit ventum Boream nubium-coactor Jupiter

Cum procella ingenti, nubibusque cooperuit

Terram simul et pontum; ingruit vero e-cælo nox.

70 Hæ quidem deinde ferebantur obliquæ; vela autem ipsis

In tres quatuorque partes discidit vis venti.

Et hæc quidem in naves deposuimus, timeutes interitum:

Ipsas vero festinanter subduximus ad continentem.

Hic duas noctes et duos dies continenter semper

75 Jacebamus, simul laboreque et doloribus animum rodentes:

Sed quando jam tertium diem comas-pulchra complevisset aurora;

Malis erectis, velisque albis explicatis,

70 σφιν in fin.] F. A. L. recte.

τῶν τελευτησάντων ἐπ' ἀλλοδαπῆς, εἰ καὶ μὴ
 τὰ σώματα εἴη παρ' αὐτοῖς, τὰς γὰρ ψυχὰς
 διὰ τινων μυσηρίων ἀνακαλεῖσθαι, καὶ ὥσπερ
 συμπλεύσας εἰς τὴν πατρίδα διαπραιῶν. Schol.
 ad Pindar. Pythior. Od. IV. ver. 284.
 Ejusdemque ritus meminerunt Eustathius
 et Scholiastes ad hunc Homeri locum.
 Virgil.

animamque sepulchro

Condimus, et magna supremum voce ciemus.

Æn. III. 67.

Tunc egomet tumulum Rhæteo in littore inanem
 Constitui, et magna manes ter voce vocavi.

Æn. VI. 505.

Ver. 66. [δηϊωθέντες.] Pronunciabatur
 δηϊωθέντες. Uti recte notavit Barnesius.

Ver. 68. σὺν δὲ νεφέεσσι] Vide supra ad
 ε'. 293.

Ver. 70. Αἱ μὲν ἔπειτ' ἐφέροντ' ἐπικάρσiai,
 αἱ] Ἐπικάρσiai, πλάγiai. Schol. Virgil.

Obliquæque sinus in ventum.

Æn. V. 11.

Eustathius vero vocem ἐπικάρσiai aliter
 exponit: Ἐπικάρσiai δὲ, (inquit,) ἑπ' ἀλάγiai
 νῦν ὁμοίως τῷ ἐγκάρσiai, ἀλλ' ἐπὶ κεφαλῇ,
 διὰ τὴν ἐκ τῆ σφοδρῆς πνεύματος τῶν ἰσίων
 πολλὰν ἔντασιν.

Ver. 71. Τριχθὰ τε καὶ τετραχθὰ διέσχισεν]
 Vide ad Il. γ'. 365.

Ver. 72. κάδεμεν] Editiones vulgatæ ha-
 bent κάθμεν. Barnesius autem κάδεμεν
 edidit, ex Hymno Apollinis. quæ Homero
 ascribitur, ver. 487. 505. ubi etiam in vul-
 gatis Editionibus legitur, κάδετον, κάδεσαν.
 Atque hanc Barnesii lectionem, cum et

- "Ημεθα· τὰς δ' ἀνέμους τε, κυβερνήται τ' Ἴδυνον.
 Καί νύ κεν ἀσκηδῆς ἐκόμην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 80 Ἀλλά με κῦμα, ῥόος τε, περιγνάμπτοντα Μάλειαν,
 Καὶ βορέης ἀπέωσε, παρέπλαγξεν δὲ Κυθήρων.
 "Ενθεν δ' ἐννήμαρ φερόμην ὀλοοῖς ἀνέμοισι
 Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντ'· αὐτὰρ δεκάτῃ ἐπέβημεν
 Γαίης Λωτοφάγων, οἷτ' ἄνδρινον εἶδαρ ἔδραυν.
 85 "Ενθα δ' ἐπ' ἠπείρεσ βῆμεν, καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδαρ·
 Αἶψα δὲ δεῖπνον ἔλοντο δοῆς παρὰ νηυσὶν ἱταῖροι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιο τ' ἐπασσάμεθ', ἠδὲ ποτῆτος,
 Δὴ τότε ἔγων ἐτάρας προῖν πεύθεσθαι ἰόντας,
 ("Ανδρε δύω κρίνας, τρίτατον κήρυχ' ἄμ' ὀπάσσας,)

Sedebamus : illas vero ventusque gubernatoresque dirigebant.

Et jam incolumis pervenissem in patriam terram,

- 80 Sed me unda, æstusque, circumflectentem Maleam,

Et Boreas depulit, et aberrare-fecit Cytheris.

Hinc autem novem-diebus ferebar perniciosis ventis

Pontum per piscosum : at decimo conscendimus

Terram Lotophagorum, qui utique floridum cibum edunt,

- 85 Hic vero continentem ingressi-sumus et hausimus aquam;

Statim autem prandium ceperunt celeres apud naves socii.

At postquam cibum gustassemus, et potum,

Tum vero ego socios præmisi sciscitatum profectos,

(Viris duobus electis, tertio præcone simul addito,)

80 περιγνάμπτοντα] R. 89 ὀπάσας] Edd. præter A. 2. 3. male.

ex uno MS. a Tho. Bentleio collato firmatur, in Textum recepi. Clark. Infra 149. καθεύδομεν. Ern.

Ver. 73. προσέρισσamen] Al. προσέρισσamen. Clark. Προέρισσamen est lectio Aristarchi, auctore Eustathio. Ern.

Ver. 74. συνεχῆς αἰὶν] Καὶ ὅρα ἐν τούτοις τὸ συνεχὲς ἐκτείνον τὴν κατὰρχυσαν πρόθεσιν ἀσυνήθως. Διὸ καὶ ἐτόλμησάν τινες, ὥς περ ἐπὶ τῇ ἐνέπω, ἔτω καὶ ἐνταῦθα διπλῶσαι τὸ ἀμειτάβολον διὰ δακτυλον. Eustath. Vide ad Il. μ'. 26.

Ver. 80. Μάλειαν,] Ἀκρωτήριον τῆς Λακωνικῆς. Schol.

Ver. 81. Κυθήρων.] Κύθηρα νῆσος τῆς Λακωνικῆς. Schol.

Ver. 82. ἐννήμαρ φερόμην ὀλοοῖς ἀνέμοισι.] Vide Strabonem, Geograph. lib. I. pag. 45. al. 25.

Ver. 84. Γαίης Λωτοφάγων,] Ἀκτὴν δὲ πρὸς ἤσαν ἐς τὸν πόντον τέταν τῶν Γινδάνων νίμονται Λωτοφάγοι οἱ τὸν καρπὸν μῆνον τῇ Λωτῇ τρώγοντες ζῶσι. Herodotus, lib. IV. cap. 177. Τὴν δὲ Μήνιγγα νομίζουσι εἶναι τὴν τῶν Λωτοφάγων γῆν, τὴν ὕψ' Ὀμήρεα λεγομένην· καὶ δέικνυται τινα σύμβολα, καὶ βωμοὶς Ὀδυσσεύς, καὶ αὐτὸς ὁ καρπὸς· πολλὸν γὰρ ἴσθι τὸ δένδρον ἐν αὐτῇ τὸ καλῶμενον λωτὸν ἔχον ἥδιστον καρπὸν. Strabo, Geograph. lib. XVII. pag. 1191. al. 834. Vide et eundem lib. I. pag. 44. al. 25. et lib. III. pag. 237. al. 157. item infra ad ver. 94.

Ver. 85. ἀφυσσάμεθ' ὕδαρ.] Vide supra ad δ'. 359.

Ver. 88. προῖν] Al. προῖν. Clark. Misi exploratum. Vide ad Il. α'. 3. Ern.

Ver. 89. τρίτατον κήρυχ' ἄμ' ὀπάσσας,]

- 90 Οἵ τινες ἄνδρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες.
Οἱ δ' αἰψ' οἰχόμενοι μίγην ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν.
Οὐδ' ἄρα Λωτοφάγοι μῆδονθ' ἐτάροισιν ὄλεθρον
'Ημετέροισι, ἀλλὰ σφι δόσαν λωτοῖο πάσασθαι.
Τῶν δ' ὅστις λωτοῖο φάγοι μελιηδέα καρπὸν,
- 95 Οὐκ ἔτ' ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἦθελεν, ἐδὲ νέεσθαι·
'Αλλ' αὐτῷ βέλοντο μετ' ἀνδράσι Λωτοφάγοισι
Λωτὸν ἐρεπτόμενοι μενέμεν, νόσῃ τε λαδέσθαι.
Τῆς μὲν ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄγον κλαίοντας ἀνάγκη,
Νηυσὶ δ' ἐνὶ γλαφυρῇσιν ὑπὸ ζυγὰ δῆσα ἐρύσσας.
- 100 Αὐτὰρ τῆς ἄλλης κελόμην ἐρίηρας ἐταίρας
Σπερχομένους νηῶν ἐπιβαινέμεν ὠκείων,

90 Quinam viri essent in terra panem edentes.

Hi vero statim abeuntes congressi sunt viris Lotophagis.

Neque sane Lotophagi parabant sociis mortem

Nostris, sed ipsis præbuerunt lotum gustandam.

Horum autem quicumque loti comedisset dulcem fructum,

95 Non amplius renunciare rursum volebat, neque redire :

Sed illic volebant apud viros Lotophagos

Lotum edentes manere, reditusque oblivisci.

Hos quidem ego ad naves duxi flentes necessitate,

Navibusque in cavis sub transtra ligavi tractos.

100 At cæteros jussi dilectos socios

Festinantes naves conscendere celeres,

99 Νηυσὶ δ' ἐν γλ.] Edd. vett. Ibid. ἐρύσας] Eæd.

ἵνα μὴ εὐεπιχείρητοι ᾧσι διὰ τὸν κήρυκα.
Schol.

Ver. 90. εἶεν] *Al.* ἦεν.

Ibid. σῖτον ἔδοντες.] Vide supra ad 8'.
222.

Ver. 92. ἄρα] *Ut antea fecerunt Cicones.*

Ver. 94. ὅστις λωτοῖο φάγοι μελιηδέα καρπὸν, etc.] *Ovid.*

Sic nova Dulichio Lotos gustata palato,
Illo, quo nocuit, grata sapore fuit.

Trist. IV. i. 31.

Nec degustanti Lotos amara fuit.

Hos ego, qui patriæ faciant oblivias, succos

Parte meæ vitæ, si modo dentur, emam.

Pont. IV. x. 18.

Ἵνα δὲ τῷ λωτῷ καρπὸς ἐστὶ μίγξις, ὅσον τὸ
τῆς σχίνου γλυκύτητα δὲ, τῷ φοίνικος τῷ

καρπῷ προσείκελος. Ποιεῦνται δὲ ἐκ τῷ καρ-
πῷ τάτου οἱ Λωτοφάγοι καὶ οἶνον. *Herodot.*
Lib. IV. cap. 177. Vide *Athenæum*, lib.
XIV. cap. 18. et *Plin. Nat. Hist.* lib.
XIII. cap. 17. item supra ad ver. 84. Porro
Heraclydes Ponticus hæc allegorice in-
terpretatur: Καθ' ὅσον δὲ (inquit) τὴν Ὀδυσ-
σείας πλάνην, εἴ τις ἀκριβῶς ἐθέλει σκοπεῖν,
ἡλληγορημένην εὐρήσει. Πάσης γὰρ ἀρετῆς
κατὰπερ ὁργάνον τι, τὸν Ὀδυσσεῖα παραστησά-
μενος αὐτῷ [*Ὁμηροῦ*] διαπεφιλολογήκειν, (ἐ-
πειδὴ τὰς ἐκνεμομένας τὸν ἀνθρώπινον βίον ἡχ-
θρε κακίας,) ἡδονὴν μὲν τὸ Λωτοφάγου χυροῖον,
ξένης γεωργὸν ἀπολαύσις, ἣν Ὀδυσσεὺς ἐγ-
κρατῶς παρέπλευσε.

Ver. 96. βέλοντο] *Apud Eustathium* in
commentario, βέλοντο.

Ibid. μετ' ἀνδράσι] *Al.* παρ' ἀνδράσι.

Μή πώ τις λωτοῖο φαγὼν νόσοιο λάθῃται.
Οἱ δ’ αἰψ’ εἰςβαινον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον.
Ἐξῆς δ’ ἐζόμενοι πολλὴν ἄλλα τύπτον ἐρετμοῖς.

- 105 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ.
Κυκλώπων δ’ ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων, ἀδεμίσων,
Ἰκόμεθ’, οἳ ῥα θεοῖσι πεποιδότες ἀθανάτοισιν,
Οὔτε φυτεύουσιν χερσὶν φυτὸν, ἔτ’ ἀρώσιν.
Ἀλλὰ τάγ’ ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται,
110 Πυροῖ, καὶ κριθαῖ, ἡδ’ ἄμπελοι, αἵτε φέρεσιν
Οἶνον ἐρισάφυλον, καὶ σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει.
Τοῖσιν δ’ ἔτ’ ἀγοραὶ βεληφόροι, ἔτε θέμιστες.
Ἀλλ’ οἷγ’ ὑψηλῶν ὀρέων ναίεσι κάρηνα,

Ne fortassis quis loto pastus reditus oblivisceretur.
Hi autem statim ingrediebantur, et per transtra sedebant:
Ordine vero sedentes canum mare verberabant remis.

- 105 Illinc autem ulterius navigabamus dolentes corde.
Cyclopum autem ad terram superborum, exlegum,
Venimus, qui scilicet diis freti immortalibus,
Neque plantant manibus plantam, neque arant:
Sed hæc absque semente et aratione omnia proveniunt,
110 Triticum, et hordecum, atque vites, quæ utique ferunt
Vinum ex-magnis-uvis, et ipsis Jovis imber incrementum-dat.
Illis vero neque conciones consiliariæ, neque leges;
Sed ipsi celsorum montium inhabitant cacumina,

102 Μή πως] R. 110 οὐδ’ ἄμπελοι] A. 2. 5. male.

Ver. 98. 99. ἄγον — Νηυσὶ δ’ ἐν] *Al.* ἄ-
γων — Νηυσὶν ἐνί.

Ver. 99. ἐρύσας.] Ita recte *Barnesius*,
pro vulgato ἐρύσας. Vide ad *Il.* τ’. 781.

Ver. 106. Κυκλώπων δ’ ἐς γαῖαν ὑπερφιά-
λων, ἀδεμίσων, Ἰκόμεθ’. Δίκαιοι οὗτοι πλὴν
Πολυφῆμ’ ὅθιν τὸ μὲν ὑπερφιάλων νῦν, με-
γάλων τὸ δὲ ἀδεμίσων, μὴ ἔχόντων χερεῖαν
νόμων, διὰ τὸ θεμιστεύειν ἑκαστον [infra ver.
114. 115.] “Παῖδων ἡδ’ ἀλόχων.” *Schol.*
Vide autem ad ver. 107.

Ver. 107. Οἳ ῥα] Qui scilicet.

Ibid. πεποιδότες ἀθανάτοισιν,] Εἰ δὲ καὶ
πεποιδέναι μὲν θεοῖς ἐνταῦθα Κύκλωπες λέ-
γονται, ὁ δὲ Πολύφημος ἐν τοῖς ἐξῆς [infra
ver. 275.] ἐρεῖ ὡς ἐκ ἀλέγχῃσι Διὸς οἳ Κύ-
κλωπες, ὡς φέρτεροι ψευδῶς ἐκείνο φησὶν.
Eustath. Quod tamen hinc non sequitur.
Ναὶ θεοῖς δὲ πεποιδέναι (inquit ipse *Eu-*

statinius) Κύκλωπες ὁ μῦθος λέγει, δι’ ὧν
αὖξονται καρποί, Οἶον Διὶ, ἀέρι, Δήμητρι, γῇ·
Νύμφαις καρποτρόφοις. [ver. 154.] Ἀπόλ-
λωνι, ἡλίῳ, καὶ τοῖς τοιούτοις οἷς θαρρύντες
διὰ τὸ τῆς ἐκεί γῆς πῖον, ἐκ ἑκαμνον. Soli
nimium fertilitate freti, omni cura, omni
labore vacabant. Quod fieri potuit, etsi
nulla Deorum reverentia tenerentur.

Ver. 109. Ἀλλὰ τάγ’ ἄσπαρτα καὶ ἀνή-
ροτα πάντα φύονται,] Similiter *Hesiodus*,
de aureo Seculo;

— καρπὸν δ’ ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα

Αὐτομάτῃ πολλὸν τε καὶ ἀφθονον. —

”Εργ”. καὶ Ἡμέρ. I. ver. 117.

Et *Ovidius*:

Ipsa quoque immunis, rastroque intacta, nec ul-
lis

Saucia vomeribus, per se dabat omnia tellus.

Met. I. 101.

- Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι· θειμιτεύει δὲ ἕκαστος
 115 Παίδων ἢ δ' ἀλόχων· ἔδ' ἀλλήλων ἀλέγχεσι.
 Νῆσος ἔπειτα λάχεια παρὲκ λιμένος τετάνυσται
 Γαίης Κυκλώπων, ἔτε σχεδὸν, ἔτ' ἀποτηλῆ,
 Ὑλῆεσσ'· ἐν δ' αἶγες ἀπειρέσiai γεγάασιν
 "Αγριαί· ἔ μὲν γὰρ πάτος ἀνδρῶπων ἀπερύκει·
 120 Οὐδέ μιν εἰσοιχνεῦσι κυνηγέται, οἶτε καδ' ὕλην
 "Αλγεα πᾶσχεσιν, κορυφὰς ὀρέων ἐφέποντες.
 Οὐτ' ἄρα ποίμνησιν καταῖσχεται, ἔτ' ἀρότοισιν,
 Ἄλλ' ἢ γ' ἄσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἡματα πάντα,

In speluncis cavis: jus autem dat unusquisque

- 115 Liberis atque uxoribus; neque se invicem curant.

Insula deinde humilis præ portu obtenditur

Terræ Cyclopum, neque prope, neque remote,

Sylvosa: in ea vero capræ innumeræ nascuntur

Agrestes; neque enim frequentatio hominum prohibet:

- 120 Neque ipsam ingrediuntur venatores, qui per sylvam

Dolores patiuntur, juga montium lustrantes.

Neque sane gregibus occupatur, neque arationibus,

Sed ipsa absque-semente et inarata diebus omnibus

114 Ἐν σπέσι] Edd. præter R. 116 πᾶρεκ] F. divisim παρ' ἐκ A. L. 117
 ἀπὸ τηλῆ] A. L.

Et ibid. 111.

Mox etiam fruges tellus inarata ferebat;
 Nec renovatus ager gravidis caneat aristis.

Vide *Diodorum Siculum*, lib. V. sub initio; et *Strabonem*, *Geograph.* lib. XI. pag. 766. 767. al. 501. 502.

Ver. 111. ἐριστάφυλον,] Ἐκ τελείας καρπῶ
 τῆς σταφυλῆς γινόμενον. Schol.

Ibid. καὶ σφιν Διὸς ὄμβρος ἀΐξει.] "Ομβρος
 δὲ Διὸς, τουτίστιν ἄερος. *Eustath.* Vide
 supra ad ὕ. 477. et 581.

Ver. 112. 114. Τῶσιν δ' ἔτ' ἀγοραὶ —
 θειμιστεύει δὲ ἕκαστος Παίδων ἢ δ' ἀλόχων]
 Καὶ τὸ πρῶτον ἐβασιλεύοντο αἱ πόλεις, καὶ νῦν
 ἐπι τὰ ἔθνη· ἐκ βασιλευσμένων γὰρ συνῆλθον.
 Πᾶσα γὰρ οἰκία βασιλεύεται ὑπὸ τῶ περιβου-
 τάτῃ· ὥστε καὶ αἱ ἀποικίαι διὰ τὴν συγγέ-
 νειαν. Καὶ τῶτ' ἔστιν ὁ λέγει "Ομβρος, —
 "θιμιστεύει δὲ ἕκαστος Παίδων ἢ δ' ἀλό-
 χων." Σποράδες γὰρ καὶ οὕτω τὸ ἀρχαῖον
 ὄκων. *Aristot. de Republ.* lib. 1. cap. 2.
 Vide *Platonem de Legibus*, lib. III. haud

longe ab initio; et *Strabonem*, *Geograph.*
 lib. XIII. pag. 885. al. 592.

Ver. 114. θειμιστεύει δὲ ἕκαστος Παίδων
 ἢ δ' ἀλόχων] Ἐν μόνῃ δὲ τῇ Λακεδαιμονίῳ
 πόλει μετ' ὀλίγων ὁ νομοθέτης ἐπιμίλειαν δο-
 καὶ πιστοποιῆσαι προφῆς τε καὶ ἐπιτηδευμάτων·
 ἐν δὲ ταῖς πωλείσταις τῶν πόλεων ἐξημίληται
 περὶ τῶν τοιῶτων, καὶ ζῇ ἕκαστος ὡς βούλεται,
 Κυκλωπικῶς, θειμιστεύων παίδων ἢ δ' ἀλόχου.
Aristot. Ethic. Nicom. Lib. X. cap. 10.

Ver. 115. ἢ δ' ἀλόχων] *Al.* ἢ δ' ἀλόχων.

Ibid. οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγχεσι.] *Eurip.*

— ἀκέυθ' ὁδὸν ἐδὲς ἐδένος. *Cyclops.* 120.

Ver. 116. Νῆσος ἔπειτα λάχεια] Λάχεια,
 εὐγίος, ἢ εὐσκαφός, λαχαίνεσθαι καὶ σκάπ-
 τεσθαι δυναμένη. Schol. Λαχαίνειν τὸ σκάπ-
 τειν, — καὶ "λαχεῖα νῆσος," ἀπὸ τῆ σκάπ-
 τεσθαι εἰς βᾶθος, δύσεσθαι. Οἱ δὲ λέγουσιν αὐ-
 τὴν "ἐλάχεια ἐναι," ὃ ἔστι σμικράν· ἀλλ'
 ἐκ τῶ περιεχομένης ἐλέγχονται· Πάρος τε
 "λιμένος τετάνυσται." Πῶς γὰρ παρατί-
 ταται, μικρὰ ἔσα. *Etymolog. Magn.* in

- ’Ανδρῶν χηρεύει, βόσκει δέ τε μηκάδας αἴγας.
 125 Οὐ γὰρ Κυκλώπεσσι νέες πάρα μιλτοπάρηοι,
 Οὐδ’ ἄνδρες νηῶν ἐνὶ τέκτονες, οἳ κε κάμοιεν
 Νῆας ἑὺστέλμους, αἳ κεν τελείοιεν ἔκαστα,
 ’Ασε’ ἐπ’ ἀνθρώπων ἰκνεύμεναι· οἳά τε πολλὰ
 ’Ανδρες ἐπ’ ἀλλήλους νηυσὶν περὶ ὥσι θάλασσαν·
 130 Οἳ κέ σφιν καὶ νῆσον εὐκτιμένην ἐκάμοντο.
 Οὐ μὲν γάρ τι κακὴ γε, φέροι δέ κεν ὥρια πάντα·
 ’Εν μὲν γὰρ λειμῶνες ἀλὸς πολιοῖο παρ’ ὄχθας
 Ὑδρηλοὶ, μαλακοί· μάλα κ’ ἄφθιτοι ἄμπελοι εἶεν.

Viris caret; pascit vero balantes capras.

- 125 Non enim Cyclopibus naves adsunt proras-rubras-habentes,
 Neque viri insunt navium fabri, qui conficiant
 Naves bonis-transtis-instructas, quæ perficiant singula,
 Ad urbes hominum euntes; veluti crebro
 Viri ad se-invicem navibus trajiciunt mare;
 130 Qui ipsis et insulam bene-habitatam elaborarent.
 Neque enim omnino mala; ferret autem tempestitiva omnia:
 Insunt enim prata maris cani ad littus
 Irrigua, mollia; omnino perennes vites essent.

124 μυκάδας] A. 2. 3. L. 127 ἑὺστέλμους] Edd. vett. ut alibi, bene. 129 νηυσὶ] F. R. recte. at περὶ ὥσιν] A. L. male. 133 μάλα κ’] Edd. præter R. μάλ’ ἂν] R.

voce Λαχαίνειν. Quin et MSS. a Tho. Bentleio collati habent λάχεια. Et iterum occurrit eadem vox infra κ’. 509. “’Ενδ’ ἀπὴν τι λάχεια —.” Quamquam Scholiastes ibi legisse videtur “ἐλάχεια.” Porro nonnulli, notante Eustathio, Λάχεια, hoc in loco, insulæ nomen proprium existimarunt. Clark. Barnesius ἐλάχεια præfert, quod et Eustathii temporibus in Codd. quibusdam erat. Itaque et Hesychius utramque lectionem interpretatur: ubi de utroque verbo videndi interpretes. Terræ sane incultæ, silvosæ et capris agrestibus plenæ melius ἐλάχεια, quam λάχεια convenit. Argumentum Elym. M. nihili est. Verbum Homeri tantum significat, eam in longitudinem magis, quam latitudinem patuisse, et ita objectam fuisse portui. Sed difficile est certi quid definire. Ern.

Ver. 119. πάτος] πάτος δέ, φασιν, ἡ ἀναστροφὴ, ἥτοι ὁδός. — Ὀνοματοποιεῖται δὲ καὶ

αὐτὸ, καθὰ καὶ ὁ κτῦπος, καὶ ὁ δῦπος, καὶ τὰ τοιαῦτα. Eustath. Vide ad Il. 8. 435.

Ver. 121. πάσχεσιν, — ποίμνησιν] Eustathius: πάσχεσι — ποίμνησι recte. Ern.

Ver. 125. μιλτοπάρηοι] Μίλτω τὰς παρηὰς χειρὶσμέναι, τούτῃστι τὰς πρῶτας. Μίλτος δὲ, πηλὸς ῥεσιώδης. Schol.

Ver. 126. οἳ κε κάμοιεν] Barnesius edidit οἳ κεκάμοιεν. Minus recte.

Ver. 127. αἳ κεν τελείοιεν ἔκαστα,] Ut v. 126. κε sufficiebat, sic et hic κε poterat esse. Ern.

Ver. 128. οἳά τε πολλὰ ’Ανδρες ἐπ’ ἀλλήλους] Τὸ δὲ οἳά τε πολλὰ ἐλλειψίν ἔχει προθέσεως, ἵνα λέγῃ, δι’ οἷα πολλὰ αἴτια καὶ πρῶτα ἐπ’ ἀλλήλους περιῶσιν ἄνθρωποι. Eustath. Minus recte. Voces οἷα et πολλὰ non ad præcedentem ἔκαστα referuntur; sed, ut opinor, adverbiorum loco hic usurpantur, uti Odyss. γ’. 73. ι’. 254. λ’. 563. Iliad. β’. 798. ω’. 591.

- 135 Ἐν δ' ἄροσις λείη· μάλα κεν βαδὺ λήϊον αἶεν
 Εἰς ἄρας ἀμῶεν· ἐπεὶ μάλα πῖας ὑπ' ἔδας.
 Ἐν δὲ λιμὴν εὖορμος, ἵν' ἔχρῃ πείσματός ἐστιν,
 Οὐτ' εὐνάς βαλλέειν, ἔτε πρυμνήσι' ἀνάψαι,
 Ἀλλ' ἐπικέλσαντας μεῖναι χρόνον, εἰσόκε ναυτέων
 Θυμὸς ἐποτρύνῃ, καὶ ἐπιπνεύσωσιν ἀῆται.
 140 Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ,
 Κρήνῃ ὑπὸ σπείρας· περὶ δ' αἴγυρις πεφύασιν.
 Ἐνθα κατεπλέομεν, καὶ τις θεὸς ἡγεμόνευε
 Νύκτα δι' ὀρφναίην· ἔδδ' προὔφαινετ' ἰδέσθαι.
 Ἀῆς γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ' ἦν, ἔδδ' σελήνῃ
 145 Οὐρανόθεν προὔφαινε· κατείχετο γὰρ νεφέεσσιν.
 Ἐνθ' ἔτις τὴν νῆσον ἐξέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν·

In ea etiam aratio facilis; valde altam segetem semper
 135 Statis temporibus meterent: quia valde pingue subest solum.

In ea porro portus opportunus, ut non opus fune sit,
 Neque anchoras jacere, neque rudentes alligare,
 Sed qui-appulerint manere aliquandiu, donec nautarum
 Animus impulerit, et aspirant venti.

140 Cæterum in vertice portus fluit limpida aqua,
 Fons sub specu: circum autem populi nascuntur.
 Huc descendebamus, atque aliquis deus ducebat
 Noctem per obscuram: non enim apparebat, ut videretur;

Caligo enim circa naves densa erat, neque luna

145 E cælo lucebat; obtegebatur enim nubibus.

Hic nullus insulam vidit oculis;

135 ἐπ' ἔδας] R. male. ὑπ' εἴη] A. L.

Ver. 131. Οὐ μὴν γὰρ τι κακὴ] Vide ad
 Il. π'. 570. et infra ad ψ'. 266.

Ver. 133. μάλα κ' ἄφθιτοι] *Al.* μάλ' ἂν
 ἄφθιτοι. Quod idem.

Ver. 134. μάλα κεν] *Al.* τάχα κεν.

Ver. 135. ὑπ' ἔδας.] *Al.* ἐπ' ἔδας.

Ver. 136. ἵν' ἔχρῃ πείσματός ἐστιν, Οὐτ'
 εὐνάς βαλλέειν,] Virgil.

———— hic fessas non vincula naves

Ulla tenent, unco non alligat anchora morsu.

Æn. I. 172.

Ibid. πείσματός] Ἀπογίνε σχοινία, ᾧ πεί-
 σεται ἡ ναῦς. Schol.

Ver. 141. πεφύασιν.] Apud Eustathium
 in commentario, πεφύκασιν. Quod ferri

non potest. Antepenultimam enim pro-
 ducit.

Ver. 143. οὐδὲ προὔφαινετ' ἰδέσθαι Ἀῆς
 γὰρ παρὰ νηυσὶ] Virgil.

Nam neque erant astrorum ignes, nec lucidus
 æthra

Sidera polus; obscuro sed nubila cælo,
 Et Lunam in nimbo nox intempesta tenebat.

Æn. III. 585.

Ver. 144. Ἀῆς γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ' ἦν,]
 "Ὅτι δὲ ἡρ τὸ πρῶτως σκοτεινόν ἐστιν, ἔδδ' τὰς
 παιητὰς λήληθεν· ἀέρα γὰρ τὸ σκότος καλῶ-
 σιν. "Ἀῆς γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖς ἦν, ἔδδ'
 "σελήνῃ Οὐρανόθεν προὔφαινε." Plutarch.
 de primo Frigido. Ubi notandum pro

- Οὗτ’ ἔν κύματα μακρὰ κυλινδόμενα ποτὶ χέρσον
Εἰσίδομεν, πρὶν νῆας εὖσέλμους ἐπικέλσαι.
Κελσάσῃσι δὲ νηυσὶ, καθεύδομεν ἰσία πάντα·
150 Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
Ἔνθα δ’ ἀποβρίζαντες ἐμείναμεν ἡῶ δῖαν.
Ἥμος δ’ ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Νῆσον θαυμάζοντες ἐδινεόμεσθα κατ’ αὐτήν.
Ἦρσαν δὲ νύμφαι, κῆραι Διὸς Αἰγιοόχοιο,
155 Αἶγας ὄρεσκάων, ἵνα δειπνήσειαν ἑταῖροι.
Αὐτίκα καμπύλα τόξα καὶ αἰγανέας δολιχαύλεις
Εἰλόμεθ’ ἐκ νηῶν· διὰ δὲ τρίχα κοσμηθέντες
Βάλλομεν· αἶψα δ’ ἔδωκε θεὸς μενοεικέα δήρην.
Νῆες μὲν μοι ἔποντο δυώδεκα, ἑς δὲ ἐκάστην

Neque sane fluctus magnos volutos ad littus
Vidimus, antequam naves bonis-transtris-instructæ appulissent.
Appulsis autem navibus, collegimus vela omnia:

- 150 Egressi autem et ipsi sumus in littus maris;
Ibique somno-soluti expectavimus auroram divinam.
Quando autem mane-genita apparuit rosea-digitos aurora,
Insulam admirantes, obambulabamus per eam.
Excitarunt vero Nymphæ, filiæ Jovis Ægiœchi,
155 Capras montanas, ut prandium-sumerent socii.
Continuo incurvos arcus et hastas longis-cuspidibus
Cepimus ex navibus: in tres-partes autem dispositi
Jaculabamur; statim vero dedit deus copiosam venationem.
Naves quidem me sequebantur duodecim; in unamquamque autem

147 ποτὶ] F. 148 εὖσέλμους] A. L.

βαθεῖ ἦν, legisse hic *Plutarchum*, βαθὺς ἦν.

Ibid. παρὰ νηυσὶ] Ita edidit *Barnesius* ex emendatione *Henrici Stephani*. Atque ita legit *Plutarchus* loco jam supra citato. Vulgati habent, περὶ νηυσί. *Clark*. Confundi has præpositiones in hoc sensu docuimus et ad *Callim. H.* in *D. Ern.*

Ver. 145. κατείχετο γὰρ νεφέεσσιν.] *Eustathius* in commentario citat, κατείχετο δὲ νεφέεσσιν. Quod et ferri posset. Vide ad *Il. α'. 51.* *Clark*. Ego δὲ prætulim. Vid. Var. Lect. *Ern.*

Ver. 149. Κελσάσῃσι δὲ νηυσὶ, καθεύδομεν ἰσία] *Κελσάσῃσι* δὲ νηυσὶ, ὅ ἱστὶ, κατ' ἀν-

τίπτωσιν, προσοκειλασῶν δὲ τῶν νηῶν. *Eustath.* Attamen æque recte, ut opinor, dicitur *Κελσάσῃσι* δὲ νηυσὶ, ac (si tulisset versus) *Κελσασῶν δὲ νηῶν*.

Ver. 151. ἀποβρίζαντες] Ἐπὶ βορᾷ καὶ τρυφῇ ἀποκοιμηθέντες. *Schol.*

Ibid. ἐμείναμεν ἡῶ δῖαν.] Similiterque infra ver. 306. Vide ad *Il. 9'. 561.*

Ver. 154. Ἦρσαν δὲ νύμφαι, κῆραι Διὸς Αἰγιοόχοιο, Αἶγας ὄρεσκάων,] *Virgil.*

Tres littore cervos
Prospicit errantes: hos tota armenta sequuntur
A tergo, et longum per valles pascitur agmen.
Æn. I. 188.

Ver. 155. δειπνήσειαν] Vide supra ad δ'. 535.

- 160 Ἐννέα λάγχανον αἶγες· ἐμοὶ δὲ δέκ' ἔξελον οἴῳ.
 "Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ, ἐς ἥελιον καταδύντα,
 "Ἡμεῖς δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα, καὶ μέθυ ἡδύ.
 Οὐ γάρ πω νηῶν ἐξέφθιτο οἶνος ἐρυστρός,
 'Αλλ' ἐνέην· πολλὸν γὰρ ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἔκαστοι
 165 Ἐφύσαμεν, Κικόνων ἱερὸν πολίεδρον ἐλόντες.
 Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ἐλεύσομεν, ἐγγυὲς ἐόντων,
 Καπνὸν τ', αὐτῶν τε φθογγήν, οἶῳ τε, καὶ αἰγῶν.
 Ἦμος δ' ἥελιος κατέδυσεν, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
 Δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 170 Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
 Καὶ τότε ἐγὼν ἀγορὴν θέμενος, μετὰ πᾶσιν ἔειπον·
 "Ἄλλοι μὲν νῦν μίμνετ' ἐμοὶ ἐρήηρες ἑταῖροι·

- 160 Novem sortito-contigerunt caprae, mihi vero decem elegi soli.
 Sic tum toto die, ad solis occasum,
 Sedebamus epulantes carnes immensas, et vinum dulce.
 Nondum enim ex navibus absumptum erat vinum rubrum,
 Sed inerat; multum enim in amphoris singuli
 165 Hausimus, Ciconum sacro oppido capto.
 Cycloperum autem ad terram prospiciebamus, prope existentium,
 Fumumque, ipsorumque vocem, oviumque, et caprarum.
 Quando autem sol occidit, et tenebrae advenerunt,
 Sane tunc decubimus in littore maris.
 170 Quando autem mane-genita apparuit rosea digitos aurora,
 Tum vero ego concione habita omnes allocutus sum;
 " Alii quidem nunc manete mihi dilecti socii;

172 μίμνετε μοι] R.

Ver. 156. Ἀντίκα καμπύλα τόξα etc.] Virgil.

Constitit hic, arcumque manu celeresque sagittas
 Corripuit, fidus quæ tela gerebat Achates.
 Ductoresque ipsos primum capita alta ferentes
 Cornibus arboreis sternit; tum vulgus et omnem
 Miscet agens telis nemora inter frondea turbam.
 Æn. I. 191.

Ver. 159. ἐς δὲ ἐκάσσην Ἐννέα λάγχανον αἶγες] Al. ἐν δὲ ἐκάσσην. Virgil.

Nec prius abstinit, quam septem ingentia victor
 Corpora fundat humi, et numerum cum navibus
 æquet. Æn. I. 196.

Ver. 160. Ἐννέα λάγχανον αἶγες] Barnesius legendum censet, Ἐννέα λάγχανον

αἶγας· " Ut sit, ἐς ἐκάσσην οἱ ἑταῖροι ἐλάγχανον
 " nov ἑννέα αἶγας, οἱ καὶ ἐμοὶ μόνω δέκα ἔξ-
 " λον." Quod etsi ferri possit, mutato
 tamen nihil opus. Nam vox λαγχάνω,
 (quod Barnesium non omnino fugit,) alibi
 apud Poëtam Sorte aut contingere aut
 eligi significat:

ἀλλ' ἐμὲ μὲν κῆρ
 Ἀμφέχανε συγεῖν, ἥπερ λάχε γυνόνμενόν περ.
 Iliad. ψ. 78.

Οἱ δ' ἔλαχον τὰς ἄν κει καὶ ἤθελον αὐτὸς εἰσθαι.
 Infra ver. 334. hujus libri.

Quin et MSS. a Tho. Bentleio collati hic
 habent αἶγας. Clark. Sic et legit Eusta-
 thius: Ἐννέα ἐλάγχανον, ἥτοι ἐκληθεῖν
 αἶγας. Ern.

- Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηϊ τ’ ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἐτάροισιν
 ’Ελθὼν, τῶνδ’ ἀνδρῶν πειρήσομαι, οἳ τινὲς εἰσιν·
 175 ἼΗ ῥ’ οἴγ’ ὕβρισταί τε, καὶ ἄγριοι, ἐδὲ δίκαιοι,
 ἼΗ φιλόξενοι, καὶ σφιν νόος ἐςὶ θεοδής.
 “Ὡς εἰπὼν, ἀνὰ νηὸς ἔβην· ἐκέλευσα δ’ ἐταίρους,
 Αὐτὲς τ’ ἀμβαίνειν, ἀνὰ τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἳ δ’ αἶψ’ εἰσβαίνον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον·
 180 Ἐξῆς δ’ ἐζόμενοι πολὺν ἄλλα τύπτον ἐρετμοῖς.
 ’Αλλ’ ὅτε δὴ τὸν χῶρον ἀφικόμεθ’, ἐγγὺς ἴοντα,
 ’Ενθα δ’ ἐπ’ ἐσχατιῇ σπέος εἶδομεν, ἄγχι θαλάσσης,
 Ὑψηλὸν, δάφνησι κατηρεφές· ἐνθα δὲ πολλὰ
 Μῆλ’ οἴεσ τε, καὶ αἶγες ἰαύεσκον· περὶ δ’ αὐλὴ
 185 Ὑψηλὴ δέδμητο κατωρυχέεσσι λίθοισι,

“ At ego cum navi mea et meis sociis

“ Profectus, hos homines explorabo, quinam sint;

175 “ An illi contumeliosi et agrestes, neque justī,

“ An hospitales, et ipsis mens sit deorum-reverens.”

Sic fatus, navem conscendi; jussique socios

Ipsosque conscendere, et rudentes solvere.

Illi vero continuo conscendebant, et per transtra sedebant;

180 Ordine autem sedentes canum mare verberabant remis.

Sed cum jam in locum pervenissemus, prope existentem,

Hic deinde in extrema parte speluncam vidimus, prope mare,

Excelsam, lauris contextam: ibi vero multa

Pecora, ovesque, et capræ quiescebant: circum autem chors

185 Excelsa ædificata erat excisis lapidibus,

173 ἱτάροις] F. male. 181 ἴοντες] F. quod prætulerim, nisi alterum sic
 capias: cum ita remigassemus ad terram, et jam prope esset. 185
 κατωρυχ.] Edd. præter R. male. Ibid. λίθοισιν] Edd. vett. male.

Ver. 162. κρέα τ’ ἄσπετα,] Apud *Athe-
 naum*, lib. XII. cap. 1. κρέα τ’ ἄσπετα.

Ver. 165. 204. ἠφύσαμεν, — ἀφύσσα;]
 Vide supra ad §. 359.

Ver. 168. Ἦμος δ’ ἡέλιος κατέδυ, — Δὴ
 τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι] Virgil.

Sol ruit interea, et montes umbrantur opaci.

Sternimur optatæ gremio telluris ad undam,

Sortiti remos, passimque in littore sicco

Corpora curamus: fessos sopor irrigat artus.

Æn. III. 503.

Ver. 174. οἳ τινὲς εἰσιν· ἼΗ ῥ’ οἴγ’ ὕβρισταί
 ται]

Τίνες δ’ ἔχουσι γαῖαν, ἧ θεῶν γένος.

Euripid. Cyclops, ver. 117.

Vide et supra ad §. 119.

Ver. 176. σφιν νόος ἐςὶ θεοδής.] Sic edd.
 vett. at recentiores quædam, ut Amst.
 1650. bene σφι, et §. 121. ubi idem ver-
 sus edd. vett. omnes habent σφι νόος. *Ern.*

Ver. 177. ἀνὰ νηὸς ἔβην] Ὅτι τὸ ἀνὰ
 νηὸς βῆναι, πρόθεσιν ἔχει ἀντὶ προδίσεως, ὡς
 εἴπωρ, ἐπὶ νηὸς βῆναι. *Eustath.* Male:
 Quidni enim et scribere potuit *Homerus*
 ἐπὶ νηὸς ἔβην; Revera istud, ἀνὰ νηὸς ἔβην,
 est νηὸς ἀνίστην. Quod et virum eruditum
 non ex toto fugit.

- Μακρῆσιν τε πίτυσιν, ἰδὲ δρυσὶν ὑψικόμοισιν.
 "Ενθα δ' ἀνὴρ ἐνίαυε πελώριος, ὅς ῥά τε μῆλα
 Οἶος ποιμαίνεσκεν ἀπόπροθεν· ἐδὲ μετ' ἄλλας
 Πωλεῖτ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐὼν ἀδεμίσια ἤδη.
 190 Καὶ γὰρ θαῦμ' ἐτέτυκτο πελώριον· ἐδὲ ἑώκει
 'Ανδρὶ γε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ ρίῳ ὑλήεντι
 'Υψηλῶν ὀρέων, ὅτε φαίνεται οἶον ἀπ' ἄλλων.
 Δὴ τότε τῆς ἄλλας κελόμην ἐρίφρας ἐταίρας
 Αὐτῆ παρ νῆϊ τε μένειν, καὶ νῆα ἔρυσθαι·
 195 Αὐτὰρ ἐγὼ κρίνας ἐτάρων δυοκαίδεκ' ἀρίστας
 Βῆν' ἀτὰρ αἶγεον ἀσπὸν ἔχον μέλανος οἴνοιο,
 'Ηδέος, ὃν μοι ἔδωκε Μάρων, Εὐάνθεος υἱός,
 'Ιρεὺς Ἀπόλλωνος, ὅς 'Ισμαρον ἀμφιβεβήκει·

Procerisque pinis, et quercubus alte-comantibus.

Hic autem vir habitat ingens, qui scilicet pecora

Solus pascebat procul; neque cum aliis

Versabatur: sed seorsum existens nefaria sciebat.

- 190 Etenim monstrum erat horrendum, neque similis-videbatur

Homini pane-vescenti, sed cacumiini sylvos

Excelsorum montium, cum appareat solum ab aliis.

Atque tum cæteros jussi dilectos socios

Illic apud navemque manere, et navem custodire:

- 195 Ast ego, electis sociorum duodecim optimis,

Ivi; cæterum caprinum utrem habebam nigri vini

Dulcis, quod mihi dederat Maron, Euanthei filius,

Sacerdos Apollinis, qui Ismarum tuebatur;

186 Μακρῆσι] R. Eustath. 187 ἐνίαυν] Edd. præter R. male. 195 ἐγὼν]

F. A. 1. L. male. 196 αὐτὰρ] F. male. 197 Εὐανθέος] A. L.

Ver. 181. ἰόντα,] *Al.* ἰόντες.

Ver. 185. καταρρυχέσσι λίθοισι,] Τῶς ἐν
 σῇ γῇ ἐνωρυμένους, ὃ ἐστὶ τεθριμωμένους.
Schol.

Ver. 186. πίτυσιν,] *Al.* πίτυιν.

Ver. 189. ἤδη.] *Al.* ἤθει.

Ver. 191. ἀλλὰ ρίῳ ὑλήεντι 'Υψηλῶν
 ὀρέων, ὅτε φαίνεται οἶον ἀπ' ἄλλων.] *Virgil.*

Abietibus juvenes patriis et montibus æquos.

Æn. IX. 674.

"ὕληεντι." καὶ προσέτι ὑψηλῶ ὄρεσι καὶ ὑπερ-
 φαινομέναις τῶν ἄλλων ὀρέων. Ἀεὶ γὰρ καί
 τοι μεγάλα ὄντα τὸ πρότερον, ἥ ττονα φαίνε-
 ται, μείζονα αὐτοῖς τῶν μετὰ ταῦτα ἐπιφε-
 ρομένων. *Demetrius Phalereus*, περὶ Ἑρμη-
 νείας, §. 52.

Ver. 197. ὃν μοι ἔδωκε Μάρων, Εὐάνθεος
 υἱός,] *Euripid.*

Καὶ μὲν Μάρων μοι πᾶμ' ἔδωκε παῖς θεῶ.

Cyclops, 141.

Melior in hac similitudine *Homeri* quam
Virgilii Persona. Καὶ Ὅμηρος δὲ ἐπὶ τῷ
 Κύκλωπος αἰὶ ἐπαύξει τὴν ὑπερβολήν· "Οὐ
 γὰρ ἑώκει Ἀνδρὶ γε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ ρίῳ

Ver. 198. 'Ιρεὺς Ἀπόλλωνος,] Τὸ δὲ, 'Ιρεὺς,
 ψιλῆται κατὰ τινὰς Ἰωνικῶς, καθὰ καὶ τὸ
 ἱερῆς, ὃ ἱεραξ. *Eustath.* Sed hoc *levicu-*
lum.

- Οὐνεκά μιν σὺν παισὶ περισχόμεθ’ ἡδὲ γυναικί,
 200 Ἀζόμενοι· ὥκει γὰρ ἐν ἄλσει δεινδρήεντι
 Φοῖβος Ἀπόλλωνος· ὁ δέ μοι πόρρεν ἀγλαὰ δῶρα·
 Χρυσῆ μὲν μοι δῶκ’ εὐεργέος ἐπτατάλαντα·
 Δῶκε δέ μοι κρητῆρα πανάργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
 Οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι δυώδεκα πᾶσιν ἀφύσσας,
 205 Ἥδυν, ἀκηράσιον, θείον ποτόν· ἔδῃ τις αὐτὸν
 Ἡεῖδει δμῶν, ἔδ’ ἀμφιπόλων ἐνὶ οἴκῳ,
 Ἀλλ’ αὐτός τ’ ἄλοχός τε φίλη, ταμὴν τε μὴ οἴῃ.
 Τὸν δ’ ὅτε πίνοιεν μελιηδέα οἶνον ἐρυθρὸν,
 Ἐν δέπας ἐμπλήσας, ὕδατος ἀνὰ εἵκοσι μέτρα
 210 Χεῦ· ὁδμὴ δ’ ἡδεῖα ἀπὸ κρητῆρος ὁδάδει,
 Θεσπεσίῃ· τότ’ ἂν ἔτοι ἀποσχέσθαι φίλον ἦεν.

Quod ipsum cum liberis tutati simus atque uxore,

200 Reverentia-moti; habitabat enim in luco arborifero

Phœbi Apollinis: ille utique mihi dedit pulchra dona;

Auri quidem mihi dedit elaborati septem talenta;

Dedit autem mihi craterem totum-argenteum: cæterum deinde

Vinum in amphoris duodecim in ipsis haustum,

205 Suave, incorruptum, divinum potum: neque quisquam illud

Norat famulorum, neque ancillarum in domo,

Sed ipseque, uxorque cara, promaque una sola.

Hoc autem quoties biberent dulce vinum rubrum,

Unum poculum qui-impleverat, aquæ viginti mensuras

210 Infundebat; dulcis autem odor a cratere spirabat,

Divinus: tum nequaquam abstinere gratum fuisset.

198 [ἱερὸς] F. A. 2. 3. 199 παιδὶ] R. A. 1. 207 αὐτὸς, ἄλοχος τε] F. R.

A. 1. quod et ipsum rectum est. Sic et Eustath. 210 ἡδεῖς] Edd. vett.

Ver. 199. Οὐνεκά μιν σὺν παισὶ περισχόμεθ’] Τὸ δὲ “σὺν παισὶ περισχόμεθα” Ἀρίσταρχος “σὺν παιδὶ” γράφει ἐνικῶς. Περισχέσθαι δὲ, τὸ βοηθῆσαι καὶ περιποιήσασθαι. Eustath.

Ver. 203. 204. Δῶκε δέ μοι — Οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι] Virgil.

Vina bonus quæ deinde cadis onerarat Acestes Littore Trinacrio, dederatque abeuntibus heros. Æn. I. 199.

Ver. 204. ἀμφιφορεῦσι δυώδεκα πᾶσιν] Amphoris duodecim ipsis. Vide ad Il. σ’. 373. 470, et τ’. 247.

Ver. 205. ἀκηράσιον.] Καλὸν, καὶ ἀδιάφθαρτον· ἢ ἀκέραιον. Schol.

Ver. 206. Ἡεῖδει] Omnes libri nostri in ἡεῖδει consentiunt. Vide tamen ad Iliad. χ’. 280. Ern.

Ver. 208. 209. Τὸν δ’ ὅτε πίνοιεν —, ὕδατος ἀνὰ εἵκοσι μέτρα Χεῦ·] “Maroneum” [vinum] vices tanto addito aquæ miscendum Homerus prodidit. Durat “etiam vis eadem in terra generi vigor-” que indomitus. Quippe cum Mutia-” nus ter Consul ex his qui nuperrime “prodidere, sextarios singulos octonis “aquæ misceri compererit, præsens in eo

- Τῷ φέρον ἐμπλήσας ἄσπὸν μέγαν· ἐν δὲ καὶ ἥϊα
 Κωρύκῳ αὐτίκα γάρ μοι οἴσαστο θυμὸς ἀγήνωρ,
 "Ἄνδρ' ἐπελεύσεσθαι μεγάλην ἐπιδειμένον ἀλκὴν,
 215 "Ἀγριον, ἔτε δίκας εὖ εἰδότα, ἔτε δέμιστας.
 Καρπαλίμως δ' εἰς ἄντρον ἀφικόμεθ', ἐδέ μιν ἔνδον
 Εὖρομεν, ἀλλ' ἐνόμεινε νομὸν κατὰ πίονα μῆλα.
 Ἐλθόντες δ' εἰς ἄντρον ἐδηνέμεσθα ἕκαστα·
 Ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρεῖθον, στείνοντο δὲ σηκοὶ
 220 Ἀρνῶν ἢ δ' ἐρίφων· διακεκριμέναι δὲ ἕκασται
 "Ἐρχατο· χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι,

Hujus ferebam impletum utrem magnum; itemque viatica
 In pera: statim enim mihi suspicatus est animus generosus,
 Virum superventurum ingenti præditum robore,

215 Agrestem, neque jura bene doctum, neque leges.

Celeriter autem in antrum venimus, neque ipsum intus

Invenimus; sed pascebat per pascua pingua pecora.

Ingressi vero antrum admirabamur singula:

Calathi quidem caseis gravabantur; repleta autem erant stabula

220 Agnorum atque hædorum; separatæ vero singulæ

Inclusæ erant; seorsum quidem grandiores-navi, seorsum et ætate-media,

215 οἴαστο] Edd. præter R. 220 δ' ἕκασται] Edd. præter R.

"tractu." Plin. Natural. Hist. lib. XIV. cap. 4.

Ver. 212. ἐν δὲ καὶ ἥϊα] Πολλὰς ἀκίφalus ποιεῖ στίχους [Ὁμηροῦ, καὶ λαγαρὺς, ἐπὶ δὲ μεινῶς — Μεινῶς δὲ εἰσὶν οἱ [χολότητα ἔχοντες] ἐπὶ τῆς ἐκβολῆς· οἶον, — "Τῷ φέρον ἐμπλήσας ἄσπὸν μέγαν" ἐν δὲ καὶ ἥϊα." Athenæus, lib. XIV. cap. 8. Atqui vox "ἥϊα" hoc in loco enunciabatur, ac si scriptum fuisset ἥα· Ut et notavit Barnesius. Vide supra ad ε'. 266.

Ver. 213. αὐτίκα γάρ μοι οἴσαστο θυμὸς ἀγήνωρ, "Ἄνδρ' ἐπελεύσεσθαι] Versiones vulgatæ reddunt, "mihi excitabatur animus "generosus Virum adire." Id quod neque cum vocis οἴσαστο neque vocis ἐπελεύσεσθαι significatione ullo modo congruit. Barnesius, quem fere secutus sum. melius vertit; "mihi expectabat animus generosus, Virum adfuturum."

Ver. 216. οὐδὲ μιν ἔνδον] Al. ἐνδὲ τιν ἔνδον.

Ver. 219. Ταρσοὶ] Οἱ καλαδίσκοι, ἐν οἷς τυροκομῶσι, καὶ ἐκτυπῶνται οἱ τυροί. Schol.

Ibid. σηκοί] Αἱ μάνδραι καὶ περιβόλοι,

ἐν οἷς συγκλίσσεται τὰ θρέμματα· ἢ κατὰ δύσεις τῶν θρεμμάτων. Schol.

Ver. 222. ἔρσαι] Αἱ νεογναὶ καὶ ἀπαλαὶ καὶ δροσῶδεις, ἀπὸ τῆς ἔρσης· ἢ ἐνδείεις τῇ ἡλικίᾳ. Schol. "Quia ros est ἀσθενὴς καὶ ἀδρανὴς ὁμβρος, ideo rori comparantur quæ sunt tenera et mollia — Æschylus quoque in Agamemnone, δρόσους nominat teneros avium pullos. — Sed primus omnium pater elegantiarum Homerus ἔρσην, id est, rorem, tenellos agniculos vocavit; — χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μετὰσσαι, χωρὶς δ' αὐτ' ἔρσαι· quasi dicat, τὰ ἐρσῶδη sive δροσῶδη πρόβατα." Casaubon. in Athenæum, lib. IX. cap. 8.

Ibid. ὀρῶ] Τῷ διεφθορότι γάλακτι, ἢ τῇ ὑποστάσει τῷ γάλακτος· ὀρὸς γὰρ λέγεται, ἢ τῷ γάλακτος ὕδατος ὑπόστασις. Schol.

Ver. 223. Γαυλοί] Ἀγγεῖα ποικίλῃ σκαφοειδῇ, εἰς ᾧ οἱ ποιμῖνες ἀμίλγοντες δέχονται τὸ γάλα. Schol.

Ibid. σκαφίδες τι.] Τὸ δὲ σκύφος ἀνομάσθη ἀπὸ τῆς σκαφίδος καὶ τῷτο δὲ εἰσὶν ὁμοίως ξύλινον στρωγγύλον, γάλα καὶ ὀρρὸν δεχομένο.

- Χωρὶς δ’ αὖθ’ ἔρσαι· νῆον δ’ ὄρῳ ἄγγεα πάντα,
Γαυλοὶ τε, σκαφίδες τε, τετυγμένα, τοῖς ἐνάμελγεν.
’Ενθ’ ἐμὲ μὲν πρώτισθ’ ἔταροι λίσσοντ’ ἐπέεσσι,
225 Τυρῶν αἰνυμένους ἰέναι πάλιν· αὐτὰρ ἔπειτα
Καρπαλίμωσ ἐπὶ νῆα θοὴν ἐρίφες τε καὶ ἄρνας
Σηκῶν ἐξελάσαντας ἐπιπλεῖν ἄλμυρὸν ὕδωρ.
’Αλλ’ ἐγὼ εἰ πιθόμην, (ἦτ’ ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν),
’Οφρ’ αὐτόν τε ἴδοιμι, καὶ εἴ μοι ξείνια δοίῃ.
230 Οὐδ’ ἄρ’ ἐμελλ’ ἐτάροισι φανεῖς ἐρατεινὸς ἔσεσθαι.
’Ενθα δὲ πῦρ κείαντες ἐθύσαμεν· ἡδὲ καὶ αὐτοὶ

Seorsum itidem recens-natæ: natabant autem sero vasa omnia,
Multraliaque, scaphiaque, elaborata; quibus immulgebat.
Tum me quidem imprimis socii precabantur verbis,

- 225 Ut sumptis caseorum-nonnullis abiremus retro; at deinde
Confestim ad navem celerem hædosque et agnos
E stabulis agentes navigaremus salsam aquam:
Sed ego non parui, (certe multo satius fuisset;)
Donec ipsum viderem, et experirer si mihi hospitalia daret.

230 Neque sane erat sociis visus amabilis futurus.

Tum vero igne accenso sacrificavimus; et ipsi

230 ἐμίλλεν] Eæd. 231 ἐμίναμεν] Edd. præter R. 233 εἴως] Eæd.

νον· ὥς καὶ παρ’ Ὀμήρῳ λέγεται, “νῆον δ’ ὄρῳ ἄγγεα πάντα, Γαυλοὶ τε, σκαφίδες τε, “τετυγμένα, τοῖς ἐνάμελγεν.” *Athenæus*, Lib. XI. cap. 14.

Ibid. τοῖς ἐνάμελγεν.] *Scholias* videtur legisse τοῖσιν ἀμελγεν.

Ver. 225. Τυρῶν αἰνυμένους] *Sumptis caseorum nonnullis*. Ut recte *Eustathius*. *Al.* Τυρῶν ἀχθομένους· notante eodem.

Ibid. et ver. 232. αἰνυμένους — αἰνύμενοι] Vide ad *Il.* γ’. 260.

Ver. 228. ’Αλλ’ ἐγὼ εἰ πιθόμην,] ’Εμμελῆς δὲ καὶ χαρίεις ὁ λήθην τινα καθ’ αὐτῷ λέγων, ἢ ἀγνοίαν, ἢ φιλοτιμίαν, ἢ πρὸς τινα μαθήματα καὶ λόγους ἀκρόασιν. ’Ως Ὀδυσσεύς, — “’Αλλ’ ἐγὼ εἰ πιθόμην· ἦτ’ ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν.” *Plutarch.* de *Sui Laude*.

Ver. 230. Οὐδ’ ἄρ’ ἐμελλ’] Vide infra ad γ’. 266. et ad *Il.* γ’. 544.

Ver. 231. ’Ενθα δὲ πῦρ κείαντες ἐθύσαμεν.] Καὶ πρὸ τῆ θοιᾶσθαι δι, ἀ δεῖ ποιεῖν ἡμᾶς διδάσκει· πάλιν Ὀμηροῦ, ἀπαρχὰς τῶν βρωμάτων νέμειν τοῖς θεοῖς. Οἱ γὰρ περὶ τὸν Ὀδυσσεῖα, καίπερ ὄντες ἐν τῷ τῆ Κύκλωπος σπηλαίῳ, “’Ενθάδε πῦρ κείαντες ἐθύσαμεν.”

“ἡδὲ καὶ αὐτοὶ Τυρῶν αἰνύμενοι φάγομεν.” *Athenæus*, Lib. IV. cap. 27.

Ibid. κείαντες] *Al.* κήαντες. *Clark.* Κείαντες habet *Hesych.* Et *Eustathius* ait, sic habere multos et antiquos *Codd.* *Conf.* γ’. 26. *Ern.*

Ibid. ἐθύσαμεν] *Barnesius* ex Editionum vetustiorum nonnullis edidit ἐμίναμεν. “Quomodo enim,” inquit, “impārati in Antro alieno sacrificarent, de rebus non suis?” Verum, uti notat *Henricus Stephanus*, si ita legas, parum apte sequetur istud “μένοντι τέ μιν ἔνδον,” ver. 232. Id quod nec ipsum *Barnesium* fugit. Sed et aptius congruere videtur ἐθύσαμεν cum sequenti “ἡδὲ καὶ αὐτοὶ Τυρῶν αἰνύμενοι φάγομεν.” Ex parte nimirum sacra faciebant, partem ipsi comedebant. Neque dissimile loquendi rationem usurpat *Poëta*, *Iliad.* ζ’. 259.

’Ως σπείσῃς Διὶ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι
Πρῶτον ἔπειτα δὲ κ’ αὐτὸς ἐνήσσει, αἶκε πύρσθαι.

Porro *Athenæus* loco supra citato legis ἐθύσαμεν, itemque *Eustathius* in commen-

Τυζῶν αἰνύμενοι φάγομεν· μένομέν τέ μιν ἔνδον
 "Ημενοι, ἕως ἐπῆλθε νέμων· φέρε δ' ὄβριμον ἄχθος
 "Υλης ἀζαλέης, ἵνα οἱ ποτιδόρπιον εἴη.

- 235 "Εκτοςθεν δ' ἄντροιο βαλὼν ὀρυμαγδὸν ἔθηκεν·
 "Ημεῖς δὲ δέισαντες ἀπεσσύμεθ' ἐς μυχὸν ἄντρα.
 Αὐτὰρ ὅγ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε πῖονα μῆλα
 Πάντα μάλ', ὅσ' ἤμελγε· τὰ δ' ἄρσενα λεῖπε δύρηφιν,
 "Αρνείας τε, τράγας τε, βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς.
- 240 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψόσ' αἰέρας,
 "Οβριμον· ἐκ ἂν τόν γε δύω καὶ εἴκοσ' ἄμαζαι
 "Εσθλαί, τετράκυκλοι, ἀπ' ἔδεος ὀχλίσσειαν·
 Τόσσην ἡλίβατον πέτρην ἐπέθηκε δύρησιν.

E-caseis sumentes comedimus, expectabamusque ipsum intus
 Sedentes, donec venit pascens: ferebat autem ingens onus
 Ligni aridi, ut ei ad-cenam esset.

- 235 Extra autem antrum dejiciens strepitum fecit;
 Nos vero perterriti diffugimus in recessum antri.
 Ast ille in latam speluncam egit pingua pecora,
 Omnia prorsus, quæ mulgebat: mares autem reliquit foris,
 Arietesque, hircosque, altam extra chortem.
- 240 Cæterum deinde admovit operculum ingens alte sublatum,
 Grave: non illud duo et viginti currus
 Fortes, quaternis-rotis, a solo dimovissent;
 Tantam excelsam petram admovit ostio.

235 "Εκτοςθεν] R. quod verum est; nam mox v. 251. accendit illa ligna ἐν
 antro. Sic habet etiam Eustath. in Comm. p. 1626. 49. ἔντοςδε.

tario, ubi alterius lectionis ne meminit
 quidem.

Ver. 235. "Ημενοι, ἕως ἐπῆλθε] Enuncia-
 batur ac si scriptum fuisset ὥς ἐπῆλθε,
 vel ὥς ἡπῆλθε. Vide supra ad v. 90.

Ver. 235. "Εκτοςθεν δ' ἄντροιο βαλὼν ὀρυ-
 μαγδὸν ἔθηκεν.] Vide ad Il. γ'. 363. et δ'.
 452. Clark. Reponendum ἔντοςθεν. Vid.
 Var. Lect. Ern.

Ver. 236. "Ημεῖς δὲ δέισαντες ἀπεσσύμεθ'
 ἐς μυχὸν ἄντρα.]

"Ἄλλοι δ', ὅπως ὄντιες, ἐν μυχοῖς πέτρας

Πτήξαντες ὄχον, αἶμα δ' ἐκ ἐνὶ χροῖ.

Euripid. Cyclops, ver. 406.

Ver. 240. ἐπέθηκε θυρεὸν] Pronunciaba-
 tur θυρεῶν.

Ver. 241. οὐκ ἂν τόν γε δύω καὶ εἴκοσ'
 ἄμαζαι] Vide supra ad ver. 191.

Ver. 242. "Εσθλαί, τετράκυκλοι.] Si vera
 sit hæc lectio, tum vox τετράκυκλοι se-
 cundam producet eadem ratione ac παρ-
 ειαπὼν διῷπεσις, Iliad. ζ'. 62. π'. 174. et
 διαμεισι. infra ver. 291. hujus libri. Cum
 vero vox τετράκυκλον occurrat, Il. ω'. 324.
 syllabis duobus prioribus correptis; Bar-
 nesius hoc in loco ex conjectura edidit
 τεσσαράκυκλοι· eodem modo ac dicitur
 τεσσαράβοιον. Il. ψ'. 705.

Ver. 243. ἡλίβατον πέτρην ἐπέθηκε θυ-
 ρῆσιν.] Virgil.

saxo occultabat opaco.

Æn. VIII. 211.

Ver. 245. ὑπ' ἔμβρουον ἦκεν] "Τπίθηκεν

- Ἐζόμενος δ’ ἤμελγεν ὄϊς καὶ μηκάδας αἶγας,
 245 Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ’ ἔμβρυον ἦκεν ἐκάσῃ.
 Αὐτίκα δ’ ἤμισυ μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος,
 Πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμυσάμενος κατέθηκε·
 Ἥμισυ δ’ αὖτ’ ἔθηκεν ἐν ἄγγεσιν, ὄφρα οἱ εἴῃ
 Πίνειν δαινυμένῳ, καὶ οἱ ποτιδόρπιον εἴῃ.
 250 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἄ’ ἔργα,
 Καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε, καὶ εἴσιδεν, εἶρετο δ’ ἡμέας·
 ὦ ξεῖνοι, τίνες ἐσέ; πόθεν πλεῖθ’ ὕγρὰ κέλευθα;
 Ἥ τι κατὰ προῆξιν, ἢ μαψιδίῳς ἀλάλησθε,
 Οἷά τε λήϊσῃρες ὑπεῖρ ἄλλα, τοί τ’ ἀλῶνται
 255 Ψυχὰς παρθεμένοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες;

Sedens autem mulgebat oves et balantes capras,

245 Omnia rite, et foetum submitit singulis.

Statim autem dimidium ubi-coagulasset albi lactis,

Textilibus in calathis constructum reposuit:

Dimidium vero rursus constituit in vasibus, ut sibi esset

Ad-potandum epulanti, et sibi ad-caenam foret.

250 At postquam expeditisset obiens sua opera,

Tum vero ignem accendebat, et aspexit, interrogabatque nos;

“O hospites, quinam estis? unde navigatis humidas vias?

“Nunquid ad negotiationem; an temere erratis,

“Tanquam praedones super mare, qui errant,

255 “Animas periculo-objectantes, malum alienigenis ferentes?”

239 ἔκτοςθεν] Edd. vett. vitiose, etiam *Eustath.* 241 ἀμαζαι] *F. R. L.*

242 ὀχλίσιαν] *F. A. 2.* 246 δὴ] *F.*

ἔμβρυον. Ὁμηρος γὰρ, ὑπεναντίον τῆς συνη-
 θείας, βρέφος μὲν λέγει τὸ κατὰ γαστέρας ἔμ-
 βρυον δὲ, νεογνόν, ἢ τὸ τέκνον. *Schol.* Vide
 ad *Il.* ψ'. 266.

Ver. 246. θρέψας] Τὸ δὲ, θρέψας, ἀντὶ
 τῆς πῆξας· ὅθεν καὶ τροφαλὶς τυρεῦ. *Eustath.*
Vide ad Il. ε'. 905.

Ibid. λευκοῖο γάλακτος,] Ἐν μὲν γὰρ ποι-
 ῆσει πρέπει γάλα λευκὸν εἰπεῖν· ἐν δὲ λόγῳ
 τὰ μὲν [ἰπίθιστα] ἀπεπίστευτα· τὰ δὲ, ἂν ἢ
 κατακορῇ, ἐξελέγχῃ καὶ ποιεῖ φανερόν ὅτι
 ποιήσεις εἰσιν. *Aristot. Rhetoric. Lib. III.*
cap. 3.

Ver. 249. Πίνειν δαινυμένῳ,] *Eustath.* in
 comment. ad ver. 225. citat Πίνειν αἰνυμέ-
 νῳ. Atque ita habet MS. a *Tho. Bentleio*
 collatus.

Ibid. ποτιδόρπιον εἴῃ.] *Al.* ποτιδόρπιον
 αὐτῷ.

Ver. 250. ἐπειδὴ] *Al.* ἐπεὶ δὴ.

Ver. 251. Καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε,]

Ἀπέκασε μὲν πῦρ· πρῶτον. ———
Euripid. Cyclops, 382.

Ver. 252. ὦ ξεῖνοι, τίνες ἐστέ; πόθεν
 πλεῖθ' ὕγρὰ κέλευθα.]

——— ὦ ταλαίπωροι ξεῖνοι,

Τίνες πότ' εἰσίν. ———
Euripid. Cyclops, 89.

——— πόθεν ἐπλεύσατ' ὦ ξεῖνοι;

Ποδαποί. ——— *Ibid.* 274.

Sed vos qui tandem? quibus aut venistis ab
 oris? ——— *Virgil. Aen. I. 373.*

Vide supra ad γ'. 71. 74. ubi occurrunt

- "Ως ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
 Δεισάντων φθόγγον τε βαρύν, αὐτόν τε πέλαρον.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς μιν ἔπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπον
 Ἡμεῖς τοι Τροίηθεν ἀποπλαγχθέντες Ἀχαιοὶ
 260 Παντοίοις ἀνέμοισιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
 Οἴκαδε ἰέμενοι, ἄλλην ὁδὸν, ἄλλα κέλευθα
 Ἥλθομεν· ἔτω περ Ζεὺς ἤθελε μητιάσθαι.
 Λαοὶ δ' Ἀτρεΐδew Ἀγαμέμνωνος εὐχόμεθ' εἶναι,
 Τῷ δὴ νῦν γε μέγιστον ὑπερβάνιον κλέος ἐστί·
 265 Τόσσην γὰρ διέπερσε πόλιν, καὶ ἀπώλεσε λαὸς
 Πολλὰς· ἡμεῖς δ' αὖτε κιχανόμενοι τὰ σὰ γένηα

Sic dixit: nobis autem statim confractum est carum cor,
 Timentibus sonitumque gravem, ipsumque monstrosum.
 Sed et sic ipsum verbis respondens alloquebar;

"Nos quidem a-Troja devii-acti Achivi

- 260 "Variis ventis super ingentes fluctus maris,
 "Domum petentes, alia via, aliis itinibus
 "Venimus; Sic nimirum Jupiter voluit constituere.
 "Populi autem Atridae Agamemnonis gloriamur esse,
 "Cujus sane nunc maxima sub-cælo gloria est:
 265 "Tantam enim diripuit urbem, et perdidit populos
 "Multos: nos autem demum procumbentes ad tua genua

256 κατακλάσθη] A. 2. 3. 262 μητίσασθαι] Edd. præter R. et Eustath.
 p. 1629. 58. quod quare spretum sit, non video. Vide ad Il. κ'. 48.

hi quatuor versus 252. 255. Nestorisque
 ibi personæ etiam aptius quam hic Cyclo-
 pis conveniunt. Καὶ κείνται, φασὶν οἱ Πα-
 λαιοί, κάλλιον ἐνταῦθα [quam γ'. 71. etc.]
 οἱ εἰσὶν ἐκείνοι. Διὸ καὶ ἀσερίσκοι ὥδε προ-
 κείνται αὐτῶν, δι' ὧν τὰ ἔπη ἐκκρίνονται.
 Eustath.

Ver. 253. κατὰ πρῆξιν,] Vide supra ad
 γ'. 72. et ad Il. γ'. 192.

Ver. 254. τοί σ' ἀλόωνται] Al. μηχανό-
 νται.

Ver. 256. ἡμῖν δ' αὖτε κατεκλάσθη φί-
 λον ἦτορ, Δεισάντων etc.] Ὅρα δὲ τὸ, "ἡμῖν
 "δὲ κατεκλάσθη ἦτορ Δεισάντων," ὅπερ εἰ καὶ
 σολοικοφυνὲς δοκεῖ, ἀλλ' ὅμως πῆφρασαι καὶ
 αὐτὸ καταλλήλως τῷ καιρῷ καὶ τῇ δειλίᾳ. —
 Καὶ νῦν μὲν ἡ ἐναλλαγή ἀπὸ δοτικῆς γέγο-
 νεν εἰς γενικὴν· ἀλλὰ καὶ δὲ, ἀνὰ πάλιν ἀπὸ
 γενικῆς εἰς δοτικὴν· ὡς ἐν τῷ "Ὡς τῶν ὕπνος
 "ἀπὸ βλεφάρων ἄλωε, Νύκτα φυλασσομέ-
 "ναι γαστρί," [Iliad. κ'. 187.] Καὶ, "Ἀχιλλῆος

"ὀλοὸν κῆρ γηθεῖ φόνον Ἀχαιῶν διεκομένῳ"
 [Il. ζ'. 159.] ὦφειλε γὰρ "διεκομένῳ" εἰπεῖν.
 Καί, "Τῆς δ' αὐτῆς λύτο γένηα καὶ φίλον
 "ἦτορ, Σήματ' ἀναγνέσθαι. [Odys. ψ'. 205.
 206.] Τὸ τοῖνυν, "Δεισάντων," ἔκ ἀν' εἴη, ὡς
 ἐρρήθη, σόλοικον, ἢ μόνον διὰ τὸ καὶ μιμητικῶς
 φρασθῆναι καὶ ἀντιπατωτικῶς, ἀλλὰ καὶ διότι
 ἀσφαλεῖς οἱ πлагιασμοὶ πρὸς σύνταξιν καὶ
 ἀσολοικοί. Eustath. Vide supra ad ζ'. 155.
 et infra ad ψ'. 205.

Ver. 259. Ἡμεῖς τοι Τροίηθεν ἀποπλαγ-
 χθέντες] Euripid.

Ἰλίου δ' ἀπο
 Πέρσαντες ἄσιν, πνεύμασιν θαλασσίοις
 Σὴν γαῖαν ἐξασθέντες ἤκομεν, Κύκλωψ.
 Cyclops, 276.

Ver. 260. ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης,]
 Τὸ δὲ "ὑπὲρ μέγα λαῖτμα," ἢ ἀντὶ τῆς κα-
 τὰ προδίσεως κεῖται, ἢ ἀντιπατωτικῶς ἐρρήθη
 ἀντὶ τῆς, ὑπὲρ ἄνω μεγάλῃς κύματος. Eu-

Ἰκόμεθ’, εἴ τι πόροισι ξεινήϊον, ἢ καὶ ἄλλως
Δῶκης δωτήνην, ἥ τε ξείνων θέμις ἐστίν.

Ἀλλ’ αἰδοῖο, φέρισε, θεές· ἰκέται δέ τοι εἰμέν.

270 Ζεὺς δ’ ἐπιτιμῆτωρ ἰκετάων τε, ξείνων τε,
Ξείνιος, ὃς ξείνοισιν ἅμ’ αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.

Ἦς ἐφάμεν· ὁ δέ μ’ αὖτις ἀμείβετο νηλεῖ· θυμῷ·

Νήπιος εἷς, ὃ ξεῖν’, ἢ τηλόθεν εἰλήλασθας,

Ὅς με θεὸς κέλειαι ἢ δειδίμεν, ἢ ἀλέασθαι.

275 Οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς Αἰγιοόχου ἀλέγασιν,
Οὐδὲ θεῶν μακάρων· ἐπειὴ πολὺ φέρτεροι εἰμέν.
Οὐδ’ ἂν ἐγὼ Διὸς ἔχθρος ἀλευάμενος πεφιδόμην,

“ Supplicamus, si quod præbeas hospitale-munus, sive etiam aliter

“ Donum des; qui utique hospitum mos est.

“ Sed verere, optime, deos; supplices nempe tibi sumus:

270 “ Jupiter autem ultor est supplicumque, hospitumque,

“ Hospitalis, qui hospites simul venerandos comitatur.”

Sic dicebam; ille vero mihi rursus respondit sævo animo;

“ Stultus es, o hospes, vel longe advenisti,

“ Qui me deos jubes aut timere, aut observare.

275 “ Non enim Cyclopes Jovem Ægiocum curant,

“ Neque deos beatos, quoniam multo præstantiores sumus.

“ Neque ego Jovis inimicitias evitans pepercerim,

266 γένεσθ’] A. 1. quod ferri potest, nec casu editum videtur. 274 δειδί-
μην] Edd. præter F.

stath. At quidni tam recte hoc in loco dicatur, ὑπὲρ μίγα λαῖτμα, quam ὑπὲρ ἄλλα, supra ver. 254.? Aut quidni scribere potuisset Homerus κατὰ μίγα λαῖτμα, si ita dictum oportuisset?

Ver. 262. μητιάσθαι.] Nonnulli, notante Scholiaste, legunt μητίσασθαι. Quibuscum facit et MS. a Tho. Bentleio collatus. “ Rectius (inquit Barnesius), μητίσασθαι.” Immo vero minus recte. Vide ad II. κ’. 48. Clark. Vid. Var. Lect.

Ver. 265. διέπερσε.] Al. δὴ ἐπερσε.

Ver. 268. ἦτι] Al. ἦτε.

Ver. 269. αἰδοῖο, φέρισε, θεές· ἰκέται δὲ etc.] Ita Apollonius:

Ἀλλ’ ἰκέτας ξείνος Διὸς ὤκεναι αἰδοῖσασθαι
Ξεῖνα, ἰκίσιν τε· Διὸς δ’ ἅμω ἰκέται τε
Καὶ ξεῖνοί· ὁ δέ περ καὶ τόνδε ἅμω τέτυκται.
Argonautic. II. 1134.

Et Oraculum Jovis Dodonæi, apud Pausaniam:

Μῆδ’ ἰκέτας ἀδικεῖν· ἰκέται δ’ ἱεροὶ τε καὶ ἀγνοί.

Achaic. lib. VII. cap. 25. sub initio.

Ibid. αἰδοῖο,] Al. αἰδεῖο. Uti II. ω’. 503.

Ver. 270. Ζεὺς δ’ ἐπιτιμῆτωρ ἰκετάων τε, ξείνων τε.] Virgil.

Jupiter (hospitibus nam te dare jura loquuntur.) Æn. I. 735.

Ver. 274. δειδίμεν,] Al. δειδίμεν.

Ver. 275. Οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς Αἰγιοόχου ἀλέγασιν,] Euripides:

Ζηνὸς δ’ ἐγὼ κεραιὸν ἐφείσω, ξεῖν’
Οὐδ’ εἶδ’ ὅτι Ζεὺς ἐστ’ ἐμὲ κρείσσων θεός.

Ὅ μαι μέλει τολαιπόν. — Cyclops, 319.

— ille immitis, et ipsi

Horrendus sylvis, et visus ab hospite nullo

Impune, et magni cum Dis contemtor Olympi.

Ovidius, Metam. XIII. 760.

Ibid. Διὸς Αἰγιοόχου ἀλέγασιν,] Ἀσιβῆς ὦν
ὁ Πολύφημος, διαβάλλει καὶ τὸς λοιπός· ὅτι

- Οὔτε σεῦ, ἔθ' ἐτάρων, εἰ μὴ θυμός με κελεύει.
 Ἀλλά μοι εἴφ', ὅπῃ ἔσχες ἰὼν εὐεργέα νῆα.
 280 Ἦ περ ἐπ' ἐσχατιῆς, ἣ καὶ σχεδὸν, ὄφρα δαείω.
 Ὡς φάτο πειράζων· ἐμὲ δ' εἰ λάθην εἰδότα πολλὰ.
 Ἀλλά μιν ἄψορρον προσέφην δολίοις ἐπέεσσι·
 Νέα μὲν μοι κατέαξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 Πρὸς πέτρῃσι βαλὼν, ὑμῆς ἐπὶ πείρασι γαίης,
 285 Ἀκρῇ προςπελάσας· ἄνεμος δ' ἐκ πόντου ἔνεικεν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν τοῖςδε ὑπέκφυγον αἰπὺν ὄλεθρον.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' ἐδὲν ἀμείβετο νηλεὶ θυμῷ.
 Ἀλλ' ὄγ' ἀναίξας ἐτάροις ἐπὶ χεῖρας ἴαλλε·

“Neque tibi, neque sociis, nisi animus me jubeat.

“Sed mihi dic, ubi appuleris huc-profectus fabre-factam navem:

280 “An alicubi ad extremam-oram, an et prope, ut sciam.”

Sic dixit tentans: me autem non latuit scientem multa;

Sed ipsum vicissim allocutus sum dolosis verbis;

“Navem quidem mihi confregit Neptunus terræ-quassator,

“Ad scopulos conjectam; vestræ ad fines terræ,

285 “Promontorio impactam; ventus autem ex ponto tulit:

“At ego cum hisce effugi arduam perniciem.”

Sic dicebam; ille autem mihi nihil respondit sævo animo:

Sed ipse impetu facto sociis manus inferebat;

280 ἐπ' abest R. bene: ἐπ' desiderabat ἐσχατιῇ ut 182. πῶς ἐσχατιῆς recte et eleganter dicitur: sic apud *Homerum* πῶς ἀγρῶν et alia.

γὰρ ἐκείνοι ἀπ ἧσαν ἄθροι, παρίσθιν ὁ Ποιη-
 τῆς, λέγων [infra ver. 411.] “Νῆσόν γ' ἔσπας
 “ἐστὶ Διὸς μεγάλα ἀλλασθαι.” Schol. Verum
 hoc (ut opinor) ab iis dici potuit, etsi
 Deorum negligentes fuerint. Vide et
 supra ad ver. 107.

Ver. 280. Ἦ περ ἐπ' ἐσχατιῆς, ἣ καὶ
 σχεδόν,] Verte: utrum in remoto aliquo
 abhinc loco, s. utrum longe hinc, an pro-
 pe, ut ver. 117. ἔτε σχεδόν ἔτ' ἀποτηλῶ.
 Ad extremam oram semper stant naves:
 ut supra 182. ἐπ' ἐσχατιῇ — ἀγχι θα-
 λάσσης. Caterum vid. V. L. Ern.

Ver. 282. ἄψορρον προσέφην] Τυτίστιν
 ἔμπαλιν ὧν φθάσας ἐλάλησιν. Eustath.
 Minus recte. Nihil enim (ut opinor)
 aliud sonat vox ἄψορρον quam iterum,
 sive vicissim. Vide infra ad ver. 501.

Ver. 285. Νέα μὲν μοι κατέαξε] “Ana-
 “præstus” (inquit Bornesius) “in Primo
 “loco. Εἰθα τὸ Νέα μὲν μοι” ἀνάπαιστον

ἔχει πῶδα ἐν καταρχῇ σίχῃ. Eustath. Mi-
 nus recte uterque. Pronunciabatur enim
 Νᾶ μὲν μοι κατέαξε etc. Vide supra ad β'.
 289. Clark. Sic post v. 347. κρία pronun-
 ciatur κρῶ. Ern.

Ver. 285. ἄνεμος δ' ἐκ πόντου ἔνεικεν]

Ἀνέμων θύελλαι δῶρό μ' ἤρασαν βίᾳ.

Euripid. Cyclops, 109.

Ibid. προςπελάσας:] Vide ad Il. α'. 140.

Ver. 288. Ἀλλ' ὄγ' ἀναίξας ἐτάροις ἐπὶ
 χεῖρας ἴαλλε:] Σὺν δὲ δύω μέρεψας,] Euripid.

— φῶτε συµμάχους δύω,
 “Εσφαζ' ἐταίρων τῶν ἐμῶν ῥυθμῶ τινι”
 Τὸν μὲν λείπῃτος εἰς κύτος χαλκὴ λατον,
 Τὸν δ' αὖ τένοντος ἀετῶσας ἀκρῇ ποδῶς,
 Παιῶν πρὸς ἔξῃ γ' ὄνυχά πιτεραῖν λίβε,
 Ἐγκέφαλον ἐξέβρᾶνε.

Cyclops, 596.

— vidi bina meorum
 Ter quater affligi sociorum corpora terræ.

- Σὺν δὲ δύνω μάρψας, ὥστε σκύλακας, ποτὶ γαίῃ
 290 Κόπτ’· ἐκ δ’ ἐγκέφαλος χαμιάδης ῥέε, δεῦν δὲ γαῖαν.
 Τῆς δὲ διαμελεῖσι ταμῶν ὠπλίσσατο δόρπον·
 ’’Ἦσθιε δ’, ὥστε λέων ὀρεσίτροφος, ἐδ’ ἀπέλειπεν
 ’’Εγκατά τε, σάρκας τε, καὶ ὀστέα μυελόεντα.
 ’’Ἡμεῖς δὲ κλαίοντες ἀνεσχέδομεν Διὶ χεῖρας,
 295 Σχέτλια ἔργ’ ὀρόωντες· ἀμνηχανίη δ’ ἔχε θυμόν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωψ μεγάλην ἐμπλήσατο νηδὺν,
 ’’Ἀνδρόμεα κρέ’ ἔδων, καὶ ἐπ’ ἄκρητον γάλα πίνων,
 Κεῖτ’ ἔντοςθ’ ἀντροιο τανυσσάμενος διὰ μήλων.
 Τὸν μὲν ἐγὼ βέλευσα κατὰ μεγαλήτορα θυμόν,

Simulque duos correptos, tanquam catulos ad terram

- 290 Illidebat: cerebrum autem humi fluebat, irrigabatque terram.

His vero membratim dissectis apparavit cenam:

Vorabat autem, quemadmodum leo montanus; neque relinquebat

Intestinaque, carnesque, et ossa medullis-plena.

Nos vero flentes sustulimus Jovi manus,

- 295 Misera opera videntes; desperatio autem tenebat animum.

Cæterum postquam Cyclops magnum implevisset ventrem,

Humanas carnes comedens, et insuper merum lac bibens,

Jacebat intra antrum extensus inter pecora.

Hunc quidem ego volui, magnanimo in animo,

- 296 ἐπλήσατο] Edd. præter R. quod nescio cur relictum sit. Eust. tamen etiam ἐμπλ.

Quæ super ipse jacens, hirsuti more leonis, Visceraque, et carnes, oblisque ossa medullis, Semianimesque artus avidam condebat in alvum. Ovid. Metam. XIV. 205.

Vidi egomet, duo de numero cum corpora nostro,

Prensa manu magna, medio resupinus in antro Frangeret ad saxum, sanieque aspersa natarent Limina: vidi, atro cum membra fluentia tabo Manderet, et tepidi tremerent sub dentibus artus. Virg. Æn. III. 623.

Quem locum Macrobius inter eos recenset, in quibus Virgilius Homerici carminis majestatem non æquet. "Narrationem "facti," inquit, "nudam et brevem Maro "posuit; contra Homerus πάθος miscuit. "et dolore narrandi invidiam crudelitatis "æquavit." Lib. V. cap. 15. Scaliger tamen hoc in loco Virgilium Homero superiore contendit. Poëtic. Lib. V. cap. 3.

Ver. 289. Σὺν δὲ δύνω μάρψας, ὥστε σκύλακας,] Ἀραττομένων δὲ περὶ πίτρας ἀνθρώπων ψόφον τε καὶ μόρον οἰκτρὸν ἐνδεικνύμενος, ἐπὶ τῶν ἀηδεσάτων τε καὶ κακοφωνοσάτων χρονίῃ γεαμμάτων, ἑδαμῇ λειάνων τὴν κατυσκευὴν, ἐδὲ ἡδύων. "Σὺν δὲ δύνω μάρψας, "ὥστε σκύλακας, ποτὶ γαίῃ Κόπτ’· ἐκ δ’ ἐγκέφαλος χαμιάδης ῥέε, δεῦν δὲ γαῖαν." Dionys. Halicarn. περὶ συνθέσεως, §. 16.

Ver. 291. διαμελεῖσι ταμῶν] Strabo, Geograph. lib. II. pag. 137. al. 83. citat, διαμελεῖσι. Sed nihil opus. Secundam enim producere potest hæc vox eadem ratione ac παρῖπτον, διῖπτεος etc. Vide ad Il. τ’. 174. Al. διὰ μελεῖσι ταμῶν. Quod est μελεῖσι διαταμών.

Ver. 295. ἀμνηχανίη δ’ ἔχε θυμόν.] Al. ἀμνηχανίη δ’ ἔχε θυμῶ. Virgil.

Sæviti inops animi. — Æn. IV. 300.

Ver. 296. Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωψ μεγάλην ἐμπλήσατο νηδύν,] Virgil.

- 300 Ἴασσον ἰὼν, ξίφος ὃζὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηρῷ,
 Οὐτάμεναι πρὸς σῆθος, ὅτι φρένες ἦπαρ ἔχουσιν,
 Χεῖρ' ἐπιμασσάμενος ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρκεεν.
 Αὐτοῦ γάρ κε καὶ ἄμμες ἀπώλομεθ' αἰπὺν ὄλεθρον·
 Οὐ γὰρ κεν δυνάμεσθα θυράων ὑψηλάων
 305 Χερσὶν ἀπάσασθαι λίθον ὄβριμον, ὃν προσέειπεν.
 Ὡς τότε μὲν σενάχοντες ἐμείναμεν ἥω δῖαν.
 Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
 Καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε, καὶ ἤμελγε κλυτὰ μῆλα
 Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἐμβρυον ἦκεν ἐκάσῃ.

300 Propius accedens, gladio acuto stricto a femore,
 Vulnerare ad pectus, ubi præcordia hepar circumdant,
 Manu admota: aliud autem me consilium retinebat.
 Ibidem enim et nos perissemus sæva morte:
 Non enim potuissemus ab ostio excelso

305 Manibus amovere saxum grave, quod admoberat.
 Ita tum quidem ingemiscientes expectabamus auroram divinam.
 Quando vero mane-genita apparuit rosea-digitos aurora,
 Tum vero ignem accendebat, et mulgebat egregia pecora
 Omnia rite, et fetum submitis singulis.

303 ἀπολώμεθ'] Eæd. male.

— simul expletus dapibus, vinoque sepultus.
 En. III. 630.

Ibid. ἐμπλήσατο νηδύν,] Notandus hic primigenius Vocis *Mediæ* usus. Ἐμπλήσων, alius; Ἐμπλήσατο, suum implevit ventrem. Sic supra ver. 291. ὠπλίσσατο. Sibi ipse paravit. Et infra ver. 298. τανυσσάμενος. Quum se ipse extenderat. Vide supra ad ε'. 491. *Al.* ἐπλήσατο νηδύν.

Ver. 298. Κεῖτ' ἔντοςθ' ἄντροιο τανυσσάμενος διὰ μήλων.] Τὰ μέγιστος αὐτῷ ἐμφανίζων. *Athenæus*, lib. VII. cap. 1. Ἐμφαντικῶς δὲ ἐδήλωσε τὸ μέγιστος. *Schol.* Vide infra ad ver. 372.

Ver. 299. Τὸν μὲν ἐγὼ βέλευσα] Τὰ μὲν εἰκότα καὶ συνήδη κατὰ λόγον περιειρόμενα, τῷ ἐφ' ἡμῖν ἀποδίδωσι καὶ λέγει δήπε πολλὰ κίς, "Αὐτὰρ ἐγὼ βέλευσα κατὰ μεγαλή-
 "τορα θυμόν." *Plutarch.* in *Coriolano*. Ubi in transcurso notandum, quod jam legimus τὸν μὲν ἐγὼ, legisse *Plutarchum* aut memoriter citasse, Αὐτὰρ ἐγὼ etc.

Ver. 301. Οὐτάμεναι] Vide ad *Il.* φ'. 68.

Ibid. ἔχουσιν] *Eustath.* ἔχουσι. recte. *Ern.*

Ver. 302. Χεῖρ' ἐπιμασσάμενος] *Eustath.* ἀντὶ τοῦ αὐτόχειρ ἀψάμενος. *Ern.*

Ver. 305. λίθον ὄβριμον, ὃν προσέειπεν.] Supra ver. 240.

Ver. 311. Σὺν δ' ὄγῃ δ' αὐτῇ] Ita Vulgati et hic, et infra ver. 344, ubi idem versus occurrit; atque ita in commentario citat *Eustathius*: "Evidenti," inquit *Barnesius*, "errore; cum τὸ Δὲ bis occur-
 "reret frustra." Ideoque ipse quidem edidit Σὺν δ' ὅδε γ' αὐτῇ. Sed nullis adductis codicibus, nulla allata auctoritate. Propius ad *Vulgatam* lectionem accedit, quod habet Editio *Oxonienſis* hic, itemque *Elzeviriana* infra ver. 344, notante *Barnesio*; Σὺν δ' ὄγῃ αὐτῇ. Cæterum *MS.* a *Tho. Bentleio* collatus legit cum vulgatis Σὺν δ' ὄγῃ αὐτῇ. *Clark.* Alterum δ' omittit etiam *Amst.* 1615. sed harum edd. nulla est auctoritas: etsi hæc est facillima et lenissima ratio corrigendi. Particulæ et aliæ pleonastice repetuntur, ut

- 310 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἄ' ἔργα,
 Σὺν δ' ὅγε δ' αὖτε δύο μάρψας ὠπλίσσατο δεῖπνον.
 Δειπνήσας δ' ἄντρες ἐξήλασε πίονα μῆλα,
 Ῥηϊδίως ἀφελὼν θυρεὸν μέγαν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ἀψ' ἐπέθηχ', ὥς εἴτε φαρέτρη πῶμ' ἐπιδείη.
 315 Πολλῇ δὲ ροίῳ πρὸς ὄρος τρέπε πίονα μῆλα
 Κύκλωψ· αὐτὰρ ἐγὼ λιπώμην κακὰ βυσοδομεύων,
 Εἶπας τισαίμην, δῶή δέ μοι εὖχος Ἀθήνη.
 Ἦδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βελή·
 Κύκλωπος γὰρ ἔκειτο μέγα ῥόπαλον παρὰ σηκῷ,

- 310 At postquam expediisset obiens sua opera,
 Simul ille rursus duobus correptis apparavit prandium.
 Pransus autem, ex antro egit pingua pecora,
 Facile amoto operculo ingenti: at deinde
 Rursus admovit, veluti si pharetræ operculum imponeret.
 315 Multo autem strepitu ad montem agebat pingua pecora
 Cyclops: cæterum ego relictus eram mala profunde cogitans,
 Si quo pacto ulciscerer, daretque mihi gloriam Pallas.
 Hoc autem mihi in animo optimum videbatur consilium;
 Cyclopi enim jacebat ingens clava ad stabulum,

311 δόρπον] Edd. præter R. quod magis poeticum: sic et 344. 317 δαίη] Eæd.

ἂν hic hiatus vitandi causa fieri potuit.
 Ern.

Ibid. δεῖπνον.] *Al.* δόρπον. Ex ver. 291.
 supra.

Ver. 312. Δειπνήσας] Vide supra ad
 δ. 535.

Ver. 314. ὥς εἴτε φαρέτρη πῶμ' ἐπιδείη.]
 Καὶ ὅρα τὸ σύντομον τῆς παραβολῆς, καὶ
 τὸ ἐντεῦθεν καίριον. Οὐ γὰρ πῶμα παρέ-
 βαλε πῶματι, τὴν φαρέτραν δηλαδὴ τῷ
 μεγάλῳ σπηλαίῳ· ἦν γὰρ ἂν ψυχρὸς ὁ λό-
 γος διὰ τὸ ἐν μικροσπειρίᾳ κακόζηλον·
 ἀλλ' ἐνεργίαν ἐνεργείᾳ· τὸ ῥῶον δηλαδὴ τῇ
 ἐπιποματισμῷ τῆς φαρέτρας τῷ ἀπόνῳ τῷ
 σπηλαίῳ συγκλισμῷ. Καὶ ἐκ ἧν εἰς πᾶσαν
 διασκεινῶσαι τὴν παραβολήν. *Eustath.* Vide
 supra ad ver. 191.

Ver. 317. δῶή] *Apud Eustathium* in
 commentario, δαίη.

Ver. 318. et 424. Ἦδε δέ μοι, κατὰ θυμὸν
 ἀρίστη φαίνεται βελή.] *Virgil.*

Hæc alternanti potior sententia visa est.

Æn. IV. 287.

Cæterum (uti notat *Barnesius*) mire hic

et inepte de rationibus, cur *Cyclopem* non
 interfecerit *Ulysses*, disserit *Spondanus*:
 "Tamne leviter, inquires, sex sociorum
 "excidium ulciscitur? Immo, inquam —
 "majus est damnum Cyclopi cæcitas,
 "quam si vita illi fuisset adempta. Illo
 "siquidem pacto acerba illi vita est red-
 "dita, lucis aspectu privata; ita ut in-
 "numeras mortes in una vita patiatur.
 "Sane hanc consilii *Ulysses* causam esse
 "ausim contendere, licet ab ipso *Poëta*
 "non exprimatur. Et infra in annota-
 "tionibus ad ver. 523. Nam cur non
 "potuerit *Polyphemum Ulysses* interfi-
 "cere? Sane perinde id facile fuisse exis-
 "timo, atque oculum effodere." Mire,
 inquam, cæcutiisse videtur *Vir* eruditus.
 Apertissime enim rationem hujus rei
 reddit *Poëta* supra ver. 303. Αὐτὲ γὰρ κε
 καὶ ἄμμες ἀπαλόμειθ' etc. Καὶ ἦν μὲν εὐ-
 χριστερον [ἀνελεῖν αὐτὸν] τῷ ἐκφυλῶσαι ὅτι
 δι' ἐκ ἧν ἱλπίς ἐτι σωθῆναι, διὰ τὸν πωμά-
 ζοντα ἡλίβατον λίθον τῷ *Θυρεῷ*, δευτέρως
 γίνεσθαι σωφώτερας φροντίδος τῆς κατὰ τὴν

- 320 Χλωρόν, ἐλαίνεον· τὸ μὲν ἔκταμεν, ὄφρα φοροίη
 Ἀνάνδην· τὸ μὲν ἄμμες εἴσκομεν εἰσορόωντες,
 "Οσσον δ' ἴσον νηὸς εἰκοσόροιο μελαίνης,
 Φορτίδος, εὐρείης, ἥ τ' ἐκπεράα μέγα λαῖτμα·
 Τόσσον ἔην μῆκος, τόσσον πάχος εἰσοράσθαι.
 325 Τῷ μὲν ὅσον τ' ὀργυιαν ἐγὼν ἀπέκοψα παρασὰς,
 Καὶ παρέδηχ' ἐτάροισιν, ἀποξύναι δ' ἐκέλευσα.
 Οἱ δ' ὁμαλὸν ποίησαν· ἐγὼ δ' ἐδώσα παρασὰς
 "Ακρον, ἄφαρ δὲ λαβὼν ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέῳ.
 Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέδηκα κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ,
 330 "Ἡ ῥα κατὰ σπέεις κέχυτο μεγάλ' ἥλιδα πολλή.

320 Viridis, oleagina; hanc quidem exciderat, ut ferret
 Arefactam; eam et nos tantam-imaginabamur insipientes,
 Quantus utique malus navis viginti-remis-agitatae nigrae,
 Onerariae, latae, quae scilicet trajicit ingentem pelagum;
 Tanta erat longitudo, tanta spissitudo aspectu.

325 Ab-hac quidem, quantum ulna est, ego abscidi astans,
 Et apposui sociis, laevigareque jussi.
 Hi vero laevem fecerunt; ego autem acui stans
 Summum: statimque prehensam adurebam in igne ardente.
 Et hanc quidem bene deposui reconditam sub stercore,

330 Quod per speluncam fusum erat admodum dense multum.

325 ἐγὼ] F. male. 326 παρέδηκ'] Edd. praefer R. sic et Eust. quod ut
 magis Ionicum praeulerim.

τύφλωσιν, καὶ ὅτω περισώζεται. Eustath.
 ad ver. 290.

Ver. 319. Κύκλωπος γὰρ ἔκειτο μέγα
 ῥόπαλον] Euripid.

'Ακριβὸν ἐλαίαν ἐστὶν ἐν δόμοισί τις,
 "Ὅν εἰσαγάνω τῷδ' ἐξαποξύνειν ἄκρον,
 Εἰς πῦρ καταθήσει. —

Cyclops, 454.

Clark. Ceterum γὰρ hic non est enim, sed
 scilicet, particula enarrare, explicare inci-
 pientis. Ern.

Ver. 320. τὸ μὲν ἔκταμεν,] Τὸ δὲ, ἔκτα-
 μεν, οἱ ἀκριβέστεροι ἔκσπασε, γράφουσιν. "Ε-
 χρήν γὰρ, φασί, τὸν σκληρότερον Κύκλωπα,
 καὶ αὐτόπρεπον [αὐτόπρεμον] ἔκσπασαι τὸ
 φυτόν. Eustath. Quam lectionem et prae-
 fert Dna Dacier.

Ver. 322. "Οσσον δ' ἴσον νηὸς] Vide su-
 pra ad ver. 191.

Ver. 325. ὅσον τ' ὀργυιαν ἐγὼν ἀπέκοψα]

Schol. Ἐκτεταμένον τῶν χειρῶν τὸ διάστημα
 ὀργυιά ἐστι. Clark. "Οσον ὀργυιαν, ulnae mo-
 do, s. cubiti: de ὀργυίας verbo ex senten-
 tia Scholiastae, vide Perizon. ad Aelian.
 V. H. XII. 22. Ern.

Ver. 326. ἀποξύναι] "Αποξύναι rec-
 tius videtur, quia non acuerit jussit, sed
 levigare, quod est ξύνειν, ἀποξύνειν. Ern.

Ver. 327. ἐγὼ δ' ἐδώσα] "Ετερος τρόπος
 ἐστίν, ἡ καλεσμένη Μετάληψις, κατὰ συνω-
 νυμίαν σημαίνουσα πᾶν γὰρ διάφορον.— Συνω-
 νυμί τὸ θοὸν τῷ ὀξεῖ· ὀξὺ δὲ ἔ' μόνον, τὸ
 κατὰ κίνησιν ταχύ ἐστίν, ἀλλὰ καὶ τὸ κατὰ
 σχῆμα προσηγμένον εἰς λεπτότητα. Τοιῦτόν
 ἐστὶ καὶ τὸ, "— ἐγὼ δὲ δώσα παρασὰς. Dio-
 nys. Halicarn. περὶ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως,
 §. 7. Vide infra ad ὁ. 298.

Ver. 329. ὑπὸ κόπρῳ,] Nonnulli, no-
 tante Eustathio, hic scribunt ὑπὸ κόπρῳ.

Ver. 331. Αὐτὰρ τὴν ἄλλαν κλέειν πεπα-
 λάχθαι] Eustath. Τῶν γὰρ ἄλλων ἢ ἐχρῆν

- Αὐτὰρ τὲς ἄλλες κλήρῳ πεπαλάχθαι ἄνωγον,
 "Ὅστις τολμήσειεν ἐμοὶ σὺν μοχλὸν αἰείρας,
 Τρίψαι ἐν ὀφθαλμῷ, ὅτε τὸν γλυκὺς ὕπνος ἰκάνοι.
 Οἱ δ' ἔλαχον, τὲς ἂν κε καὶ ἤθελον αὐτὸς ἐλέσθαι,
 335 Τέσσαρες, αὐτὰρ ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην.
 Ἑσπέριος δ' ἦλθεν καλλίτριχα μῆλα νομεύων·
 Αὐτίκα δ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε πίονα μῆλα
 Πάντα μάλ'· ὅδ' τι λεῖπε βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς,
 "Ἡ τι οἴσασάμενος, ἥ καὶ θεὸς ὧς ἐκέλευεν.
 340 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψόσ' αἰείρας,
 Ἑζόμενος δ' ἤμελγεν οἷς καὶ μηκάδας αἶγας,

At cæteros sorte sortiri jussi,

Quinam auderet mecum vectem sublatum

Terere in oculo, quando eum dulcis somnus occuparet.

Hi autem sorte-electi-sunt, quos utique et voluisssem ipse eligere,

335 Quatuor, ast ego quintus cum his delectus sum.

Vespertinus autem rediit pulchra-velleribus pecora pascens:

Continuo vero in latam speluncam egit pingua pecora

Omnia prorsus; neque ullum relinquebat altam extra chortem,

Sive quid suspicatus, sive etiam deus sic jusserit.

340 At deinde admovit operculum ingens alte sublatum,

Sedensque mulgebat oves et balantes capras,

339 ἐκέλευεν] Edd. præter R.

ἐπιλογὴν γενέσθαι ἄλλως ἢ διὰ τῆς κληρώ-
 σασθαι, ἵνα μήτε οἱ λιψθέντες φθονήσωσι,
 μήτε οἱ προκριθέντες μίμψωνται, ὥς ἐπιλε-
 γέντες εἰς κίνδυνον. Virgil.

— nos, magna precati

Numina, sortitiq̄ue vices. — *En.* III. 633.

Ibid. *πιπαλάχθαι*] *Al.* *πιπαλάσθαι*.
Clark. Est lectio recensiois Aristarchi,
 auctore *Eustathio. Ern.*

Ver. 332. "Ὅστις τολμήσειεν]

"Αγε, τίς πρῶτος; τίς δ' ἐπὶ πρῶτῳ

Ταχθεὺς, δαλῆ κώπῃ ὀκμάσας,

Κύκλωπος ἰσὼ βλιφάξαν ὥσας,

Λαμπρὸν ὄψιν διακναίσει;

Euripid. Cyclops, 481.

Ver. 333. Τρίψαι ἐν ὀφθαλμῷ,] *Δοκεῖ δὲ*
ὁ ῥηθεὺς Κύκλωφ φύσει μὲν δύο ἔχῃν ὀφ-
 θαλμοὺς, εἷγες καὶ ἐν τοῖς ἔξῃς ἐρεῖ "Ὁμηρος
 βλιφάρα καὶ ὀφρύας εἶναι αὐτῷ· κατὰ δὲ τινα

αἰτίαν εἰκὸς προπολωλέναι αὐτῷ τὸν ἑτε-
 ρον ὀφθαλμόν. Εἰ δὲ γε κυκλοτερὴς ὀφ-
 θαλμὸς εἷς, κατὰ τὸν Ἡσιόδου μῦθον, καὶ τῷ
 τῷ Κύκλωπος τῷ μετώπῳ ἐνέκειτο, ἃν ἂν
 εἰσέγῃσι τὴν ιδιότητα ὁ Ποιητής. *Eustath.*
ad ver. 187. Quæ conjectura videtur
 singularis.

Ibid. ἐν ὀφθαλμῷ,] *Al.* ἐπ' ὀφθαλμῷ.

Ver. 334. τὲς ἂν κε καὶ ἤθελον] *Eusta-*
thius in commentario citat, ἃς ἂν καὶ
 ἤθελον. Nam in Vulgatis alterum voca-
 bulorum ἂν, κε, omnino supervacuum vi-
 detur.

Ver. 335. ἐλέγμην.] *Eustathius* citat
ἰλέχθην.

Ver. 336. ἦλθεν καλλ.] *Scr.* ἦλθε. *Ern.*

Ver. 337. 341. Αὐτίκα δ' εἰς εὐρὺ σπέος
 ἤλασε πίονα μῆλα — Ἑζόμενος δ' ἤμελγεν]
Virgil.

— cavo Polyphemus in antro

- Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἦκεν ἐκάσῃ.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἄ' ἔργα,
 Σὺν δ' ὄγε δ' αὖτε δύω μάρψας ὠπλίσσατο δόρπον.
 345 Καὶ τότε ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων ἄγχι παρασᾶς,
 Κισσύβιον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνοιο.
 Κύκλωψ, τῇ, πῖε οἶνον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα.
 "Οφρ' εἰδῆς, οἶόν τι ποτὸν τόδε νῆς ἐκεκεύθει
 'Ημετέρῃ σοὶ δ' αὖ λιβὴν φέρον, εἴ μ' ἐλεήσας
 350 Οἴκαδε πέμψειας· σὺ δὲ μαίνεαι ἐκ' ἐτ' ἀνεκτῶς.
 Σχέτλιε, πῶς κέν τίς σε καὶ ὕσερον ἄλλος ἴκοιτο
 'Ανδρώπων πολέων; ἐπεὶ εἰ κατὰ μοῖραν ἔρεξας.
 "Ως ἐφάμην· ὁ δ' ἔδεκτο καὶ ἔκπινεν ἥσατο δ' αἰνῶς
 'Ηδὺν ποτὸν πίνων· καὶ μ' ἦττε δεύτερον αὖτις·

Omnia rite, et fœtum submisit singulis.

Cæterum postquam expediisset obiens sua opera,

Simul utique ille rursus duobus correptis apparavit cœnam.

345 *Et tum ego Cyclopem alloquebar prope astans,*

Poculum in manibus tenens nigri vini;

"Cyclops, accipe, bibe vinum, postquam comedisti humanas carnes;

"Ut scias, qualem utique potum hunc navis reconditum habuerat

"Nostra; tibi autem porro libamen ferebam, si forte me miseratus

350 *Domum mitteres: tu vero furis non amplius tolerabiliter.*

"Inique, quomodo quisquam ad te in-posterum alius accedat

"Ex hominibus multis? quoniam non recte fecisti."

Sic dicebam. is autem accepit et ebibit; delectatusque est vehementer

Dulcem potum bibens; et a-me petebat secundo rursus;

348 *ποτὸν νῆυς]* F. A. L. quod prætulerim. Nam τόδε videtur subfrigidum,
 insertumque, quod ultima vi νῆυς, brevis videbatur. 351 *πῶς ἄντις]* R.

Lanigeras claudit pecudes, atque ubera pressat.

Æn. III. 641.

Ver. 339. "Η τι οἰσάμενος, ἥ καὶ θεὸς ὧς ἐκέλευεν.] *Plutarchus*, loco supra ad ε'. 427. adducto, et hunc versum citat. Pro "Η τι autem legit ille "Ητοι· et pro ἐκέλευεν, ἐκέλευσε.

Ver. 344. Σὺν δ' ὄγε δ' αὖτε] Vide supra ad ver. 311.

Ver. 345. 346. *προσηύδων* — *Κισσύβιον μετὰ χερσὶν ἔχων]* *Euripides*:

———— ἐμπλήσας σκύφος
 Διάρης αὐτῇ, τὰδε προσφέρει πῖνι,
 Λέγων τὰδ'.

Cyclops, 410.

Ver. 346. *Κισσύβιον μετὰ χερσὶν ἔχων]* Vide *Athenæum*, lib. XI. cap. 2 7.

Ver. 347. *Κύκλωψ, τῇ, πῖε οἶνον,]* [*Ἱεροκλῆς*] Εἰς δικαστήριον ἀχθεῖς, ἐτύπτετο τὰς ἐξ ἀνδρώπων πληγὰς· βέβηκός δὲ τῷ αἵματι βάψας κοιλὴν τὴν χεῖρα προσβαίνει τὸν δικάστην, ἅμα λέγων, "Κύκλωψ, τῇ, πῖ' οἶνον, "ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα." *Suid.* in voce 'Ἱεροκλῆς.

Ibid. τῇ, πῖε οἶνον.] Vide ad *Il.* ζ'. 219. Καὶ ὅρα καὶ τὸν λόγον τῆτον τῷ Ὀδυσσεὶ διακαίολογία τε κεκραμίνον καὶ οἶκτον, ἔτι δὲ καὶ κολακευτικόν. *Eustath.*

Ibid. πῖε οἶνον,] *Apud Suidam*, loco su-

- 355 Δός μοι ἔτι πρόφρων, καί μοι τεὸν ἔνομα εἰπὲ
 Αὐτίκα νῦν, ἵνα τοι δῶ ξείνιον, ᾧ κε σὺ χαίροις.
 Καὶ γὰρ Κυκλώπεςσι φέρει ζεῖδαρος ἄρερα
 Οἶνον ἐριζάφυλον, καὶ σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει·
 Ἀλλὰ τόδ' ἄμβροσίνης καὶ νέκταρός ἐσιν ἀπορρώξ.
 360 "Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ οἱ αὖτις ἐγὼ πόρον αἴθοπα οἶνον·
 Τρεῖς μὲν ἔδωκα φέρων, τρεῖς δ' ἔκπιεν ἀφραδίῃσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωπα περὶ φρένας ἤλυθεν οἶνος,
 Καὶ τότε δὴ μιν ἔπεσσι προσηύδων μελιχίοισι·
 Κύκλωψ, εἰρωτᾷς μ' ὄνομα κλυτόν; αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 365 Ἐξερέω· σὺ δέ μοι δὸς ξείνιον, ὥς περ ὑπέστης·
 Οὔτις ἔμοι γ' ὄνομ' ἔσ'. Οὔτιν δέ με κικλήσκασι
 Μήτηρ, ἥδ' ἐπατήρ, ἥδ' ἄλλοι πάντες ἐταῖροι.

- 355 "Da mihi adhuc lubens, et mihi tuum nomen dic
 "Statim nunc; ut tibi dem hospitale-munus, quo tu gaudeas.
 "Etenim Cyclopibus fert alma terra
 "Vinum ex magnis-uvis, et ipsis Jovis imber dat-incrementum;
 "Verum hoc ambrosiæ et nectaris est latex."

- 360 Sic dixit: at ei rursus ego dedi generosum vinum:
 Ter quidem præbui ferens, ter autem is ebibit stultitia.
 Cæterum postquam Cyclopi circa mentem venit vinum,
 Tunc utique ipsum verbis alloquebar blandis;
 "Cyclops, interrogas me nomen inclytum? at ego tibi
 365 "Dicam; tu autem mihi da hospitale-munus, ut scilicet pollicitus es;
 "Outis mihi nomen est; Outin vero me vocant
 "Mater atque pater, et omnes alii socii."

355 ἔπειν] F. A. L. male, etiam sensu. 361 ἀφραδίῃσιν] F. male.
 366 ὄνομα ἔστιν] F.

pra citato, πῖ οἶνον. Vide infra ad π'.
 143.

Ibid. κρέα] Pronunciabatur κρεῶ ut ver.
 283. νέα, νῆ.

Ver. 348. Ὀφρ' εἰδῆς, οἶόν τι ποτὸν] Eu-
 ripides:

Σκέψαι τὸδ', οἶον Ἑλλὰς ἀμπεῖλον ἄπο
 Οἴον κομίζου πῶμα, Διονίση γάμος.

Cyclops, 413.

Ver. 353. ἔκπιεν] Ita edidit Barnesius
 ex Eustathio, et ex ver. 361. infra, ubi
 omnes ἔκπιεν habent Recte, ut opinor.
 Cumque Barnesio facit et MS. a Bentleio
 collatus. Vulgg. hoc in loco, ἔπειν.

Ver. 354. αὖτις] Al. αὖθις.

Ver. 355. καί μοι τεὸν ἔνομα εἰπὲ]

Σὺ δ', ὦ ξέν', εἰπὲ τένομ', ὅ, τι σὲ χρεὶ καλεῖν.

Euripid. Cyclops, 545.

Ver. 356. χαίροις.] Al. χαίρης.

Ver. 358. καὶ σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει]

Vide supra ad Ὑ. 477. et 581.

Ver. 360. αὐτὰρ οἱ αὖτις ἐγὼ πόρον]

Ἡσθίντα δ' αὐτὸν ὥς ἐπρὸς θέμην ἐγὼ,

"Ἄλλ' ἐν ἔδωκα κύλικα.

Euripid. Cyclops, 419.

Ver. 361. τρεῖς δ' ἔκπιεν ἀφραδίῃσιν.] Οὐ-
 τος [Ἀνάχαρσις] τὴν ἄμπελον εἶπε τρεῖς φέ-

“Ὡς ἐφάμην· ὁ δὲ μ’ αὖτις ἀμείβετο νηλεΐ θυμῷ·

Οὔτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἐτάροισι,

370 Τὲς δ’ ἄλλες πρὸςθεν· τόδε τοι ξεινήϊον ἔσαι.

Ἦ, καὶ ἀνακλινθεὶς πέσεν ὑπτιος· αὐτὰρ ἔπειτα
Κεῖτ’ ἀποδοχμώσας παχὺν αὐχένα· καδδὲ μιν ὕπνος
Ἦρει πανδαμάτωρ· φάρυγος δ’ ἐξέσσυτο οἶνος,
Ψωμοὶ τ’ ἀνδρόμεοι· ὁ δ’ ἐρεύγετο οἶνοβαρεῖων.

Sic dixi; ille vero mihi rursus respondebat inclementi animo;

“Outin ego postremum edam post suos socios,

370 “Cæteros autem prius; hoc tibi hospitale-munus erit.”

Dixit, et recumbens cecidit supinus; at deinde

Jacebat inflexa crassa cervice; et illum somnus

Capiebat omnium-domitor e gutture vero erumpebat vinum,

Frustaque humanæ carnis; ipse autem eructabat vino-gravatus.

368 αὐτίκ’] R. quod et alibi occurrit.

ρεῖν βότρυς· τὸν πρῶτον, ἡδονῆς· τὸν δεύτερον, μίθης· τὸν τρίτον, ἀηδίας. *Diog. Laërt. lib. I. in Anacharside.*

Ver. 366. Οὔτις ἔμοιγ’ ὄνομ’ ἔσ’] *Al. ἔμοιγ’ ὄνομα.* Porro hinc (notante *Duporto* in *Gnomologia*) apud *Theocritum*, in *Poëmate*, quod inscribitur *Σύριγγι*, *Penelope* appellatur “Οὐδενὸς ἐνάτειρα.”

Ibid. Οὔτιν δέ με κικλήσκουσι Μήτηρ, ἥδ’ πατήρ,] “Ulyssem se in sua peregrinatione Outin appellasse, ex Homero demonstratur; quærenti enim de ipsius nomine Polyphemus respondet, Οὔτις ἔμοιγ’ ὄνομ’ ἔσ’, Οὔτιν δέ με κικλήσκουσι Μήτηρ ἥδ’ πατήρ, ἥδ’ ἄλλοι πάντες ἐταῖροι. In quo Giphanius, alique interpretes Auctoris judicio egregie falluntur, qui ita vertunt: Nemo mihi nomen est, neminem enim vocant mater atque pater atque omnes socii. Si enim ἔτις reddi deberet nemo, Ulysses utique in accusativo ἔτινα, non ἔτιν dicere debuisset. Et quamvis Giphanio favere videtur, quod Polyphemus paulo post coram vicinis conqueritur: [infra ver. 408.] “ὦ φίλοι, ἔτις με κτείνει δόλῳ, ἔδ’ ἐβίβη” quod ita interpretatur Giphanius; *Amici! nemo me interfecit dolo, neque viribus*: attamen utrobique et in voce ἔτις, et ἔδ’ insignis iterum error committitur. Non enim scribendum hic ἔδ’ neque, sed duabus vocibus separatim positis ὃ δ’ neque, non vero, ut sensus sit: *Outis me afflixit dolo, non vero viribus.* Quæ interpretatio cum

“reliquis, quæ hæc circumstant, omnium optime convenire videtur; quoniam prorsus nullam causam, quamobrem Polyphemus ita conqueritur, comminisci possumus, si a nemine neque dolo neque vi læsus fuerit.” *Acta Eruditorum, Supplement. Tom. VII. Sect. 1.* Vide infra ad ver. 408. “Ἴνα μὴ ἐπιστήσας τυχὸν ὁ Πολύφημος τῷ παραλογισμῷ, γινῶ “ἔτις” τὸν σύνθετον ἐκ δύο λέξεων τῷ “ἔ” καὶ τῷ “τις,” ὅπερ ὁ βέλεται Ὀδυσσεύς, ἐπάγει αἰτιατικὴν ἐν ἀπλότῃ, ἥγαν ἀσύνθετον, λέγων· “Οὔτιν δέ με κικλήσκουσι etc.” ὡς ἀπὸ εὐθείας τῆς Οὔτις, Οὔτιδος, ὃ αἰτιατικὴν, τὸν Οὔτιν. *Eustath.* Cæterum fuerunt qui Ulyssem non sibi hoc nomen fluxisse existimarint: “Ὅτι Ὀδυσσεύς, διότι ὄτα μεγάλη εἶχεν, Οὔτις πρότερον ἐκαλεῖτο. *Ptolemæus Hephæstio*, apud *Acta Eruditorum*. loco jam supra citato. Sed hoc satis videtur infictum; præcipue quum ait *Poëta*, infra ver. 413.

Ἔμεν δ’ ἐγέλασσε φίλον κῆρ,

Ὡς ὄνομ’ ἐξαπάτησεν ἑμὸν καὶ μετῆς ἀμύμων.

Clark. Argutiæ mihi videntur esse, quæ de latina versione *Gifanii* aliorumque dicuntur. Accusativum *Homerus* fecit ἔτιν, ut forma nominis proprii legitima esset: quæ non esset, si ἔτινα dixisset. Latinum autem *Nemo*, etiam in accusativo formam nominis proprii habet. Itaque commode adhiberi potest in versione. *Ern.*

Ver. 368. αὐτίς] *Al. αὐτίκ’.*

- 375 Καὶ τότε ἐγὼ τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδῆ ἤλασα πολλῆς,
 Εἴως φερμαίνοντο· ἔπεσσί τε πάντας ἑταῖρους
 Θάρσυνον, μήτις μοι ὑποδδείσας ἀναδύη.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ὁ μοχλὸς ἐλαίνοιο ἐν πυρὶ μέλλεν
 Ἀψασθαι, χλωρὸς περ ἔων, διεφαίνετο δ' αἰνῶς,
 380 Καὶ τότε ἐγὼν ἄσπον φέρον ἐκ πυρὸς, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 Ἴσαντ'· αὐτὰρ θάρσος ἐνέπνευσεν μέγα δαίμων.

- 375 Et tum ego vectem sub cinere demisi multo,
 Donec calefieret; verbisque omnes socios
 Confirmabam, nequis mihi subveritus deficeret.
 Sed cum jam vectis oleaginus in igne erat
 Arsurus, viridis licet-esset, candebatque vehementer;
 380 Tum vero ego propius afferebam ex igne, circum autem socii
 Stabant: cæterum audaciam inspiravit ingentem deus,

381 ἐνέπνευσε] Edd. præter R. recte.

Ver. 369. Οὐτὶν ἐγὼ πύματον ἔδομαι με-
 τὰ οἷς ἐτάροισιν.]

Πάντων δ' ἑταίρων ὕψιον θανάσσομαι.
 Euripid. Cyclops, ver. 547.

Ver. 370. τόδς τοι ξεινήιον ἔσαν.] Πρωτὸς
 τε εὐρηκέναι δοκεῖ [Ὅμηρος] φοβερὰς χάρι-
 τας· ὡς περ τὸ ἐπὶ τῷ ἀχαριστοτάτῃ προσώπῳ,
 τὸ ἐπὶ τῷ Κύκλωπος· τὸ δ' ἐν, "Οὐτὶν ἐγὼ πύ-
 ματον ἔδομαι," τὸς δὲ λοιπὸς πρῶτος, τὸ
 τῷ Κύκλωπος ξεινόν. Οὐ γὰρ ὕψιον αὐτὸν ἐνέ-
 φηεν δεινὸν ἐκ τῶν ἄλλων, ὅταν δύο δειπνῇ ἑ-
 ταῖροις, ἢ δ' ἀπὸ τῷ θυρεῷ, ἢ ἐκ τῷ βοσάλῃ,
 ὡς ἐκ τέτῳ τῷ ἀσείσµῳ. Demetr. Phaler.
 περὶ Ἑρμηνείας, §. 130. Οὐ πάνυ με ἡ τῷ
 Κύκλωπος ἐκείνῃ εὐφραίνει δωρεά, τὸ ὑπι-
 σχνεῖσθαι ὅτι πύματον ἐγὼ τὸν Οὐτὶν κατέδο-
 μαι. Lucian. Καταπλῆς, ἢ Τύραννος. Porro
 hinc apud Erasmus, Proverbium, "Cy-
 clops Donum."

Ver. 372. Κεῖτ' ἀποδοχµώσας παχὺν αὐ-
 χέναν] Virgil.

Cervicem inflexam posuit, jacuitque per antrum
 Immensus, sanie eructans ac frustra cruenta
 Per somnum commixta mero.

Æn. III. 631.

Quem locum Macrobius inter eos recen-
 set, in quibus "Virgilius Homericæ car-
 minis majestatem non æquet." Lib. V.
 cap. 15. Quintilianus vero magnam in
 hoc Virgilii loco Emphasisin notat. "I-
 dem [Virgilius] Cyclopa cum jacuisse
 "dixit per antrum, prodigiosum illud
 "corpus spatio loci mensus est." Lib.

VIII. cap. 5. Vide supra ad ver. 298.

Ἐν τε τῇ Θεογονίᾳ ἐπὶ τῷ Κρόνῳ Ὁρφεὺ πε-
 ποιήται, "Κεῖτ' ἀποδοχµώσας παχὺν αὐχένα,
 "καδδὲ μιν ὕπνος Ἡερὶ πανδαµάτωρ —"
 ταῦτα δὲ Ὅμηρος ἐπὶ τῷ Κύκλωπος μετέθε-
 κεν. Clemens Alexandrinus. Strom. VI.

Ibid. ἀποδοχµώσας] Πλαγιάσας· δοχµὸς
 γὰρ τὸ πλάγιον. Schol.

Ibid. παχὺν αὐχένα] Macrobius, lib. V.
 cap. 15. citat, πλατὺν αὐχένα. Clark. Sic
 est in edd. recentioribus. At veteres hic
 tantum habent: ἢ καὶ ἀνακλινθεὶς πίσειν ὕπ-
 νος. Cervicem inflexam posuit. Parum tuto
 variæ lectiones e Macrobio colliguntur.
 Ern.

Ver. 373. φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος, Ψω-
 μοί τ' ἀνδρόμοι.] Euripides:

Τάχ' ἐξ ἀναιδὸς φάρυγος ὠδήσῃ κεία.

Cyclops, 588.

— ejectantemque cruentas
 Ore dapes, et frustra mero glomerata vomentem,
 Ovidius, Metam. XIV. 211.

Clark. Neuter assecutus est vim verbi ἐξ-
 έσσυτο. Ern.

Ver. 375. μοχλὸν ὑπὸ σποδῆ ἤλασα πολ-
 λῆς,] Euripides:

Ἦδη δαυδὸς ἠθελακωμένος
 Κεῖσσι τῇσι εἰς σποδιάν.

Cyclops, 609.

Ver. 379. Ἀψασθαι,] Al. Ἀψίσθαι.

Ver. 380. ἀμφὶ δ' ἑταῖροι Ἴσαντ'.] Ὁ δὲ
 Παιητὴς τὸν λογιώτατον Ὀδυσσεῖα σιωπηλό-
 τατον πεποιήκε —. Τοῖσιν δὲ καὶ οἱ πολλοὶ
 τῶν ἑταίρων τὸ γὰρ ἐλκομένους καὶ προσεχόμε-

- Οἱ μὲν, μοχλὸν ἐλόντες ἐλαῖνον, ὅξυν ἐπ' ἄκρῳ,
 'Οφθαλμῷ ἐνέρεισαν· ἐγὼ δ' ἐφύπερθεν ἀεσθεῖς
 Δίνεον· ὥς δ' ὅτε τις τρυπῷ δόρυ νήιον ἀνῆρ
 385 Τρυπάνῳ, οἱ δέ τ' ἐνεσθεν ὑποσσεῖσιν ἱμάντι
 'Αψάμενοι ἐκάτερθε, τὸ δὲ τρέχει ἐμμενὲς αἶέν·
 "Ως τῷ ἐν ὀφθαλμῷ πυρήνεια μοχλὸν ἐλόντες
 Δινοῦμεν, τὸν δ' αἶμα περιῖρρεε θερμὸν ἔοντα.
 Πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εὔσεν αὐτμῇ,
 390 Γλήνης καιομένης· σφαραγεῦντο δέ οἱ πυρὶ ρίζαι.
 'Ως δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν, ἥε σκέπαρνον,
 Εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτει μεγάλα ἰάχοντα,

Hi quidem vectem prehensum oleaginum, acutum in summo,
 Oculo infixerunt; ego autem superne arrectus
 Versabam: Ut vero cum quis terebrat lignum navale vir

385 Terebra, alii autem infra torquent loro

Apprehensam utrinque; illa autem circumvolvitur assidue semper:

Sic ejus in oculo ignitum vectem prehensum

Versabamus: hunc autem sanguis circumfluebat calentem.

Omnes vero ei palpebras circum et supercilia cremavit vapor,

390 Pupilla ardente, crepitabant autem ei igne radices.

Veluti autem cum vir faber securim magnam, aut asciam,

In aqua frigida mergit valde stridentem,

384 ὥς ὅτε] Eæd. recte. 385 ὑποσσεῖσιν] Eædem. 388 περιέριε] Eæd.

ζομένης ὑπὸ τῷ Κύκλωπος, μὴ κατεπιεῖν τῷ
 'Οδυσσεύς, μηδὲ δεῖξαι τὸ πεπυρακτωμένον ἱ-
 κῖνο καὶ παρειαυασμένον ὄργανον ἐπὶ τὸν ὀφ-
 θαλμόν, ἀλλ' ὥμους ἐθίσθαι μάλλον ἢ φρά-
 σαι τι τῶν ἀπορήτων, ὑπερβολὴν ἐγκρατείας
 καὶ πίσεως ἐκ ἐκλείπειν. Plutarch. περὶ
 'Αδολεσχίας.

Ver. 384. Δίνεον· ὥς δ' ὅτε] Al. Δίνεον,
 ὥς ὅτε.

Ibid. ὥς δ' ὅτε τις τρυπῷ δόρυ νήιον] Eu-
 ripides:

Ναυπηγίαν δ' ὥς εἰ τις ἀρμόζων ἀνὴρ
 Διτλοῖ χαλκιοῖν, τρυπάνον κοπηλατῷ,
 Οὔτω κυκλώσω δαλὸν ἐν φαισφόρῳ
 Κύκλωπος ὄψι, καὶ σιανανῶ πόρας.

Cyclops, 459.

Ver. 385. ὑποσσεῖσιν] Al. ὑποσσεῖσιν.
 Quod eodem modo pronunciandum.

Ver. 387. ἐν ὀφθαλμῷ πυρήνεια μοχλὸν
 ἐλόντες Δινοῦμεν,] Virgil.

————— telo lumen terebramus acuto

Ingens, quod torva solum sub fronte latebat.

Æn. III. 635.

Ibid. πυρήνεια] Ita ex Eustathio edidit
 Barnesius. Vulgg. πυρήνεια.

Ibid. ἐλόντες] Al. ἔχοντες.

Ver. 389. Πάντα δέ οἱ βλέφαρ'] etc. So-
 phocl.

"Ἡεσσ' ἐπαίρον βλέφαρα' φοῖναι δ' ὁμῷ
 Γλῆναι γένει' ἐτεγγον, ὅδ' ἀνέσαν
 Φόιν μυδώσας σκαρῶας' ἀλλ' ὁμῷ μέλας
 "Ομβροε χαλαῖς αἵματος ἐτέγγοντο.

Edip. Tyrann. ver. 1285.

Ver. 390. πυρὶ ρίζαι.] Al. περὶ ρίζαι.

Ver. 392. βάπτει] Al. βάπτει.

Ibid. μεγάλα ἰάχοντα,] Vide ad Π. δ'.
 456. Al. μεγάλα ἠχῶντα.

Ver. 393. σιδήρῳ τε] Al. σιδήρῳ γε.
 Clark. Sententia est: nam hinc ferrum
 accipit duritiem. Et ut melior aqua, ita
 magis duratur ferrum et meliorem acci-
 pit colorem. Ern.

Ver. 394. "Ως τῷ σιγ' ὀφθαλμοῖς] De vi

- Φαρμάσσαν· (τὸ γὰρ αὖτε σιδήρεα τε κράτος ἐσίν·)
 “Ὡς τῇ σίζ’ ὀφθαλμὸς ἐλαϊνέω περὶ μοχλῶ.
 395 Σμερδαλέον δὲ μέγ’ ᾧμωξεν· περὶ δ’ ἴαχε πέτρῃ.
 Ἡμεῖς δὲ δέισαντες ἀπεσσύμεθ’· αὐτὰρ ὁ μοχλὸν
 Ἐξέρυσ’ ὀφθαλμοῖο πεφυρμένον αἵματι πολλῶ.
 Τὸν μὲν ἔπειτ’ ἔρριψεν ἀπὸ ἑο. χερσὶν ἀλύων·
 Αὐτὰρ ὁ Κύκλωπας μέγαλ’ ἤπυεν, οἳ ῥά μιν ἀμφὶς
 400 Ὠκεον ἐν σπήεσσι δι’ ἄκριας ἠνεμοέσσας·
 Οἱ δὲ βοῆς ἀτόντες ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος·
 Ἴσάμενοι δ’ εἶροντο περὶ σπέος, ὃ, ττι ἐ κήδοι·
 Τίπτε τόσον, Πολύφημ’, ἀρηγμένος ὦδ’ ἐβόησας,

Temperans, (hoc enim denique ferri et robur est:)

Sic ejus stridebat oculus oleaginum circa vectem.

- 395 Horrendum autem valde ejulavit; insonuit vero petra.

Nos autem perterriti diffugimus: at ille vectem

Extraxit oculo foedatum sanguine multo.

Illum quidem deinde abjecit a se manibus dolore-furens:

Cæterum ipse Cyclopes magno-clamorem vocabat, qui utique circa ipsum

- 400 Habitant in speluncis per promontoria ventosa:

Illi autem clamorem audientes accurrebant aliunde alius;

Consistentesque interrogabant circa speluncam, quidnam ipsum affligeret;

“Cur tantum, Polypheme, læsus sic claimasti,

395 σιδήρεα γι.] Edd. præter R.

ᾧμα ξεν.] Edd. vett. recte.

400 σπήεσι.] Ead.

vocis hujus, σίζε, ita Quintilianus; “Mi-
 “nime,” inquit, “Nobis concessa est
 “ὀνοματοποιία. Quis enim ferat, siquid
 “simile illis merito laudatis, λίγξες βιόξες,
 “et σίζε ὀφθαλμοῖς, fingere audeamus?”
 Lib. I. cap. 5. sub fine. Vide ad *Il.* δ. 455.

Ibid. ἐλαϊνέω περὶ μοχλῶ.] Τὸ δὲ, “περὶ
 “μοχλῶ,” (inquit Eustathius) ἀντίπτωσιν
 ἔπαθεν· ἀντὶ γὰρ τῷ, ἐπὶ μοχλῶ, ἰρρίθη.
 Atqui oculum vecte transfixum aptius (ut
 opinor) depingit istud περὶ. Alioqui æ-
 que facile scribere potuisset *Homerus* ἐλαϊ-
 νέω ἐπὶ μοχλῶ.

Ver. 395. Σμερδαλέον δὲ μέγ’ ᾧμωξεν·
 περὶ δ’ ἴαχε πέτρῃ.] Virgil.

Clamorem immensum tollit: quo pontus et
 omnes

Intremuere undæ, penitusque exterrita tellus
 Italiæ, curvisque immugiit Ætna cavernis.

Æn. III. 672.

Ver. 398. et 461. ἀπὸ ἑο.] Vide ad *Il.*
 α. 51.

VOL. III.

Ibid. χερσὶν ἀλύων.] “*Media* τῇ ἀλύω,”
 inquit Barnesius, “alias brevis, nunc pro-
 “ducitur, ad Monstri deplorabilem animi
 “defectum innuendum.” Atqui nulla
 alia videtur esse hujus rei causa quam in
 vocibus τῶα, ἱλῆς etc. Vide ad *Il.* γ. 103.
 et δ. 24. Περιγράφει δὲ τινες τῶν Παλαι-
 ῶν τὸ ἰῶτα ἐν τῷ ἀλυσίν, καθὰ καὶ ἐν τῷ δ-
 πυσίν. Eustath.

Ver. 401. Οἱ δὲ βοῆς ἀτόντες ἐφοίτων]
 Virgil.

At genus e sylvis Cycloperum et montibus altis
 Excitum ruit ad portus.

Æn. III. 675.

Ibid. ἀτόντες.] Vide ad *Il.* δ. 252.

Ver. 403. Τίπτε τόσον, — ἐβόησας,] Τίπτε
 τόσον referendum ad ἀρηγμένος, vertendum-
 que non cur, sed, quid tantum læsus,
 tantopere vociferatus es: quid tibi mali
 tanti accidit, ut tantopere vociferare.
 Ern.

- Νύκτα δ' ἀμβροσίην, καὶ αὐπνυς ἄμμε τίθησθα;
 405 Ἦ μή τις σεῦ μῆλα βροτῶν ἀέκοντος ἐλαύνει;
 Ἦ μή τίς σ' αὐτὸν κτείνει δόλῳ, ἢ βίῃφι;
 Τῆς δ' αὐτ' ἐξ ἄντρ' ἀντρέφει κρατερὸς Πολύφημος.
 ὦ φίλοι, Οὐτίς με κτείνει δόλῳ, ἐδὲ βίῃφιν.
 Οἱ δ' ἀπαμειβόμενοι ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον.
 410 Εἰ μὲν δὴ μήτις σε βιάζεται, οἷον ἔοντα,
 Νῆσόν γ' ἔπως ἐσὶ Διὸς μεγάλας ἀλέασθαι.
 Ἀλλὰ σύ γ' εὖχεο πατρὶ Ποσειδάωνι ἄνακτι.
 "Ὡς ἄρ' ἔφην ἀπίοντες· ἐμὸν δ' ἐγέλασσε φίλον κῆρ,

"Noctem per divinam, et insomnes nos facis?

405 "Num quis a te oves mortalium invito abigit?

"An metuis ne quis teipsum occidat dolo, aut vi?"

Hos autem rursus ex antro allocutus est fortis Polyphemus;

"Amici, Outis me occidit dolo, neque viribus."

Illi vero respondentes verba alata dicebant;

410 "Siquidem revera nemo tibi vim infert, solus cum-sis,

"Morbum sane nullo-modo licet Jovis magni effugere:

"Sed tu quidem supplica patri Neptuno regi."

Sic dixerunt abeuntes: meum autem risit carum cor,

Ver. 404. Νύκτα δ' ἀμβροσίην.] *Al.* Νύκτα δι' ὀρφαίνην.

Ibid. αὐπνυς ἄμμε τίθησθα.] Τὸ δὲ, "αὐπνυς ἄμμε τίθησθα," φανερώς τὸ ἄμμε δύϊκον, ἀντὶ πολλῆς πλῆθους λαμβάνει, κατὰ διαφορίαν (forte κατ' ἀδιαφορίαν) Ἰωνικὴν. *Eustath.* Verum, si ἄμμε hic duale sit; tum, "Eleganter (uti notat *Barnesius*) hoc "Poëta facit, quod *Duos* jam *Polyphemus* "turbet, nempe seipsum et alios." Sive, quo modo *Chorus* in *Tragicis* voce "ἐγὼ" utitur, eodem modo aiunt Cyclopes, αὐπνυς ἄμμε τίθησθα, "Te et (me sive) nos "insomnes reddidisti." Sed vide ad *Il.* α'. 59. Cæterum post hunc versum inserit *Barnesius* ex *Diogene Laërtio*, *Zeno*, lib. VII.

Τίς δὲ σ' ἐτίρλωσεν καὶ ἀφείλετο λαμπάδος αὐγὰς;

Verum neque ullo modo hoc in loco coheret versus iste; neque, an hinc a *Diogene* citatus fuerit, omnino constat. *Clark.* Quæ de ἄμμε dicuntur, tanquam sit *te* et *nos*, eamque ob causam dualis ponatur, arguta nimis et falsa sunt. Cyclops clamando non se exciverat somno, sed alios

Cyclopes, quod est manifestum. Ergo aut dualis poëtice pro plurali ponitur, aut ἄμμε est antiquus pluralis, ut *Clarkius* docet l. c. ver. 405. etiam ad *Il.* α'. 566. *Ern.*

Ver. 405. 406. Ἦ μή τις — ἐλαύνει; Ἦ μή τίς σ' αὐτὸν κτείνει] *Barnesius* ex Exemplaribus nonnullis edidit κτείνει, ut cum ἐλαύνει congruat, vertitque, "Num quis — abigit? Anne aliquis teipsum pessum — dat?" Ego potius, siqui faverent *Codices*, legendam crediderim ἐλαύνει — κτείνει. Ut sit sensus; "Num (metu ex — clamas,) nequis — abigit? An nequis "teipsum trucidet etc." *Clark.* Sed hoc valde durum. Alibi quidem in tali interrogatione indicativus est. Itaque sequar *Barnesium.* *Ern.*

Ver. 405. σεῦ μῆλα] *Al.* σίῳ μῆλα.

Ver. 408. ὦ φίλοι, Οὐτίς με κτείνει]

Οὐτίς μ' ἀπώλεσεν

Euripid. Cyclops, ver. 668.

Ibid. δόλῳ, ἐδὲ βίῃφιν.] Ita Vulgati. Sunt qui legendum contendunt δόλῳ, ἐδὲ βίῃφιν. Quod et rectius videtur. Οὐτίς

- ’Ως ὄνομ’ ἐξαπάτησεν ἐμὸν καὶ μῆτις ἀμύμων.
 415 Κύκλωψ δὲ σενάχων τε, καὶ ᾠδίνων ὀδύνῃσι,
 Χερσὶ ψηλαφῶν, ἀπὸ μὲν λίθον εἴλε θυράων·
 Αὐτὸς δ’ εἰνὶ δύρῃσι καδέζετο, χεῖρε πετάσσας,
 Εἴτινά πε μετ’ ὅεσσι λάβοι σείχοντα θυράζε·
 Οὕτω γάρ πε μ’ ἤλπετ’ ἐνὶ φρεσὶ νήπιον εἶναι.
 420 Αὐτὰρ ἐγὼ βέλευον, ὅπως ὅχ’ ἄριστα γένοιτο,
 Εἴτιν’ ἐταίροισιν θανάτε λύσιν, ἥδ’ ἐμοὶ αὐτῶ
 Εὐροίμην· πάντας δὲ δόλως καὶ μῆτιν ὕφαινον,
 ’’Ως τε περὶ ψυχῆς· μέγα γὰρ κακὸν ἐγγύθειν ἦεν.

Quod nomen decepisset meum, et consilium eximium.

- 415 Cyclops autem ingemiscensque, et cruciatus doloribus,
 Manibus palrans, amovit quidem lapidem ab ostio;
 Ipse vero in ostio sedebat, manibus extensis,
 Siquem fortassis inter oves deprehenderet exeuntem foras:
 Adeo enim videlicet me putabat in mente stultum esse.

- 420 Ast ego deliberabam, quid factu optimum esset,
 Siquam sociis mortis liberationem, atque mihi ipsi
 Invenirem; omnes vero dolos et consilium texebam,
 Utputo de vita; ingens enim malum imminebat,

417 πετάσας] F. A. L. 421 ἐταίροισι] Ead. recte: sic et Eustath.

με κτείνει δόλω ἔδὲ βίᾳ· τῆς τῆς, ὅ ὅτις με
 κτείνει μετὰ δόλω, ἔδὲ μὴν ἐν ἰσχυρί. Eustath.
 Et paulo inferius; Δόλω ἔδὲ βίᾳ· τῆς τῆς,
 δόλω μέντοι κτείνει με, καὶ ἔδὲ βίᾳ· τῶν δὲ
 Κυκλώπων συχαιμένους νοσησάντων, ὅτις με
 ἐν δόλω κτείνει, ἀλλ’ ἔδὲ ἐν βίᾳ. Vide supra
 ad ver. 366. Al. ἔδὲ βίᾳ· et ἔδὲ βίᾳ.

Ver. 410. μῆτις σε βιάζεται,] Clemens
 Alexandrinus, Strom. lib. V. citat, ἔτις σε
 βιάζεται.

Ver. 411. Νῆσον γ’ ἔπος ἐστὶ Διὸς μεγάλην
 ἀλέασθαι. Apud Clementem, ibid. Νῆσον δ’
 ἔπος. Porro similiter Sophocles, notante
 Duxorio in Gnomologia ad hunc locum;
 Νῆσον δ’ ἀνάγκη τὰς θεηλάτας φέρειν,

Ver. 415. ἐμὸν δ’ ἐγγέλασσε φίλον κῆρ,]
 Vide infra ad σ’. 99.

Ver. 414. καὶ μῆτις ἀμύμων.] Sunt qui
 Poëtam hic ad vocem ὀδύς respicere ex-
 istimant; quia scilicet ἔτις et μῆτις idem
 significant. Sed hoc, ut recte notavit
 Barnesius, plane ineptum.

Ver. 415. Κύκλωψ δὲ σενάχων τε,] Οἱ
 χαρίζονται τῶν ποιητῶν — τὰ μὲν αὐτοὶ τε
 κατασκευάζουσι ὀνόματα, συμπλέκοντες ἐπιτη-

δείας ἀλλήλοις τὰ γράμματα· καὶ τὰς συλ-
 λαβὰς δὲ οἰκίως, οἷς ἂν βέλονται παραστήσαι
 πάθεισι, ποικίλως φιλοτεχνῶσιν· ὡς ποιεῖ πολ-
 λάκις Ὀμηρος. — Ἐπὶ δὲ τῇ τυφλεμένῃ Κύ-
 κλωπος, τὸ τε τῆς ἀλγυδόνος μέγιστος, καὶ
 τὴν διὰ τῶν χειρῶν βραδείαν ἔρευναν τῆς τῆς
 σπηλαίης θύρας [ἐμφαίνειν βελομένους.] “Κύ-
 κλωψ δὲ σενάχων τε, καὶ ᾠδίνων ὀδύνῃσι,
 “Χερσὶ ψηλαφῶν.” Dionys. Halicarn.
 περὶ συνθίσεως, §. 15.

Ver. 421. θανάτε λύσιν,] Quoniam λύω,
 λύω, syllabam priorem natura producant;
 ideo Marcus Meibomius hoc in loco, no-
 tante Barnesio, legendum contendit θανα-
 τὰτε λύσιν aliosque omnes locos apud Ho-
 merum, ubi ἄλυτον, aut ἀλύτης occurrit,
 corruptos existimat. Sed longe errat vir
 eruditus. Qua enim analogia ex τῶν, τῆ-
 σω, fit τῆσις, ἀτίτος· ex φθίνω, φθίσω, φθίσις,
 ἀφθίτος· ex κρίνω, κρίσις, ἀκρίτος· ex κλίνω,
 κλίσσις, ἀκλίστος· eadem ex λύω, λύσω, fit λύ-
 σις, ἄλυτος. Vide ad Il. α’. 314. et χ’.
 19. 20.

Ver. 422. 425. πάντας δὲ δόλως καὶ μῆ-
 τιν ὕφαινον, — μέγα γὰρ κακὸν ἐγγύθειν ἦεν.]

- “Ἡδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βελή.
 425 Ἄρσενες ὅϊες ἦσαν ἔντροφέες, δασύμαλλοι,
 Καλοί τε, μεγάλοι τε, ἰοδνεφές εἶρος ἔχοντες·
 Τῆς ἀκίων συνέεργον ἔντροφέεσσι λύγοισι,
 Τῆς ἐπὶ Κύκλωψ εὔδε, πέλωρ, ἀδεμίσια εἰδῶς,
 Σύντροις αἰνύμενος· ὁ μὲν ἐν μέσῳ ἄνδρα φέρεσκεν,
 430 Τὰ δ’ ἐτέρω ἐκάτερθεν ἴτην, σώοντες ἐταίρους.
 Τρεῖς δὲ ἕκασον φῶτ’ ὅϊες φέρον· αὐτὰρ ἔγωγε,
 (Ἀρνεῖος γὰρ ἦν, μήλων ὅχ’ ἄριστος ἀπάντων),
 Τῷ κατὰ νῶτα λαβὼν, λασίην ὑπὸ γαστέρ’ ἐλυσθεῖς
 Κεῖμην· αὐτὰρ χερσὶν ἄωτε δεσπεσίοιο
 435 Νωλεμέως σρεφθεῖς ἐχόμην τετληότι θυμῷ.
 “Ὡς τότε μὲν σενάχοντες ἐμείναμεν ἧῶ δῖαν.
 Ἦμος δ’ ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,

Hoc vero mihi in animo optimum videbatur consilium.

- 425 Mares oves erant bene-nutriti, densis-velleribus,
 Pulchrique, magnique, violaceam lanam habentes:
 Hos tacite colligabam bene-tortis viminibus,
 In quibus Cyclops dormiebat, monstrum, nefaria doctus,
 Tres-una sumens: medius virum ferebat,
 450 Cæteri autem duo utrinque ibant, servantes socios.
 Terni autem virum oves ferebant: cæterum ego,
 (Aries enim erat, pecudum longe optimus omnium),
 Hujus tergo arrepto, villosum sub ventrem volutus
 Extendebar: at manibus lanæ egregiæ
 435 Firmiter implicitus hærebam constanti animo.
 Sic tum quidem ingemiscences expectavimus auroram divinam.
 Quando autem mane-genita apparuit rosea-digitis aurora,

“Efficacior omni arte imminens necessitas; non usitata modo præsidia, sed quædam etiam nova admovit.” Quint. Curt. lib. IV. §. 15.

Ver. 425. Ἄρσενες ὅϊες ἦσαν] Vox ὁῖες primam fortasse eadem ratione producit ac voces ἀθάνατος, Πριαμίδης etc. Vide ad Il. α'. 398. Barnesius vero edidit ὁῖες. Cæterum hinc forte vox Latina, oves.

Ver. 426. ἰοδνεφές εἶρος] “Ὁ ἐστὶ μέλαν, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις κεῖται. Eustath. Sed nigrum vellus non sane est in magna laude in ovibus. Ego intelligam, candidum vellus: nam sunt et ἱα λευκά. Ern.

Ver. 427. λύγοισι,] Ἰμαντῶδισι φυτοῖς. Schol.

Ver. 428. Τῆς] Al. Τοῖς.

Ver. 429. φέρεσκεν,] Eustath. φέρεσκε, quod verum est. Ern.

Ver. 432. Ἀρνεῖος γὰρ ἦν,] Vide infra ad x'. 190.

Ver. 433. Τῷ κατὰ νῶτα λαβὼν,] “Alio modo sibi, alio sociis providet. Hos sub ovibus recondit; se vero sub arie te, qui totius gregis erat præstantissimus. Adeo ut majorem sui quam sociorum curam habuerit.” Spondan. Mire admodum: Lique enim Ulyssem,

- Καὶ τότε ’πειτα νομόνδ’ ἐξέσσυτο ἄρσενά μῆλα·
 Θήλειαι δ’ ἐμέμυκον ἀνήμελκτοι περὶ σηκὺς,
 440 Οὐδατα γὰρ σφαραγεῦντο· ἄναξ δ’ ὀδύνησι κακῇσι
 Τειρόμενος, πάντων οἴων ἐπεμαίετο νῶτα
 ’Ορῶν ἐσαότων· τὸ δὲ νήπιος ἐκ ἐνόησεν,
 ’Ὡς οἱ ὑπ’ εἰροπόκων οἴων σέρνοισι δέδεντο.
 ’Υσατος ἀρνεῖος μῆλων ἔσειχε θυράζε,
 445 Λαχμῶ στεινόμενος, καὶ ἐμοὶ πυκινὰ φρονέοντι.
 Τὸν δ’ ἐπιμασσάμενος προσέφη κρατερὸς Πολύφημος·
 Κρὶε πέπον, τί μοι ὧδε διὰ σπέος ἔσσυο μῆλων
 ’Υσατος; ἔτι πάρος γε λελειμμένος ἔρχεαι οἴων,
 ’Αλλὰ πολὺ πρῶτος νέμειαι τέρεν’ ἄνδρα ποίης,
 450 Μακρὰ βιβιάς· πρῶτος δὲ ροὰς ποταμῶν ἀφικάνεις·
 Πρῶτος δὲ σαθμόνδε λιλαίεαι ἀπονέεσθαι

Tum vero deinde ad pascua erumpabant mascula pecora :

Fœminæ vero balabant immulctæ per stabula,

- 440 Ubra enim gravabantur; Dominus vero doloribus gravibus

Afflictus, omnium ovium palpat terga

Recte stantium : illud autem stultus non animadvertit,

Ut illi sub lanigerorum ovium pectoribus ligati essent.

Ultimus aries pecorum exibat foras,

- 445 Vellere gravatus, et me multa cogitante.

Hunc autem palpatum allocutus est fortis Polyphemus;

“Aries care, quid mihi ita per speluncam exis pecudum

“Ultimus? neutiquam antea scilicet relictus venire-soles ab ovibus,

“Sed multo primus pasceres teneros flores herbæ,

- 450 “Magnis-passibus incedens: primusque ad fluentia fluviorum pervenis:

“Primus porro in stabulum cupis redire

postquam sociorum unumquemque tribus simul constrictis maribus ovibus subligasset, se ipsum nequaquam isto modo ligare potuisse; ideoque arietis unius, cæteris majoris, quique ipsum solus ferre posset, ventri subvolutum vellere adhæsisse; unde etiam facile delapsus cæteros expeditus solvere posset; infra ver. 463.

Ver. 454. ἀώτῳ] Τῷ ἄνωτῳ. Λίγει δὲ τῷ ἰρίῳ. Schol. Vide supra ad α'. 445.

Ver. 458. νομόνδ' ἐξέσσυτο — μῆλα.] Editiones vulgatæ vertunt, “ad pascua exegit pecora.” Sed male: Nam vox ἐξέσσυτο significationem activam non ha-

bet. Vide *Iliad.* η'. 1. *Odys.* ι'. 575. μ'. 566. Rectius Barnesius; ad pascua prurumpebant.

Ver. 444. ’Υσατος ἀρνεῖος] “Legitur etiam,” inquit *Henricus Stephanus*, “’Υσατος δ’ ἀρνεῖος in nonnullis editionibus.” Sed hoc, uti et ipse annotat, versum perimit.

Ver. 445. Λαχμῶ] *Al.* Λάχνη.

Ver. 446. ἐπιμασσάμενος] Vide ad *Il.* ε'. 564.

Ver. 447. Κρὶε πέπον,] “Polyphemum” *Homerus* cum immanem ferumque finxisset, cum ariete etiam colloquentem

- 'Εσπέριος· νῦν αὖτε πανύστατος· ἥ σύγ' ἀνακτος
 'Οφθαλμὸν ποδέεις; τὸν ἀνὴρ κακὸς ἐξαλάωσε,
 Σὺν λυγροῖς ἐτάροισι, δαμασσάμενος φρένας οἴνω,
 455 Οὔτις, ὃν ἔπω φημὶ πεφυγμένον εἶναι ὄλεθρον.
 Εἰ δὴ ὁμοφρονέοις, ποτιφωνήεις τε γένοιο,
 Εἰπεῖν, ὅππῃ κείνος ἐμὸν μένος ἡλασκάξει·
 Τῷ κέ οἱ ἐγκέφαλός γε διὰ σπείος ἄλλυδις ἄλλη
 Θειομένε·ς ῥαίοιτο πρὸς ἔδει· καδδὲ ἐμὸν κῆρ
 460 Λωφῆσειε κακῶν, τὰ μοι ἐτιδανὸς πόρεν Οὔτις.
 "Ως εἰπὼν, τὸν κριὸν ἀπὸ ἔο πέμπε θύραζε.
 'Ελθόντες δ' ἡβαιὸν ἀπὸ σπείε·ς τε, καὶ αὐλῆς,
 Πρῶτος ὑπ' ἀρνεῖ·ς λύομην, ὑπέλυσα δ' ἐταίρε·ς.
 Καρπαλίμως δὲ τὰ μῆλα ταναύποδα, πίονα δημῷ,

- "Vespertinus: nunc contra omnium-ultimus: num tu domini
 "Oculum desideras? quem vir malus eruit,
 "Cum perniciosi socii, postquam domuisset mentem vino,
 455 "Outis; quem nondum existimo elapsum esse mortem.
 "Si jam-idem-mecum-sentires, vocalisque fieres,
 "Ut-dicerēs, ubinam ille meum robur evitet;
 "Profecto ei cerebrum per speluncam huc et illuc
 "Eliso spargeretur ad solum: meum vero cor
 460 "Quiesceret a malis, quæ mihi nullius-precii vir intulit Outis."
 Sic locutus, arietem a se mittebat foras.
 Quum venissemus autem paululum a speluncaque et chorte,
 Primus ab ariete me-expedivi; solvi vero socios.
 Celeriter autem pecora longipeda, pingua adipe,

457 ὅππῃ] Edd. præter R. 459 καδδὲ κεν ἐμὸν κῆρ] Edd. præter R. videtur
 ortum e διττογραφία, καδδὲ κεν ἦτορ et καδδὲ ἐμὸν κῆρ.

"facit, ejusque laudare fortunas, quod,
 "qua vellet, ingredi posset, et, quæ vel-
 "let, attingere." Cic. Tusc. Disputat.
 lib. V. cap. 39.

Ver. 453. 454. τὸν ' κακὸς ἐξαλάωσε,
 — δαμασσάμενος φρένας νῶν] Euripid.

Ο ξένος ——— μ' ἀπάλυσιν,

"Ο μισθός· ὅς μοι δὸς τὸ πᾶμα, κατέκαυσε.

Cyclops, ver. 672.

Ver. 455. ὃν ἔπω φημὶ πεφυγμένον εἶναι]

'Αλλ' ἔτι μὴ φύγητε τῆςδ' ἔξω πότρεας

Χαίροντες. ——— Euripid. ibid, ver. 662.

Ibid. πεφυγμένον εἶναι ὄλεθρον.] "Εοικε
 σκωπτικῇ παρηχῆσει (inquit Eustathius) —
 'Εχρῆν γὰρ εἰπεῖν, πεφυγμένον εἶναι ὄλεθρον·
 Atqui eadem syntaxi alibi utitur Poëta:

Μοῖραν δ' ἔτινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν.
 Iliad. ε' 488.

Οὐ οἱ νῦν ἔτι γ' ἐστὶ πεφυγμένον ἄμμεν γενέσθαι.
 χ'. 219.

Cæterum Barnesius hoc in loco edidit
 πεφευγμένον. Rationibus parum idoneis.
 Vide ad Il. ε'. 488.

Ibid. εἶναι ὄλεθρον.] Al. ἔμμεν' ὄλεθρον.

- 465 Πολλὰ περιτροπέοντες ἐλαύνομεν, ὄφρ’ ἐπὶ νῆα
 ἱκόμεθ· ἀσπάσιοι δὲ φίλοις ἐτάροισι φάνημεν,
 Οἳ φύγομεν θάνατον· τὰς δὲ σενάχοντο γοῶντες.
 Ἀλλ’ ἐγὼ ἐκ εἰών, ἀνὰ δ’ ὄφρ’ ὅσιν νεῦον ἐκάσσω,
 Κλαίειν· ἀλλ’ ἐκέλευσα Δωῶς καλλιτέριχα μῆλα
 470 Πόλλ’ ἐν νηὶ βαλόντας ἐπιπλεῖν ἄλμυρον ὕδαρ.
 Οἱ δ’ αἶψ’ εἰσβαῖνον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον·
 Ἐξῆς δ’ ἐζόμενοι πολὴν ἄλλα τύπτον ἐρετμοῖς.
 Ἀλλ’ ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσον τε γέγωνε βοήσας,
 Καὶ τότε ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων κερτομίοισι·
 475 Κύκλωψ, ἐκ ἅρ’ ἐμελλες ἀνάλκιδος ἀνδρὸς ἐταίρου
 Ἐδμεναι ἐν σπῇ γλαφυρῷ κρατερῇφι βίηφι.
 Καὶ λίην σέ γε μέλλε κινήσεσθαι κακὰ ἔργα,

- 465 Multa circumducentes abigebamus; donec ad navem
 Pervenissemus; desiderati vero caris sociis apparuimus,
 Qui effugimus mortem: cæteros autem lugebant flentes.
 Sed ego non sinebam, superciliis autem renuebam unicuique,
 Ne flerent; sed jussi celeriter, pulchris-velleribus pecora
 470 Multa in navem cum-immisissent, navigare salsam aquam.
 Illi vero statim conscendebant, et per transtra sedebant;
 Ordineque sedentes canum mare verberabant remis.
 Sed quando tantum aberam, quantum utique audiri-potest clamans,
 Tum vero ego Cyclopem alloquebar convitiis;
 475 “Cyclops, non ergo eras imbellis viri socios
 “Comesurus in spelunca cava, forti vi.
 “Et abunde te utique assecutura erant mala facta tua,

464 Vid. Not.

Schol. “Εμμεν’ lenius et magis poetice.
 Ern.

Ver. 458. Τῷ κέ οἱ ἐγκέφαλός γε διὰ
 σπείος] Ovid.

— O si quis referat mihi casus Ulyssem,
 Aut aliquem e sociis, in quem mea sæviat ira,
 Viscera cujus edam, cujus vivencia dextra
 Membra mea laniem ———;
 Quam nullum aut leve sit damnum mihi lucis
 ademtae! Met. XIV. 192. 197.

Cæterum Eustathius in commentario ci-
 tat, Τῷ καὶ οἱ ἐγκέφαλός γε ποτὶ σπείος.

Ver. 459. καδδὲ ἱμὸν κῆρ] Al. καδδ’ ἱμὸν
 ἦτορ.

Ver. 462. Ἐλθόντες δ’ ἡβριὸν etc.] “Οτι

σολοικοῖδης τὸ, “Ἐλθόντες δ’ ἡβριὸν ἀπὸ
 “σπείος τε καὶ αὐλῆς, Πρωῖτος ὑπ’ ἀρνιῦ λυό-
 “μην.” Eustath. De hujusmodi Syntaxi,
 vide infra ad μ’. 75. et ad Il. κ’. 224.

Ver. 464. ταναύποδα,] Ita ex Eustathio
 et ex duobus Exemplaribus edidit Barne-
 sius. Atque ita habet MS. a Tho. Ben-
 leio collatus. Vulgg. ταναύποδα. Ταναύποδα
 δὲ λέγει, ἢ τὰ μακρόποδα μόνον, ἀλλὰ καὶ
 τὰ τεταμένως τοῖς ποσὶ βαδίζοντα· ταυτὸν
 δ’ εἰπεῖν, μακρὰ βιβάντα. Eustath. Clark.
 Ταναύποδα habent omnes edd. veteres
 præter Rom. in qua operarum vitium
 videtur, quod in alias propagatum est:
 et ibi exprimitur ταναύποδα. Ern.

Σχέτλι· ἐπεὶ ξείνους ἐχ' ἄζω σὼ ἐνὶ οἴκῳ
'Εσθόμεναι· τῷ σε Ζεὺς τίσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι.

- 480 "Ως ἐφάμην· ὁ δ' ἔπειτα χολάσατο κηρόδι μᾶλλον·
Ἦκε δ' ἀπορρήξας κορυφὴν ὄρεος μεγάλοιο·
Κὰδ δ' ἔβαλε προπάροιθε νεῶς κυανοπρώροιο,
Τυτθὸν ἐδεύησεν δ' οἴηϊον ἄκρον ἰέσθαι.
'Εκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης·
485 Τὴν δ' αἶψ' ἠπειρόνδε παλιρρόδιον φέρε κῦμα,
Πλημμυρὺς ἐκ πόντοιο, θέμωσε δὲ χέρσον ἰέσθαι.
Αὐτὰρ ἐγὼ χεῖρεσσι λαβὼν περιμήκεια κοντὸν

"Inique! quoniam hospites non verebaris tua in domo

"Comedere: ideo te Jupiter ultus-est et dii alii."

- 480 Sic dixi; ille autem deinde iratus-est ex-corde magis:

Misit autem abruptum verticem montis magni;

Dejecitque ante navem nigram-proram-habentem;

Paululum vero abfuit quin clavum extremum attingeret.

Inundavit autem mare decidente a petra:

- 485 Ipsam autem (*navim*) statim ad continentem refluus ferebat fluctus,

Inundatio ex mari, adegitque prope terram ut-veniret.

At ego manibus sumpto praelongo conto

486 Πλημμυρὺς] R. *Eustath.* quod ipsum rectum est.

Ver. 468. ἀνὰ δ' ὀφρύσι νεῦον ἐκάστω, Κλαίειν'] *Al.* ἐν δ' ὀφρύσι νεῦον. Minus recte. Superciliorum enim nutu flere prohibebat *Ulysses*: Propriaque hæc vocis ἀνα-νεύω significatio:

Λαοῖσιν δ' ἀνένους κορήατι διός 'Αχιλλεύς,
Οὐδ' εἰα ἔμεναι. ————— *Iliad.* χ'. 205.

'Αλλ' Ὀδυσσεὺς ἀνένους, καὶ ἐσχέθεν ἱεμένον περ.
Odyss. φ'. 129.

Ver. 475. ἀνάγκιδος ἀνδρὸς ἱταίρης] Τὸ δὲ "ἀνάγκιδος" ἀνδρὸς πρὸς τὰ τῷ Κύκλωπος ἀποτίσινται, ὅς φθιάσας [supra ver. 460.] ἔτιδανόν ἐφη τὸν Ὀδυσσεῖα. *Eustath.*

Ver. 481. Ἦκε δ' ἀπορρήξας κορυφὴν ὄρεος] Φοβέμενος τέτρε τὸ ἀδύνατον, προκατασκευάζει τοῖσιν ἄνδρα τῷ λοιπῷ διηγήματι, ὡς μὴδὲ τὸν περὶ τῆς λόγον ἄψισον καταστῆναι λεχθίντα. *Hermogenes de inventione*, lib. IV. cap. 12. Vide supra ad ver. 191. *Virgil.*

Fert ingens toto connixus corpore saxum

Haud partem exiguam montis. —

Æn. X. 127.

———— Vidi cum monte revulso

Immanem scopulum medias permisit in undas.

Ovid. Metam. XIV. 181.

Ibid. κορυφὴν ὄρεος μεγάλοιο] Μεταφορὰ δὲ, ἥπερ εἰς ἀπὸ τῇ κυρίως δηλουμένη πράγματος ἐφ' ἑτέρον μετενηνεγμένη, μετὰ τῆς ἀμφοῖν ἀναλόγης ὁμοιότητος, καὶ πολλή ἐστι καὶ ποικίλη παρ' αὐτῷ. ['Ὁμήρῳ'] οἷόν ἐστιν, "Ἦκεν ἀπορρήξας κορυφὴν ὄρεος μεγάλοιο" — ὃν γὰρ λόγον ἔχει κορυφὴ πρὸς ἄνθρωπον, τῷτον καὶ ἡ ἀκρωρία πρὸς τὸ ὄρος. — Ἀλλὰ τὸ χρῆσθαι τοῖς ὁμοίοις, ἀντὶ τῶν κυρίων ὀνόμασιν, εὐεπίστερον καὶ ἐναργέστερον ποιεῖ τὸν λόγον. *Dionys. Halicarn.* περὶ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως, §. 7. Ubi notandum pro Ἦκε δ' ἀπορρήξας legisse hic *Dionysium* Ἦκεν ἀπορρήξας.

Ver. 482. προπάροιθε] *Barnesius* hoc in loco μετόπισθε, infra ver. 539. προπάροιθε legendum existimat. Sed vide infra ad ver. 485.

Ver. 485. Τυτθὸν ἐδεύησεν δ' οἴηϊον ἄκρον ἰέσθαι.] Ἐν μὲν τῇ πρώτῃ βολῇ ἐκ εὐνόητίν ἐστι πῶς ὁ λίθος ὁ πεσὼν ἐμπροσθεν, ἐνθα ὁ

- ᾽Ωσα παρῆξ· ἐτάροισι δ' ἐποτρύνας, ἐκέλευσα
 Ἑμβαλέειν κώπης, ἣν ὑπ' ἐκ κακότητα φύγοιμεν,
 490 Κρατὶ κατανεύων· οἳ δὲ, προπεσόντες ἔρυσσον.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ δις τόσσον ἄλα πρήσσοντες ἀπῆμεν,
 Καὶ τότε ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων· ἀμφὶ δ' ἐταῖροι
 Μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἄλλοθεν ἄλλος·
 Σχέτλιε, τίπτ' ἐδέλεις ἐρεδιζέμεν ἄγριον ἄνδρα;
 495 Ὅς καὶ νῦν πόντονδε βαλὼν βέλος, ἤγαγε νῆα
 Αὖτις ἐς ἥπειρον, καὶ δὴ φάμεν αὐτόθ' ὀλέσθαι.
 Εἰ δὲ φθελγζαμένεσ τεῦ, ἢ αὐδῆσαντος ἄκκεσε,

Detrusi a littore; sociosque hortatus, jussi

Incumbere remis, ut malum fugeremus,

- 190 Capite annuens: illi vero, incumbentes remigabant.

Sed quando jam bis tantum mare sulcantes aberamus,

Tum vero ego Cyclopem alloquebar; circum vero socii

Blandis verbis inhibebant aliunde alius;

“Imprudens, cur vis irritare ferum virum?”

- 495 “Qui etiam nunc in pontum jacto telo deduxit navem

“Rursus ad continentem, et sane existimabamus illic nos perituros.

“Si vero vociferatum aliquem, aut locutum audiisset,

488 ἐποτρύνων] R. 492 καὶ τότε δὴ ἐγὼ] F. A. 1. L. non male, si ἐγὼ deleatur.

πλῆς ἦν τῆς πρώτης, καὶ κλύσας ἔτρω τὴν θάλασσαν, ὀλίγον ἰδέσθαι ἐκείνους εἰς ἄκρον οἰήσιον, ἣν καὶ κινεῖσθαι τῷ οἰακίᾳ τῷ περὶ τὴν πρῶτον. Ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ βολῇ πάντων καλῶς κινεῖται ὅτις γὰρ πρῶτον ὁ λῖθος βραχὺ ἰδέσθαι ἐκείνους κατὰ τὴν πηδάλιον. Διὸ ἐν μὲν τοῖς πρώτοις στίχοις, τὸ, “Τυτθὸν ἰδέσθαι” οἰήσιον ἄκρον ἐκείνους, ἀσέριον ἔχει μετὰ ὀβελῶ ὡς ἀριστον μὲν ἔπος ὅν, ἐκείνους δὲ ὀβελισμένους. Eustath. Porro in uno MS. scriptum reperit Tho. Bentleius, Τυτθὸν, ἰδέσθαι· σεν δ' etc. Ac constructio quidem aptior esset, si istud Τυτθὸν ad præcedentia referretur: alioqui enim vocula δὲ inusitata videtur transposita.

Ibid. οἰήσιον] Πηδάλιον, παρὰ τὸ οἰακίσειν, ὅ ἐστι κατιδύειν. Schol.

Ver. 484. κατερχομένης ὑπὸ πίτερης] Ἡγνὴν κατελθόντας. Χρόνος γὰρ καὶ νῦν εἰληπταὶ ἀντὶ χρόνου. Male: Æque enim facile scribere potuisset Homerus, (si ita voluisset,) κατελθόντας ὑπὸ πίτερης.

Ver. 486. Ἐμέωσι δὲ χέρσιν οἰκίσθαι.] Ἐγρίσθαι ἐπαίσει τῇ γῇ. Schol.

Ver. 487. περιμήκεια ποντὸν] Ὅτι ποντὸν,

ὅπλον οἶδε ναυτικὸν ὁ Ποιητὴς, ὃ μὴν πολέμικόν. Eustath.

Ver. 488. ἐκέλευσα Ἑμβαλέειν κώπης,] Pindarus:

ἑμβαλεῖν κώπῃσι. — Pythior. IV. 356.

Colligere arma jubet, validisque incumbere remis. Virgil. Æn. V. 15.

Ver. 490. κατανεύων] Qua ratione hæc vox secundam producere possit, vide supra ad ver. 242. et ad Il. ζ'. 62. et π'. 174. Alii vero, notante Barnesio, hic legendum volunt κατανεύων, et κατὰ νεύων. “Quin et κάτω νεύων (inquit Barnesius) legi potest.” Sed hoc valde esset invenustum. Clark. adde quæ diximus de ἀπολήξεσ. Ern.

Ver. 491. Ἄλλ' ὅτε δὴ δις τόσσον] Πῶς ἔν ἀκέραι; προείρηκε γὰρ [ver. 475.] Ἄλλ' “ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσον τε γέγωνε βοήσας.” Ἦτοι μεγαλόφωνος ὁ Ὀδυσσεύς, ἢ δις ἐπὶ τὸ αὐτὸ μέρος ἀπίσχομεν πάλιν ἔτρω γὰρ ἡ ναῦς ἠνέχθη. Schol. Quæ posterior explicatio durior videtur. Καὶ ἐστὶ νοεῖν, ὅτι

Σύν κεν ἄραξ' ἡμέων κεφαλὰς, καὶ νῆϊα δῆρα,
Μαρμάρῳ ὀκρυόεντι βαλὼν· τόσπον γὰρ ἴησιν.

500 "Ὡς φάσαν· ἄλλ' ἐπεῖθον ἐμὸν μεγαλήτορα θυμὸν,
'Αλλά μιν ἄφορρόν προσέφην κεκοτηότι θυμῷ·

Κύκλωψ, αἶκεν τίς σε κατὰ θνητῶν ἀνθρώπων

'Οφθαλμῷ εἴρηται ἀεικελίην ἀλαωτὺν,

Φάσθαι, 'Οδυσοῖα πτολιπύρδιον ἐξαλαῶσαι,

505 Ὑιὸν Λαέρτεω, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἰκί' ἔχοντα.

"Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' οἰμῶξας ἡμείβετο μύθῳ·

"Ὡ πόποι, ἦ μάλα δὴ με παλαίφατα θέςφαθ' ἰκάνει.

"Ἔσκε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ ἧς τε μέγας τε,

Τήλεμος Εὐρυμίδης, ὃς μαντοσύνη ἐκέκαστο,

" Collisisset nostra capita, et navalia ligna,

" Saxo aspero coniecto; tantum enim jaculatur."

500 Sic dixerunt: sed non flectebant meum generosum animum,

Sed ipsum rursus allocutus sum irato animo;

" Cyclops, si quis te inter mortales homines

" De oculi interrogaverit fœda cœcitate,

" Dic, Ulysses urbium eversorem excœcasse te,

505 " Filium Laërteis, in Ithaca ædes habentem."

Sic dixi: ille autem mihi ejulans respondebat sermone;

" Papæ! certe omnino jam me antiqua vaticinia attingunt.

" Erat quidam hic vates vir bonusque, magnusque,

" Telemus Eurymides, qui vaticiniis excellebat,

καὶ 'Οδυσεὺς ἐπέτεινε καὶ αὐτὸς τὴν φωνήν.
Eustath.

Ver. 492. Κύκλωπα προσεῖπεν] Cyclo-
pem alloqui volebani. Ern.

Ver. 494. Σχίπτει, τίπτ' ἐθέλεις] Δη-
μοσθένης δὲ λοιδορῶντες τὸν 'Αλέξανδρον ἤδη
προσάγοντα ταῖς Θήβαις, ἔφη [ὁ Φωκίων]
" Σχίπτει, τίπτ' ἐθέλεις ἐρεθίζεμεν ἄγχιον
" ἄνδρα." Plutarch. in Phocione.

Ver. 499. ὀκρυόεντι] Al. ὀκροῖεντι, quod
verum est, eratque recipiendum in textum;
conf. Il. μ'. 580. ubi sic editum est, et
omnibus locis, ubi est epitheton lapidis.

Ver. 502. κατὰ θνητῶν] Barnesius ex
Eustathio edidit καταθνητῶν.

Ver. 504. Φάσθαι, 'Οδυσοῖα πτολιπύρδιον
etc.] Artificiose hic, ad Cyclopem magis
exacerbandum, nomen, parentes, patriam-
que singulatim exponit. Ἡ γὰρ ὀργή, τῶν
καθ' ἑκαστὸν ἐστὶ — Διὸς ὁρῶς πεποιήται,
" Φάσθαι, 'Οδυσοῖα πτολιπύρδιον" ὡς ἔτι-
2

μωρημένος εἰ μὴ ἤθετα καὶ ὕψ' ὃ, καὶ ἀνθ'
ὅτα. Aristot. Rhetoric. Lib. II. cap. 3.

Ibid. Φάσθαι,] Τὸ δὲ " Φάσθαι" — ἀρέσ-
κει τοῖς πλείοσιν ἀπὸ τῷ ἐφάμην μέσῳ ἀορίστῳ
διυτίστῳ γενέσθαι, διὸ καὶ παροξυτονεῖσθαι, ὡς
φύσει βραχέος ὄντος τῷ παρατελειύτῃ ἁ· κατὰ
δὴλον καὶ ἐκ τῷ ἐφατο. Eustath. Recte.
Vide ad Il. ζ'. 471. Al. Φᾶσθαι.

Ibid. et ver. 550. πτολιπύρδιον] Al. πτο-
λίπορδον notante Barnesio. Vide et supra
ad α'. 2.

Ver. 507. "Ὡ πόποι, ἦ μάλα δὴ με πα-
λαίφατα θέςφαθ' ἰκάνει.] Euripides:

Αἱ, αἰ' παλαιὸς χρόνος ἐπιτεαίνεται.

Τυφλὴν γὰρ ὄψιν ἐκ σέθεν σχίσσειν μ' ἐφη

Τροίας ἀρομηθέντος. — Cyclops, 692.

Ver. 508. "Ἔσκε τις ἐνθάδε]" Ἐνθα ἰστίον
ὅτι τὸ " ἔσκε" δοκῶν καινότερον ἀπὸ τῷ ἔω, ἔσω,
γίνεσθαι, Ἡρακλείδης ἄλλως σκευωρεῖ. Eu-
stath. Rectius, ut opinor, Scholiastes ad
Il. β'. 559. Τὰ γὰρ " ἔσκε," ἢ καὶ " ἔσκ,"

- 510 Καὶ μαντεύόμενος κατεγύρεα Κυκλώπεςσιν·
 "Ὅς μοι ἔφη τάδε πάντα τελευτήσεσθαι ὀπίσσω,
 Χειρῶν ἐξ Ὀδυσῆος ἀμαρτήσεσθαι ὁπωπῆς.
 'Αλλ' αἰεὶ τινα φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἐδέγμην
 'Ενθάδ' ἐλεύσεσθαι, μεγάλην ἐπειμμένον ἀλκὴν·
- 515 Νῦν δέ μ', ἐὼν ὀλίγος τε, καὶ ἔτιδανός, καὶ ἄκιμος,
 'Οφθαλμῷ ἀλάσσειν, ἐπεὶ μ' ἔδαμάσσατο οἶνω.
 'Αλλ' ἄγε δεῦρ' Ὀδυσσεῦ, ἵνα τοι παρ ξείνια θείω,
 Πομπήν τ' ὀτρύνω δόρμεναι κλυτὸν Ἐνωσίγαϊον·
 Τῷ γὰρ ἐγὼ παῖς εἰμὶ, πατὴρ δ' ἐμὸς εὐχεται εἶναι·
- 520 Αὐτὸς δ', αἶψ' ἐδέλῃσιν, ἴσεται, ἐδὲ τις ἄλλος,
 Οὔτε θεῶν μακάρων, ἔτε θνητῶν ἀνδρῶπων.

- 510 " Et vaticinans consenescebat inter Cyclopas;
 " Qui mihi dixit hæc omnia perfectum-iri in posterum,
 " Manibus ex Ulyssis privatum-iri visu.
 " Sed semper aliquem virum ingentem et pulchrum expectabam
 " Huc venturum esse, magno præditum robore:
 515 " Nunc autem me, parvusque cum-esset, et nullius-pretii, et imbellis,
 " Oculo privavit, postquam me domuisset vino.
 " Sed age huc-veni, Ulysses, ut tibi hospitalia præbeam,
 " Deductionemque hortor ut-det inclutus Neptunus:
 " Hujus enim ego filius sum, pater autem is meus gloriatur esse:
 520 " Ipse autem, si voluerit, sanabit, neque quisquam alius,
 " Neque deorum immortalium, neque mortalium hominum."

516 ἀλάσσει — ἔδαμάσσατο] F. B. sic et Eustath.

συλλαβαί, κατ' Ἰάδα, μόνον ἐν τοῖς παρατατι-
 κοῖς τε καὶ ἀορίστοις ἐπεντίθενται.

Ver. 509. Τήλεμος Εὐρυμίδης, ὃς μαντο-
 νύη ἐκέκαστο,] Ovidius:

Telemus Eurymidēs, quem nulla fefellerat ales,
 Terribilem Polyphemon adit: Lumēque, quod
 unum

Fronte geris media, rapiet tibi, dixit, Ulysses.

Metam. XIII. 771.

Ibid. Τήλεμος Εὐρυμίδης,] Scholiastes ad
 Theocrit. Idyll. VI. 23. legit, Τήλεμος Εὐ-
 ρύμαχος: notante Barnesio.

Ver. 515. ὀλίγος τε, καὶ ἔτιδανός, καὶ
 ἄκιμος,] Quanta sit vocularum harum vis
 et ἔμφασις, facile sentiet quicumque eas
 vocabulis quibuscunque aliis idem signi-
 ficantibus mutaverit. Siquis nimirum
 hoc in loco, ut recte observavit Aristoteles,
 pro " ὀλίγος τε, καὶ ἔτιδανός, καὶ ἄκιμος,"
 μικρός τε, καὶ ἀσθενικός, καὶ ἀειδής, vel aliud

quicquam istiusmodi substituerit; τὸ ἀρ-
 μόττον ὅσον διαφέρει ἐπὶ τῶν ἐπῶν, θεωρεῖσθαι·
 — τὸ μὲν φαίνεται καλὸν, τὸ δὲ εὐτελές. Ροῦ-
 tic. cap. 22. Male igitur hic Eustathius:
 "Ὅτι τὸ ὀλίγος (inquit) — ἐνταῦθα ἐπὶ μι-
 γέθους ληφθῆναι, τὸν μικρὸν ἐσήμανεν. — Πάντως
 δὲ ταυτὸν, ὀλίγον εἰπεῖν, καὶ τυτθόν, καὶ μι-
 κρόν. Καὶ δῆλον αὐτὸ καὶ ἐκ τῷ Τυδεΐῳ, ὃς —
 μικρός ἐν δέμας. — Ἔστι καὶ ἐνταῦθα φάναι,
 ὡς Ὀδυσσεὺς ὀλίγος μὲν ἦν τὸ μέγεθος, etc.
 Nempe non advertisse videtur vir eruditus
 vocem μικρός, "parvus" tantum signifi-
 care; at ὀλίγος non modo "parvus," sed
 et "despicibilis, contemptui habendus." Recte
 itaque dicitur, Τυδεΐς τοι μικρός μὲν
 ἦν, Il. ε'. 801. non æque recte diceretur,
 Τυδεΐς τοι ὀλίγος etc. Vide infra ad v.
 259. Clark. Frustra negatur, μικρός et
 ὀλίγος esse synonyma: nec verum est, ὀλί-
 γον hic propterea melius esse, quod signi-

- “Ὡς ἔφατ’· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Αἶ γὰρ δὴ ψυχῆς τε καὶ αἰῶνός σε δυναίμην
 Εὖνιν ποιήσας πέμψαι δόμον Ἀΐδος εἶσα·
 525 “Ὡς ἐκ ὀφθαλμόν γ’ ἴησεται ἐδ’ Ἐνοσίχθων.
 “Ὡς ἐφάμην· ὁ δ’ ἔπειτα Ποσειδάωνι ἀνακτι
 Εὐχέτο, χεῖρ’ ὀρέγων εἰς ἑρᾶν ἄστερόεντα·
 Κλυῖδι, Ποσειδάον, γαιήοχε, κυανοχαῖτα·
 Εἰ ἔτεόν γε σὸς εἰμὶ, πατὴρ δ’ ἐμὸς εὐχέαι εἶναι,
 530 Δὸς, μὴ Ὀδυσσῆα πτολιπόρθιον οἴκαδ’ ἰκέσθαι,
 Ὑιὸν Λαέρτew, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἴκῳ ἔχοντα.
 Ἀλλ’ εἰ οἱ μοῖρ’ ἐστὶ φίλῃς τ’ ἰδέειν, καὶ ἰκέσθαι

Sic dixit: at ego ipsum respondens alloquebar;

“Utinam enim jam anima et vita te possem

“Privatum mittere domum Plutonis intra:

525 “Adeo haud oculum utique sanabit neque Neptuneus.”

Sic dixi: ille autem deinde Neptuno regi

Supplicabat, manus tendens ad cœlum stellatum;

“Audi, Neptune, terram-continens, cœrulee-crines:

“Si revera tuus sum, patremque te meum profiteris esse,

530 “Da, ut ne Ulysses urbium-eversor in patriam veniat,

“Filius Laërtis, in Ithaca domum habens.

“At si ei fatale est amicosque videre, et pervenire

530 πτολίπορθον] F. A. 1. male.

fict etiam contemptum rei parvæ. Reclamat usus. Sed ὀλίγος est verbum honestius, et propterea aptius poetæ elegantia, quam μικρός, unde poetæ eo delectantur, et libentius dicunt, quam μικρός. Vid. exempla apud Cl. Valkenar. ad Ammon. p. 177. seqq. Cæterum Eustath. infr. p. 1643. 30. in hoc versum extremum verbum habet ἀνακτις, memoriter eum laudans. Κίπυς, unde ἄκιπυς, est infra λ. 392. Ern.

Ibid. ἄκιπυς,] Al. ἀεικής.

Ver. 516. ἀλάωσιν, ἐπεὶ μ’ ἰδαμάσσατο] Al. ἀλάωσας, ἐπεὶ μ’ ἰδαμάσσατο.

Ver. 520. αἶψ’ ἐθέλῃσιν, ἴησεται,] Quoniam vox ἴησεται infra ver. 525. primam producat, ideo Barnesius hoc in loco edit, αἶψ’ ἐθέλῃσ’ ἴησεται. Quocum facit et MS. a Tho. Bentleio collatus. Sed, ut opinor, nihil opus. Corripere enim potest istud propter sequentem vocalem. Vide ad Il. σ’. 24. Clark. Quare vero neuter inspexit ed. Flor. quæ et ipsa habet ἐθ-

λῃσ’ ἴησεται, idque sine dubitatione prætulim: et si in Codd. antiquioribus fuit ἐθέλῃσι, id tamen pronunciantum erat ἐθέλῃσ’, ut alibi jam monuimus. Inepti addidere deinde v per incitiam. Ern.

Ver. 525. Αἶ γὰρ δὴ] Refertur istud γὰρ non ad aliquid, quod jam ante erat dictum, sed ad id quod eleganter reticetur de Ulyssis erga Cyclopem odio implacabili. Vide ad Il. ε’. 22. Clark. Sed et quæ ibi et aliis locis contra diximus. Ern.

Ver. 527. Εὐχέτο, χεῖρ’ ὀρέγων εἰς ἑρᾶν ἄστερόεντα] Virgil.

— duplices tendens ad sidera palmas.

Æn. I. 67.

Et duplices cum voce manus ad sidera tendit.

Æn. X. 667.

Ibid. οὐρανὸν ἄστερόεντα] Virgil.

— stellantis regia cœli.

Æn. VII. 210.

— cœlum stellis fulgentibus aptum.

Æn. XI. 202.

- Οἶκον εὐκτίμενον, καὶ ἐὴν ἐς πατρίδα γαῖαν,
 ’Οψὲ κακῶς ἔλθοι, ὀλέσας ἀπὸ πάντας ἐταίρους,
 535 Νηὸς ἐπ’ ἀλλοτρίης, εὗροι δ’ ἐν πῆματα οἴκῳ.
 “Ὡς ἔφατ’ εὐχόμενος· τῇ δ’ ἔκλυε Κυανοχαίτης.
 Αὐτὰρ ὅγ’ ἐξαῦτις πολὺ μείζονα λᾶαν ἀείρας,
 Ἴηκ’ ἐπιδινήσας· ἐπέρεισε δὲ ἴν’ ἀπέλεθρον.
 Καὶ δ’ ἔβαλεν μετόπισθε νεῶς κυανοπρώροιο,
 540 Τυτθὸν ἐδεύησεν δ’ οἰήϊον ἄκρον ἰκέσθαι.
 Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης·
 Τὴν δὲ πρόσω φέρε κῦμα, θέμωσε δὲ χέρσον ἰκέσθαι.
 Ἄλλ’ ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφικόμεθ’, ἐνθα περ ἄλλαι

“Domum ad bene-aedificatam, et suam in patriam terram;

“Sero male veniat, amissis omnibus sociis,

535 “Nave in aliena; inveniaturque calamitates domi.”

Sic dixit precans: eum autem audivit Neptunus.

Cæterum ille rursus multo majore lapide sublato,

Misit circum-rotatum, intendit autem vim immensam.

Dejecit vero post navem nigram-prora,

540 Paululum abfuit autem, quin clavum extremum attingeret.

Inundavit vero mare decidente e petra:

Ipsam autem (*navim*) ulterius ferebat fluctus, adegitque prope terram ut-væ-

Sed quando jam ad insulam pervenissemus, ubi scilicet cæteræ [niret.

Ver. 550. Ὀδυσῆα πολιπόρθιον] Τὸ δὲ “πολιπόρθιον” — ἐκτὴ παρέρριπται. Τί γὰρ ἔδει τὸν Κύκλωπα ἔπειναν Ὀδυσσεὺς εἰπεῖν; Ἰσως δὲ καὶ εἰρωνικῶς αὐτὸ εἶπεν ὁ Κύκλωψ. Eustath. Satis inficete. Repetit enim solummodo hoc Polyphemus ex Ulyssis sermone supra ver. 504.

Ver. 551. Ὅσον Λαέρτεια,] Deest hic versus in MS. a Tho. Bentleio collat. Clark. Cum idem versus absit ab textu, qui est in Comm. Eustath. p. 1645. 25. non dubitem, eum hic migrasse e v. 505. Alioqui talis repetitio, nec per se absurda, nec Homero inusitata. Conf. Var. Lect. ad κ'. 253. Ern.

Ver. 552. Ἄλλ’ εἴ οἱ μοῖρ’ ἐστὶ etc.] Virgil.

— si tangere portus

Infandum caput, ac terris adnare necesse est;

Et sic fata Jovis poscunt, hic terminus hæret:

At bello audacis populi vexatus et armis,

Finibus extorris, complexu avulsus Iuli,

Auxilium imploret, videatque indigna suorum

Funera: nec, cum se sub leges pacis iniquæ

Tradiderit, regno aut optata luce fruatur;

Sed cadat ante diem, mediaque inhumatus arena. Æn. IV. 612.

Quem locum Macrobius inter eos recenset, in quibus Poëtarum “par pene splendet” *dor amborum est.* Lib. V. cap. 12.

Ver. 557. Αὐτὰρ ὅγ’ ἐξαῦτις] Ovid.

Vidi iterum, veluti tormenti viribus acta, Vasta giganteo jaculantem saxa lacerto.

Metam. XIV. 183.

Ver. 558. ἐπέρεισε δὲ ἴν’ ἀπέλεθρον.] Ἦγυν ἐπιστήριξε τῇ λίθῳ διὰ τῆς ἐπιδινήσεως δύναμιν πολυπέλεθρον. Eustath. in comment. ad ver. 486. supra.

Ver. 559. Καὶ δ’ ἔβαλεν μετόπισθε] Supra 482. erat Καὶ δ’ ἔβαλε· sic et hic legendum. Ern.

Ibid. μετόπισθε] Barnesius hic legendum censet *προπάραιε*. Atque ita habet MS. a Tho. Bentleio collatus. Vide supra ad ver. 482. 483.

Ver. 540. Τυτθὸν ἐδεύησεν δ’ οἰήϊον ἄκρον ἰκέσθαι.] Ἐπὶ τῇ προτέρῃ ἀδεικνύεται πᾶς γὰρ ἂν ἔμπαλιν ἢ ναὺς ἠνέχθη. Schol. Vide supra ad ver. 483.

Ver. 542. Τὴν δὲ πρόσω φέρε κῦμα, θέμωσε

- Νῆες εὐσσελμοι μένον ἀδρόαι, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 545 Εἴατ' ὀδυρόμενοι, ἡμέας ποτιδέγμενοι αἰεΐ·
 Νῆα μὲν ἔνθ' ἐλθόντες ἐκέλαμεν ἐν ψαμάθοισιν,
 Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 Μῆλα δὲ Κύκλωπος γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἐλόντες,
 Δασσάμεθ', ὥς μή τις μοι ἀτεμβόμενος κίοι ἴσῃς.
 550 Ἀρνεῖον δ' ἐμοὶ οἶον εὐκνήμιδες ἑταῖροι,
 Μήλων δαιομένων, δόσαν ἔξοχα· τὸν δ' ἐπὶ θινὶ
 Ζηνὶ κελαINEΦΕΪ Κρονίδῃ, ὃς πᾶσιν ἀνάσσει,
 Ῥέξας, μηρί' ἔκχον· ὃ δ' ἐκ ἐμπάζετο ἱρῶν,
 Ἀλλ' ἄρα μερμήριζεν, ὅπως ἀπολοίατο πᾶσαι
 555 Νῆες εὐσσελμοι, καὶ ἐμοὶ ἐρήρες ἑταῖροι.
 "Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ, ἐς ἥλιον καταδύντα,
 Ἥμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
 Ἥμος δ' ἥελιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,

Naves bonis-transtis-instructæ stabant confertæ, circum autem socii

545 Sedebant lugentes, nos expectantes semper;

Navem quidem, illuc ubi venissemus, subduximus in arenis,

Ipsique porro exivimus in littus maris.

Pecudes autem Cyclopi's cava ex navī sumptas,

Divisimus, ut nullus mihi privatus abiret æquali-portione.

550 Arietem autem mihi soli bene-ocreati socii,

Divisis ovibus, dederunt insuper: eum vero in littore

Jovi atrarum-nubium-coactori Saturnio, qui omnibus imperat,

Ubi sacrificassem, femora incendebam: ille vero non curabat sacra;

Sed sane deliberabat, quo pacto perderentur omnes

555 Naves bonis-transtis-instructæ, et mihi dilecti socii.

Sic tunc quidem tota die, ad solis occasum,

Sedebamus, epulantes carnesque immensas et vinum dulce.

Quando vero sol occiderat, et tenebræ supervenerant,

544 εὐσσελμοι] Edd. vett. recte: sic et 555. 550 δὲ μοι] R. 554 Ἀλλ' ὅγε] R. recte. vid. not.

δὲ χέρσον ἰκίσθαι.] Ἡ μὲν γὰρ πρώτη βολὴ πρὸς τὴν νηὸς τισυῖα, ἑστρεψεν ἐκείνην παλίμπλυν· ἡ δὲ δευτέρα, κατόσιν γινομένην, εἰς τὴν πῦρσαν ἡσιδία χέρσον θέρμωσιν ἰκίσθαι τὴν ναῦν. Eustath. ad ver. 486. supra. Vide et supra ad ver. 483.

Ver. 548. γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἐλόντες, Δασσάμεθ',] Virgil.

Hinc portum petit, et socios partitur in omnes.

Æn. I. 198.

Ver. 553. Ῥέξας,] Vide ad Il. α'. 444.

Ibid. ἔκχον] Al. ἐκαίον, et ἔκχα.

Ver. 554. Ἀλλ' ἄρα μερμήριζεν,] Eustathius, in commentario citat, Ἀλλ' ὅγε μερμήριζεν. Atque ita in uno MS. reperit

- Καὶ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 560 Ἦμος δ' ἤριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 Δὴ τότε ἐγὼν ἐτάροισιν ἐποτρύνων ἐκέλευσα,
 Αὐτὲς τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι·
 Οἱ δ' αἰψ' εἰσβαίνον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον·
 Ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολλὴν ἄλλα τύπτον ἐρετμοῖς.
 565 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ,
 Ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλῃς ὀλέσαντες ἐταῖρας.

Tum sane decubuimus in littore maris.

- 560 Quando autem mane genita apparuit rosea-digitos Aurora,
 Tum vero ego socios adhortans jussi,
 Ipsosque conscendere et rudentes solvere:
 Illi vero statim ingrediebantur, et per transtra sedebant;
 Ordineque sedentes canum mare verberabant remis.
 565 Hinc vero ulterius navigabamus, dolentes corde,
 Lubentes ex morte, caris amissis sociis.

561 ἐτάροις] Edd. præter R.

Tho. Bentleius. Quæ forte et verior lectio. Vide supra ad β'. 326.
Ibid. μερμήριζεν,] *Al.* μερμήριζεν. *Minus recte.*

Ver. 559. Καὶ τότε κοιμήθημεν] *Al.* Δὴ τότε κοιμήθημεν.

THE

ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ΡΑΨΩΔΙΑ, 7 ΓΡΑΜΜΑ Κ'.

ὑπόθεσις τῆς Ῥαψωδίας Κ'.

ΤΑ περὶ τὸν Αἴολον ἀπαγγέλλει, τὸν τῶν ἀνέμων φύλακα, ὡς ἔδωκεν Ὀδυσσεὺς ἕριον Ζέφυρον, τὲς ἄλλες ἀνέμους ἐγκαθεύξας ἐν ἀσκάῳ ὃν οἱ ἑταῖροι λύσαντες, κοιμώμενος Ὀδυσσεύς, ἅτε ἐν αὐτῷ χερσὶν εἶναι νομίζοντες, ὑπονοσῶσι πρὸς Αἴολον· ἔς προσεμένει δὲ τῷ Αἴολῳ τὸν Ὀδυσσεύς, ἐκίβηεν ἀποπλέων, εἰς Λαιψευγόνας ἀφικνεῖται· παρ' οἷς ἔνδεκα τῶν νεῶν ἀπολίσσας, μίαν εἰς Αἰαίαν τὴν νῆσον παραγίνεται· καὶ σὺν Εὐρυλόχῳ τὲς ἡμίσεας τῶν ἑταίρων κλήρῳ λαχόντας ἐκπέμπει πεισομένους, τίνες οἱ κατοικῶντες· μεταμορφωθέντων δὲ ἐκείνων εἰς σύας ὑπὸ τῆς Κίρκης, πλὴν Εὐρυλόχου, αὐτὸς ἐπὶ ζήτησιν ἐλθὼν, λαβὼν παρὰ τῷ Ἑρμῇ φάρμακον, τὸ Μῶλω, ἔδ' ἐν βλάβετται· ἀλλὰ καὶ τῶν ἑταίρων τὴν ἀρχαίαν φύσιν λαβόντων, ἑναυτὸν παραμείνας παρὰ τῇ Κίρκῃ, εἰς ἅδ' ἀδ' κατέρχεται.

Τ Η Σ

ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ΡΑΨΩΔΙΑ, ἢ ΓΡΑΜΜΑ Κ'.

Ἐπιγραφαί.

Τὰ περὶ Αἰόλου, καὶ Λαιερυγόνων, καὶ Κίρκης.

Ἄλλως.

Τὰ τῆς Κίρκης νίπτρα ἢ, Κίρκης νίπτρα.

Ἄλλως.

Κάππ' ἔχει Αἰόλου, Λαιερυγόνος, ἔργα τε Κίρκης.

Αἰολίην δ' ἔς νῆσον ἀφικόμεθ'· ἐνθα δ' ἔναιεν
Αἰόλος Ἰπποτάδης, φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Πλωτῇ ἐνὶ νήσῳ· πᾶσαν δέ τέ μιν πέρι τεῖχος

IN Æliam autem insulam pervenimus: ubi habitabat
Æolus Hippotades, carus immortalibus diis,
Natali in insula; totam vero ipsam circa murus est

2 Αἰόλος] F. A. L. sic semper.

Ver. 1. Αἰολίην δ' ἔς νῆσον ἀφικόμεθ'· Οὐ
τὰς Αἰόλου νήσους νῦν λεγομένας, ἀλλὰ τινὰ
ἄλλην ἐκτετοπισμένην νῆσον λέγει. Οἱ δὲ λέ-
γοντες περὶ Σικελίαν καὶ Ἰταλίαν πεπλανᾶσ-
θαι τὸν Ὀδυσσεύα, Λωτοφάγους μὲν λέγουσι τὰς
νῦν Ἀκραγαντίνους· οἱ δὲ τὰς Καμαριναίους·
Κύκλωπας δὲ τὰς Λεοντίνους· τὰς δὲ Αἰόλου νή-
σους, τήν τε κατὰ τὸν πορθμὸν Στρογγύλην,
καὶ τὰς λοιπὰς ἔς, Διδύμην, Ἰέραν, Ἰκισίαν,
Λισάραν, Ἐρικώδη, Φοινικώδη. — Τινὲς δὲ
ταύτας τὰς νήσους ἐν τῷ Τυρρηνικῷ πελάγει
κεῖσθαι λέγουσιν. Schol. Vide Scholiasten ad

Apollonii Argonautic. lib. III. ver. 41.
Virgil.

Æliam venit: hic vasto rex Æolus antro
Luctantes ventos, tempestatesque sonoras
Imperio premit, ac vinclis et carcere frænât.
Æn. I. 56.

Ver. 2. Αἰόλος Ἰπποτάδης, Αἰόλοι δὲ δύο·
ἕτος μὲν Ἰππόσεα τῷ Μίμαντος ἑτεροῦ δὲ Ἑλ-
λην, [forte Ἑλληνος,] ὃς ἦν Διὸς, ὃ καὶ Ἡ-
σίοδος μέμνηται. Schol.

Ver. 3. Πλωτῇ ἐνὶ νήσῳ· Ἐνίσσε μὲν τὴν
πελομένην, οἷον τὴν ἐν πλεομένιοις τόποις κει-

- Χάλκεον, ἄρρηκτον· λισσὴ δ' ἀναδέδρουσε πέτρῃ.
 5 Τῷ καὶ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροις γεγάσιν·
 "Εξ μὲν θυγατέρες, ἕξ δ' υἱέες ἠβώνοντες.
 "Ενθ' ὅγε θυγατέρας πόρην υἷαςιν εἶναι ἀκοίτας.
 Οἱ δ' αἰεὶ παρὰ πατρὶ φίλῳ καὶ μητέρι κεδνῇ
 Δαίνυνται· παρὰ δέ σφιν ὀνείατα μυρία κεῖται.
 10 Κνισσῆεν δέ τε δῶμα περισεναχίζειται αὐλῇ
 "Ηματα, νύκτας δ' αὖτε παρ' αἰδοίοις ἀλόχοισιν

Æreus, infrangibilis; lævisque sursum-procurrit petra.

5 Hujus et duodecim liberi in ædibus nati sunt;

Sex quidem filiae, sex autem filii pubescentes.

Ibi ille filias dedit filiis ut-essent uxores.

Hi vero semper apud patrem carum et matrem venerandam

Convivantur; ipsisque cibaria varia apponuntur.

10 Odorata autem domus circum-personat aula

Die, nocte vero rursus apud pudicas uxores

7 ἀκοίτις] F. A. L. *Eustath.* quod sine omni dubitatione recipiendum erat in textum. Lectio ed. Rom. ἀκοίτας, quam edd. posteriores secutæ sunt, est vitium operarum. Nam ἀκοίτας est maritus, non uxores. 10 κνισῆεν] F. A. 1. L. ut alibi κνίσα.

μένειν νῆσον. "Ο δὲ Ἀρίσσεος, πλωτῇ, φορητῇ, οἷον παραφερομένην ὥστε ποτὲ μὲν ἐν τοῖς διέξοις μέρεισι, ποτὲ δὲ ἐν τοῖς ἄριστοις ὁρᾶσθαι οἷον δὴ τι καὶ περὶ τὴν Δῆλον ἴσαρι Πίνδαρος, λέγων ἕτως· "Ἢν γὰρ τὸ πάροιφε φορητὰ κυμάτῃσι Δῶλος παντοδαπῶν ἀνέμων ῥιπαῖς. *Schol.* Haud dissimiliter apud *Apollonium*;

Νήσοιο πλαγκτῆς εὐρὺν μυχόν.

Argonautic. III. 43.

Ubi *Scholias*tes; Πλωτὴν δὲ αὐτὴν εἰρηκεν, ἀκολούθησας τοῖς περὶ Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν μυθολογῶσι τὴν Ὀδυσσεύς πλάνην. *Clark.* *Natalis* bene cum *Dacieria*, quod probat etiam *Riccium* V. C. *Dispp.* Hom. T. III. p. 97. fatetur tamen etiam intelligi posse, circum circa navigabilem. Quod mihi magis placet; ut sit commune insulae attributum. *Riccium* ad totum hunc locum ab 180. legisse tirones non pœnitet. *Ern.*

Ver. 4. Λισσὴ δ' ἀναδέδρουσε πέτρῃ.] Virgil.

— quamvis lapis omnia nudus

obducat.

Virgil. *Eclog.* I. 48.

Clark. Quid est: *Lævis sursum procurrit petra*? Immo: *Lævis petra circumcurrit, vel cingit*, i. e. tota extremitas insulae cingitur saxis, fluctuum impulsu lævigatis. *Ern.*

Ver. 5. Τῷ καὶ δώδεκα παῖδες] Τὸν μὲν γὰρ Δῖον ἐξαίρετος ἔγωγε νομίζω τὸν Ἐναιαυτὸν εἶναι, τοῖς δώδεκαμήνοισι τῷ χρόνῳ περιόδοις ἐνδεδμένον. — Δώδεκα δ' αὐτῷ παῖδες εἰσιν οἱ μῆνες. *Heraclic.* *Pontic.*

Ver. 7. ἀκοίτας.] *Al.* ἀκοίτις. Quod erit, contractum ex ἀκοίτας, uti hic notat *Barnesius*. *Clark.* *Vid.* *Var. Lect.*

Ver. 10. δῶμα περισεναχίζειται] Ἀντὶ τῷ περιχρίσται· ὥς καὶ τῷ τοιάτῃ δώματος ἡχώεντος ὄντος· ἢ ἀντὶ τῷ, ξυνοχωρεῖ τοῖς δαινυμένοις. *Eustath.* Priorem harum interpretationum solum affert *Scholias*tes: Quæ et potior. Vide infra ad ver. 454. et ψ'. 146. *Clark.* *Nidore* (epularum) repleta domus interdum resonat cantu tibiarum. *Ern.*

Ver. 11. αἰδοίοις] *Al.* αἰδοῖς. *Clark.* Sic *Eustathius*: idque verum, ut *Il.* ζ'. 250. Nupiam apud *Homerum* αἰδοῖς in foeminino, sed semper αἰδοῖν. Huc respexit et *Hesychius*: παρ' αἰδοῖσι; ante πάρε-

- Εὐδ’ οὖν, ἐν τε τάπησι καὶ ἐν τρητοῖς λεχέεσσι.
Καὶ μὲν τῶν ἰκόμεσθα πόλιν καὶ δώματα καλά.
Μῆνα δὲ πάντα φίλει με, καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα,
15 Ἴλιον, Ἀργείων τε νέας, καὶ νόσον Ἀχαιῶν.
Αὐτὰρ ἐγὼ τῷ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλεξα.
Ἄλλ’ ὅτε δὴ καὶ ἐγὼν ὁδὸν ἤτεον, ἧδ’ ἐκέλευον
Πεμπέμεν, ἐδέ τι κείνος ἀνήνατο, τεῦχε δὲ πομπήν.
Δῶκε δέ μοι δείρας ἄσκον βοὸς ἐννεώροιο.

Dormiunt, inque tapetibus et in tornatis lectis.

Et quidem ad horum pervenimus urbem et aedes pulchras.

Mensem vero totum amice-excipiebat me, et exquirebat singula,

- 15 De-Ilio, Argivorumque navibus, et reditu Achivorum:

At ego ei omnia accurate enarravi.

Sed quum jam et ego iter postulabam, atque hortabar

Dimittere, nihil quicquam ille abnuat, paravit autem deductionem:

Deditque mihi excoriatum utrem bovis novennis;

- 16 Καὶ μὲν ἐγὼ τὰ] R. et Eustath. difficile est, decernere, utra melior.

Sed tamen ei quæ est in textu magis faveo, ut referatur ad ver. 14.

17 ἐγὼ] Edd. præter R. Eustath. quod, quia in casura est et ante adspiratam, prætulerim. 19 μοι ἐκδείρας] Edd. vett. vid. not.

δρον. Itaque recte recepit Barnesius. Ern.

Ibid. ἀλόχοισι] Eustathius: ἀλόχοισιν Εὐδ. bene. Ern.

Ver. 12. Ἐν τρητοῖς λεχέεσσι.] Al. ἐν τρητοῖσι λήεσσι.

Ver. 13. δώματα καλά.] Al. τέχια μακρά.

Ver. 14. Μῆνα δὲ πάντα φίλει με,] Φίλει est φιλοφρόνη, amice ac benigne tractabat.

Infra δ. Χοῆ ξείνων παρεόντα φιλεῖν. Ern.

Ver 16. Αὐτὰρ ἐγὼ] Al. Καὶ μὲν ἐγὼ. Clark. Κατὰ μοῖραν, proprie bene atque ordine. Ern.

Ver. 18. οὐδὲ τι] Al. ἐδ’ ἐτι.

Ver. 19. Δῶκε δέ μοι δείρας ἄσκον βοὸς] Hinc Ovidius:

Excipit Hippotades, qui dat pro munere ventos.

Pont. IV. x. 15.

Porro vituperat hic Homerum Longinus: τί γὰρ (inquit) ἂν ἄλλο φήσαιμεν ταῦτα, ἢ τῷ ὄντι τῷ Διὸς ἐνύπνια; De Sublimitate, §. 9. sub fine. Rectius autem, ut opinor, de hujusmodi fabulis Strabo; “Αὖτε δὴ πρὸς τὸ παιδευτικὸν εἶδος ἀναφέρων τὰς μύθους ὁ Ποιητὴς, ἐφρόντισε πολὺ μῆρος τ’ ἀληθῆς· ἐν δ’ ἐτίθει καὶ ψεῦδος· τὸ μὲν ἀποδεχόμενος, τῷ δὲ δημιουργῶν καὶ τρατηγῶν τὰ πλῆθη. “Ὡς

“ δ’ ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνὴρ,” [supra ζ’. 232.] ὥτως ἐκείνος ταῖς ἀληθεῖσι περιπετείαις προσηκτικῶς μῦθον, ἡδύνων καὶ κοσμῶν τὴν φράσιν· πρὸς δὲ τὸ αὐτὸ τέλος τῆ ἱστορικῆς, καὶ τῆ τὰ ὄντα λέγοντος, βλέπων. Οὕτω δὴ τὸν τε Ἰλιακὸν πόλεμον γεγονότα παραλαβὼν, ἐκόσμησε ταῖς μυθοποιήταις, καὶ τὴν Ὀδυσσεύς πλάνην ὡσαύτως. Geograph. lib. I. pag. 57. al. 20. Et Aristoteles, de ν’. 119. infra; Καὶ τὰ ἐν Ὀδυσσεύει ἀλλογα — ὡς ἔκ ἂν ἦν ἀνεκτὰ, δῆλον ἂν γένοιτο, εἰ αὐτὰ φαῦλος ποιητὴς ποιήσας. Νῦν δὲ τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς ὁ Ποιητὴς ἐμφανίζει [Al. ἀφανίζει] ἡδύνων τὸ ἀποποι. Τῇ δὲ λήξει διὰ διαπονήν ἐν τοῖς ἀργοῖς μέρεσι, καὶ μήτε ἡθικοῖς μήτε διανοητικοῖς ἀποκρύπτει γὰρ πάλιν ἢ λίαν λαμπρὰ λήξει τὰ ἤθη, καὶ τὰς διανοίας. Poétic. cap. 24. ipso fine. Et paulo superius; Διδόδαχε δὲ μάλα τὰ Ὀμηροῦ καὶ τὰς ἄλλας ψευδῆ λέγειν, ὡς δει. Cæterum de hoc Homeri loco Heracleides Ponticus; Οὐχὶ πρῶτος εὐδιον πλάνην δι’ ἐπιστήμης ἀστρονόμου τεκμηριώμενος, ἰδοῦν ἀνέμους διδασκάναι. Vide et Palæphatium περὶ ἀπίστων ἱστοριῶν, cap. 18. item infra ad ver. 21.

Ibid. Δῶκε δέ μοι δείρας] MS. a Tho. Gentileio collatus, Δῶκε μοι ἐκδείρας. Clark. Hanc lectionem veram et in textum re-

- 20 "Ενθα δὲ βυκτάων ἀνέμων κατέδῃσε κέλευθα.
 Κεῖνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποίησε Κρονίων,
 Ἥμῃν παυέμεναι, ἢ δ' ὀρνύμεν, ὃν κ' ἐδέλῃσι.
 Νῆϊ δ' ἐνὶ γλαφυρῇ κατέδδει μέρμητι φαεινῇ
 Ἀργυρέῃ, ἵνα μή τι παραπνεύσῃ ὀλίγον περ·
- 25 Αὐτὰρ ἐμοὶ πνοιὴν Ζεφύρου προέηκεν ἄῃναι,
 "Οφρα φέροι νῆάς τε καὶ αὐτὰς· ἐδ' ἄρ' ἔμελλεν
 Ἐκτελέειν· αὐτῶν γὰρ ἀπωλόμεθ' ἀφραδίῃσιν.
 Ἐννῆμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμαρ·
 Τῇ δεκάτῃ δ' ἤδη ἀνεφαίνετο πατρὶς ἄρξρα·

- 20 In eo vero procellosorum ventorum ligavit flatus.
 Illum enim promum ventorum fecit Saturnius,
 Et ut compescat, et ut cieat, quemcunque velit.
 Nave vero in cava alligavit funiculo splendido
 Argenteo, ut nequid præter-flaret vel paululum :
 25 Caterum mihi flatum Zephyri immisit ad-flandum,
 Ut ferret navesque et nos: neque sane erat
 Perfecturus: ipsorum enim priimus insipientia.
 Per novem quidem dies continuo navigabamus noctesque et dies ;
 Decima vero jam apparebat patria terra :

22 ὃν κε θείῃσι] F. A. L. 25 Νῆϊ ἐν] A. 27 ἀπόλοιμεθ'] F. A. 1. R. forte ex antiqua scriptura.

cupiendam puto. Nam edd. vett. omnes, etiam *Eustath.* in Comm. habent ἐκείρας, quod cum *Barnesio* ignoravit *Clarkius*. Δι, ut alibi, inepte insertum, velut conjunctionis causa. *Ern.*

Ibid. βοὸς ἐννέωροιο] Ἀκμάζει δὲ μάλιστα [ὁ βῆς] πενταετὴς ὢν διὸ καὶ Ὀμηρόν φασι πεποιηκέναι τινὲς ὁρθῶς, ποιήσαντα, "Ἀρσενά " πενταέτηρον" καὶ τὸ, "βοὸς ἐννέωροιο" δύνασθαι γὰρ ταυτὸν. *Aristot. Hist. Animal. lib. VI. cap. 21.* Caterum pronuntiabatur ἐννέωροιο.

Ver. 20. "Ενθα δὲ βυκτάων ἀνέμων κατέδῃσε κέλευθα.] Hinc *Lycophron*;

Βύκτας δ' ἐν ἄσπῳ συγκατακλίσας βοὸς,
 Παλινεξοβήτοις πῆμασιν ἀλώμενος, etc.

Cassand. 738.

Ver. 21. Κεῖνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποίησε Κρονίων, Ἥμῃν παυέμεναι, ἢ δ' ὀρνύμεν,] *Virgil.*

— regemque dedit qui fœdere certo,
 Et premere, et laxas sciret dare jussus habenas.
Æn. I. 66.

Æole, namque tibi Divum pater atque hominum
 rex
 Et mulcere dedit fluctus, et tollere vento.

Ibid. 69.

Καὶ τὸ πλῆθος τῶν συγγραφῶν τῶν ταῦτα θρυλλόντων, καὶ τὸ τῆς κατὰ τὰς τόπας ἐπιχωριαζέσης φήμης διδάσκουν δύναται, διὸ ταῦτα [*MS.* notante *Casaubono*, habet ὅτι ταῦτα] ἐ Ποιητῶν πλάσματά ἐστιν, ἐδὲ συγγραφῶν, ἀλλὰ γενεημέων ἵχνη καὶ προσώπων καὶ πράξεων. Καὶ Πολύβιος δ' ὁρθῶς ὑπονοεῖ τὰ περὶ τῆς [Ὀδυσσεύς] πλάνης· τὸν γὰρ Αἴολον, τὸν προσημαίνοντα τὰς ἑκπλῆς ἐν τοῖς κατὰ τὸν πορθημὸν τόποις ἀμφιδρόμοις ἔσι δυσέκπλοις διὰ τὰς σαλιρρίους, ταμίαν τε εἰρῆσθαι τῶν ἀνέμων καὶ βασιλεῖα νενομίσθαι φησὶ. — Ταῦτα δὲ προοικονομησάμενος, ἐκ ἐκ τὸν Αἴολον ἐν μύθε σχήματι ἀπέσθαι, ἐδ' ὅλην τὴν Ὀδυσσεύς πλάνην· ἀλλὰ μικρὰ μὲν προσμεινυῖσθαι, καθάπερ καὶ τῷ Ἰλιάδῃ πολέμῳ· τὸ δ' ὅλον περὶ Σικελίαν καὶ τῷ Ποιητῇ πεποιῆσθαι, καὶ τοῖς ἄλλοις συγγραφεῖσιν, ὅσοι τὰ περὶ χώρα λήγῃσι τὰ περὶ τὴν Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν. *Strabo, Geograph.*

- 30 Καὶ δὴ πυρπολέοντας ἐλεύσομεν, ἐγγὺς ἑόντας.
 ’Ενθ’ ἐμὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπήλυθε κεκμηῶτα·
 Αἰεὶ γὰρ πόδα νηὸς ἐνώμων· ἔδ’ ἐτ’ ἄλλα
 Δῶχ’ ἐτάρων, ἵνα θᾶσσον ἐκοίμεθα πατρίδα γαῖαν.
 Οἱ δ’ ἑταροὶ ἐπέεσσι πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
 35 Καὶ μ’ ἔφασαν χρυσόν τε καὶ ἄργυρον οἴκαδ’ ἄγεσθαι,
 Δῶρα παρ’ Αἰόλῃ μεγαλήτορος Ἴπποτάδαο.
 ὦ δὲ τίς εἴπεςκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 ὦ πόποι, ὥς ὅδε πᾶσι φίλος καὶ τίμιός ἐστιν
 Ἀνδρώποισι, ὅτεάν τε πόλιν καὶ γαῖαν ἵκηται.

- 50 Et jam ignem accendentes videbamus, prope existentes.
 Ibi me quidem somnus occupavit defessum:
 Semper enim pedem navis movebam; neque cuiquam alii
 Dedi sociorum, ut citius perveniremus in patriam terram.
 Socii autem verbis ad se invicem loquebantur,
 55 Et me dixerunt aurumque et argentum domum reportare,
 Dona ab Æolo magnanimo Hippotada.
 Sic autem aliquis dicebat intuitus in proximum alium;
 “Papæ! ut hic omnibus gratus et magni-pretii est
 “Hominibus, quorumcunque in urbem et terram venerit.

50 ἑόντες] F. A. L. rectius, ut supra f. 180. ἑόντες pro ἑόντα. 59 καὶ πόλιν
 F. A. L. vitiose.

lib. I. pag. 42. 43. al. 23. 24. Similem fere hujus loci explicationem videas apud *Diodorum Siculum*, lib. V. Vide etiam *Strabonem*, lib. I. pag. 46. al. 26. et supra ad ver. 19.

Ver. 23. κατίδῃ μέρμιδι φαίνειν Ἀργυρεῖη,] Προμνημόνησον, ἵνα τῷ δεσμῷ ἀπατηθῶσιν οἱ ἑταῖροι· καὶ γὰρ ἔδ’ ἐκ τῆς κωφότητος ἦν γνωρίσαι, προσεδέδετο γάρ. Schol.

Ver. 24. παραπνεύσῃ] Inepete vertitur præterflaret. Est adspiraret, nempe ventus procellosus aliquis; de verbo v. Foesius in *(Econ. Hipp. in h. v.*

Ver. 25. προῖηκεν] *Al.* προσήκεν.

Ver. 26. νῆάς τε καὶ αὐτές·] Non: naves et nos: non patitur αὐτῶν ἀπωλόμεθ’ ἀφραδίῃσιν: sed naves et socios navales, s. navitas. De modo loquendi dictum in princ. *Iliados.* *Ern.*

Ver. 27. Ἐκτελείειν] *Al.* Ἐκτελίσκειν.

Ver. 30. Καὶ δὴ πυρπολέοντας ἐλεύσομεν,] Πυρπολεῖν δὲ, ἢ τὸ πυρσεῖν, ὃ ἐστι νυκτὸς πῦρ καίειν διὰ τὰς πελαγίζοντας, ἢ καὶ τὸ μῖθ’ ἡμέραν τεκμηριῖσθαι τόπον τῷ τῷ πυρὸς

σημείῳ καπνῷ· δὲ ἀποδρώσκοντα ἐκείθεν ἰδεῖν ἐπὶ νύκτα πρὸς τῶν Ὀδυσσεύς. *Eustath.*

Ibid. Καὶ δὴ — ἑόντας.] Quippe et sublatos ignes videbamus: adeo propinqui erant, vel eramus. Proprie dicit, se vidisse eos, qui ignes noctu tollerent in gratiam navigantium, propter propinquitatem. *Ern.*

Ver. 31. ἐπήλυθε] *Al.* ὑπήλυθε. *Al.* ἐπέλλαβε.

Ver. 32. πόδα νηὸς] Schol. Τὸν μεταγωγὸν τῶν τῷ κέρατος κάλων, ἢ τὸ πηδάλιον. *Clark.* Clavum intellexerim potius, qui est quasi pes, quo procurrit navis. Ille alter pes, de quo supra vidimus, est potius veli pes quam navis. Et gubernatio navis aptior Ulyssi, quam velificatio. Accedit verbum νωμῶν, quod de pede veli vix dicatur: at infra μ’. 219. est νηὸς οἴητα νωμῶν de gubernatore. *Ern.*

Ver. 36. παρ’ Αἰόλῃ μεγαλήτορος] “*Me-* “*dia τῷ Αἰόλῃ,*” inquit *Barnesius*, “pro- “ducitur, ante *Liquidam*, vique *Toni*, “quadam denique *Metri* necessitate.” Notatu dignius quod ait *Athenæus*: Οἱ

- 40 Πολλὰ μὲν ἐκ Τροίης ἄγεται κειμήλια καλὰ
 Διῖδος· ἡμεῖς δ' αὖτε ὁμὴν ὁδὸν ἐκτελέσαντες,
 Οἷκαδε νισσόμεθα κενεὰς σὺν χεῖρας ἔχοντες.
 Καὶ νῦν οἱ τάγ' ἔδωκε χαριζόμενος φιλότῃτι
 Αἴολος· ἀλλ' ἄγε θᾶσσον ἰδώμεθα, ὅ, ττι τὰδ' ἐστίν,
 45 "Οσσοις τις χρυσός τε καὶ ἄργυρος ἀσκήν' ἐνεστίν.
 "Ὡς ἔφασαν· βελλὴ δὲ κακὴ νίκησεν ἐταίρων·
 Ἀσκήν μὲν λῦσαν, ἄνεμοι δ' ἐκ πάντες ὄρεσαν.
 Τῆς δ' αἰψ' ἀρπάξασα φέρεν πόντονδε θύελλα
 Κλαίοντα, γαίης ἄπο πατρίδος· αὐτὰρ ἔγωγε
 50 Ἐγρόμενος, κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμήριζα,
 Ἥε πεσὼν ἐκ νηὸς ἀποφθίμην ἐνὶ πόντῳ,
 Ἥ ἀκέων τλαίην, καὶ ἔτι ζωῷσι μετεΐην.
 Ἄλλ' ἔτλην καὶ ἔμεινα· καλυψάμενος δ' ἐνὶ νηὶ
 Κεῖμην· αἱ δ' ἐφέροντο κακῇ ἀνέμοιο θύελλῃ

- 40 " Multas quidem ex Troja ducit res-pretiosas, pulchras,
 " Ex praeda: nos vero contra, idem iter emensi,
 " In patriam redimus vacuas manus habentes.
 " Et nunc ei hæc dedit gratificans præ amicitia
 " Æolus: sed age ocyus videamus, quidnam hæc sint,
 45 " Quantum quid aurique et argenti utri insit."

Sic dicebant; consiliumque malum vicit sciorum:
 Utram quidem solverunt, venti autem omnes eruperunt.
 Illos vero statim abreptos ferebat in-pontum procella
 Flentes, terra a patria; at ego

- 50 Experrectus, in animo eximio deliberavi,
 Utrum delapsus ex navi perirem in ponto,
 An tacitus sustinerem, et adhuc vivis interesset:
 Sed sustinui et mansi; tectus autem in navi
 Jacebam: illæ vero ferebantur malo venti turbine

41 δ'] Abest iisdem. 48 ἀρπάσσα] F. A. L. male: nam altera syllaba debet esse longa.

*Αἰχαιοὶ [forte Ἀρχαῖοι] τῷ "ὅ" ἀπεχρῶντο ἢ μόνον ἐφ' ἧς νῦν τάττεται δυνάμει· ἀλλὰ καὶ ὅτι τὴν δίφθογγον διασημαίνει, διὰ τοῦ "ὅ" μόνον γράφουσι. Lib. XI. cap. 5. Ut adeo Αἰόλῃ hoc in loco pronuncietur Αἰόλῃ. Vide et infra ad π'. 387. Cæterum nonnulli, notante Barnesio, hic legunt Αἰόλλῃ. Clark. Adde dicta ad Il. ω'. 425. de διδόναι pro διδῆναι. Ern.

Ver. 39. γαῖαν ἴκηται.] Al. δώμαδ' ἴκηται.

Ver. 41. ἐκτελέσαντες,] Al. ἐκτελέοντες.

Ver. 42. νισσόμεθα κενεὰς] Al. νεισόμεθα κενεὰς, et νεισώμεσθα κενεὰς.

Ver. 45. "Οσσοις τις χρυσός] Τις eleganter adhæret τῇ ὀσσοις, ut aliis adjectivis magnitudinis: nec aliter latine exprimi potest, quam per tandem: quantum tan-

- 55 Αὖτις ἐπ’ Αἰολίην νῆσον· σενάχοντο δ’ ἐταῖροι.
 “Ἐνθα δ’ ἐπ’ ἠπείρε βῆμεν, καὶ ἀφυσσάμεθ’ ὕδαρ·
 Αἶψα δὲ δεῖπνον ἔλοντο Δοῆς παρὰ νηυσὶν ἐταῖροι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιο τέ πασσάμεθ’ ἡδὲ ποτῆτος,
 Δὴ τότε ἐγὼ κήρυκά τ’ ὀπασσάμενος καὶ ἐταῖρον,
 60 Βῆν εἰς Αἰόλῃς κλυτὰ δῶματα· τὸν δ’ ἐκίχανον
 Δαινύμενον, παρὰ ἧ τ’ ἀλόχῳ καὶ οἷσι τέκεσσιν.
 Ἐλθόντες δ’ ἐς δῶμα, παρὰ σαθμοῖσιν ἐπ’ εἰδῶ
 Ἐζόμεθ’· οἱ δ’ ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον, ἔκ τ’ ἐρέοντο·
 Πῶς ἦλθες, Ὀδυσσεῦ; τίς τοι κακὸς ἔχραι δαίμων;
 65 Ἡ μὲν σ’ ἐνδυκέως ἀπεπέμπομεν, ὄφρ’ ἀφίκαιο
 Πατρίδα σὴν, καὶ δῶμα, καὶ εἶπε τοι φίλον ἐστίν.
 “Ὡς φάσαν· αὐτὰρ ἐγὼ μετεφάνεον, ἀχνύμενος κῆρ·
 “Ἀσάν μ’ ἐταροὶ τε κακοὶ, πρὸς τοῖσιν τε ὕπνος
 Σχέτλιος· ἀλλ’ ἀκέσασθε, φίλοι· δύναμις γὰρ ἐν ὑμῖν.

55 Rursus ad Æliam insulam: gemebant autem socii.

Ibi vero littus consendimus, et hausimus aquam:

Statim autem prandium ceperunt celeres apud naves socii.

At postquam cibumque gustaveramus atque potum,

Tum sane ego, præconem mihi ubi-asciveram et socium,

60 Ivi ad Æoli inclytas ædes: eum autem inveniebam

Convivantem apud suam uxorem et suos liberos.

Ingressi autem domum, ad fores in limine

Sedebamus: illi vero in animo obstupescebant, interrogabantque;

“ Quomodo venisti, Ulysses? quis tibi malus ingruit deus?

65 “ Certe quidem te accurate dimittebamus, ut pervenires

“ In-patriam tuam, et domum, et sicubi tibi gratum sit.”

Sic dixerunt; at ego alloquebar, mærens corde;

“ Læserunt me sociique mali, insuperque somnus

“ Infaustus: sed medemini, amici: potestas enim penes vos.”

65 ὄφρ’ ἂν ἵκηαι] R. 67 Ὡς φαν] R.

dem auri insit. Pessime versio: quantum quid. Ern.

Ver. 46. βελή δὲ κακὴ νίκησεν] Similiter apud Livium: “ Cæterum, ut plerumque, “ fortuna et consilia mala vicerunt.” Lib. XXXV. §. 15.

Ver. 47. Ἀσὸν μὲν λῦσαν, etc.] Ovidius:

Invidia socios prædaque cupidine ductos,
 Esse ratos aurum, demsisse ligamina ventis,
 Cum quibus isse retro, per quas modo venerat
 undas,

Æolique ratem portus repetisse tyranni.

Metam. XIV. 229.

Ibid. λῦσαν,] Al. λύσαντ’. Minus recte.

Ver. 51. ἀποφθίμην] Al. ἀποφθίμην.

Ver. 56. ἀφυσσάμεθ’ ὕδαρ] Vide supra ad γ’. 359.

Ver. 60. Ἀίολῳ] Vide supra ad ver. 36.

Ver. 64. ἐχραι] “Οἱ ἐστὶν ἐπιβάλλουσιν. Eu-
 stath.

Ver. 65. ἀφίκαιο] Al. ἀφίκηαι.

Ver. 66. εἶπε τοι φίλον ἐστίν.] Ita Bar-

- 70 "Ὡς ἐφάρμην, μαλακοῖσι καθαπτόμενος ἐπέεσσιν·
Οἱ δ' ἄνεω ἐγένοντο· πατὴρ δ' ἡμείβετο μύθῳ·
"Ἐρρὶ ἐκ νήσας θάσσον, ἐλέγχιστε ζώντων·
Οὐ γάρ μοι θέμις ἐστὶ κομιζέμεν ἐδ' ἀποπέμπειν
"Ἄνδρα τὸν, ὅς κε θεοῖσιν ἀπέχθεται μακάρεσσιν.
75 "Ἐρρὶ, ἐπειὴ ῥα θεοῖσιν ἀπεχθόμενος τὸδ' ἰκάνεις.
"Ὡς εἰπὼν, ἀπέπεμπε δόμων βαρέα στενάχοντα.
"Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ.
Τεῖρετο δ' ἀνδρῶν θυμὸς ὑπ' εἰρεσίης ἀλεγεινῆς,

70 Sic dixi, blandis demulcens verbis :

Illi vero muti facti-sunt ; pater autem respondebat sermone ;

" Abi ex insula ocysus, pessime viventium :

" Non enim mihi fas est excipere neque dimittere

" Virum illum, qui diis invisus sit beatis.

75 " Abi ; quoniam sane diis invisus huc venis."

Sic locutus, dimittebat ex-ædibus graviter gementem.

Hinc vero ulterius navigabamus, dolentes corde.

Fatigabatur autem virorum animus a remigatione molesta,

75 "Ἐρρὶ ἐπεὶ ἄρα] Edd. vett.

nesius. *Vulgg.* εἴπου-τι φίλον ἐστίν. Vide supra ad ἡ. 320.

Ver. 68. "Λασάν μ' ἔταροι] De voce "Λασαν, vide ad Il. i. 116.

Ver. 72. "Ἐρρὶ ἐκ νήσου θάσσον,] Ita apud Aristophanem ;

"Ἐρρὶ ἐς κέρακας θάττον ἄρ' ἵκωμαι.

Plut. Act. II. Scen. v. ver. 118.

Porro Cloatius Verus apud Gellium, Lib. XVI. cap. 12. verbum latinum erro a græco ἔρρω deductum censet ; verumque hunc Homeri adducit.

Ver. 75. 74. Οὐ γάρ μοι θέμις ἐστὶ etc.] *Julianus*, *Epist.* 49. versus hosce duos citat hoc modo ;

Οὐ γάρ μοι θέμις ἐστὶ κομιζέμεν, ἢ ἐλεαίρειν
"Ἄνδρας, οἱ καὶ θεοῖσιν ἀπέχθοντ' ἀθανάτοισιν.

Ver. 75. "Ἐρρὶ, ἐπειὴ ῥα θεοῖσιν] Ita edidit *Barnesius* ex *Odys.* τ'. 556. *Al.* "Ἐρρὶ, ἐπεὶ ἄρα θεοῖσιν. Quod vix ferri potest. *Al.* "Ἐρρὶ, ἐπεὶ ἄρα θεοῖσιν. Quod pronuntiabatur, (uti notat *Barnesius*,) ἐπεὶ ἄρα θεοῖσιν vel ἐπεὶ ῥα θεοῖσιν. *Clark.* Posterior lectio est *Eustathii* : unde *Henr. Stephanus* expressit cum aliis. *Eustathius* monet, *Aristarchios* τὸ ἔρρῃ accipere μετὰ φθορᾶς ἀπιδι. Sed sic interpretatur *Schol. minor. Ern.*

Ver. 79. "Ἡμετέρη ματὴν] Videtur esse debere τῇ σφετέρῃ ματὴν, sua stultitia (ver. 46.) ut α'. 7. σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν. Sed Ulysses se non excludit, quod alieno tempore dormiendo commiserat, ut tale quid machinari possent socii. *Ern.*

Ver. 81. "Ἐβδόματ' ῥα ἰκόμισθα λάμυ] *Ovid.*

Inde *Lami* veterem *Laestrygonis* (inquit) in urbem
Venimus. _____

Met. XIV. 233.

Ibid. λάμυ αἰπὺν πολλίσθρον,] "Ἰστίον καὶ ὅτι λάμυ, ἢ λαιστρυγόνος ἐπιφανὲς ὄνομα, ἢ βασιλείας τῶν κτεῖ, υἱᾶ Ποσειδῶνος. *Eustath.*

Ver. 82. Τηλέπυλον λαιστρυγόνην,] "Οπίδμυ *Formiæ*, *Hormiæ* dictum, ut existimavere, antiqua *Laestrygonum* sedes." *Plin. Nat. Hist.* Lib. II. cap. 5. "Si vero in hanc τηλέπυλον veneris λαιστρυγόνην (Formias dico,) etc." *Cic. ad Atticum*, Lib. II. *Epist.* 15. λαιστρυγόνες, οἱ νῦν λαιοντίνοι· εἰσὶ δὲ ἐν Σικελίᾳ, ὡς ληρῶσιν, ὑπάρχοντες ἀνθρωποφάγοι, διὰ τὸ ἀνελεῖν τὰς Ὀδυσσεύς ἑταίρους· ἃ γὰρ ἦσαν εἰδικμένοι ξίνας ὑποδύχασθαι. *Schol. ad Lycophr. Cassandr.* ver. 956.

Ibid. Τηλέπυλον] Μεγάλην τῶν γὰρ τοιούτων πολὺ διεσῶσιν αἱ πύλαι· τινὲς δὲ τὸ κύ-

- Ἡμετέρῃ ματίῃ· ἐπεὶ ἐκίτι φαίνεται πομπή.
 80 Ἐξῆμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμαρ·
 Ἐβδομάτῃ δ’ ἰκόμεσθα Δάμω αἰπὺ πτολίεθρον,
 Τηλέπυλον Λαιστρυγονίην, ὅθι ποιμένα ποιμὴν
 Ἡπύει εἰσελάων, ὅδε τ’ ἐξελάων ὑπακχεί.
 Ἐνθα κ’ αὖπνος ἀνὴρ δοῖς ἐξήρατο μισθός,
 85 Τὸν μὲν, βεκολέων, τὸν δ’, ἄργυφα μῆλα νομεύων·
 Ἐγγὺς γὰρ νυκτός τε καὶ ἡματός εἰσι κέλευθοι.
 Ἐνθ’ ἐπεὶ ἐς λιμένα κλυτὸν ἤλθομεν, ὃν πέρι πέτρῃ

Nostra stultitia; quoniam non amplius apparebat reductio.

- 80 Per-sex-dies quidem continuo navigabamus noctesque et dies;

Septima venimus Lami ad excelsam urbem,

Telepylum Læstrygoniam, ubi pastorem pastor

Inclamat intro-agens, alter vero exigens audit.

Ibi insomnis vir duplicem caperet mercedem,

- 85 Unam quidem pascendis-bobus, alteram vero, pascendis candidis pecudibus:

Prope enim noctisque et diei sunt viæ.

Ibi postquam ad portum inclytum venissemus, quem circum petra

ριον Τηλέπυλον ἐξεδέξαντο. Schol. Priorem interpretationem sequuntur Editiones vulgatæ. Barnesius autem posteriori modo accipit. Quod et eo verisimilius, quia Epitheton τηλεπυλος nulli alii urbi apud Poëtam tribuitur. Clark. Possis etiam vertere, si pro appellativo accipias, *altas latasque portas habentem*: quod et ipsum magnæ urbis indicium esse potest. Ern.

Ibid. ὅθι ποιμένα ποιμὴν Ἡπύει] Ὅπως οἱ νομῆς ἀλλήλους πρὸςφθίγγονται διὰ τὸ σύνεγγυς εἶναι τὰς νομάς· ἢ μᾶλλον τῷ διασμήματος τὸ ἀπεναντίον τῶν πυλῶν μέτρον ἀπέχειν, καὶ ἕτω τὴν φωνὴν ἐξακέσθαι τῷ τε εἰσελαύνοντι καὶ τῷ ἐξελαύνοντι. Schol. Barnesius Poëtam hic nihil aliud quam Urbem totam rei Pastoritiæ deditam depingere voluisse existimat. Vide infra ver. 86. Clark. Locum hunc de brevitate noctium intelligit Hyginus Astron. IV. 3. De hoc (nempe Dracone) Homerus quoque ita brevem noctem esse dicit, ut pastores cum alii exigant, alii reducant pecus, possint alius alium audire, cum unus propter noctem pecus reducat alter propter lucem exigat. Hæc est ratio Cratetis, ut docet Eustathius ad h. l. et Geminus in Elem. Astron. c. 5. qui Læstrygonas sub Draconis capite collocabat, ubi longissima dies

horarum 21 est. Alia minus subtilis interpretatio apud Eustathium, quam probat Riccius V. C. qui de hoc loco sic: Cum multæ sint hujus loci interpretationes, cæteris minus aptis omissis, hanc unam damus: *Pastor pastorem evocat*; videlicet pastor, qui egit oves die, pastorem evocat, qui noctu agat armenta. Pro qua re intelligenda sciendum est, ibi (in sedibus Læstrygonum) asilos, sive tabanos, aut etiam cæstros magno numero nasci, quæ insecta animalibus minus villosis sunt infestissima, adeo ut aculeis ea sæpe ad furem redigant. Quapropter villosa pecora ibi ad pascua interdiu ducit pastor, noctu vero alius ducit glabra sive pilis minus oblecta, ut boves, equos etc. Atque hinc lucem accipit, quod sequitur, quod vir insomnis duplicem hic mercedem acciperet, unam diurnam, alteram nocturnam, si somno abstinens, postquam duxit die oves, noctu ducat armenta. Hic est Homeri genuinus sensus, quem non videntur plerique interpretes assecuti. Non enim vertunt *acciperet*, sed *accipit*. Primo autem modo vertendum esse, qui Grammaticam græcam tenet, facile videbit. Dispp. Homeric. T. III. p. 108. etc. Nempe ἐξήρατό τι, non est *accipit*, sed *accipiat* vel *acciperet*. Hæc tamen expli-

- 'Ηλίβατος τετύχηκε διαμπερές ἀμφοτέρωθεν·
 'Ακταὶ δὲ προβλήτες ἐναντίαι ἀλλήλησιν
 90 'Εν στόματι πρᾶχουσιν· ἀραιὴ δ' εἴσοδος ἐστίν·
 "Ενθ' οἴγ' εἴσω πάντες ἔχον νέας ἀμφιελίσσας.
 Αἱ μὲν ἄρ' ἔντοςθεν λιμένος κοίλοιο δέδεντο
 Πλησίαι· ἔ μὲν γάρ ποτ' ἀέζετο κῦμά γ' ἐν αὐτῷ,
 Οὔτε μέγ', ἔτ' ὀλίγον· λευκὴ δ' ἦν ἀμφὶ γαλήνη.
 95 Αὐτὰρ ἐγὼν οἷος σχέδον ἕξω νῆα μέλαιναν,
 Αὐτῆς ἐπ' ἐσχατιῇ, πέτρης ἐκ πείσματα δῆσας.
 "Εσθιν δὲ, σκοπιὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθάν·
 "Ενθα μὲν ἔτε βοῶν, ἔτ' ἀνδρῶν φαίνετο ἔργα,
 Καπνὸν δ' οἷον ὀρῶμεν ἀπὸ χθονὸς αἴσσοντα.

Excelsa est continenter utrinque;

Littoraque prominentia e-regione sibi-invicem

- 90 In ostio procurrunr; angustus autem introitus est:

Ibi illi intus omnes tenebant naves remis-utrinque-agitatas.

Atque hæ quidem intra portum concavum ligatæ-erant

Propinque: nunquam enim attollebatur fluctus in ipso,

Neque magnus, neque parvus; candida autem erat circum tranquillitas.

- 95 At ego solus tenui extra navem nigram,

Illic in extrema-parte, e petra funibus ligatis.

Constiti vero, specula prærupta conscensa:

Ibi quidem neque boum neque virorum apparebant opera,

Fumum autem solum videbamus a terra exurgentem.

90 ἀραιὴ εἴσοδος] A. L. male. 91 ἀμφιῖλισσαι] A. l. male.

catio contorta et violenta videbatur *Petavio* ad *Geminum* l. c. qui *Cratetis* sententiam meliorem putabat. At *Læstrygones* non sunt, sub *Draconis* capite, sed in Italia, nec iis adeo *Cratetis* ratio convenit. *Ern.*

Ver. 86. 'Εγγὺς γὰρ νυκτός τε καὶ ἡμα-
 τὸς εἰσι κέλευθοι.] Αἱ νυκτεριναὶ καὶ ἡμερι-
 ναὶ νόμοι ἐγγὺς εἰσι τῆς πόλεως. Φασὶ δὲ
 τὸς *Λαιστρογόνους* κατεσχηκέναι τὴν τῶν *Λεον-
 τίνων* περὶ *Σικελίαν* χώραν, ἐν ᾗ γενῆσθαι
 πολλὰ μύωπα, καὶ τὸν οἶτρον ὥστε τὰ μὲν
 λάσια τῇ ἡμέρᾳ νέμεσθαι, τὰ δὲ ψιλὰ τῇ νυκ-
 τὶ· καὶ ἔτας τὸν δυνάμενον ἀγρυπνεῖν δύο
 μισθὸς ἀποφέρεισθαι. Κράτης δὲ φησι κατὰ
 τὴν τῷ *Δράκοντος* αὐτὸς κατηγερίσθαι κεφα-
 λὴν· περὶ ἧς "Αρατος λέγει, [*Φαίνομ.* ver.
 61.] "Κεῖναι πε κεφαλὴ τῇ νείσεται, ἥχι περ
 "ἔκραι Μίσγονται δύσινς τε καὶ ἀντολαὶ ἀλ-
 "λήλησιν" ὥστε πλείω μὲν εἶναι τὴν ἡμέραν,

ὀλίγην δὲ τὴν νύκτα, ὡς ἀνάπαλιν παρὰ τοῖς
Κιμμερίοις. Εἴτις ἔν δύναιται διαγρυπνεῖν,
 διττὸς κομίζεται μισθός. *Schol.* Easdem-
 que interpretationes hic affert *Eustathius*.
 Ortus ubi atque Obitus parte admiscen-
 tur in una. *Cicero*, de *Natura Deorum*
 lib. II. §. 2. ex loco *Arati* jam supra a
Scholiaste citato.

— Νῦξ τε καὶ Ἡμέρα ἔσσον ἴσσαι.

Hesiod. Theog. ver. 748.

Alias hujus loci explicationes videas
 apud *Histoire de l'Academie Royale des
 Inscriptions, et des Belles Lettres, Tome*
I. pag. 161.

Ver. 89. 'Ακταὶ δὲ προβλήτες] *Virgil.*

— projectaque saxa *Pachyni*.

Æn. III. 699.

Ver. 90. πρᾶχουσιν] *Al.* πρᾶχουσαι.

- 100 Δὴ τότ’ ἐγὼν ἐτάρως προΐην πεύθεσθαι ἰόντας,
 Οἵτινες ἀνέρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες·
 ’Ανδρὲς δ’ὡς κρίνας, τρίτατον κήρυχ’ ἄμ’ ὀπάσσας.
 Οἱ δ’ ἴσαν ἐκβάντες λείην ὁδὸν, ἥπερ ἄμαξαι
 ’Ασυδ’ ἀφ’ ὑψηλῶν ὀρέων καταγίνεον ὕλην.
- 105 Κέρη δὲ ξύμβληντο πρὸ ἄστεος ὕδρευέσῃ,
 Θυγατρὶ ἰφθίμῃ Λαισρυγόνος ’Αντιφάταο.
 ’Η μὲν ἄρ’ ἐς κρήνην κατεβήσετο καλλιζέεθρον
 ’Αρτακίην, ἔνθεν γὰρ ὕδωρ προστὶ ἄστρῳ φέρεσκον·
 Οἱ δὲ παριστάμενοι προσεφώνεον, ἔκ τ’ ἐρέοντο,
- 110 ’’Οστις τῶν εἴη βασιλεὺς, καὶ οἷσιν ἀνάσσοι.
 ’Η δὲ μάλ’ αὐτίκα πατρὸς ἐπέφραδεν ὑψιρεφὲς δῶ.

100 Tum vero ego socios præmisi sciscitatum profectos,
 Quinam viri essent supra terram pane vescentes ;
 Viris duobus electis, tertio præcone una comite-addito.
 Hi vero iverunt egressi per planam viam, qua utique plaustra
 Ad urbem ab excelsis montibus devehebant lignum.

105 Puellæ vero obvii-facti-sunt ante urbem aquanti,
 Filia eximia Læstrygonis Antiphatae.
 Hæc quidem ad fontem descendebat pulchre-fluentem
 Artaciam; hinc enim aquam ad urbem ferebant :
 Illi vero astantes alloquebantur, interrogabantque,

110 Quisnam illorum esset rex, et quibus imperaret.
 Illa vero valde cito patris ostendit excelsam domum.

100 προΐην] Edd. vett. vid. not. 107 κατεβήσατο] A. R. L. 110 τῶν δ’
 εἴη — ἡδ’ οἷσιν] R.

Ibid. ’Αραὴ δ’ εἰσόδός ἐστιν] Τὸ δὲ στενὸν
 τῆς κατὰ τὸν λιμένα εἰσόδου τὸν πολὺν ὄλεθρον
 τῶν τῶν ’Οδυσσεύς νηὶν πιθανολογεῖ· ἐκ εἰ-
 χον γὰρ διεκδύναί τῆς στενότητος. Eustath.

Ver. 95. κύμα γ’] Al. κύματ’.

Ver. 97. et 148. σκοπὴν ἐς παιπαλόισσαν
 ἀνελθών] Virgil.

Æneas scopulum interea conscendit, et omnem
 Prospectum late pelago petit.——

Æn. I. 184.

Ver. 99. Καπνὸν δ’ οἷον ὀρώμεν] Virgil.

Et jam summa procul villarum culmina fumant.

Eclat. I. 83.

Ver. 100. προΐην] Ita ex f. 188. et ex
 Eustathio edidit Barnesius. Al. προΐην.
 Clark. Προΐην sane rectius est, eandem ob
 causam, ob quam ἥδη vel ἡεῖδη melius,
 quam ἥδει, ἡεῖδει. Vid. ad Il. χ’. 280.

Sed aut infra v. 332. edi pariter debebat
 προΐης, aut hic quoque προΐην· et προΐην
 sæpissime occurrit. Ern.

Ver. 102. κήρυχ’ ἄμ’ ὀπάσσας.] ’Ινα δη-
 λαδὴ μὴ ὥσιν ἐνέπιχειρήτοι διὰ τὸν κήρυκα.
 Eustath. Vide supra ad f. 89.

Ver. 103. ἄμαξαι] Vide ad Il. ω’. 711.
 782.

Ver. 104. καταγίνεον] Vide ad Il. σ’.
 493.

Ver. 105. πρὸ ἄστεος] Apud Eustathium,
 πρὸς ἄστεος.

Ver. 106. Θυγατρὶ ἰφθίμῃ] Al. Θυγατέρ’
 ἰφθίμῃ.

Ver. 107. κατεβήσετο] Al. κατεβήσατο.
 Vide ad Il. β’. 55. et ε’. 109.

Ver. 108. ’Αρτακίην, ἔνθεν γὰρ ὕδωρ]
 Hinc Tibullus:

- Οἱ δ' ἐπεὶ εἰσῆλθον κλυτὰ δῶματα, τὴν δὲ γυναῖκα
 Εὖρον, ὅσῃν τ' ὄρεος κορυφὴν, κατὰ δ' ἔστυγον αὐτήν.
 Ἡ δ' αἰψ' ἐξ ἀγορῆς ἐκάλει κλυτὸν Ἀντιφατῆα,
 115 "Ὀν πόσιν, ὃς δὴ τοῖσιν ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον.
 Αὐτίχ' ἕνα μάρψας ἐτάρων, ὥπλίσσατο δόρπον.
 Τὼ δὲ δὺ' αἰῶντε φυγῇ ἐπὶ νῆας ἐκίσθην.
 Αὐτὰρ ὁ τεῦχε βοὴν διὰ ἄετος· οἱ δ' αἰὼντες
 Φοίτων ἴφθιμοι Λαιστρυγόνες ἄλλοθεν ἄλλος,
 120 Μυριοί, ἐκ ἀνδρεσσιν εἰκότες, ἀλλὰ Γίγασιν.
 Οἱ ῥ' ἀπὸ πετράων ἀνδραχθέσι χερμαδίοισι
 Βάλλον· ἄφαρ δὲ κακὸς κónαβος κατὰ νῆας ὀρώρει,

Hi autem postquam ingressi sunt inclytam domum, mulierem utique
 Invenērunt, velut montis verticem, horrueruntque illam.

Illa autem continuo e foro vocabat inclytum Antiphatem,

- 115 Suum maritum, qui sane illis molitus est saevam mortem:

Statim uno correpto sociorum, apparavit-sibi cœnam:

Alteri vero duo conciti fuga ad naves pervenerunt.

Cæterum ille clamorem excitabat per urbem, audientes vero

Ibant fortes Læstrygones aliunde alius,

- 120 Innumeri, non hominibus similes, sed gigantibus.

Qui a petris viro-gravibus saxis

Jaciebant; statim autem malus strepitus per naves excitatus est,

116 ὥπλιστατο] Edd. præter R. δειῖνον] R. vid. l. 310.

Incultos adiit Læstrygonas, Antiphatenque,
 Mobilis Artacie gelidos quos irrigat unda.

Lib. IV. Eleg. i. ver. 59.

Ver. 110. καὶ οἷσιν ἀνάσσει.] Eustathius
 in commentario citat, καὶ τοῖσιν ἀνάσσει.
 Et, ἐκ παραλλήλου, inquit, κατὰ μίαν ἐν-
 νοίαν κείται. Quod admodum est inve-
 nustum.

Ver. 111. ἐπέφραδεν] Vide ad Il. ζ'. 500.

Ver. 113. ὅσῃν τ' ὄρεος κορυφὴν,] Vide
 ad l. 191.

Ver. 114. κλυτὸν Ἀντιφατῆα,] Hinc
 Ovidius:

Quis non Antiphaten Læstrygona devovet?

Ex Ponto, Lib. II. Epist. ix. 14.

Ver. 116. Αὐτίχ' ἕνα μάρψας ἐτάρων, —
 Τὼ δὲ δὺ' αἰῶντε φυγῇ] Ovidius:

Vixque fuga quesita salus comitique mihique:

Tertius e nobis Læstrygonis impia tinxit

Ora cruore suo.

Metam. XIV. 236.

Vide et supra ad l. 289.

Ibid. ἕνα μάρψας] Al. ἐν' ἀμάρψας.

Ibid. δόρπον.] Al. δειῖνον.

Ver. 118. Αὐτὰρ ὁ τεῦχε βοὴν] Ovidius:

———— Fugientibus instat, et agmen
 Concitat Antiphates. Coeunt, et saxa trabesque
 Continuant: merguntque viros merguntque
 carinas.

Una tamen, quæ nos ipsumque vehebat Ulyssen,
 Effugit. —————

Met. XIV. 238.

Ver. 121. Οἱ ῥ' ἀπὸ] Apud Eustathium,
 Οἱ δ' ἀπὸ.

Ibid. ἀνδραχθέσι χερμαδίοισι] Τοῖς δυ-
 ναμένοις ἄνδρα καταβαρύνειν ἢ μίγα βάρος
 παρείχουσι τοῖς βαστάζεσιν. Schol.

Ver. 123. Ἀνδρῶν] Al. Ἀνδρῶν τ'.

Ver. 124. Ἰχθύς δ' ὡς πείροντες,] Al.
 Ἰχθύς δ' ὡς σπαίροντας: notante Scholiaste

Ibid. φέροντα.] Apud Eustathium, σένον-
 το. Clark. Ea aut glossa est, aut ab Eu-

- Ἄνδρῶν ὀλλυμένων, νηῶν δ’ ἅμα ἀγνυμέναων.
 Ἰχθυῖς δ’ ὥς, πείροντες, ἀτερπέα δαῖτα φέροντο.
 125 Ὅφρ’ οἱ τὰς ὀλεκον λιμένος πολυβειδέος ἐντὸς,
 Τόφρα δ’ ἐγὼ ξίφος ὅζῳ ἐρυσσάμενος παρὰ μηρῷ,
 Τῷ ἀπὸ πείσματ’ ἐκοψα νεὼς κυανοπρώροιο.
 Αἶψα δ’ ἐμοῖς ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσα
 Ἐμβαλέειν κῶπησ’, ἵν’ ὑπ’ ἐκ κακότητα φύγοιμεν.
 130 Οἱ δ’ ἅμα πάντες ἀνέρριψαν, δείσαντες ὀλεθρον.
 Ἀσπασίως δ’ ἐς πόντον ἐπηρεφέας φύγε πέτρας
 Νηὺς ἐμή· αὐτὰρ αἱ ἄλλαι ἀολλέες αὐτότ’ ὄλοντο.
 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ,

Virorum pereuntium, naviumque simul fractarum.
 Pisces vero tanquam, transfigentes, tristes epulas ferebant.

- 125 Dum illi hos perdebant profundum portum intra,
 Interea utique ego, gladio acuto extracto a femore,
 Eo funes abscidi navis prora-cæruleæ.
 Statim autem meos socios adhortatus jussi
 Incumbere remis, ut calamitatem subterfugeremus.
 130 Hi vero simul omnes remigabant, veriti mortem.
 Libenter autem in pontum imminentes effugit petras
 Navis mea; at reliquæ una-omnes illic perierunt.
 Hinc autem ulterius navigabamus dolentes corde,

120 ἄνδρεσιν] F. A. L.

stathio positum est hoc verbum, memoriter versum ponente, ut fit. *Hesychius* habuit φέροντο, idque interpretatur: φέροντο, πρὸς φέροντο, quæ glossa ad h. l. pertinet, quod non animadvertit *Jensius*. Et sic plane *Schol.* *Pseudo-Didymi.* *Ern.*

Ver. 126. Τόφρα δ’ ἐγὼ ξίφος ὅζῳ etc.] *Virgil.*

Dixit, vaginaque eripit ensem —

Fulmineum, scrictoque ferit retinacula ferro.

Æn. IV. 579.

Ibid. ἐγὼ ξίφος] *Al.* ἐγὼν ἄρ.

Ver. 127. ἐκοψα] Vide ad *Il.* 9. 87.

Ver. 129. φύγοιμεν.] *Al.* φύγωμεν.

Ver. 130. Οἱ δ’ ἅμα πάντες] *Virgil.*

Certatim socii feriunt mare, et æquora verrunt.

Æn. III. 290. V. 778.

Idem omnes simul ardor habet: rapiuntque ruuntque;

Littora deseruere: latet sub classibus æquor.

Adnixi torquent spumas et cærla verrunt.

Æn. IV. 581.

Ibid. πάντες ἀνέρριψαν,] Supra habuimus plene: οἱ δ’ ἀνέρριπταν ἅλα πηδῶ. *h.* 328. Hic elliptice dictum ἀνέρριψαν, putat *Eustathius*, ut celeritas sociorum exprimeretur. *Ern.*

Ver. 131. Ἀσπασίως] Non libenter, sed facile, commode. *Ern.*

Ibid. ἐπηρεφέας φύγε πέτρας] Ἦτοι ἄνωθεν ἐπηρεφεῖς, ἢ ἐπικεκλιμένους πέτρας. *Schol.* Νῦν δὲ εἰσιν εἰπεῖν καὶ ὅτι ἐπηρεφεῖς πέτραι νοηθεῖεν ἂν καὶ αἱ παρὰ τῶν Λαιερυγόνων ἀφίμειναι χειρμάδες, ἔτω συχναὶ ἕσαι ὥς καὶ οἷον ἐρίφιν τὰς βαλλομένας. *Eustath.* Verior *Scholias* interpretatio, ut liquet ex *Iliad.* μ’. 54. *Odys.* μ’. 59. ubi eadem vox occurrat.

Ver. 133. Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι] *Ovidius*:

— amissa sociorum parte, dolentes

Multaque conquesti, terris allabimur. —

Metam. XIV. 242

- "Ασμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλῃς ὀλέσαντες ἑταίρους.
 135 Αἰαΐνῃ δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ'. ἔνθα δ' ἔναιε
 Κίρκη ἑὺπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήςεσσα,
 Αὐτοκασιγνήτη ὀλοόφρονος Αἰήταο.
 "Αμφω δ' ἐκγεγάτην φαεσιμβρότα Ἥελίοιο,
 Μητρός τ' ἐκ Πέρσης, τὴν Ὀκεανὸς τέκε παῖδα.
 140 "Ενθα δ' ἐπ' ἀκτῆς νηὶ κατηγαγόμεσθα σιωπῇ
 Ναύλοχον ἐς λιμένα, καὶ τις θεὸς ἡγεμόνευεν.
 "Ενθα τότε ἐκβάντες, δύο τ' ἡματα καὶ δύο νύκτας
 Κείμεθ', ὁμῶς καμάτω τε, καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες.
 'Αλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἡμαρ ἑὺπλόκαμος τέλεισ' ἦώς,
 145 Καὶ τότε ἔγὼν ἑμὸν ἔγχος ἑλὼν καὶ φάσγανον ὄξυ,
 Καρπαλίμως παρὰ νηὸς ἀνήϊον ἐς περιωπὴν,
 Εἴπως ἔργα ἴδοιμι βροτῶν, ἐνοπὴν τε πυθοίμην·

Lubentes ex morte, caris amissis sociis.

- 135 Ææam vero ad insulam pervenimus: ibi autem habitabat
 Circe comas-pulchra, veneranda dea, vocalis,
 Germana-soror prudentis Æætæ :
 Ambo enim nati sunt ex hominibus-lucem-præbente Sole,
 Et matre ex Perse, quam Oceanus genuit filiam.
 140 Hic vero ad littus nave appulimus tacite
 Navium capacem in portum, et deus aliquis dux erat.
 Ibi tum egressi, duosque dies et duas noctes
 Jacebamus, pariter et labore, et doloribus animum rodentes.
 Sed quando jam tertiam diem comas-pulchra complevisset Aurora,
 145 Tum vero ego mea hasta sumpta et gladio acuto,
 Celeriter a nave ascendi in speculam,
 Sicubi opera viderem mortalium, vocemque audirem.

Ver. 135. Αἰαΐνῃ δ' ἐς νῆσον] Αὐτὴν [Bar-
 nesius ex Aloysii MS. edidit Ταύτην] ἡμεῖς
 φασὶ τὸ νῦν Κίρκαιον πρὸς τῇ Ἰταλίᾳ. Schol.
 Ὅτι καὶ ταῦτα τὴν νῆσον τῆς Κίρκης. Αἰαΐνῃ
 καλεῖται παρὰ τὴν Αἴαν, πόλιν ὡς προσγράφη
 Κολχικὴν. Eustath. Vide Theophrast.
 Hist. Plant. Lib. V. cap. 9. item supra ad
 i. 32.

Ver. 136. αὐδήεσσα,] Ἡ περιβόητος, ἣ
 διαλέκτω ἀνδρωπίνῃ χρωμένη. Eustath. Si-
 militer fere interpretatur Scholiastes. For-
 tasse per αὐδήεσσα hic intelligendum est,
 Cantu excellens: Quo sensu usurpatur
 hæc vox apud Hesiodum; notante Barne-
 sio ad ε'. 354. supra;

Μυσάαν, αἱ τ' ἄνδρα πολυπραδέοντα τιθεῖσι
 Θέσπιον, αὐδήεντα. —————

Atque huic interpretationi nonnihil favet
 quod occurrit infra ver. 221.

Κίρκης δ' ἔνθεν ἄκρον ἀειδέσσης ὅππῃ καλῇ.

Et ver. 227.

Καλὸν ἀειδᾶν, δάπτεδον δ' ἅπαν ἀμφιμέμνην.

Similiter et apud Virgilium, de eadem
 Circe;

————— ubi Solis filia lucos

Assidue resonant cantu. ———— Æn. VII. 11.

Quin et voces αὐδή, αὐδάα, alibi cantus,
 cano, significant:

- Ἔσην δὲ, σκοπιὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθὼν,
 Καί μοι εἰσάτο καπνὸς ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
 150 Κίρκης ἐν μεγάροισι, διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην.
 Μερμήριζα δ’ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν
 Ἐλθεῖν, ἥδ’ ἐπυθέσθαι, ἐπεὶ ἴδον αἴθοπα καπνόν.
 ὦδ’ ἐμοὶ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
 Πρῶτ’ ἐλθόντ’ ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης,
 155 Δεῖπνον ἐταίροισιν δόμεναι, προέμεν τε πυθέσθαι.
 Ἄλλ’ ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κιὼν νεὸς ἀμφιελίσσης,
 Καὶ τότε τίς με θεῶν ὀλοφύρατο μένον ἑόντα,
 Ὅς ῥά μοι ὑψίκερων ἔλαφον μέγαν εἰς ὁδὸν αὐτὴν
 Ἦκεν· ὁ μὲν ποταμόνδε κατήϊεν ἐκ νομῆ ὕλης,
 160 Πιόμενος, (δὴ γάρ μιν ἔχεν μένος ἡελίοιο·)
 Τὸν δ’ ἐγὼ ἐκβαίνοντα κατ’ ἄκηνευσιν μέσσα νῶτα

Steti autem, speculam in præruptam ubi-conscendissem,
 Et mihi visus est fumus a terra lata,

150 Circes in ædibus per querceta densa et sylvam.

Cogitavi autem deinde in mente et in animo

Ire, atque sciscitari; postquam vidi atrum fumum.

Sic vero mihi cogitanti visum est satius esse.

Primum profectum ad navem celerem et littus maris,

155 Prandium sociis dare, præmittereque sciscitatum.

Sed quando jam prope eram profectus navem remis-utrinque-agitatam,

Tum vero aliquis me deorum misertus est solum existentem,

Qui utique mihi excelsis-cornibus cervum magnum in viam ipsam

Misit: is quidem ad flumen descendebat ex pascuis sylvæ,

160 Potaturus, (dudum enim ipsum urgebat vis Solis:)

Illum vero ego egredientem per spinam medio tergo

Στοιὺς ἐναλίγκιος αὐτόν.

Odys. α'. 371 ἰ. 4.

Μηδ' Ὀλυμπίας ἀγῶνα

Φέριερον αὐδοῦσμεν. Pindarus Olymp. I. 11.

Porro legitur hic et ἠδήσασα, notante Eustathio: quam lectionem et præferre videtur Barnesius. Vide supra ad ε'. 354.

Ver. 157. ὀλοφρονος] Τῷ συνετὰ καὶ ὀλόκληρα φρονήσας. Schol. Vide supra ad α'. 52.

Ibid. Αἰήταο] Κόλχων βασιλείας, πατρὸς Μηδείας, Κίρκης ἀδελφῆς. Schol. Vide Strabonem, Geograph. Lib. I. pag. 79. 80. al. 46.

Ver. 159. Πέρσης,] Πέρση Ὠκεανῷ μὲν ἐστὶ θυγάτηρ, Ἡλίου δὲ θυγάτηρ. Schol.

Ver. 140. νηὶ] Al. νῆα.

Ibid. καταγαγόμεθα σιωπῇ] Οἱ τῷ Ὀδυσσεύς δὲ φίλοι νῦν σιωπῇ κατὰγονται, ὥς ἡδὴ πεφωβημένοι διὰ τὸ τῶν Κυκλώπων καὶ τῶν Λαιστρυγόνων κακὸς ἐκείνων ἐς πτοηθέντες, ὑποπέψουσιν καὶ τὴν τῆς Κίρκης νῆσον ὡς ἀνδρωπόλιν. Eustath.

Ver. 144. Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἤμαρ] Virgil.

Ut primum lux alma data est; exire, locosque Explorare novos, quas vento accesserit oras.

Æn. I. 310.

Ver. 146. παρὰ νηὸς] Al. ἀπὸ νηὸς.

Ver. 149. Καί μοι εἰσάτο καπνὸς] Virgil.

- Πλῆξα· τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησε·
 Καὶ δ' ἔπεισ' ἐν κονίησι μακρῶν, ἀπὸ δ' ἔπατο θυμός·
 Τῷ δ' ἐγὼ ἐμβαίνων, δόρυ χάλκεον ἐξ ὤτειλῃς
 165 Εἵρυσάμην· τὸ μὲν αὖθι κατακλίνας ἐπὶ γαίῃ
 Εἶασ'· αὐτὰρ ἐγὼ σπασάμην ῥῶπᾶς τε λύγης τε·
 Πεῖσμα δ', ὅσον τ' ὄργυιαν, εὐςρεφὲς ἀμφοτέρωθεν
 Πλεξάμενος, συνέδησα πόδας δεινοῖο πελῶρα.
 Βῆν δὲ καταλοφάδια φέρον ἐπὶ νῆα μέλαιναν,
 170 Ἐγχεὶ ἐρειδόμενος, ἐπεὶ ἔπως ἦεν ἐπ' ὤμῃ
 Χειρὶ φέρειν ἑτέρῃ· μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν.
 Καὶ δ' ἔβαλον προπάροιθε νεώς· ἀνέγειρα δ' ἑταίρους
 Μειλιχίοις ἐπέεσσι, παρασαδὸν ἄνδρα ἕκασον·
 ὦ φίλοι, εἰ γὰρ πως καταδυσόμεθ', ἀχνύμενοί περ,

Percussit, penitus autem hastile æreum transiit:

Decidit vero is in pulveribus vociferatus, avolvitque anima:

Illi vero ego irruens, hastam æream ex vulnere

- 165 Extraxi, quam quidem illic reclinatam in terra

Reliqui; at ego avulsi virgultaque viminaque;

Funeque ad ulnæ-longitudinem bene-torto undique

Complicato, colligavi pedes ingentis monstri.

Ibam autem cervice ferens ad navem nigram,

- 170 Hasta fultus, quoniam nequaquam erat in humero

Manu ferre altera; valde enim magna bellua erat.

Dejeci autem ante navem; excitavique socios

Blandis verbis, astans, viros singulos;

“O amici, nequaquam enim descendemus, afflicti licet,

165 Καὶ δ' ἔπεισεν κον.] Edd. præter R. 166 vid. not. 167 ὅσον ὄργ. sine
 ς'] F. A. L. quod ferri potest.

— aperire procul montes, ac volvere fumum. Æn. III. 206.

Ver. 158. ὑψίκερυν] *Al.* ὑψίκερον.

Ver. 159. νομῷ] Vide ad *Il.* v. 249.

Ver. 160. Πιόμενος;] *Al.* Πινόμενος. Vide infra ad π'. 145.

Ver. 164. Τῷ δ' ἐγὼ ἐμβαίνων,] Non irruens: sed pede in cervo posito, ut nisus extrahendi augeretur. *Ern.*

Ver. 166. Εἶασ'· αὐτὰρ ἐγὼ.] Vulgati habent Εἶασα· αὐτὰρ ἐγὼ. *Henricus Stephanus* autem in annotationibus; “Le-
 gitur,” inquit, “et εἶασ', cum qua lecti-
 one stare potest versus, quum hoc ἄ pro-

“ducatur et alibi.” Immo vero alioqui stare non potest. Nam Εἶασα mediam necessario producit. Vide ad *Il.* κ'. 299. Et *MS.* a *Tho. Benteio* collatus habet Εἶασ'· αὐτὰρ. *Clark.* Εἶασ' habent edd. veteres nostræ omnes: nisi quod in *Rom.* est vitio operarum εἶασσ'. *Ern.*

Ver. 169. καταλοφάδια φέρον] Κατὰ λόφῃ καὶ αὐχένος, κατὰ τραχήλῃ. *Schol.* et *Eustath.* Cæterum secundam producit hæc vox eadem ratione ac κατανεύων supra *l.* 490. Vide ad *Il.* ζ'. 62. et π'. 174. *Al.* καταλοφάδια. *Clark.* Τὰ δὲ πλείω τῶν παλαιῶν ἀντιγράφων διὰ διφθόγγῃς ἔχει τὴν παραλήγουσαν. *Eustath.* *Ern.*

- 175 Εἰς Αἴδαο δόμους, πρὶν μόρσιμον ἡμᾶρ ἐπέλθῃ.
 Ἄλλ’ ἀγέτ’, ὅφρ’ ἐν νηὶ Δοῇ βρῶσίς τε πόσις τε,
 Μνησόμεθα βρώμης, μηδὲ τρυχώμεθα λιμῶ.
 “Ὡς ἐφάμην· οἱ δ’ ὦκα ἐμοῖς ἐπέεσσι πίδοντο·
 Ἐκ δὲ καλυψάμενοι παρὰ Δῖν’ ἀλὸς ἀτρυγέτοιο
 180 Θῆσαντ’ ἔλαφον· μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ὀρώμενοι ὀφθαλμοῖσιν,
 Χεῖρας νιψάμενοι τεύχοντ’ ἐρικυδέα δαῖτα.
 “Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 “Ἡμεδα δαινύμενοι κρέα τ’ ἄσπετα καὶ μέδυ ἡδύ·
 185 Ἦμος δ’ ἥελιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
 Δῇ τότ’ ἐκοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἦμος δ’ ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,

- 175 “ In Plutonis ædes, antequam fatalis dies advenerit.
 “ Sed agite, quamdiu est in navi celeri cibusque potusque,
 “ Recordemur escæ; neque vexemur fame.”

Sic dixi; illi vero ocyus meis verbis paruerunt:

Egressi autem e latebris, ad littus maris infructuosi

- 180 Admirabantur cervum; valde enim magna bellua erat.

Cæterum postquam oblectati essent spectantes oculis,

Manibus lotis apparabant eximium convivium.

Sic tum quidem totum diem ad solis occasum

Sedebamus, epulantes carnes copiosas et vinum dulce:

- 185 Quando autem sol occidit, et tenebræ advenerunt,

Utique tunc decubimus in littore maris.

Quando autem mane-genita apparuit rosea-digitos aurora,

174 οὐ γάρ πω] R. 182 τεύχοντο] Edd. vett.

Ver. 170. οὐπως ἦεν ἐπ’ ὧμα] *Al.* ὅπως ἦεν ἐπὶ ὧμα. Scholiastes videtur legisse, ὅπως ἔχεν ἐπ’ ὧμα.

Ver. 174. ὦ φίλοι, ἐ γάρ πω καταδυσόμεθ’,] Ὁ Ποιητὴς ἀρχόμενος ἀπὸ τῆς γὰρ, εἴτα ἐπάγει τὸν, ἀλλὰ, σύνδεσμον, παντοδυναμῶντα τῷ, δῆ. *Eustath.* Barnesius legendum conjicit ἐκ ἐξ πω. “ Nihil enim,” inquit, “ τὸ γὰρ videtur huc pertinere.” Minus recte uterque: Refertur enim, ut opinor, vocula, γὰρ, ad id quod eleganter reticetur: “ Ne animum penitus abjiciat: tis; nequaquam ENIM etc.” Vide ad *Il.* ε’. 22. item infra ad ver. 190. *Clark.* Add. supra ad *l.* 523. *Ern.*

Ibid. οὐ γάρ πω] *Al.* ἐ γάρ πω, et ἐ γάρ πω.

Ver. 175. πρὶν μόρσιμον ἡμᾶρ ἐπέλθῃ.] *Virgil.*

Stat sua cuique dies.

Æn. X. 467.

Ibid. ἐπέλθῃ.] *Eustathius* videtur legisse ἐπιελθεῖν. *Clark.* Immo sic plane legit. *Ern.*

Ver. 181. ὀρώμενοι ὀφθαλμοῖσιν,] *Eustath.* ὀφθαλμοῖσι bene pag. 1654. 35. Sic infra 414. ἐπὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσι Δακρυόντες. *Ern.*

Καὶ τότε ἔγῳ ἀγορὴν θέμενος μετὰ πᾶσιν ἔειπον·

- Κέκλυτέ μευ μύθων, κακά περ πάσχοντες, ἑταῖροι·
 190 ὦ φίλοι, ἔ γάρ τ' ἴδμεν, ὅπη ζόφος, ἐδ' ὅπη ἠώς,
 Οὐδ' ὅπη ἥλιος φαεσίμβροτος εἶσ' ὑπὸ γαῖαν,
 Οὐδ' ὅπη ἀννεῖται· ἀλλὰ φραζώμεθα θᾶσσον,
 Εἴ τις ἔτ' ἔσαι μῆτις, ἐγὼ δ' ἔκ οἴομαι εἶναι.
 Εἶδον γὰρ, σκοπιὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθὼν,
 195 Νῆσον, τὴν πέρι πόντος ἀπείριτος ἐσεφάνωται·
 Αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ κεῖται· καπνὸν δ' ἐνὶ μέσση
 Ἐδρακον ὀφθαλμοῖσι, διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην.
 ὦς ἐφάρμην· τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,

Tum vero ego concione facta inter omnes locutus sum;

“Audite meos sermones, mala licet patientes, socii:

190 “O amici, neque enim scimus, ubi Occasus, neque ubi Aurora,

“Neque ubi sol hominibus-lucem-præbens vadit sub terram,

“Neque ubi resurgit; sed consultemus ocyus,

“Siquid amplius sit consilium; ego autem non existimo esse.

“Vidi enim, speculam in præruptam ubi ascendissem,

195 “Insulam, quam pontus infinitus circumdat;

“Ipsa vero humilis jacet: fumum autem in medio

“Conspicatus sum oculis, per querceta densa et sylvam.”

Sic dixi: illis vero confractum est carum cor,

188 μετὰ μῦθον] Ead. 191 εἶσιν ὑπὸ γῆν] R.

Ver. 188. μετὰ πᾶσιν ἔειπον] *Al.* μετὰ μῦθον ἔειπον.

Ver. 190. ὦ φίλοι, ἔ γάρ τ' ἴδμεν,] Οἱ νῦν ὄνται τὸ ὑπερβατὸν πλοῦν εἶναι ἐρημίας—ἐκ ἴσας δὲ τί εἰσιν ὑπερβατὸν. Τὸ γὰρ ὑπερβατὸν εἶσιν ἔ μόνον καλὸν σχῆμα, ἀλλὰ καὶ ἀναγκαῖον. Γίνονται δὲ, ὅταν τὴν αἰτίαν τῆ λεγομένης, ἢ μέλλει ποιεῖν ὁ ἀπορατῆς, μέσση ὁ λέγων τάξῃ καὶ θῶς γίνεταί σαφηνείας ὅργανον τὸ ὑπερβατὸν. Οἶον, “ὦ φίλοι, ἔ γάρ τ' ἴδμεν,—φραζώμεθα θᾶσον.” Εἰ γὰρ εἰρήκη, “ὦ φίλοι, φραζώμεθα θᾶσσον,” ἐπάραιεν ἂν αὐτὰς, καὶ ἐποίησε τί γέγονεν ἱρωτῆσαι. Διὰ τῆτο διὰ μέση, τὰς αἰτίας τῆς φράζεσθαι θᾶσσον, ἔταξε. *Hermogenes*, περὶ μεθόδου δεινότητος, cap. 14. Rectius autem fortasse referri intellegitur istud γὰρ ad id quod eleganter reticetur: “Nescio quid nobis faciendum sit; neque ENIM etc.” Vide supra ad ver. 174. *Barnesius* legendum conjicit ἐκ ἄρ τ' ἴδμεν.

Ibid. οὐ γάρ τ' ἴδμεν, ὅπη ζόφος, ἐδ' ὅπη ἠώς, Οὐδ' ὅπη ἥλιος etc.] Οὐ γὰρ ἴδμεν, ὅπη δύσις, ἢ ὅπη ἀνατολή· ταῦτα δὲ λέγει ἐκ ἀπορῶν, ἀλλὰ δεινοπαθῶν τοῖς παρῶσιν. *Schol.* λέγει μὴ εἶδέναι ὅπη κοσμικῆ κλιμάτος εἶσιν· ἔ γὰρ ἔχοντες, φησι, συγκρίναι εἴπερ ἀνατολικὸν πρὸς ἐσέραν χώραν ἐσμεν, ἢ δυτικὸν. *Eustath.* Alii quatuor mundi plagas hic designari existimant. “Non “duas duntaxat mundi plagas his ver- “bis indicari; sed quot omnino sunt, 4 “scilicet comprehendere Poëtam volu- “isse multo probabilius judicabam.” *Meric. Casaubon. de nupera Homeri edit. Dissertat. I. Et Scholiastes ad Odys. β'. 1. citato hoc loco; Nῦν γὰρ (inquit), καὶ φησιν ὁ Κράτης, τῶν τισσάρων τῆ κόσμου μέμνηται μερῶν, Ἀρκτὸς, Μεσημβρίος, Ἀνατολῆς, Δύσις.* Vide et *Strabonem, Geograph. Lib. I. pag. 59. al. 34. et Lib. X. pag. 697. al. 455.*

Ver. 191. εἶσ' ὑπὸ γαῖαν,] *Apud Eusta-*

- Μνησαμένοις ἔργων Λαιστρυγόνος Ἀντιφάταιο,
 200 Κύκλωπός τε βίης μεγαλήτορος ἀνδροφάγοιο.
 Κλαῖον δὲ λιγέως, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες·
 Ἄλλ’ ἐ γάρ τις πρῆξις ἐγίνετο μυρομένοισιν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ δίχα πάντας εὐκνήμιδας ἑταίρους
 Ἡρίθμεον· ἀρχὸν δὲ μετ’ ἀμφοτέροισιν ὅπασσα·
 205 Τῶν μὲν ἐγὼν ἦρχον, τῶν δ’ Εὐρύλοχος θεοειδής.
 Κλήρεα δ’ ἐν κυνέῃ χαλκῆρεϊ πάλλομεν ὦκα·
 Ἐκ δ’ ἔθορε κλῆρος μεγαλήτορος Εὐρυλόχοιο.
 Βῆ δ’ ἵεναι, ἅμα τῷ γε δῶα καὶ εἴκοσ’ ἑταίροι
 Κλαίοντες· κατὰ δ’ ἄμμε λίπον γοώοντας ὀπισθεν.

Recordatis facinorum Læstrygonis Antiphatae,

200 Cyclopisque violentiæ magnanimi, viros-devorantis.

Flebant autem stridule, uberes lachrymas profundentes:

Sed nullus profectus fiebat lugentibus.

At ego bipartito omnes bene-ocreatos socios

Numerabam; ducemque utrisque præbui:

205 Alterorum quidem ego dux-eram, alterorum vero Eurylochus deo-similis.

Sortes autem in galea ærea concutiebamur celeriter;

Exiit vero sors magnanimi Eurylochi.

Perrexit autem is ire; unaque cum eo duo et viginti socii

Flentes: nos vero reliquerunt lugentes pone.

205 τῶν Εὐρυλ. sine δ’] A. L. male.

thium in commentario, εἶσιν ὑπὸ γῆν. Add.
 Var. Lect.

Ver. 192. ἀννύται] Ἀντὶ τῷ, ἀνασίχει,
 ἀνανέεται, ἀνέρχεται, ἀνατίλλει. Eustath.
 Al. ἀνύται. Male.

Ver. 195. ἔσαι] Al. ἔσιν.

Ver. 195. τὴν περὶ πόντος ἀπειρίτος ἐσι-
 φάνωται.] Μεταφορὰ δὲ, ἥπερ ἐστὶν ἀπὸ τῷ
 κυρίως δηλωμένῳ πράγματος ἐφ’ ἕτερον μετε-
 νηνεγμένη μετὰ τῆς ἀμφοῖν ἀναλόγῃ ὁμοίωτη-
 τος, καὶ πολλὴ ἐστὶ καὶ ποικίλη παρ’ αὐτῶν.
 [Ὁμήρῳ] οἷόν ἐστιν, — “Νῆσος, τὴν περὶ πόν-
 τος ἀπειρίτος ἐσιφάνωται.” “Ὁν γὰρ λόγον
 ἔχει — εἴφανός πρὸς τῷτον, ὃν περιέκειται,
 τὸν αὐτὸν θάλασσα πρὸς νῆσον. Ἀλλὰ τὸ
 χρησασθαι τοῖς ὁμοίοις, ἀντὶ τῶν κυρίων, ὀνό-
 μασιν, εὐειδέστερον καὶ ἑναργέστερον ποιεῖ τὸν
 λόγον. Dionys. Halicarn. περὶ τῆς Ὁμή-
 ρου ποιήσεως, §. 7.

Ver. 199. Μνησαμένοις ἔργων Λαιστρυγόνος]
 Ovid.

Nos quoque Circæo religata in littore pinu,
 Antiphatae memores, immanis Cyclonis,
 Ire negabamus; et tecta ignota subire.

Mct. XIV. 248.

Ver. 200. ἀνδροφάγοιο.] Al. ἀνδροφόροιο, et
 ἀνδροφόνιοιο.

Ver. 201. κατὰ δάκρυ χέοντες.] Al. κα-
 ταδακρυχέοντες.

Ver. 202. Ἄλλ’ ἐ γάρ τις πρῆξις ἐγίνετο
 μυρομένοισιν.]

Οὐ γὰρ τις πρῆξις πέλεται κρυεοῖο γόοιο.

Iliad. α’. 524.

—— miseris non levat dolor.

Senec. Hippolyt. ver. 402.

Caterum, “et hic,” inquit Barnesius,
 “videtur legendum, Ἄλλ’ ἐκ ἄρ τις.”
 Vide autem supra ad ver. 174. et 190.

Ver. 204. Ἡρίθμεον] Enunciabatur ac
 si scriptum fuisset Ἡρίθμεν, vel Ἡρίθμευν.
 Ut recte notavit Barnesius.

- 210 Εὔρον δ' ἐν βήσσησι τετυγμένα δάματα Κίρκης
 Ξεστοῖσιν λάεσσι, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ.
 Ἄμφι δέ μιν λύκοι ἦσαν ὀρέξεροι, ἥδ' ἰλέοντες,
 Τὰς αὐτὴ κατέδελξεν, ἐπεὶ κακὰ φάρμακ' ἔδωκεν.
 Οὐδ' οἳ γ' ὠρμήθησαν ἐπ' ἀνδράσιν, ἀλλ' ἄρα τοίγε
- 215 Οὐρῆσιν μακρῆσι περισσαίνοντες ἀνέσαν.
 Ὡς δ' ὅταν ἄμφι ἄνακτα κύνες δαίτηθεν ἰόντα
 Σαῖνωσ', (αἰεὶ γάρ τε φέρει μειλίγματα θυμῷ)
 Ὡς τὰς ἄμφι λύκοι κρατερώνουχες, ἥδ' ἰλέοντες,
 Σαῖνον· τοὶ δ' ἔδδειςαν, ἐπεὶ ἴδον αἰνὰ πέλωρα.
- 220 Ἔσαν δ' εἰνὶ θύρῃσι θεᾶς καλλιπλοκάμοιο·
 Κίρκης δ' ἔνδον ἄκρον αἰεὶδ' ὅπιν καλῇ,

210 Invenērunt autem in convalle ædificatas ædes Circes
 Politis lapidibus, conspicuo in loco.
 Circa vero ipsam lupi erant montani atque leones,
 Quos ipsa cicuraverat, postquam mala medicamina dedisset.
 Neque illi sane irruerunt in viros, sed utique ipsi

215 Caudis longis adulantes assurrexerunt.
 Ut vero cum circa dominum canes a convivio profectum
 Adulantur, (semper enim fert delinimenta animi;)
 Sic circa hos lupi fortibus-unguibus atque leones
 Adulabantur: illi vero timuerunt, ut viderunt gravia monstra.

220 Steterunt autem in vestibulo deæ comas-pulchræ:
 Circeen autem intus audiebant cantantem voce pulchra,

211 Ξεστοῖσι λάεσσι] Edd. vett. male. vid. not. 215 Οὐρῆσι] Eæd. vid. not.
 Ibid. περισσαίνοντες] Edd. præter R. quod ferri potest.

Ver. 209. κατὰ δ' ἄμμι λίπον] Si ἄμμι
 hic duale sit, intelligendum erit, *Ulysses*
 et sociorum partem, cui ducem se ipse
 præbuerat. ver. 204. 205. Vide autem
 supra ad *l.* 404. et ad *Il.* α'. 59.

Ver. 211. 215. Ξεστοῖσιν—Οὐρῆσιν] Ita
 edidit *Barnesius* ex ver. 253. infra; ubi in
 vulgatis editum est Ξεστοῖσιν. *Vulg.* hic
 Ξεστοῖσι—Οὐρῆσι. Quæ et ferri possent.
 Vide ad *Il.* α'. 51. *Clark.* Immo quæ
 vera sunt secundum *Homeri* morem. *Ern.*

Ibid. et ver. 253. περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ.]
 "Ο ταυτόν ἐστι τῷ ἐν σκοπιᾷ καὶ περιωπῇ.
Eustath. Dna *Dacier* vero interpretatur,
 " Dans un lieu couvert."

Ver. 212. Ἄμφι δέ μιν λύκοι] *Virgil.*

Hinc exaudiri gemitus, iræque leonum
 Vincula recusantum, et sera sub nocte rudentum;
 Setigerique sues, atque in præsepibus ursi
 Sævire, ac formæ magnorum ululare luporum:
 Quos hominum ex facie Dea sæva potentibus
 herbis
 Induerat Circe in vultus ac terga ferarum.
Æn. VII. 15.

Quæ simul attigimus, stetimusque in limine
 tecti;
 Mille lupi, mistæque lupis ursæque lææque
 Occursu fecere metum; sed nulla timenda,
 Nullaque erat nostro factura in corpore vulnus.
 Quinetiam blandas movere per aëra caudas
 Nostræque adulantes comitant vestigia.

Ovid. Metam. XIV. 254.

Porro *Scaliger Virgilium*, loco jam supra

- Ἴσὸν ἐποιχομένης μέγαν, ἄμβροτον· οἶα θεῶν
 Λεπτὰ τε, καὶ χαρίεντα, καὶ ἀγλαὰ ἔργα πέλονται.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Πολίτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
 225 Ὅς μοι κῆδισος ἐτάρων ἦν, κεδνότατός τε·
 ὦ φίλοι, ἔνδον γάρ τις ἐποιχομένη μέγαν ἴσων,
 Καλὸν αἰοιδιάει, (δάπεδον δ’ ἅπαν ἀμφιμέμυκεν,)
 Ἥ θεός, ἥ γυνή· ἀλλὰ φθεγγόμεθα θᾶσσον.
 ὦς ἄρ’ ἐφάνησεν· τοὶ δ’ ἐφθέγγοντο καλεῦντες·
 230 Ἥ δ’ αἶψ’ ἐξελθῆσα θύρας ὥϊξε φαιινὰς,
 Καὶ κάλει· οἱ δ’ ἅμα πάντες αἰδρεῖσιν ἔποντο·
 Εὐρύλοχος δ’ ὑπέμεινεν, οἷσάμενος δόλον εἶναι.
 Εἶσεν δ’ εἰσαγαγῆσα κατὰ κλισμᾶς τε, θρόνους τε.

Telam percurrentem ingentem, divinam: qualia dearum

Subtiliaque, et venusta, et splendida opera sunt.

His vero sermonem exordiebatur Polites princeps virorum,

225 Qui mihi carissimus sociorum erat, maximeque venerandus;

“ O amici; intus enim aliqua percurrens ingentem telam

“ Pulchre canit, (pavimentum autem totum resonat,)

“ Aut dea, aut fœmina; sed compellemus ocyus.”

Sic utique dixit: illi vero compellabant vocantes:

230 Ea autem continuo egressa fores aperuit splendoras,

Et invitabat; illi vero una omnes imprudentia sequebantur:

Eurylochus autem remanebat, suspicatus dolum esse.

Collocavit vero ea introductos per sediliaque, thronosque.

citato, Homero superiorem contendit.

“ Omitto (inquit) circumscriptiones, qui-

“ bus nihil accommodatius ad Heroicam

“ majestatem; ut, ira leonum; et natu-

“ ram, vincla recusantum. At versus illi

“ duo divini ultimi. Homines enim ad-

“ huc erant, facie tantum mutata. Id-

“ circo non lupos, sed formas, hoc est,

“ figuras luporum dixit vir incompara-

“ bilis.” Poëtic. Lib. V. cap. 3. Notan-

“ dum tamen, (quod non observavit vir

“ eruditus,) rem non unam eandemque hic

describere utrumque Poëtam. Homerus

enim feras agrestes medicaminibus cicu-

“ ratas, Virgilius homines in ferarum spe-

“ ciem conversos depingit.

Ver. 215. περισαίνοντες] Al. περισαί-

“ νοντες.

Ver. 216. ἀμφὶ ἄνακτα κύνας] Homeri

igitur imitatione cum aliis κυνὲς ἄνακτα.

vocant Dominum Callimach. H. in L.

v. 114. qui et v. 219. alterum dimidium

traduxit in H. in Dian. v. 51. Ern.

Ver. 220. εἰνὶ θύρῃσι] Al. ἐν προθύρῃσι.

Ver. 221. Κίρκης δ’ ἔνδον ἄκουσιν αἰδέσσης]

Vide supra ad ver. 136.

Ver. 225. Ὅς μοι κῆδισος ἐτάρων ἦν,] Al.

“ Ὅς μοι ἐπαίρων ἦν κῆδιστος.

Ver. 226. ὦ φίλοι, ἔνδον γάρ τις] Vide

supra ad ver. 174. 190. et ad Il. δ. 201.

Ver. 232. οἷσάμενος δόλον εἶναι.] Ἀπὸ

τῆς μόνῃς ἔσαν φιλοφρόνους αὐτὸς καλεῖν,

καὶ ἀπὸ τῆς ἡμερότητος τῶν θεῶν. Schol.

Al. εἰσατο γὰρ δόλον εἶναι.

Ver. 235. Εἶσεν δ’] Post hunc versum

sequitur in MS. a Tho. Bentleio collato.

Τῷχιν δὲ κυκῶ χερσέω δέπαι ὄρεα πίσιεν.

Ut infra ver. 316.

- Ἐν δέ σφιν τυρόν τε καὶ ἄλφιτα καὶ μέλι χλωρόν.
 235 Οἶνω Πραμνείῳ ἐκύκα· ἀνέμισγε δὲ σίτω
 Φάρμακα λύγρ', ἵνα πάγχυ λαθοῖατο πατρίδος αἴης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δῶκέν τε καὶ ἔκπιον, αὐτίκ' ἔπειτα
 Ῥάβδῳ πεπληγυῖα, κατὰ συφροῖσιν ἔεργνυ.
 Οἱ δὲ συνὼν μὲν ἔχον κεφαλὰς, φωνήν τε, δέμας τε,
 240 Καὶ τρίχας· αὐτὰρ νῆς ἦν ἔμπεδος, ὥς τοπάρους περ.
 Ὡς οἱ μὲν κλαίοντες ἔερχατο· τοῖσι δὲ Κίρκη
 Πάρρ' ἄκυλον, βάλανόν τ' ἔβαλεν, καρπὸν τε κρανείης,
 Ἐδμεναι, οἷα σύες χαμαιευνάδες αἰὲν ἔδασιν.

Ipsique caseumque et farinam et mel recens,

- 235 Vino Pramnio immiscebat; commiscebatque pani
 Medicamina perniciosa, ut penitus obliviscerentur patriæ terræ.
 Cæterum postquam præbuissetque et ii ebibissent, statim deinde
 Virga percussos intra haras concludebat.
 Illi vero suum quidem habebant capita, vocemque, corpusque,
 240 Et setas: at mens erat integra, ut antea scilicet.
 Sic hi quidem flentes conclusi sunt: eis autem Circe
 Glandem-ilignam, quernamque projecit, fructumque corni,
 Ad-edendum, qualia sues humi-cubantes semper edunt.

238 ῥαυδῶ] F. A. 1. 242 παρ' ἄκυλον] R. Eustath. quod probem. ῥ' hic friget, insertumque videtur ad producendam syllabam. Ibid. ἔβαλε:] Edd. vett. Eustath. recte.

Ver. 234. Ἐν δέ σφιν τυρόν τε καὶ ἄλφι-
 τα καὶ μέλι]

Ἐν τῷ ῥά σφι κύκκησι γυνὴ εἰκυῖα θεῇσιν
 Οἶνω Πραμνείῳ, ἐπὶ δ' αἶγυον κῆν τυρόν
 Κνήσιν χαλκήν, ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνε.

Iliad. x. 637.

— misceri tosti jubet hordea grani

Mellaque, vimque meri cum lacte coagula passo;
 Quique sub hac lateant furtim dulcedine succos
 Adjicit. — Ovidius, Metam. XIV. 273.

Ver. 235. Οἶνω Πραμνείῳ] Ἐνιοι — τῷ
 ἐκ Πραμνείας ἀπείλη γινώσκον οἶνω· λέγει-
 ται δὲ καὶ Πραμνεία ἀμπέλως ὡς καὶ Θασία.
 Schol.

Ver. 237. Αὐτίκ' ἔπειτα Ῥάβδῳ πεπλη-
 γυῖα.] Ovid.

Et tetigit summos virga Dea dira capillos.

Metam. XIV. 278.

Ver. 242. Ἄκυλον, βάλανόν τ' ἄκυλον,
 τὸν τῆς πρὶν καρπὸν. Βάλανον, δρυὸς καρ-
 πόν. Schol.

Ibid. Καρπὸν τε κρανείης,] Ὁ τῆς κρα-
 νείας καρπὸς πίτταξος λέγεται. Schol.

Ver. 244. Εὐρύλοχος δ' αἶψ' ἦλθε] Bar-
 nesius de suo edidit, ἀψ' ἦλθε. Rationibus,
 ut opinor, haud satis idoneis.

Ver. 246. Οὐδὲ τι ἐκφάσθαι δύνατο] Sic
 Iliad. ε'. 695. (et Odys. δ'. 704.)

Δὴν δέ μιν ἀμφασίη ἐπ' ἰὼν λάβε' τῶν δὲ οἱ ὄσσε
 Δακρυόεσσιν πλησθεῖν, θαλερὴ δὲ οἱ ἔσχιτο φωνή·

Et apud Apollonium;

Δὴν δ' ἄνευ καὶ ἀναυδοῖς ἐσθλὴν ὁράοντο,
 Ἄττη ἀμνηχανίη τε πατηφείας.

Argonautic. III. 503.

— Obmutuit illa dolore;

Et pariter vocem, lachrymasque introrsus obor-
 tas

Devorat ipse dolor.

Ovid. Metam. XIII. 538.

Hæserunt lachrymæ; non vox, non spiritus oris
 Redditur.

Claudian. Rapt. Proserp. III. 151.

Curæ leves loquuntur, ingentes stupent.

Seneca, Hippolyt. 604.

- Εὐρύλοχος δ’ αἶψ’ ἦλθε θοὴν ἐπὶ νῆα μέλαιναν,
 245 Ἀγγελίην ἐτάρων ἐρέων καὶ ἀδευκέα πότμον.
 Οὐδὲ τι ἐκφάσθαι δύνατο ἔπος, ἰμενός περ,
 Κῆρ ἄχει· μεγάλην βεβολημένος· ἐν δέ οἱ ὅσσε
 Δακρυόφιν πίμπλαντο, γόον δ’ ᾤετο θυμός.
 Ἀλλ’ ὅτε δὴ μιν πάντες ἀγασσάμεθ’ ἐξερέοντες,
 250 Καὶ τότε τῶν ἄλλων ἐτάρων κατέλεξεν Ὀλεθρον·
 Ἥιομεν, ὡς ἐκέλευες, ἀνὰ δρυμὰ, φαίδιμ’ Ὀδυσσεῦ.
 Εὖρομεν ἐν βήσσησι τετυγμένα δώματα καλὰ
 Ξεστοῖσιν λάεσσι, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ.

Eurylochus autem continuo venit celerem ad navem nigram,

245 Nuncium de sociis relaturus, et amarum fatum.

Neque ullum proloqui poterat verbum, cupiens licet,

Cor dolore ingenti percussus: ei autem oculi

Lachrymis implebantur: luctumque imaginabatur animus.

Sed postquam eum omnes admirati sumus interrogantes,

250 Tum vero cæterorum sociorum narravit exitium;

“Ivimus, ut jubebas, per querceta, inclyte Ulysses;

“Invenimus in convalle ædificatas ædes pulchras

“Politis lapidibus, conspicuo in loco.

249 ἀγάζομεθ’] Edd. præter R. Pseudo-did. 253 Vid. not.

Ibid. Οὐδὲ τι] *Al.* Οὐδ’ ἔτι.

Ibid. ἐκφάσθαι] *Al.* ἐκφᾶσθαι. Minus recte. Vide supra ad β’. 183.

Ibid. δύνατο ἔπος] Vide ad *Il.* ε’. 55. et ω’. 285. Barnesius hoc in loco consulto a Poëta factum arbitratur, ad *Eurylochi* horrorem exprimendum. Vide ad *Il.* λ’. 36. et μ’. 208. *Clark.* et supra ad *Σ’.* 224.

Ver. 247. βεβολημένος] Vide ad *Il.* ν’. 212.

Ver. 248. Δακρυόφιν] Vide ad *Σ’.* 67. *Ern.*

Ver. 249. ἀγασσάμεθ’] *Al.* ἀγαζόμεθ’.

Ver. 251. Ἥιομεν, ὡς ἐκέλευες,] “Οτι ἵπαι-
 νῶνται τῆς εὐρυθμίας τὰ δύο ἔπη ταῦτα. “Ἥι-
 ομεν ὡς ἐκέλευες etc.” Καλὸν δ’ ἐν τέτοις
 καὶ ἡ ἀσύνδετος εἰσβολή. *Eustath.* Τοιῦτόν ἐστι
 καὶ τὸ Ἀσύνδετον, ὅπότεν ἐξαίρωνται οἱ σύν-
 δεσμοὶ οἱ συνδέοντες τὴν φράσιν, ὅπερ ἔμνον
 τάχως, ἀλλὰ καὶ ἐμφάσιως παθητικῆς χά-
 ριν γίνεσθαι· οἷον ἴσθι καὶ τῷτο “Ἥιομεν ὡς
 ἐκέλευες — Εὖρομεν ἐν βήσσησι etc.” Ἐν

γὰρ τέτοις ὁ Καὶ σύνδεσμος ἐξήρηται, τὸν τά-
 χιστον τρόπον τῆς ἀπαγγελίας ζητῶντος τῷ
 λέγοντος. *Dionys. Halicarn.* περὶ τῆς Ὀ-
 μῆρ ποιήσεως, §. 8. Vide et *Longinum*
de Sublimitate, §. 19. ipso initio.

Ibid. Ἥιομεν,] *Apud Dionys. Halicarn.*
 loco jam citato, Ἥιομεν.

Ibid. ἐκέλευες,] *Al.* ἐκέλευσας.

Ver. 252. δώματα καλὰ] *Apud Dionysium*
et Longinum, locis supra citatis, δώ-
 ματα Κίρκης. Male: “Quippe” (ut recte
 ad *Longini* locum annotat *Faber*,) “in
 illa narratione *Eurylochus* testatur ig-
 norasse se primum, cujusnam ædes illæ
 essent; “Ενθα δὲ τις μέγαν ἱστὸν ἱποίχο-
 “μῖνη λίγ’ ἀειδεν, ἢ θεὸς, ἢ γυνή etc.”
 (ver. 254.)

Ver. 253. Ξεστοῖσιν λάεσσι,] Deest hic
 versus in MS. a *Tho. Bentleio* collato.
Clark. Abest etiam ab ed. *Florent.* Nec
 videtur agnovisse *Eustathius*. Potest huc
 tractus esse e v. 211. Vide tamen ad *ι’.*
 531. *Ern.*

- 255 "Ενθα δέ τις μέγαν ιστὸν ἐποιοχομένη λίγ' αἶδεν,
 'Η θεός, ἥε γυνή· τοὶ δ' ἐφθέγγοντο καλεῦντες.
 'Η δ' αἶψ' ἐξελθῆσα θύρας ᾧῖξε φαεινάς,
 Καὶ κάλει· οἱ δ' ἅμα πάντες αἰδρεῖσιν ἔποντο·
 Αὐτὰρ ἐγὼν ὑπέμεινα, οἷσάμενος δόλον εἶναι.
 Οἱ δ' ἅμ' αἰστώθησαν ἀολλέες, ἐδὲ τις αὐτῶν
 260 Ἐξεφάνη· δηρὸν δὲ κατ' ἤμενος ἐσκοπίαζον.
 "Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ περὶ μὲν ξίφος ἀργυρόηλον
 "Ὀμοῖιν βαλόμην, μέγα, χάλκεον· ἀμφὶ δὲ τόξα.
 Τὸν δ' αἶψ' ἠνώγεα αὐτὴν ὁδὸν ἠγήσασθαι.
 Αὐτὰρ ὅγ' ἀμφοτέρησι λαβὼν ἐλλίσσετο γένων,
 265 Καί μ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Μή μ' ἄγε κείσ' ἀέκοντα, διοτρεφές, ἀλλὰ λίπ' αὐτῆ·
 Οἶδα γάρ, ὥς ἔτ' αὐτὸς ἐλεύσειαι, οὔτε τιν' ἄλλον

" Illic autem quædam magnam telam percurrens argute canebat,

255 " Aut dea, aut mulier : hi vero compellabant vocantes.

" Illa autem continuo egressa fores aperuit splendidas,

" Et invitabat; hi vero simul omnes imprudentia sequebantur:

" At ego substiti, suspicatus dolum esse.

" Illi vero simul evanuerunt universi, neque quisquam eorum

260 " Apparuit: diu autem desidens speculabar."

Sic dixit: at ego gladium quidem argenteis-clavis-distinctum

Humeris circumjeci ingentem, æreum; circumque arcum.

Illum vero continuo jussi eandem viam præire.

At ille utraque-manu prehensis precabatur genubus,

265 Et me lugens verbis alatis allocutus est;

" Ne me duc illuc invitum, Jovis-alumne, sed relinque hic :

" Novi enim, quod neque ipse redibis, neque quemquam aliorum

265] Vid. not.

Ver. 261. περὶ μὲν ξίφος ἀργυρόηλον "Ὀμοῖιν βαλόμην,] Virgil.

Tum lateri atque humeris Tegeæum subligat
ensem. Æn. VIII. 459.

Ver. 263. Τὸν δ' αἶψ' ἠνώγεα] Barnesius legendum conjicit, Τὸν δ' ἄψ' ἠνώγεα.

Ibid. ἠνώγεα] Al. ἠνώγειν et ἠνώγειν.

Ver. 264. ἀμφοτέρησι λαβὼν] Al. ἀμφοτέρησιν ἐλῶν.

Ibid. ἐλλίσσετο] Ita Barnesius. Vulgg. ἐλίσσετο. Quod et ferri posset, eodem modo ac ἐλώρια, Iliad. α'. 4. notante Henrico Stephano ad hunc locum. " Sed interea

" tamen, inquit vir idem eruditus, tutius " esse puto ἐλλίσσετο ut ἐλλισάμην scribere." Vide et infra ad ver. 481.

Ver. 265. Καί μ' ὀλοφυρόμενος] Deest hic versus in MS. a Tho. Bentleio collato. Clark. Desideratur etiam in Flor. nec agnoscit Eustathius. Mihi de hoc versu non est dubium, quin sit delendus, et huc migraverit aliunde, ut β'. 362. etc. Est enim manifeste frigidus. Ἐλίσσετο jam allocutionem exprimit. Ern.

Ver. 275. ἀνὰ βήσας,] Al. διὰ βήσας.

Ver. 279. Πρῶτον ὑπηνήτη· τῷ περ χαριστάτη ἦβη] Theocritus:

- 270 "Αἴεις σῶν ἐτάρων· ἀλλὰ ξὺν τοῖςδεσι θᾶσσον
Φεύγωμεν· ἔτι γάρ κεν ἀλύξαιμεν κακὸν ἡμᾶρ.
Εὐρύλοχ', ἥτοι μὲν σὺ μὲν αὐτῇ τῷδ' ἐνὶ χάρῳ,
"Εσθων καὶ πίνων, κοίλῃ παρὰ νηὶ μελαίνῃ.
Αὐτὰρ ἐγὼν εἶμι· κρατερὴ δέ μοι ἔπλετ' ἀνάγκη.
"Ὡς εἰπὼν, παρὰ νηὸς ἀνήϊον, ἠδὲ θαλάσσης.
275 'Αλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἐμελλον, ἰὼν ἱερᾶς ἀνὰ βήσσης,
Κίρκης ἴξεσθαι πολυφαρμάκῃς ἐς μέγα δῶμα,
"Ενθα μοι Ἑρμείας χρυσόρραπις ἀντεβόλησεν
Ἑρχομένῳ πρὸς δῶμα, νηνίῃ ἀνδρὶ ἐοικώς,
Πρῶτον ὑπηνήτη· τῆπερ χαριεστάτῃ ἦβη.
280 "Εν τ' ἄρα μοι φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε·
Πῇ δ' αὐτῶς, δύστηνε, δι' ἄκριας ἔρχεαι οἶος,

"Reduces tuorum sociorum: sed cum hisce ocyus

"Fugiamus: adhuc enim effugere-poterimus malum diem."

270 Sic dixit: at ego ipsum respondens allocutus sum;

"Euryloche, sane tu quidem mane ibidem hoc in loco,

"Edens et bibens, cavam apud navem nigram:

"At ego ibo; dura enim mihi adest necessitas."

Sic fatus, a nave ascendebam, atque mari.

275 Sed cum jam eram, profectus sacras per valles,

Circes accessurus veneficæ ad magnam domum,

Ibi mihi Mercurius aureo-caduceo obviam-venit

Proficiscenti ad domum, adolescenti viro similis,

Primum pubescenti; cujus scilicet gratiosissima pubertas:

280 Inhasitque mihi manui, verbumque dixit, et compellavit;

"Quorsum vero temere, infelix, per juga vadis solus,

281 Πῇ δ' αὐτ' ὦ] Edd. præter R. vid. not.

"Ἀρετὴ γενεάσδων περὶ τὸ στόμα τὼς προτάφως τε.

Idyll. XI. ver. 9.

Ora puer prima signans intonsa juventa.

Virgil. Æn. IX. 181.

Quem locum Macrobius inter eos recen-
sens in quibus Virgilius Homericæ carmi-
nis majestatem non æquet; "Prætermissa
"gratia" (inquit) "incipientis pubertatis,
"τῇ περ χαριεστάτῃ ἦβῃ, minus gratam
"fecit Latinam descriptionem." Saturnal.
Lib. V. cap. 13. Οὐδ' αὖ μίντοι Ὀμήρου ἱσται-

νέτης εἶ, ὅς ἔφη χαριεστάτην ἦβην εἶναι τῇ ὑπη-
νήτῃ; Plato in Protagora, sub initio.

Ibid. Πρῶτον ὑπηνήτη.] "Ἀρετὴ γενεῶντι.
"Τατὴν δὲ ἐστὶ τὸ ἐπάνω χεῖλος, ἅφ' ἧς πρῶτον
γεννᾶται χνῆς. Schol.

Ver. 281. Πῇ δ' αὐτῶς, δύστηνε,] Non-
nulli, notante Scholiaste, legunt Πῇ δ'
αὐτ', ὦ δύστηνε. Atque ita habet MS. a
Tho. Bentleio collatus. Vide infra λ'. 92.
Clark. Ego vero hanc lectionem prætul-
lerim, quæ est in edd. Flor. Aldd. Lov.
sensumque meliorem efficit, ut opinor.
Ern.

- Χάρεα ἄϊδρις ἑών; ἔταροι δέ τοι οἶδ' ἐνὶ Κίρκης
 "Ερχεται, ὥστε σύες πυκινὲς κευθμῶνας ἔχοντες.
 "Ἡ τὲς λυσόμενος δεῦρ' ἔρχεαι; εἰδὲ σε φημι
 285 Αὐτὸν νοστήσειν, μενέεις δὲ σὺ, ἔνθα περ ἄλλοι.
 'Αλλ' ἄγε δὴ σε κακῶν ἐκλύσομαι, ἡδὲ σαώσω
 Τῇ τόδε φάρμακον ἐσθλὸν, ἔχων δ' ἐς δώματα Κίρκης
 "Ερχεο, ὃ κέν τοι κρατὸς ἀλαλήσει κακὸν ἦμαρ.
 Πάντα δέ τοι ἐρέω ὀλοφώϊα δήνεα Κίρκης·
 290 Τεύξει τοι κυκεῶ, βαλέει δ' ἐνὶ φάρμακα σίτῳ·
 'Αλλ' εἰδ' ὥς θέλξει σε δυνήσεται· εἰ γὰρ εἴπει
 Φάρμακον ἐσθλὸν, ὃ τοι δώσω· ἐρέω δὲ ἕκαστα·

"Locorum ignarus cum-sis? socii autem tibi illi in Circes-ædibus

"Conclusi sunt, ut sues densa latibula habitantes.

"An eos liberaturus buc venis? neque te puto

285 "Ipsum rediturum esse: manebis vero tu, ubi utique alii.

"Sed age jam te ex malis expediam, atque servabo:

"Accipe hoc medicamen bonum, habensque ad ædes Circes

"Vade, quod tibi a capite avertat malum diem.

"Omnia autem tibi dicam pernicioso consilia Circes:

290 "Apparabit tibi potionem-miscellaneam, injiciet vero medicamina in escam:

"Sed neque sic incitare te poterit; non enim sinet

"Medicamen eximium, quod tibi dabo; dicam vero singula:

287 ἔχων ἐν δώμασι K.] Edd. præter R. 288 ἀπαλάλη] R. et Eustath.
 ἀλάλησιν.

Ver. 284. 286. λυσόμενος — ἐκλύσομαι,]
 "Ὡς περ δὲ διχῶς λέγεται, ὥς διδῆλωται, τὸ
 νήχειν καὶ τὸ νήχισθαι, καὶ τὸ ἐκείρασιν καὶ
 ἐκείρασαντο· ἦτοι καὶ τὸ λύειν ἐνταῦθα καὶ
 λύεσθαι. Οἶον, "λῦσον, ἵνα ὀφθαλμοῖσιν ἴδω
 "ἐπάρης;" [infra ver. 587.] καὶ, "ὄφρα
 "λύσῃ ἐπάρης;" [ver. 298.] καὶ, ἄγε δὴ κα-
 "κῶν ἐκλύσομαι." καὶ, "λυσόμενος δεῦρ' ἔρ-
 "χεαι." Eustath. Minus recte. Vide-
 tur enim non advertisse vir eruditus, voces
 λύειν, λύεσθαι, sensu diverso apud Poëtam
 usurpari. Nempe istud λυσόμενος de U-
 lysse dicitur, qui socios e Circes manibus
 redempturus eat: similiterque istud ἐκλύ-
 σομαι de Mercurio dicitur, qui Ulyssem,
 qua ratione se ipse ac socios servet, doce-
 at; atqui λῦσον, λύσῃ de Circe, quæ Ulyssi
 socios liberos reddat. Vide ad Il. α'. 20.

Ver. 285. σὺ.] Al. σύ γ'.

Ver. 287. Τῇ τόδε φάρμακον ἐσθλὸν, ἔχων
 δ' ἐς] Eustathius in commentario citat, Τῇ,

τόδε φάρμακον ἐσθλὸν ἔχων ἐς. Atque ita
 habet et MS. a Tho. Bentleio collatus.
 Quæ forte et verior lectio. Vide ad Il.
 ε'. 219.

Ver. 288. ἀλαλήσει] Al. ἀλάλησιν.

Ver. 290. κυκεῶ,] Κυκεῶνα κατὰ ἀποκο-
 πήν. Κυκεῶν δὲ λέγεται τὸ ἐξ οἴνου καὶ μέ-
 λιτος καὶ ἀλφίτων καὶ ὕδατος καὶ τυροῦ ἀνα-
 μίμνιγμένον πόμα. Schol. Τὸ δὲ κυκεῶ ἀπο-
 κίκοπται ὁμοίως τῷ ἰδρῶτι, ἰδρῶ, καὶ τοῖς
 τοιάτοις. Eustath. Vide Turnebi Adver-
 saria Miscellanea, Lib. XII. cap. 8. et
 supra ad ver. 254.

Ver. 291. οὐδ' ὥς θέλξει σε δυνήσεται]
 Φαρμάκων τε τῶν παρὰ Κίρκης γέγονι κρίπ-
 των, ὑπὸ πολλῆς σοφίας πειμμάτων ἐπεισάκ-
 των κακῶν ἔχ' ἠττώμενος. Heraclic. Pontic.
 Porro hinc Ovidius:

Quid tibi profuerunt, Circe, Perseides herbæ,
 Cum sua Neritias abstulit aura rates?

Remed. Amor. 263.

- ’Οπότε κεν Κίρκη σ’ ἐλάσῃ περιμήκει ῥάβδῳ,
 Δὴ τότε σὺ ξίφος ὅζῳ ἐρυσσάμενος παρὰ μηρῶ,
 295 Κίρκη ἐπαΐξαι, ὥστε κτάμεναι μενεαίνων.
 ’Η δέ σ’ ὑποδδείσασα κελήσεται εὐνηθῆναι.
 ’Ενθα σὺ μηκέτ’ ἔπειτ’ ἀπανήνασθαι θεῷ εὐνῇ,
 ’Οφρα κέ τοι λύσῃ θ’ ἐτάρες, αὐτόν τε κομίσῃ.
 ’Αλλὰ κέλεσθαί μιν μακάρων μέγαν ὄρκον ὁμόσσαι.
 300 Μῆτι τοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βελευσέμεν ἄλλο.
 Μή σ’ ἀπογυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θεῖη.
 ’Ως ἄρα φανήσας πόρε φάρμακον Ἀργειφόντης,
 ’Εκ γαίης ἐρύσας, καί μοι φύσιν αὐτῇ ἔδειξεν.

“ Quando Circe te percutiat praelonga virga,

“ Tum sane tu, gladio acuto stricto a femore,

295 “ In Circen irruē, quasi interficere cupiens.

“ Illa vero te subverita invitabit ad-concubitum:

“ Ibi tu nequaquam deinde recusa deæ cubile,

“ Ut tibi solvatque socios, teque ipsum benigne-excipiat:

“ Sed jube ipsam beatorum magnum juramentum jurare:

300 “ Nullum tibi ipsi damnum malum machinaturam se aliud:

“ Ne te nudatum vilem et enervem reddat.”

Sic utique locutus praebebat medicamen Mercurius,

Ex terra evulsum, et milui naturam ejus ostendit.

296 κελήσεται] A. L. 298 κομίσῃ] Edd. præter R.

Et Tibullus:

Solum nec doctæ verterunt pocula Circes,

Quamvis illa foret Solis genus. —

Lib. IV. Eleg. i. ver. 61.

Vide infra ad ver. 302.

Ibid. ἰάσει] Barnesius edidit ἰάσει, “ ob
 “ Metrum” scilicet. Sed minus recte. Vi-
 de ad Il. 8. 42.

Ver. 296 κελήσεται] Alii, notante Bar-
 nesio, legunt κελήσεται, et καλήσεται vel
 καλίσσεται. Et MS. a Tho. Bentleio col-
 latus habet κελήσεται. Firmatur autem
 vulgata lectio ex ver. 337. infra;

*Ω Κίρκη, πῶς γὰρ με κίλῃ σοι ἦπιον εἶναι.

Ver. 298. λύσῃ] Vide supra ad ver. 284.

Ibid. κομίσῃ] Ita recte edidit Barne-
 sius, Vulgg. κομίσῃ. Quod mediam corri-
 pit. Vide ad Il. α'. 140. Clark. Κομίσῃ
 est etiam in ed. Rom. Cæterum κομίζειν
 h. l. ut alibi est pro κομίζειν, benigne cu-
 rare. Ern.

Ver. 301. κακὸν καὶ ἀνήνορα θεῖη.] Ho-
 ratius:

————— Circes pocula nosti;

Quæ si cum sociis stultus cupidusque bibisset,

Sub domina meretrice fuisset turpis et excors;

Vixisset canis immundus vel amica luto sus.

Epist. I. ii. 23.

Ver. 302. πόρε φάρμακον Ἀργειφόντης,]
 ‘Η δὲ ἀλληγορία ἐν ταῖς, Ἑρμῆν μὲν οἶδε
 συνήθως τὸν λόγον. Μῶλυ δὲ, τὴν παιδείαν.
 — Λαβὼν δὲ αὐτὸ ἐξ Ἑρμῆ ὁ λόγιος Ὀδυσ-
 σεὺς, συγγίνεσται τῇ ἡδονῇ, ταχὺ πρὸς αὐτὸν
 ἰλθῆσθαι, κατὰ τὸ ἑαυτῆς ἔθος, διὰ τὸ τῆς κα-
 κίας εὐληπτον. Eustath. Similiter in An-
 thologia;

“Εμψρων δ’ ὦν Ὀδυσσεὺς, τὴν νειότητα φυγῶν,

Οὐχ Ἑρμῆ, φύσει δ’ ἰδίας δάκρυμα λογισμὸν

Εἶχε, γονεΐας φάρμακον ἀντίπαλον.

Epigram. Lib. I. §. lxxii. ver. 8.

Vide et Themist. Orat. XXVII.

Ver. 303. φύσιν — ἔδειξεν.] Eustath. 1658.

- 305 Πρίζη μὲν μέλαν ἔσκε, γάλακτι δὲ εἴκελον ἄνθος·
 Ἀνδράσι γε θνητοῖσι· θεοὶ δέ τε πάντα δύνανται.
 Ἑρμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον,
 Νῆσον ἄν' ὑλήεσαν· ἐγὼ δ' ἐς δάματα Κίρκης
 ἦϊα· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κίοντι.
 310 Ἔσθην δ' εἰνὶ θύρῃσι θεᾶς καλλιπλοκάμοιο·
 Ἐνθα στὰς ἐβόησα, θεὰ δέ μευ ἔκλυεν αὐδῆς.
 Ἡ δ' αἶψ' ἐξελθῆσα θύρας ᾧῖζε φαιινὰς,
 Καὶ κάλει· αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόμεν, ἀπαχήμενος ἦτορ.
 Εἶσε δέ μ' εἰσαγαγῆσα ἐπὶ θρόνον ἀργυροήλες,

Radice quidem nigrum erat, lacti autem similis florem;

- 305 Moly autem ipsum vocant dii: difficile vero effossu
 Viris utique mortalibus; dii autem omnia possunt.
 Mercurius quidem deinde discessit ad magnum Olympum,
 Insulam per sylvosam; ego autem ad domum Circes
 Ivi; multum vero mihi cor æstuabat profecto.
 310 Steti autem in vestibulo deæ comas-pulchræ:
 Ibi stans clamavi; dea autem meam audivit vocem.
 Illa vero statim egressa fores aperuit splendidas,
 Et invitabat: at ego sequebar, dolens corde.
 Collocavit autem me introductum in throno argenteis-clavis-distincto,

316 ἴσιπαι] R. sola, cum Eustath. 317 ἦκιν] F.

21. ἔδειξε, recte. Similiter infra 318. ἔδειξε habet, non ἔδειξεν, ut est in editis. Ern.

Ver. 304. γάλακτι δὲ εἴκελον ἄνθος.] Πολ-
 λῶν χ' ἀτέρων λευκῶν ὄντων, τὸ καὶ γλυκύτη-
 τος ἔμφασιν ποιησόμενον ἐπελῆξατο. Aris-
 tides Quintilianus, de Musica, Lib. II.
 pag. 83.

Ver. 305. Μῶλυ δέ μιν καλέεσι θεοί.] Ovi-
 dius:

Pacifer huic dederat florem Cyllenius album;
 Moly vocant superi: nigra radice tenetur.

Metam. XIV. 291.

Et hinc Lycophron:

————— ἀλλὰ νιν βλάβης
 Μῶλυ σκάσσι ρίζα ———

Cassandr. 678.

Μῶλυ, βοτάνης εἶδος, παρὰ τὸ μολύνειν, ὃ
 ἐστὶν ἀφανίζειν τὰ φάρμακα· φασι δὲ τὸ [Bar-
 nesius edidit τῷτο] ἐλκόμενον τῆς ρίζης, τῷ
 τέλει θάνατον ἐπιφέρειν τῷ ἀποσπῶντι. Schol.

“Laudatissima herbarum est Homero
 “quam vocari a Diis putat Moly, et in-
 “ventionem ejus Mercurio assignat, con-
 “traque summa veneficia demonstrat.
 “Nasci eam hodie circa Pheneum, et in
 “Cyllene Arcadiæ tradunt, specie illa
 “Homericæ, radice rotunda nigraque,
 “magnitudine cepæ, folio scyllæ, effodi
 “autem difficulter.” Plin. Nat. Hist.
 Lib. XXV. cap. 4. Vide Theophrast.
 Hist. Plant. Lib. IX. cap. 15. et supra
 ad ver. 302.

Ibid. καλέεσι θεοί.] Οὐ λέγει δὲ ὁ Ποιη-
 τὴς καὶ πῶς οἱ ἄνθρωποι καλῶσι τὸ Μῶλυ,
 ἐπειδὴ ἀγνωστὸν ἐστὶν αὐτοῖς· διὸ καὶ ἄκλυτον
 καὶ ἐδιώνυμον. Eustath. Vide ad Il. α'.
 403. et ζ'. 291.

Ver. 306. θεοὶ δέ τε πάντα δύνανται.]

Πάντα δ' ὑπέστη θεοῖς.

Euripid. Phænis. ver. 696.

————— μῶνοι δὲ θεοὶ βίᾳ πάντα δύνανται.
 Dionys. Περιήγησις, ver. 1169.

- 315 Καλῆ, δαιδαλέε, ὑπὸ δὲ θρηῆνυς ποσὶν ἦεν·
 Τεῦξε δέ μοι κυκεῶ χρυσέῳ δέπα, ὄφρα πίοιμι·
 Ἐν δέ τε φάρμακον ἦκε, κακὰ φρονέουσ’ ἐνὶ θυμῷ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δῶκέν τε καὶ ἔκπιον, εἰδὲ μ’ εἴδελξεν,
 Ῥάβδῳ πεπληγυῖα, ἔπος τ’ ἔφατ’, ἔκ τ’ ὀνόμαζεν·
 320 Ἔρχεο νῦν συφεόνδε, μετ’ ἄλλων λέξο ἑταίρων.
 ὦς φάτ’· ἐγὼ δ’ ἄορ ὅξυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηρῶ,
 Κίρκῃ ἐπήϊξα, ὥστε κτάμεναι μενεαίνων.
 Ἡ δὲ μέγα ἰάχεσσα ὑπέδραμε, καὶ λάβε γένων,
 Καί μ’ ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 325 Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆες;

315 Pulchro, fabrefacto; scabellum vero sub pedibus erat:

Apparavit autem mihi potionem-miscellaneam aureo poculo, ut biberem;

Immisitque medicamen, mala meditans in animo.

At postquam dederatque et ebiberam, neque me incantavit,

Virgula ubi-percussisset, verbumque fecit, dixitque;

320 “Abi nunc in harum, cum cæteris cuba sociis.”

Sic dixit: ego vero, gladio acuto stricto a femore,

In Circem irruì, quasi interficere cupiens:

Illa vero vehementer exclamans subtercurrit et prehendit genua,

Et me lugens verbis alatis allocuta est;

325 “Quis? unde es hominum? ubi tibi urbs atque parentes?”

319* ὀνόμαζε] F. A. L. male. 320 λέξει] F. R. λέξον] A. L. vid. not.

* Ῥάδια πάντα θεῷ τίλίσαι, καὶ ἀνήνυτον εἶδεν.

Linus apud Stobæum, Florileg. §. 111.

_____ facile est omnia posse Deo.

Ovid. Art. Amat. I. 562.

Ibid. πάντα δύνανται.] *Al.* πάντα ἴσασιν.

Ver. 308. ἐγὼ δ’ εἰς δώματα Κίρκης] Ovidius:

Tutus eo, monitisque simul cælestibus, intrat

Ille domum Circes. _____

Metam. XIV. 293.

Ver. 309. πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε] Sic apud Virgilium:

At pius Æneas per noctem plurima volvens.

Æn. I. 309.

Ibid. πόρφυρε] Vide ad *Il.* α’. 309. 338. et 482.

Ver. 316. Τεῦξε] *Al.* Τεῦχε.

Ibid. κυκεῶ] Vide supra ad ver. 290.

Ibid. δέπα, ὄφρα] Ita Barnesius. *Al.* δέπα, δέπαι et δέπα.

Ver. 317. Ἐν δέ τε φάρμακον ἦκε,] Vide supra ad ver. 254.

Ver. 318. Αὐτὰρ ἐπεὶ δῶκέν] Ovidius:

_____ ad insidiosa vocatus

Pocula, conantem virga mulcere capillos

Reppulit, et stricto pavidam deterruit ense.

Metam. XIV. 294.

Clark. De εἴδελξεν vid. ad ver. 303. Ern.

Ver. 319. πεπληγυῖα,] Vide ad *Il.* β’. 314. et γ’. 31.

Ver. 320. λέξο] Ita MS. a *Tho. Bentleio* collatus. Recte, ut opinor: Ita enim

ipse Poëta, *Iliad.* ω’. 650.

_____ Ἐξω μὲν δὴ λέξο, γέγον.

Vulgati male hic legunt λέξον· quæ vox

non “Cuba,” sed, “Cubare fac,” signifi-

cat; (Vide ad *Il.* ω’. 635.) Id quod huic

loco minime congruit. Cæterum *Eusta-*

thius et in contextu et in commentario

legit λέξαι· quo modo et in Editione *Flo-*

rentina scriptum testatur Barnesius; ita-

- Θαῦμά μ' ἔχει, ὥς ἔτι πῶν τάδε φάρμακ' ἐδέλχθης.
 Οὐδὲ γὰρ ἐδέ τις ἄλλος ἀνὴρ τάδε φάρμακ' ἀνέτλη,
 "Ὅς κε πῆν, καὶ πρῶτον ἀμείψεται ἔρκος ὀδόντων·
 Σοὶ δέ τις ἐν σήδεσσι ἀκλήλητος νόος ἐστίν.
- 330 Ἡ σύ γ' Ὀδυσσεύς ἐσσι πολύτροπος, ὃν τέ μοι αἰεὶ
 Φάσκειν ἐλεύσεσθαι χρυσόρραπις Ἀργειφόντης,
 Ἐκ Τροίης ἀνιόντα δοῇ σὺν νηϊ μελαίνῃ;
 Ἀλλ' ἄγε δὴ κολεῶ μὲν ἄος Δέο, νῶϊ δ' ἔπειτα
 Εὐνῆς ἡμετέρης ἐπιβήσομεν, ὄφρα μιγέντε
- 335 Εὐνῇ καὶ φιλότῃ, πεποίθομεν ἀλλήλοισιν.
 "Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 "ὦ Κίρκη, πῶς γάρ με κέλη σοι ἥπιον εἶναι;
 Ἡ μοι σὺς μὲν ἔδηκας ἐνὶ μεγάροισιν ἑταίρους·
 Αὐτὸν δ' ἐνδ' ἄδ' ἔχουσα, δολοφρονέουσα κελεύεις
- 340 Ἐς θάλαμόν τ' ἵναι, καὶ σῆς ἐπιβήμεναι εὐνῆς,

" Stupor me tenet, quod, cum-biberis hæc medicamina, non incantatus sis.

" Minime enim quisquam alius vir hæc medicamina sustinuit,

" Quicumque hauserit, et primum transmiserit septum dentium :

" Tibi vero quædam in pectoribus indomabilis mens est.

330 " Profecto tu Ulysses es versutus, quem etiam mihi semper

" Prædicabat venturum aureo-caduceo Mercurius,

" E Troja reversum celeri cum nave nigra ?

" Sed age nunc in vaginam gladium pone : nos vero deinde

" Lectum nostrum conscendamus, ut commixti

335 " Cubili et amore, confidamus nobis-invicem."

Sic dixit: at ego ipsam respondens allocutus sum;

" O Circe, quo autem pacto me jubes tibi mitem esse ?

" Quæ mihi sues quidem fecisti in ædibus socios ;

" Ipsum vero hic detinens dolos-meditans jubes

340 " In thalamumque ire, et tuum conscendere lectum,

334 ἐπιβήσομεν] F. A. L. 342 ἔγωγε Δελ.] R.

que omnino legendum ipse contendit: sed nulla allata ratione. Neque usquam alibi apud *Homerum* occurrit ista vox. Porro in Scholiis *Barnesius* λίζο edidit. Vide et ad *Il. β'*. 515. *Clark*. Vid. ad *Il. ω'*. 650. Λίζαι autem ferri potest. Nam *Homerus* aliquoties dixit κατελίζατο, cubuit dormiendi causa, cubitum ivit. *Ern*.

Ver. 326 Θαῦμα μ' ἔχει, etc.] Versum hunc citat *Lucianus* in *Cataplo* 14. et de

Saltat. 81. ubi frustra *Solanus* ἔτι legi apud *Homerum*, idque apud *Lucianum* reponendum putabat. *Ern*.

Ver. 337. πῶς γάρ με κέλη] "Ὅρα δὲ καὶ ἐνταῦθα καινότερον ἀπὸ τῶ, γὰρ, συνδίσμα ἤρξατο· ἢ μετὰ τέσσαρας εἵχας ἢ ἀπόδοσις, ἐν τῷ "Οὐδ' ἂν ἔγωγε θίλοιμι." [ver. 342.] *Eustath.* *Barnesius* legendum conjicit, πῶς κ' ἄρ με. Vide supra ad ver. 174. et 190.

”Οφρα με γυμνωθέντα, κακὸν καὶ ἀνήνορα θείης;
Οὐδ’ ἂν ἔγωγ’ ἐδέλομαι τεῆς ἐπιβήμεναι εὐνῆς,
Εἰ μή μοι τλαίης γε, θεᾶ, μέγαν ὄρκον ὁμόσσαι,
Μήτι μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βελευσέμεν ἄλλο.

345 “Ὡς ἐφάμην· ἡ δ’ αὐτίκ’ ἀπώμυνεν, ὥς ἐκέλευον.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ’ ὁμοσέν τε τελεύτησέν τε τὸν ὄρκον,
Καὶ τότε ἔγῳ Κίρκης ἐπέβην περικαλλέος εὐνῆς.

Ἀμφίπολοι δ’ ἄρα κεδναὶ ἐνὶ μεγάροισι πένοντο
Τέσσαρες, αἱ οἱ δῶμα κάτα δρῆσειραι ἔασι.

350 Γίνονται δ’ ἄρα ταί γ’ ἐκ τε κρηνέων, ἀπό τ’ ἀλσέων,

Ἐκ θ’ ἱερῶν ποταμῶν, οἳτ’ εἰς ἄλλαδε προρέεσι.

Τάων ἡ μὲν ἔβαλλε θρόνοισι ἐνὶ ῥήγεα καλὰ,

Πορφύρεα κατ’ ὑπερθε, ὑπένερθε δὲ λῖθ’ ὑπέβαλλεν·

Ἡ δ’ ἐτέρη προπάροιθε θρόνων ἐτίταινε τραπέζας

355 Ἀργυρέας, ἐπὶ δὲ σφί τίθει χρύσεια κάνεια·

“ Ut me nudatum, vilem et enervem reddas?

“ Non ego voluerim tuum conscendere lectum,

“ Nisi mihi sustinueris, dea, magnum juramentum jurare,

“ Nullum mihi damnum malum machinaturam-*te* aliud.”

345 Sic dixi: illa vero continuo abjurabat, ut jubebam.

At postquam jurasset perfecissetque jusjurandum,

Tum vero ego Circes conscendi per-pulchrum lectum.

Ancillæ autem honestæ in ædibus ministrabant

Quatuor, quæ ei domi famulæ sunt.

350 Natæ vero hæ utique sunt ex fontibus et a sylvis,

Et ex sacris fluminibus, quæ in mare profluunt,

Harum una quidem injiciebat thronis stragula pulchra,

Purpurea superne, inferne autem lintea subjiciebat:

Altera vero ante thronos extendebat mensas

355 Argenteas, eisque imponebat aurea canistra:

548 vid. not. 352 ἔβαλε] Edd. præter R.

Ibid. κέλη σοι] Apud Eustathium in commentario, κίλησι σοί.

Ver. 341. κακὸν καὶ ἀνήνορα] Vide supra ad ver. 301.

Ver. 345. ἀπώμυνεν,] Vide supra ad β’. 377.

Ver. 346. ῥ’] Ut jam dictum est.

Ver. 348. κεδναὶ ἐνὶ μεγάροισι] MS. a Tho. Bentleio collatus habet σέως μὲν ἐνὶ μεγάροισι. Uti legisse videtur et Eusta-

thius. Clark. Non videtur Eustathius sic legisse, sed totidem literis sic versum ponit in comment. Eademque lectio est edd. Fl. Aldd. Lov. sola Rom. habet vulgatum. Igitur ex librorum auctoritate præferenda est; sensus erit ut in versu præcedente καὶ τότε: tum igitur nymp hæ etiam cæperunt apparare et curare necessaria ad me bene excipiendum. Ern.

- Ἡ δὲ τρίτῃ κρητῇρι μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα
 Ἡδὺν ἐν ἀργυρέῳ, νέμε δὲ χρύσεια κύπελλα·
 Ἡ δὲ τετάρτῃ ὕδωρ ἐφόρει, καὶ πῦρ ἀνέκαιε
 Πολλὸν ὑπὸ τρίποδι μεγάλῳ· ἰαίνετο δ' ὕδωρ.
 360 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ ζέσσειν ὕδωρ ἐνὶ ἥνοπι χαλκῷ,
 Ἔς ῥ' ἀσάμινδον ἔσασα, λό' ἐκ τρίποδος μεγάλιοιο,
 Θυμῆρες κεράσασα κατὰ κρατὸς τε καὶ ὤμων,
 Ὅφρα μοι ἐκ κάματος θυμοφθόρον εἴλετο γυῖον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ λᾷσέν τε, καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ,
 365 Ἀμφὶ δέ με χλαῖναν καλὴν βάλεν, ἥδ' ἐ χιτῶνα·
 Εἶσε δέ μ' εἰσαγαγῆσα ἐπὶ θρόνον ἀργυροῆλξ,
 Καλῆ, δαιδαλέα· ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν.
 Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχῶν ἐπέχευε φέρεσα

Tertia autem cratere suave vinum miscebat

Dulce in argenteo, distribuebatque aurea pocula:

Quarta vero aquam ferebat, et succendebat ignem

Multum sub tripode magno; calefiebat autem aqua.

360 Cæterum postquam calefacta-esset aqua in splendido ahenō,

In balneum me inductum lavabat ex tripode magno,

Suaviter fusa aqua per caputque et humeros,

Donec mihi defatigationem animum-rodentem exemisset membris.

At postquam lavasset et unxisset pingui oleo,

365 Lænamque mihi pulchram induisset, atque tunicam;

Collocavit me deinde introductum in throno argenteis-clavis-distincto,

Pulchro, fabrefacto; scabellum vero sub pedibus erat.

Aqua autem ancilla gutturnio infundebat ferens,

364 ἔχρισε λίπ'] A. et Eustath. recte, conf. 450. 368 προχῶν] A. R. L.

vitiose. 370 ἐτάνυσσε] Edd. vett.

Ver. 350. Γίνονται] Al. Γείνονται, et Γίγνονται.

Ver. 352. ῥήγεια] Τὰ δὲ ῥήγεια πολυτελέστερα ἢ τὰ λίτα. Ταῦτα μὲν γὰρ ὑποβέβληται, εἴτεν ὑπέστρωται· τὰ δὲ ῥήγεια — ἐφῆπλωται. Eustath. Vide ad Il. ω. 644.

Ver. 355. κάνισα'] Al. κύπελλα. Ex versu, ut videtur, 357.

Ver. 360. ἐν ἥνοπι χαλκῷ,] Διανυγί, ἐν ᾧ ἐστὶν ἰδεῖν αὐτόν. Schol. Ἐπίθεται χαλκῷ ἐφιλοτέχνησε, τὸ νάροπα χαλκῷ, καὶ ἥνοπι χαλκῷ, σημαίνειν τὸν μὴ ἰῶντα τὰς ὥπας ὁρᾶν, διὰ τὴν προσῆσαν σιληηδόναν. Porphy. Quæst. Homeric. 9.

Ver. 362. κεράσασα] Vide ad Il. α'. 67.

Ibid. κατὰ κρατὸς τε καὶ ὤμων,] Καὶ γὰρ οἶαν ὠφέλειαν ἔχει τὰ λεγόμενα, διὰ τῶν μαλιστα δηλοῦν. "Θυμῆρες κεράσασα κατὰ κρατὸς τε καὶ ὤμων." Φανερόν ἐστιν ὅτι ἐντεῦθεν ἔχοντα τὴν ἀρχὴν τὰ νῦν, εἰκότως ἐπ' αὐτῶν καὶ τὴν ἴασιν τῷ κόπῳ λαμβάνει· αὐτὴ δὲ ἐστὶν ἡ διὰ τῶν θερμανθῆναι καὶ ὑγρανθῆναι ξηραίνεσθαι γὰρ οἱ κόποι. Dionys. Halicarn. περὶ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως, §. 23.

Ver. 368. Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος] Vide supra ad δ'. 52. Cæterum cum Poëta cibi appositionem antea [ver. 354. etc.] descriperit, versum hunc et quatuor sequentes delendos existimat Dna Dacier, utpote hoc in loco importunos; eosdemque

- Καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 370 Νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 Σῖτον δ’ αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέρεσσα,
 Εἶδατα πόλλ’ ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων.
 Ἑσθιέμεναι δ’ ἐκέλευεν· ἐμῷ δ’ ἐχ’ ἥνδανε θυμῷ.
 Ἄλλ’ ἤμην ἀλλοφρονέων, κακὰ δ’ ὅσσετο θυμός.
 375 Κίρκη δ’ ὥς ἐνόησεν ἔμ’ ἤμενον, ἐδ’ ἐπὶ σίτῳ
 Χεῖρας ἰάλλοντα, συγερὸν δέ με πένθος ἔχοντα,
 Ἄγχι περισαμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τίφθ’ ἔτως, Ὀδυσσεῦ, κατ’ ἄρ’ ἔξεαι ἴσος ἀναύδα,
 Θυμὸν ἔδων; βρώμης δ’ ἐχ’ ἄπτειαι, ἐδὲ ποτῆτος;
 380 Ἥ τινά πε δόλον ἄλλον οἶεαι, ἐδ’ ἐτι σε χρεὴ
 Δειδόμεν’ ἤδη γάρ τοι ἀπώμοσα καρτερὸν ὄρεον.

Pulchro, aureo, super argenteo lebetes,

370 Ad-lavandum; juxta vero politam extendit mensam.

Victim autem veneranda proma apposuit ferens,

Ferculis multis apposis, largiens de praesentibus.

Edere vero jubebat: meo autem non placebat animo;

Sed sedebam alia-cogitans, mala autem imaginabatur animus.

375 Circe vero ut animadvertit me sedentem, neque ad cibum

Manus porrigentem, gravem autem me dolorem habentem,

Prope astans verba alata dixit;

“ Quid sic, Ulysses, sedes similis muto,

“ Animum rodens? cibum autem non attingis, neque potum?

380 “ Certe aliquem dolum alium suspicaris: neque te oportet

“ Timere; jam enim tibi e-contra-juravi firmum juramentum.”

373 Ἑσθιέμεναι δὲ ἐκέλευεν] F. A. L.

in commentario omittit *Eustathius*. Quin-
 imo verisimile est eos ex *Odys.* η'. 172.
 huc irrepsisse. *Clark*. Ver. 354. tantum
 mensae appositio est et canistrorum, in
 quibus cibus postea poneretur, non au-
 tem ipsorum ciborum. Manibus lympa
 data, ante quam cibi sumerentur. Ita-
 que hi versus abesse vix posse videntur,
 nec 371. cum sequentibus, qui sunt de ci-
 bis apposis. Sed versum 370. delendum
 esse crediderim. Nam mensa jam ver.
 354. posita memoratur. Caeterum in ed.
 Rom. in capite ver. 368. et fine ver. 371.
 asterisci sunt, quibus νοθεία aut ejus sus-
 picio indicatur. *Ern*.

Ver. 370. Νίψασθαι.] Deest hic versus
 in MS. a *Tho. Bentleio* collato.

Ver. 373. ἐμῷ δ’ ἐχ’ ἥνδανε θυμῷ.] Vide
 ad *Il.* α' 24.

Ver. 374. ἀλλοφρονέων.] *Al.* ἄλλα φρο-
 νέων· notante *Eustathio*.

Ver. 376. συγερὸν] *Al.* κράτερον.

Ver. 378. Τίφθ’ ἔτως, — ἴσος ἀναύδα, Θυ-
 μὸν ἔδων;] Ὡς τί δή ποτε κατεσθίεις ἑαυτὸν,
 καὶ ἐτὰς εἰς βρώσιν προκείμενα; *Eustath.*

— τίς μέγχις ὀδυρόμενος καὶ ἀχείων

Σὴν ἰδίας κραδίην, μιμημένος ἐδὲ τι σίτην.

Iliad. ω. 128.

“Ὁν θυμὸν κατεῖδων. — ζ'. 202.

Ne te tantus edat tacitum dolor. —

Virgil. Aen. XII. 801.

- “Ὡς ἔφατ’· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 “ὦ Κίρκη, τίς γάρ κεν ἀνὴρ, ὅς ἐναΐσιμος εἴη,
 Πρὶν τλαίῃ πάσασθαι ἐδῆτύος, ἥδ’ ἐ ποτῆτος,
 385 Πρὶν λύσασθ’ ἐτάρξας καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι;
 ‘Ἄλλ’ εἰ δὴ πρόφρασσα πιεῖν, φαγέμεν τε κελεύεις,
 Λῦσον, ἢν ὀφθαλμοῖσιν ἴδω ἐρήρξας ἐταίρξας.
 “Ὡς ἐφάμην· Κίρκη δὲ δι’ ἐκ μεγάρου βεβήκει,
 ‘Ράβδον ἔχασ’ ἐν χειρὶ, θύρας δ’ ἀνέωγε συφειῖς,
 390 Ἐκ δ’ ἔλασεν σιάλοισιν εὐϊκότας ἐννεώροισιν.
 Οἱ μὲν ἔπειτ’ ἔτρησαν ἐναντίοι· ἥ δὲ δι’ αὐτῶν
 Ἐρχομένη προσάλειφεν ἐκάσῳ φάρμακον ἄλλο.
 Τῶν δ’ ἐκ μὲν μελέων τρίχες ἔρρεον, ἃς πρὶν ἔφυσσε
 Φάρμακον ἐλόμενον, τό σφιν πόρε πότνια Κίρκη·

Sic dixit: at ego ipsam respondens allocutus sum;

“O Circe, quis enim vir, qui æquus fuerit,

“Prius sustinuerit gustare cibum atque potum,

385 “Quam redemerit socios et oculis viderit?

“Sed si revera ex animo bibere, edereque jubes,

“Libera; ut oculis videam dilectos socios.”

Sic dixi: Circe autem ex ædibus ivit,

Virgam tenens in manu; foresque aperuit haræ,

390 Exegitque porcis similes novenniibus.

Illi quidem deinde stabant ex-adverso: illa vero per eos

Obiens adungebat unicuique medicamen aliud.

Eorum autem e membris quidem pili defluebant, quos ante produserat

Medicamen perniciosum, quod ipsis dederat vevenda Circe.

389 ἀνέγξι] F. A. L. 390 ἔλασ] F. Eustath. recte.

Ver. 380. οὐδ’ ἔτι] Apud Eustathium ἔδ’ ἐ τι. Clark. Puto scribendum esse: ‘Οἷαι’ ἢ δὲ τί σε χρεῖ. Non autem te convenit quicquam timere, posteaquam sancte juravi. Aliter enim sensus commodus non est. Simili modo supra locus correctus est. Ern.

Ver. 385. “ὦ Κίρκη, τίς γάρ etc.] Πρὸς-βέβηκον [ὁ Ξενόκρατης] πρὸς Ἀντίπατρον περὶ αἰχμαλώτων Ἀθηναίων κατὰ τὸν Λαμιακὸν πόλεμον, καὶ κληθεὶς ἐπὶ δειπνον, πρὸς αὐτὸν προσηνέγκατο ταυτί·

“ὦ Κίρκη, τίς γάρ κεν ἀνὴρ, ὅς ἐναΐσιμος εἴη,

“Πρὶν τλαίῃ πάσασθαι ἐδῆτύος ἢ δὲ ποτῆτος,

“Πρὶν λύσασθ’ ἐτάρξας, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰ-

“δεῖσθαι;”

Καὶ τὸν ἀποδεχόμενον τὴν εὐστοχίαν, εὐθύς ἀνέειπαι. Diog. Laërt. Lib. IX. in Xenocrate.

Ibid. τίς γάρ κεν ἀνὴρ,] “Ne me dolore affectum esse, neque comedere posse, mire-
 “ris; Quis ENIM etc.” Vide et supra ad ver. 190.

Ver. 384. πάσασθαι] Apud Diogenem Laërtium, loco supra citato, πάσασθαι. Minus recte: Primam enim corripit. Vide supra ad γ’. 9. et ἰ’. 93. item ad ε’. 491. et ἰ’. 296.

Ver. 385. 387. λύσασθ’ — Λῦσον,] Vide supra ad ver. 284. Minus recte Eustathius; Τὸ δὲ Λῦσον, προσεχῶς σαθηντικῶς προσγράφη ἐν τῷ “Πρὶν λύσασθ’ ἐτάρξας.”

- 395 "Ανδρες δ' αἰψ' ἐγένοντο νεώτεροι, ἢ πάρος ἦσαν,
Καὶ πολὺ καλλίονες καὶ μείζονες εἰσοράασθαι.
"Ἐγνωσαν δέ με κείνοι, ἔφυν τ' ἐν χερσὶν ἕκαστος.
Πᾶσιν δ' ἰμερόεις ὑπέδυ γόος, ἀμφὶ δὲ δῶμα
Σμερδαλέον κονάβιζε· θεὰ δ' ἐλέαιρε καὶ αὐτή.
400 Ἡ δέ μευ ἄγχι τᾶσα προσήυδα δῖα θεάων·
Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
"Ερχοο νῦν ἐπὶ νῆα δοῖν καὶ δῖνα θαλάσσης·
Νῆα μὲν ἄρ' ἀμπρωτον ἐρύσσατε ἡπειρόνδε,
Κτήματα δ' ἐν σπήεσσι πελάσσατε, ὅπλα τε πάντα·
405 Αὐτὸς δ' αἰψ' ἵναι, καὶ ἄγειν ἐρίηρας ἐταίρους.
"Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ·
Βῆν δ' ἵναι ἐπὶ νῆα δοῖν καὶ δῖνα θαλάσσης.

395 Viri autem statim facti sunt juniores, quam antea fuerant,
Et multo pulchriores et majores aspectu.
Agnoverunt vero me illi, hæseruntque in manibus unusquisque.
Omnibus autem dulcis subortus est luctus; circumque domus
Horrendum resonabat; dea vero miserabatur et ipsa.

400 Prope autem me stans allocuta est nobilissima dearum;
" Generose Laërtiade, solers Ulysses,
" Vade nunc ad navem celerem et littus maris:
" Navem quidem omnium-primum subducite ad littus;
" Possessiones vero in speluncis deponite, armaque omnia:
405 " Ipse autem statim revertere, et adduc dilectos socios."
Sic dixit: at mihi persuasus est animus generosus:
Perrexi autem ire ad navem celerem et littus maris.

396 τε καὶ] Edd. præter R. 397 δὲ μ' ἐκείνοι] R.

Ver. 388. "Ὡς ἐφάμην] *Al.* "Ὡς ἄρ' ἔφην.
Ver. 390. σιάλοισιν οἰκότας ἐννεώροισιν.]
Pronunciabatur ἐννεώροισιν.
Ver. 392. προσάλειφεν ἐκάστω φάρμακον
ἄλλο.] Ovidius:

Laboriosi remiges Ulixei,
Volente Circe membra: tunc mens et sonus
Relatus, atque notus in vultus honor.

Horat. Epod. XVII. 15.

Spargimur innocuæ succis melioribus herbæ.
Metam. XIV. 599.
Ver. 393. Τῶν δ' ἐκ μὲν μελίων τρέχεις ἔρ-
ῆον.] Ovid.

Ibid. ἔφουσε] *Al.* ἔφουσε. Quæ forte et
verior Lectio. Nam Φύσει primam produ-
cit, *Il. α'. 235.* " Φύσει, ἐπειδὴ πρῶτα —."
Nisi ibi legendum sit. " Φύσει ἐπειδὴ etc."
Ver. 394. τὸ σφιν πόρε] *Leg* σφι. *Ern.*
Ver. 395. αἰψ' ἐγένοντο] *Barnesius* le-
gendum conjicit αἰψ' ἐγένοντο. Sed, ut o-
pinor, minus recte.

Ver. 399. Σμερδαλέον κονάβιζε.] Vide ad
Il. δ'. 455. Al. Σμερδαλέον κανάβιζε, apud
Eustathium.

Ver. 405. αἰψ' ἵναι.] *Barnesius* edidit

Erigimur; setæque cadunt, bifidosque relinquit
Rima pedes. Redeunt humeri: subjecta lacertis
Brachia sunt. Flentem flentes amplectimur il-
lum
Hæremusque ducis collo.

Metam. XIV. 503.

Setosa duris exuere pellibus

- Εὖρον ἔπειτ' ἐπὶ νηὶ Δοῇ ἐρίηρας ἐταίρας
 Οἴκτ' ὀλοφυρομένους, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντας.
 410 Ὡς δ' ὅταν ἄγραυλοι πόρτιες περὶ βῆς ἀγελαίας
 Ἐλθέσας ἐς κόπρον, ἐπὴν βοτάνης κορέσωνται,
 Πᾶσαι ἅμα σκαίρουσιν ἐναντίαι· ἐδέτι σηκοὶ
 Ἴσχυσ', ἀλλ' ἀδινὸν μυκώμεναι ἀμφιδέουσι
 Μητέρας· ὡς ἐμὲ κείνοι, ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσι,
 415 Δακρυόεντες ἔχυντο· δόκησε δ' ἄρα σφίσι θυμὸς
 Ὡς ἔμεν, ὡς εἰ πατρίδ' ἰκοίαιτο καὶ πόλιν αὐτῶν
 Τρηχέης Ἰθάκης, ἵνα τ' ἐτράφεν, ἧδ' ἐγένοντο·
 Καί μ' ὀλοφυρόμενοι ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
 Σοὶ μὲν νοσήσαντι, διοτρεφές, ὡς ἐχάρημεν,
 420 Ὡς εἴτ' εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα πατρίδα γαῖαν·
 Ἀλλ' ἄγε, τῶν ἄλλων ἐτάρων κατάλεξον ὅλεθρον.

Inveni deinde apud navem celerem dilectos socios,
 Miserabiliter lugentes, uberes lachrymas profundentes.

- 410 Ut vero cum villaticæ vitulæ circum vaccas armentales
 Profectas ad mandram, postquam herba se-saturaverint,
 Omnes simul vitulantur adversæ; neque amplius-stabula
 Detinent, sed crebro mugientes circum-currunt
 Matres; sic circum me illi, postquam viderunt oculis,
 415 Lachrymabundi fusi sunt; visusque est etiam ipsorum animus
 Ita esse, ac si in patriam venissent et urbem suam
 Asperæ Ithacæ, ubi et nutriti, atque nati sunt:
 Et me lugentes verbis alatis allocuti sunt;
 “ Tibi quidem reverso, Jovis-alumne, sic gratulamur,
 420 “ Ac si in Ithacam venissemus patriam terram:
 “ Sed, age, cæterorum sociorum narra interitum.”

410 πόρτιες] F. A. L. 417 ἦν' ἐτράφεν] F. male.

ἀψ ἵεναι· Nec male, hoc quidem in loco,
 si in ullo Codice ita scriptum reperisset.

Ver. 408. ἐπὶ νηὶ] *Al.* ἐν νηὶ.

Ver. 409. κατὰ δάκρυ χέοντας.] *Al.* κα-
 ταδακρυχέοντας.

Ver. 410. Ὡς δ' ὅταν ἄγραυλοι πόρτιες]
 Ita Vulgati. *Barnesius* autem ex Exem-
 plaribus nonnullis edidit πόριες. Quæ vox
 (uti ipse annotat) occurrit apud *Euripi-*
dem, *Bacchæ*, ver. 736.

Καὶ τὴν μὲν ἂν προσεῖδες εὖθιλον πόριν.

Cæterum *Henricus Stephanus* πόρτιες hic

legit; et in annotationibus. “Fortasse,”
 inquit, “ita excusari potest πόρτιες, ut *Αἰ-*
“ γυπτίνη, secunda brevi.” Sed hoc ut opi-
 nor, fieri vix potest, nisi sequentibus duo-
 bus consonantibus a quibus syllaba inchoari
 possit. Vide ad *Il.* β'. 537. Verisimilius
 videtur, si πόρτιες vera sit lectio, pronun-
 ciatum fuisse πόρτις, vel πόρτεες. *Clark.*
 Non primus *Stephanus* hic edidit πόρτιες,
 ut *Barnesius* tradit, sed ed. Rom. In
 commentario *Eustathii* editur quidem
 πόρτιες, sed forte vitiose; nam paullo post
 dicit: ὅτι δὲ πόρτιες λέγονται καὶ πόριες καὶ

- “Ὡς ἔφαν· αὐτὰρ ἐγὼ προσέφην μαλακοῖς ἐπέεσσιν·
 Νῆα μὲν ἄρ’ ἀμπρωτον ἐρύσσομεν ἥπειρόνδε,
 Κτήματά τ’ ἐν σπῆεσσι πελάσσομεν, ὅπλα τε πάντα·
 425 Αὐτοὶ δ’ ὀτρύνεσθε ἔμοι’ ἅμα πάντες ἐπεσθαι,
 “Ὀφρα ἰδῇθ’ ἐτάρξες ἱεροῖς ἐν δάμασι Κίρκης,
 Πίνοντας καὶ ἔδοντας· ἐπηετανὸν γὰρ ἔχουσιν.
 “Ὡς ἐφάμην· οἱ δ’ ὦκα ἔμοις ἐπέεσσι πίδοντο·
 Εὐρύλοχος δέ μοι οἷος ἐρύκανε πάντας ἐταίρους,
 430 Καί σφεας φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 “Ἄ δειλοὶ, πόσ’ ἴμεν; τί κακῶν ἰμειρετε τέτων,
 Κίρκης ἐς μέγαρον καταβήμεναι; ἥ κεν ἅπαντας
 “Ἡ σῦς, ἥ δὲ λύκxς ποιήσεται, ἥ δὲ λέοντας·
 Οἷ κέν οἱ μέγα δῶμα φυλάσσοιμεν καὶ ἀνάγκη.
 435 “Ὡς περ Κύκλωψ ἔρξ’, ὅτε οἱ μέσσαυλον ἵκοντο

Sic dixerunt: ast ego allocutus sum blandis verbis;

“Navem quidem omnium-primum subducamus in litus,

“Possessionesque in speluncis deponamus, armaque omnia:

425 “Vos autem properate me una omnes sequi;

“Ut videatis socios sacris in ædibus Circes,

“Bibentes et comedentes: affatim enim habent.”

Sic dixi: illi autem celeriter meis verbis paruerunt:

Eurylochus vero solus mihi detinebat omnes socios,

430 Et ipsos allocutus verba alata dixit;

“Ah miseri, quo imus? quid mala appetitis ista,

“Circes ad ædes ut-descendatis? quæ omnes

“Aut sues, aut lupos reddat, aut leones;

“Qui ei magnam domum custodiamus etiam necessitate.

435 “Sicut Cyclops fecit, quando ei ad caulam venerunt

426 ‘Ὀφρ’ ἰδ.] F. A. R. male. 435 “Ἡ σῦς ἡ ἐλάφης] R.

πόρτακες ἐδήλωσεν ἢ Ἰλιάς. p. 554. 28.
 Ern.

Ver. 412. σκαίρουσιν ἐναντία.] Virgil.

— pinguesque in gramine læto
 Inter se adversis luctantur cornibus hædi.

Georgic. II. 525.

Ibid. σκαίρουσιν] Al. σπαίρουσιν.

Ibid. εὐδέτι σηκοί] Scribendum divisim
 εὐδ’ ἔτι. Ern.

Ver. 413. ἀμφιθέουσι] Barnesius edidit
 ἀμφὶ θέουσι.

Ver. 416. αὐτῶν] Barnesius edidit αὐτῶν.

Ver. 417. et 463. Τρηχίης Ἰθάκης.]
 Vide supra ad l. 27. item ad Il. β’. 653.

Ibid. ἐτράφην.] Ita Barnesius. Al. ἔτρα-
 φην, et σέτραφην.

Ver. 422. 425. ἐπέεσσιν· Νῆα] Scr. ἐπί-
 εσσι, de more Homérico. Ern.

Ver. 429. ἐρύκανε] Barnesius legendum
 conjicit ἐρύκακε. Quæ vox Homero usi-
 tatio. Clark. Nec habent Glossaria an-
 tiqua ἐρύκακε. Ern.

Ver. 433. ἥ δὲ λύκxς] Eustathius in com-
 mentario citat, ἡ ἐλάφης.

Ἡμέτεροι ἔταροι, σὺν δ' ὁ Φρᾶσὺς εἶπετ' Ὀδυσσεύς·
Τέττε γὰρ καὶ κείνοι ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο.

“Ὡς ἔφατ’· αὐτὰρ ἐγὼ γε μετὰ φρεσὶ μερμήριζα,
Σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχείος παρὰ μηρῶ,
440 Τῷ οἱ ἀποτμήξας κεφαλὴν ἔδ᾽ ἄεθε πελάσσαι,
Καὶ πῇ περ ἑόντι μάλα σχεδόν· ἀλλὰ μ' ἔταῖροι
Μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἄλλοθεν ἄλλος·

Διογενὲς, τέττον μὲν ἑάσομεν, εἰ σὺ κελεύεις,
Αὐτῷ παρ νηὶ τε μένειν, καὶ νῆα ἔρυσθαι·
445 Ἡμῖν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὰ πρὸς δώματα Κίρκης.
“Ὡς φάμενοι, παρὰ νηὸς ἀνήϊον ἠδὲ θαλάσσης.
Οὐδὲ μὲν Εὐρύλοχος κοίλῃ παρὰ νηὶ λείλειπτο,
'Αλλ' ἔπετ'· ἔδδειςεν γὰρ ἐμὴν ἔκπαγλον ἐνὶ πῆν.

“ Nostri socii, unaque hic audax comitatus est Ulysses :

“ Hujus enim etiam illi recordia perierunt.”

Sic dixit: at ego in mente cogitavi,

Stricto gladio longo, crasso a femore,

440 Illo ei abscissum caput ad solum dejicere,

Etiamsi consanguinitate mihi proximo ; sed me socii

Mollibus verbis retinebant aliunde alius;

“ Jovis-alumne, hunc quidem sinemus, si tu jubes,

“ Hic apud navem manere, et navem custodire :

445 “ Nobis autem dux-tu-esto sacram ad domum Circes.”

Sic locuti, a nave ascendebant atque mari.

Neque quidem Eurylochus cavam apud navem relictus est,

Sed sequebatur; veritus est enim meas atroces minas.

439 Σπασσάμενος] Edd. vett. male. 450 ἔχρεισε λίπ'] F. A. L. recte ut

364. 451 χλαίνας καλὰς] F. A. L. 452 δ' εὖ π.] Edd. vulgatum me-

Ver. 435. “Ὡς περ Κύκλωψ ἔρξ’,] Τὸ δὲ, ὡς Κύκλωψ ἐποίησεν, ἀδιανόητόν ἐστιν. Οὐ γὰρ δὴ πν καὶ ὁ Κύκλωψ μετίβαλε τὸς περὶ τὸν Ὀδυσσεύα ἐπὶ φυλακῇ τῷ κατ’ αὐτὸν σπηλαίῳ, ἀλλ’ ἐθονήσατο καὶ ἀπώλισε, κατὰ τὸ “ τῷ-“ τῷ ἀτασθαλίαις ὄλοντο.” [ver. 437.] Μίμησις δὲ πάντως ἦδus τεταραγμένu, τὸ ἀδιανόητος πλάσαι λαλῶντα τὸν Εὐρύλοχον. Eustath. Verum eo (ut opinor) hic præcipue respicit Eurylochus, quod Ulyssis consiliis obsecuti mala apud Cyclopem passi sint. “ Τέττε γὰρ καὶ κείνοι ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο,” ver. 437. Vide supra ad i. 228.

Ver. 439. Σπασσάμενος] Al. Σπασσάμενος. Quod primam corripit.

Ver. 440. ἀποτμήξας] Al. ἀποπλήξας. Clark. Nempe Codd. quidam veteres apud Eustathium. Ern.

Ver. 447. λείλειπτο.] Si λείλειπται dixisset, jam non constitisset Temporum ratio. Vide ad Il. α'. 37. et δ'. 492.

Ver. 448. ἔδδειςεν γὰρ] Sic omnes edd. sed satis erat ἔδδουσε γὰρ, ut habet Eustathius. Ern.

Ver. 449. Τόφρα δι] Al. Τοφράδι.

Ver. 450. ἔχρεισε λίπ' ἑλαίῳ] Ita Bar-

- Τόφρα δὲ τὰς ἄλλας ἐτάρας ἐν δώμασι Κίρκῃ
 450 Ἐνδυκέως λῆσέν τε, καὶ ἔχρισεν λίπ’ ἐλαίῳ.
 Ἀμφὶ δ’ ἄρα χλαίνας ἔλας βάλεν, ἥδ’ ἐχιτῶνας.
 Δαινυμένους δ’ ἄρα πάντας ἐφύρομεν ἐν μεγάροισιν.
 Οἱ δ’ ἐπεὶ ἀλλήλους εἶδον, φράσσαντό τε πάντα,
 Κλαῖον ὀδυρόμενοι, περὶ δὲ σοναχίζετο δῶμα.
 455 Ἡ δέ μευ ἄγχι σᾶσα προσηύδα διὰ θεάων.
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν’ Ὀδυσσεῦ,
 Μηκέτι νῦν θαλερὸν γόον ὄρνυτε· οἶδα καὶ αὐτὴ
 Ἥμ’ ἐν ὅσ’ ἐν πόντῳ πάθετ’ ἄλγεα ἰχθυόεντι,
 Ἥδ’ ὅσ’ ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ’ ἐπὶ χέρσιν.
 460 Ἀλλ’ ἄγετ’, ἐσθίετε βρώμην, καὶ πίνετε οἶνον,
 Εἰσόκεν αὖτις θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι λάβητε,

Interea vero cæteros socios in ædibus Circe

- 450 Studiose lavavit, et unxit pingui oleo;

Circumque deinde lænas pulchras induit atque tunicas :

Epulantes autem omnes invenimus in ædibus.

Hi vero postquam invicem conspexerunt, reputaruntque omnia,

Flebant lugentes; circum autem gemiscebat domus.

- 455 At prope me stans allocuta est nobilissima dearum;

“ Generose Laërtiade, solers Ulysses,

“ Ne amplius nunc uberem luctum excitetis; novi etiam ipsa

“ Et quot in ponto passi-estis dolores piscoso,

“ Et quot hostiles viri damna-intulerunt in terra.

- 460 “ Sed agite, comedite cibum, et bibite vinum,

“ Donec rursus animum intra præcordia receperitis ;

lius; cum igitur issemus, reperimus etc. Ibid. τὴν γὰρ.] R. quod placet.

456 Vid. not. 457 Μηκέτι] F. A. L. 460 πίστε] R.

nesius. Al. ἔχρισεν λίπ’ ἐλαίῳ. Quod et ferri posset. Vide ad Il. α’. 51. Clark. Immo hoc reponendum erat, quod omnes editiones veteres habent : ut supra. Ern.

Ibid. λίπ’ ἐλαίῳ] Virgil.

pinguis olivi.

Eclog. V. 68.

Ver. 451. ἄρα] Deinceps —.

Ibid. οὐλας] Al. καλὰς.

Ver. 452. ἄρα] Al. εἰ.

Ibid. πάντας] Al. τῶνδε, et τῶνγε.

Ver. 454. σοναχίζετο] MS. a Tho. Bentley collatus, σοναχίζετο. Vide supra ad ver. 10.

Ver. 456. Διογενὲς] Deest hic versus in MS a Tho. Bentley collato. Clark. In ed. Rom. asterisco notatus est, quod est signum suspectæ fidei. Omittitur etiam ab Eustathio, nec est dubitandum, eum esse spurium. Nam Circe alloquitur non Ulysses solum, sed et socios. Add. λ’. 91. Ern.

Ver. 457. θαλερὸν] Al. συγερὸν. Clark. Sic Aristophanis recensionem habuisse tradit Eustathius, sed fide aliena: Ἀριστοφάνης δὲ, φασί, συγερὸν γράφει. Ern.

Ver. 459. ἐπὶ χέρσιν.] Al. ἐπὶ χέρσιν.

- Οἷον ὅτε πρῶτισον ἐλείπετε πατρίδα γαῖαν
 Τρηχέης Ἰθάκης· νῦν δ' ἀσχελεές καὶ ἄδυμοι,
 Αἰὲν ἄλλης χαλεπῆς μεμνημένοι· ἔδ' ἐποδ' ὑμῖν
 465 Θυμὸς ἐν εὐφροσύνῃ, ἐπειὴ μάλα πολλὰ πέποσθε.
 "Ὡς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπεΐθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 "Ἐνθα μὲν ἥματα πάντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
 "Ἥμεθα, δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέδυ ἡδύ·
 "Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὥραι,
 470 Μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἥματα μακρὰ τελέσθη,
 Καὶ τότε μ' ἐκκαλέσαντες ἔφαν ἐρίηρες ἑταῖροι·
 Δαιμόνι, ἥδη νῦν μιμνήσκεο πατρίδος αἵης,
 Εἴ τοι θέςφατόν ἐσι σαωθῆναι, καὶ ἰκέσθαι
 Οἶκον εἰς ὑψόροφον, καὶ σὴν εἰς πατρίδα γαῖαν.

" Qualem habuistis, quando primum relinquebatis patriam terram

" Asperæ Ithacæ: nunc vero imbecilles et abjecti estis,

" Semper erroris duri recordati; neque unquam vobis

465 " Animus in lætitia est, quippe valde multa passi-estis."

Sic dixit: nobis autem continuo persuasus est animus generosus.

Illic quidem diebus omnibus integrum in annum

Sedebamus, epulantes carnes copiosas, et vinum dulce:

Sed quando jam annus erat, et circumverterant horæ,

470 Mensibus exeuntibus, diesque longi circumacti sunt;

Utique tunc me evocato dixerunt dilecti socii;

" Infelix, jam nunc memor-esto patriæ terræ,

" Si tibi fatale est servari, et pervenire

" Domum in excelsam, et tuam in patriam terram."

470 Vid. not.

Ver. 460. πίπτει] Apud Eustathium in commentario πίπτει. Vide infra ad π. 143.

Ver. 464. Αἰὲν] *Al.* Αἰεί.

Ver. 465. πέποσθε.] *Scholiastes* exponit κέκμησθε, *Aristarchus* autem, notante *Eustathio*, scribit πέπασθε· ὅπερ ἐστὶ κέκμησθε. Atqui alibi apud *Homerum* occurrit vox πέποσθε· vox πέπασθε nusquam. Vide *Iliad.* γ'. 99. *Odyss.* ψ'. 53.

Ver. 466. "Ὡς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπεΐθετο] *Virgil.*

Sic ait; et cuncti dictis paremus ovantes.

Æn. 111. 189.

Ver. 467. "Ἐνθα μὲν] *Al.* "Ἐνθα καί.

Ibid. τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν "Ἥμεθα,] *Ovid.*

Annua nos illic tenuit mora. —

Metam. XIV. 308.

Ver. 469. περὶ δ' ἔτραπον ὥραι,] *Περὶ ἡλίου* δὲ πάλιν οἱ καιροὶ ἐπὶ τὴν ὥραν. *Schol.* *Al.* καὶ ἐπὶ ἡλίου ὥραι.

Ver. 470. Μηνῶν φθινόντων,] "Hic ver-
 "sus" (inquit *Henricus Stephanus*) "in
 "nonnullis editionibus non habetur; et,
 "sicut aliquot antea notati, hic quoque ex
 "alio quopiam hujus poetæ loco (scimus
 "enim sæpe ab eo repeti) irrepsisse videri
 "potest." Deest hic versus etiam in
 MS. a *Tho. Bentleio* collato. *Clark.* In

- 475 “Ὡς ἔφ’αν· αὐτὰρ ἔμοιγ’ ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 “Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 “Ἡμεδα, δαινύμενοι κρέα τ’ ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ·
 “Ἡμος δ’ ἥλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλθεν,
 Οἱ μὲν κοιμήσαντο κατὰ μέγαρα σκίοεντα·
 480 Αὐτὰρ ἐγὼ Κίρκης ἐπιβὰς περικαλλέος εὐνῆς,
 Γένων ἑλλιτάνευσα, θεὰ δέ μευ ἔκλυεν αὐδῆς·
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
 “ὦ Κίρκη, τέλεσόν μοι ὑπόσχεσιν, ἣν περ ὑπέσθης,
 Οἴκαδε πεμφέμεναι· θυμὸς δέ μοι ἔσσεται ἡδῆ,
 485 Ἥδ’ ἄλλαν ἐτάρων, οἳ μευ φθινύθουσι φίλον κῆρ,
 “Ἀμφ’ ἐμ’ ὀδυρόμενοι, ὅτε πε σύγε νόσφι γένηαι.
 “Ὡς ἐφάμην· ἥ δ’ αὐτίκ’ ἀμείβετο δῖα θεάων·

475 Sic dixerunt: at mihi persuasus est animus generosus.

Sic tum quidem toto die ad solis occasum

Sedebamus, epulantes carnes copiosas et vinum dulce:

Quando vero sol occidit, et tenebræ supervenerunt,

Illi quidem decubuerunt per aedes obscuras:

480 At ego Circes conscenso perpulchro lecto,

Ad-genua supplex-rogavi; dea vero meam audivit vocem;

Et ipsam compellans verba alata dixi;

“O Circe, perfice mihi promissum, quod scilicet pollicita-es,

“Domum te me missuram; animus nempe mihi impellitur jam,

485 “Et cæterorum sociorum, qui mihi macerant carum cor,

“Circa me lugentes; quandocunque tu seorsum absis.”

Sic dixi: continuo vero respondebat nobilissima dearum;

481 ἑλλιτάνευσα] F. A. L. 485 οἳ με φθινύθουσι] Eæd. quod ferri potest, sed

μευ usitatus in hac forma Homero.

nostris abest ab sola Rom. nec ejus vestigium in Eustathii comm. Ern.

Ibid. ἤματα μακρὰ] Virgil.

æpe ego longos

Cantando puerum memini me condere Soles.

Ecolg. IX. 51.

Ver. 474. Οἶκον ἐς ὑφ’ ὀρεθρον] Al. Οἶκον ἰυκτίμενον.

Ver. 476. 477. ‘Ὡς τότε — ἡδύ’] Hi duo versus sunt in omnibus edd. Sed ita manifeste sunt insititi, ut mirer id neminem, quod quidem sciam, animadvertisse. Nam de re, quæ inest his versibus, jam dictum ver. 467. 468. ubi etiam est idem versus ἤμεθα etc. et sensus est loco alieno. Nam

Ulysses hic vult, ac debet dicere, quid post illam admonitionem sociorum fecerit de parando abitu. Nec est vestigium horum versuum apud Eustathium. Sunt autem hi versus repetiti ex libro superiori, ubi bis occurrunt. Ern.

Ver. 481. Γένων ἑλλιτάνευσα,] Τῶν γενάτων ἀφ’ ἑαυτοῦ παρ’ ἐκάλισα. Schol.

Ibid. ἑλλιτάνευσα,] Al. ἑλλιτάνευσα. Vide supra ad ver. 264.

Ver. 484. Θυμὸς δέ μοι ἔσσεται ἡδῆ, Ἥδ’ ἄλλων ἐτάρων,] Τὸ δὲ, θυμὸς μοι ἡδ’ ἄλλων ἐτάρων, καὶ νῶς μὲν συντίτακται· θεραιπύεται δὲ ὡς ἀντίπτασις· οἶον, θυμὸς ἐμὸς καὶ τῶν ἄλλων· ἢ, ἐμοὶ καὶ τοῖς ἄλλοις. Eustath.

- Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Μῆκέτι νῦν ἀέκοντες ἑμῶ ἐνὶ μίμνετε οἴκῳ·
 490 Ἄλλ' ἄλλην χρὴ πρῶτον ὁδὸν τελέσαι, καὶ ἰκέσθαι
 Εἰς Ἀἶδαο δόμους καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης,
 Ψυχῇ χρησομένους Θηβαίης Τειρεσίου,
 Μάντιος ἀλαῖ, τῷ τε φρένες ἔμπεδοί εἰσι·
 Τῷ καὶ τεθνεῶντι νόον πόρε Περσεφόνεια,
 495 Οἷῳ πεπνύσθαι· τοὶ δὲ, σκιαὶ αἵσσεσιν.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ·
 Κλαῖον δ' ἐν λεχέεσσι καθήμενος, ἐδέ τι θυμὸς
 Ἦθελ' ἔτι ζῶειν καὶ ὄρῃν φάος ἡέλιοιο.

“ Generose Laërtiade, solers Ulysses,

“ Ne amplius nunc inviti mea manete in domo:

490 “ Sed aliam oportet primum viam perficere, et pervenire

“ In Plutonis domos, et formidabilis Proserpinæ,

“ Animam consulturos Thebani Tiresiæ,

“ Vatis cæci, cujus utique mens integra est;

“ Cui etiam mortuo mentem præbuit Proserpina,

495 “ Solus ut-sapiat; reliqui vero, umbræ circumvolitant.”

Sic dixit: at mihi confractum est carum cor:

Flebam autem in lecto desidens, neque omnino animus

Volebat amplius vivere, et videre lumen solis.

Atqui æque facile scribere potuisset *Homerus* “Θυμὸς δ' ἐμῷ ἴσσυται,” vel etiam “Ἦδ' ἄλλοις ἑτάροις,” si ita dictum oportuisset.

Ver. 487. ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο] *Hic rursus αὐτίκα capiendum vicissim, ut et v. 505. de quo supra jam dixi. Ern.*

Ver. 490. Ἄλλ' ἄλλην χρὴ πρῶτον ὁδὸν τελέσαι.] *Virgil.*

Ante et Trinacria lentandus remus in unda,
 Et salis Ausonii lustrandum navibus æquor,
 Infernique lacus. — *Æn. III. 584.*

Ver. 492. χρησομένους] *Vide supra ad §. 79. 81.*

Ibid. Θηβαίης Τειρεσίου,] *Αὐτὴ δὲ (Τειρεσία Δυγατῆρ) τὴν μαντικὴν τῷ πατρὶος ὕδιν ἦσσαν εἰδῶσα, πολὺ μᾶλλον, ἐν τοῖς Δελφοῖς διατρέψασα, τὴν τέχνην ἐπηύξησε. Φύσει δὲ θαυμαστῇ κεχορηγημένη, χρησμάς ἔγραψε παντοδαπὰς, διαφορὰς ταῖς κατασκευαῖς. Παρ' ἧς φασὶ καὶ τὸν ποιητὴν Ὅμηρον πολλὰ τῶν ἰσῶν σφετερισάμενον, κοσμήσαι τὴν ἰδίαν ποιήσιν. Diodor. Sicul. Hist. Lib. IV.*

Ver. 495. Μάντιος ἀλαῖ,] *Διότι ἰδέασατο*

δύο δράκοντας ἐν τῷ Κιθαῖρῳ, μιγνυμένους, καὶ παρατηρήσας τὴν δράκαιναν ἀνείλεν, καὶ ἔτως ἐγένετο γυνή· καὶ πάλιν τὸν ἄρσενά, καὶ ἀπῆλαβε τὴν ἰδίαν φύσιν. Ζεὺς δὲ καὶ Ἥρα, ἐπεὶ ἑκατέρων μετέσχιν, κριτὴν αὐτὸν εἵλοντο, τίς μᾶλλον ἦδεται ἐν συνουσίᾳ, ὁ ἀνὴρ, ἢ ἡ γυνή; ὁ δὲ εἶπεν, “Οἶόν μιν μοῖραν δέκα μοι-
 “ ῶν τέρεται ἀνὴρ. Τὰς δέκα δ' ἐμπύπλη-
 “ σι γυνὴ τέρεται νόημα.” Διὸς ἡ μὲν Ἥρα ὀργισθεῖσα ἐπῆρωσεν αὐτόν· ὁ δὲ Ζεὺς τὴν μαντικὴν ἔδωκεν. *Schol. Vide et Schol. ad Lycophron. Cassandr. ver. 685.*

Ibid. ἀλαῖ,] “Vox ἀλαός,” inquit *Barnesius*, “hoc in loco *Duas* Priores habet
 “ longas; Primam ob ἔctaticum, *Secun-*
 “ dam ob *Hiatum* per quem τεχνικῶς στέ-
 “ ρησίς τις innuitur; alias utrasque breves.”
 Atqui *Primam* fortasse producit hæc vox eadem ratione ac ἐλώρια, *Iliad. α'. 4.* *Secundam* autem natura, ut opinor, longam habet, etsi nonnunquam (ut supra §. 195.) propter sequentem vocalem corripiat. *Vide ad Il. ο'. 24.*

Ver. 494. Τῷ καὶ τεθνεῶντι νόον] *Καὶ οἱ γὰρ ἀρχαῖοι τὸ πρὸς τῶν θείων ἐπὶ τῶν μῶν*

Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενός τε κορέσθην,
 500 Καὶ τότε δὴ μιν ἔπεσιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Κίρην, τίς γὰρ ταύτην ὁδὸν ἡγεμονεύσει;
 Εἰς Ἀΐδος δ’ ἔπω τις ἀφίκετο νηὶ μελαίνῃ.
 Ὡς ἐφάρμην· ἡ δ’ αὐτίκ’ ἀμείβετο διὰ θεάων·
 Διογενὲς Λαερτιάδην, πολυμήχαν’ Ὀδυσσεῦ,
 505 Μὴ τί τοι ἡγεμόνος γε ποδὴ παρὰ νηὶ μελέσθω·
 Ἴστον δὲ στήσας, ἀνὰ δ’ ἰστία λευκὰ πετάσσας,
 Ἦσθαι· τὴν δέ κέ τοι πνοιὴ Βορέαο φέρησιν.
 Ἀλλ’ ὁπότ’ ἂν δὴ νηὶ δι’ ὠκεανοῖο περῇσης,
 Ἐνθ’ ἀκτὴ τε λάχεια καὶ ἄλσεα Περσεφονείης,

Cæterum postquam flendoque volutandoque satiatu fueram,
 500 Tum vero deinceps ipsam verbis respondens allocutus sum;
 “O Circe, quisnam enim hujus itineris dux-erit?
 “Ad Orcum autem nondum quisquam pervenit nave nigra.”
 Sic dixi: continuo vero respondebat nobilissima dearum;
 “Generose Laërtiade, solers Ulysses,
 505 “Minime tibi ducis desiderium apud navem curæ-sit:
 “Malo autem erecto, velisque albis expansis,
 “Sede; illam vero tibi flatus Boreæ ferat.
 “Sed cum jam nave per Oceanum trajeceris,
 “Ubi littusque humile et luci Proserpinæ,

505 τω] abest R.

λον καὶ ἰσήμενον· καὶ διὰ τῆτο καὶ ὁ χρησθη-
 ριζόμενος ἦν τότε πολὺς — Καὶ διὰ τῆτο καὶ
 οἱ μάντις ἐτιμῶντο ὥστε καὶ βασιλείας ἀξιῶσ-
 θαι, ὡς τὰ παρὰ τῶν θεῶν ἡμῖν ἐκφέροντες
 παραγγέλματα καὶ ἱκανοζώματα καὶ ζῶν-
 τες καὶ ἀποθανόντες· καὶ δάπερ καὶ ὁ Τειρεσίης·
 “Τῷ καὶ τεθνῶτι νέον πόρε Περσιφόνεια, Οἶον
 “πεπνύσθαι τοῖ δι’ σκιαὶ ἀΐσσωσι.” Strabo,
 Geograph. Lib. XVI. pag. 1105. al. 762.
 Vide et Lucian. de Astrologia, haud longe
 a fine.

Ver. 495. Οἶον πεπνύσθαι τοῖ δι’] Simili-
 ter Callimachus, de eodem Tiresia:

Καὶ μῖνος, ὥτε θάνη, πεπνυμένος ἐν νεκύεσσι
 Φοῖάσιν, μεγάλῳ τίμῳ Ἀργείῳ.

Hymn. εἰς Ἀντρέα τῆς Παλλάδος, ver. 129.

“Amphiaras et Tiresias — clari et præ-
 “stantes viri, qui avibus et signis admo-
 “niti futura dicebant. Quorum de al-
 “tero etiam apud inferos Homerus ait,

“solum sapere, cæteros umbrarum vagari
 “modo.” Cic. de Divinat. Lib. I. §. 40.
 “Ἐτι δὲ νῆος ἂν [ὁ Σκιπίων,] τοσαύτην εἴχε-
 ῖν δόξαν ἀνδρείας καὶ συνέσιως, ὥστε Κάτωνι μὲν
 τὸν πρεσβύτερον εἰπεῖν ἔρωτηθέντα περὶ τῶν
 ἐν Καρχηδόνι στρατιομένων, ἐν οἷς καὶ Σκι-
 πίων ἦν, Οἶος πέπνυται, τοῖ δι’ σκιαὶ ἀΐσσωσι.
 Plutarch. Apophthegm. De Chrysippo
 etiam versum hunc usitatum refert Dio-
 genes Laërtius, Lib. VII. in Chrysippo.
 Cæterum vituperat hunc Homeri locum
 Plato, de Republ. Lib. III. sub initio.

Ver. 501. ὦ Κίρην, τίς γὰρ] Σημειῶσαι
 δὲ ὅτι ἐν τῷ “ὦ Κίρην, τίς γὰρ ταύτην ὁδὸν
 “ἡγεμονεύσει;” δοκεῖ πάντῃ καὶ ἐκ περισσῆς
 κείσθαι ὁ αἰτιολογικὸς σύνδεσμος. Eustath.
 Minus recte. Refertur enim istud γὰρ
 ad id quod eleganter reticetur: “Nequa-
 “quam eo ire possum; Quis ENIM etc.”
 Quo modo et ipse postea explicat Eusta-
 thius: Θεραπευμένη δ’ ἂν λόγῳ ἐλλείψῃς·

- 510 Μακραί τ' αἴγαιοι, καὶ ἰταίαι ὠλεσίκαρποι·
 Νῆα μὲν αὐτῷ κέλσαι ἐπ' ὠκεανῷ βαθυδίνῃ,
 Αὐτὸς δ' εἰς Ἀΐδω ἵναι δόμον εὐρώεντα.
 Ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ρέουσι,
 Κώκυτός θ', ὃς δὲ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ·
 515 Πέτρη τε, ζύνεσις τε δ'ὺ ποταμῶν ἐριδύπων.
 Ἔνθα δ' ἔπειθ', ἥρως, χριμφθεὶς πέλας, ὥς σε κελεύω,
 Βόθρον ὀρύξαι ὅσον τε πυγέσιον, ἔνθα καὶ ἔνθα·
 Ἄμφ' αὐτῷ δὲ χοὴν χεῖσθαι πᾶσιν νεκύεσσι,

- 510 "Excelsæque populi, et salices fructum-perdentes:
 "Navem quidem illuc appelle in Oceano profundo-vorticibus,
 "Ipse autem in Plutonis eas domum squalidam.
 "Ibi quidem in Acherontem Pyriphlegethonque fluunt,
 "Cocytusque, qui scilicet Stygis aquæ est rivus;
 515 "Rupesque est, et concursus duorum fluminum sonorum.
 "Illic autem deinde, heros, admotus prope, ut te jubeo,
 "Fossam fode magnitudine cubitalem quaquaversum:
 "Circa illam autem libamen funde omnibus mortuis,

- 518 πᾶσι] Edd. præter R. vid not. 520 τὸ τρίτον δ' αὖ] Edd. vett. male.
 521 κάρητα] R. quæ si lectio vera est, nec vitiosa errore operarum, est a
 κάρηαρ, καρῆατος, unde κάρητος, κάρητι apud ποιῆτας. Sed in h. l. non

ἵνα λέγῃ ὅτι "Ὡ Κίρκη, ἀδύνατα φῆς· τίς
 ἔστι γὰρ εἰς αἶδαν ἡγεμονεύσει." Καὶ ἔχει πολὺν
 τὸ σεμνὸν ἢ τοιαύτη ἔλλειψις. Vide supra
 ad ver. 174. 190.

Ibid. ταύτην ὁδὸν ἡγεμονεύσει; Τὸ δὲ, ταύ-
 την ὁδὸν, ἔλλειψιν ἔχει καὶ νῦν προθέσει-
 ῶς ἵνα ἡ, εἰς ταύτην ὁδὸν ἡγεμονεύσει. Eustath.
 Atqui eadem phrasi alibi utitur Poëta:

Τὸν δ' αἶψ' ἠνώγεα αὐτὴν ὁδὸν ἠγήσασθαι.
 Supra ver. 263.

Ver. 506. ἀνὰ δ' ἰστία] *Al.* ἀνὰ θ' ἰστία.

Ver. 509. "Ἐνθ' ἀκτὴ τε λάχεια] Ἐμύθειον
 δ' οἱ πρὸ ἡμῶν ἐν τῷ Ἀόρνῳ τὰ περὶ τὴν νε-
 κύαν τὴν Ὀμηρικὴν καὶ δὴ καὶ νεκρομαντεῖον
 ἰσορροῖεν ἐν ταύτῃ γενέσθαι, καὶ Ὀδυσσεύς εἰς
 τῷτο ἀφικέσθαι. Strabo, Geograph. Lib.
 V. pag. 374. al. 244. Cæterum Barne-
 sius hic legendum vult. ἀκτὴ τ' ἐλάχεια.
 Quo modo legisse videtur Scholiastes.
 Vide supra ad *l.* 116. Codices a *Tho.*
Bentleio collati et hic legunt λάχεια.

Ver. 510. Μακραί τ' αἴγαιοι,] Vide su-
 pra ad *l.* 238. *Al.* Κληῖραι τ' αἰγαιοί τε.

Ibid. καὶ ἰταίαι ὠλεσίκαρποι] Ἐπειδὴ τὸ
 ἄνθος ἀποβάλλουσιν ἢ ἐπεὶ οἱ πίνοντες ἄνθος
 ἰταίης ἄγονοι διαμείνουσι. Schol. Ἀλλὰ τὴν
 ἰταίαν ταχὺν προκαταβάλλειν, πρὸ τῆς τελείως
 ἀδρύναι καὶ πέψαι, τὸν καρπὸν. Διὸ καὶ τὸν
 Παιητὴν ἐκ κακῶς παραγορεύειν αὐτὴν ὠλεσί-
 καρπον. Theophrast. *Hist. Plant. Lib.*
 III. cap. 2. ipso initio. *Ælianus* autem,
de Animal. Lib. IV. cap. 25. secundum
 posteriorem Scholiastis interpretationem
 exponit; male. Vide et *Plin. Nat. Hist.*
Lib. XVI. cap. 26.

Ver. 512. δόμον εὐρώεντα.] Vide ad *Il.*
υ'. 65.

Ver. 515. Ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυρι-
 φλεγέθων τε ρέουσι, Κώκυτός θ'.] Τῷτο τὸ
 σχῆμα καλεῖται προδιεzeugμένον, καὶ κατὰ
 ὑπερβάτον ὑπ' ἐνίαν δὲ Ἀλκαμανκόν. Schol.
 Similiter *Iliad. ε'*. 774.

"Ἡχι ροὺς Σιμῶεις συμβάλλετον ἡδὲ Σκάμανδρος.
 Et *Iliad. υ'*. 158. in nonnullis editt.

Εἰ δὲ κ' Ἀρης ἄρχωσι μάχης ἰδὲ φοῖβος Ἀπόλλων.

- Πρῶτα μελικρήτω, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ οἶνω,
 520 Τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλφιστα λευκὰ παλύνειν.
 Πολλὰ δὲ γενᾶσθαι νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,
 Ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην, σείραν βῆν, ἥ τις ἀρίστη,
 Ῥέξειν ἐν μεγάροισι, πυρὴν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν.
 Τειρεσίη δ' ἀπάνευθεν οἶν ἱερευσέμεν οἶω,
 525 Παμμέλαν', ὅς μήλοισι μεταπρέπει ὑμετέροισιν.
 Αὐτὰρ ἐπὴν εὐχῇσι λίσσῃ κλυτὰ ἔθνεα νεκρῶν,
 Ἐνθ' οἶν ἀρνειὸν ῥέζειν, θῆλυν τε μέλαιναν,

“ Primum mulso, deinde vero dulci vino,

520 “ Tertium itidem aqua ; farinamque albam insperge.

“ Valde vero precare manium inania capita, *vovens*,

“ Ubi-veneris in Ithacam, sterilem vaccam, quaecunque optima,

“ Sacrificaturum *te* in ædibus, pyramque impleturum rebus bonis.

“ Tiresiæ vero separatim arietem sacrificaturum soli,

525 “ Prorsus-nigrum, qui inter oves excellat vestras.

“ Cæterum postquam precibus oraveris inclytas gentes mortuorum,

“ Ibi ovem marem sacrificæ, fœminamque nigram,

sic legerint veteres necesse est: nec enim possent dubitare, utrum κάρηνος sit a κάρηνα an a κάρης masculino, ut est apud *Eustath.* qui h. l. habet κάρηνα. 527 ῥέζειν] Edd. vett. quod verum est, sic ante v. 525.

Ἐν ταύταις ἐν μέσῳ κῆται, ὃ ἔδει ἐπαγοίεσθαι. *Porphyr. Quæst. Homeric. 7. sub fine.*

Ibid. Ἀχέροντα — Κώκυτός θ'.] Πρὸς δὲ τῇ Κιχύρῳ λίμνῃ τε ἐστὶν Ἀχρευσία καλυμένη, καὶ ποταμὸς Ἀχέρων· ῥεῖ δὲ καὶ Κώκυτος ὕδωρ ἀτερπέστατον. Ὀμηρὸς τέ μοι δοκεῖ ταῦτα ἰσχυρῶς, ἔς τε τὴν ἄλλην ποίησιν ἀποτολμῆσαι τῶν ἐν ᾧδε, καὶ δὴ καὶ τὰ ὀνόματα τοῖς ποταμοῖς ἀπὸ τῶν ἐν Θέσπερωτιδι εἶσθαι. *Pausan. lib. I. cap. 17.*

Ibid. Περιφλεγέθων τε] Ποταμὸς ἐν ᾧδε. *Schol. Virgil.*

Quæ rapidus flammis ambit torrentibus amnis, Tartareus Phlegethon. — *Æn. VI. 550.*

Ver. 514. Στυγὸς ὕδατός] Vide supra ad ε'. 185.

Ver. 517. Βόθρον ὄρουξαι ὅσον τε] *Al. Βόθρον ὄρουξον ὅσον τε. Al. Βόθρον ὄρουξ' ὅσσαν τε.* Vide autem infra ad λ'. 25.

Ibid. πυγύσιον,] Ὁ πηχυαῖος μάλιστα δὲ, κατὰ τὰς Παλαιὰς, ὃ πυγωναῖος. — Ἔστι δὲ πυγὼν τὸ ἀπὸ ἀγκῶνος μέχρι δακτύλων κεκαμμένων, ὃ ἐστὶ συνεπτυγμένων, διάστημα. *Eustath.*

Ver. 518. χόνη] Τὴν τοῖς νεκροῖς ἐπιχομίην χύσιν. *Schol.*

Ibid. πᾶσιν νεκύεσσι,] Ita *Barnesius. Al. πᾶσι νεκύεσσι.* Quod pronunciati idem. Vide ad *Il. α'. 51. Clark.* Immo quod verum est, nec mutari debebat. Add. λ'. 26. *Ern.*

Ver. 519. μελικρήτω,] Τῷ μετὰ γάλακτος μέλιτι. *Schol.*

Ver. 520. ὕδατι· ἐπὶ] Vide ad *Il. τ'. 35. et ω'. 285.* item infra ad ω'. 495.

Ver. 523. Ῥέξειν ἐν μεγάροισι,] *Al. Ῥέζειν σ' ἐν μεγάροισι.*

Ver. 525. ὑμετέροισιν.] Mallem, inquit *Barnesius*, legere ἡμετέροισι. Sed minus recte ; ut liquet ex λ'. 33. infra.

Ver. 527. Ἐνθ' οἶν ἀρνειὸν ῥέζειν,]

————— Mactare repostis

Mox umbris (inquit) consueta piacula nigras
 Sub lucem pecudes reclusæque abdere terræ
 Manantem jugulis spirantum cæde cruorem.
 Tunc populos tibi regna suos pallentia mittent.

Silius Italicus, lib. XIII. 404.

- Εἰς Ἐρεβος σρέψας, αὐτὸς δ' ἀπονόσφι τραπέσθαι,
 Ἱέμενος ποταμοῖο ῥοάων· ἔνθα δὲ πολλαὶ
 530 Ψυχαὶ ἐλεύσονται νεκύων κατατεθνεώτων.
 Δὴ τότ' ἔπειθ' ἐτάροισιν ἐποτρῦναι καὶ ἀνῶξαι
 Μῆλα, τὰ δὴ κατέκειτ' ἐσφαγμένα νηλεῖ χαλκῷ,
 Δείραντας κατακῆαι· ἐπεύξασθαι δὲ θεοῖσιν,
 Ἰφδίμῳ τ' Αἶδῃ καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ.
 535 Αὐτὸς δὲ ξίφος ὅζῃ ἐρυσσάμενος παρὰ μηρῶ
 Ἦσθαι, μηδὲ ἑῶν νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα
 Αἵματος ἄσπον ἵμεν, πρὶν Τειρεσίαιο πυθέσθαι.
 Ἐνθα τοι αὐτίκα μάντις ἐλεύσεται, ὄρχαμε λαῶν,
 Ὃς κέν τοι εἴπῃσιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύειν,
 540 Νόσον θ', ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσεται ἰχθυόοντα.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἦλυθεν ἡώς.
 Ἀμφὶ δὲ με χλαῖνάν τε, χιτῶνά τε, εἵματα ἔσσην·
 Αὐτὴ δ' ἀργύφειον φᾶρος μέγα ἔννυτο Νύμφη

“ Ad Erebum versos; ipse vero seorsum aversus-sis,

“ Contendens ad fluvii fluentia: ibi vero multæ

530 “ Animæ accedent mortuorum defunctorum.

“ Tum vero deinde socios hortare et jube

“ Pecudes, quæ jam jaceant mactatæ sævo ferro,

“ Excoriatas comburere; vota que facere diis,

“ Præpotentique Plutoni, et formidabili Proserpinæ.

535 “ Ipse autem gladio acuto stricto a femore

“ Sede, neque sine manium inania capita

“ Ad sanguinem prope accedere, antequam Tiresiam sciscitatus-fueris.

“ Ibi tibi statim vates adveniet, dux populorum,

“ Qui tibi dicat iter et mensuras viæ,

540 “ Reditumque, ut per pontum proficiscaris piscosum.”

Sic dixit: statim autem aureo-solio venit aurora:

Mihi vero lænamque, tunicamque, vestimenta induit:

Ipsa autem candidam togam ingentem induit Nympha

528 σρέψας] F. A. L., quod saltem lenius ob finalem verbi præcedentis.

Ver. 528. σρέψας,] *Al.* σρέψας.

Ver. 530. νεκύων κατατεθνεώτων.] Vide ad *Il.* π'. 526.

Ver. 533. Δείραντας] *MS.* a *Tho.* Bentleio collatus, et hic et infra λ'. 46. ubi idem versus occurrit, legit Δείραντας.

Ver. 535. Αὐτὸς δὲ ξίφος ὅζῃ] *Silius:*

Eductumque tene vagina interritus ense.

Quæcunque ante animæ tendunt potare cruorem,

Disjice; dum castæ procedat imago Sibyllæ.

Lib. XIII. 442.

- Λεπτὸν καὶ χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ’ ἱξϋί,
 545 Καλὴν, χρυσεῖην· κεφαλῇ δ’ ἐπέθηκε καλύπτρην.
 Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ δάματ’ ἰὼν ἄτρυνον ἑταίρους,
 Μειλιχίοις ἐπέεσσι παρασαδὸν ἄνδρα ἔκασον·
 Μηκέτι νῦν εὐδόντες ἀωτεῖτε γλυκὺν ὕπνον·
 ’Αλλ’ ἴομεν· δὴ γάρ μοι ἐπέφραδε πότνια Κίρκη.
 550 “Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δ’ ἐπεπεῖθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 Οὐδὲ μὲν ἔδ’ ἐνθεν περ ἀπήμονας ἦγον ἑταίρους·
 ’Ελπήνωρ δέ τις ἔσκε νεώτατος, ἔδὲ τι λῆην
 ’Αλκιμος ἐν πολέμῳ, ἔτε φρεσὶν ἦσιν ἀρηγῶς,
 “Ὅς μοι ἄνευθ’ ἐτάρων, ἱεροῖς ἐν δάμασι Κίρκης,
 555 Ψύχeos ἰμείρων κατελέξατο οἶνοβαρείων·
 Κινυμένων δ’ ἐτάρων ὄμαδον καὶ δῆπον ἀκέσας,
 ’Εξαπίνης ἀνόρεσε, καὶ ἐκλάθετο φρεσὶν ἦσιν
 “Αψορρόν καταβῆναι ἰὼν ἐς κλίμακα μακρὴν·
 ’Αλλὰ καταντικρὺ τέγεος πέσεν· ἐκ δὲ οἱ αὐχὴν

Tenuem et venustam, zonamque circumposuit lumbis,

- 545 Pulchram, auream; capitique imposuit calyptram.

At ego per domum profectus hortabar socios,

Mollibus verbis astans virum unumquemque;

“ Ne amplius nunc dormientes carpitis dulcem somnum;

“ Sed eamus: jam enim me monuit veneranda Circe.”

- 550 Sic dixi: illis vero persuasus est animus generosus.

Neque quidem vel illinc incolumes abduxi socios:

Elpenor nempe quidam erat minimus-natu, neque valde

Fortis in bello, neque mente sua aptus,

Qui mihi seorsum a sociis, sacris in aedibus Circes,

- 555 Refrigerii cupiens decubuit vino-gravatus:

Moventium autem se sociorum tumultu et strepitu auditu,

Repente experrexit, et oblitus est mente sua

Retrorsum descendere, profectus ad scalam longam;

Sed recta de tecto decidit: ei autem cervix

Ver. 541. ἱλυσθαι] Ex Aoristo ἦλυσθον, non ex Perfecto ἦλυθα. Vide ad *Il.* α'. 37.

Ver. 544. ἱξϋί.] Pronunciabatur ἱξϋ, vel ἱξϋί.

Ver. 548. ἀωτεῖτε] Vide supra ad α'. 443.

Ver. 549. ἰπίφραδε] Vide ad *Il.* β'. 314. et ζ'. 500.

Ver. 555. Ψύχeos ἰμείρων] Αναψύξαι διὰ τὸ πνίγος καὶ τὴν μέθην ἐπιθυμῶν τῆς αὔρας. *Schol.*

Ver. 556. ὄμαδον καὶ δῆπον] Vide ad *Il.* δ'. 455.

Ver. 559. καταντικρὺ] *Al.* κατ' ἀντικρὺ.

Ver. 562. Φάσθαι] *Al.* Φᾶσθαι. Minus recte. Vide ad *Il.* ζ'. 471.

- 560 Ἀσραγάλων ἑάγη, ψυχὴ δ' αἰδόςδε κατῆλθεν.
 Ἐρχομένοισι δὲ τοῖσιν ἐγὼ μετὰ μῦθον ἔειπον·
 Φάσθε νύ πε οἰκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
 Ἐρχεσθ'· ἄλλην δ' ἡμῖν ὁδὸν τεκμήρατο Κίρκη
 Εἰς Αἰῖδαο δόμους καὶ ἑπαινῆς Περσεφονείης,
 565 Ψυχῇ χρησομένους Θηβαίς Τειρεσίαο.
 Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ·
 Ἐζόμενοι δὲ καταῦθι γόων, τίλλοντό τε χαίτας.
 Ἀλλ' ἔ γάρ τις πρῆξις ἐγένετο μυρομένοισιν.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐπὶ νῆα Δοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης
 570 Ἦιομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες,
 Τόφρα δ' ἄρ' οἰχομένη Κίρκη παρὰ νηὶ μελαίνῃ,
 Ἀρνεῖον κατέδησεν ὄϊν, θῆλὸν τε μέλαιναν,

560 Ex articulis fracta est: anima vero ad orcum descendit.

Venientibus autem illis ego sermonem dixi;

“ Existimatis jam fortassis domum, caram ad patriam terram

“ Profecturos: aliud vero nobis iter designavit Circe

“ Ad Plutonis domum, et formidabilis Proserpinæ,

565 “ Animam consulturos Thebani Tiresiæ.”

Sic dixi: illis vero confractum est carum cor.

Desidentes autem illic flebant, vellebantque capillos:

Sed neque ullus profectus fiebat lugentibus.

At quando jam ad navem celerem et littus maris

570 Ibamus tristes, uberes lachrymas profundentes;

Interea utique vadens Circe ad navem nigram

Masculam alligavit ovem, fœminamque nigram,

563 Ἐρχεσθαι] F. A. L. et ἡμῖν] F. male.

Ver. 563. ἄλλην δ' ἡμῖν ὁδὸν τεκμήρατο
 Κίρκῃ] Ovid.

— resides et desuetudine tardi

Rursus inire fretum, rursus dare vela jubemur.

Ancipitesque vias, et iter Titania vastum

Dixerat, et sævi restare pericula ponti.

Metam. XIV. 436.

Ver. 565. χρησομένοις] Al. χρησομένοις.

Ver. 567. καταῦθι] Al. κατ' αὐθι.

Ver. 568. Ἀλλ' ἔ γάρ τις πρῆξις] Vide
 supra ad ver. 202. Barnesius legendum
 conjicit, Ἀλλ' ἔκ ἄρ' τις.

Ver. 572. Ἀρνεῖον κατέδησεν ὄϊν, θῆλὸν τε]
 Quibus videlicet sacra faceret Ulysses, uti

ipsa ei præceperat supra ver. 527. Vide
 et infra ad λ'. 35. 45. Cæterum Meric.
 Casaubonus, de nupera Homeri Editione,
 Dissertat. I. hic legi vult, Ἀρνεῖον κατέδη-
 σιν, ὄϊν θῆλὸν τε ut vox ὄϊν non ad Ἀρνεῖον,
 sed ad θῆλὸν solummodo referatur. Sed
 minus recte: Ut liquet ex ver. 527.
 supra:

“ Ἐνθ' ὅν Ἀρνεῖον ῥέζειν θῆλὸν τε μέλαιναν.

Ver. 573. παρεξελθῆσα] Λάθρα ποιήσα-
 σα. Schol.

Ibid. τίς ἂν θεὸν ἐκ ἐδέλοντα Ὀφθαλμοῖ-
 σιν ἴδοιτ',]

ῥεῖα παρεξελθῆσα· τίς ἂν θεὸν ἐκ ἐθέλοντα
ὀφθαλμοῖσιν ἴδοιτ’, ἢ ἐνθ’, ἢ ἐνθα κiónτα;

Facile clam-prætergressa: quis deum nolentem
Oculis viderit, aut huc, aut illuc profectum?

Τὸν πάνθ’ ὁρῶντα, κ’ αὐτὸν ἔχ ὁρώμενον.
Euripid. apud Clem. Alexandrin.
Admonit. ad Gentes.

Εἰσοράα Ξνητῶν, αὐτὸς δέ γε πάντας ὁρᾷται.
Orpheus apud Eundem, Strom. Lib. V

Tenuis enim natura Deūm, longeque remota
Sensibus a nostris. — *Lucret. V. 149.*

———— οὐδέ τις αὐτὸν

ΤΗΣ
ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ΡΑΨΩΔΙΑ, ἢ ΓΡΑΜΜΑ Λ'.

Ὑπόθεσις τῆς Ῥαψωδίας Λ'.

ἈΠΑΓΓΕΛΛΕΙ, πῶς κατὰ Κίρκης ἐντολὰς εἰς ἄδ' κατῆλθε· καὶ ὡς ἤκουσε
Τειρεσί'α, τῷ μάντε'α, περὶ τῆς ἑαυτῷ καὶ τῶν ἄλλων σωτηρίας· καὶ ὡς τὸς ἥρω-
ας καὶ τὰς ἡρωίδας εἶδεν ἐν ἄδ'α, καὶ τὴν μητέρα, καὶ τῶν ἐς Ἴλιον συστρατευσάν-
των ἐνέες, καὶ τῶν ἐν ἄδ'α κολαζομένων τινῶς.

Τ Η Σ

ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ΡΑΨΩΔΙΑ, ἢ ΓΡΑΜΜΑ Δ'.

Ἐπιγραφαί.

Νεκρομαντεία, ἢ, Νεκυία.

Ἄλλως.

Λάμβδα δ' ἐν Ἀΐδειο ψυχαῖς ἐνετύγχαν' Ὀδυσσεύς.

ΑΥΤΑΡ' ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν, ἥδ' ἑθάλασσαν,
Νῆα μὲν ἄρ' πάμπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἄλα δῖαν·
Ἐν δ' ἴσον τιθέμεσθα καὶ ἰσία νηϊ μελαίνῃ·
Ἐν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἐβήσαμεν, ἐν δὲ καὶ αὐτοὶ
5 Βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.

CÆTERUM postquam ad navem venissemus et mare,

Navem quidem omnium-primum deduximus in mare vastum;

Malumque imposuimus et vela navi nigræ :

Pecudes autem sumptas induximus; ipsique deinde

5 Ingrediebamur dolentes, uberes lachrymas profundentes.

4 ἄν δὲ καὶ] R.

Ver. 2. ἐρύσσαμεν εἰς ἄλα δῖαν] Sic supra δ'. 577.

Νῆας μὲν πάμπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἄλα δῖαν.

Barnesiūs utrobique legendum conjicit, ἐρέσσομεν εἰς ἄλα δῖαν. Quod tamen cum sequentibus; "Ἐν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες, ἐπὶ " κληῖσι" etc. et "ἐν δὲ καὶ αὐτοὶ Βαίνο- " μὲν ἀχνύμενοι" parum apte congruīt.

Ibid. ἄλα δῖαν] Vide supra ad γ'. 158. et ad Π. α'. 141.

Ver. 5. Βαίνομεν ἀχνύμενοι,] " Propter " iter ad inferos susceptum ex Circes va- " ticinio;" Ut recte Spondanus. Vide supra ad κ'. 565. 566.

Ibid. κατὰ δάκρυ χέοντες:] Al. καταδα- κρυχέοντες.

- Ἡμῖν δ' αὖ κατόπισθε νεὼς κυανοπρώροιο
 Ἴκμενον ἔχρον ἱεὶ πλησίσιον, ἐσθλὸν ἑταῖρον,
 Κίρκη ἑυπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα.
 Ἡμεῖς δ' ὅπλα ἔκασα πονησάμενοι κατὰ νῆα,
 10 Ἡμεῖς δ' αὖ τὴν δ' ἀνεμὸς τε, κυβερνήτης τ' ἴδυνεν.
 Τῆς δὲ πανημερίης τέταθ' ἰσία ποντοπορέσης,
 Δύσετό τ' ἥελιος, σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγυαί.
 Ἡ δ' ἐς πείραθ' ἴκανε βαθυρρόα Ὀκεανοῖο.
 Ἐνθα δὲ Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμος τε, πόλις τε,

Nobis vero dein pone navem caeruleam-prora

Secundum ventum immisit, implentem velum, bonum socium,

Circe comas-pulchra, veneranda dea, vocalis.

Nos autem armis singulis ordinatis per navem

- 10 Sedebamus; hanc vero ventusque, gubernatorque dirigebat.

Hujus autem tota-die extendebantur vela per-pontum vadentis;

Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ.

Illa vero ad fines pervenit profundus Oceani:

Ibi autem Cimmeriorum erat virorum populusque civitasque,

6 μετόπισθε] A. L.

Ver. 6. Ἡμῖν δ' αὖ κατόπισθε νεὼς] Virgil.

Prosequitur surgens a puppi ventus euntes.

Æn. III. 130.

Quem locum inter eos recenset Macrobius, in quibus Virgilius Homericis carminis majestatem non æquet. "Quod (inquit) noster dixit κατόπισθε νεὼς, "vester ait, surgens a puppi, satis de-
 "core. Sed excellunt epitheta, quæ tot
 "et sic apta vento noster imposuit." Saturnal. Lib. V. cap. 13.

Ibid. κατόπισθε] Al. Μετόπισθε.

Ver. 7. πλησίσιον.] Hinc apud Plutarchum in Catone Majore, (notante Duporto, in Gnomologia, ad hunc locum;) Πλησίσιος ἐπὶ τὸν πόλεμον φερόμενος. Et apud eundem, de Virtute morali; Πλησίσιος μὲν ἐπὶ τὰς ἡδονὰς ὁ ἀκόλαστος ὑπὸ τῶν ἐπιθυμιῶν φέρεται.

Ver. 8. αὐδήεσσα.] Vide supra ad κ'. 156.

Ver. 10. τὴν δ' ἀνεμὸς τε, κυβερνήτης τ' ἴδυνεν.] Virgil.

Qua cursum ventusque gubernatorque vocabant.

Æn. III. 260.

Clark. ἴδυνε habet Eustathius, quod rectum est. Ern.

Ver. 11. Τῆς δὲ πανημερίης τέταθ' ἰσία] Virgil.

Tendant vela Noti.

Æn. III. 263.

Ver. 12. Δύσετό] Al. Δύσατο.

Ver. 13. Ἡ δ' ἐς πείραθ' ἴκανε βαθυρρόα Ὀκεανοῖο.] Claudianus:

Est locus, extremam qua pandit Gallia littus,
 Oceani prætentus aquis, ubi fertur Ulysses
 Sanguine libato populum movisse silentium.
 Illic umbrarum tenui stridore volantum
 Flebilis auditur questus: simulacra coloni
 Pallida, defunctasque vident migrare figuras.

Lib. I. Carm. iii. 123.

Ὅκ' ἂν ὀκνήσαι τις εἰπῇν, ὡς οἱ παλαιοὶ μακροτέρως ὁδὸς φανέντα· καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν τελέσαντες τῶν ὕστερον, εἰ χρεὶ πρόσ-
 ἔχιν τοῖς λεγομένοις· οἷον Διόνυσος, καὶ Ἡρακλῆς καὶ αὐτὸς ὁ Ἰάσων. Ἐπὶ δ' οἱ ὑπὸ τῇ Ποιητῇ λεγόμενοι. Ὀδυσσεὺς καὶ Μενέλαος. Καὶ Θησεῖα δὲ καὶ Πειρίδην μακρὰς εἰκὸς ἐστὶ στρατίας ὑπομείναντας, καταλιπὼν δόξαν περὶ ἑαυτῶν, ὡς εἰς ἄλγος καταβάντας. Strabo, Geograph. Lib. I. pag. 84. al. 48.

- 15 Ἡέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι· ἔδ' ἐ ποτ' αὐτὲς
Ἡέλιος φαέδων ἐπιδέρεται ἀκτίνεσσιν,
Οὐδ' ὅπ' ὅτ' ἂν σείχησι πρὸς ἔρανον ἄσερόντα,
Οὐδ' ὅταν ἀψ' ἐπὶ γαῖαν ἀπ' ἔρανόθεν προτράπηται·
Ἀλλ' ἐπὶ νύξ' ὅλῳ τέταται δειλοῖσι βροτοῖσι.
- 20 Νῆα μὲν ἐνδ' ἐλθόντες ἐκέλαμεν· ἐκ δὲ τὰ μῆλα
Εἰλόμεθ'· αὐτοὶ δ' αὖτε παρὰ ῥόον Ὠκεανοῖο
Ἦιομεν, ὅφρ' ἐς χῶρον ἀφικόμεθ', ὃν φράσε Κίρκη.
Ἐνθ' ἱερεῖα μὲν Περιμήδης, Εὐρύλοχος τε,

- 15 Caligine et nebula tecti: neque unquam eos
Sol lucidus aspicit radiis,
Neque cum vadat ad cœlum stelliferum,
Neque cum rursus in terram de cœlo vertatur;
Sed nox pernicioso effunditur miseris mortalibus.
- 30 Navem quidem illuc profecti subduximus; pecudes autem
Exprompsimus; ipsique deinde propter fluentum Oceani
Ivimus, donec in locum pervenissemus, quem monuerat Circe.
Hic victimas quidem Perimedes Eurylochusque
- 22 εἰς χῶρον] F. Ibid. ἀφικόμεθα] F. 25 ἱερεῖα] F. male.

Ver. 14. "Ἐνθα δὲ Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμος
— Ἡέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι·" Καὶ μὴν
καὶ τὸν Κιμμερικὸν Βόσπορον οἶδε ["Ὀμηρος]
τὰς Κιμμερίας εἰδώς — οἱ κατ' αὐτὸν, ἡ μι-
κρὸν πρὸ αὐτῆ, μέχρις Ἰωνίας ἐπιδραμον τὴν
γῆν τὴν ἐκ Βοσπόρου πᾶσαν. Αἰνίττεται γὰρ
καὶ τὸ κλίμα τῆς χώρας αὐτῶν, ζοφῶδες ὄν,
καὶ ὡς φησιν, "Ἡέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμ-
— μένοι etc. Strabo, Geograph. lib. I. pag.
12. al. 6. Similiter Dionysius in Περιη-
γῇσι ver. 167.

Ἐνθα δὲ Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμος
Κιμμερίοι καίουσιν ὑπὸ ἡνυχὸς ποτὶ ταύρα.

* Εφορος δὲ τοῖς Κιμμερίοις προσκειμένων τὸν τόπον,
φησὶν αὐτὰς ἐν καταγείοις οἰκίαις οἰκεῖν ἅς κα-
λεῖσιν ἀργίλλας· καὶ διὰ τιναν δρυμμάτων
παρ' ἀλλήλους τε φοιτᾶν, καὶ τὰς ξένης εἰς τὸ
μαντεῖον δέχεσθαι, πολὺ ὑπὸ γῆς ἰδρυμένων,
ζῆν δ' ἀπὸ μεταλλείας καὶ τῶν μαντευσμένων,
καὶ τῆ βασιλείας ἀποδείξαντος αὐτοῖς συντάξ-
εις· εἶναι δὲ τοῖς περὶ τὸ χρησῆριον ἰδὼς πᾶ-
σιν μὴδὲνα τὸν ἥλιον ὁρᾶν, ἀλλὰ τῆς νυκτὸς
ἕξω πορεύεσθαι τῶν χασμάτων· καὶ διὰ τῆτο
τὸν Ποιητὴν περὶ αὐτῶν εἰπεῖν, ὡς ἄρα — ἔδ' ἐ
" ποτ' αὐτὲς Ἡέλιος φαέδων ἐπιδέρεται."
" Id. Lib. V. pag. 375. al. 244.

Ver. 15. οὐδ' ἐ ποτ' αὐτὲς Ἡέλιος] Virgil.

Tum Sol pallentes haud unquam discutit um-
bras;
Nec cum invecus equis altum petit æthera, nec
cum
Præcitem Oceani rubro lavat æquore currum.

Georgic. III. 357.

Est prope Cimmerios longo spelunca recessu
Mons cavus, ignavi domus et penetralia Somni;
Quo nunquam radiis oriens mediusve cadensve
Phæbus adire potest. Nebulæ caligine mistæ
Exhalantur humo; dubiæque crepuscula lucis.

Ovid. Metam. XI. 592.

Cimmerion etiam obscuras accessit ad arces;
Queis nunquam candente dies apparuit ortu,
Sive supra terras Phæbus, seu curreret infra.

Tibullus, IV. i. 64.

Ver. 16. ἐπιδέρεται] Al. καταδέρεται.
Caterum Strabo, Lib. I. pag. 12. al. 6.
citat, ἐπιλάμπεται.

Ver. 17. Οὐδ'] Al. Οὐδ'· ut versu se-
quenti.

Ibid. ὅπ' ὅτ' ἂν] Al. ὅπ' ὅταν.

Ver. 19. Ἀλλ' ἐπὶ νύξ' ὅλῳ τέταται]
Virgil.

— loca nocte silentia late.

Æn. VI. 265.

Ἰεῖον δὲ ὅτι τὸ " νύξ' ὅλῳ" πρὸς διαβολὴν ἐρ-

- Εἶχον· ἐγὼ δ' ἄορ ὃζὺν ἐρυσσάμενος παρὰ μηρῶ,
 25 Βόθρον ὄρυζα, ὅσον τε πυγέσιον, ἔνθα καὶ ἔνθα·
 Ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοὰς χέομεν πᾶσιν νεκύεσσιν,
 Πρῶτα μελικρήτω, μετέπειτα δὲ ἡδῆϊ οἴνω,
 Τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλφιστα λευκὰ πάλυνον.
 Πολλὰ δὲ γενέμην νεκῶν ἀμενηνὰ κάρηνα,
 30 Ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην, σείραν βέν, ἥτις ἀρίστη,
 ῥέξειν ἐν μεγάροισι, πυρὴν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν·
 Τειρεσίη δ' ἀπάνευθεν οἶν ἱερευσέμεν οἴῳ
 Παμμέλαν', ὅς μήλοισι μεταπρέπει ἡμετέροισι.

Tenebant; ego vero gladio acuto extracto a femore

- 25 Fossam fodi, magnitudine cubitalem quaquaversus;

Circa eam autem libamina fundebamus omnibus manibus,

Primum mulso, postea vero dulci vino,

Tertio demum aqua: farinamque albam inspergebam.

Multum autem supplicabam manium inanibus capitibus, vovens,

- 30 Reversum in Ithacam, sterilem bovem, quaecunque optima,

Sacrificaturum me in ædibus, pyramque impleturum bonis;

Tiresiæ vero seorsum ovem sacrificaturum soli

Totum-nigrum, qui inter pecudes excellat nostras.

24 ἔσχον] R. 25 ὄρυξ' ὅσον] F. A. 1. L. quod lenius ac melius. 26 πᾶσι]

Edd. vett. Ibid. χοὴν] R. ut κ'. 515. recte.

ῥέβη τῆς κατὰ φύσιν νυκτός· ἐκείνη γὰρ ἀμβροσίη νύξ λίγεται. Eustath.

Ver. 24. Εἶχον.] Al. ἔσχον.

Ver. 25. 26. Βόθρον ὄρυζα, — Ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοὰς etc.] Ovidius:

Haud procul egesta scrobibus tellure duabus
 Sacra facit; cultrosque in guttura velleris atri
 Conjicit, et patulas perfundit sanguine fossas.
 Tum super invergens liquidi carchesia Bacchi,
 Aeneaque invergens tepidi carchesia lactis.

Metam. VII. 243.

————— scalpere terram

Unguibus, et pullam divellere mordicus agnam
 Cœperunt: cruor in fossam confusus, ut inde
 Manes elicerent, animas responsa daturas.

Horatius, Sermon. I. viii. 26.

Inducit juvenem, ferroque cavare refossam

Ocyus urget humum, atque arcanum murmur
 anhelans

Ordine mactari pecudes jubet. ———

Fundunt mella super, Bacchique et lactis hono-
 rem. Silius, XIII. 427. 434.

Ἐμύθεινον δ' οἱ πρὸ ἡμῶν ἐν τῷ Ἀόρην τὰ
 περὶ τὴν νεκυῖαν τὴν Ὀμηρικὴν καὶ δὴ καὶ

νεκυομαντικῶν ἱεροῦσιν ἐνταῦθα γινέσθαι, καὶ
 Ὀδυσσεῖα εἰς τῷτο ἀφικέσθαι. Strabo, Geo-
 graph. Lib. V. pag. 374. al. 244. a Bar-
 nesio citatus. Vide et Maximum Tyri-
 um, Dissertat. XXVI.

Ibid. πυγέσιον,] Vide supra ad κ'. 517.

Ver. 26. χοὰς χέομεν] MS. a Tho. Bent-
 leio collatus, χοὴν χέομεν' ut supra κ'.
 518. χοὴν χέειν. Et Barnesius hic in-
 ter varias lectiones retulit χοὴν, ex Hen-
 rico Stephano. Clark. Vid. Var. Lect.
 Ern.

Ibid. πᾶσιν νεκύεσσιν,] Unus sic Barne-
 sius, in tironum, ut ait, gratiam; quem
 temere secutus est Clark. omnes edd. πᾶσι
 ut κ'. 518. quod rectum est. Ern.

Ver. 28. ὕδατι· ἐπὶ] Vide ad II. τ'. 35.
 et ω'. 285.

Ver. 29. Πολλὰ δὲ γενέμην νεκῶν] Vir-
 gil.

Ignibus imponit sacris libamina prima

Voce vocans Hecaten. ———

Æn. VI. 246.

- Τὲς δ' ἐπὶ εὐχολῆσι λιτῆσί τε, ἔθνεα νεκρῶν,
 35 Ἑλλισάμην, τὰ δὲ μῆλα λαβὼν ἀπεδειροτόμησα
 Ἐς βόθρον, ῥέε δ' αἷμα κελαϊνεφές· αἱ δ' ἀγέροντο
 Ψυχαὶ ὑπ' ἐξ Ἑρέβους νεκύων κατατεθνεώτων,
 Νύμφαι τ', ἡΐθεοί τε, πολύτλητοί τε γέροντες,
 Παρθενικαὶ τ' ἀταλαί, νεοπενθέα θυμὸν ἔχουσai·
 40 Πολλοὶ δ' ἐτάμενοι χαλκῆρεσιν ἐγχεΐησιν,
 Ἄνδρες ἀρηΐφατοι, βεβροτωμένα τεύχε' ἔχοντες,
 Οἱ πολλοὶ περὶ βόθρον ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος,
 Θεσπεσίη ἰαχῇ· ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ἤρει.

Hos vero postquam votis precibusque gentes mortuorum,

- 35 Precatus sum ; pecudes utique prehensas jugulavi
 Super fossam, fluebat autem sanguis ater ; congregabantur vero
 Animæ ex Erebo manium defunctorum,
 Sponsæque, cœlibesque, et multa-passi senes,
 Virgunculæque tenellæ, recenti luctu-affectum animum habentes ;
 40 Multi quoque vulnerati ætatis hastis,
 Viri in-bello-occisi, cruentata arma habentes ;
 Qui multi circa fossam obambulabant aliunde alius,
 Immenso clamore : me vero pallidus timor cepit.

50 ἔς· Ἰθάκ.] Edd. præter R. quod et ipsum rectum est. 37 Ἑρέβους] Ead.

Verba simul fundit, terrenaque numina poscit ;
 Umbrarumque rogat rapta cum conjuge regem.
Ovidius, Metam. VII. 248.

Ver. 30. στεῖραν βῆν, — ῥέειν] Virgil.

sterilemque tibi, Proserpina, vaccam.
Æn. VI. 251.

Ver. 35. Ἑλλισάμην,] *Al.* Ἑλισάμην.
 Vide ad *Il. α'. 4. et φ'. 71.*

Ver. 36. αἱ δ' ἀγέροντο Ψυχαὶ ὑπ' ἐξ
 Ἑρέβους] Virgil.

At cantu commotæ Erebi de sedibus imis
 Umbræ ibant tennes, simulacraque luce caren-
 tum : —

Matres atque viri, defunctaque corpora vita
 Magnanimum heroum ; pueri, innuptæque puel-
 læ,

Impositique rogis juvenes ante ora parentum.
Georgic. IV. 471. 475.

Huc omnis turba ad ripas effusa rubeat ;
 Matres atque viri, etc. *Æn. VI. 305.*

Ecce ruunt variæ species, et quicquid ab imo
 Natum hominum extinctumquechao est.
Silius, XIII. 438.

Ver. 37. Ἑρέβους] Ita edidit *Barnesius* ;
 quocum facit et *MS. a Tho. Bentleio* col-
 latus. Atque ita in vulgatis Editionibus
 scripta occurrit hæc vox, *Il. 9'. 368. 1'. 568. Vulgg.* hoc in loco Ἑρέβους. *Clark.*
 Ἑρέβους est etiam in ed. Rom. et apud
Eustath. Ern.

Ibid. νεκύων κατατεθνεώτων,] Ὅτι ἐν τῷ
 — νεκύων κατατεθνεώτων” περιπτεύει, ὡς
 καὶ ἀλλαχῇ, τὸ “κατατεθνεώτων,” καὶ ἐ
 πρὸς διασολήν τινα κείται. *Eustath.* Sed
 vide ad *Il. η'. 409.*

Ver. 38—43. Νύμφαι τ', ἡΐθεοί τε, etc.]
 Nonnulli, notante *Scholias*, versus hosce
 sex repudiant : Rationibus parum idoneis.
 Vide et supra ad ver. 36. *Clark.* Idem
 tradit *Eustath. Ern.*

Ver. 41. βεβροτωμένα τεύχε' ἔχοντες,]
 Δοκῶντα βεβροτώσδαι, ὃ ἐστὶν ἡμάχδαι.
Schol.

Ver. 42. ἄλλοθεν ἄλλος,] *Al.* ἐνθα καὶ
 ἐνθα.

- Δὴ τότε ἔπειθ' ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσα,
 45 Μῆλα, τὰ δὴ κατέκειτ' ἐσφαγμένα νηλεῖ χαλκῷ,
 Δείραντας κατακῆαι, ἐπεύξασθαι δὲ θεοῖσιν,
 Ἴφθίμω τ' Αἰδῇ καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ.
 Αὐτὰρ ἐγὼ ξίφος ὅζυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηρῶ
 Ἥμην, ἐδ' εἶων νεκρῶν ἀμενηνὰ κάρηνα
 50 Αἵματος ἄσπον ἴμεν, πρὶν Τειρεσίαιο πυθέσθαι.
 Πρώτῃ δὲ ψυχῇ Ἑλπήνορος ἦλθεν ἑταίρῃς·
 Οὐ γὰρ πω ἐτέδαπτο ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης·
 Σῶμα γὰρ ἐν μεγάρῳ Κίρκης κατελείπομεν ἡμεῖς
 Ἀκλαυσον καὶ ἄδαπτον· ἐπεὶ πόνος ἄλλος ἔπειγε.
 55 Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν, ἐλέησά τε θυμῷ,

Tum vero deinde socios adhortatus jussi,

- 45 Pecudes, quæ jam jacebant mactatæ sævo ferro,

Excoriatas adolere, et vota-facere diis,

Fortique Plutoni, et horrendæ Proserpinæ.

At ego gladio acuto stricto a femore

Sedebam, neque sinebam manium inania capita

- 50 Ad sanguinem prope accedere: priusquam Tiresiam sciscitatus-essem.

Prima vero anima Elpenoris venit socii:

Nondum enim sepultus erat sub terra spatiosa:

Cadaver enim in ædibus Circes reliqueramus nos

Indefletum et insepultum, quoniam labor alius urgebat.

- 55 Illum quidem ego fleui conspicatus, miseratusque sum animo,

54 Ἀκλαυτον] R. ut et 72.

Ver. 44. Δὴ τότε ἔπειθ' ἐτάροισιν] Αὐτὸς γὰρ, ὡς ἡ Κίρκη ἔφη αὐτῷ, ἐπὶ τῷ βόθρῳ μένει. Schol.

Ver. 47. Ἴφθίμω τ' Αἰδῇ] Virgil.

Tum Stygio regi nocturnas inchoat aras.

Æn. VI. 252.

Ver. 48. Αὐτὰρ ἐγὼ ξίφος ὅζυ] *Al.* Αὐτὸς δὲ ξίφος. Virgil.

Corripit hic subita trepidus formidine ferrum
 Æneas, strictamque aciem venientibus offert.

Æn. VI. 290.

Vide et supra ad x'. 555.

Ver. 51. Πρώτῃ δὲ ψυχῇ Ἑλπήνορος ἦλθεν ἑταίρῃς] Virgil.

Ecce gubernator sese Palinurus agebat,
 Qui Lybico nuper cursu, dum sidera servat,

Exciderat puppi. —————

Æn. VI. 337.

At miser Elpenor teeto delapsus ab alto

Occurrit regi debilis umbra suo.

Ovidius, *Trist.* III. iv. 19.

Ver. 52. Οὐ γὰρ πω ἐτέδαπτο] Ὅτι δόξα ἦν τοῖς Ἕλλησι τὰς τῶν ἀθάπτων ψυχὰς μὴ ἀναμείγνυσθαι ταῖς λοιπαῖς. *Eustath.* Vide ad *Il.* ψ'. 11. Οὐδένα ὁρᾷ τῶν παρὰ τῷ Κῦκλωπι, ἢ ἐν Αἰτρευγονίᾳ ἀπολομένων· ἔτσι γὰρ, εἰ καὶ ἀθίστως, ἀλλ' ἐν ἐτάφῃσαν. *Schol.* ad ver. 57. infra.

Ver. 55. Σῶμα γὰρ ἐν μεγάρῳ] Τὸ μὲν γὰρ τῶν ζώντων αἰὶ δέμας προσαγορεύει Ὀμηρος — τὸ δὲ ἀποβεβληκὸς τὴν ψυχὴν, ἐδὲν ἄλλο, ἢ σῶμα καλεῖ· ὡς ἐν τῇ τοῖς, — “Σῶμα γὰρ ἐν Κίρκης μεγάρῳ κατελείπομεν

Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·

Ἐλπῆνορ, πῶς ἤλθες ὑπὸ ζόφον ἡερόεντα;

Ἐφθης πεζὸς ἑὼν, ἢ ἐγὼ σὺν νηὶ μελαίνῃ;

Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ’ οἰμῶξας ἡμείβετο μύθῳ·

60 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν’ Ὀδυσσεῦ,

Ἄσέ με δαίμονος αἶσα κακῇ, καὶ ἀδέςφατος οἶνος·

Κίρκης δ’ ἐν μεγάρῳ καταλέγμενος ἐκ ἐνόησα

Ἄφ’ ὀρρον καταβῆναι, ἰὼν ἐς κλίμακα μακρὴν,

Ἀλλὰ καταντικρὺ τέγεος πέσον· ἐκ δέ μοι αὐχὴν

65 Ἀσραγάλων ἑάγη, ψυχὴ δ’ αἰδώςδε κατῆλθε.

Νῦν δέ σε τῶν ὅπιθεν γενάζομαι, ἐπαρεόντων,

Πρὸς τ’ ἀλόχε, καὶ πατρός, ὃ σ’ ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα,

Et ipsum allocutus verba alata dixi;

“Elpenor, quo-pacto venisti sub caliginem obscuram?

“Prius-venisti, pedes cum-fucris, quam ego cum navi nigra?”

Sic dixi: ille vero mihi plorans respondebat sermone;

60 “Generose Laërtiade, consiliis-abundans Ulysses,

“Læsit me dæmonis fatum malum, et copiosum vinum:

“Circes autem in domo cubans non adverti,

“Retrorsum ut-descenderem, profectus ad scalam longam,

“Sed recta de tecto decidi; mihiq; cervix

65 “Ex articulis fracta est: anima vero ad inferos descendit.

“Nunc vero te per eos qui pone te-sunt, oro, non præsentem,

“Per uxoremq; et patrem, qui te nutrit, parvulus cum esses,

“ἡμεῖς.” Dionys. Halicarn. περὶ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως, §. 15.

Ibid. ἐν μεγάρῳ Κίρκης] Apud Dionysium ἐν Κίρκης μεγάρῳ.

Ver. 54. et 72. Ἀκλαυτον] *Al.* Ἀκλαυτον.

Ver. 55. Τὸν μὲν ἐγὼ] Virgil.

Hunc ubi vix multamæstum cognovit in umbra,
Sic prior alloquitur: Quis te Palinure Deorum
Eripuit nobis?— *Æn.* VI. 340.

Vide et infra ad ver. 170.

Ver. 57. Ἐλπῆνορ,] *Al.* Ἐλπῆνορ.

Ver. 58. πεζὸς ἑὼν,] *Al.* πεζὸς ἰὼν et ποσσὶν ἑὼν.

Ver. 61. Ἄσέ με δαίμονος αἶσα] Vide supra ad α’. 35.

Ver. 62. καταλέγμενος] Vide ad *Il.* β’. 515.

Ver. 65. Αἰδώςδε κατῆλθε.] *Al.* αἰδώςδε βεβήκει.

Ver. 66. Νῦν δέ σε τῶν ὅπιθεν γενάζομαι,

ἐπαρεόντων,] *Schol.* Λίπει ἢ “πρὸς.” ἢ ἢ, πρὸς τῶν ἐπαρεόντων γενάζομαι, ἐκτείνω ὡς πρὸς τῶν θείων, καὶ πρὸς Διός. Virgil.

Quod te per cæli jucundum lumen et auras,

Per genitorem oro, per spem surgentis Iuli;

Eripe me his, invicte, malis; aut tu mihi terram
Injice, namque potes; portusque require Veli-
linos. *Æn.* VI. 363.

Vide et infra ad ver. 72.

Ibid. τῶν ὅπιθεν] Τῶν καταλειμμένων οἴκοι, τῶν ἐπαρεόντων. *Schol.* Spondanius vero per istud “τῶν ὅπιθεν” Ulyssis socios intelligi arbitratur. Minus recte.

Ver. 67. Πρὸς τ’ ἀλόχε, καὶ πατρός,] Οὐ πρὸς Ἰθίκε τὴν μητέρα ὅρα γὰρ τὴν ψυχὴν αὐτῆς. *Schol.*

Ibid. ὃ σ’ ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα,] Ita recte restituit Barnesius. Eadem enim phrasis occurrit, *Iliad.* χ’. 480. ὃ μ’ ἔτρεφε τυτθὸν ἱῆσαν. Quin et *MS.* a *Tho.* Benlicio col-

- Τηλεμάχῃ δ', ὃν μῆνον ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπες·
 Οἶδα γὰρ, ὡς ἐνδένδε κιὼν δόμῃς ἐξ Ἀΐδαο,
 70 Νῆσον ἐς Αἰαίην σχήσεις εὐεργέα νῆα·
 Ἔνθα σ' ἔπειτα, ἄναξ, κέλομαι μνήσασθαι ἐμεῖο·
 Μή μ' ἄκλαυτον, ἄδαπτον, ἰὼν ὅπιθεν καταλείπειν,
 Νοσφισθεῖς, μὴ τοί τι θεῶν μήνιμα γένωμαι·
 Ἀλλά με κακῆναι σὺν τεύχεσιν, ἄσσα μοι ἐσὶν,
 75 Σῆμά τέ μοι χεῦναι, πολίῃς ἐπὶ θινὶ θαλάσσης,
 Ἄνδρὸς δυσήνοιο, καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι·
 Ταῦτά τέ μοι τελέσαι, πῆξαί τ' ἐπὶ τύμβῳ ἔρετμον,
 Τῷ καὶ ζωὸς ἔρυσσον, ἐὼν μετ' ἐμοῖς ἐτάροισιν.
 "Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·

"Telemachumque, quem unicum in ædibus reliquisti:

"Novi enim, quod hinc profectus ex domo Plutonis,

- 70 "Insulam in Æream appelles fabre-factam navem;

"Ibi te deinde, rex, hortor recordari mei,

"Ne me indefectum, insepultum, profectus pone relinquo,

"Digressus; nequa tibi deorum indignatio fiam:

"Sed me combure cum armis, quæcunque mihi sint,

- 75 "Tumulumque mihi aggere cani in littore maris,

"Viri infelicis; etiam posteris audiendum:

"Hæc mihi perforce, figeque super sepulchrum remum,

"Quo etiam vivus remigabam, cum-essem apud meos socios."

Sic dixit: at ego ipsum respondens allocutus sum;

74 ὅσσα] F. Ibid. ἐς] R. recte. 75 τ' ἐμοί] Edd. præter R.

latus cum Barnesio hic legit, ὃ σ' ἔτρεφε.
 Vulgg. ὃς ἔτρεφε.

Ver. 72. Μή μ' ἄκλαυτον, ἄδαπτον,] Virgil.

Unum hoc _____ oro

Corpus humo patiari tegi. _____

Æn. X. 903.

Sed sine funeribus caput hoc, sine honore sepulchri,

Indeploratum barbara terra teget?

Ovidius, Trist. III. iii. 45.

— Vagæ ne parce inalignis arenæ

Ossibus et capiti inhumato

Particulam dare. _____

Horat. Carm. I. xxviii. 23.

Τὰς δὲ Μῆδους Ἀθηναῖοι μὲν θάψαι λέγουσιν, ὡς πάντως ὅσιον ἀνθρώπου νεκρὸν γῇ κρύψαι. Pausan. Attic. lib. I. cap. 32. Cæterum vituperat hunc Homeri locum Plutarchus:

"Ὅσοι μὲν τοὶ τὸν θάνατον ὡς οἰκτρὸν, ἢ τὴν ἀταφίαν ὡς δεινὸν, ὀλοφυρόμενοι καὶ διδιότεις, Φωνὰς ἐξηγιόχασιν, "Μή μ' ἄκλαυτον, ἄδαπτον, ἰὼν ὅπιθεν καταλείπειν;" — αὐτοὶ πεπονθότων ὑπὸ δόξης καὶ ἀπάτης. Διὸ μᾶλλον ἄπτονται καὶ διαταράττουν ἡμᾶς ἀνακίμπτου καὶ ἀσθενείας ἀφ' ἧς λέγονται. De audiendis Poëtis. Clark. Eustath. ὅπιθεν καταλείπειν.

Ver. 73. μή τοί τι θεῶν μήνιμα γένωμαι.] Horat.

— Precibus non linquar inultis,

Teque piacula nulla resolvunt.

Carm. I. xxviii. 33.

Ver. 76. Ἄνδρὸς δυσήνοιο,] Τὸ δὲ, "ἀνδρὸς δυσήνοιο," καινότερον πέφρασαν τὸ γὰρ κοινὸν ἔτα, "Σῆμά τέ μοι χεῖναι, ἀνδρὶ δυσήνῳ." Eustath. De hujusmodi Syntaxi, vide supra ad I. 256. et ad II. ξ'. 141.

80 Ταῦτά τοι, ὦ δῦσηνε, τελευτήσω τε καὶ ἔρξω.

Nōi mēn ōs epēessin amreibomēnō sygeroōsin
 "Hmeθ'. egō mēn aneuθεν ἐφ' αἵματι φάσγανον ἴσχω·
 Eἰδῶλον δ' ἐτέρωθεν ἑταίρεσσι πόλλ' ἀγόρευεν.
 "Hλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ μητρὸς κατατεθνευίης.

85 Αὐτολύκη θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀντίκλεια,

Tῆν ζῶν κατέλειπον, ἰὼν εἰς Ἴλιον ἱεήν.
 Tῆν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν, ἐλέησά τε θυμῷ·
 'Αλλ' ἐδ' ὡς εἶων προτέρην, πυκινόν περ ἀχέων,
 Αἵματος ἄσπον ἵμεν, πρὶν Τειρεσίαο πυθέσθαι.

90 "Hλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Θηβαίης Τειρεσίαο,

Χρῦσεον σῆπτρον ἔχων, ἐμὲ δ' ἔγνω καὶ προξέειπεν·

80 "Hæc tibi, o infelix, perficiam et expediam."

Nos quidem sic verbis alternantes tristibus
 Sedebamus; ego quidem super sanguine gladium tenens;
 Simulacrum vero ex-altera-parte socii multa loquebatur.
 Supervenit autem anima matris defunctæ,

85 Autolyce filia magnanimi Anticlea,

Quam vivam reliqui, profectus ad Ilium sacram.
 Hanc quidem ego flevi conspicatus, miseratusque sum animo:
 Sed neque sic sinebam priorem, valde licet dolens,
 Ad-sanguinem prope accedere, antequam Tiresiam sciscitatus-essem.

90 Supervenit vero anima Thebani Tiresiæ,

Aureum sceptrum tenens: me autem agnovit et allocuta est;

77 κέ μοι] R. male. 85 ἀγορεύον] R. at ἀγόρευεν Edd. cæteræ et Eustath.

Ver. 78. μετ' ἐμοῖς] *Al.* μετὰ σοῖς. Mi-nus recte.

Ver. 80. Ταῦτά τοι, ὦ δῦσηνε, τελευτήσω] Silius:

Haud ulla ante tuam, quanquam non parva fa-tigent,

Curarum prior extiterit. —————

Lib. XIII. 467.

Ver. 85. ἀγόρευεν.] *Ita Henricus Stepha-nus et Vulgati.* Barnesius autem ex *Scho-liaste* et ex *Exemplaribus* nonnullis edi-dit ἀγορεύον. Ad sententiæ constructio-nem non male.

Ver. 84. 86. "Hλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ μητρὸς — Tῆν ζῶν κατέλειπον.] *A. Sabinus;*

Vidi —————

Sopes digresso quæ mihi mater erat.

Retulit illa domus eadem mala; meque queren-tem

Fugit ab amplexu ter resoluta meo.

Epist. Ulyssis Penelopæ, ver. 63.

Vide infra ad ver. 205.

Ver. 85. Αὐτολύκη θυγάτηρ] 'Ο λόγος ἦν, Ἀντίκλειαν διὰ τὸν πόσον τῷ παιδὶ, βρόχῳ αὐτὴν ἐξαγαγεῖν τῷ βίῳ. *Schol. a Barnesio* emendatus. Vide infra ad ver. 202.

Ver. 90. 91. "Hλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ — Χρῦ-σειον σῆπτρον ἔχων,] De hac constructio-ne *Eustathius;* Ἀπεδόθη — πρὸς τὸ σημαί-νόμενον, τὸ "ὁ Τειρεσίας." Et *Dionysius Ha-licarnassensis;* Πολλάκις δὲ καὶ μέγιστον χάριν ἐναλλάσσει τὰ γένη ὡς ἐν τάτῃ, [*Odys. ο'. 125.*] "Δωρὸν τοι καὶ ἐγὼ, τίκνον φίλε, τῷτο "δίδαμι," τὸ μὲν γὰρ, "τίκνον," ἑδῆτερον ὄνομα ἐπὶνεγκε δὲ ἀρσενικόν, τὸ φίλε, πρὸς τὸ πρόσωπον ἀποτείνας τὸν λόγον. — Τῆς δὲ αὐτῆς ἀναλογίας καὶ κείνο ἔχεται, "Hλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Θηβαίῃς Τειρεσίαο, Σῆπτρον

- Τίτ' αὖτ', ὦ δύσηνε, λιπὼν φάος ἡέλιοιο,
 "Ηλυθες, ὄφρα ἴδης νέκυας καὶ ἀτερπέα χῶρον;
 'Αλλ' ἀποχάζεο βόδρεα, ἄπισχε δὲ φάσγανον ὄξυ,
 95 Αἵματος ὄφρα πῖω, καὶ τοι νημερτέα εἶπω.
 "Ὡς φάτ'· ἐγὼ δ' ἀναχασσάμενος, ξίφος ἀργυρόηλον
 Κελεῶ ἔγκατέπηξ'. ὁ δ' ἐπεὶ πῖεν αἷμα κελαινὸν,
 Καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσι προσηύδα μάντις ἀμύμων·
 Νόσον δίζηαι μελιηδέα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
 100 Τὸν δέ τοι ἀργαλέον θήσει θεός· εἰ γὰρ οἶω

- " Quid vero, o infelix, relicto lumine solis,
 " Venisti, ut videas manes et inamabilem locum?
 " Verum recede a fossa, amoveque gladium acutum,
 95 " Ut de-sanguine bibam, et tibi vera dicam."
 Sic dixit: ego vero retrogressus gladium argenteis-clavis-distinctum
 Vaginæ infixi: at postquam bibisset sanguinem nigrum,
 Tum sane deinceps me verbis alloquebatur vates eximius;
 " Reditum quæris dulcem, illustris Ulysses;
 100 " Hunc vero tibi difficilem faciet deus: non enim puto

97 ἔγκατέπηξ'] F. A. L.

"ἐχων" τὸ γὰρ "ἐχων" εἰς τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ πρὸς τὸ γένος τῶ σώματος, τῆς τε πρὸς τὸν Τειρεσίαν, ἡρώσε. Πολλάκις γὰρ εἰς τὸς τὸν λόγον, ἀλλὰ πρὸς τὸ σημαίνονμενον ποιεῖται τὴν ἀπάντησιν. Περὶ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως, §. 7. Notandum autem hoc in loco syntaxin hanc nequaquam Metri gratia usurpatam; quippe, ut recte observat Eustathius, æque tulisset versus σκῆπτρον ἐχων. Quin et alibi occurrit similis constructio:

"Ὡς εἰπὼν, δειμὼν ἀνίει μένος Ἡφαίστιο.

Odys. 9. 359.

— μείδησεν δ' ἐξῆς ἵς Τηλεμάχοιο,

"Ἐς πατρίε' ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν. —

Ibid. 7. 476.

Ubi itidem æque tulisset versus (si ita voluisset Poëta,) "Ὡς εἰπὼν, et ὀφθαλμοῖσιν ἰδῶν". Simili porro constructione utitur Aristophanes;

— ἀλλ' εἴα τέπεια θαμνὶ ἐπαναβοῶντες,

Βληχώμενοι τε.

Plut. II. i. 41.

Vide et ad §. 157. item *Porphyrion*, *Quæst. Homer. 7.* sub fine.

Ver. 91. *Χρύσειον*] Pronunciabatur *Χρύ-σεν*.

Ibid. καὶ προσέειπεν] Post hunc ver-
sum inserit *Barnesius* ex *Eustathio*:

Διογενὲς Λαερτιάδην, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ.

Rationibus, ut videtur, haud satis idoneis. *Clark.* Est etiam in textu ed. Rom. sed vitiose, ut supra *κ'. 456.* Allocutio est in ὦ δύσηνε. Cæterum *προσέειπε* ver. 91. scribendum. *Ern.*

Ver. 95. *ἴδης*] *Al. ἴδῃ.*

Ver. 101. *Λήσειν Ἐννοσίγαιον, ὃ τοι κόπον ἐνθιτο θυμῷ,*] Dubitavit Vir eruditus *Isaacus Casaubonus* (notante *Barnesio*) an "ἐν" hoc in loco "pro ὃν, ut ὃ τινα, pro "ὄντινα, et similia," positum sit. Quod fieri non posse contendit *Barnesius*. Quin et si fieri posset, huic tamen loco minime congrueret. Nam ut istud *Λήσειν* — κόπον (quod voluit vir eruditus) "ἴρα" "oblivisci" intelligatur, ferri (ut opinor) nequit. Quippe "Λήσειν" apud Poëtam. voce activa, "latere," non "oblivisci" significat. Vide infra ad ver. 125. et ad *v. 395.* Cæterum "ἐν" (ut recte notavit *Barnesius*) pro "ὄντι" hic usurpatur: Neque hoc inusitatum. Vide supra ad ver.

Λήσειν Ἐννοσίγαιον, ὃ τοι κότον ἔνδετο θυμῷ,
 Χωόμενος, ὅτι οἱ υἱὸν φίλον ἐξαλάωσας.
 Ἄλλ’ ἔτι μὲν γε καὶ ὧς, κακὰ περ πάσχοντες, ἴκοισθε,
 Αἰὶκ’ ἐθέλης σὸν θυμὸν ἐρυκακέειν καὶ ἑταίρων,
 105 Ὀππότε δὴ πρῶτον πελάσῃς εὐεργέα νῆα
 Θρινακίη νήσῳ, προφυγὼν ἰοειδέα πόντον·
 Βοσκομένας δ’ εὖρητε βόας καὶ ἴφια μῆλα
 Ἥελίς, ὅς πάντ’ ἐφορᾷ καὶ πάντ’ ἐπακκέει·
 Τὰς εἰ μὲν κ’ ἀσινέας ἑάας, νόσῃ τε μέδῃαι,

“ Latitatum te Neptunum, qui in-te iram reposuit animo,

“ Iratus, quod ei filium carum excæcasti.

“ Verum adhuc quidem et sic, mala licet patientes, perveneritis,

“ Si velis tuum animum cohibere et sociorum,

105 “ Quando scilicet primum appuleris fabrefactam navem

“ Trinacriam ad insulam, elapsus obscurum pontum :

“ Pascentesque inveneritis boves et pingues pecudes

“ Solis, qui omnia videt et omnia audit:

“ Has si quidem illæsas sinas, reditusque memor-sis,

105 Ὀππότε κεν] R.

67. item ad *Il.* α’. 588. et γ’. 551. Sic apud Euripidem:

ἔως, ὃ κατ’ ὀμμάτων
 Σταῆς πότον.

Hippolyt. Coron. ver. 525.

Ver. 103. Ἄλλ’ ἔτι μὲν γε καὶ] *Al.* ἔτι μὲν κε. Cæterum *Barnesius* legendum conjicit Ἄλλὰ δόμονγε καὶ ὧς, vel δόμονδε. Atqui vim (ut opinor) hic habet vocula ἔτι non omittendam.

Ver. 105. Ὀππότε δὴ] *Al.* Ὀππότε κεν.

Ibid. πελάσῃς] Apud Scholiasten πελάσσεις.

Ver. 106. Θρινακίη] Τῇ Σικελίᾳ ἔπει τρεῖς ἔχει ἀκρωτήρια. Πέλωρον, Πάχυρον, Λιλύβαιον. *Schol.* Atque hinc apud Latinos appellatur *Trinacria*: Uti et notavit *Barnesius*. Vide *Ovid. Metamorph. Lib. V.* ver. 546. etc.

Ver. 107. εὖρητε βόας] Πελάσῃς ver. 105. desiderabat εὖρητε. Sed talis numerorum commutatio, quam sensus admittit, sine vitio et non raro est apud poëtas. *Ern.*

Ver. 109. Τὰς εἰ μὲν κ’ ἀσινέας ἑάας,] Ἥγειται μέντοι καὶ αὐτὸς [Ὀμηρος] — ἔ πάντα καθ’ εἰμαρμένην παραγίνεσθαι, ἀλλὰ τι καὶ ἐπὶ τοῖς ἀνθρώποις εἶναι ὧν ὑπέρ-

χειν μὲν τὸ ἐκείσιν, τῷτῳ δὲ πως συνάπτειν τὸ κατηναγκασμένον, ὅταν τις πράξῃς ὃ βέλτεται, εἰς ὃ μὴ βέλτεται ἡμῶν. Καὶ ταῦτα σαφῶς ἐν πολλοῖς διήλωκεν ὥστε καὶ ἐν ταῖς ἀρχαῖς ἑκατέρως τῆς Παιήσεως ἐν μὲν τῇ Ἰλιάδι λέγων τὴν ὁρχὴν τῇ Ἀχιλλέως αἰτίαν τῆς ἀπωλείας τῶν Ἑλλήνων γενέσθαι, καὶ τότε τὴν Διὸς βύλησιν ἐκτελεσθῆναι ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσεΐ, τὴν ἑταίρων τῇ Ὀδυσσεΐ [Odys. α’. 7.] διὰ τὴν αὐτῶν ἀβυλίαν ὀλέθρου περιπεσεῖν ἐξήμαρτον γὰρ ἀφάμενοι τῶν ἐρῶν τῇ ἡλίᾳ βοῶν, ἐξὸν ἀποσχίσθαι καὶ γὰρ ἦν προσερχόμενον, “Τὰς εἰ μὲν κ’ ἀσινέας ἑάας etc.” *Dionys. Halicarn.* περὶ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως, §. 14. Porro *Vulgati* hoc in loco habent Τὰς εἰ μὲν κ’ ἀσινέας. *Barnesius* autem ex *Scholiis Victorianis Iliad.* i. edidit Τὰς. Quæ lectio, ut ipse annotat, firmatur tum ex præcedente *Βοσκομένας*, ver. 107. tum ex μ’. 137. infra, ubi idem versus occurrit, et vulgo editum est Τὰς. Cum *Barnesio* etiam hic faciunt MS. a *Tho. Bentleio* collatus, et *Dionysius*, loco jam citato. *Clark.* Quid opus erat e *Scholiis Victorianis* τὰς eruere, cum haberent edd. veteres omnes, essetque τὰς manifestum operarum vitium, vel stulta depravatio imperitæ correctoris, quæ pau-

- 110 Καί κεν ἔτ' εἰς Ἰθάκην, κακὰ περ πάσχοντες, ἴκοισθε·
 Εἰ δέ κε σίνηαι, τότε τοι τεκμαίρομ' ὀλεθρον
 Νηϊ τε, καὶ ἐτάροισ· αὐτὸς δ' εἶπερ κεν ἀλύξῃς,
 Ὅψ' ἐ κακῶς νεῖαι, ὀλέσας ἄπο πάντας ἐταίρους,
 Νηὸς ἐπ' ἀλλοστρίης· δῆεις δ' ἐν πῆματα οἴκῳ,
 115 Ἄνδρας ὑπερφιάλους, οἳ τοι βίοτον κατέδασιν,
 Μνώμενοι ἀντιθέην ἄλοχον, καὶ ἔδνα διδόντες·
 Ἄλλ' ἦτοι κείνων γε βίας ἀποτίσσαι ἐλθὼν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσι
 Κτείνῃς, ἥε δόλῳ, ἥ ἀμφαδὸν ὀξέϊ χαλκῷ,
 120 Ἐρχέσθαι δὴ πείτα, λαβὰν εὐῆρες ἐρετμὸν,
 Εἰσόκε τὰς ἀφίκηαι, οἳ ἐκ ἴσασι δάλασσαν

110 "Etiam adhuc in Ithacam, mala licet patientes, perveneritis:

"Sin lædas, tum tibi prædico exitium

"Navique et sodalibus: ipse vero etiam si effugeris,

"Sero male redibis, amissis omnibus sociis,

"Nave in aliena; inveniesque mala domi,

115 "Viros superbos, qui tibi victum comedunt,

"Ambientes divinam uxorem, et munera dantes:

"Sed sane illorum injurias ulcisceris cum-adveneris,

"Cæterum postquam procos in ædibus tuis

"Interfeceris, sive dolo, sive palam acuto ferro;

120 "Proficiscere deinde, sumpto fabrefacto remo,

"Donec ad illos perveneris, qui haud norunt mare

116 ἔδνα] Edd. præter R. ut alibi. 118 ἰπὴν] R.

latim in edd. recentiores propagata est. Ern.

Ibid. ἰάας,] Apud Dionysium, ἰάσῃς. Quæ si vera sit lectio pronunciandum erit ἰάσῃς: penultimam enim necessario producit. Vide ad Il. 8. 42. Clark. Etiam Eustathius habuisse ἰάσῃς videtur. Vid. p. 1675. 9. Sed vulg. verum. Conf. μ'. 157. Ern.

Ibid. νόσῃς τει] Apud Dionysium, νόσῃς δέ.

Ver. 109. 111. ἀσινέας — σίνηαι,] Qua analogia ex λῶν fit ἄλῦτος· ex κρῖναι, ἄκρῖτος· ex τίω, ἀτίτος· ex μαρτυρομαι ἀμάρτυρος· eadem ex σίνομαι fit ἀσινής. Vide ad Il. α'. 514. et 538. Cæterum pronunciabatur ἀσινέας, ac si scriptum fuisset ἀσινᾶς, vel ἰσινεῖς.

Ver. 113. Ὅψ' ἐ κακῶς νεῖαι,] Schol. Ἐπὶ

γὰρ τῷ τῶν βοῶν τολμήματι, ἐπὶ τῇ ὅλῃ παρὰ Καλυψοῖ διατρίβει· καὶ πάλιν ναυαγήσας πρὸς τὰς Φαίακας προσβράττεται. Clark. Eustathius: Ὅψ' ἐ κακῶς νοσήσεις, ὀλέσας etc. Νοσήσεις est interpretatio τῇ νεῖαι. Ex νόομαι, νῆν, νεῖαι, νεῖαι. Usus etiam est Calimachus, in Dianam 148. Hesych. νεῖαι, πορεύουσι. Immo πορεύσῃ. Ern.

Ver. 113. 114. κακῶς νεῖαι, — δῆεις δ' ἐν πῆματα οἴκῳ,] Hinc apud Horatium, Ulysses Tiresiam alloquens:

— O nulli quicquam mentite, vides ut
 Nudus inopsque domum redeam, te vate; neque
 illic

Aut apotheca procis intacta est, aut pecus.

Sermon. Lib. II. Eclog. ver. 5.

Ver. 115. κατ'ἰδέναι,] Eustathius bene κατ'ἰδέναι. Ern.

- Ἀνέρες, ἐδέ θ’ ἄλεσσι μεμιγμένον εἶδαρ’ ἔδασιν·
 Οὐδ’ ἄρα τοί γ’ ἴσασι νέας φοινοκοπαρήεις,
 Οὐδ’ εὐήρ’ ἐρετμὰ, τά τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται.
 125 Σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ’ ἀριφραδές, ἐδέ σε λήσει·
 Ὅπποτε κεν δῇ τοι ζυμβλήμενος ἄλλος ὁδίτης
 Φῆη ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν ἀνὰ φαιδίμῳ ὦμῳ,
 Καὶ τότε δὴ γαίῃ πῆξας εὐῆρες ἐρετμὸν,
 ῥέξας ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἄνακτι,
 130 Ἀρνεῖόν, ταῦτόν τε, συὼν τ’ ἐπιβήτορα κῆπρον,
 Οἴκαδ’ ἀποσείχειν, ἔρδειν θ’ ἱερὰς ἐκατόμβας
 Ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ ἔρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 Πᾶσι μάλ’ ἐξείης· θάνατος δέ τοι ἐξ ἀλόδ’ αὐτῶ

“ Viri, neque sale conditum cibum comedunt ;

“ Neque sane hi norunt naves proras-rubras-habentes,

“ Neque fabrefactos remos, qui utique alæ navium sunt.

125 “ Signum vero tibi dicam valde manifestum, neque te latebit ;

“ Quando utique tibi obviam factus alius viator

“ Dixerit *te* ventilabrum habere super splendido humero,

“ Tum sane terræ infixo fabrefacto remo,

“ Factisque sacris eximiis Neptuno regi,

150 “ Ariete, tauroque, suumque marito verre,

“ Domum revertere, faciasque sacras hecatombas

“ Immortalibus diis, qui cælum latum habitant,

“ Omnibus prorsus ordine : mors vero tibi ex mari ipsi

122 ἄλ[ε]σι] F. A. L.

Ver. 118. ἐπεὶ] *Al.* ἐπὴν.

Ver. 119. ἢ δόλω, ἢ ἀμφαδὸν] *Virgil.*

—— dolus, an virtus, quis in hoste requirat?

Æn. II. 390.

Ver. 120. δὴ π[ι]νται,] *Ita Barnesius. Al.*
 δ’ ἥπειτα, et δὲ ἔπειτα.

Ver. 121. οἳ ἔκ ἴσασι θάλασσαν Ἀνέρες,
 ἐδέ θ’ ἄλεσσι] *Καρχηδονίαν, οἳ θαλάσσης τῶν*
τότε βαρβάρων μάστιγα εἶχον ἱμπίρας, Τύ-
ριοι Φοινίκης τὸ ἀρχαῖον ὄντες, τῶν ἐναντία
ἐπὶ τῇ ναυμαχῇσαι [ὁ Πύρρος,] τοῖς Ἑπει-
ρώταις χρωμένους, οἳ μὴδὲ ἀλάσσης Ἰλίου θά-
λασσαν οἱ πολλοὶ, μὴδὲ ἄλσιν ἠπίσαντό πω
χρηῖσθαι. Μαρτυρεῖ δὲ μοι καὶ Ὅμηρος ἔπος
ἐν Ὀδυσσεΐᾳ. “ Οἳ ἔκ ἴσασι θάλασσαν Ἀνέρες,
“ ἐδέ θ’ ἄλεσσι μεμιγμένον εἶδαρ’ ἔδασιν.”

Pausan. Lib. I. cap. 12. in fine.

Ver. 122. Ἀνέρες,] *Al.* Ἀνέρας· Ut in-
 fra ψ’. 270.

Ibid. οὐδέ θ’ ἄλεσσι] Strabo, Geographi.

Lib. XIV. citat ἐδ’ ἔθ’ ἄλεσσι.

Ver. 123. νέας φοινοκοπαρήεις,] *Virgil.*

—— pictasque innare carinas.

Æn. VIII. 93.

Ver. 125. Σῆμα δέ τοι ἐρέω] *Virgil.*

Signa tibi dicam, tu condita mente teneto.

Æn. III. 388.

Ibid. οὐδέ σε λήσει] Vide supra ad ver.
 101.

Ver. 127. ἀθηρηλοιγὸν] *Τῶν ἀθήρων ὁλο-*
θρευτικὸν ὄργανον· ἀθήρης γὰρ λέγονται κυ-
ρίως τῶν ἀσφαλῶν τὰ ἄκρα· λέγει δὲ τὸ πτύον,
[Il. ν’. 588.] Ὅ μιν τοι Σοφοκλῆς ἀπεδέξατο
τῆς Ἀθήρης κίνηθρον, λέγων ἔπως· “ Ὀμοιοι
“ ἀθηρόβρωτον ὄργανον φέρον.” Schol.

Ibid. ἔχειν ἀνὰ] Al. ἔχουσιν σ’ ἀνά.

Ver. 129. ῥέξας] *Al.* ῥέξας· Ut infra

- 'Αβληχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται, ὅς κέ σε πέφνη
 135 Γῆρα ὑπὸ λιπαρῷ ἀρημένον· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
 "Ολβιοὶ ἔσσονται· τὰδὲ τοι νημερτέα εἴρω.
 "Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Τειρεσίη, τὰ μὲν ἄρ' περ ἐπέκλωσαν θεοὶ αὐτοί.
 'Αλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,
 140 Μητρὸς τήνδ' ὁρώ ψυχὴν κατατεθνευίης·
 'Η δ' ἀκέεσ' ἦσαι σχεδὸν αἵματος, ἐδὲ ὄν υἱὸν
 "Ἔσλη ἐσάντα ἰδεῖν, ἐδὲ προτιμυδῆσασθαι.
 Εἰπὲ, ἄναξ, πῶς κέν μ' ἀναγνοίῃ τοῖον ἔοντα.
 "Ὡς ἐφάμην· ὁ δὲ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 145 'Ρηϊδίον τοι ἔπος ἐρέω, καὶ ἐπὶ φρεσὶ θεῶ·

" Lenis admodum talis adveniet, quæ te occidat

- 135 " Senectute sub molli confectum ; circum autem populi

" Felices erunt: hæc tibi vera dico."

Sic dixit: at ego ipsum respondens allocutus sum ;

" Tiresia, hæc quidem quodammodo decreverunt dii ipsi.

" Sed age mihi hoc dic et vere enarra,

- 140 " Matris hanc video animam defunctæ:

" Illa autem tacita sedet prope sanguinem, neque suum filium

" Dignata est palam aspicere, neque alloqui.

" Dic, rex, quo-pacto me agnoscat talem esse."

Sic dixi: ille vero me rursus respondens allocutus est ;

- 145 " Facile tibi verbum dicam, et in mente ponam :

133 σοι ἐξ ἁλός] F. A. L. 136 ἔσσονται] Eæd.

ψ'. 277. "Ερξανθ'. Clark. Utraque lectio ponitur ab Eustathio. Ern.

Ver. 132. οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,] Scribendum ἔχουσι, ob initium sequentis versus: et infra 144. προσέειπε. Ern.

Ver. 135. Θάνατος δέ τοι ἐξ ἁλός αὐτῷ] Schol. Οἱ νεώτεροι τὰ περὶ Τηλέγονων ἀνέπλασαν, τὸν Κίρκης καὶ Ὀδυσσεύς· ὃς δοκεῖ κατὰ ζήτησιν τῆς πατρὸς εἰς Ἰθάκην ἰλθάν, ὑπ' ἀγνοίας τὸν πατέρα διαχρήσασθαι τρυγόνος κέντρον. Oppianus:

*Ενθα τὸν αἰολόμηντιν Ὀδυσσεῖα, μερῖα τόντω

"Αλγεα μετρήσαντα πολυκμήτοισιν ἀέθλοισι,

Τρυγὼν ἀλγινέσσα θεῇ κατενέχρατο ῥιπτῇ.

Halieutic. II. 503.

Similiter Nicander,

———— λόγος γε μὲν, ὥς ποτ' Ὀδυσσεύς

*Ερξίτω, λυγαλίσιο τυπείς ἄλιε ὑπὸ κέντρῳ.
Theriac. 835.

Atque hinc Podagra, apud Lucianum:

*Ιθάκης ἄνακτα Λαερτιάδην Ὀδυσσεῖα

*Εγὼ κατέπεφνον, ἔκ ἁκανθα τρυγόνος.

Τραγοποδάγρα, ver. 260.

Vide Ritterhus. ad Oppian. Halieutic. II. 498.

Ibid. ἐξ ἁλός] Διπλὴ ἀνάγνωσις· καὶ, ἔξαλος προπαροξυτονίως, ἀντὶ τῆς, ἔξω καὶ πόρρω τῆς θαλάσσης· καὶ, ἐξ ἁλός, διηρημένως, διὰ τὸ τῆς τρυγόνος κέντρον, ὃ τὸ Τηλέγονος ἀντὶ αἰχμῆς ἐχεῖτο. Schol.

Ver. 134. Ἀβληχρὸς] "Εοικε δὲ ὁ Θάνατος ὕπνω καὶ μάλα γε ἡδίῳ, καὶ ἀνωδύνῳ καὶ οἷον οἱ Ποιηταὶ τὸν λυσιμειλῆ φιλεῖσιν ὀνομάζειν, ἢ τὸν ἀβληχρόν. Ælian. de Animal. Lib. IV. cap. 41. a Barnesio citatus.

Ibid. πέφνη] Al. πέφνοι.

Ver. 135. Γῆρα ὑπὸ λιπαρῷ] Barnesius

’Οντινα μὲν κεν ἑᾶς νεκῶν κατατεθνεῖαίτων
Αἶματος ἄσπον ἵμεν, ὅδε τοι νημερτές ἐνίψει·

’Ω, δὲ κ’ ἐπιφθονέεις, ὅδε τοι πάλιν εἴσιν ὀπίσσω.

- ’Ως φαμένη, ψυχὴ μὲν ἔβη δόμον· Αἶδος εἶσω
150 Τειρεσίαιο ἀνακτος, ἐπεὶ κατὰ δῖες φασ’ ἔλεξεν.
Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτῷ μένον ἔμπεδον, ὅφρ’ ἐπὶ μήτηρ
’Ηλυθε, καὶ πῖεν αἶμα κελαινεφές· αὐτίκα δ’ ἔγνω,
Καί μ’ ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Τέκνον ἐμὸν, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον ἡερόεντα,
155 Ζωὸς ἑών; χαλεπὸν δὲ τάδε ζωῶσιν ὀρᾶσθαι·
Μέσσω γὰρ μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ ῥέεθρα,
’Ωκεανὸς μὲν πρῶτα, τὸν ἔπως ἐστὶ περῆσαι,

“Quemcunque quidem sinas manium defunctorum

“Ad-sanguinem prope accedere, ille tibi verum dicet:

“Cui vero invidetas, ille tibi abibit retro.”

Sic locuta, anima quidem abiit domum Plutonis intra

- 150 Tiresiæ regis, postquam vaticinia edixerat:

Ast ego illic manebam constanter, donec mater

Advenit, et bibit sanguinem nigrum: statim vero agnovit,

Et me lugens verbis alatis allocuta est;

“Fili mi, quo pacto venisti sub caliginem obscuram,

- 155 “Vivus cum sis? difficile nempe hæc viventibus videre:

“In-medio enim ingentes fluvij et gravia fluentia;

“Oceanus quidem primum, quem nequaquam licet trajicere,

143 κεν με ἀναγνώη] Edd. vett. 144 αὐτίς] F. A. L.

editit ὑπαὶ λιπαρῶ. Sed nihil opus. Vide
ad *Il.* α’. 51.

Ibid. ἀμφὶ δὲ λαοὶ Ὀλβιοὶ ἔσπονται.] Μί-
ρος δὲ πάντας εὐτυχίας βασιλεῖ τὸ μέγιστον,
ὀλβίως ὑπ’ αὐτῷ εἶναι τῆς λαός. Διὸ καὶ ἀλ-
λαχῶ φησιν, [infra τ’. 114.] “Ἀρετώσι δὲ
“λαοὶ ὑπ’ αὐτῷ.” *Eustath.*

Ibid. ἀμφὶ δὲ λαοὶ] *Al.* ἀμφὶ δ’ ἐταῖροι.

Ver. 136. ἔρω.] *Al.* βάζω.

Ver. 141. οὐδὲ ὃν υἷον] *Al.* ἐδ’ ὃν υἷον.

Ver. 143. πῶς κέν μ’ ἀναγνώη τοῖον ἵον-
τα.] *Al.* υἷον ἵοντα. *Al.* πῶς κέν με ἀναγνώη
τὸν ἵοντα.

Ver. 144. ἀμειβόμενος προσέειπεν.] *Al.* ἀ-
μείβετο μάντις ἀμύμων.

Ver. 145. ἐπὶ φρεσὶ θεῶν.] *Al.* ἐνὶ φρεσὶ
θῆσω.

Ver. 149. “Ὡς φαμένη, ψυχὴ μὲν ἔβη δό-
μον” Αἶδος εἶσω] *Silius:*

Hæc vates, Erebiq̃ue cavis se retulit umbris.

Lib. XIII. 894.

Ver. 154. πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον ἡερόεντα,
Ζωὸς ἑών;] *Virgil.*

Sed te qui vivum casus, age, fare vicissim,
Attulerint: pelagine venis erroribus actus?
An monitu Divum; an quæ te fortuna fatigat,
Ut tristes sine sole domos, loca turbida, adires?

Æn. VI. 531.

Ver. 156. Μέσσω γὰρ μεγάλοι ποταμοὶ—,
’Ωκεανὸς μὲν πρῶτα,] “Ὅτι φανερώς ἐνταῦθα ὁ
Ποιητὴς δηλοῖ τὴν Ὀδυσσεῖος μυθικὴν εἰς ἃδε
κατέλυσιν ἐπὶ τὰ πέραν ἐκείθεν τέρματα γε-
νέσθαι τῷ Ὀκεανῷ, ἔνθα καὶ τῆς ἀστέρων δηλα-
δὴ φασιν δύνειν. *Eustath.*

Ver. 157. Ὀκεανὸς μὲν πρῶτα,] Καὶ ἔκ-
τε πῆγάς διέυτερα δὲ, καὶ τρίτα· ἅπερ δεῖ κατὰ
τὸ σιωπῶμενον ἐκδιέξασθαι ἔπως, οἷον ἵνα μὴ ἄλ-

- Πεζὸν ἰόντ', ἦν μή τις ἔχῃ εὐεργέα νῆα.
 Ἦ νῦν δὴ Τροίηθεν ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκάνεις
 160 Νῆϊ τε, καὶ ἐτάροισι, πολὺν χρόνον; ἐδέ πω ἦλθες
 Εἰς Ἰθάκην; ἐδ' εἶδες ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκα;
 "Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Μῆτερ ἐμὴ, χρεῖά με κατήγαγεν εἰς Ἀῖδαο,
 Ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίῃς Τειρεσίαιο.
 165 Οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιῖδος, ἐδέ πω ἀμῆς
 Γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἶεν ἔχων ἀλάλημαι οἷζυν,
 Ἐξ ἧ τὰ πρῶτισθ' ἐπόμεν' Ἀγαμέμνονι δία
 Ἴλιον εἰς εὐπωλον, ἵνα Τρώεσσι μαχοίμην.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 170 Τίς νύ σε κῆρ ἐδάμασσε τανηλεγέος θανάτοιο;
 Ἦ δολιχὴ νῆσος; ἢ Ἀρτεμις ἰοχέαιρα
 Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιοχόμενη κατέπεφνεν;

" Peditem, nisi quis habeat fabrefactam navem.

" Num jam demum a Troja errans huc venis

160 " Cum navique, et sociis, longo tempore? necdum pervenisti

" In Ithacam? neque vidisti in ædibus uxorem?"

Sic dixit: at ego ipsam respondens allocutus sum;

" Mater mea, necessitas detulit me in Plutonis ædes,

" Animam consulturum Thebani Tiresiæ.

165 " Nondum enim prope veni Achaiam, neque nostram

" Terram attigi; Sed semper habens erro ærumnam,

" Ex quo primum secutus sum Agamemnonem nobilem

" Ad Ilium equis-aptum, ut cum Trojanis pugnarem.

" Sed age mihi hoc dic et vere narra,

170 " Quodnam te fatum domuit longum-somnum-adferentis mortis?

" An diuturnus morbus; an Diana sagittis-gaudens

" Suis mitibus telis superveniens occidit?

158 Πεζὸν ἰόντ'] R. sic et *Eustath.* 168 εὐπωλον] Edd. vett. 171 δολίχη] F. A. 2. 3. L.

λον ποταμὸν ἢ ῥεῦμα λέγωμεν, αὐτὸν πρῶτον
 Ὀκיאνόν. *Schol.*

Ibid. πρῶτα, τὸν] *Al.* πρῶτος, ὄν.

Ver. 168. εὐπωλον,] *Al.* εὐπωλον. *Clark.*

Εὐπωλον verum est, quod omnes edd. vett.
 exhibent: de quo passim jam monuimus.
Ern.

Ver. 170. Τίς νύ σε κῆρ ἐδάμασσε] *Silius:*

Quinam te, qui casus, ait, dux maxime, fessæ
 Eripuit Patriæ? — *Lib.* XIII. 450.

Equis te, care pater, cum stabant Itala regna,
 Exosus Latio Deus abstulit. — *Ibid.* 654.

Ver. 171. Ἦ δολιχὴ νῆσος; ἢ Ἀρτεμις]
 Ἦ δολιχὴ νῆσος ἀντιδιαστέλλεται πρὸς τὸν ἐκ
 βολῆς Ἀρτεμίδος, ἀλλαχῆ δὲ καὶ Ἀπόλλων-

- Εἰπὲ δέ μοι πατρός τε, καὶ υἱέος ὃν κατέλειπον,
 “Ἡ ἔτι παρ κείνοισιν ἐμὸν γέρας, ἥ τις ἦδῃ
 175 Ἀνδρῶν ἄλλος ἔχει, ἐμὲ δ’ ἐκ ἔτι φασὶ νέεσθαι.
 Εἰπὲ δέ μοι μνηστῆς ἀλόχε βελήν τε νόον τε,
 “Ἡ μένει παρὰ παιδὶ, καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσει·
 “Ἡ ἦδῃ μιν ἔγημεν Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος.
 “Ὡς ἐφάμην· ἡ δ’ αὐτίκ’ ἀμείβετο πότνια μήτηρ·
 180 Καὶ λήν κείνη γε μένει τετλήοτι θυμῷ
 Σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· οἷζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ
 Φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέατα δακρυχεῖσσι.
 Σὸν δ’ ἔπω τις ἔχει καλὸν γέρας· ἀλλὰ ἔκηλος
 Τηλέμαχος τεμένη νέμεται, καὶ δαΐτας ἔϊσας
 185 Δαίνυνται, ἃς ἐπέοικε δικασπόλον ἀνδρ’ ἀλεγύνειν·
 Πάντες γὰρ καλέεσσι· πατὴρ δὲ σὸς αὐτόθι μῖμνει
 Ἀγρῷ, ἐδὲ πόλινδ’ ἐκατέρχεται· ἐδὲ οἱ εὐναί,

“ Dic item mihi et de-patre, et filio quem reliquī,

“ An adhuc apud illos meum munus, an aliquis jam

175 “ Virorum alius habeat; me autem non amplius putent rediturum.

“ Dic etiam mihi nuptæ uxoris consiliumque mentemque,

“ An maneat cum puero, et salva omnia custodiat:

“ An jam eam duxerit Achivorum quicumque optimus.”

Sic dixi: statim vero respondebat veneranda mater;

180 “ Et omnino illa quidem manet afflicto animo

“ Tuis in ædibus; ærumnosæ autem ei semper

“ Consumuntur noctesque diesque lachrymas-fundenti.

“ Tuum vero nondum quis habet pulchrum munus; sed quietus

“ Telemachus prædia colit, et convivia æqualia

185 “ Epulatur, quæ decet principem virum curare;

“ Omnes enim invitant: pater autem tuus illic manet

“ In agro, neque in urbem proficiscitur: neque ei lecti,

174 “ Ἡ παρ’ ἐκείνοῖς ἐστίν] R. Eustath. 175 ἐκ ἐτι] R. 182 Φθίνουσι] Edd.
 præter R. 186 καλέουσιν] Edd. vett. male.

ως, γινόμενον θάνατον ὡς τῷ τοιούτῳ αἴφνης
 ἐπισυμβαίνοντος. Eustath. Cæterum Bar-
 nesius edidit, νῆσός γ’; ἡ Ἀρτεμῖς. Sed
 nihil opus.

Ver. 175. ὃν] *Al.* ὅς.

Ver. 177. Sequuntur versus duo, qui
 sunt *Od.* ε’. 527. 528. ubi et, qui hic est
 177. et 178. leguntur. Si in pluribus li-
 bris reperiantur hoc loco, non repudiem.

Sed potuit idem alio loco brevius, alio
 latius dixisse. *Ern.*

Ver. 178. ἔγημεν] Vide infra ad ver.
 272.

Ver. 183. ἔκηλος Τηλέμαχος τεμένη νέμε-
 ται.] Videtur nimirum prius oppetiisse
Anticlea, quam *Penelope* Proci ambirent,
Ulyssisque facultates diriperent.

Ver. 184. τεμένη] *Al.* τεμένηα. Quod

- Δέμνια, καὶ χλαῖναι, καὶ ῥήγεα σιγαλέοντα·
 Ἀλλ' ὅγε χεῖμα μὲν εὐδει, ὅθι δρυῶες, ἐνὶ οἴκῳ,
 190 Ἐν κόνι, ἄγχι πυρὸς, κακὰ δὲ χροῖ εἴματα εἴται·
 Αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃσι θέρος, τεθαλυῖά τ' ὀπώρῃ,
 Πάντῃ οἱ κατὰ γένον ἀλωῆς οἶνοπέδοιο
 Φύλλων κεκλιμένων χθαμαλαὶ βεβλήται εὐναί·
 Ἐνδ' ὅγε κεῖτ' ἀχέων, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἀέξει,
 195 Σὸν πότμον γούων· χαλεπὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἰκάνει.
 Οὕτω γὰρ καὶ ἐγὼν ὀλόμην, καὶ πότμον ἐπέσπον·
 Οὗτ' ἐμ' ἐνὶ μεγάροισιν εὐσκόπος Ἰοχέαιρα
 Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιοχόμενη κατέπεφνεν·
 Οὔτε τις ἔν μοι νῆσος ἐπήλυθεν, ἥτε μάλιστα

“Strata, et laenæ, et stragula splendida;

“Sed ille hyeme quidem dormit, ubi mancipia, in domo,

190 “In pulvere, prope focum; vilibus vero corpori vestimentis indutus est:

“Ast ubi venerit æstasque, virensque autumnus,

“Undique illi per fertilem-partem vineæ vitiferæ

“Ex foliis delapsis humiles sternuntur lectuli:

“Hic ille jacet dolens, ingentemque in mente dolorem auget,

195 “Tuum fatum deflens: molesta autem insuper senectus urget.

“Sic enim et ego perii, et fatum obii:

“Neque me in ædibus jaculatrix-certa Diana

“Suis mitibus telis superveniens interemit;

“Neque aliquis me morbus invasit, qui utique maxime

190 ἦσται] F. A. 2. 3. L. 197 Οὔτε μ'] R.

et ipsum pronunciabatur τεμίνη. Vide ad Il. δ'. 539.

Ver. 186. Πάντες γὰρ καλέουσι.] Δοκεῖ δὲ ἀρχαῖον εἶδος εἶναι, εἰς δαίτας δημοσίας προκαλεῖσθαι τὸς βασιλεῖς τε καὶ τὸς δικαστάς. Eustath. Cæterum Barnesius hic legendum conjicit, Πάντας γὰρ καλέουσι. “Non videtur verum,” inquit, “Telemachum” ab omnibus invitari; quare satius for-
 “san esset, πάντας legere; quoniam ille, “præter Procos, et alios quosvis hospitio
 “exceperit; καλέουσι vero ad Telemachi
 “servos refertur.” Satis invenuste.

Ver. 189. ἐνὶ οἴκῳ.] Al. κατὰ οἶκον.

Ver. 190. κόνι.] Al. κόνι.

Ibid. εἴται.] Al. ἦσται.

Ver. 193. βεβλήται] Al. βεβλήατο. Minus recte.

Ver. 195. Σὸν πότμον γούων.] Al. Σὸν νόστον ποθῖαν.

Ver. 196. Οὕτω γὰρ καὶ ἐγὼν] Οὐχ, ὡς οἱ νεώτεροι, ὅτι ἐαυτὴν ἀνῆρτησεν, Ναυπλίῃ ψευδῶς μηνύσαντος ῥάνατον Ὀδυσσεώς. Schol. Vide autem ad ver. 202. Cæterum refertur hoc in loco vocula γὰρ non ad id quod jam proxime præcessit, sed ad id quod de Ulyssis absentis desiderio eleganter reticetur. Vide ad Il. ε'. 22.

Ver. 197. Οὐτ' ἐμ' ἐνὶ μεγάροισιν] Al. Οὐ-
 τε μί γ' ἐν μεγάροισιν.

Ver. 201. Ἀλλά με σός τε πόθος.] Clar. Valkenar. ad Amm. p. 59. edd. vett. habere ait σθ. Meæ omnes σός τε habent. Ern.

Ver. 202. Σή τ' ἀγανοφροσύνη] Εὐσχήμως τὴν ἀγχόνην ἐσιώπησεν, ὡς αἰτίαν ἰχόωντος

- 200 Τηκεδόνι στυγερῇ μελέων ἐξείλετο θυμόν·
 Ἀλλά με σός τε πόθος, σά τε μῆδεα, φαίδιμ’ Ὀδυσσεῦ,
 Σὴ τ’ ἀγανοφροσύνη μελιηδέα θυμὸν ἀπήνυρα.
 “Ὡς ἔφατ’· αὐτὰρ ἔγωγ’ ἔβελον φρεσὶ μερμηρίζας
 Μητρὸς ἐμῆς ψυχὴν ἐλέειν κατατεθνευίης·
 205 Τρεῖς μὲν ἐφωρμήθην, ἐλέειν τέ με θυμὸς ἄνωγε,
 Τρεῖς δέ μοι ἐκ χειρῶν, σκιῇ εἵκελον, ἥ καὶ ὀνείρω,
 Ἔπτατ’· ἐμοὶ δ’ ἄχος ὅζ’ οὐ γενέσκειτο κηρόδι μᾶλλον·
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδαν·
 Μητρὲς ἐμῇ, τί νύ μ’ ἐ μίμνεις ἐλέειν μεμαῶτα,
 210 Ὅφρα καὶ εἰν αἰῖδαο, φίλας περὶ χεῖρε βαλόντε,
 Ἀμφοτέρω κρυεροῖο τεταρπόμεσθα γόοιο;

200 “Tabe invisa ex membris tollere-solet animum:

“Sed me tuique desiderium, tuique curæ, inclyte Ulysses,

“Tuæque benignitas dulci animo privarunt.”

Sic dixit: Cæterum ego volebam mente cogitans

Matris meæ animamprehendere defunctæ:

205 Ter quidem aggressus-sum, amplexique me animus jubebat;

Ter autem mihi ex manibus, instar umbræ, vel et somnii,

Avolavit: mihi vero dolor acutus exortus est ex-animo magis:

Et ipsam allocutus verba alata dixi;

“Mater mea, cur me non manes amplecti-te cupientem;

210 “Ut etiam apud inferos, caris circa manibus amplexi,

“Ambo tristi satiemur luctu?”

208 προσηύδα] F. A. L. 210 φίλᾱ] L. quod et aliæ secutæ sunt.

τῶν ἑαυτῶν ἐξαγαγόντων τῷ βίῃ. Schol. Vide supra ad ver. 85.

Ver. 205. [Τρεῖς μὲν ἐφωρμήθην.] Virgil.

Ter conatus ibi collo dare brachia circum;
 Ter frustra compressa manus effugit imago,
 Par levibus ventis, volucrique similima somno.
 Æn. II. 792. VI. 700.

His alacer colla amplexu materna petebat,
 Umbræque ter frustra per inane petita fefellit.

Silius Italic. lib. XIII. 648.

Ibid. ἄνωγε.] Aut legendum hic ἀνώγει, quo modo in commentario citat Eustathius; aut erit ἄνωγε non e Perfecto ἄνωγα, sed ex Aoristo ἄνωγεν. Alioquin non constaret Temporum ratio. Vide ad Il. α'. 57.

Ver. 206. ἐκ χειρῶν, σκιῇ εἵκελον,] Virgil.

Dixerat; et tenues fugit, ceu fumus, in auras.

Æn. V. 740.

— manuum tactum suffugit et ictum.

Lucret. V. 151.

Ibid. εἵκελον,] Ita recte edidit Barnesius. Nam ἵκελον, quod habent Vulgati, primam corripit. Al. ἱκίλην.

Ver. 209. Μητρὲς ἐμῇ, τί νύ μ’ ἐ μίμνεις] Virgil.

— Ille ubi matrem

Agnovit, tali fugientem est voce secutus;
 Quid natum toties crudelis tu quoque falsis
 Ludis imaginibus? Cur dextræ jungere dextram
 Non datur, ac veras audire et reddere voces?
 Æn. I. 409.

Æneas, quo deinde ruis? quo proripis? inquit:
 Quem fugis? aut quis te nostris complexibus ar-
 cet?
 Æn. V. 741.

- Ἦ τί μοι εἶδ' αὖλον τόδ' ἀγαυὴ Περσεφόνη;
 "Ὀτρυν', ὅφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω;
 "Ὡς ἐφάμην· ἢ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτῃς·
 215 ὦ μοι τέκνον ἐμὸν, περὶ πάντων κάμμιος Φωτῶν,
 Οὔτι σε Περσεφόνη, Διὸς θυγάτηρ, ἀπαφίσκει,
 Ἀλλ' αὕτη δίκη ἐστὶ βροτῶν, ὅτε κέν τε θάνωσιν·
 Οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἴνες ἔχουσιν,
 Ἀλλὰ τὰ μέν τε πυρὸς κρατερὸν μένος αἰδομένοιο
 220 Δαμνᾷ, ἐπεὶ κε πρῶτα λίπη λεύκ' ὀστέα θυμὸς·
 Ψυχὴ δ' ἥψ' ὄνειρος, ἀποπταμένη πεπότηται.
 Ἀλλὰ φόωςδε τάχιστα λιλαίεο· ταῦτα δὲ πάντα

"Nunquid mihi simulacrum hoc inclyta Proserpina

"Immisit, ut adhuc magis lamentans ingemiscam?"

Sic dixi: statim vero respondit veneranda mater;

215 "Eheu, fili mi, supra omnes infelix viros,

"Minime te Proserpina, Jovis filia, deludit,

"Sed hæc conditio est mortalium, cum mortui fuerint:

"Non enim amplius carnesque et ossa nervi habent;

"Sed ea quidem ignis valida vis ardentis

220 "Absumit, ubi primum reliquerit alba ossa animus:

"Anima vero, tanquam somnium, avolans volitat.

"Sed in lucem celerrime contende; hæc autem omnia

221 ὄνειρον] R. Eustath. quod et ipsum rectum.

Da jungere dextram;
 Da genitor: teque amplexu ne subtrahe nostro.
 Æn. VI. 697.

Ver. 210. φίλας παῖδ' αἰὲρ χεῖρε βαλόντες, Ἀμφοτέρω κρείροιο τιταρπώμισθα γόοιο;] Sic II. ψ'. 97.

μίνυνθ' ἀπὸ ἀμφοτέρων,
 Ἀλλήλους ὁλοῖο τιταρπώμισθα γόοιο.

Ibid. φίλας παῖδ' αἰὲρ χεῖρε βαλόντες, Ἀμφοτέρω] Al. βαλόντες; Ἀμφότεροι. Sed perinde est. Quod enim hic ait Barnesius, "Pluralis hic Numerus bis jungitur Duali, φίλας χεῖρες, et βαλόντες ἀμφοτέρω τιταρπώμισθα," itemque Eustathius, τὸ δὲ "φίλας χεῖρες" σύνθεσις τῶ Παινητῇ σχῆμα, οἷα μυριαχὲς συζυγνύντι τὰ πληθυντικά καὶ τὰ δυνικά ὡς ἰσοδύναμα· plane nihili est; quia omne Duale est necessario Plurale. Neque, quoniam recte de duobus dicitur φίλας et τιταρπώμισθα, inde sequitur recte itidem de pluribus φίλω et τιταρπώσθων

dici posse. Vide supra ad §. 48. et ad II. α'. 566.

Ver. 216. Οὔτι σε Περσεφόνη,] Virgil.

neque te Phæbi cortina fefellit,
 Dux Anchisiade. Æn. VI. 347.

Ver. 218. Οὐ γὰρ ἔτι σάρκας]

Ἀλλ' ὃ γὰρ οἱ εἴ' ἦν ἰς ἐμπεδος, ἐδὲ τι κίρκος,
 Οἷον περ πάρος ἔσκειν ἐν γναμπτῶσι μέλεισι.

Infra ver. 392.

Ver. 221. Ψυχὴ δ' ἥψ' ὄνειρος,] Virgil.

tenuis sine corpore vitas
 Admoneat volitare cava sub imagine formæ.
 Æn. VI. 292.

Λέπεται δὲ ἡ τῆς ψυχῆς φύσις ἐπὶ τὴν σιλήνην, οἷον ἔχνη τινὰ βίει καὶ ὀνείρατα διαφυλάττωσά. Καὶ περὶ ταύτης ὀρθῶς ἡγῶ λέξιχθαι τὰ, "Ψυχὴ δ' ἥψ' ὄνειρος, ἀποπταμένη πεπότηται." Plutarch. de Facie in Orbe Lunæ, haud longe a fine. Vide et supra ad ver. 206.

Ἴσθ’, ἵνα καὶ μετόπισθε τεῇ εἴπησθα γυναῖκί.

Νῶϊ μὲν ὥς ἐπέεσσιν ἀμειβόμεθ’· αἱ δὲ γυναῖκες
225 Ἠλυθον, (ᾠτρυνεν γὰρ ἀγαυὴ Περσεφόνηα,)

Ἵσσαι ἀρισηὼν ἄλοχοι ἔσαν, ἥδ’ ἐδύγατρες·

Αἱ δ’ ἀμφ’ αἶμα κελαινὸν ἀολλέες ἠγερέδοντο.

Αὐτὰρ ἐγὼ βέλεον, ὅπως ἐρέοιμι ἐκάσῃ·

Ἦδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίση φαίνετο βελή·

230 Σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηρῶ,
Οὐκ εἶων πίνειν ἄμα πάσας αἶμα κελαινόν.

Αἱ δὲ προμνηστῖναι ἐπήεσαν· ἡ δὲ ἐκάσῃ

Ἵον γόνον ἐξαγόρευεν· ἐγὼ δ’ ἐρέεινον ἀπάσας.

“Scias, ut etiam in-posterum tuæ dicas uxori.”

Nos quidem sic verbis colloquebamur: mulieres autem

225 Accesserunt, (incitabat enim inclyta Proserpina,)

Quotquot optimatum uxores erant, atque filiae:

Hæ utique circa sanguinem nigrum frequentes congregabantur.

Cæterum ego consultabam, quo-pacto interrogarem singulas:

Illud autem mihi in animo optimum videbatur consilium;

230 Stricto acuto gladio, crasso a femore,

Non sinebam bibere simul omnes sanguinem nigrum.

Illæ vero deinceps accedebant; unaquæque autem

Suum genus narrabat: ego vero interrogabam omnes.

225 ᾠτρυνε γὰρ] F. A. R. recte. 230 Σπασσάμενος] R. ut alibi. Eustath.

231 πίνειν] R. male. πίνειν] ceteræ.

Ibid. ἡὔτ’ ὄνειρος, ἀποπταμένη πεπότη-
ται.] Similiter Apolloniûs;

Νόος δέ οἱ, ἡὔτ’ ὄνειρος,

Ἐρπύζων πεπότητο.

Argonautic. III. 503.

Ver. 222. φῶσθε] Al. φάοςδε.

Ver. 223. ἵνα καὶ μετόπισθε τεῇ εἴπησθα
γυναῖκί.] Muretus, Var. lect. Lib. XI.
cap. 7. hæc verba, sicut et Virgîlii, [Æn.
VI. 898.] “portaque emitit eburna,”
tecta quadam urbanitate fabulam riden-
dam propinare existimat. Similiter Plu-
tarchus, de audiendis Poëtis; Καὶ γὰρ τῷ
το χαρίεντως Ὅμηρος εἰς τὴν νεκυίαν εἶπεν, ὥς
γυναῖκας ἀκρόασιν ἔσαν διὰ δὴ τὸ μνηστῶδες.
Vide Julian. Orat. III. et infra ψ’. 306.
etc.

Ver. 224. αἱ δὲ γυναῖκες Ἠλυθον,] Εὐταξ-
ίαν δὲ τῇ ποιήσει τεχνώμενος καὶ ἀκμὴν,
καταλίγει πρῶτον ἡρώιδας· εἶτα διαναπαύσας

τὸν λόγον βραχὺν, πρὸς Ἡρώας μεταβαίνει.
Eustath.

Ver. 229. Ἦδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίση
φαίνετο βελή·] Virgil.

Hæc alternanti potior sententia visa est.

Æn. IV. 287.

Ver. 231. πίνειν] Ita ex Seberi Indice
edidit Barnesius. Atque ita scriptum oc-
currit in omnibus, Iliad. δ’. 263. η’. 481.
Odys. λ’. 583. 584. Vulgg. hoc in loco
πίνειν· Quæ vox non Homérica. Non-
nulli habent πίνειν· Quo modo in com-
mentario citat Eustathius. Clark. Vide
Var. Lect. Firmatur Barnesii correctio
etiam ex eo, quod ante 152 est πίνειν.
Nec tamen est necessaria, tutiusque erat,
libros antiquos sequi et dare πίνειν. Ern.

Ver. 232. ἡ δὲ ἐκάσῃ] Al. ἡδὲ ἐκάσῃ.

Ver. 233. ἐγὼ δ’ ἐρέεινον ἀπάσας.] Ὅτι
πάνου διζῶς ὁ Πεινητὴς τὴν ῥαψῶδιαν ταύτην,

- "Ενθ' ἦτοι πρῶτην Τυρῶ ἴδον εὐπατέρειαν,
 235 "Η φάτο Σαλμωνῆος ἀμύμονος ἔκγονος εἶναι,
 Φῆ δὲ Κρητῆος γυνὴ ἔμμεναι Αἰολίδῃα·
 "Η ποταμοῦ ἡράσσατ', Ἐνιπῆος Δείοιο,
 "Ος πολὺ κάλλιφος ποταμῶν ἐπὶ γαῖαν ἴησι·
 Καί ρ' ἐπ' Ἐνιπῆος πωλέσκετο καλὰ ῥέεθρα.
 240 Τῷ δ' ἄρα εἰσάμενος γαίηοχος Ἐννοσίγαιος,
 Ἐν προχοῇς ποταμοῦ παρελέξατο δινήεντος·
 Περφύρεον δ' ἄρα κῦμα περιζάθη, ἔρει ἴσον,
 Κυρτωθέν· κρύψεν τε θεὸν, θνητὴν τε γυναῖκα·
 Λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην, κατὰ δ' ὕπνον ἔχευεν.

Hic sane primam Tyro vidi nobili-patre-natam,

- 235 Quæ dixit Salmonei eximii se filiam esse;
 Dixitque Crethici se uxorem esse Æolidæ:
 Quæ fluvium amavit Enipeum divinum,
 Qui longe pulcherrimus fluviorum super terram labitur:
 Et ea propter Enipei versabatur pulchra fluentia.
 240 Huic vero cum-se-assimilasset terram-cingens Neptunus,
 In ostiis fluvii accubuit vorticosi:
 Purpureus autem fluctus circumstitit, monti æqualis,
 Curvatus; absconditque deum, mortalemque feminam:
 Solvit autem virgineam zonam, somnumque offudit.

234 πρῶτον] R. 244 Λῦσιν δι] Edd. vett.

ἡρώων ἅμα καὶ ἡρωϊδαν πεποιήκει κατάλο-
 γον, — ἀναπληρῶν τε, ὡς καὶ ἄλλαχ' ἑρρί-
 θη, ἅπερ τῇ Ἰλιάδι ἐλλείπειται, καὶ ἅμα
 πλατύων ἔτα τὴν ποιήσιν. Eustath.

Ver. 234. πρῶτην] *Al.* πρῶτον.

Ibid. Τυρῶ ἴδον εὐπατέρειαν,] Ἐν ἧθει
 εἶπεν· δυσσιβῆς γὰρ ἦν ὁ Σαλμωνεύς, ἀντι-
 βροντῶν τῷ Διὶ, καὶ ἀνταστράπτων διὸ καὶ κε-
 ραυνοῖς περιέπεισεν. Εἰρωνεία ἔν κέχερται.
Schol. Male: Nam in hujusmodi narra-
 tione nullus *Ironiæ* locus. Vide et ad
 ver. 255.

Ver. 255. Σαλμωνῆος ἀμύμονος] Περὶ δὲ
 Σαλμωνέως φασὶν οἱ νεώτεροι ὡς ἄρα ὁ ἀνὴρ
 ἀσιβῆς ἦν, ἀντιβροντῶν τε καὶ ἀνταστράπτων
 τῷ Διὶ, δι' αὐτὸ καὶ κεκραυνώθη· Ὀμηρος μίνοι
 ἀκ οἶδε τοιούτων τι, ἀλλὰ ἀμύμονα τὸν Σαλ-
 μονίᾳ φησίν. Eustath. Similiter et *Dac-
 tier*. Atqui nihil impedit vox ἀμύμονος
 quominus homo pravis moribus fuerit
Salmoneus. Vide supra ad α'. 29. et ad
Il. β'. 675.

Ver. 237. Ἐνιπῆος Δείοιο,] Ἐνιπέους Ἡλι-
 δος ποταμὸς, καὶ Θεσσαλίας. *Schol.* Vide
 et Strabonem, *Geograph. Lib. VIII.* pag.
 546. al. 556.

Ver. 238. Ὅς πολὺ κάλλιφος ποταμῶν ἐπὶ
 γαῖαν ἴησι·] Similiter de Fluvio *Arrio Poë-
 ta, Iliad. φ'* 158.

Ἀξῖ, ὅς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἴησιν.

Clark. Unde patet in ἴησι h. l. intelligen-
 dum ὕδωρ· ut supra ἀναρρίπτειν intell. ἐρετ-
 μά. *Ern.*

Ibid. ἴησι·] *Al.* ἴησι.

Ver. 259. πωλέσκετο] *Versari* solebat.
 Vide ad *Il.* α'. 57. et β'. 221.

Ver. 240. Τῷ δ' ἄρα εἰσάμενος] Vide ad
Il. ι'. 45. *Al.* Τῷ δ' ἄρ' εἰσάμενος. Clark.
 Hoc prætulerim, ut mollius et magis
 Homericum. *Ern.*

Ver. 242. Περφύρεον δ' ἄρα κῦμα περι-
 ζάθη,] Virgil.

At illud

- 245 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ’ ἐτέλεσσε θεὸς φιλοτήσια ἔργα,
 Ἐν τ’ ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ’ ἔφατ’, ἔκ τ’ ὀνόμαζε·
 Χαῖρε, γύναι, φιλότῃτι· περιπλομένε δ’ ἐνιαυτῷ,
 Τέξεις ἀγλαὰ τέκνα· ἐπεὶ ἐκ ἀποφάλιοι εὖναι
 Ἀθανάτων· σὺ δὲ τῆς κομέειν, ἀπιταλλέμεναί τε.
 250 Νῦν δ’ ἔρχεαι πρὸς δῶμα, καὶ ἴσχεο, μὴδ’ ὀνομήνης·
 Αὐτὰρ ἐγὼ τοι εἰμὶ Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
 Ὡς εἰπὼν, ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα.
 Ἡ δ’ ὑποκυσσαμένη, Περίην τέκε καὶ Νηληϊά·
 Τὰ κρατερῶν θεράποντε Διὸς μεγάλοιο γενέσθην
 255 Ἀμφοτέρω· Περίης μὲν ἐν εὐρυχόρῳ Ἴαολκῷ

- 245 Cæterum postquam perfecisset deus amatoria opera,
 Inhæsit sane ei manui, verbumque dixit, et compellavit;
 “Gaude, mulier, amore-hoc: circumvoluto autem anno,
 “Paries pulchros liberos; quoniam haud inanes concubitus
 “Immortalium: tu vero eos cura enutrique.
 250 “Nunc autem i ad domum, et contine-te, neque mentionem-feceris;
 “At ego tibi sum Neptunus terræ quassator.”
 Sic locutus, pontum subiit fluctuantem.
 Illa autem gravis-facta, Peliam peperit et Neleum:
 Qui fortes ministri Jovis magni fuerunt

255 Ambo: Pelias quidem in spatiosa Iacolco

246 ὀνόμαζεν] Eæd. male. 255 ὑποκυσσαμένη] F. A. L.

Curvata in montis faciem circumstetit unda,
 Accepitque sinu vasto.

Georgic. IV. 360.

Ver. 243. κρύψεν τε] Al. κρύψεν δέ.

Ver. 244. Λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην,] Similiter Catullus:

—— solvit zonam diu ligatam.

Carm. II. ver. 13.

Ver. 247. περιπλομένη δ’ ἐνιαυτῷ, Τέξεις] “Quod si ita, neque ultra decimum
 “mensem futura mulierum protolli pot-
 “est; quæri oportet, cur Homerus scrip-
 “serit Neptunum dixisse puellæ a se
 “recens compressæ; Χαῖρε νῦν φιλότῃ-
 “τι περιπλομένη δ’ ἐνιαυτῷ, Τέξεις ἀγλαὰ
 “τέκνα” etc. — Sed Favorinus mihi ait
 “περιπλομένη ἐνιαυτῷ non confecto esse
 “anno, sed affecto. In qua re usus est
 “verbo non vulgaris significationis. Af-
 “fecta enim, sicuti M. Cicero et vete-
 “rum elegantissimi locuti sunt, ea pro-

“prie dicebantur, quæ non ad finem ip-
 “sum, sed proxime finem progressa de-
 “ductave erant.” Gellius, Lib. III. cap.
 16. Ubi notandum, pro Χαῖρε γύναι, le-
 gisse Gellium, Χαῖρε νῦν. Clark. Non vi-
 detur Gellius sic legisse, sed esse vitium
 in editis, quod et in Gronoviana recte
 correctum in γύναι. Ern.

Ver. 248. τέκνα· ἐπεὶ ἐκ, quo modo et apud
 Gellium legitur, loco jam citato. Sed et
 ferri potest vulgata lectio; pronunciando
 scilicet ἐπ’ ἐκ, vel ἐπεὶ ἐκ duabus syllabis.
 Sic Iliad. v. 777.

Μέλλω, ἐπεὶ ὑδ’ ἐμὲ πάμπαν. —

Vide et ad Il. ε’. 349. et i’. 533.

Ver. 252. Ὡς εἰπὼν, ὑπὸ πόντον ἐδύσατο]
 Virgil.

Hæc Proteus; et se jactu dedit æquor in altum.
 Georg. IV. 528.

Ναῖε πολύρρηνος· ὁ δ' ἄρ' ἐν Πύλῳ ἡμαθόεντι.
Τὲς δ' ἐτέρως Κρηθῆϊ τέκεν βασίλεια γυναικῶν,
Αἴσονά τ', ἠδὲ Φέρητ', Ἀμυθιάονά δ' ἱπποχάρμην.

- Τὴν δὲ μέτ', Ἀντιόπην ἴδον, Ἀσωποῖο δύγατρα,
260 Ἡ δὲ καὶ Διὸς εὐχετ' ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαῦσαι·
Καί ῥ' ἔτεκεν δύο παῖδ', Ἀμφιονά τε, Ζῆδόν τε,
Οἱ πρῶτοι Θήβης ἔδος ἔκτισαν ἑπταπύλοιο,
Πύργωσάν τ'· ἐπεὶ ἔ μὲν ἀπύργωτόν γ' ἐδύναντο
Ναίεμεν εὐρύχορον Θήβην, κρατερώ περ ἰόντε.
265 Τὴν δὲ μέτ', Ἀλκμήνην ἴδον, Ἀμφιτρεύωνος ἀκοῖτιν,
Ἡ ῥ' Ἑρακλῆα θρασυμέμοννα, θυμολέοντα,

Habitabat abundans-pecore; hic vero in Pylo arenosa.

Alios vero Cretheo peperit regina mulierum,

Æsonemque, atque Pheretem, Amythaonemque gaudentem-equis.

Post hanc vero, Antiopen vidi, Asopi filiam;

260 Quæ utique et Jovis gloriabatur in ulnis se-dormisse;

Et peperit duos filios, Amphionemque Zethumque,

Qui primi Thebarum sedem condiderunt septem-portas-habentium,

Turribusque munierunt; quoniam non absque-turribus poterant

Habitare spatiosas Thebas, fortes licet essent.

265 Post hanc autem, Alcmenam vidi, Amphitryonis uxorem,

Quæ scilicet Herculem audacem, animum-leonis-habentem,

257 τίς] Edd. vett. *Eustath.* recte. 260 Ζηνὸς εὐχεται] *F.* perperam.

εὐχετ' est ex εὐχίτε, ut habet *Schol.* 261 Καί ῥ' ἔσχεν δύο παῖδας] *F.*

A. L.

Tantum effata ———

—— se fluvio Dea condidit alto.

Æn. XII. 885.

Ver. 254. Θειάποντι Διὸς] Βασιλεῖς· καὶ γὰρ οἱ πολίται, θεράποντες Ἀρεῖος. *Schol.*

Ver. 255. Ἰαολκῆ] Ἰωλκός, πόλις Θεσσαλίας. *Schol.*

Ver. 256. ὁ δ' ἄρ' ἐν Πύλῳ] Ὁ Νηλεὺς δηλαδῆ. *Eustath.*

Ver. 259. Ἀσωποῖο δύγατρα,] Vide *Pausan.* Lib. II. cap. 6.

Ver. 261. ἔτεκεν] *Al.* ἔσχεν.

Ver. 262. Οἱ πρῶτοι Θήβης ἔδος ἔκτισαν] Οἱ τῆς Ἀντιόπης παῖδες — τὴν πόλιν τὴν κάτω προσέκτισαν τῇ Καδμείᾳ, καὶ Θήβας ὄνομα ἔδεντο κατὰ συγγένειαν τῆς Θήβης. Μαρτυρεῖ δὲ μοι τῷ λόγῳ καὶ Ὅμηρος ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ· “Οἱ πρῶτοι Θήβης ἔδος ἔκτισαν ἑπταπύλοιο, Πύργωσάν τ'· etc.” Ὅτι δὲ

Ἀμφίων ἦδὲ καὶ Τεῖχος ἐξεργάζετο πρὸς τὴν λύραν, ἔδωκεν ἐπαρήσατο λόγον ἐν τοῖς ἔπεισι. *Pausan.* Lib. IX. cap. 14.

Ver. 263. ἐπεὶ ἔ μὲν ἀπύργωτόν] *Pausanias*, loco jam citato, legit, ἐπεὶ ἔ μιν ἀπύργωτον. *Clark.* Vide ad ζ'. 48.

Ver. 269. μένος αἶν' ἀντιέρης.] *Scholiastes* explicat, Ὁρῆς ἀφορήτης μεσός. Minus recte.

Ver. 270. Ἐπικάστην] Παρὰ τοῖς Τραγικοῖς Ἰοκάστην. *Schol.*

Ver. 272. Γημαμένην ᾧ υἱεῖ· ὁ δ' ὃν πατέρ' ἐξισαρίζας Γῆμεν] Τὸ δὲ “γημαμένη” καὶ τὸ “ἔγχευ” φανερὰν διαφορὰν δηλοῖ τῷ Γῆμαι καὶ τῷ Γήμασθαι. *Eustath.* Nempe Γῆμαι, proprie est, Uxorem ducere; Γήμασθαι, Uxorem se alicui dare. Vide supra ad ver. 178. item ad ε'. 491. et ι'. 296.

Γείνατ’, ἐν ἀγκοίνῃσι Διὸς μέγαλοιο μιγεῖσα·
Καὶ Μεγάρην, Κρεΐοντος ὑπερδύμοιο θυγάτρα,
Τὴν ἔχεν Ἀμφιτρυώνος υἱὸς, μένος αἰὲν ἀτειρής.

- 270 Μητέρα τ’ Οἰδιπόδαο ἴδον, καλὴν Ἐπικάστην,
ἥ μέγα ἔργον ἔρεξεν αἰδοῦσιν νόοιο,
Γημαμένη ᾧ υἱεῖ· ὁ δ’ ὅν πατέρ’ ἐξεναρίζας
Γῆμεν ἄφαρ δ’ ἀνάπυστα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισιν.
Ἄλλ’ ὁ μὲν ἐν Θήβῃ πολυηράτῳ ἄλγεα πάσχαν,
275 Καδμείων ἥνασσε, θεῶν ὁλοὰς διὰ βελάς·
Ἡ δ’ ἔβη εἰς Αἴδαο πυλάρταο κρατεροῖο,
Ἀψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀφ’ ὑψηλοῖο μελάθρε,

Peperit, in ulnis Jovis magnanimi commista :

Et Megaram, Creontis magnanimi filiam;

Quam habuit Amphitryonis filius, robore semper indomitus.

- 270 Matrem quoque Œdipodis vidi, pulchram Epicastem,
Quæ ingens facinus commisit insipientia mentis,
Nupta suo filio; ille vero suum patrem ubi-interfecisset,
Eam uxorem-duxit: statim vero hæc vulgata dii fecerunt hominibus.
Sed ille quidem in Thebe amabili dolores patiens,
275 Cadmeis imperabat deorum dira per consilia:
Illa autem abiit in orcum validas portas habentem, firmum,
Deligato laqueo sublime ab alta trabe,

263 εὐ' μυν] A. L. 272 Γειναμένη] F. A. L. male. 273 ἀνθρώποισι] F. male.

Ibid. υἱεῖ] Ammon. In γῆμαι legit υἱῶ, quod et ipsum locum habet. Ern.

Ver. 275. ἄφαρ δ’ ἀνάπυστα θεοὶ θέσαν] Ἀνὰ σόμα πῦσι λέγειν καὶ πυρδάνεσθαι ἢ φανερά. Schol. Aliter Pausanias; Ὁ δὲ [Οἰδίπῳ] καὶ τὸν πατέρα ἀποκτείνει ἡμελεν, ὡς πύξῃσιν καὶ τὴν μητέρα ἔγχευε. Παῖδας δ’ ἐξ αὐτῆς ὁ δοκῶ οἱ γενέσθαι, μάρτυρι Ὀμήρῳ χρωμένους, ὅς ἐποίησιν ἐν Ὀδυσσεύῳ· “— ἄφαρ δ’ ἀνάπυστα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισι.” Πῶς δ’ ἐποίησαν ἀνάπυστα ἄφαρ, εἰ δὲ τίσασθαι ἐξ Ἰοκάστης ἐγένοντο παῖδες τῷ Οἰδίπῳ; Lib. IX. cap. 5.

Ver. 274. Θήβῃ πολυηράτῳ] Πολλὰς ἀράς καὶ βλάβας; θεῶν ὑπομεινάσῃ [Ita Barnesius pro vulgato ὑπομείνας ἦ] ὁ γὰρ ἐρασμῖω ὅπως ἂν ἢ τῷ ὑποκειμένῳ ἀκόλουθον. Schol. Atqui vox πολυηράτος semper alibi apud Poëtam amabilem significat:

————— πολυηράτα ἐς γάμον ὤρην.

Odys. δ. 126.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ’ ἦβην πολυήρατον ἐκόμει’ ἄμφω.

Ibid. 565.

Νῦν δ’ ἐπεὶ ἀμφοτέρω πολυήρατον ἐκόμει’ ὠνὴν.

Ψ. 354.

Vide et ad II. δ. 512.

Ver. 275. ἥνασσε.] Vide ad II. π’, 172.

Ver. 277. Ἀψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀφ’ ὑψηλοῖο μελάθρε.] Virgil.

Et nodum informis leti trabe nectit ab alta.

Æn. XII. 608.

————— κάμππτει στήν,

Ὅδ’ δὲ κρεμασθὲν τὴν γυναῖκα εἰσεῖδμεν,

Πλεκταῖς ἰώραις ἐμπεπλεγμένην.

Sophocles, Œdip. Tyr. ver. 1271.

Euripides hujus mortem aliter refert:

- ᾿Ωι ἄχει' σχομένη· τῷ δ' ἄλγεα κάλλιπ' ὀπίσσω
 Πολλὰ μάλ', ὅσσα τε μητρὸς Ἑρινυῖες ἐκτελέεσι.
 280 Καὶ Χλῶριν εἶδον περικαλλέα· τήν ποτε Νηλεὺς
 Γῆμεν, ἐὼν διὰ κάλλος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα,
 Ὀπλοτάτην κέρην Ἀμφίονος Ἰασίδαιο·
 Ὅς ποτ' ἐν Ὀρχομενῷ Μινυηίῳ ἴφι ἄνασσεν,
 Ἡδὲ Πύλῃ βασίλευ· τέκεν δέ οἱ ἀγλαὰ τέκνα,
 285 Νέστορά τε, Χρόμιόν τε, Περικλύμενόν τ' ἀγέρωχον.
 Τοῖσι δ' ἔπ' ἰφθίμην Πηρῶ τέκε, θαῦμα βροτοῖσι,
 Τὴν πάντες μνῶντο περικτίται· ἐδέ τι Νηλεὺς
 Τῷ ἐδίδε, ὅς μὴ ἔλικας βόας εὐρυμετώπας

Suo dolore correpta; illi vero dolores reliquit pone
 Valde multos, quotquot scilicet matris Furiae efficiunt.

- 280 Et Chlorin vidi perpulchram; quam olim Neleus
 Uxorem-duxit, suam ob pulchritudinem, postquam dedisset innumera spon-
 Minimam-natu filiam Amphionis Iasidae: [salia,
 Qui quondam in Orchomeno Minyeo fortiter imperabat:
 Atque in Pylo regnabat: peperit autem ea illi insignes liberos,
 285 Nestoremque, Chromiumque, Periclymenumque magnanimum.
 Post hos autem eximiam Pero peperit, miraculum hominibus;
 Quam omnes ambiebant vicini: neque omnino Neleus
 Ulli dabat, qui non camuras boves latis-frontibus

279 ἐκτελέουσιν. 285 Μινυηίῳ] F. A. L.

Μήτηρ δ' ὅπως εἰς τὴν τήνδε συμφορὰν,
 Ὑπερπαθίσασ' ἔρεσσ' ἐκ νεκρῷ ξίφος,
 Κάπερξε δεινὰ· διὰ μέσῳ γὰρ αὐχίνος
 ὦν σιδήρεον.

Phaeniss. ver. 1464.

Ver. 278. Ὑπερπαθίσασ' ἔρεσσ' ἰσ-
 χομένη.

Ver. 279. ἐκτελέουσιν.] Al. ἐκτελέουσιν.

Ibid. Abesse MS. Ἑρινυῖες μητρὸς dicun-
 tur ut πτωχῶν ῥ'. 475. Videantur autem
 hic Patris potius interfecti, quam Matris
 Furiae commemorari debere: sed et hanc
 Œdipus incestu violaverat. Ern.

Ver. 280. Καὶ Χλῶριν εἶδον περικαλλέα·]
 Ὁ δὲ πολυφωμότατος ἀπάντων τῶν ποιητῶν
 Ὀμηρος, ὅταν μὲν ὥραν ἔφωτος ἐνδόρφον καὶ
 κάλλος ἔδοκῃ· ἐπαγωγὴν ἐπιδείξασθαι βύλι-
 ται τῶν τε φωνηέντων τοῖς κρατίστοις χρῆσι-
 ται καὶ τῶν ἡμιφώνων τοῖς μαλακωτάτοις,
 καὶ ἐκαταπυκνώσει τοῖς ἀφώνοις τὰς συλ-
 λαβάς, ὅδὲ συγκόψει τὰς ἥχους παρὰ τῆς
 ἀλλήλοισι τὰ δυσέμφωτα, πρᾶξιαν δὲ τινα

ποιήσει τὴν ἀρμονίαν τῶν γραμμάτων, καὶ
 ῥέυσαν ἀλύπτως διὰ τῆς ἀκοῆς, ὡς ἔχει ταυ-
 τί. — “Καὶ Χλῶριν εἶδον περικαλλέα, τήν
 “ ποτε Νηλεὺς Γῆμεν ἐὼν διὰ κάλλος, ἐπεὶ
 “ πόρε μυρία ἔδνα.” Dionys. Halicarn.
 περὶ συνθίσεως, §. 16.

Ver. 281. Γῆμεν.] Vide supra ad ver.
 272.

Ibid. ἐὼν διὰ κάλλος,] Ita ex Scholiis
 Aldinis et ex Dionysio, loco jam citato,
 edidit Barnesius: Quocum facit et MS.
 a Tho. Bentleio collatus. Sic Iliad. α'.
 72. Ἦν διὰ μαντοσύνην. Vulgg. hoc in loco,
 ἐὼν μετὰ κάλλος. Cæterum nonnulli, no-
 tante Barnesio, post vocem Γῆμεν distin-
 guunt, leguntque; ἐὼν μετὰ κάλλος ἐπεὶ
 πόρε μυρία ἔδνα. Satis inficete. Clark.
 Eustathii quidem tempore Codd. consen-
 su habebant μετὰ. pag. 1684. 58. μετὰ
 κάλλος, τῆς διὰ κάλλος. Ern.

Ibid. ἔδνα,] Ἐνθα φανερῶς, ὡς καὶ ἐν

- ’Εκ Φυλάκης ἐλάσειε βίης Ἴφικληΐης
 290 Ἀργαλέας· τὰς δ’ οἷος ὑπέσχετο μάντις ἀμύμων
 Ἐξελάαν· χαλεπὴ δὲ θεῷ κατὰ μοῖρα πῆδῃσε,
 Δεσμοί τ’ ἀργαλέοι, καὶ βεκόλοι ἀγροῖωνται.
 Ἀλλ’ ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο,
 Ἀψ περιτελλομένους ἔτεος, καὶ ἐπήλυθον ᾧραι,
 295 Καὶ τότε δὴ μιν ἔλυσε βίη Ἴφικληΐη,
 Θέσφατα πάντ’ εἰπόντα· Διὸς δ’ ἔτελείετο βελλή.
 Καὶ Λήδην εἶδον, τὴν Τυνδαρέεα παρὰκοῖτιν,
 Ἡ ρ’ ὑπὸ Τυνδαρέῳ κρατερόφρον’ ἐγείνατο παῖδε,
 Κάστορά τ’ ἱππόδαμον, καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα·

Ex Phylace abegisset roboris Iphiclei

290 Difficiles-abactu: has vero solus pollicitus est vates eximius

Abacturum se: grave autem dei fatum impedivit,

Vinculaque sæva, et bubulci agrestes.

Sed cum jam mensesque et dies exacti-essent,

Rursus circumvoluto anno, et advenissent horæ;

295 Tum vero demum ipsum solvit vis Iphiclea,

Vaticinia omnia locutum: Jovis autem perficiebatur consilium.

Et Ledam vidi, Tyndari uxorem,

Quæ ex Tyndaro magnanimos peperit-filios,

Castoremque equorum-dormitorem, et pugilatu strenuum Pollucem;

ἄλλοις, ἔδνα Ὅμηρος λίγει τὰ τῷ νυμφίῳ
 πρὸς τὴν νύμφην. Eustath.

Ver. 283. Ὅς ποτ’ ἐν Ὀρχομενῷ] Τὸ δὲ,
 “ὅς ποτ’ ἐν Ὀρχομενῷ ἀνασσει, ἥδ’ ἐν Πύλῳ βα-
 σίλει,” ἐπὶ πάντ’ ἔχει σαφῶς, εἴτε περὶ Ἀμ-
 φιονος, εἴτε περὶ Νηλέως λέγεται. Eustath.
 Scholiastes de Neleo interpretatur, quem
 et Pylo et Orchomeno imperasse refert.
 Quin et istud ἥδ’ ἐν Πύλῳ βασίλειον de Ne-
 leo intelligendum liquet ex ver. 256. su-
 pra. Porro dubitat Eustathius annon hic
 legendum sit, Ἡ δὲ Πύλος βασίλειον ut sit
 sententia; ὁ πατὴρ μὲν Ἀμφίων ἐν Ὀρχο-
 μενῷ ἀνασσει, ἡ δὲ θυγάτηρ Χλωρίς Πύλος
 βασίλειον διὰ τὸν ἄνδρα Νηλέα.

Ibid. Ὀρχομενῷ Μινυηῶ] Ὀρχομενὸς,
 πόλις Βωιωτίας. Schol. Δύο γὰρ Ὀρχομενοί,
 ὁ μὲν τῆς Ἀρκαδίας, ὃν Ὅμηρος καλεῖ πο-
 λύμηλον, [Iliad. β’. 605.] ὁ δὲ τῆς Βωιωτίας,
 ὃν Ὅμηρος καλεῖ Μινύειον. Schol. ad Thucy-
 did. Lib. III. §. 112.

Ver. 285. Περικλύμενόν τ’ ἀγέρωχον.]
 Vide Scholiasten ad Apollonii Argonautic.

Lib. I. ver. 156. item Ovidium Meta-
 morph. Lib. XII. ver. 556.

Ver. 287. οὐδέ τι] Al. ἐδ’ ἔτι.

Ver. 289. Φυλάκης] Πύλῳσι Θεσσαλίας.
 Schol.

Ver. 290. Ἀργαλέας] Χαλεπὰς, δυσκό-
 λους· ἀπὸ τῷ περιέχοντος δὲ καὶ ἐξωθεν πρᾶγ-
 ματος αὐτὸ τὸ περιεχόμενον ἐπωνόμασεν. Ἀρ-
 γαλέαι γὰρ ἔκ αὐταὶ αἱ βόες, ἀλλ’ αἱ περὶ
 αὐτὰς παραγματίζονται καὶ σπονδαί. Schol.

Ibid. τὰς δ’ οἷος ὑπέσχετο μάντις ἀμύμων
 Ἐξελάαν] Schol. Μελάμπους ὁ Ἀμυθᾶνος.
 Propertius:

Turpia perpressus vates est vincla Melampus,

Cognitus Iphicli subripuisse boves;

Quem non lucra, magis Pero formosa coëgit
 Mox Amythaonia nupta futura domo.

Lib. II. iii. 15.

Vide infra ad ο’. 225.

Ver. 297. Τυνδαρέης] Ita Vulgati et hic
 et infra ω’. 198. ubi iterum occurrit hæc
 vox. Similiterque τ’. 518. υ’. 66. Πανδα-

- 300 Τὰς ἄμφω ζωὰς κατέχει φυσίζοος αἶα·
Οἱ καὶ ἐρέθην γῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες,
"Ἄλλοτε μὲν ζώεσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε
Τεθναῖσιν· τιμὴν δὲ λελόγχασ' ἴσα θεοῖσι.
Τὴν δὲ μέτ', Ἰφιμέδειαν, Ἀλαῆος παράκοιτιν,
305 Εἴσιδον, ἣ δὴ φάσκε Ποσειδάωνι μιγῆναι·
Καί ῥ' ἔτεκεν δύο παῖδε, (μινυνθαδίω δὲ γενέσθην),

300 Quos ambos vivos detinet alma terra;

Qui etiam infra terram, honorem a Jove habentes,

Interdum quidem vivunt alternis-diebus, interdum autem rursus

Mortui sunt; honorem vero sortiti sunt æqualiter diis.

Post hanc autem, Iphimedian, Aloëi uxorem,

305 Aspexi, quæ sane dicebat Neptuno se commixtam fuisse:

Et peperit utique duos filios, (brevis autem vitæ fuerunt,)

303 Vid. not.

εἶς. Barnesius autem legendum contendit Τυνδάρεω, Πανδάρεω.

Ver. 299. Πολυδεύκεα'] Pronunciabatur Πολυδεύκη.

Ver. 300. Τὰς ἄμφω ζωὰς κατέχει φυσίζοος αἶα'] Sic. *Il.* γ'. 243.

τὰς δ' ἄνθρωποι κατέχουν φυσίζοος αἶα.

Et *Odys.* κ'. 548.

Τοῖν γὰρ περὶ αὐτῶν γαῖα κατέσχευεν.

Ibid. κατέχει] *Al.* κατέχεν.

Ver. 301. πρὸς Ζηνὸς] *Al.* παρὰ Ζηνός.

Ver. 302. "Ἄλλοτε μὲν ζώεσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε Τεθναῖσιν'] Virgilius:

Si fratrem Pollux alterna morte redemit,

Itque reditque viam toties.

Æn. VI. 121.

Ἀναίρεθίντος Κάστορος ὑπὸ Μελέαργου, ἢ Πολυδεύκης, ἑτεροκλήτου ὡς, διὰ τὸ ἐκ Διὸς γεγονέναι, παρεκάλει τὸν πατέρα, ὅπως ἐπιτρέψῃ αὐτῷ νυμφασθαι πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὴν ἄφθαρσίαν, ὥστε παρ' ἡμίραν ἀμφοτέρους, ὅτε μὲν ἐν Ὀλύμπῳ διατρέβων, ὅτε δὲ ἐν Αἰδωνεύῳ. Schol. ad ver. 300. Αἰνίττεται δὲ, φασιν, ὁ μῦθος ταῦτα εἰς τὰς ἐν ἑρῶν διδύμους, οἷς οἱ αὐτοὶ λέγονται εἶναι οἱ διόσκουροι· οἱ γενόμενοι μὲν κατὰ γῆς, δοκῶσιν οἷον τιθῆναι· ἀνατίλλοντες δὲ, ζῆν λέγονται. *Eustath.* Mire autem *Macrob.* "Gemini autem, (inquit,) qui alternis moribus vivere creduntur, quid aliud nisi Solem unum eundemque significant, modo

"descendentem in ima mundi, modo "mundi in summam altitudinem resurgentem?" *Saturnal.* Lib. I. cap. 21. *Clark.* De dissensu veterum super hac re atque hoc loco, aliis statuentibus, alternis alterum in inferis, alterum in cælo esse, aliis utrumque alio die apud inferos, alio apud superos esse, vid. *Hemsterh.* V. Cel. ad *Lucian.* T. I. pag. 286; *Ern.*

Ver. 303. τιμὴν δὲ λελόγχασ' ἴσα θεοῖσι.] Ita optime restituit *Barnesius.* Vulg. λελόγχασιν. Quod nullo modo ferri potest. Penultima enim necessario producitur. Vide et ad *Il.* α'. 37. *Clark.* *Eustathius* λελόγχασι (non λελόγχασιν) in libris suis habuit, in qua lectione ait penultimam contra consuetudinem corripi. Sed addit: εἰ ἴσως ἐρεθίσθη κατ' ἐκθλίψιν τῆς ληγέσης γραφομένης, τιμὴν δὲ λελόγχασ' ἴσα θεοῖσιν. pag. 1687. 14. Poterat dicere λελόγχασι legendum κατ' ἐκθλίψιν ultimæ. Nam, ut sæpe ad *Iliadæ* monuimus, in libris MSS. sine ἐκθλίψι scribuntur sæpe verba, quæ tamen cum elisione pronuntianda sunt, quod ratio versus docet, idque centies imitatæ sunt edd. primæ, ut varietas lect. docet: et fortasse antiquissimis temporibus omnia sic scripta sunt. Imperiti deinde h. l. addidere stultissime τὸ ν, ut alibi millies. *Ern.*

Ver. 304. Ἰφιμέδειαν.] *Al.* Ἀμφιμέδειαν.

Ver. 307. Ὠτόν τ' ἀντίθειον, τηλεκλειστόν τ' Ἐφιάλτην· Οὗς δὲ μηκίστους etc.] *Virgil.*

’Οτόν τ’ ἀντίθεον, τηλεκλειτόν τ’ Ἐφιάλτην·
Οὓς δὴ μηκίστας θρέψε ζείδωρος Ἀρετρα,
Καὶ πολὺ καλλίστας, μετὰ γε κλυτὸν Ὠρίωνα·

310 Ἐννέωροι γὰρ τοί γε καὶ ἐννεαπῆχες ἦσαν
Εὖρος, ἀτὰρ μῆκός γε γενέσθην ἐννεόργυιοι.
Οἳ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἀπειλήτην, ἐν Ὀλύμπῳ
Φυλόπιδα σῆσειν πολυαῖκος πολέμοιο·

Otumque deo-parem, inclytumque Ephialtem:
Quos scilicet procerissimos enutrivit alma Terra,
Et longe pulcherrimos, post inclytum Orionem :

310 Novennes etenim hi etiam novem-cubitorum erant
Latitudine: at longitudine erant novem-ulnarum.
Qui etiam immortalibus minabantur, in Olympo
Certamen moturos-se tumultuosi belli:

Hic et Aloidas geminos, immania vidi
Corpora; qui manibus magnum rescindere cæ-
lum

Aggressi, superisque Jovem detrudere regnis.
Æn. VI. 582.

Terra feros partus immania monstra Gigantum
Edidit, arsuros in Jovis ire domum. —
Exstruere hi montes ad sidera summa parabant,
Et magnum bello sollicitare Jovem.

Ovidius, Fast. V. ver. 35. 39.

Porro *Virgilii* locum inter eos recenset *Macrobius*, in quibus *Virgilius* *Homerici* carminis majestatem non æquet. “Ho-
“merus magnitudinem corporum alto la-
“toque dimensus est, et verborum ambitu
“membra depinxit. Vester ait, immonia
“corpora nihilque ulterius adjecit, men-
“surarum nomina non ausus attingere.
“Ille de construendis montibus cona-
“tum insanæ molitionis expressit: hic
“aggressos rescindere cælum dixisse con-
“tentus est.” *Saturnal.* Lib. V. cap. 15.
Scoliger autem *Virgilium* hoc in loco su-
periore contendit. “Quod ad montium
“congestionem attinet, nemo Græcorum
“ad illorum numerorum artem accessit;
“— et plus dixit quam *Homerus*. Ille
“enim ἀπειλήτην: nos autem, — mani-
“bus magnum rescindere cælum Aggres-
“si, etc.” *Poëtic.* Lib. V. cap. 5. At-
qui non advertit vir eruditus, quanto ad-
huc majorem habeat vim apud *Homerum*
istud “Καὶ νύ κεν ἔξεπέλισσαν etc.” ver.
516. Vide ad ver. 516.

Ver. 508. Οὓς δὴ μηκίστας] Τί ἔν’ ὁ Τιτυὸς

[*infra* ver. 576.] ἐπ’ ἐννέα κῆτο πέλεσθαι;
γενεῖν ἐκείνος· τῷ τῷ δὲ ἀντιθέσει ἀνθρώ-
ποις. *Schol.*

Ver. 509. Καὶ πολὺ καλλίστας, μετὰ γε
κλυτὸν Ὠρίωνα.] Notandum hic *Amplifi-*
cationis genus, de quo *Quintilianus*;
“Fit et aliter supra summum adjectio;
“ut apud *Virgilium* de Lauso; (*Æn.*
“VII. 649.) — Quo pulchrior alter Non
“fuit, excepto *Laurentis* corpore *Turni*.
“Summum est enim, quo pulchrior al-
“ter non fuit; huic deinde aliquid supra
“positum est.” Lib. VIII. cap. 4. “Ὅρα
δὲ καὶ ὅτι — ἐδ’ ἀπλῶς καλοὶ καὶ κάλλιστοι
[οἱ Ἀλωεῖδαι,] ἀλλὰ πολὺ κάλλιστοι. Εἰ
δὲ αὐτοὶ μετὰ τὸν Ὠρίωνα εἰσὶ τοῖς τοῖς, συλ-
λογιστοὶ τὴν τῷ κάλλος ὑπερβολὴν τῷ Ὠρί-
ωνι. *Eustath.*

Ibid. μετὰ γε κλυτὸν] *Al.* μετ’ ἀγακλυ-
τόν. *Clark.* *Il.* β’. 673. est κάλλιστος μετ’
ἀμύμονα *Πηλεΐωνα*, adeoque sine γε. Sed
et hæc forma non uno loco est, eaque eti-
am elegantior. *Ern.*

Ver. 510. ἐννεαπῆχες ἦσαν Εὖρος, ἀτὰρ
μῆκός — ἐννεόργυιοι.] Ἐκάστης ὀργυΐας ἀνά
τριῶν πηχέων ἔστι, τὸ ἐννεάπηχυν εὖρος τρίτον
ἐστὶ τῷ ἐννεόργυιῳ μήκους. *Eustath.*

Ver. 511. μῆκός γε] *Al.* μῆκός τε.

Ibid. ἐννεόργυιοι.] Pronunciabatur ἐννέ-
ργυιοι. Ὀργυῖα δὲ ἐστὶν ἡ τῶν χειρῶν ἕκτασις.
Schol.

Ver. 512. Οἳ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἀπειλή-
την,] *Virgil.*

Et conjuratos cælum rescindere fratres.

Georgic. I. 280.

- "Οσσαν ἐπ' Οὐλύμπω μέμασαν θέμεν, αὐτὰρ ἐπ' "Οσση
 315 Πήλιον εἰνοσίφυλλον, ἵν' ἔρανός ἀμβατὸς εἴη.
 Καί νύ κεν ἐξετέλεσσαν, εἰ ἥβης μέτρον ἴκοντο·
 'Αλλ' ὄλεσεν Διὸς υἱός, ὃν ἠΰκομος τέκε Λητὼ,
 'Αμφοτέρω· πρὶν σφῶϊν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰέλας
 'Ανθῆσαι, πυκάσαι τε γένυν εὐανθέϊ λάχνη.
 320 Φαίδρην τε, Πρόκριν τε ἴδον, καλήν τ' Ἀριάδνην,
 Κέρην Μίνως ὀλοόφρονος, ἣν ποτε Θησεύς,

Ossam Olympo conati sunt imponere, at Ossæ

315 Pelium nemorosum; ut cælum scansile esset.

Et sane perfecissent, si ad pubertatis mensuram pervenissent:

Sed perdidit eos Jovis filius, quem comas-pulchra peperit Latona,

Ambos: antequam ipsis sub temporibus pili

Florerent, tegerentque mentum florenti lanugine.

320 Phædrumque, Procrinque vidi, pulchramque Ariadnam,

Filiamque Minois prudentis, quam olim Theseus,

319 γένυς] F. A. L. quod vereor ne mutatum sit, versus causa, cum igno-
 raretur, esse accusativum contractum: quamquam et ultima in γένυν

— et magnis subjectum molibus urget

Æthereas ausum sperare Typhoëa sedes.

Ovid. Metam. V. 346.

Ita fere apud Hirtium: "Decem habere
 "legiones populum Romanum, quæ —
 "etiam cælum diruere possent." De
 bello Hispanico, §. ult.

Ibid. ἀπειλήτην,] Apud Eustathium,
 ἀπειλείτην.

Ver. 314. "Οσσαν ἐπ' Οὐλύμπω μέμασαν
 θέμεν, αὐτὰρ ἐπ' "Οσση Πήλιον εἰνοσίφυλλον,]
 Schol. "Οσση, ὄρος Θεσσαλίας. "Ολυμπος,
 ὄρος Μακεδονίας — Πήλιον, ὄρος Θεσσαλίας.
 Virgil.

Ter sunt conati imponere Pelio Ossam

Scilicet, atque Ossæ frondosum involvere Olym-
 pum.

Georgic. I. 281.

Ubi ingentem nisum et molimen quam
 pulchre depingat et quasi ob oculos ponat
 vocalis longæ non elisæ hiatus, vide infra
 ad ver. 595. et ad Il. γ'. 363, et ρ'. 264. Por-
 ro de hoc Homeri loco Strabo; "Οπη —
 χρεία τάξις, ὃν μέμνηται τόπων, φυλάττει
 τὴν τάξιν ὁμοίως μὲν τῶν Ἑλληνικῶν, ὁμοίως
 δὲ τῶν Ἀπωτέων. "Οσσαν ἐπ' Οὐλύμπω μέ-
 "μασαν θέμεν, αὐτὰρ ἐπ' "Οσση Πήλιον
 "εἰνοσίφυλλον." Geograph. Lib. I. pag.
 47. al. 27.

Ver. 315. ἀμβατὸς] Vide ad Il. ζ'. 434.

Ver. 316. Καί νύ κεν ἐξετέλεσσαν,] Καί
 ἔμπαλιν πολλὰ ὕψη (εὐρίσκεται) δίχα πάθος,
 ὡς πρὸς μυρίοις ἄλλοις, καὶ τὰ περὶ τῆς Ἀλω-
 ᾶδας τῷ Ποιητῇ παρατετολμημένα, "Οσσαν
 ἐπ' Οὐλύμπω μέμασαν θέμεν etc." Καὶ τὸ
 τέτοις ἐτι μῖζον ἐπιφερόμενον, "Καί νύ κεν
 ἐξετέλεσσαν." Longin. de Sublimitate,
 §. 8. Quintilianus hanc Amplificandi
 speciem Incrementum appellat. "Quod
 "(inquit) est potissimum, cum magna
 "videntur etiam quæ inferiora sunt. Id
 "aut uno gradu fit, aut pluribus. Per id
 "venitur non modo ad summum, sed in-
 "terim quodammodo supra summum."
 Lib. VIII. cap. 4.

Ibid. εἰ ἥβης μέτρον ἴκοντο.] Μέτρον ἥβης
 est ipsa pubertas, ut μέτρα Σαλάσσης ipsum
 mare. Vid. Grævius Lect. Hesiod. cap.
 4. Ern.

Ver. 317. 'Αλλ' ὄλεσεν Διὸς υἱός,] Οἱ νεώ-
 τεροί φασιν τὴν Ἀρτεμιν ἔλαφον ἱᾶσαι δι' αὐ-
 τῶν τῆς δι, τὴν ἔλαφον ἀφέντας, ἀλλήλους
 διαχρήσασθαι. Schol.

Ver. 318. ὑπὸ κροτάφοισιν ἰέλας Ἀνθῆ-
 σαι,] Virgil.

Tum mihi prima genas vestibat flore juvena.

Æn. VIII. 160.

Ver. 319. γένυν] Al. γένυς. Quod est
 contractum ex γένουας.

Ἐκ Κρήτης ἐς γενὸν Ἀθηναίων ἱεράων,
Ἦγε μὲν, ἐδ’ ἀπὸνήτο· πάρος δέ μιν Ἀρτεμις ἔσχε
Δίῃ ἐν ἀμφιρύτῃ, Διονύσε μαρτυρήσι.

325 Μαῖράν τε, Κλυμένην τε ἴδον, συγερήν τ’ Ἐριφύλην,

Ἦ χρυσὸν φίλῃ ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμήεντα.

Πάσας δ’ ἐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι ἐδ’ ὀνομήνω,

Ὅσας ἡρώων ἀλόχους ἴδον, ἡδὲ θύγατρας·

Πρὶν γάρ κεν καὶ νύξ φθεῖτ’ ἄμβροτος· ἀλλὰ καὶ ὥρη

Ex Creta in fecundum-solum Athenarum sacrarum,

Duxit quidem, sed non potitus est: antea nempe ipsam Diana detinuit.

Dia in circumflua, Bacchi testimonio.

325 Mæramque, Clymenamque vidi, odiosamque Eriphylen,

Quæ aurum pro dilecto marito accepit pretiosum.

Omnes vero non ego dixero, neque nominavero,

Quotquot Heroum uxores vidi, et filias;

Prius enim etiam nox periret divina: sed et hora

longa est e cæsura. *Eustath.* habet γένον, ut textus ed. Rom. 328 Ὅ-
σας] F. 329 φθείτ’] F. A. L. vid. not.

Ver. 320. Φαίδραν τε, Πρόκριν τε ἴδον.]
Schol. Φαίδρα, Μίνως θυγάτηρ, γυνὴ Θη-
σίως. — Πρόκρις Ἐρεχθίδος θυγάτηρ. *Vir-*
gil.

His Phædræ Procrinque locis.

Æn. VI. 445.

Ver. 321. Μίνως ἰοόφρωνος.] Vide supra
ad α’. 52.

Ver. 323. Ἦγε μὲν, ἐδ’ ἀπὸνήτο.] *Ducere*
voluit, conatus est, sed consilii fructum
non tulit, quod a Diana interfecta est etc.
Ern.

Ibid. πάρος δέ μιν] *Al.* πάρος γε μίν.

Ibid. ἔσχε] Νῦν ἀντὶ τῆ ἀνείλιν. Γρά-
φεται καὶ ἔκτα. *Schol.* Et MS. a *Tho.*
Bentleio collatus habet ἔκτα. *Clark.* *Eu-*
stathiū quoque temporibus legebatur ἔκτα.
Nam sic ille pag. 1688. 47. πάρος δέ μιν
Ἀρτεμις ἔκτα, ἢ ἔσχε, πετίσιν, ἐπίσχε θά-
νατον τῇ ἀποπλεύσαι, quæ interpretatio non
convenit Δίῃ ἐν ἀμφιρύτῃ, et τῷ πάρος. Cæ-
terum ἔκτα magis glossam sapit, quam
ἔσχε. *Ern.*

Ver. 324. Δίῃ ἐν ἀμφιρύτῃ.] Δία, νῆσος
πρὸς τῇ Κρήτῃ, ἣτις Νάξος καλεῖται· ἱερά δὲ
αὕτη τῇ Διονύσῃ. *Schol.*

Ibid. Διονύσε μαρτυρήσι.] Ἐπεὶ κατε-
μαρτύρησεν αὐτῆς ἀσίβειαν, μινείσης ἐν τῷ
τεμένει αὐτῇ τῷ Θησεῖ· οἱ δὲ νιώτεροι φασὶ

καταλειφθεῖσαν αὐτὴν ὑπὸ Θησίως, ἀρπαγῆ-
ναι ὑπὸ τῇ Διονύσῃ. *Schol.* Cæterum qua
ratione ex μαρτύρομαι fit μαρτυρήσι, vide
ad II. α’. 338. et ὁ. 304. *Clark.* Vertam:
indicio *Bacchi.* *Ern.*

Ver. 325. Μαῖράν τε,] Μαῖρα, Προίτη
καὶ Ἀντείας θυγάτηρ· ἐτελεύτησεν δὲ παρθέ-
νος. *Schol.*

Ibid. Κλυμένην τε ἴδον,] Κλυμένη Μίνως
τῇ Ποσειδῶνος καὶ Εὐρυανάσσης τῆς Ἰπέρ-
φαντος, γαμηθεῖσα Φυλάκῃ. *Schol.* *Al.* Κλυ-
μένην τ’ εἶδον.

Ibid. συγερήν τ’ Ἐριφύλην,] Ἰφίος θυ-
γάτηρ· μιστήν δὲ διὰ τὸ λαβεῖν παρὰ Πο-
λυδαίμῃς ἢ Ἀδράστῃ χρυσὸν ὄρεον, καὶ προδι-
δωκέναι Ἀμφιδάμαν τὸν ἄνδρα αὐτῆς μὴ βε-
λόμενον στρατεύεσθαι ἐπὶ Θήβας, εἰδὸτα ὡς
μάντιν τὸ ἀπορησόμενον. *Schol.* Porro
Scholia ad ver. 326. *Eriphylen Talai* fili-
am memorant. Hinc apud *Virgilium*:

————— mæstamque Eriphylen.

Æn. VI. 445.

Et apud *Ovidium*:

Ex quibus exierat, trajecit viscera ferro
Filius; et pænæ causa monile fuit.

Amor. I. x. 52.

Ver. 329. Πρὶν γάρ κεν καὶ νύξ φθεῖτ’
ἄμβροτος.] *Virgil.*

- 330 Εὐδῆιν, ἣ ἐπὶ νῆα θοὴν ἐλθόντ' ἐς ἑταίρους,
 "Ἡ αὐτῷ πομπὴ δὲ θεοῖς, ὕμῃν τε μελήσει.
 "Ὡς ἔφατ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 Κηληθρῷ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρον σκίοεντα.
 Τοῖσιν δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἤρχετο μύθων·
- 335 Φαίηκες, πῶς ὑμῖν ἀνὴρ ὅγε φαίνεται εἶναι,
 Εἰδός τε, μέγεθός τε, ἰδὲ φρένας ἔνδον εἴσας;
 Ξεῖνος δ' αὖτ' ἐμός ἐστιν· ἕκαστος δ' ἔμμορζε τιμῆς.
 Τῷ μὴ ἐπειγόμενοι ἀποπέμπετε, μηδὲ τὰ δῶρα
 Οὔτω χρητίζοντι κολάετε· πολλὰ γὰρ ὑμῖν
- 340 Κτήματ' ἐνὶ μεγάροισι, θεῶν ἰότητι, κέονται.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρων, ἥρως Ἐχένης,
 "Ὅς δὴ Φαίηκων ἀνδρῶν προγενέσσερος ἦεν·

330 Dormiendi mihi, sive ad navem digresso ad socios,
 Sive hic: deductio autem diis, vobisque curæ-erit.
 Sic dixit: illi vero omnes muti facti-sunt silentio;
 Voluptateque tenebantur per domum obscuram.
 His vero Arete candida-ulnis exordiebatur sermonem;

335 " Phæaces, quomodo vobis vir hic videtur esse,
 " Forma-que, magnitudine-que, atque mente intus æqua?
 " Hospes vero itidem meus est; unusquisque autem particeps-est honoris:
 " Ideo ne festinantes dimittite, neque dona
 " Sic egentibus inhibete: multa enim vobis

340 " Bona in ædibus, deorum beniginitate, jacent."
 Inter hos autem et locutus est senex Heros Echeneus,
 Qui sane Phæacum virorum maximus-natu erat;

330 ἐλθόντας ἑταίρους] R. male. 335 ἀνὴρ δὲ] Edd. vett. Eustath. quod

Ante diem clauso componet vesper Olympo.
 Æn. I. 378.

Ibid. φθιτ'] Nonnulli, notante *Bar-nesio*, hic legunt φθιτ'. Quod, uti ipse recte observat, primam corripit. Vide infra ad σ'. 357. et υ'. 340. item ad II. σ'. 100. *Clark. Eustathius* pag. 1689. 22. dubium, ait, esse de lectione, φθιτ' an φθιτ' legendum sit, nec decerni posse: illud esse a φθίω, φθῶ, hoc a φθίω. *Etn.*

Ibid. ἀλλὰ καὶ ὥρῃ Εὐδῆιν,] *Virgil.*

Et jam nox humida cælo
 Præcipitat, suadentque cadentia sidera somnos.
 Æn. II. 8.

Ver. 350. ἣ ἐπὶ νῆα θοὴν] Vide supra ad σ'. 51.

Ver. 332. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο]
Virgil.

Conticuere omnes, intentique ora tenebant.
 Æn. II. 1.

Dixerat Æneas; olli obstupere silentes,
 Conversique oculos inter se atque ora tenebant.
 Æn. XI. 120.

Ver. 333. Κηληθρῷ] Τῇ μετὰ ἡδονῆς καὶ
 πρὸς ψυχῆς ἡσυχίᾳ. *Schol.* 'Ἡδονῆς δὲ τὸ μὲν
 δι' ὧτων ὄνομα, κήλησις ἐστὶ τὸ δὲ δι' ὀφθαλ-
 μῶν, γοητεία. *Plutarch. de Solertia Ani-*
malium. " Delectatio, voluptas suavitate
 " auditus animum deleniens." *Cicero*
Tusc. Quæst. Lib. IV. §. 9. Vide Me-
nagii Annotationes ad Laërtium, Lib.
VII. pag. 191.

- ᾿Ω φίλοι, ἐ μὰν ὕμνιν ἀπὸ σκοπῆς ἐδ’ ἀπὸ δόξης
 Μυθεῖται βασιλεία περίφρων· ἀλλὰ πῖθεσθε·
 345 Ἀλκινόος δ’ ἐκ τῷδ’ ἔχεται ἔργον τε, ἔπος τε.
 Τὸν δ’ αὖτ’ Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο, φάνησέν τε·
 Τῷτο μὲν ἔτω δὴ ἔσαι ἔπος, αἶκεν ἔγωγε
 Ζωὸς Φαίηκεσσι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.
 Ξεῖνος δὲ τλήτω, μάλα περ νόσοιο χατίζων,
 350 Ἑρμῆς ἔν ἐπιμεινῆναι ἐς αὖριον, εἰσόκε πᾶσαν
 Δωτίνην τελέσω· πομπὴ δ’ ἀνδρεσσι μελήσει
 Πᾶσι, μάλισα δ’ ἐμοί· τῷ γὰρ κρᾶτος ἔσ’ ἐνὶ δῆμῳ.
 Τὸν δ’ ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν, [σεύς·
 355 Εἴ με καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἀνώγοιτ’ αὐτόθι μίμνειν,

“ O amici, non utique vobis a scopo neque præter decorum

“ Loquitur regina prudeus; sed obedite :

345 “ Alcinoos autem ex ipso pendet opusque, dictumque.”

Huic autem rursus Alcinous respondit, dixitque;

“ Hoc quidem ita demum peractum erit verbum, si ego

“ Vivus Phæacibus navigandi-studiosis imperem.

“ Hospes autem sustineat, valde licet reditum desiderans,

350 “ Omnino igitur expectare in crastinum, donec totum

“ Munus perficiam : deductio autem viris curæ·erit

“ Omnibus, potissimum autem mihi; hujus enim imperium est in populo.”

“ Huic autem respondens allocutus est prudens Ulysses;

“ Alcinoë rex, omnium clarissime populorum,

355 “ Si me etiam in annum jusseritis hic manere,

verum est. 339 ὕμν] R. ut mox 343. 350 ἐσαύριον] R. Eustath.

Ibid. ἔσχοντο] *Al.* ἰσχοντο.

Ver. 336. ἴσας;] Τὰς ἀναλογίσας τῷ σώ-
 ματι, καὶ ὁρῶν καὶ δικαίας. Schol.

Ver. 337. Ξεῖνος δ’ αὖτ’ ἐμός ἐστιν] Διὰ δύο
 φησὶν ἡ Ἀθήνη ἄξιον εἶναι μὴ μικρολογεῖσθαι,
 ὅτι δὲ καὶ αὐτῆς ἐστὶ ξένος, αὐτῇ γὰρ πρώτη
 προσῆλθε· καὶ ὅτι ἕκαστος εὐπορεῖ. Schol.

Ver. 339. χρηρίζοντι καλέεστε] Non, in-
 hibete, hoc esset καλῶεστε, sed minuite. No-
 lite parva dona dare viro adeo indigenti
 benignitatis vestræ. *Ern.*

Ver. 340. Στεῖν ἰόγητι, κίονται.]

Ζωὸς δ’ αὐτὸς νέμει ὄλβον Ὀλύμπιος ἀνθρώποισιν.
 Supra ζ’. 188.

Ver. 342. Ὅς δὴ Φαίηκων] Deest hic
 versus in MS. a *Tho. Bentleio* collato.

Ver. 343. ὕμν] Apud Eustathium ἡ-
 μιν.

Ibid. ἀπὸ — δόξης] Ἀποθὲν ἧς ἔχομεν
 περὶ τὰς ξένους διαθήσεως. Schol.

Ver. 345. ἐκ τῷδ’ ἔχεται ἔργον τε, ἔπος
 τε.] Οἷον ἐν Ἀλκινόῳ ἐστὶ τὸ τελεῖας ἀπαλ-
 λαχθῆναι. Schol. Sic *Iliad.* f. 102.

————— σέο δ’ ἔξεταί, ὃ, ὅτι κεν ἄρχῃ.

Ver. 347. ἔπος;] *Al.* γέρον.

Ver. 350. ἐς αὖριον.] *Al.* ἐσαύριον.

Ver. 351. Πομπὴ δ’ ἀνδρεσσι μελήσει] Sic
 supra α’. 358.

————— μῦθος δ’ ἀνδρεσσι μελήσει.

Item *Iliad.* ζ’. 492.

- Πομπήν τ' ὀτρύνετε, καὶ ἀγλαὰ δῶρα διδοῖτε,
 Καί κε τὸ βελοίμην, καὶ κεν πολὺ κέρδιον εἴη,
 Πλειοτέρη σὺν χειρὶ φίλην ἐς πατρίδ' ἰκέσθαι·
 Καὶ κ' αἰδοίότερος καὶ φίλτερος ἀνδράσιν εἴην
 360 Πᾶσιν, ὅσοι μ' Ἰθάκῃνδε ἰδοίαιτο νοσήσαντα.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·
 ὦ Ὀδυσσεῦ, τὸ μὲν ἔτι σ' εἴσκομεν εἰσορόωντες,
 Ἥπεροπῶά τ' ἔμεν καὶ ἐπὶ κλοπον, οἷά τε πολλὰς
 Βόσκει γαῖα μέλαινα πολυσπερέας ἀνθρώπους,
 365 Ψεύδεά τ' ἀρτύνοντας, ὅθεν κέ τις εἰδὲ ἴδοιτο·
 Σοὶ δ' ἐνὶ μὲν μορφῇ ἐπέων, ἐνὶ δὲ φρένες ἐσθλαί·
 Μῦθον δ', ὥς ὅ, τ' αἰοῖδός, ἐπισαμένως κατέλεξας
 Πάντων τ' Ἀργείων, σέο τ' αὐτῆ, κήδεα λυγρά.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἄτρεκέως κατάλεξον,

“Deductionemque apparaveritis, et splendida dona dederitis,

“Etiam hoc mallet, et multo utilius esset,

“Pleniori cum manu caram in patriam pervenire:

“Et magis honorabilis et carior viris essem

360 “Omnibus, quotquot me in Ithacam viderent reversum.”

Huic autem rursus Alcinous respondit, dixitque;

“O Ulysses, hoc quidem nequitiam te suspicamur aspicientes,

“Impostoremque esse et fallacem, perinde ut multos

“Pascit terra nigra late-dispersos homines,

365 “Mendaciaque concinnantes; unde quis neque suspicaretur:

“Tibi vero inest quidem elegantia verborum, inest et mens bona;

“Historiam vero, ut et Cantor, scite recensuisti

“Omniumque Argivorum, tuique ipsius dolores tristes.

“Sed age mihi hoc dic, et accurate enarra;

366 ἐπὶ μὲν] F. R. ἐπὶ τε] R. et Eustath. qui tamen etiam ἐν memorat.

πολέμους δ' ἀνδρῶσι μελήσει.

Ver. 356. Πομπήν τ' ὀτρύνετε,] *Al.* Πομπήν δ' ὀτρύνετε.

Ver. 359. Καὶ κ' αἰδοίότερος;] Ἐντιῦθεν ἠσίοδος, [Ἑργ. I. 311.] “πλέτω δ' ἀρετῇ
 “καὶ κύδος ἀπῆλθι.” Schol.

Πᾶς τις πλέσιον ἀνδρα σίει, αὐτὴν δὲ πενιχρόν.

Theogn. Gnom. ver. 621.

plurimus auro

Venit honos.

Ovid. *Art. Amator.* II. 277.

Ver. 365. ἀρτύνοντας,] Vide supra ad δ. 771.

Ver. 366. Σοὶ δ' ἐνὶ μὲν μορφῇ ἐπέων, ἐνὶ δὲ φρένες ἐσθλαί·] Dna Dacier istud μορφῇ ἐπέων malam in partem accipit; ac si dixisset Alcinous, Ulysses in hac narratione speciem quidem mendacis impostorisque prae se ferre; revera autem animo probo ingenioque optimo praeditum esse. Similiterque fere Eustathius: Τὸ δὲ, “μορφῇ ἐπέων” καὶ “φρένες ἐσθλαί,” δηλοῖ δύνασθαι μὲν τὸν Ὀδυσσεῖα μορφαίνειν τὰ ψευδῆ καὶ ἕτως εἰκονίζειν ἀλήθειαν, μὴ ἂν δὲ ποιεῖν τῶτο εἰκῇ καὶ ἀπλῶς διὰ τὰς ἐσθλὰς φρένας. Rectius vero (ut opinor) et simplicius Scholiastes, qui istud μορφῇ exponit ἐνπρέπεια.

- 370 Εἴ τινας ἀντιθέων ἐτάρων ἴδες, οἳ τοι ἄμ' αὐτῶ
 Ἴλιον εἰς ἄμ' ἔποντο, καὶ αὐτῷ πότμον ἐπέσπον.
 Νῦξ δ' ἦδε μάλα μακρὴ, ἀδῆσφατος· ἐδὲ πω ὥρη
 Εὐδῆεν ἐν μεγάρῳ· σὺ δέ μοι λέγε θῆσκελα ἔργα.
 Καὶ κεν ἐς ἡῶ δῖαν ἀνασχοίμην, ὅτε μοι σὺ
- 375 Τλαίης ἐν μεγάρῳ τὰ σά κήδεα μυθήσασθαι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 Ὄρη μὲν πολέων μύθων, ὥρη δὲ καὶ ὕπνε·
 Εἰ δ' ἔτ' ἀκχεύμεναί γε λιλαίεαι, ἐκ ἂν ἔγωγε
- 380 Τέτων σοι φθονέοιμι καὶ οἰκτρότερ' ἄλλ' ἀγορεύσαι
 Κήδε' ἐμῶν ἐτάρων, οἳ δὴ μετόπισθεν ὄλοντο·
 Οἳ Τρώων μὲν ὑπέξεφυγον σονόεσσαν αὐτὴν,
 Ἐν νόσῳ δ' ἀπόλοντο, κακῆς ἰότητι γυναικός.

- 370 “Siquos eximiorum sociorum videris, qui teipsam
 “Ad Ilium una comitati sunt, et illic fatum obierunt.
 “Nox autem hæc valde longa, immensa; neque adhuc tempus
 “Dormiendi in ædibus: tu autem mihi dic mira opera.
 “Etiam in auroram divinam sustinerem, quando mihi tu
- 375 “Sustineres in ædibus tuos dolores narrare.”

Hunc autem respondens allocutus est prudens Ulysses;
 Alcinoë rex, omnium clarissime populorum,
 Tempus quidem multi sermonis, tempus vero et somni;
 Sin adhuc audire utique cupis, haud ego

- 380 His tibi recusavero et miserabiliores alios narrare
 Dolores meorum sociorum, qui scilicet postea perierunt;
 Qui Trojanorum quidem effugerunt luctuosum bellum,
 In reditu vero perierunt, malæ consilio fœminæ.

370 οἳ τοι ἄμ' αὐτῶ] R. male. 375 Εὐδῆεν ἐν μεγ.] F. A. L. ferri posset, si
 esset εὐδῆεν.

Ibid. ἐν μὲν] *Al.* ἐπὶ μὲν.
 Ver. 369. et 456. Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπῆς,
 καὶ ἀτρικύως κατὰλιξον.] *Virgil.*

— mihiq; hæc edisserere vera roganti.
Æn. II. 149.

Ver. 370. 371. οἳ τοι ἄμ' αὐτῶ Ἴλιον εἰς
 ἄμ' ἔποντο.] Ἄμα prius est τοπικόν, alterum
 χρονικόν, qui tecum ad Ilium eodem tem-
 pore profecti sunt. *Conf. Odys.* δ. 598.
 399. et ibi *Eustath.* *Etn.*

Ver. 372. Νῦξ δ' ἦδε μάλα μακρὴ,] Ὅτι

ἱερίων ὁ Ποιητὴς δηλῶσαι τὴν ὥραν ὅτε τὰ
 νῦν ποιούμενα γίνονται, καὶ ὅτι φθινόπωρον ἦν,
 ἢ καὶ περαιτέρω τοιαύτης ὥρας, φησί· “Νῦξ
 “ἦδε μάλα μακρὴ, ἀδῆσφατος.” *Eustath.*

Ver. 379. οὐκ ἂν ἔγωγε] *Apud Eusta-*
thium, ἐκ ἂν ἔπειτα.

Ver. 380. ἀγορεύσαι] *Al.* ἀγορεύειν. *At-*
que ita legitur *apud Eustathium.*

Ver. 383. κακῆς ἰότητι γυναικός.] Ἐλένης,
 ἢ Κλυταμνήστρας, ἢ κακῶδίσσης Κασσάνδρας,
 ἢ διαφθείρας ὁ Διοκλῆς Αἴας ἐν τῷ τεμένει

- Αὐτὰρ ἐπεὶ ψυχὰς μὲν ἀπεσκέδασ' ἄλλυδις ἄλλη
 385 Ἀγνὴ Περσεφόνεια γυναικῶν θηλυτεράων,
 Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδαο
 Ἀχρυμένη· περὶ δ' ἄλλαι ἀγηγέμεναι, ὅσσαι ἄμ' αὐτῷ
 Οἴῳ ἐν Αἰγίσθοιο δάνον καὶ πότμον ἐπέσπον.
 Ἔγνω δ' αἰΨ' ἐμὲ κείνος, ἐπεὶ πῖεν αἶμα κελαινόν·
 390 Κλαῖε δ' ὄγε λιγέως, θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἵβων,
 Πιτνάς εἰς ἐμὲ χεῖρας, ὀρέξασθαι μενεαίνων·
 Ἀλλ' ἔ γάρ οἱ ἐτ' ἦν ἰς ἔμπεδος, ἐδὲ τε κίκυς,
 Οἷη περ πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι.
 Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσά τ' ἰδὼν, ἐλέησά τε θυμῷ,
 395 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
 Ἀτρεΐδη κύδιζε, ἄναξ ἀνδρῶν, Ἀγαμέμνων,
 Τίς νύ σε κῆρ ἐδάμασσε τανηλεγέος θανάτοιο;

- Cæterum postquam animas quidem dispersisset huc atque illuc
 385 Casta Proserpina mulierum fœminarum,
 Supervenit deinde anima Agamemnonis Atridæ
 Dolens; circumque aliæ congregatæ-erant, quæcumque simul-cum eo
 Domo in Ægisthi perierunt et fatum obierunt.
 Agnovit vero statim me ille, postquam bibisset sanguinem nigrum;
 390 Flebat autem is vehementer, uberes lachrymas stillans,
 Extendens ad me manus, attingere cupiens:
 Sed non amplius ei aderat vis firma, neque omnino potentia,
 Qualis scilicet antea erat in flexilibus membris.
 Illum quidem ego et flevi conspicatus, misertusque sum in animo,
 395 Et ipsum compellans verbis alatis allocutus sum;
 "Atride gloriosissime, rex virorum, Agamemnon,
 "Quodnam te fatum domuit longum-somnum-adferentis mortis?

τῆς Ἀθηνᾶς, δυσμενῇ κατίσσης τοῖς Ἑλλήσι
 τὴν Ἀθηνᾶν. Schol. Sic infra ver. 456.

γυναικείας διὰ βουλᾶς.

Ver. 385. Ἀγνὴ Περσεφόνεια] Sic apud
 Virgilium:

Casta ————— Lucina. —————
 Eclog. IV. 10.

Casta ————— Proserpina. —————
 Æn. VI. 402.

Al. Αἰνὴ Περσεφόνεια. Clark. Codd. quos-
 dam olim sic habuisse, testatur Eusta-
 thius, eaque lectio huic loco aptior vide-
 tur. Ern.

Ver. 400. et 407. ἐπὶ χέρσῃ,] Al. ἐπὶ
 χέρσῳ.

Ver. 401. Βῆς περιταμνόμενον,] Ἐπειδὴ
 αὐτὸς ἔλθων εἰς Κίονας, [supra i. 45.] καὶ
 ἀρπαγῆς καὶ ἐπιχειρήσας, ἣν εὖ ἀπῆλλαξεν,
 εἰκότως τὰ ὅμοια ὑποπτεῖται πεπονθέναι τὸν
 Ἀγαμέμνονα. Schol. Cæterum Barnesius
 hoc in loco nulla auctoritate de suo edi-
 dit Βῆς περιταμνόμενον itaque legendum fi-
 denter pronunciat. Attamen firmatur
 vulgata lectio tum ex ω'. 112. infra, ubi
 idem versus occurrit, et in omnibus scrip-
 tum est περιταμνόμενος· tum ex Iliad. σ'.
 528. ubi eadem phrasi utitur Poëta:

Τάμνοντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας καὶ πάεα καλὰ.

Porro vocem περιταμνόμενον hic exponit
 Scholiastes, περιελώντα Eustathius au-

- ’Ηὲ σέ γ’ ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν,
 ’Ορσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον αὐτμήν;
 400 ’Ηὲ σ’ ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ’ ἐπὶ χέρσῃ,
 Βῆς περιταμνόμενον, ἡδ’ οἶῶν πάεα καλὰ,
 ’Ηὲ περὶ πτόλιος μαχεόμενον, ἡὲ γυναικῶν;
 “Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ’ αὐτίκ’ ἀμειβόμενος προσέειπε·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν’ Ὀδυσσεῦ,
 405 Οὕτ’ ἐμέ γ’ ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν,
 ’Ορσας ἀργαλέων, ἀνέμων ἀμέγαρτον αὐτμήν;
 Οὕτε μ’ ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ’ ἐπὶ χέρσῃ·
 ’Αλλὰ μοι Αἴγισθος τεύξας θάνατόν τε, μόρον τε,
 ’Εκτα, σὺν ἐλομένη ἁλόχῳ, οἰκόνδε καλέσσας,
 410 Δειπνίσσας, ὥς τίς τε κατέκτανε βῆν ἐπὶ φάτῃ.
 “Ὡς θάνον οἰκτίσῃ θανάτῳ· περὶ δ’ ἄλλοι ἐταῖροι

“ An te scilicet in navibus Neptuntus domuit,

“ Excitato sævorum ventorum immenso flatu?

400 “ An te hostiles viri læserunt in terra

“ Boves prædantem, atque ovium greges pulchros?

“ An pro urbe pugnantem, sive fœminis?”

Sic dixi: ille autem me statim respondens allocutus est;

“ Inclyte Λαέρτιάδη, solers Ulysses,

405 “ Neque me sane in navibus Neptunus domuit,

“ Excitato sævorum ventorum immenso flatu:

“ Neque me hostiles viri læserunt in terra:

“ Sed mihi Ægisthus structa morteque fatoque,

“ Occidit, cum pernicioxa uxore, ab domum ubi vocasset,

410 “ Convivio-exceptum, quemadmodum quis occidit bovem ad præsepe.

“ Sic perii miserabilissima morte; circum autem alii socii

405 Οὕ τε με] R. 406 *Ορσας etc.] Abest totus versus ab ed. Fl. sed cæ-
 teræ, et Eustath. agnoscunt. 409 καλέσας] F. A. L.

tem, περιῆξ τῆς ἀλλοτρίας γῆς τέμνοντα. Clark. Ad h. l. etiam respexit Hesychius in περιταμνόμενον. Vid. et ad II. l. c. Ern.
 Ver. 402. ἡὲ γυναικῶν;] Al. ἡδὲ γυναι-
 κῶν; ut infra ὦ. 115.

Ver. 406. Abest et a MS. quod mihi placet. Sic ut in altero membro modus interitus omissus est, sic hic concinnius videtur præteriri. Sed nulla hic certa lex data poetis. Ern.

Ver. 407. 408. Οὕτε μ’ ἀνάρσιοι ἄνδρες —

’Αλλὰ μοι Αἴγισθος] Similiter Electra apud Sophoclem;

Πατὴρ, ὃν κατὰ μὲν βάεβαρον αἶαν
 Φοίνιος Ἄρης ἔκ ἐξέμισε
 Μήτηρ δ’ ἡ’ μὴ, χά ποινολεχῆς
 Αἴγισθος, ὅπως θρῦν ὑλοτόμοι,
 Σχίζουσι πάρεα φονίῳ πελέκει.

*Electr. 94.

Vide ad ver. 410.

Ver. 408. 409. ’Αλλὰ μοι Αἴγισθος — σὺν
 ἐλομένη ἁλόχῳ,] Virgil.

- Νωλεμέως κτείνοντο, σύες ὡς ἀργιόδοντες,
 Οἳ ῥά τ' ἐν ἀφνειῷ ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο
 Ἡ γάμω, ἢ ἐράνω, ἢ εἰλαπίνῃ τεδαλυῖη.
 415 Ἦδη μὲν πολέων ἀνδρῶν φόνω ἀντεβόλησας
 Μεναιξ κτεινομένων, καὶ ἐνὶ κρατερῇ ὕσμινῃ
 Ἀλλά κε κεῖνα μάλιστα ἰδὼν ὀλοφύραο θυμῷ,
 Ὡς ἀμφὶ κρητῆρα, τραπέζας τε πληθέσας,
 Κείμεθ' ἐνὶ μεγάρῳ· δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν.
 420 Οἷκτροτάτην δ' ἤκεσα ὅπα Πριάμοιο θυγατρὸς,
 Κασσάνδρης, τὴν κτεῖνε Κλυταίμνησιν δολόμητις
 Ἀμφ' ἐμοί· αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ γαίῃ χεῖρας αἵρων,
 Βάλλον ἀποθνήσκων περὶ φασγάνῳ· ἡ δὲ κυνώπις

“ Continuo occidebantur, ut sues albi-dentibus,

“ Qui scilicet mactantur in locupletis viri præpotentis

“ Aut nuptiis, aut convivio-collatio, aut epulis lautis.

415 “ Jamjam tu quidem multorum virorum cædi interfuisti,

“ Separatim interfectorum, et in aspera pugna;

“ Sed illa potissimum conspicatus misertus esses animo,

“ Ut circa craterem, mensasque plenas,

“ Jacebamus in domo; pavementum autem totum sanguine fluebat.

420 “ Miserabilissimam autem audiui vocera Priami filiæ,

“ Cassandra, quam occidebat Clytæmnestra dolosa

“ Juxta me: at ego ad terram manus elevans

“ Jaciebam moriens, ad gladium captandum; illa autem impudens

Ipsæ Mycenæus magnorum ductor Achivûm
 Conjugis infandæ prima intra limina dextra
 Oppetit.

Æn. XI. 266.

Ver. 410. Δειπνίσσας, ὡς τίς τε κατέκτανε
 βῆν ἐπὶ φάτῃ.] Vide supra ad δ'. 535.

Ver. 412. ἀργιόδοντες,] *Al.* ἀργιόδοντες.

Ver. 413. δυναμένοιο] Vide ad *Il.* α'. 598.

Ver. 414. Ἡ γάμω, ἢ ἐράνω,] Vide supra
 ad α'. 226. “Ερανος λέγεται τὸ ἐκ συμ-
 βολῆς γινόμενον δεῖπνον. Schol.

Ver. 418. τραπέζας τε πληθέσας,] Virgil.

———— dapes et plenæ pocula mensæ.

Æn. XI. 738.

Ver. 419. Κείμεθ' ἐνὶ μεγάρῳ] *Al.* Κεί-
 μεθα ἐν μεγάρῳ.

Ibid. δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν.] Virg.

———— atro tepefacta cruore

Terra torique madent. ————

Æn. IX. 333.

Ver. 425. ἡ δὲ κυνώπις Νοσφίσαστ',] Mi-

nus recte hic Eustathius: Καὶ τὰ ἐφεξῆς,
 ἤγαν τὸ, “ αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ γαίῃ χεῖρας αἵ-
 ρων, βάλλον ἀποθνήσκων περὶ φασγάνῳ· ἡ
 “ δὲ κυνώπις νοσφίσαστο,” [ἀμφιβόλως ἔχουσι.]
 Ἡ γὰρ λέγει ὅτι ἐγὼ μὲν πρὸς τῇ γῇ θνήσ-
 κων, ἐπέβαλλον χεῖρας αἵρων πρὸς τῇ φασ-
 γάνῳ, ὡς ἐπὶ ἀμύνῃ· ἡ δὲ Κλυταίμνησιν
 φθάσασα ἐξήρσέ με τῷ ἀμυντηρίῳ, νόσφι
 ἐμὲ ποιησαμένη αὐτό· ἡ ὅτι ἐγὼ μὲν πρὸς
 τῇ γῇ τὰς χεῖρας αἵρων ἔβαλλον σφαδασι-
 κῶς προσαρμότων ἐν τῷ θνήσκειν περὶ φασ-
 γάνῳ· ἡ δὲ γυνὴ ἐχωρίσθη με νόσφι γενομένη.
 Et Barnesius; “ Νοσφίσαστο potest qui-
 “ dem ad Gladium referri, quem subdux-
 “ erat cadenti egregia uxor.” Nempe non
 adverterunt viri eruditi, primum hunc
 et maxime proprium esse vocis *medice*
 usum; Νοσφισεν, aliud; Νοσφίσαστο, se ipsa
 ἀποτίλ. Vide supra ad ε'. 491. et ε'. 296.
 Recteque proinde exponit Scholiastes.
 ἐχωρίσθη. Quin et eam veram esse hujus

- Νοσφίσατ’, ἐδέ μοι ἔτλη, ἰόντι περ εἰς Ἀΐδαο,
 425 Χερσὶ κατ’ ὀφθαλμὸς ἐλέειν, σὺν τε φόβῳ ἐρείσαι.
 Ὡς ἐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικὸς,
 Ἡ τις δὴ τοιαῦτα μετὰ φρεσὶν ἔργα βάλῃται.
 Οἷον δὴ καὶ κείνη ἐμήσατο ἔργον αἰετὸς,
 Κεριδίῳ τεύξασα πόσει φόνον· ἦτοι ἔφην γε
 430 Ἀσπάσιος παίδεσσιν, ἰδὲ δμῶεσσιν ἐμοῖσιν,
 Οἴκαδ’ ἐλεύσεσθαι· ἢ δ’ ἔξοχα λύγρ’ εἰδυῖα,
 Ἦτε κατ’ αἵσχος ἔχενε, καὶ ἐσσομένησιν ὀπίσσω
 Θηλυτέρησι γυναιξί, καὶ ἢ κ’ εὐεργὸς ἔσιν.
 Ὡς ἔφατ’· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 435 ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ γόνον Ἀτρεΐδος εὐρύοπα Ζεὺς

“Secessit; neque mihi sustinuit, eunti licet ad Orcum,

425 “Manibus oculos comprimere, atque os constringere.

“Adeo non gravius et improbius aliud muliere,

“Quæcunque scilicet talia in mentem facinora induxerit;

“Quale utique et illa patravit facinus indignum,

“Cui-virgo-nupserat structa marito cæde: sane putabam quidem

430 “Gratum me liberis, atque famulis meis,

“Domum venturum: illa vero apprime exitialia callens,

“Sibi infamiam offudit, et futuris in posterum

“Fæmineis mulieribus; etiam ei quæ proba fuerit.”

Sic dixit: at ego ipsum respondens allocutus sum;

435 “Papæ! certe valde utique genus Atrei altitonaus Jupiter

432 Οἶτε κατ’] F. A. L.

vocis significationem liquet ex sequentibus, “ἐδέ μοι ἔτλη etc.” Clark. Νοσφίσατο sane significat etiam aliis Odysseæ locis, δ’. 265. ψ’. 98. secedere, fugere aliujus adspæctum etc. Sed tamen et surripere, significare potest, sibi, sua causa, subducere, quod mediæ fornæ bene convenit, etsi apud Homerum sic non occurrit. Ern.

Ver. 424. 425. οὐδέ μοι ἔτλη, — Χερσὶ κατ’ ὀφθαλμὸς ἐλέειν,] Virgil.

———— nec te tua funera mater

Produxi, pressive oculos. —————

Æn. IX. 486.

Ver. 426. “Ὡς ἐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικὸς,] Clemens Alexandrinus Homerum hunc versum ex Orpheo desumpsisse ait. Ὁρφῆως τοῖνον ποιήσαντος, “Ὡς ἐκ κύντερον ἦν καὶ ῥίγιον ἄλλο γυναικὸς.”

Vol. III.

Ὁμηρος ἀντικεινὸς λέγει, “Ὡς ἐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικὸς.” Strom. Lib. VI. Similiter porro Hesiodus:

———— τῆς δ’ αὖτε κακῆς ἐ ῥίγιον ἄλλο.

Ἐργ. καὶ Ἡμέρ. II. 321.

Et Menander, apud Stobæum:

———— μέγιστον ἐστὶ θυρόν γυνή.

Florileg. c. 73.

Et Carcinus Tragicus, apud Athenæum:

*ὦ Ζεῦ, τί χρεὶ γυναικὸς ἐξέπειν κακόν;

*Ἀγνὸν ἂν εἴη καὶ γυναιξὶ εἰσπῆς μόνον.

Lib. XIII. 1.

Ver. 429. Κεριδίῳ τεύξασα πόσει φόνον·] Κεριδίον δὲ πόσιν τὸν Ἀγαμέμνονα τῇ Κλυταιμνήστρᾳ εἶναι, ταῖσιν ἐξ ἑπὶ κόρης ἔσθαι αὐτῆς, Ὁμήρῳ μὲν ἀρέσκει· Εὐριπίδης δὲ ἄλλως οἶδεν, ὅς προγαμβθεῖσαν αὐτὴν τῷ Ταντάλῳ γνωρίζει, ἐν οἷς αὐτὴν εἰσάγει λέγεσσαν, [Iphig. in Aul. ver. 1149.] “Ἐργ-

Ἐκπάγλως ἤχθηρε, γυναικείας διὰ βελὰς,
Ἐξ ἀρχῆς· Ἐλένης μὲν ἀπωλόμεθ' εἵνεκα πολλοί·
Σοὶ δὲ Κλυταιμνήσῃ δόλον ἤρτυε τηλόθ' ἰόντι.

- “Ὡς ἐφάρμην· ὁ δὲ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
440 Τῷ νῦν μή ποτε καὶ σὺ γυναικί περ ἥπιος εἶναι,
Μηδ' οἱ μῦθον ἅπαντα πιφασκόμεν, ὃν κ' εὔ εἰδῆς,
Ἀλλὰ τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ καὶ κεκρυμμένον εἶναι.
Ἀλλ' εἰ σοί γ', Ὀδυσσεῦ, φόνος ἔσσεται ἐκ τε γυναικός·
Λίην γὰρ πινυτή τε, καὶ εὔ φρεσὶ μῆδεα οἶδε,
445 Κέρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια.
Ἥ μὲν μιν νύμφην γε νέην κατελείπομεν ἡμεῖς,
Ἐρχόμενοι πόλεμόνδε· πάϊς δέ οἱ ἦν ἐπὶ μαζῶ,
Νήπιος, ὅς περ νῦν γε μετ' ἀνδρῶν ἵζει ἀριθμῶ,

“Vehementer odit, fœminea propter consilia,

“Ab initio: Helenæ quidem causa perimus multi;

“Tibi vero Clytæmnestra dolum struxit procul absenti.”

Sic dixi: ille autem me protinus respondens allocutus est;

440 “Ideo jam nunquam etiam tu vel uxori mansuetus sis,

“Neque ei sermonem omnem revela, quem bene noveris;

“Sed aliud quidem dic, aliud vero et celatum sit.

“Sed haud tibi, Ulysses, exitium erit utique ex uxore;

“Valde enim sapiensque est, et bene in mente consilia novit,

445 “Filia Icarîi, prudens Penelope.

“Profecto quidem ipsam nuptam novam relinquebamus nos,

“Abeuntes ad bellum; filius autem ei erat ad mamillam,

“Infans, qui alicubi nunc sane in virorum sedet numero,

“μας ἄκουσάν με καὶ λάβεις βίαν, τὸν πρόσθεν
“ἄνδρα Τάνταλον κατακτανόν.” Eustath.

Ver. 452. κατ' αἶσχος ἔχεις, καὶ ἰσομή-
νησιν ὀπίσσω] Euripides:

Πάσαις γυναιξὶν ἄξια συγείναι

Ἡ Τυδαιδὲς παῖς, ἣ κατῆσχυεν γένος.

Orest. 1153.

Similiter apud Senecam:

Medea reddit fœminas dirum genus.

Hippolyt. 562.

Ver. 456. γυναικείας διὰ βελὰς,] “Ἐνθα
συννητιόν καὶ τὴν τῷ Ἀτρείῳ γυναικα Ἀε-
ρόπην, δι' ἣν καὶ αὐτὴν μοιχευθεῖσαν ὑπὸ Θυ-
στη πολλὰ ἐγένετο δεινά. Eustath.

Ver. 438. ἤρτυε] Vide supra ad δ. 771.

Ibid. τηλόθ' ἰόντι.] Post hunc versum

tres sequentes ex Scholiaste in Euripidis
Orestem, ver. 249, inserit Barnesius:

“Ὡς δὲ, Κλυταιμνήσῃ, λείπεις Ἀγαμέμνονα διὸν
Αἰγίσθῳ παρίλεκτο, καὶ ἔλετο χεῖρον ἀποιήτην”

“Ὡς Ἐλένη ἤσχυεν λείχος ξανθῷ Μενέλαν.

Quos, in Annotationibus ad locum Euri-
pidis, Homero dignos arbitratur. Mibi
(præterquam quod hoc in loco supervaca-
nei et importuni sint) fictitii videntur, et
recentiorem ætatem sapere.

Ver. 459. προσέειπεν] Scr. προσέειπε.
Ern.

Ver. 440. Τῷ νῦν μή ποτε καὶ σὺ γυναικί
περ ἥπιος εἶναι,] Κάτω περιτυχῶν [ὁ Ἀγα-
μέμνων] τῷ Ὀδυσσεῖ — παρακελεύεται μη-
δέποτε πιστεύειν γυναικί, μηδέ οἱ ἐκφάσθαι
πυκινὸν ἔπος. Καί τοι ἡ Κλυταίμνητρα, ἔχ

- ’Ολβιος· ἥ γὰρ τόν γε πατὴρ φίλος ὕφεται ἐλθὼν,
 450 Καὶ κείνος πατέρα προσπτύζεται, ἥ δέμις ἐσίν·
 ’Η δ’ ἐμὴ ἐδὲ περ υἱὸς ἐνιπλησθῆναι ἄκοιτις
 ’Οφθαλμοῖσιν ἔασε· πάρος δέ με πέφνε καὶ αὐτόν.
 ’Αλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ’ ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσι·
 Κρύβδην, μηδ’ ἀναφανδὰ, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
 455 Νῆα κατισχέμεναι· ἐπεὶ ἐκ ἔτι πισὰ γυναίξιν.
 ’Αλλ’ ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 Εἴπῃς ἔτι ζώντος ἀκέετε παιδὸς ἐμοῖο,
 ’Η περ ἐν’ Ορχομενῷ, ἥ ἐν Πύλῳ ἡμαθόεντι,
 ’Η περ παρ Μενελάῳ, ἐνὶ Σπάρτῃ εὐρείῃ·
 460 Οὐ γάρ περ τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ δῖος Ορέσσης.
 “Ὡς ἔφατ’ αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·

“Felix: certe enim eum pater carus videbit, ubi venerit,

450 “Et ille patrem amplectetur; ut fas est:

“Mea autem ne quidem filii me saturari uxor

“Oculis permisit; prius nempe me occidit et ipsum.

“Aliud vero tibi dicam, tu autem in mente reconde tua;

“Clam, neque palam, caram in patriam terram

455 “Navem appelle; quoniam non amplius fidendum est foeminis.

“Sed age mihi hoc dic, et vere narra,

“Sicubi adhuc viventem audiat filium meum,

“Sive alicubi in Orchomeno, sive in Pylo arenosa,

“Sive alicubi apud Menelaum, in Sparta lata:

460 “Nondum enim mortuus est in terra nobilis Orestes.”

Sic dixit: at ego ipsum respondens allocutus sum;

450 Καὶ κείνος] R. vulgatum mollius.

ὅτι γυνὴ ἦν, ταῦτα διέθηκεν αὐτόν, ἀλλ’ ὅτι
 πονηρά· καὶ ἂν μᾶλλον ἐ χειρὶ γυναικὶ ἥπιον
 εἶναι, ἢ ἀνδρὶ. ’Αλλ’ οἶμαι τῶν περιπεσόντων
 ἥκαστος, ὅφ’ ἐπέπονθε κακῶς, ἐκεῖνο μάλιστα ὑ-
 φορᾶται, καὶ προλέγει φυλάττεσθαι τοῖς ἄλ-
 λοις. Dio, Orat. 74.

Ver. 441. πῖφανσκέμιν,] Eustathius ha-
 bet πῖφασκέμιν. Ern.

Ver. 442. φάσθαι,] Barnesius edidit φᾶσ-
 θαι. Sed minus recte. Vide ad Il. ζ’.
 471.

Ibid. τὸ δὲ καὶ] Al. τὸ δὲ τοι.

Ver. 443. ἔκ τε γυναικός·] Apud Eusta-
 thium, ἐκ γε γυναικός. Atque ita habet
 MS. a Tho. Bentleio collatus.

Ver. 446. γε νέην] Al. γενέην.

Ver. 448. μετ’ ἀνδρῶν ἵζει ἀριθμῶ,] Τετίσ-
 τι, συντιμᾶται τοῖς ἀνδράσι, ἥ ἐν ἀνδράσι τε-
 λείοις τέτανκται αὐξήθεις. Eustath.

Ver. 453. ’Αλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ’ ἐνὶ φρεσὶ
 βάλλεο σῆσι·] Virgil.

Sensibus hæc imis, res non est parva, reponas.
 Eclog. III. 54.

Ver. 455. οὐκ ἔτι πισὰ γυναίξιν.]

—”Απιστον ὡς γυναικεῖον γένος.

Euripid. Iphig. in Taur. 1298.

”Ὡς ἐστ’ ἄπιστον ἡ γυναικεῖα φύσις.

Menand. Incert. Comæd. Frag. 121.

Μηκέτι πισὰ φέροιτε γυναίξιν δολοφρονέσαις.

Macedonius, Antholog. Epig. I. 19.

- Ἀτρεΐδῃ, τί με ταῦτα διεΐρεαι; ἔδ' ἐ τι οἶδα,
 Ζῶει ὄγ', ἣ τέθνηκε· κακὸν δ' ἀνεμῶλια βάζειν.
 Νῶϊ μὲν οἷς ἐπέεσσιν ἀμειβομένῳ συγεροῖσιν
 465 Ἔσταμεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
 Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Πηληϊάδῳ Ἀχιλλῆος,
 Καὶ Πατροκλῆος, καὶ ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο,
 Αἴαντός δ', ὃς ἄριστος ἦν εἰδὸς τε, δέμας τε,
 Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα.
 470 Ἔγνω δὲ ψυχὴ με ποδώκεος Αἰακίδαο,
 Καί ῥ' ὀλοφύρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Σχέτλιε, τίπτ' ἔτι μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ μήσεαι ἔργον;
 Πῶς ἔτλης αἰδὸςδε κατελδέμεν, ἔνθα τε νεκροὶ
 475 Ἀφραδέες ναίεσι, βροτῶν εἰδῶλα καμόντων;

“Atride, quid me hæc interrogas? neque enim quicquam scio,

“Vivatne ille, an mortuus sit: malum autem vana loqui.”

Nos quidem sic verbis alternantes tristibus

- 465 Stabamus dolentes, uberes lachrymas profundentes.

Supervenit autem anima Pelidæ Achillis,

Et Patrocli, et eximii Antilochi,

Ajacisque, qui præstantissimus erat formaque corporeque

Cæterorum Danaorum, post eximum Pelidem.

- 470 Agnovit autem me anima pedibus-velocis Æacidæ,

Et lamentans verba alata dixit;

“Generose Laërtiade, solers Ulysses,

“Infelix, quodnam adhuc majus in mente molieris facinus?

“Quo-pacto ausus-es ad inferos descendere, ubi scilicet mortui

- 475 “Sensuum-expertes habitant, hominum simulacra defunctorum?”

Vide et supra ad ver. 426.

Ver. 460. πῶ] Apud Eustathium, πῶ. Quod et recentiores quædam exhibent. Ern.

Ver. 466. Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Πηληϊάδῳ Ἀχιλλῆος;] Καὶ περὶ μὲν Ἀχιλλέως, δὲ Ὀμήρου φιλεῖ ἐπὶ μάστιγα, ὡς ἡ Ἰλιάς ἐδήλωσε; διηγέται πλείονα. Eustath.

Ver. 475. εἰδῶλα καμόντων;] Virgii.

— simulacraque luce carentum.

Georgic. IV. 472. Lucet. lib. II. 39.

Ver. 477. ὦ Ἀχιλλεῦ, Πηλῆος υἱέ;] Pronunciabatur Πηλῆς, vel Πηλεῖς. Cæterum Barnesius edidit Πηλῆος υἱέ. Nec male;

cum et υἱὸς priorem alias corripit, et Πηλῆος præsertim sit dictio Ionica. Vide ad II. τ'. 216.

Ver. 478. κατὰ χεῖρας;] “Ὅτι χεῖρας ἐ μόνον ἐπὶ ὀφειλῇς, — ἀλλὰ καὶ τὸ χεῖρας πρᾶγμα, καὶ αὐτὴ ἡ χεῖρα. Οἶον, “Ἦλθον “Τυρσίαιο κατὰ χεῖρας.” Τινὲς δὲ τὸ “Τυρσίαιο κατὰ χεῖρας;” ἀντὶ τῆς χρησμοδῆμα φασίν. Eustath. Quarum postrema potior interpretatio. Clark. Quæ mihi non placet. Nam nec doceri potest χεῖρας sic dici Græcis: nec κατὰ χεῖρας potest significare, ut opinor, propter vaticinium, i. e. vaticinii expetendi causa, sed ex vaticinio, ut apud Virgil. Æn. VI. 553. An monitu

- “Ὡς ἔφατ’· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 “ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλέος υἱέ, μέγα φέρτατ’ Ἀχαιῶν,
 “ἦλθον Τειρεσίαιο κατὰ χρέος, εἴτινα βελὴν
 Εἴποι, ὅπως Ἰθάκην ἐς παιπαλόεσσιν ἰκοίμην·
 480 Οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιῖδος, ἐδέ πω ἀμῆς
 Γῆς ἐπέβην, ἀλλ’ αἶεν ἔχω κακὰ· σείο δ’, Ἀχιλλεῦ,
 Οὔτις ἀνὴρ προπάραιδε μακάρτατος, ἔτ’ ἄρ’ ὀπίσσω
 Πρὶν μὲν γάρ σε ζῶν ἐτίομεν, ἴσα θεοῖσιν,
 “Αργεῖοι, νῦν αὖτε μέγα κρατέεις νεκύεσσιν,
 485 Ἐνθάδ’ ἐάν· τῷ μῆτι θανῶν ἀκαχίζευ, Ἀχιλλεῦ.
 “Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ’ αὐτίκ’ ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Μὴ δὴ μοι θάνατόν γε παραύδα, φαίδιμ’ Ὀδυσσεῦ·
 Βελοίμην κ’ ἐπάρερος ἐὼν θητευέμεν ἄλλω
 “Ἀνδρὶ παρ’ ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίोटος πολὺς εἴη,

Sic dixit: at ego ipsum respondens allocutus sum;

“Achilles, Pelei fili, longe præstantissime Achivorum,

“Veni Tiresiæ propter vaticinium; siquod consilium

“Diceret, quo-pacto Ithacam ad asperam pervenirem:

480 “Necdum enim prope veni Achaiam, necdum nostram

“Terram conscendi; sed semper habeo mala: te vero, Achilles,

“Nullus vir majorum beatior, neque sane posterorum:

“Antea etenim te vivum honorabamus æque ac deos,

“Argivi; nunc rursus late imperas mortuis,

485 “Hic existens; ideo neutiquam mortuus tristeris, Achilles.”

Sic dixi: ille autem me protinus respondens allocutus est;

“Ne jam mihi mortem consolare, inclyte Ulysses:

“Mallem rusticus existens mercede-servire alii

“Viro inopi, cui haud victus multus esset,

480 ἀμῆς] R.

Divum venis; et de vaticinio satis dicitur in sequentibus. Ern.

Ver. 481. σείο δ’, Ἀχιλλεῦ, Οὔτις ἀνὴρ προπάραιδε μακάρτατος, Μακαριώτερος, εὐδαιμονέστερος. Schol. Similiter apud Euripidem, notante Barnesio;

Νῦν δ’ ἔτις ἄλλη δυσυχισάτη γυνή
 Ἐμὲ πέφυκεν.

Andromache, ver. 6.

Notandum autem apud utrumque Pœtam æque ferre potuisse verbum, μακάρτερος, δυσυχιστήν. Similiter porro Philemon apud Stobæum, Florileg. §. 122.

Θανὼν ἄριστόν ἐστιν, ἢ ἔξιν ἀβλίως.

Ver. 483. ἐτίομεν.] Vide ad II. 8. 257. et v. 105.

Ver. 485. θανῶν] Legitur in nonnullis Editionibus (notante Henrico Stephano) Δαναῶν. Quod ferri nequit.

Ver. 488. Βελοίμην κ’ ἐπάρερος ἐὼν θητευέμεν etc.] Euripides:

Τὸ οἷός τοδ’ ἀνθροπώπαισιν ἡδίστον βλείπειν,

Τὰ νέθε δ’ ἐδείς· (Apud Stobæum, Florileg.

§. 120. Τὸ νέθε ἐδὲν) καίνεταί δ’ ὅς εὐχεται

Θανεῖν· κακῶς ἔξιν κρείσσον ἢ θανεῖν καλῶς.

Iphig. in Aul. ver. 1250.

- 490 "Η πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τῷ παιδὸς ἀγαυῷ μῦθον ἔνισπε,
 "Η ἔπειτ' ἐς πόλεμον πρόμος ἔμμεναι, ἥε καὶ ἐκί.
 Εἰπέ δέ μοι, Πηλῆος ἀμύμονος εἴ τι πέπυσσαι,
 "Η ἔτ' ἔχει τιμὴν πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 495 "Η μιν ἀτιμάζουσιν ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε,
 Οὔνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖρας τε πόδας τε.
 Οὐ γὰρ ἐγὼν ἐπαργῶς ὑπ' αὐγὰς ἡελίοιο,
 Τοῖος ἐὼν, οἷός ποτ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρέϊη
 Πέφνον λαὸν ἄριστον, ἀμύνων Ἀργείοισιν.
 500 Εἰ τοῖόςδ' ἔλθοιμι μίνυνδά περ ἐς πατέρος δῶ,
 Τῷ κε τέω σῴζαιμι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,

490 "Quam omnibus manibus defunctis imperare.

"Sed age mihi de filio meo generoso sermonem dic,

"An pergat ad bellum inter-primos-pugnatores esse, an et non.

"Dic etiam mihi, de Peleo eximio si quid audiveris,

"An adhuc teneat honorem multos apud Myrmidonas,

495 "An ipsum despiciant per Helladaque Phthiamque,

"Eo-quod ipsum senium occupet manusque pedesque.

"Non enim ego adjutor sum sub splendore Solis,

"Talis existens, qualis olim in Troja lata

"Trucidabam populum fortissimum, propugnans pro Argivis.

500 "Si talis venirem vel paulisper in patris domum,

"Tum cuivis terribiliter-ostenderem meum robur et manus invictas,

490 πᾶσι] Edd. præter R. 494 πόλιν] Edd. præter R. recte.

(Ubi in transcurso notandum, vocem καλῶς apud Euripidem, Attico videlicet ore proloquentem, priore corripere; id quod apud Homerum, cui ista loquendi ratio ignota, nusquam fit. Vide ad II. β'. 43.)

Πᾶς ἀνὴρ, καὶ ὅσους ἦ τις, ἥδεται πὸ φῶς ὀρέων.

Orest. ver. 1523.

— quam vellent æthere in alto

Nunc et pauperiem et duros perferre labores.

Virg. Æn. VI. 436.

Δῆλον δ' ὡς κατερεῖσι πολλὴν κακοπάθειαν οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων, γλιχόμενοι τῷ ζῆν. Aristot. de Republ. Lib. III. cap. 6. "U— na est catena, quæ nos alligatos tenet, "amor vitæ." Seneca, Epist. 26. sub fine. Πῶς δὲ ἡ κτῆσις τῆς ἀρετῆς ὅδιν ἐσιν ὄφελος, ἂν μὴ καὶ ἐνεργῇ, φανερόν — καὶ τειδινὸς ἄχθεται [ὁ Ἀχιλλεύς] τῇ ἀπραξίᾳ, λέγων, "Βυλαίμην κ' ἐπάρερος etc." Καὶ ἐπιφέρει τὴν

αἰτίαν, (infra ver. 497.) Οὐ γὰρ ἐγὼν ἐπαργῶς etc. Dionys. Halicarn. περὶ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως, §. 17. Cæterum vituperat hunc Homerum locum Plato, de Republ. Lib. III. sub initio. Vide et Lucianum, Dialog. Achilles et Antilochi. Clark. Argumentum illius Dialogi ex h. l. sumptum. Ibi vid. Cel. Hemsterhusium. Ern.

Ibid. ἐπάρερος] Τὸ δὲ "Βυλαίμην κ' ἐπάρερος" διπλὴν ἔχει γραφήν. "Η γὰρ ἐπάρερος, ὁ γῆν ἐργαζόμενος, εἴτε καὶ ἀπλῶς ἐπίγειος· ἢ τριφυλάβως, πᾶρερος, ὁ εἰς φυλακὴν τινα τεταγμένος μισθωτικῶς. Οὗτος γὰρ καὶ ὁ φύλαξ. Eustath. Clark. Similia habet Etym. M. p. 353. Lucianus legit ἐπάρερος, idque verum est. Ern.

Ibid. Θητεύειμην] Ἐπὶ μισθῷ δουλεύειν. Schol. Vide supra ad §. 644.

Ver. 495. ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε,] Πιοητικῷ δὲ τινι σχήματι συγκαταλέγειν τὸ

Οἱ κεῖνον βιόωνται, ἐέργασίν τ’ ἀπὸ τιμῆς.

“Ὡς ἔφατ’· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·

Ἦτοι μὲν Πηλῆος ἀμύμονος ἔτι πέπυσμαι·

505 Αὐτὰρ τοι παιδὸς γε Νεοπτολέμοιο φίλοιο
Πᾶσαν ἀληθείην μυθήσομαι, ὥς με κελεύεις·

Αὐτὸς γάρ μιν ἐγὼ κοίλης ἐπὶ νηὸς εἵσῃς

Ἦγαγον ἐκ Σκύρου μετ’ ἐϋκνήμιδας Ἀχαιῆς.

Ἦτοι ὅτ’ ἀμφὶ πόλιν Τροίην φραζόμεθα βεβλᾶς,

510 Αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε, καὶ οὐχ ἡμάρτανε μύθων·

Νέστωρ τ’ ἀντίθεος καὶ ἐγὼ νεικέσκομεν οἶα.

Αὐτὰρ ὅτ’ ἀμφὶ πόλιν Τροίην μαρνοίμεθ’ Ἀχαιοὶ,

Οὔποτε ἐς πληθὺν μένεν ἀνδρῶν, εἰδ’ ἐν ὁμίλῳ,

“Eorum, qui illum violant, arcentque ab honore.”

Sic dixit: at ego ipsum respondens allocutus sum;

“Profecto quidem de Peleo eximio nihil audiui;

505 “Sed tibi de filio utique Neoptolemo caro

“Omnem veritatem dicam, ut me jubes:

“Ipse enim illum ego cava in navi æquali

“Duxi ex Scyro ad bene-ocreatos Achivos.

“Profecto quando circa urbem Trojam inibamus consilia,

510 “Semper primus dicebat, et non aberrabat sermone:

“Nestorque deo-par et ego contendebamus soli.

“At quum circa urbem Trojam pugnabamus Achivi,

“Nunquam in multitudine manebat virorum, neque in turba,

507 εἵσῃς] A. R. L. 511 νεικέσκομεν] A. R. Eustath. 513 Οὐτε πότ’ εἰς]

R. Eustath.

μέρος τῷ ὅλῳ φασὶ τὸν Ὅμηρον ὡς τὸ, —
“ἀν’ Ἑλλάδα τε Φθίην τε.” Strabo, Geo-
graph. Lib. VIII.

Ver. 501. Τῷ κε τέω σύζαμι μένος καὶ
χεῖρας] Στυγῆντῶν ἀν καὶ Φρικτὸν ἐποίησα τὸ
ἔμδον μένος καὶ τὰς ἀπρὸς πειλάσας χεῖρας τινὶ
τῶν βιαζομένων τὸν Πηλεῆ. Eustath.

Ver. 506. ἀληθείην] Vide supra ad η’.
297.

Ver. 507. Αὐτὸς γάρ μιν ἐγὼ] Narrat
hoc Ulysses, quia (uti recte annotavit Dna
Dacier) post Achillis mortem accidit.
Quippe dum is in vivis erat, Trojæ ob-
sidioni non adfuit Neoptolemus.

Ver. 503. ἐκ Σκύρου] Σκύρος δὲ, πόλις
Δολοπίας. Schol.

Ver. 50 .Τροίην] Eustathius in com-

mentario citat, Τρώων. Quæ forte et ve-
rior Lectio.

Ver. 510. 511. 513. 514. ἔβαζε, — νει-
κέσκομεν — μένεν — προσέειπε,] De Tem-
porum horum imperfectorum vī, vide ad
Il. β’. 221. et v’. 84.

Ver. 511. Νέστωρ τ’ ἀντίθεος] Al. Νέστωρ
ἀντίθεος.

Ibid. - νεικέσκομεν] Vulgati habent νει-
κάσκομεν. Quod videtur corruptum. Bar-
nesius edidit νικάσκομεν, sed nulla auctori-
tate. Reperit autem idem Barnesius in
duabus Editionibus (Flor. Lovan.) νεικέσ-
κομεν. Quam lectionem retinui, tum
quia a vulgata parum discrepat; tum
quia nonnihil firmari videtur ex Iliad.
β’. 555. ubi haud dissimili phrasi utitur
Poëta:

- Ἄλλα πολὺ προδέεσκε, τὸ ὃν μένος ἐδενεῖ εἰκὼν·
 515 Πολλὰς δ' ἄνδρας ἔπεφνεν ἐν αἰνῇ δῆϊότητι·
 Πάντας δ' ἐκ αὖ ἐγὼ μυθήσομαι, ἐδ' ὀνομήνω,
 "Οσσον λαὸν ἔπεφνεν ἀμύνων Ἀργείοισιν.
 Ἄλλ' οἷον τὸν Τηλεφίδην κατενῆρατο χαλκῷ
 "Ἡρῶ Εὐρύπυλον· πολλοὶ δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
 520 Κῆτειοι κτείνοντο, γυναίων εἵνεκα δῶσαν·
 Κεῖνον δὲ κάλλισον ἴδον, μετὰ Μέμνονα δῖον.
 Αὐτὰρ ὅτ' εἰς ἵππον κατεβαίνομεν, ὃν κἀμὶ Ἐπειὸς,
 Ἀργείων οἱ ἄριστοι, ἐμοὶ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο,
 Ἥμην ἀνακλῖναι πυκινὸν λόχον, ἡδ' ἐπιθεῖναι·
 525 Ἐνθ' ἄλλοι Δαναῶν ἡγήτορες, ἡδὲ μέδοντες,

“ Sed longe præcurrebat, suo robore nulli cedens ;

515 “ Multos autem viros trucidavit in aspera pugna :

“ Omnes vero non ego dixero, neque nominavero ;

“ Quantum populum occideret propugnans pro Argivis,

“ Sed quomodo Telephidem interfecerit ferro,

“ Heroem Eurypylum ; multi autem circa eum socii

520 “ Cetei trucidabantur, muliebria propter dona :

“ Illum sane pulcherrimum vidi, post Memnona nobilem.

“ Cæterum quum in equum conscendimus, quem fabricavit Epeus,

“ Argivorum optimates, commissa autem mihi erant omnia,

“ Et ut aperirem densas insidias, et ut concluderem :

525 “ Hic alii Danaorum ductores, atque principes,

526 τρέμον] F. A. L.

Νέστωρ οἷος ἔριξεν ὁ γὰρ προγενέστερος ἦεν.

Ver. 512. Αὐτὰρ ὅτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην μαρναίμεθ' Ἀχαιοί.] Eustathius in commentario citat, Αὐτὰρ ὅτ' ἐν πεδίῳ Τρώων μαρνοίμεθα χαλκῷ.

Ver. 515. Οὐποτε εἰς πληθὺν μένειν ἀνδρῶν] Barnesius ex Eustathio edidit, Οὔτε ποτ' εἰς πληθύν. Rationibus, ut opinor, haud satis idoneis. Cæterum MS. a Tho. Bentleio collatus habet, Οὐποτ' εἰς πληθύν μένειν ἀνδρῶν. Quæ optima lectio. Aperte enim respondet hoc sequenti, “ ἐδ' ἐν δαίλῳ.” firmaturque porro ex *Iliad.* χ'. 458. ubi eandem ipsam phrasin usurpat Poëta.

Ver. 519. “ Ἡρῶ] *Al.* “ Ἡρῶ, et “ Ἡρῶα.

Ibid. πολλοὶ δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι Κῆτειοι κτείνοντο.] Κῆτειοι, τινὲς ἀπέδοσαν μεγάλοι, παρὰ τὸ κῆτος· κρείσσον δὲ ἀποδιδο-

ναι Μυσῶν ἔθνος τὰς Κητείας. Ἦν γὰρ ὁ Τηλεφῶς Μυσίας βασιλεὺς. Καὶ Ἀλκαίος δέ φησι τὸν Κῆτειον, ἀντὶ τῷ, Μυσόν. Schol. Vide Strabonem, *Geograph. Lib. XIII.* pag. 915. *al.* 616. 617.

Ver. 520. γυναίων εἵνεκα δῶσαν.] *Εἵνοι μὲν γυναῖα δῶρα ἀπιδόσαν τὴν χρυσὴν ἄμπειλον, ἣν ἔχαρίζετο Ζεὺς Τρωῖ, ἀντὶ τῆς Γαρυμήδους ἀρπαγῆς, ἥτις κατὰ διαδοχὴν μετέπαισεν εἰς Πρίαμον. Οὐδὲν δὲ τούτων οἶδεν *Ομηρος. Κρείσσον δὲ ἀποδιδόναι, ὡς ὑπέσχετο Πρίαμος τῷ Εὐρυπύλῳ μίαν τῶν δυνατέρων δῶσειν γυναῖκα, ὡς καὶ Ὀδυσσεὺς [*Il.* ν'. 368.] ὑπέσχετο. Ἐν δὲ ἄλλῳ τῶν δωθέντων δῶσαν τῇ Εὐρυπύλῳ γυναίκα ὑπὸ Πριάμου, ἢ καὶ πύσῃ τὸν ἄνδρα αὐτῆς ἄκοντα ἐπιτρατεύσαι συμμαχήσοντα τοῖς Τρωσίν. Schol. Ver. 522. Αὐτὰρ ὅτ' εἰς ἵππον κατεβαίνομεν.] *Εἴ καὶ ἡ Ἐμφρασις, ἥπερ δι' ὑπονοίας

- Δάκρυά τ’ ἄμоргγυντο, τρέμεν δ’ ὑπὸ γυῖα ἐκάσθ’
 Κεῖνον δ’ ἔποτε πάμπαν ἐγὼν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
 Οὕτ’ ἄχρησάντα χροῖα κάλλιμον, ἔτε παρειῶν
 Δάκρυ’ ὁμορξάμενον· ὁ δέ με μάλα πόλλ’ ἰκέτευεν
 530 Ἰππόθεν ἐξίμεναι· ξίφεος δ’ ἐπεμαίετο κώπην,
 Καὶ δόρυ χαλκοβαρεῖς, κακὰ δὲ Τρῶεσσι μενοίνα.
 Ἄλλ’ ὅτε δὴ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπὴν,
 Μοῖραν καὶ γέρας ἐσθλὸν ἔχων ἐπὶ νηὸς ἔβαινεν
 Ἀσκηδῆς, ἔτ’ ἄρ’ βεβλημένος ὀξεί’ χαλκῶ,
 535 Οὕτ’ αὐτοσχεδὴν ἔτασμένος· οἶά τε πολλὰ
 Γίνεται ἐν πολέμῳ· ἐπιμιῖξ δέ τε μαίνεται Ἄρης.
 “Ὡς ἐφάμην· ψυχὴ δὲ ποδώκεος Αἰακίδαο

“ Lachrymasque abstergebant, subtremebantque membra cujusque :

“ Illum autem nunquam omnino ego vidi oculis,

“ Neque pallescentem corpore pulchro, neque a genis

“ Lachrymas abstergentem : verum is mihi multum supplicabat

530 “ Ab equo ut-exiret; gladii autem prensabat capulum,

“ Et hastam ære-gravem; mala vero Trojanis moliebatur.

“ Sed quando jam Priami urbem depopulati sumus excelsam,

“ Portionem et munus eximium habens, navem conscendebat

“ Incolumis, neque eminus-ictus acuto ære,

535 “ Neque cominus vulneratus; uti sæpius

“ Fit in bello; permiste etenim furit Mars.”

Sic dixi: anima autem pedibus-celeris Æacidæ

536 διέτι] R.

ἐπίτασιν τῷ λεγομένῳ παρίσθιν· οἷον, “Αὐτὰρ
 “ ὅτ’ εἰς ἵππον κατιβαίνομεν, ὃν κάμ’ Ἐπειός.”
 Ἐν γὰρ τῷ “κατιβαίνομεν” τὸ μέγεθος τῷ
 ἵππῳ ἰμφοῦνται. Dionys. Halicarn. περὶ τῆς
 Ὀμήρου ποιήσεως, §. 7. sub fine. Vide su-
 pra ad ὁ. 272. Clark. Versio non bene
 κατιβαίνομεν vertit descendimus: hoc esset
 ἀντιβαίνομεν. Immo descendimus: in quo
 mirificam emphasin recte agnovit Quinti-
 lianus VIII. 3. ubi descendisse bene re-
 cepit Gesnerus, quem vid. E tali autem
 versione, ut opinor, fluxit lectio ascendisse
 in quibusdam edd. initio facto per Aldi-
 nam, quæ nihil habet emphaseos, cum
 omnes equos ascendamus. Ern.

Ver. 524. Ἡμῖν ἀνακλῖναι πυκινὸν λόχον,
 ἥδ’ ἐπιτεῖναι] Sic Il. ε’. 751. §. 395.

Ἡμῖν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἥδ’ ἐπιτεῖναι.

Ibid. ἀνακλῖναι] Vide ad Il. ε’. 309.
 514. et 538.

Ver. 526. τρέμεν δ’] Al. τρέμον 9’.

Ver. 528. παρειῶν] Al. παρειῶν. Quod
 eodem modo pronunciandum.

Ver. 529. ὁ δέ με μάλα πόλλ’ ἰκέτευεν
 Ἰππόθεν ἐξίμεναι] Τὸ δὲ, “Ἰππόθεν ἐξίμεναι,”
 γράφεται καὶ, ἐξίμεναι, ἀντὶ τῷ ἐκπέμψαι.
 Eustath.

Ibid. ἰκέτευεν] Al. ἐπείτελλεν.

Ver. 530. ἐξίμεναι,] Al. ἐξίναι.

Ver. 534. 535. οὕτ’ ἄρ’ βεβλημένος —
 Οὕτ’ αὐτοσχεδὴν ἔτασμένος.] Ἐν δὲ τῷ, “ἔτε
 “ βεβλημένος, ἔτε αὐτοσχεδὴν ἔτασμένος,” δια-
 φορὰ, ὥς καὶ ἐν ἄλλοις, φαίνεται τῷ τε πόρρω-
 θεν βάλλεσθαι, καὶ τῷ ἐγγύθεν ἐτάζεσθαι.
 Eustath. Vide ad Il. ε’. 86.

Ver. 536. ἐπιμιῖξ δέ τι μαίνεται Ἄρης.]

Φοίτα, μακρὰ βιβῶσα, κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
Γηθοσύνη, ὅ οἱ υἱὸν ἔφην ἀριδεύκετον εἶναι.

- 540 Αἱ δ' ἄλλαι ψυχαὶ νεκρῶν κατατεθνεῖώντων
Ἔσασαν ἀχνύμεναι, εἶροντο δὲ κῆδ' ἐκάσῃ
Οἷη δ' Αἴαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο
Νόσφιν ἀφεσθήκει, κεχολωμένη εἵνεκα νίκης,
Τὴν μιν ἐγὼ νίκησα, δικαζόμενος παρὰ νηυσί,
545 Τεύχεσιν ἀμφ' Ἀχιλλῆος· ἔθηκε δὲ πότνια μήτηρ·
Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.
Ὡς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν τοιῶδ' ἐπ' ἀέδλω·
Τοίην γὰρ κεφαλὴν ἔνεκ' αὐτῶν γαῖα κατέσχει,
Αἴανθ', ὅς περὶ μὲν εἶδος, πέρι δ' ἔργα τέτυκτο

Abibat magnis-passibus gradiens per herbosum pratum,
Læta, quod ei dixissem filium egregium esse.

- 540 Aliæ vero animæ mortuorum defunctorum
Stabant mœrentes, narrabantque dolores unaquæque.
Sola autem Ajacis anima Telamoni,
Longe absistebat, irata propter victoriam,
Qua ipsum ego vici, judicio-contendens apud naves,
545 Pro armis Achillis; proposuit autem veneranda mater:
Filii autem Trojanorum judicarunt et Pallas Minerva.
Utinam sane non debuisssem vincere tali in certamine:
Tale enim caput ob ista arma terra detinuit,
Ajacem, qui præstantissimus quidem forma, præstantissimus et rebus-gestis fuit

539 ἔφην] Edd. vett. quod esset capiendum putabat, ut 429. sed ἔφην me-
lius, quod et Eustathius habet.

Ξυδὸς Ἐνυάλιος, καί τε κτανέοντα κατέκτα.

Iliad. c. 309.

Ver. 557. πιδώκειος Αἰακίδα] Vide ad
Il. α'. 58.

Ver. 558. Φοίτα, μακρὰ βιβῶσα,] *Al.*
"Οἰχετο μακρὰ βιβῶσα.

Ibid. et ver. 572. κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶ-
να,] Ἀσφοδιῶδη· ἀσφοδιεὺς δὲ ἐστὶ βοτάνη
ἰμοία σκίλλῃ. Schol. Ἀσφοδιεὺς μὲν γὰρ
προπαροξυτόνως, τὸ φυτὸν, κατὰ Ἑρῆνιον
Φίλων· ἀσφοδιεὺς δὲ ὀξυτόνως, ὁ αὐτὲς τόπος.
Eustath. Similiterque Suidas in voce
ἀσφοδιεὺς.

Ver. 539. Γηθοσύνη,] *Al.* Γηθοσύνη. Vide
ad Il. ν'. 29.

Ver. 545. κεχολωμένη εἵνεκα νίκης,]

Κάμοι γὰρ ἦν πῶθ' ἔτος ἐχθρὸς σεαυτῷ.

Ἐξ ἧς κέρτατος τῶν Ἀχιλλείων ὄπλων.

Ulysses apud Sophocl. Ajac. ver. 1355.

Ver. 546. Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν] Mul-
to minore invidia ad Trojanos refertur
hoc judicium, quam ad Græcorum du-
ces et procures, uti apud recentiores:
"Consedere duces etc." Ovid. Metam. Lib.
XIII. ver. 1. Φυλαττόμενος ὁ Ἀγαμέμνων
τὸ δόξαν θάτερον χάρισασθαι τῶν περὶ τῶν
Ἀχιλλέως ὄπλων ἀμφισβητήντων, αἰχμα-
λώτους τῶν Τρώων ἀγαγόν, ἠρώτησεν ὑπὸ
ὁποτέρους αὐτῶν οἱ Τρῶες [Ita edidit Barne-
sius; Vulgg. τῶν Τρώων] μάλλον ἐλυπήθη-
σαν. Εἰπόντων δὲ τὸν Ὀδυσσεῖα τῶν αἰχμα-
λώτων, δηλαδὴ ἐκείνοι εἶναι τὸν ἄριστον κρί-
ναντες, τὸν πλεῖστον λυπήσαντα τὸς ἐχθρὸς.
ἔδοσαν εὖθις τῷ Ὀδυσσεὶ τὰ ὄπλα. Schol.

- 550 Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ’ ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Τὸν μὲν ἐγὼν ἐπέεσσι προσηύδων μειλιχίοισιν·
 Αἶαν, παῖ Τελαμῶνος ἀμύμονος, ἐκ ἅρ’ ἔμελλες
 Οὐδὲ θανῶν λήσεσθαι ἐμοὶ χόλος, εἴνεκα τευχέων
 Οὐλομένων; τὰ δὲ πῆμα θεοὶ θέσαν Ἀργείοισιν·
 555 Τοῖος γάρ σφιν πύργος ἀπώλεο· σείο δ’ Ἀχαιοὶ
 Ἴσον Ἀχιλλῆος κεφαλῇ Πηληϊάδαο,
 Ἀχνύμεθα φθιμένοιο διαμπερές· ἐδὲ τις ἄλλος
 Αἴτιος· ἀλλὰ Ζεὺς Δαναῶν στρατὸν αἰχμητῶν
 Ἐκπάγλως ἤχθηρε· τεῖν δ’ ἐπὶ μοῖραν ἔθηκεν.
 560 Ἀλλ’ ἄγε δεῦρο, ἄναξ, ἵν’ ἔπος καὶ μῦθον ἀκέσσης
 Ἡμέτερον· δάμασον δὲ μένος καὶ ἀγήνορα θυμόν.

550 Cæterorum Danaorum, post eximium Pelidem.

Illum quidem ego verbis alloquebar blandis;

“ Ajax, fili Telamonis eximii, nonne ergo eras

“ Ne mortuus quidem obliturus mihi iræ, ob arma

“ Perniciosa? illa autem perniciem dii fecerunt Argivis:

555 “ Talis enim ipsis turris periisti; propter te autem Achivi,

“ Æque-ac propter Achillis caput Pelidæ,

“ Dolemus defunctum penitus: neque quisquam alius

“ In-culpa-est; sed Jupiter Danaorum exercitum bellicosorum

“ Graviter odit; tibi vero fatum imposuit.

560 “ Sed age, huc-veni, rex, ut verbum et orationem audias

“ Nostram; doma autem robur et generosum animum.”

549 ἔργ’ ἐπέτυκτο] R. at Eustath. vulgatum habet. 557 φθινόμενοι] Edd. vett. vitiose.

Ibid. καὶ Πάλλας Ἀθήνη·] Τισίς φρόνησις· καθ’ ἣν καὶ περιεγίνετο τῷ ἀνδρείῳ Αἴαντος ὁ συνειτὸς Ὀδυσσεύς· καὶ διὰ τούτο τῇ Ἀθηνᾷ φίλτατος. Eustath.

Ver. 549. περὶ μὲν εἶδος,] Barnesius, minime ignarus qua ratione vocula μὲν producatur, male tamen; “ Iambus,” inquit, “ haud inepte stare possit in Tertio loco.” Quod in hujusmodi carmine (ut opinor) ferri nequit. Vide autem ad Il. α’. 51.

Ver. 550. Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ’ ἀμύμονα Πηλεΐωνα.] Similiter Ulysses apud Sophoclem, de eodem Ajace;

Ἄλλ’ αὐτὸν ἔμπας ὄντ’ ἐγὼ τοιόδ’ ἔμειν,
 Οὐδ’ ἂν γ’ ἀτιμάσαιμ’ ὦν, ὥστε μὴ λέγειν,
 “ Εὐ’ ἀνδρ’ ἰδεῖν ἄριστον Ἀργεῖον ὅτοι

Τροίαν ἀφικόμεσθαι, πλὴν Ἀχιλλεύς.

Ajac. ver. 1355.

Vide et supra ad ver. 309.

Ver. 551. ἐπέεσσι προσηύδων μειλιχίοισιν] Virgil.

Talibus Æneas ardentem et torva tuentem
 Lenibat dictis animum. — Æn. VI. 467.

Ver. 553. λήσεσθαι] Vide supra ad ver. 101.

Ver. 554. 555. Ἀργείοισιν· Τοῖος] Scrib. Ἀργείοισι. Ern.

Ver. 559. τεῖν] Al. τεῖν.

Ver. 560. Ἀλλ’ ἄγε δεῦρο, ἄναξ, ἵν’ ἔπος] Virgil.

Siste gradum, teque aspectu ne subtrahe nostro.

- "Ως ἐφάρμην· ὁ δὲ μ' ἐδὲν ἀμείβετο, βῆ δὲ μετ' ἄλλας
 Ψυχὰς εἰς Ἑρεβος νεκρῶν κατατεθνεϊῶτων.
 "Ενθα χ' ὁμῶς προσέφη κεχολωμένος, ἥ κεν ἐγὼ τὸν,
 565 Ἀλλὰ μοι ἦδελε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι
 Τῶν ἄλλων ψυχὰς ἰδέειν κατατεθνεϊῶτων.
 "Ενθ' ἦτοι Μίνωα ἴδον, Διὸς ἀγλαὸν υἱὸν,
 Χρύσειον σκῆπτρον ἔχοντα, θεμισεύοντα νεκύεσσιν,
 "Ημενον· οἱ δέ μιν ἀμφὶ δίκας εἴροντο ἄνακτα,
 570 "Ημενοι, ἐσαότες τε, κατ' εὐρυπυλὲς Ἀΐδος δῶ.

Sic dixi: ille vero mihi nihil respondit; ibat autem ad alias
 Animas in Erebum mortuorum defunctorum.

Ibi tamen me allocutus fuisset iratus, aut ego ipsum;

565 Sed mihi volebat animus in pectore caro

Aliorum animas videre defunctorum.

Ibi sane Minoem vidi, Jovis illustrem filium,

Aureum sceptrum tenentem, jus-dicentem mortuis,

Sedentem: illi vero circa ipsum causas dicebant regem,

570 Sedentes, stantesque, per amplam-portis Plutonis domum.

564 ὁμῶς] F. L. A. Ibid. ἦκιν] R. 569 ἐ δέ μιν] F. male. 570 τε]

Abest F. A. L. ita legendum foret κατὰ.

Quem fugis? extremum fato quod te alloquor
 hoc est. Æn. VI. 465.

Cæterum Plutarchus, Symposiac. Lib.
 IX. Probl. 5. citat, Ἀλλ' ἴθι διῆρο, ἀναξ
 etc.

Ver. 561. δάμασον δὲ μένος καὶ ἀγῆνορα
 θυμὸν.] Apud Plutarchum, loco supra ci-
 tato, καὶ ἀπειρία θυμὸν. Horat.

— animum rege; qui, nisi paret,
 Imperat: hunc fricis, hunc tu compesce catena.

Epist. Lib. I. ii. 62.

— χαλῖν δ' ἄρχειον δεγῆν.

Phocylid. ver. 52.

Ver. 562. ὁ δὲ μ' ἐδὲν ἀμείβετο, βῆ δὲ
 μετ' ἄλλας] Virgil.

Illa solo fixos oculos aversa tenebat;
 Nec magis incepto vultum sermone movetur,
 Quam si dura silex, aut stet Marpesia cautes.
 Tandem proripuit sese, atque inimica refugit
 In nemus umbriferum. — Æn. VI. 469.

Καὶ φωνῆς δίχα θαυμάζεται ποτε ψιλὴ καθ'
 εὐστην ἢ ἔννοια, δι' αὐτὸ τὸ μεγαλόφρον' ὡς
 τῷ Ἀϊάντος ἐν νεκρία σιωπῇ, μέγα καὶ πάν-
 τος ὑψηλότερον λόγῳ. Longinus, de Su-
 blimitate, §. 9.

Καὶ τίς ἄγαν γὰρ ἐσὶ περὶ σὺν ἑσέτι βάρος.

Sophocle. Antigone. ver. 1270.

Ver. 564. "Ενθα χ' ὁμῶς προσέφη] Bar-
 nesius, nullis allatis codicibus, de suo edi-
 dit, "Ενθα μ' ὁμῶς προσέφη] particulamque
 istam χ' propter sequentem, ἥ κεν ἐγὼ τὸν,
 supervacaneam contendit. Atqui postulat
 (ut opinor) sententia, ut voci προσέφη
 præcedat particula κε. Clark. Nam et
 Eustath. interpretatur προσέφη ἄν. Si in
 sequentibus ἥ κεν ἐγὼ τὸν intelligi potest
 προσέφη, etiam in his κε potest. Ern.

Ver. 567. "Ενθ' ἦτοι Μίνωα ἴδον, — θεμι-
 σεύοντα νεκύεσσιν.] Virgil.

Nec vero hæ sine sorte datæ, sine iudice sedes;
 Quæstor Minos urnam movet; ille silentum
 Conciliumque vocat, vitasque et crimina discit.
 Æn. VI. 431.

Ver. 568. θεμισεύοντα νεκύεσσιν.] Strabo,
 Geograph. Lib. II. citat, indeque edidit
 Barnesius, νέκυσιν. Quo modo scilicet
 et νεκύεσσιν pronunciabatur. Vide ad II.
 π'. 321. 526.

Ver. 571. Ὁρίωνα πελώριον εἰσενοήσα]
 Vide Diodorum Siculum, Hist. Lib. IV.
 ipso fine; et supra ad ver. 309.

Τὸν δὲ μέτ', ᾽Ωρίωνα πελώριον εἰσενόησα
Θῆρας ὁμῶς εἰλεῦντα, κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα·
Τὴς αὐτὸς κατέπεφνεν ἐν οἰοπόλοισιν ὄρεσσι,
Χερσὶν ἔχων ῥόπαλον παγχάλκεον, αἶεν ἀαγές.

575 Καὶ Τιτυὸν εἶδον, γαίης ἐρικυδέος υἱόν,
Κείμενον ἐν δαπέδῳ· ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα·
Γῦπε δέ μιν ἐκάτερθε παρημένῳ ἦπαρ ἔκειρον,
Δέρτρων ἔσω δύνοντες· ὁ δ' ἐκ ἀπαμύνετο χερσί·
Λητῷ γὰρ ἤλκησε, Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν,

Post hunc autem, Orionem ingentem animadverti
Feras simul agitantem per herbosum pratum;
Quas ipse occiderat in desertis montibus,
Manibus tenens clavam totam-æream, semper infrangibilem.
575 Et Tityum vidi, terræ gloriosæ filium,
Jacentem in solo; is vero per novem jacebat jugera:
Vultures autem ipsum utrinque assistentes jecur rodebant,
In viscera penetrantes; ille autem non propulsabat manibus:
Latonæ enim vim-intulit, Jovis gloriosæ conjugii,

575 οἰοπόλοισιν] R. perperam. 579 ἤλκυσε] F. A. 1.

Ver. 575. Καὶ Τιτυὸν εἶδον, etc.] Virgil.

Necnon et Tityon, terræ omniparentis alumnus,
Cernere erat; per tota novem cui jugera corpus
Porrigitur: rostroque immanis vultur obunco
Immortale jecur tondens, fœcundaque pœnis
Viscera; rimaturque epulis, habitatque sub alto
Pectore: nec fibris requies datur ulla renatis.

Æn. VI. 595.

Nec Tityon volucres ineunt Acheronte jacentem,
Nec, quod sub magno scrutentur pectore, quidquam
Perpetuum ætatem poterunt reperire profecto,
Quamlibet immani projectu corporis extet;
Qui non sola novem dispensis jugera membris
Obtineat etc.

Lucret. lib. III. ver. 997.

Viscera præbebat Tityos lanianda, novemque
Jugerbis distentus erat.

Ovid. Metam. IV. 457.

Porro Scaliger Virgilium, loco supra citato, Homero longe superiorem contendit: "Quanto item," inquit, "post se re-
"liquit [Virgilius Homerum] in Tityi
"historia —. Jam hinc apparet victoria.
"Quid enim ἔσω δύνοντες δέρτρων, cum il-

"lis, immortalē, et tondens, et — fœcunda-
"daque pœnis Viscera, et rimaturque epu-
"lis, habitatque sub alto Pectore. — Illa
"vero, quæ? — nec fibris requies datur
"ulla renatis." Poët. Lib. V. cap. 3.
Atqui sua pulchritudine non caret simp-
plicior illa Homeri elocutio; et magnam
insuper vim habet istud "ὁ δ' ἐκ ἀπαμύ-
"νετο χερσί" ver. 578. a Virgilio omis-
sum. Vide et infra ad ver. 576.

Ver. 576. Κείμενον ἐν δαπέδῳ· ὁ δ' ἐπ' ἐν-
νέα κεῖτο πέλεθρα.] Ἐνταῦθα [ἐν τῷ Πανο-
πί] ἐπὶ τῇ χαράδρᾳ Τιτυὸς μνημῆά ἐστι, πε-
ρίοδος μὲν τῷ χώματος τρίτον μάλιστα πρὸς σα-
δίε. Τὸ δὲ ἔπος ἐστὶν ἐν Ὀδυσσεΐᾳ. "Κείμι-
"νον ἐν δαπέδῳ· ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλι-
"θρα." Οὐκ ἐπὶ μεγέθει πειροῦσθαι τῷ
Τιτυῷ φασιν, ἀλλ' ἐνθα ὁ Τιτυὸς ἐτίθει, πλὴ-
θρα ἐννέα εἶναι τῷ χωρίῳ. Pausan. Lib.
X. cap. 4.

Ibid. πᾶλεθρα.] Πλήθρα, ἀπὸ πᾶλεθρα, ὃ
ἐστὶν ἕκτον μέρος σαδίου. Schol.

Ver. 577. Γῦπε δέ μιν ἐκάτερθε] Τὸν γε
μὴν Τιτυὸν ἔρασαντα τῶν Διὸς γάμων, ἀφ' ὃ
μέρος ἤρξατο νοεῖν, εἰς τὸτο ὀφίσταται κολα-
ζόμενον. "Γῦπε δέ μιν ἐκάτερθε παρημένῳ
ἦπαρ ἔκειρον, — Λητῷ γὰρ ἤλκυσε Διὸς κυ-
"δρὴν παράκοιτιν." Ὡς περὶ δὲ οἱ νομίζονται

580 Πυθῶδ' ἐρχομένην, διὰ καλλιχόρῃς Πανοπῆος.

Καὶ μὴν Τάνταλον εἰσεῖδον, χαλέπ' ἄλγέ' ἔχοντα,
 'Εσαότ' ἐν λίμνῃ· ἣ δὲ προσέπλαζε γενεῖῳ
 Στεῦτο δὲ διψᾶων, πῖεῖν δ' ἐκ εἵχεν ἐλέσθαι·
 'Οσσάκι γὰρ κύψει ὁ γέρον, πῖεῖν μενεαίνων,
 585 Τοσσάχ' ὕδωρ ἀπολέσκειτ' ἀναβροχέν· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ
 Γαῖα μέλαινα φάνεσκε, καταζήνασκε δὲ δαίμων.

580 Ad-Pytho eunti, per amœnum Panopeum.

Et sane Tantalum vidi, graves dolores subeuntem,

Stantem in lacu; hic autem attingebat ad mentum:

Videbatur vero *is* sitiendi similis; ad-bibendum autem non poterat capere;

Quoties enim inclinaret-se senex, bibere cupiens,

585 Toties aqua peribat absorpta; circa autem pedes

Terra nigra apparebat, arefaciebat nempe deus.

580 καλλιχόρῃς] F. male. 581 κρατερ' ἄλγέ'] F. R. sic et Eustath. 582
 προσέπλαζε] A. 1. male. 584 οσσάκι] F. A. L. 585 ἀναβροχέν] Eæd.

τὰς πατρούπτας χειροκοπῆσι, τὸ δυσσεβῆσαν
 αὐτῶν μέρος ἐξαίρετως ἀποπέμνοντες, ὥτως
 "Ομηρος ἐν ἥπατι κολάζει τὸν δι' ἥπαρ ἀσεβή-
 σαντα. Heraclid. Pontic.

Ver. 578. Δέστρον ἔσω δύνοντες·] Δέστρον,
 ἥτοι τὴν ὑπὸ τὴν σάρκα πιμελὴν, ἣ τὸν ὑπο-
 κείμενον τῷ ἥπατι ὕμειν· ἐνὶ δὲ ἀπέδσαν
 τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῶν ιατρῶν ἥτρον· ἐν δὲ
 ἄλλω, τὴν δορᾶν. Schol. Etymologicon Mag-
 num autem vocem Δέστρον potius expo-
 nendam vult ῥάμφος· quam interpreta-
 tionem secuti Barnesius aliique, vertunt,
 "Rostrum intromittentes." Verum, ut
 recte observat Duportus ad Theophrasti
Characteres, vox δύνειν "nunquam hoc
 modo, sc. transitive, sumitur a Poëta;
 "neque unquam δύνειν dixit pro demittere,
 "vel immittere, vel immergere; sed vel
 "pro induere, vel pro subire, vel ingredi,
 "intransitive. Δέστρον igitur erit quod
 "vultures subeunt et ingrediuntur, non
 "solum illud quod rostris suis tundunt
 "et fodicant et dilaniant." *Prælect.*
cap. 4. Clark. Hæc recte dici, in promp-
 tu est. De δέστρον vide etiam Foesius in
Œcon. Hippocr. in h. v. *Ern.*

Ver. 579. ἤλκησι,] Apud Heraclidem
Ponticum, loco supra citato, ἔλκυσσ.
Clark. Proprie est *rapuit*, quod et latini
 de eo dicunt, qui vim feminæ facit. Un-

de Horatio dictus Tityus raptor. De
 verbo vid. Eustath. qui aliud ἔλκυσσ ait
 esse, aliud ἔλκησι, quod tamen vix credo.
 De lectione vid. Var. Lect. *Ern.*

Ver. 580. Πυθῶδ' ἐρχομένην,] Πυθῶ, πόλις
 τῆς Φωκίδος. Schol.

Ibid. διὰ καλλιχόρῃς Πανοπῆος,] Πανόπη,
 πόλις Φωκίδος. Schol. Vide et Pausaniam,
Lib. X. cap. 4. Clark. Ad καλλιχόρῃς
 transferenda, quæ de ἐνύχχορῃ dicta sunt
 ad *Il. β'. 498. Ern.*

Ver. 581. Καὶ μὴν Τάνταλον εἰσεῖδον, χα-
 λέπ' ἄλγέ' ἔχοντα,] Τάνταλος, ὁ Διὸς καὶ Πλα-
 τῆς, συνδιατρίβων τοῖς θεοῖς καὶ συνεσθόμε-
 νος αὐτοῖς, ἀπλήτως διατίθη· κλέψας γὰρ τὸ
 νέκταρ καὶ τὴν ἀμβροσίαν· ἐκ ἑξὸν αὐτῷ,
 ἔδωκε τοῖς ἀμήλιζιν· ἐφ' οἷς ἀγανακτήσαντα
 τὸν Δία ἐκβαλεῖν αὐτὸν τῆς ἐν ἑρανῷ διαίτης,
 καὶ ἑστῆσαι ἐπ' ὄρεος ὑψηλοῦ, ἰνδεδεμένων
 τῶν χειρῶν καὶ τὴν Σίπυλον, ἐνθα ἐκεκήμετο,
 [Ita ex MS. Barnesius; *Al. ἐκεκήμετο,*]
 ἀνατρέψαι. *Ἡ ἱστορία παρὰ Ἀσκληπιάδην.*
Schol. Vide et *Athenæum*, *Lib. VII. cap.*
6. qui fabulam hanc paulo aliter refert.
 Lucretius:

Nec miser impendens magnum timet aëre sax-
 um

Tantalus, ut fama est, cassa formidine torpens.

Lib. III. ver. 994.

Ibid. χαλέπ' ἄλγέ' ἔχοντα,] Eustathius

Δένδρεα δ’ ὑψιπέτηλα κατακρῆθεν χέε καρπὸν,
’Ογχχαι, καὶ ροιαί, καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι,
Συκαῖ τε γλυκεραί, καὶ ἐλαῖαι τηλεδόωσαι·

590 Τῶν ὁπότε ἰθύσει ὁ γέρον ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι,
Τάσδ’ ἄνεμος ρίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιάοντα.

Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσεῖδον, κρατέρ’ ἄλγ’ ἔχοντα,
Λᾶαν βασιάζοντα πελώριον ἀμφοτέρησιν.

Arbores porro procerae a-capite fundebant fructum,
Pyri, et mali-punicae, et mali pulchrum-fructum-ferentes,
Ficusque dulces, et oleae virentes:

590 Quas quum recta-pergeret senex manibus prehendere,
Eas ventus dispellebat in nubes obscuras.

Et profecto Sisyphum aspexi, duros dolores patientem,
Lapidem gestantem ingentem utraque-manu.

588 ὄχχαι] R. vid. η’. 115. 120. ω’. 246. Eustath. ὄγχχαι.

in commentario citat, κρατέρ’ ἄλγ’ ἔχοντα.
Ex versu, ut videtur, infra 592.

Ver. 582. [Ἐσαότ’] Al. [Ἐσεότ’]. Notante
Eustathio.

Ibid. ἡ δὲ προσέπλαζε γυνεῖω] Virgil.

———— epulaeque ante ora paratae.

Aen. VI. 604.

Cæterum Sextus Empiricus adversus Mathematicos, Lib. I. cap. 13. et iterum, Lib. VIII. citat, προσέπλυζε γυνεῖω.

Ver. 583. Στεῦτο δὲ διψάων.] [Ἰσάτο νῦν ἐπὶ σῶν ποδῶν κίχρηται δὲ τῇ λίξι ὁ Διασκευασῆς παρὰ τὴν τῷ Πεισέτῳ συνήθειαν. Schol. Similiter et Eustathius: Rectius autem, ut opinor, de voce Στεῦτο Mericus Casaubonus; “Est,” inquit, “in isto verbo (ut “alibi pluribus) animi gestientis, et ali-“quid cupide molientis, per externos “gestus indicatio —. Hoc igitur vult “Poëta his vefbis, eam fuisse Tantalī, “seu in pedes erecti, sive alio quocun-“que gestu, (ut de pugilibus olim lo-“qui soliti, προβολὴν,) ut ardentissimam “sitim præ se ferret.” De nupera Ho-meri Editione, Dissertat. I. Atque hoc fere sensu usurpari videtur vox Στεῦται, Iliad. γ’. 83.

Στεῦται γὰρ τι ἔπος ἐγγύν κορυθαίολος] Εὔπω.

Vide et Il. β’. 597. ι’. 241. σ’. 191. item Etymologicon Magnum, in voce Στεῦται.

Ver. 584. 585. [Ὅσσάκι γὰρ κύψει ὁ γέ-ρων, — Τοσσάχ’ ὕδωρ ἀπολίσκειτ’] Ovidius:

———— Tibi, Tantale, nullæ
Deprenduntur aquæ; quæque imminet, effugit
arbos. Metam. IV. 458.

Tantalus a labris sitiens fugientia captat
Flumina. ——— Horatius, Serm. I. i. 68.

Ver. 584. 590. κύψει ὁ γέρον, — ἰθύσει ὁ γέρον] Vulgati habent κύψει, — ἰθύσει. Henricus Stephanus autem legendum censet, κύψει γέρον, — ἰθύσει γέρον. Quod, uti ipse annotat, cum sequentibus ἀπολίσκειτο et ρίπτασκε aptius congruit. Recte itaque (ut opinor,) et ad vulgatam lectionem quam proxime edidit Barnesius, κύψει ὁ γέρον, — ἰθύσει ὁ γέρον. Et MS. a Tho. Bentleio collatus hic habet κύψει. Clark. Κύψει etiam ed. Amst. 1650. consulto an casu, nescio. Ern.

Ver. 585. Τοσσάχ’ ὕδωρ ἀπολίσκειτ’ ἀναβροχίν] Aquæ subitam absorptionem aptissime depingit, et quasi ob oculos ponit hic versus. Vide ad Il. γ’. 357. 363. et infra ad ver. 595.

Ibid. ἀπολίσκειτ’] Apud Eustathium, ἀπόλίσκιν. Minus recte.

Ibid. ἀναβροχίν] Ita ex Editione Cantabrigiensi et ex Hesychio edidit Barnesius. Atque ita in commentario citat Eustathius. Al. ἀναβροχίν, et ἀναβροχίν.

Ver. 586. καταζήνασκει] Κατεζήραινεν ἄζη γὰρ, ἡ ζήρασι. Schol.

Ver. 588. [Ὅγχχαι,] Barnesius aliique habent ὀγχχαι. Vide supra ad η’. 115.

- ἽΗτοι ὁ μὲν, σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε,
 595 Λᾶαν ἄνω ᾧθεσκε ποτὶ λόφον· ἀλλ' ὅτε μέλλοι
 "Ακρον ὑπερβαλέειν, τότ' ἀποσρέψασκε κραταιῖς"
 Αὔτις ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής.
 Αὐτὰρ ὅγ' ἄψ ὥσασκε τιταινόμενος· κατὰ δ' ἰδρῶς
 "Ἐρρέεν ἐκ μελέων, κονίη δ' ἐκ κρατὸς ὀρώρει.
 600 Τὸν δὲ μέτ', εἰσενόησα βίην Ἑρακληΐην,

Sane ille quidem innixus manibusque pedibusque,

595 Lapidem sursum pellebat ad cacumen ; sed quando erat

Summum superaturus, tunc repulsabat potens-vis ;

Rursus deinde in solum volvebatur lapis immanis.

Verum ille rursus pellebat contendens ; sudor autem

Defluebat ex membris, pulvis vero ex capite oriebatur.

600 Post hunc autem vidi vim Herculeam,

595 ᾧθεσκε] Edd. præter R. male. 596 κραταιῖς] F. A. 1. 3. L.

Ibid. μηλῖαι ἀγλαόκαρποι,] Vide supra ad ἡ'. 115.

Ver. 589. Συκαῖ τε γλυκεραὶ, καὶ ἐλαῖαι τηλεθάσαι.] Vide supra ad ἡ'. 116.

Ver. 591. ῥίπτασκε.] Eustathius in commentario citat, φέρεσκε.

Ver. 595. Λᾶαν ἄνω ᾧθεσκε ποτὶ λόφον.] De summo hujus loci artificio, quo rem ipsam pulcherrime depingit et quasi ob oculos ponit verborum sonus, recte Demetrius Phalereus : 'Εν δὲ τῷ μεγαλοπρεπῇ χαρακτηρισί συγκρούσι παραλαμβάνοιτ' ἂν πρέπασα, ἥτοι διὰ μακρῶν, ὡς τὸ, "Λᾶαν ἄνω ᾧθεσκε." Καὶ γὰρ ὁ εἰσὶν ἄλλος μῆκος τι ἔσχεν ἐκ τῆς συγκρούσεως, καὶ μεμίμηται τῷ λίθῳ τὴν ἀναφορὰν καὶ βίαν. Περὶ Ἑρμηνείας, §. 72. Et Dionysius Halicarnassensis : Πῶς ἔν δηλώσει ταῦτα [τὰ περὶ τὸν Σίσυφον] μιμητικῶς, καὶ κατ' αὐτὴν τὴν σύνθεσιν τῶν ὀνομάτων, ἄξιον ἰδεῖν. "Καὶ μὲν Σίσυφον εἰς εἶδον, — Λᾶαν ἄνω ᾧθεσκε ποτὶ λόφον." Ἐνταῦθα ἡ σύνθεσις ἐστὶν ἡ δηλῶσα τῶν γινομένων ἕκαστον, τὸ βάρος τῷ πέτρῳ, τὴν ἐπίπτον ἐκ τῆς γῆς κίνησιν, τὸν διερεδόμενον τοῖς κόλοις, τὸν ἀναβαίνοντα πρὸς τὸν ὄχθον, τὴν μόγις ἀνωδμενὴν πείραν. Περὶ συνθέσεως, §. 20. "Vocalium concursus — cum " accidit, hiatet intersistit et quasi laborat " oratio." Quintil. Lib. IX. cap. 4. Sic apud Virgilium ingens nisus et molimen, vocalis longæ non elisæ hiatu aptissime describitur ;

Ter sunt conati imponere Pelio Ossam.

Georgic. I. 281.

Vide supra ad ver. 514. et ad Il. γ'. 563.

Ver. 596. κραταιῖς.] Τὸ δὲ "κραταιῖς" ἐπὶ ῥῆμά ἐστιν, ἀντὶ τῷ κραταιῶς. Ἀναλογεῖ δὲ τῷ "λικριφίς," καὶ τοῖς τοῖς τοῖς. Γράφεται δὲ καὶ ἐν δυοῖς λέξεσι, "κραταῖ ἱς," ἥ γιν ἡ κραταῖα ἰσχὺς τῷ λίθῳ. Εἰ δὲ ἵνα λέγει ἐπὶ λίθῳ ποιητικώτερον, καὶνὸν ἔδεν· εἴ γε καὶ ἀναιδῆ τὸν τοῖτον λέγει, ἐκ τῶν ἐμψύχων καὶ τῷ μεταγαγόν. Eustath. Vide ad ver. 597. Posteriori modo legisse videtur Scholiastes, qui exponit, Ἡ ἰσχυρὰ δύναμις. Clark. Vid. Var. Lect. et conf. μ'. 124. Κραταῖς; habuit etiam Hesychius. Ern.

Ver. 597. Αὔτις ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής.] Lucretius:

———— adverso nixantem trudere monte

Saxum ; quod tamen a summo jam vertice rursus

Volvitur, et plani raptim petit æquora campi.

Lib. III. 1013.

Porro notandum et hic, quam pulbre et artificiose lapidis pondere suo de monte devoluti impetum depingit versus iste pedibus dactylicis totus incedens. Οὐχὶ συγκατακεκύλισαι τῷ βάρεϊ τῆς πέτρας ἢ τῶν ὀνομάτων σύνθεσις ; μᾶλλον δὲ ἐφθασε τὴν τῷ λίθῳ φεραν, τὸ τῆς ἀπαγγελίας τάχος ; Dionys. Halicarn. loco jam supra citato. Similiter Virgilius Temporis prætereuntis celeritatem pedibus dactylicis exhibet :

Sed fugit interea, fugit irreparabile Tempus.

Georgic. III. 284.

Εἶδ’ ὧλον· αὐτὸς δὲ μετ’ ἄθανάτοισι θεοῖσι
 Τέρπεται ἐν θαλίῃς, καὶ ἔχει καλλίσφουρον Ἥβην,
 Παῖδα Διὸς μέγαλοιο καὶ Ἥρης χρυσοπεδίλα.
 Ἀμφὶ δὲ μιν κλαγγὴ νεκυῶν ἦν, οἰωνῶν ὥς,
 605 Πάντοσ’ ἀτυζομένων· ὁ δ’, ἐρεμνῇ νυκτὶ ἑοικῶς,
 Γυμνὸν τόξον ἔχων, καὶ ἐπὶ νευρῇφιν οἷσιν,
 Δεινὸν παπταίνων, αἰεὶ βαλέοντι ἑοικῶς.

Simulacrum; ipse vero apud immortales deos
 Oblectatur in conviviis; et habet pedibus-elegantem Heben,
 Filiam Jovis magni et Junonis aureos-calceos-habentis.
 Circa autem ipsum clamor mortuorum erat, avium instar,
 605 Undique agitarum: ille vero obscuræ nocti similis,
 Nudum arcum tenens, et ad nervum sagittam,
 Horrendum circumspiciens, semper jaculaturus similis.

602 θαλίῃ] A. L.

Item saxi cadentis motum ab initio tardio-
 rem, deinde acceleratum:

— jamjam lapsura, cadentique
 Imminet assimilis. — *Æn.* VI. 602.

Ibid. λᾶας ἀναιδής.] Κίχρηται "Ομηρος
 πολλαχῇ τῷ τὰ ἄψυχα ἔμψυχα λέγειν, διὰ
 τῆς μεταφορᾶς· ἐν πᾶσι δὲ τὸ ἐνέργειαν ποιεῖν,
 εὐδοκίμει· οἷον ἐν τοῖςδε, "Αὐτὶς ἐπὶ δάπεδόν
 "τε κυλινδετο λᾶας ἀναιδής." — "Ἐν πᾶσι γὰρ
 τέτοις, διὰ τὸ ἔμψυχα εἶναι, ἐνεργῶντα φαί-
 νεται. Τὸ ἀναισχυντεῖν γὰρ — ἐνέργεια. Ταῦ-
 τα δὲ προσῆψε διὰ τῆς κατ' ἀναλογίαν μετα-
 φορᾶς· ὥς γὰρ ὁ λίθος πρὸς τὸν Σίσυφον, ὁ
 ἀναισχυντῶν πρὸς τὸν ἀναισχυντέμενον. *Aris-
 tot. Rhetoric. Lib. III. cap. 11.* Ubi no-
 tandum, quod jam legimus ἔπειτα πίδοντι,
 legisse aut memoriter citasse *Aristotelem*,
 ἐπὶ δάπεδόν τε.

Ver. 598. κατὰ δ' ἰδρῶς] Ἐρρῆεν ἐκ μελέων.]
 Virgil.

— sudor fluit undique rivis.
 — *Æn.* V. 200.

— tum toto corpore sudor
 Liquitur. — *Æn.* IX. 812.

Ver. 599. κονίη δ' ἐκ κρατὸς ὀρώρει.] Vir
 eruditus *Mericus Casaubonus* vocem κονίη
 interpretatur, *Lixivium*: "Sudorem" in-
 quit "multo labore comparatum, et om-
 nibus membris, capite præcipue manan-
 tem, *lixivio* comparari, quis non amplec-
 "tatur." *De nupera Homeri Editione, Dissertat. I.* Nescio tamen annon sim-
 plicius hic intelligas vaporem pulveri si-
 milis ex capite exurgentem.

Ver. 600. Τὸν δὲ μετ', εἰς ἐνόησα βίην Ἥρα-
 κληῖν.] Καὶ "Ομηρος ὧν εἶπε πάντων μάλισ-
 τα δὴ κατὰ θεὸν εἶπεν· εἰκαε περὶ τῶν καθό-
 λω. "Τὸν δὲ μετ', εἰς ἐνόησα βίην Ἥρακλη-
 "εῖν, Εἶδ' ὧλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἄθανάτοισι θε-
 "οῖσιν." *Plutarch. de Facie in orbe Lunæ*,
 haud longe a fine. Cæterum nonnulli,
 notante *Eustathio*, hunc locum repudia-
 runt: rationibus parum idoneis.

Ver. 601. Εἶδ' ὧλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἄθανά-
 τοισι] Hinc *Herculis Umbra*, apud *Lucia-
 num*; αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ἥρακλης ἐν ἑρᾶν
 τοῖς θεοῖς σύνεστι, καὶ ἔχει καλλίσφουρον Ἥβην·
 ἰγὼ δ' εἶδ' ὧλον ἐμὶ αὐτῷ. *Dialog. Mort.*
XVI. Lucretius, I. 121. 122.

— Acherusia templa, —

Quo neque permanent animæ neque corpora
 nostra;

Sed quedam simulacra modis pallentia miris.

Clark. *Lucianus* eo in loco totus est in
 irridendo hoc *Homeri* loco, quem oppor-
 tunum esse ὀμρομασίξει, fatetur *Eustathi-
 us* ad h. l. qui, quamquam defendere *Ho-
 merum* tentans, tamen delectatur *Luciani*
 jocis in illum locum. Vid. ibi *Hemster-
 husium* τὸν πᾶν. *Ern.*

Ver. 602. θαλίῃς,] Ταῖς τῶν ἑωῶν ἐναι-
 χίαις. *Schol.*

Ver. 606. Γυμνὸν τόξον ἔχων,] *Barnesius*
 legendum conjicit ἔχει· "Quod, (inquit)
 "qui animum diligenter advertat, neces-
 "sarium videbit; nisi in sequenti versu
 "pro παπταίνων, legerit, παπταίνον, vel
 "— pro ἑοικῶς, ἑοικεν." Quæ ultima con-
 jectura ferri non potest. Isto enim modo

- Σμερδαλέος δέ οἱ ἀμφὶ περὶ σήδεσσιν ἀορτῆς,
 Χρύσεος ἦν τελαμών· ἵνα δέσκελα ἔργα τέτυκτο,
 610 "Αρκατοὶ τ', ἀγρότεροί τε σύες, χαροποί τε λέοντες,
 Ὑσμῖναί τε, μάχαι τε, φόνοι τ', ἀνδροκτασίαι τε.
 Μὴ τεχνησάμενος, μὴδ' ἄλλο τι τεχνήσαιτο,
 "Ὅς κείνον τελαμῶνα ἐῖν ἐγκάτθετο τέχνη.
 "Ἐγὼ δ' αὐτίκα κείνος, ἐπεὶ ἴδεν ὀφθαλμοῖσι,
 615 Καί μ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ.
 "Α δέϊλ', ἥ τινα καὶ σὺ κακὸν μόρον ἠγγηλάζεις,
 "Ὅν περ ἐγὼν ὀχρέεσκον ὑπ' αὐγὰς ἡελίοιο.
 Ζητὸς μὲν πάϊς ἦα Κρονίου, αὐτὰρ οἷζ' ὤν

Terribilis autem ei circum pectora baltheus,
 Aureum erat lorum; ubi miranda opera elaborata erant,

- 610 Ursique, agrestesque apri, torvique leones,
 Præliaque, pugnaeque, caedesque, homicidiaque.

Ne hoc fabricatus, aliud quid fabricaverit,
 Qui illud cingulum sua comprehenderit arte.

Agnovit autem statim ille, postquam vidit oculis,

- 615 Et me lugens verbis alatis allocutus est;

"Generose Laërtiade, solers Ulysses,

"Heu miser, certe aliquod et tu malum fatum sustines,

"Quale scilicet ego ferebam sub radiis solis.

"Jovis quidem filius eram Saturnii; verum ærumnam

minime constaret Temporum ratio. Quippe ἔοικεν apud Homerum semper respondet Latino "similis videtur," nunquam τῷ "similis videbatur." Vide ad Il. α'. 37. et δ'. 492. Ideoque, siquid mutato opus, legendum omnino non ἔοικεν, sed ἐφαίκε· Quod quidem et multo videtur aptius, quam ut duo versus 605. 607. tam prope invicem, eadem ipsa voce εἰκῶς desinant. Clark. Ego ἔχον prætulim. Ita oratio melius nexa erit, quam si alteram rationem sequamur. Bis idem verbum in clausulis tam vicinorum versuum poni nil vitii habet, nec est sine exemplo. Eustathius etiam pulchrum h. l. putat. Ern.

Ver. 608. ἀορτῆς,] Ὁ τῷ τελαμῶνος προσμασθῆ, ἐξ ἧς τὸ ξίφος ἤρτηται. Schol.

Ver. 610. χαροποί τε λέοντες,] Virgilio, "Torva leæna." Eclog. II. ver. 63.

Ver. 611. Ὑσμῖναί τε, μάχαι τε, φόνοι

τ', ἀνδροκτασίαι τε.] "Ante omnes apud Homerum ejusdem rei atque sententiæ "luculenta exaggeratio est. — Ὑσμῖναί "τε, μάχαι τε, φόνοι τ', ἀνδροκτασίαι τε. "Nam cum omnia ista — multa et continua nomina nihil plus demonstrent "quam prælium, hujus tamen rei varia "facies delectabiliter ac decore multis variisque verbis depicta est." Gellius, Lib. XIII. cap. 23. Cæterum versum hunc exscripsit fere Hesiodus;

Ὑσμῖνας τε, φόνους τε, μάχας τ', ἀνδροκτασίας τε.
 Theogon. ver. 228.

Ver. 612. Μὴ τεχνησάμενος, etc.] Οὐ τεχνησάμενος πρότερόν τι τοῖσ' αὐτοῖς, ἐπὶ τῷ τῷ ἔργῳ, ἢ τ' ἂν ἐξῆς τοῖσ' αὐτοῖς τεχνήσασαιτο· ὁ κατασκευάσας ἐκείνον τὸν τελαμῶνα, ἄλλον τοῖσ' αὐτοῖς ἐκ τεχνήσασαιτο, ἀλλ' ἐδὲ τεχνήσεται· ὡς εἰ τις λέγει οἷον Φυιδίας ἐποίησε τὸν Δία, τοῖσ' αὐτοῖς ἐδὲν ἄλλο, εἰς ἐκείνον γὰρ τὸ πᾶν [Ita

- 620 Εἶχον ἀπειρεσίην· μάλα γὰρ πολὺ χεῖροσι φωτὶ
Δεδυμήμην, ὃ δέ μοι χαλεπὸς ἐπετέλλετ’ ἀέθλας.
Καὶ ποτὲ μ’ ἐνθάδ’ ἐπεμφε κύν’ ἄξοντ’· ἐ γὰρ ἔτ’ ἄλ-
Φράζετο τῷδε τί μοι χαλεπώτερον εἶναι ἀέθλον. [λον
Τὸν μὲν ἐγὼν ἀνένεικα καὶ ἤγαγον ἐξ Αἴδου·
625 Ἑρμείας δέ μ’ ἐπεμφεν, ἰδὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
“Ὡς εἰπὼν, ὃ μὲν αὖτις ἐβη δόμον” Αἴδος εἶσω.
Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτῷ μένον ἔμπεδον, εἴ τις ἔτ’ ἔλθοι
Ἀνδρῶν ἡρώων, οἳ δὴ τὸ πρόσθεν ὄλοντο.
Καὶ νῦν ἔτι προτέρους ἴδον ἀνέρας, ἧς ἔδελόν περ,
630 Θησεία, Πειρίθοόν τε, θεῶν ἐρικυδέα τέκνα·
Ἀλλὰ πρὶν ἐπὶ ἔδν’ ἀγείρετο μυρτιά νεκρῶν,

- 620 “Habebam infinitam: valde enim longe deteriori viro
“Subditus eram; ille vero mihi graves imperabat labores;
“Et olim me huc misit, canem ut ducerem: non enim aliud
“Existimabat hoc omnino mihi gravius fore certamen.
“Eum quidem ego subdixi et traxi ex inferis;
625 “Mercurius autem me deduxit, atque caesia-oculis Minerva.”

Sic fatus, ipse quidem descendit in Plutonis domum.
At ego illi manebam constanter; si quis amplius veniret
Virorum Heroum, qui utique olim perierunt.
Et jam adhuc priores vidissem viros, quos volebam scilicet,
630 Theseum, Pirithoumque, deorum gloriosos filios:
Sed prius multitudo congregabatur infinita mortuorum,

624 ἐγὼ] F. A. L.

recte *Barnesius* pro vulgato παρὰ] τῆς
ἐαυτῷ τέχνης κατέκλεισε. *Schol.*

Ver. 615. ἐπὶ ἐγκατέθετο τέχνη. Ἐνέθηκε
ἐν τῇ ἐαυτῷ τέχνῃ· ὃ ἐστὶν ἐπενόησεν [forte
ἐνεποίησεν.] *Schol.*

Ver. 618. ὀχέεσκον] *Ferre solebam.* Vi-
de ad *Il.* α'. 57. et β'. 221.

Ver. 621. ὃ δέ μοι χαλεπὸς ἐπέτελλετ'
ἀέθλας.] *Virgilius:*

———— ut duos mille labores
Rege sub Eurystheo, fatis Junonis iniquae,
Pertulerit. ———— *Æn.* VIII. 191.

Ver. 622. κύν' ἄξοντ'.] *Schol.* Τὸν Κέρβε-
ρον. *Virgil.*

Te Stygii tremuere lacus; te janitor Orci.
————— *Æn.* VIII. 296.

Ibid. οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον Φράζετο τῷδε τί
μοι χαλεπώτερον εἶναι ἀέθλον.] Ita *Vulgate.*

Barnesius autem, quoniam vox ἀέθλον ali-
bi apud Poëtam neutro genere usurpatur,
nullis allatis Codicibus, edidit; ἐ γὰρ ἔτ'
ἄλλο Φράζετο *etc.* “Nam per τὸ, τι, (in-
“quit) certo constat, ἀέθλον, hic Neutrum
“esse.” Quod tamen, ut opinor, inde non
necessario sequitur. Vide et infra ad τ'.
576. Cæterum *Eustathius* legit, ἐ γὰρ ἔτ'
ἄλλο Φράζετο τῷδε τί μοι *etc.* Ubi, ut ipse
fatetur, altera vocularum ἔτι plane super-
vacanea est.

Ver. 625. χαλεπώτερον] *Al.* κρατερώτε-
ρον.

Ver. 625. ἐπεμφεν, ἰδὲ] *Al.* ἐπεμψ' ἡδέ.

Ver. 630. Θησεία, Πειρίθοόν τε, θεῶν ἐρικυ-
δέα τέκνα.] Πειρίστρατον. — φησὶν Ἡρόδας ὁ
Μεγαρεύς — ἐμβαλεῖν εἰς τὴν Ὀμήρου ἱεκυαν
τὸ, “Θησεία, Πειρίθοόν τε, θεῶν ἀριδιέκτα
“τέκνα” χαριζόμενον Ἀθηναίους. *Plutarch.*

- 'Ηχῇ θροεπέσῃ· ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ἤρει,
 Μή μοι Γοργεῖν κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου
 'Εξ 'Αἶδος πέμψειεν ἀγαυὴ Περσεφόνηα.
 635 Αὐτίκ' ἔπειτ' ἐπὶ νῆα κίων, ἐκέλευον ἑταῖρες
 Αὐτὰς τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι·
 Οἱ δ' αἰψ' εἰσβαίνον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον.
 Τὴν δὲ κατ' Ὀκεανὸν ποταμὸν φέρε κῦμα ῥόοιο·
 Πρῶτα μὲν εἰρεσίῃ, μετέπειτα δὲ κάλλιμος ἔσρος.

Sonitu immenso; me vero pallidus timor cepit;

Ne mihi Gorgonium caput horrendi monstri

Ex Orco mitteret incluta Proserpina.

*635 Statim deinde ad navem profectus, jubebam socios

Ipsosque conscendere, et rudentes solvere:

Illi vero statim ingrediebantur, et per transtra sedebant.

Illam autem per Oceanum flumen ferebat unda fluenti:

Primum quidem remigatio, postea autem optimus ventus.

in *Theses*. Ubi in transitu notandum, quod jam legimus *ἱριχυδα τέκνα*, apud *Plutarchum* legi, *ἀριδείκτα τέκνα*. Cæterum de prosodia vocis *Θησία*, vide ad *Il. α'. 265*.

Ver. 631. *ἐπὶ ἔννε' ἀγίρετο μυρία νεκρῶν*,] *Silius Ital.*

— hic tenebras agitant, volitantque per umbras

Innumeri quondam populi. —

Lib. XIII. 524.

Vide et supra ad ver. 36.

Ver. 632. *'Ηχῇ θροεπέσῃ*] Vide infra ad *ω'. 5*.

Ver. 633. *Γοργεῖν κεφαλὴν*] *Μεδάσης, τῆς Γοργόνης, κεφαλὴν*. *Schol.* Vide et *Athenæum*, Lib. V. cap. 20.

Ver. 634. *ἀγαυή*] *Al. ἐπαινή*. *Clark.* *'Επαινή* habet hunc versum adferens *Marcellus Empiricus* c. 15. Sic *Proserpina* supra dicta v. 47. sic sæpe apud veteres. Vid. *Cel. Hemsterh.* ad *Lucian. Necyom.* p. 469. *Ern.*

Ver. 637. Sequitur versus hic: *ἔξῃς δ' ἐζόμενοι, πολλὴν ἄλα τύπτον ἱερσμοῖς*; qui versus vix abesse posse videtur. *Ern.*

Ver. 638. *τὴν δὲ κατ' Ὀκεανὸν ποταμὸν*] Ita infra *μ'. 1*.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ποταμοῖο λίπεν ῥόον Ὀκεανοῖο.

Et *ω'. 11*.

— *πᾶρ δ' ἴσαν Ὀκεανῷ τε ῥοάς.*

'Ο δὲ περὶ τῆς Ὀκεανῷ λίξας, ἐς ἀφανὲς τὸν μῦθον ἀνεπίκας, ἐκ ἔχει ἑλεγχον. Οὐ γὰρ τινὰ ἔγωγε οἶδα ποταμὸν Ὀκεανὸν ἰόντα· Ὀμηρον δὲ, ἢ τινὰ τῶν πρότερον γενομένων ποιητῶν δοκέω τὸ ἄνομα εὐρόντα ἐς τὴν ποίησιν ἐνεπίκασθαι. *Herodotus*, Lib. II. §. 25. *Diodorus Siculus* fluvium *Nilum* Ὀκεανὸν olim appellatum fuisse narrat; οἱ γὰρ *Λιγύπτιοι* νομίζουσιν Ὀκεανὸν εἶναι τὸν παρ' αὐτοῖς ποταμὸν *Νεῖλον*. *Hist.* Lib. I. Et paulo inferius; τὸν δὲ ποταμὸν [τὸν *Νεῖλον*] ἀρχαϊότατον μὲν ὄνομα σχεῖν Ὀκεάμην, ὃς ἐστὶν Ἑλληνιστὶ Ὀκεανός. Vide infra ad *ω'. 11*. Cæterum aliter explicatur hæc phrasis apud *Strabonem*, *Geograph.* Lib. I. pag. 10. *al. 5*.

Ver. 639. *εἰρεσίῃ*,] *Al. εἰρεσίῃ* notante *Eustathio*.

ΤΗΣ
ὍΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ΡΑΨΩΔΙΑ, ἢ ΓΡΑΜΜΑ Μ'.

Ὑπόθεσις τῆς Ῥαψωδίας Μ'.

ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ τὴν ἐξ ἄδης γενομένην αὐτῷ ἐπάνοδον πρὸς Κίρκην· καὶ ὡς τὰς
Σειρῆνας παρέπλευσε, καὶ τὰς Πλαγκτὰς πέτρας, Σκύλλαν τε, καὶ Χάρυβδιν·
καὶ τὴν τῆς αὐτῆς νεῆος καὶ τῶν ἐταίρων ἀπώλειαν, ἀνελόντων τινὰς τῶν ἡλίκις βοῶν·
καὶ ὡς μόνος ἐπὶ ξύλῳ πρὸς Καλυψὶν διεσώθη.

Τ Η Σ

ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ΡΑΨΩΔΙΑ, ἢ ΓΡΑΜΜΑ Μ'.

Ἐπιγραφαί.

Τὰ περὶ Σειρῆνας, καὶ Σκύλλαν, καὶ Χάρυβδιν, καὶ βόας Ἡλίου.

Ἄλλως.

Μὺ Σειρῆνας ἔχει, πλαγκτὰς, βῆς τ' Ἡελίοιο.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ποταμοῖο λίπεν ῥόον Ὀκεανοῖο
Νηῦς, ἀπὸ δ' ἵκετο κῦμα θαλάσσης εὐρυπύροιο,
Νῆσον ἐς Αἰαίην, ὅθι τ' Ἡῆς ἡριγενεΐης
Οἰκία καὶ χοροὶ εἰσι, καὶ ἀντολαὶ Ἡελίοιο.

CÆTERUM postquam fluvii reliquit fluentum Oceani

Navis, pervenitque ad fluctus maris vasti,

Insulam ad Ææam, ubi utique Auroræ mane-genitæ

Domicilium et chori sunt, et ortus Solis;

3 Νῆσον δ' ἐς] F. A. L. Νῆσον τ' αἰαίην] R.

Ver. 1. Αὐτὰρ ἐπεὶ ποταμοῖο λίπεν ῥόον
Ὀκεανοῖο] Vide Strabonem, Geograph. Lib.
I. pag. 10. al. 4. item supra ad λ'. 638.
Clark. Scr. λίπε ut alibi. Infra 204. κατὰ
ῥόον. Ern.

Ver. 3. Νῆσον ἐς Αἰαίην,] *Al.* Νῆσόν τ' Αἰ-
αίην. Clark. In edd. F. A. L. est διπτο-
γραφία, commistis duabus lectionibus νῆ-
σον δ' Αἰαίην et νῆσον ἐς Αἰαίην. Ern.

Ibid. ὅθι τ' Ἡῆς ἡριγενεΐης Οἰκία καὶ χο-
ροὶ εἰσι, καὶ ἀντολαὶ Ἡελίοιο.] Οὐχ ὥς ἐπιτε-

λέσης [forte ἐπιτελλέσης] τῆς ἡμέρας ἐν τῇ
Αἰαίᾳ, τῷτο εἴρηκεν ἄλλ' ἥτοι ἀπλῆστερον,
ἐπεὶ παριγενόμεθα ὅττε ἡμέρα καὶ ἥλιος ἢ
κατὰ σύγκρισιν τῶν Κιμμερίων ἢ ὡς πρῶτην
φῶς παρέχουσιν, ἀνατολὴν κέκληκεν, ἐπεὶ ὑψ-
ηλὲς ὄντος τῷ Κιρκαίᾳ, ἥλιος ἐκ νυκτὸς ἐπιλαμ-
πει τῷ τῆς Κίρκης ξοάνῳ. Schol.

Ver. 10. νεκρὸν — τιθνείῳτα.] Vide su-
pra ad λ'. 37.

Ver. 11. 12. Φιτρὸς δ' αἶψα ταμόντες, —
Θάπτομεν ἀχνύμενοι,] Virgil.

- 5 Νῆα μὲν ἔνθ’ ἐλθόντες ἐκέλσαμεν ἐν ψαμάθοισιν,
 Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
 Ἐνθα δ’ ἀποβρίζαντες ἐμείναμεν ἧῳ δῖαν.
 Ἦμος δ’ ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
 Δὴ τότε ἔγῳν ἐτάρσες προΐην εἰς δάματα Κίρκης
 10 Οἰσέμεναι νεκρὸν Ἑλπήνορα τεθνηῶτα.
 Φιτρὸς δ’ αἶψα ταμόντες, ὅθ’ ἀκροτάτῃ πρόεχ’ ἀκτὴ,
 Θάπτομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ νεκρὸς τ’ ἐκάη, καὶ τεύχεα νεκρῶ,
 Τύμβον χεύαντες, καὶ ἐπὶ σήλην ἐρύσαντες,
 15 Πήξαμεν ἀκροτάτῳ τύμβῳ εὐῆρες ἐρετμόν.
 Ἥμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν· ἐδ’ ἄρα Κίρκην
 Ἐξ Ἀΐδew ἐλθόντες ἐλήθομεν, ἀλλὰ μάλ’ ὦκα
 Ἦλθ’ ἐντυναμένη· ἅμα δ’ ἀμφίπολοι φέρον αὐτῇ
 Σῖτον καὶ κρέα πολλὰ, καὶ αἶδοπα οἶνον ἐρυθρόν.

5 Navem quidem, huc quum-venissemus, subduximus in arenam,

Ipsi autem egressi sumus ad littus maris:

Hic vero requiescentes expectavimus auroram divinam.

Quando autem mane-genita apparuit rosea-digitis aurora,

Utique tunc ego socios præmisi ad domum Circes

10 Allaturos mortuum Elpenorem defunctum.

Lignis vero statim cæsis, ubi summum prominebat littus,

Sepeliebamus dolentes, uberes lachrymas fundentes.

At postquam cadaverque combustum est, et arma mortui;

Tumulo aggesto, et desuper cippo erecto,

15 Fiximus in summo sepulchro fabrefactum remum.

Nos quidem hæc singula administrabamus: neque vero Circen

Ab inferis regressi latuimus, sed valde celeriter

Venit, postquam-se-ornasset: simul autem ancillæ ferebant cum-ipsa

Panem et carnes multas, et generosum vinum rubrum.

Haud mora, fesinant flentes, aramque sepulchri
 Congerere arboribus, cœloque educere certant.

Æn. VI. 177.

Ibid. πρὸς χ’] *Al.* πρὸς χ’.

Ver. 13. Αὐτὰρ ἐπεὶ νεκρὸς τ’ ἐκάη,] Virgil.

gil.

Postquam collapsi cineres, et flamma quievit.

Æn. VI. 226.

Ver. 14. Τύμβον χεύαντες,] Virgil.

At pius Æneas ingenti mole sepulchrum

Imponit; suaque arma viro, remumque tubam-
 que.

Æn. VI. 232.

Vide supra ad λ’. 77.

Ver. 17. ἐλήθομεν,] Vide supra ad λ’.

101.

Ver. 18. ἐντυναμένη] *Postquam se ipsa ornasset.* Hic nimirum maxime proprius vocis *medicæ* usus. Vide supra an ε’. 491. et λ’. 425. *Eustathius* aliam interpretationem affert: Ἐστὶ δὲ εἰπεῖν καὶ ἀντὶ τῆς ἐτοιμάσασα δαῖτα, ἐν τῇ λαβεῖν ἔντια τρα-

- 20 Ἡ δ' ἐν μέσσω στᾶσα μετήυδα διὰ θεῶν·
 Σχέτλιοι, οἳ ζῶντες ὑπήλθετε δῶμ' Ἀΐδαο,
 Διςθανέες, ὅτε τ' ἄλλοι ἅπαζ θνήσκουσ' ἄνθρωποι.
 Ἄλλ' ἄγετ', ἐσθίετε βρώμην καὶ πίνετε οἶνον
 Αὔθι πανημέριοι· ἅμα δ' ἡοῖ φαινομένηφι
 25 Πλεύσεσθ'· αὐτὰρ ἐγὼ δείξω ὁδὸν, ἥδ' ἐκάστα
 Σημανέω· ἵνα μή τι κακοῖραφίῃ ἀλεγεινῇ,
 Ἥ ἁλὸς, ἥ ἐπὶ γῆς, ἀλγήσετε πῆμα παθόντες·
 "Ὡς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 "Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ, ἐς ἥλιον καταδύντα,
 30 Ἦμεδα, δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα, καὶ μέθυ ἡδύ·
 Ἥμος δ' ἥελιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλθεν,

20 In medio vero stans alloquebatur nobilissima dearum;

" Miseri, qui viventes subiistis domum Plutonis,

" Bis-mortui, cum alii semel moriantur homines.

" Verum agite, edite cibum, et bibite vinum

" Hic toto-die; simul autem atque aurora illuxerit,

25 " Navigabitis: at ego monstrabo viam, atque singula

" Significabo; ut nequid malo-consilio damnosus,

" Aut in mari, aut in terra, doleatis damnum passi."

Sic dixit: nobis vero statim persuasus est animus generosus.

Sic tunc quidem toto die, ad solis occasum,

30 Sedebamus, epulantes carnesque copiosas, et dulce vinum:

Quando vero sol occidit, et tenebræ advenerunt,

πέξης. Sed minus recte. Cæterum de
 prosodia vocis ἐντυναμένη, vide ad *Il.* η'.
 205.

Ver. 21. ζῶντες ὑπήλθετε δῶμ' Ἀΐδαο,]

Ζῶς εἰς θανάτου ἐρχομαι κατασκαζάς.

Sophocles. Antig. ver. 951.

Ver. 22. Διςθανέες, ὅτε τ' ἄλλοι ἅπαζ]

Al. Δις θανέες. *Virgil.*

Bis Stygios innare lacus, bis nigra videre

Tartara. ————— *Æn.* VI. 131.

———— Satis est inamabile regnum

Aspexisse semel, Stygios semel isse per amnes.

Ovid. Metam. XIV. 590.

Ibid. ἄλλοι ἅπαζ θνήσκουσ' ἄνθρωποι.]

Horat.

———— omnes una manet nox,

Et calcanda semel via lethi.

Carm. I. *Od.* xxviii. 15.

Ver. 25. 26. αὐτὰρ ἐγὼ δείξω ὁδὸν, — ἵνα
 μή τι κακοῖραφίῃ] *Virgil.*

Pauca tibi e multis, quo tutior hospita lustræ
 Æquora, et Ausonio possis considerare portu,
 Expediam dictis. ————— *Æn.* III. 377.

Ver. 38. μῆσι δὲ σὶ καὶ θεὸς αὐτός.]
Virgil.

———— aderitque vocatus Apollo.

Æn. III. 395.

Ver. 39. Σειρήνας μὲν πρῶτον ἀφίξειαι,]
 Κατὰ μὲν τὴς πολλῆς, Ἀχιλῆος καὶ Στερό-
 πης τῆς Παρθένου αἱ Σειρήνες· κατ' ἐνὶς δὲ,
 Ἀχιλῆος καὶ Τριψιχόρης, μιᾶς τῶν Μυσῶν.
 Ελόμεναι δὲ παρθενίαν, ἐμισθήθησαν ὑπὸ Ἀφρο-
 δίτης, καὶ ἔχουσαι στερεὰ ἀπέπτησαν εἰς τὸ
 Τυρρηνικὸν κλίμα, καὶ νῆσον κατέσχεον Ἀντι-
 μύσαν ὀνομαζομένην. Ὀνόματα δὲ αὐτῶν,
 Ἀγλαοφῆμη, Θελεπία, Πεισινόη ἢ Λίγεια·
 κατὰ δὲ Ὀμηρον, δύο· Σειρήνοισιν γὰρ λέγει.
Schol. a *Barnesio* emendata. Vide *Strabo-*
bonem, Geograph. Lib. I, pag. 41. *al.* 22.

- Οἱ μὲν κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός·
 Ἡ δέ με χειρὸς ἔλᾶσα, φίλων ἀπονόσφιν ἑταίρων,
 Εἶσέ τε, καὶ προσέλεκτο, καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα·
 35 Αὐτὰρ ἐγὼ τῇ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλεξα.
 Καὶ τότε δὴ μ’ ἐπέεσσι προσηύδα πότνια Κίρκη·
 Ταῦτα μὲν ἔτῳ πάντα πεπείρανται· σὺ δ’ ἄκυσον,
 “Ὡς τοι ἐγὼν ἐρέω, μνήσει δέ σε καὶ θεὸς αὐτός.
 Σειρήνας μὲν πρῶτον ἀφίξεις, αἳ ῥά τε πάντας
 40 Ἀνδρώπας θέλγυσιν, ὅ, τις σφείας εἰσαφίκηται.
 “Ὅστις αἰδρεῖη πελάσῃ, καὶ φθόγγον ἀκέσῃ
 Σειρήνων, τῷ δ’ ἔτι γυνή, καὶ νήπια τέκνα,
 Οἴκαδε νοσήσαντι, παρίσεται, ἔδδ’ ἐ γάνυνται.

Illi quidem decubuerunt juxta retinacula navis:

Illa vero me manu prehensum, dilectis seorsum a sociis,

Locavitque, et e-regione-sedit, et interrogavit singula:

35 At ego ei omnia ordine recensui.

Et tum deinceps me verbis alloquebatur veneranda Circe:

“Hæc quidem sic omnia peracta sunt: tu autem audi,

“Ut tibi ego dicam; in memoriam vero reducet etiam deus ipse.

“Ad Sirenes quidem primum pervenies; quæ utique omnes

40 “Homines fascinant, quicumque ad eas pervenerit.

“Quicumque imprudentia appulerit, et vocem audierit

“Sirenum, huic utique neutiquam uxor et infantes liberi

“Domum reverso astant, neque lætantur.

35 ἄπο νόσφιν] R. 41 αἰδρεῖη] Edd. vett.

et *Plinium*, *Nat. Hist.* Lib. X. cap. 49.
 item infra ad ver. 45. 52.

Ibid. αἳ ῥά τε πάντας Ἀνδρώπας θέλγυσ-
 σιν.] *Ovidius*:

Monstra maris Sirenes erant, quæ voce canora
 Quaslibet admissas detinuere rates.

Art. Amat. III. 311.

Dulce malum pelago Siren, volucresque puellæ:
 Scyllæos inter fremitus, avidamque Charybdin
 Musica saxa fretis habitabant dulcia monstra,
 Blanda pericla maris; terror quoque gratus in
 undis.

Delatis licet huc incumberet aura carinis,
 Implescentque sinus venti de puppe ferentes,
 Figebat vox una ratem; nec tendere certum
 Delectabat iter reditus, odiumque juvabat:
 Nec dolor ullus erat; mortem dabat ipsa vo-
 luptas. *Claudianus*, *Epigr.* 50

Sirenas hilarem navigantium penam,
 Blandasque mortes, gaudiumque crædele;

VOL. III.

Quas nemo quondam deserebat auditas.

Martialis, III. *Epigr.* 64.

Porro hinc *Horatius*:

————— vitanda est improba Siren

Desidia. ————— *Serm.* II. iii. 14.

Vide et *Apollonium*, *Argonautic.* Lib.
 IV. ver. 892. etc. item infra ad ver. 45. et
 184.

Ver. 40. ὅ, τις σφείας εἰσαφίκηται.] *Al.*
 ὅτι σφείας εἰσαφίκωνται. Quin et *Eusta-*
thius in commentario citat, ὅτι.

Ver. 41. αἰδρεῖη] Ita edidit *Barnesius*
 ex *Iliad.* η'. 198. ubi in omnibus isto mo-
 do scriptum occurrit: Atque ita in com-
 mentario hic legit *Eustathius*. *Vulg.*
αἰδρεῖη. *Clark.* αἰδρεῖη, sic. At *Apostolus*
 fere scripsit αἰδοῖη, λ'. 271. *Il.* η'. 198. ubi
Clarkius adeo non vere pronunciat, omnes
 libros u habere. *Ern.*

- 'Αλλά τε Σειρῆνες λιγυρῇ θέλγασιν αἰοδῇ,
 45 "Ἡμεναι ἐν λειμῶνι· πολὺς δ' ἄμφ' ὀσεόφιν θις
 'Ανδρῶν πυθομένων, περὶ δὲ ῥινοὶ μινύθασιν.
 'Αλλά παρὲξ ἐλάαν· ἐπὶ δ' ἔατ' ἀλεῖψαι ἐταίρων,
 Κηρὸν δεψήσας μελιθεῖα, μή τις ἀκέσῃ
 Τῶν ἄλλων· ἀτὰρ αὐτὸς ἀκέμεν, αἶψ' ἐθέλῃσθα.
 50 Δησάντων σ' ἐν νηϊ δοῇ χεῖρ' ἀς τε, πόδας τε,
 'Ορθὸν ἐν ἰσοπέδῃ· ἐκ δ' αὐτῇ πείρατ' ἀνήφθω·
 'Οφρα κε τερπόμενος ὅπ' ἀκῆς Σειρήνοισιν.

"Sed Sirenes arguto fascinant cantu,

45 "Sedentes in prato: ingens vero circum ossium acervus

"Virorum putrefactorum; circumque cutes tabescunt.

"Sed praternavigato; aures autem obline sociorum,

"Cera inalassata dulci, ne quisquam audiat

"Cæterorum: at ipse audias, si velis.

50 "Ligent te in navi veloci manusque pedesque,

"Erectum ad basim-mali; ex ipso autem funes alligentur,

"Ut cum-voluptate vocem audias Sirenum.

45 ὀσεόφιν] F. A. L. Eustath. 48 Κηρὸν δ' ἐψήσας] A. 1. δὲ ψήσας] F. A.
 2. 3. L. 49 αἶψ' ἐθέλῃσθα] F. R. A. 1. 52 ἀκῆς F. A. L. melius.

Ibid. πελάσῃ, καὶ φθόγγον ἀκέσῃ] *Al.*
 πελάσει, καὶ φθόγγον ἀκέσει.

Ver. 45. πολὺς δ' ἄμφ' ὀσεόφιν θις 'Ανδρῶν πυθομένων.] Καὶ τῷδε ἐνικα "Ὅμηρος πεποίηκεν, ὡς ἡ τῶν Σειρῆνων νῆσος ἀνάπλις ὁπῶν εἴη, ὅτι οἱ τῆς αἰῶνς αὐτῶν ἀκόντες, ἐπύθοντο ἄνθρωποι. Pausan. Lib. X. cap. 6. "Ἀπώλλων δὲ τὰς παρόντας, [αἱ Σειρῆνες:] ἦσαν γὰρ ἱταῖραι εὐπρεπεῖς, τῇ τε δι' ὀργάνων μύσῃ, καὶ γλυκυφωνίᾳ κάλλισαι, αἷς οἱ παροισχυόμενοι κατησθίοντο τὰς ἑσπίας. Heraclit. περὶ ἀπίσων, cap. 14.

Ver. 47. 55. παρὲξ ἐλάαν· παρὲξ ἐλάσσωσιν] *Al.* παρὲξ ἐλάαν· παρὲξ ἐλάσσωσιν.

Ibid. ἐπὶ δ' ἔατ' ἀλεῖψαι ἐταίρων.] Hinc apud Michael. Apostol. Proverbium "Κηρὸν τοῖς ὡσὶν ἐπαλεῖφεις." ἐπὶ τῶν παραινεμένων ἀκῆσαι τινων, εἴτε φαύλων, εἴτε σπουδαίων. Proverb. Cent. XI. 57.

Ver. 48. δὲ ψήσας] Μαλλάξ· ἐνδὲν καὶ βροτοδέψης. Schol. *Al.* δὲ ψήσας.

Ver. 49. ἀτὰρ αὐτὸς ἀκέμεν, αἶψ' ἐθέλῃσθα. Δησάντων etc.] Mihi magis placet altera interpunctio librorum plurium et veterum, quæ est etiam Eustathii: ἀτὰρ αὐτὸς ἀκέμεν αἶψ' ἐθέλῃσθα, δησάντων etc. Sed si ipse cupis audire: Vinciant te etc. Ern.

Ver. 52. ὅπ' ἀκῆς Σειρήνοισιν.] Δύο δὲ αὐτὰς ἰμφαίνει ὁ Ποιητὴς ἐν οἷς λέγει, "ὅπα ἀκῆς Σειρήνοισιν," καὶ, "νῆσον Σειρήνοισιν," (ver. 167.) διὸ καὶ γὰρ τὸ "Σειρήνοισιν," ὡς τὸ "ποδοῖν" καὶ "ὠμοῖν." Καὶ συνδραμόντινες τῷ Ὀμήρῳ, οἱ καὶ ὀνόματα φασὶν εἶναι αὐταῖς Ἀγλαοφῆμην καὶ Θελεξίπειαν· οἱ δὲ νεώτεροι, ἐν οἷς καὶ Λυκόφρων, τρεῖς αὐτὰς ἀριθμοῖσι, Παρθενίπην, Λίγειαν, καὶ Λευκωσίαν. Eustath. Vide supra ad ver. 39.

Ibid. et ver. 55. ἀκῆς — κελεύης,] *Al.* ἀκῆς — κελεύης.

Ver. 55. Αἱ δὲ] *Al.* Εἰ δὲ.

Ver. 54. Οἱ δὲ σ' ἐνὶ πλεόνεσσι τότ' ἐν δεσμοῖσι δέοντων.] Quum in hoc versu alterutra ex voculis, ἐνὶ, ἐν, supervacanea videatur; Barnesius plures emendandi rationes affert; quarum una, nempe ut legatur, Οἱ δὲ σ' ἐνὶ πλεόνεσσι τότε δεσμοῖσι δέοντων, ferri quidem posset. At longe potior lectio, quam in Codicis Hervagiani Margine reperit idem Barnesius, Οἱ δὲ σ' ἐνὶ πλεόνεσσι τότ' ἐν δεσμοῖσι δέοντων. Sententiæ nimirum aptissime hic congruit vocula ἐν· verisimilisque videtur ex ver. 164. 196. infra, posteriorem voculam "ἐν" non immutandam. Clark.

Αἱ δέ κε λίσσῃαι ἐτάρῃς, λῦσαι τε κελεύῃς,
Οἱ δέ σ’ ἐνὶ πλεόνεσσι τότ’ ἐν δεσμοῖσι δεόντων.

55 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τὰς γε παρὲξ ἐλάσωσιν ἐταῖροι,
Ἔνθα τοι ἐκ ἔτ’ ἔπειτα διηνεκῶς ἀγορεύσω,
Ὅπποτέρῃ δὴ τοι ὁδὸς ἔσσεται, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
Θυμῷ βελεύειν· ἐρέω δέ τοι ἀμφοτέρωθεν.

Ἔνθεν μὲν γὰρ πέτραι ἐπηρεφείες, προτὶ δ’ αὐτὰς
60 Κῦμα μέγα ροχθεῖ κυανώπιδος Ἀμφιτρίτης·
Πλαγκτὰς δὴ τοι τὰς γε θεοὶ μάκαρας καλέεσι.

“ Quod si rogaveris socios, solve reque jubeas,

“ Illi dein te in pluribus tum vinculis illigent.

55 “ Cæterum postquam has præternavigarint socii,

“ Tum tibi non amplius deinceps continuo dicam,

“ Utra demum tibi via fuerit; sed et ipse

“ Animo considera: dicam autem tibi utrinque.

“ Hinc etenim petræ imminentes; ad eas autem

60 “ Fluctus ingens resonat cærulei maris:

“ Erraticas profecto eas dii beati vocant.

55 ἐπειδὴ] R. Ibid. παρὲξ ἐλάσωσιν] F. A. L. quod non spernam *Herodotus*,
haud dubie ex *Homero*, *Plutarchus* et alii hoc composito utuntur. Sed
tamen sæpe alibi divisim occurrit παρὲξ ἐλάαν. 56 ἐκ ἐτ’] R. 59 προτὶ] R.

Ἔτι est mera conjectura. Τότε δεσμοῖσι
infra habet *Eustath.* ad ver. 164. quod præ-
tulerim: Nam quod alibi est ἐν δεσμοῖσι, id
nihil obest; nec est necesse poetam eo-
dem modo omnibus locis loqui. Cæte-
rum ἔτι et ἐν permutari solent. Vid. in-
fra ver. 264. *Ern.*

Ver. 55. ἐπειδὴ] *Al.* ἐπὶ δὴ.

Ver. 58. ἐρέω δέ τοι ἀμφοτέρωθεν.] Di-
cam tibi utramque viam, ut ipse possis
decernere, utram malis sequi, utrum per
Planctas, an per *Scyllam* et *Charybdim*
ire velis. Infra v. 108. tamen suadet per
Scyllam et *Charybdim*, ut minus pericu-
losam viam ire. *Ern.*

Ver. 59. Ἔνθεν μὲν γὰρ πέτραι ἐπηρεφείες,]

Συνδρόμων κινήθων ἀμαυμάκτων
Ἐκφυγῖν πετρῶν. Δίδυμοι γὰρ ἴσαν
Ζωαὶ, κυλινδίσκοντό τε κραυγνύσκειν
Ἡ βαρυγδάστων ἀνέμων σίχτες.

Pindar. Pythior. Od. 369.

Quem ad locum *Benedictus*; “ *Cyaneas*
“ (inquit) *petras* intelligit, quæ et *Συμ-*
“ *πληγάδες* vocantur, a *συμπλήσσειν*, *colli-*
“ *dere*. Nam concurrere inter se fabulose

“ tradebantur, quum parvo discretæ in-
“ tervallo, ex adverso intrantibus gemit-
“ næ cornebantur; paulumque deflexa
“ acie, eocœuntium speciem præbebant.
“ — Πλαγκταὶ vocantur ab *Homero*, qui
“ eas in Siculo mari collocat, cum sint
“ in *Euxino*. Unde *Odys.* μ’. Ἔνθεν μὲν
“ γὰρ πέτραι ἐπηρεφείες etc. Vide ad ver. 61.

Ibid. ἐπηρεφείες,] *Πυκναὶ*, ἢ ἐπιπρομάμυ-
ναι, ὑψηλαὶ καὶ ἐπίστεργοι. *Schol.* Cæterum
Barnesius legendum censet ἐπιπρόφείες, vel
ἐπιπρόπείες.

Ver. 60. Κῦμα μέγα ροχθεῖ] Vide ad *Il.*
β’. 210. et ρ’. 264. *Virgil.*

Tum rauca assiduo longe sale saxa sonabant.

Æn. V. 866.

Ver. 61. Πλαγκτὰς δὴ τοι τὰς γε:] Ὁ μὲν
Κράτης, ὅτι πειλάζεται περὶ αὐτὰς τὸ κύμα·
οἱ δὲ, ὡς τὴν *Δῆλον*, κινεῖσθαι καὶ φέρεσθαι.
Schol. Ἀπαλλαγίς δὲ τῶν Ἀρπυιῶν *Φινεύς*,
ἡμῖνος τὸν πλῆν τοῖς Ἀργοναύταις· καὶ περὶ
τῶν *Συμπληγάδων* ὑπέθετο πτερόν τῶν κατὰ
θάλασσαν ἦσαν δὲ ὑπερμεγέθεις αὐταὶ συγ-
κροῦμαιναι ὁ ἀλλήλαις ὑπὸ τῆς τῶν *τρυμμά-*
των βίας, τὸν διὰ θάλασσης πόρον ἀπέκλειον.

Τῇ μὲν τ' ἐδὲ ποτητὰ παρέρεχεται, ἐδὲ πέλειαι
 Τρῆρῳες, ταί τ' ἀμβροσίην Διὶ πατρὶ φέρεσιν,
 Ἀλλά τε καὶ τῶν αἰεὶ ἀφαιρεῖται λίς πέτρη·
 65 Ἀλλ' ἄλλην ἐνίησι πατῆρ ἐναρίθμιον εἶναι.
 Τῇ δ' ἔπω τις νῆυς φύγεν ἀνδρῶν, ἥτις ἵκηται,
 Ἀλλά θ' ὁμῶ πινάκας τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν
 Κύμαθ' ἀλὸς φορέεσι πυρός τ' ὀλοοῖο θύελλαι.

“Hac quidem neque volucres prætervolant, neque columbæ

“Timidæ, quæ ambrosiam Jovi patri ferunt;

“Sed etiam ex iis aliquam semper adimit lævis petra;

65 “Sed aliam summittit pater, ut in numero-sit.

“Hac vero nondum ulla navis effugit virorum, quæcunque accesserit,

“Sed pariter tabulataque navium, et corpora virorum,

“Fluctus maris auferunt ignisque perniciosi procellæ.

66 εἴτις] R.

ἐφέρετο δὲ πολλὴ μὲν ὑπ' αὐτῶν ὀμίχλη, πο-
 λὺς δὲ πάταγος· ἦν δὲ ἀδύνατον καὶ τοῖς
 πεσεινοῖς δι' αὐτῶν ἰλθεῖν. *Apollodor. Bi-*
bliothec. Lib. I. De iisdem scopulis Apol-
lonius;

Πέτρας μὲν πάμπαντων ἀφορμηθέντες ἐμῷ
 Κυνιάς ὄψεσθε δύω ἀλὸς ἐν ξυνοχῇσι·
 Τάων ἢ τινα φημι διαμπερές ἐξαλείσθαι·
 Οὐ γὰρ τε ῥίξῃσιν ἐξέρχονται νιάτῃσιν.
 Ἀλλὰ θαμὰ ξυνίσσιν ἐναντία ἀλλήλοισιν
 Εἰς ἓν, ὅπερ δὲ πολλὸν ἀλὸς κορυβύεται ὕδαρ
 Βρασσόμενον· σφηνὲς δὲ περὶ συφελὴ βέβημι ἀκτῇ.
Argonautic. Lib. II. ver. 317.

Vide *Strabonem, Geograph. Lib. III. pag.*
222. al. 149. item supra ad ver. 59.
Clark. Alia descriptio est in Pseudo-Orphici
Argonaut. 682. sqq. Ern.

Ibid. θεοὶ μάκαρες καλέεσι.] Ἀνδρῶπι
δὲ ἐδὲν· καὶ τότε δηλονότι πίπλακεν. Schol.

Ver. 62. Τῇ μὲν τ' ἐδὲ ποτητὰ παρέρεχ-
 εται,] *Virgil.*

Quam super haud ullæ poterant impune volantes
 Tendere iter pennis. — *Æn. VI. 239.*

Clark. Adde locum de ardea a Junone
missa, quæ Sympleyades salva quidem, sed
amissis pennis multis pervolavit, apud
Pseudo-Orph. v. 695. sqq. Ern.

Ibid. οὐδὲ πέλειαι Τρῆρῳες, ταί τ' ἀμ-
βροσίην Διὶ πατρὶ φέρεσιν.] Mæro Byzan-
tina,

Ζεὺς δ' ἄρ' ἐνὶ Κρήτῃ τρέφετο μέγας· ἐδ' ἄρα τίς
 νιν

Ἡΐδευ μακάρεσσιν· ὁ δ' αἰετο παῖς μέλεισσι.

Τὸν μὲν ἄρα Τρῆρῳες ὑπὸ Ζαθέρι τρέφον ἄντρον,

Ἀμβροσίην φορέεσαι ἀπ' Ὀκεανοῖο ῥαῶν·
 Νέκταρ δ' ἐν τίτρῃς μέγας αἰετὸς αἰὲν ἀφύσσω·
 Γαμφίλῃ φορέεσκε, τοτὸν Διὶ μητίσιντι·
 Τὸν καὶ νικήσας πατέρα Κρόνον εὐρύσσω Ζεὺς
 Ἀδάνατον τοῖσι, καὶ ἔρηνβι ἱγκατένασεν·
 Ὡς δ' αὐτὸς τεύχεσσιν πελείαισιν ὥπασε τιμῇν,
 Αἷ δὴ τοι Τρῆες καὶ χεῖματος ἀγγελοὶ εἰσιν.

apud *Barnesium ex Athenæo, Lib. XI. cap. 12.* Cæterum reprehendit hunc *Homeri* locum *Longinus*: Εἰς λῆρον ἐνίστε ῥᾶπον κατὰ τὴν ἀπακμὴν τὰ μεγαλοφυῆ παρατρέπεται. Οἷα τὰ περὶ — τὸν ὑπὸ τῶν Πλειάδων ὡς νεσσὸν παρατρέφόμενον Δία —. Τί γὰρ ἂν ἄλλο φήσαιμεν ταῦτα, ἢ τῶ ὄντι τῷ Διὸς ἐνύπνια; *De sublimitate, §. 9.* Vide autem supra ad *l. 19. Athenæus* per πέλειαι hic Constellationem septem *Pleiadum* denotari vult; quarum una semper auferri ideo dicatur, quod sex solæ sub visum cadant: *Lib. XI. cap. 12.* Eandemque interpretationem affert et *Scholias*. Sed hoc, ut opinor, omnino fundamento caret. *Clark. Mæro* potius apud *Athenæum* πελείαι; ita interpretatur. Probat tamen hanc sententiam *Dacieria*, et cum ea *Cl. Riccius* *Dispp. Homer. T. III. p. 159. Ern.*

Ver. 63. ταί τ' ἀμβροσίην] Apud *Athenæum, Lib. XI. cap. 12. αἷ τ' ἀμβροσίην.*

Ver. 64. Ἀλλά τίς καὶ τῶν αἰεὶ] *Barnesius* hic legi posse conjicere, Ἀλλά τι καὶ τῶν αἰεὶ. Minus recte.

Ver. 65. ἐνίησι] *Athenæus* citat, ἀνίσσι.

Ver. 66. Τῇ δ'] *Al. τὴν δ'.*

- Οἷη δὴ κείνη γε παρέπλω ποντοπόρος νῆυς,
 70 Ἄργὸν πασιμέλεσσα, παρ’ Αἰήταο πλέεσσα·
 Καί νύ κε τὴν ἔνθ’ ὧκα βάλεν μεγάλας ποτὶ πέτρας,
 Ἄλλ’ Ἡρῇ παρέπεμψεν, ἐπεὶ φίλος ἦεν Ἴησων.
 Οἱ δὲ δῶυ σκόπελοι· ὁ μὲν ἔβρανὸν εὐρὺν ἰκάνει
 Ὀξείη κορυφῇ, νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε
 75 Κυανέη· τὸ μὲν ἔποτ’ ἐρωεῖ, ἐδέποτ’ αἰΐδρη

“ Sola sane illa præternavigavit mare-sulcans navis,

70 “ Argo omnibus-curæ habita, ad Æetam navigans:

“ Et sane illum ibi celeriter fluctus coniecissent magnas ad petras;

“ Sed Juno præterire-fecit, quoniam carus erat Jason.

“ Duo vero scopuli; hic quidem latum cælum attingit

“ Acuto vertice, nubes autem ipsum circumdat

75 “ Obscura: quod quidem nunquam cessat, neque unquam serenitas

Ibid. ἥτις ἴκηται,] *Al.* ὅστις ἴκηται, et ἔστις ἴκηται.

Ver. 67. Ἄλλὰ δ’ ὁμῶς πίνακάς τε νῆων] Φανερῶτατα σημεῖα λέγουσιν, ὅτι ἔκ τῶν Συμπληγάδων ἐγένετο ἔκπληξ αὐτοῖς [Ἀργοναύταις,] τῇ Ποιητῇ οἱ ἐν ἐκείνοις τοῖς τόποις μάστιγι χρώμενοι. Τὴν γὰρ δυσχερίαν τῷ κινδύνῳ ἐμφανίζοντα, λέγουσιν ὅτι ἔκ τῆς παραπλεύσαι τὸν τόπον· Ἄλλὰ δ’ ὁμῶς πίνακάς τε νῆων καὶ σώματα φωτῶν Κύμαθ’ ἄλδς “ φορέειν πυρὸς τ’ ὁλοοῖο δύελλαί.” Περὶ μὲν ἔν τὰς Κυανέας ἔ λέγεται πῦρ ἀναπύμπειν περὶ δὲ τὸν πορθμὸν τὸν διαλαμβάνοντα τὴν Σικελίαν· ἐφ’ ἑκάτερα κυμῶν τῶν τῷ πυρὸς ἀναφύσσαντων, καὶ τῆς τε νήας συνεχῶς καιομένης, καὶ τῷ περὶ τὴν Αἴτην βέβηκετος πολλὰς τὴν χώραν ἐπιδιδραμυκότος. *Ar.* *istoi.* περὶ θαυμασίων ἀνθρωπότητων.

Ibid. Ἄλλὰ δ’ ὁμῶς] Sic profertur hic versus etiam ab *Ammonio* in ἄμα: ubi *Cel. Valkenarius* MS. et edd. vet. habere ait ἄλλοδ’ ὁμῶς, et mox κερῶν pro νῆων. *Meæ* edd. vet. omnes in ἄλλὰ δ’ consentiunt et νῆων. *Ern.*

Ver. 68. Κύμαθ’ ἄλδς] *Barnesius* ex conjectura edidit Κῶμα δ’ ἄλδς: itaque omnino legendum contendit, propter sequentem βάλειν, ver. 71. Sed quidni vox βάλειν ad κύμαθ’, æque atque ad κύμα, referri possit?

Ver. 70. πασιμέλεσσα,] Ἐπίθεται τῆς Ἀργῆς, ἀπὸ τῶ πᾶσιν ἐν ἐπιμελείᾳ εἶναι διὰ τὸ κλῆος· ἢ πᾶσι μέλλουσα [μέλεσσα,] θείοις. *Schol.* Εὐ λέγεται, “ Ἀργὼ πᾶσι μέλεσσα,” ὡς ἐν γνωρίμοις τόποις καὶ ἐνανδρῶσι τῆς ναυτολίας γενομένης. *Strabo*, *Geograph.* Lib. I.

pag. 80. *al.* 46. *Clark.* *Eustath.* p. 1715. 44. nonnullos, ait scribere πασιμέλεσαν a flumine Phasi, quod petiit; sed non probat. *Ern.*

Ver. 72. Ἄλλ’ Ἡρῇ παρέπεμψεν,] Ἡρῇ δὲ παραπέμψαι λέγεται τὴν Ἀργῶν, ἐπεὶ ὡς εἰκὸς εὐαίριά πολλὰ κατὰ τὸν πλὴν ἐχρήσατο. *Eustath.*

Ver. 75. Οἱ δὲ δῶυ σκόπελοι· ὁ μὲν ἔβρανόν] *Virgil.*

Hinc atque hinc vastæ rupes, geminque minantur

In cælum scopuli. ————— *Æn.* I. 166.

Cæterum de hujusmodi Syntaxi ἀνακολέθω, *Demetrius Phalereus*; τῷ μεγαλοπρεπῆ μὲν [χαρακτῆρι διατακτικόν] — τὴν ἀνδυπαλαγὴν, ὡς Ὀμηρος· “ Οἱ δὲ δῶυ σκόπελοι, ὁ “ μὲν ἔβρανόν —.” Πολὺ γὰρ ἔτω μεγαλειότερον, ἐναλλαγήσης πτώσεως, ἢ εἰπερ ἔσως ἔφη, “ ἔτῶν δὲ δῶυ σκοπέλων, ὁ μὲν ἔβρανόν —.” Περὶ Ἑρμηνείας, §. 60. Rectius (ut opinor) *Dionysius Halicarnassensis*; καὶ ταῦτα δὲ ἐξηγεῖται κατὰ τινὰ ἀρχαίῃν συνήθειαν· καὶ ἂν ταῦτα ἀλόγως — ἐκ ἀλογον γὰρ τὸν μέλλοντα περὶ δυοῖν τινων λέγειν, προτάζει τὴν εὐδείαν πτώσιν, καὶ τὸ κοινὸν αὐτῶν ἐκατέρω φυλάξαντα, ἀπεργάζεσθαι κοινὸν τῷ λόγῳ. “ Οἱ δὲ τὸ κοινὸν τῷ λόγῳ χάριν πολλὴν ἐπιφαίνει, πρὸς τὸν. Περὶ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως, §. 8. Occurrit porro similis constructio infra σ. 94.

Δὴ τότε ἀνασχομένην, ὁ μὲν ἤλασε etc.

Et apud Virgilium:

Protinus Orsilochem et Buten, duo maxima

Teucrūm

Corpora; sed Buten, etc. ————— *Æn.* XI. 690.

Κείνῃς ἔχει κορυφὴν, ἔτ' ἐν θέρει, ἔτ' ἐν ὀπώρῃ·
 Οὐδέ κεν ἀμβραίη βροτὸς ἀνὴρ, ἔ καταβαίη,
 Οὐδ' εἰ οἱ χεῖρές γε εἰκόσι καὶ πόδες εἶεν·
 Πέτρῃ γὰρ λίς ἐστι, περιζεσῇ εἰκυῖα.

- 80 Μέσσω δ' ἐν σκοπέλῳ ἐστὶ σπέος ἡεροειδὲς
 Πρὸς ζόφον, εἰς Ἑρεβος τετραμμένον· ἥ περ ἂν ὑμεῖς
 Νῆα παρὰ γλαφυρὴν ἰδύνετε, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ.
 Οὐδέ κεν ἐκ νηὸς γλαφυρῆς αἰζήϊος ἀνὴρ
 Τόξῳ οἷσεύσας κοῖλον σπέος εἰσαφίκοιτο.

- 85 Ἐνθα δ' ἐνὶ Σκύλλῃ ναίει, δεινὸν λελακυῖα·

“ Illius occupat verticem, neque in æstate, neque in autumnus :

“ Neque ascendere-posset mortalis vir, neque descendere,

“ Neque si illi manus utique viginti et pedes essent :

“ Petra enim lævis est, circum-politæ similis.

- 80 “ Medio autem in scopulo est spelunca obscura,

“ Versus occasum, ad Erebum conversa ; qua vos

“ Navem cavam præteragatis, eximie Ulysses.

“ Neque ex navi cava juvenis vir

“ Arcu jaculatus, ad cavam speluncam perveniret.

- 85 “ Hic autem Scylla inhabitat, graviter vociferans :

78 ἦεν] Edd. vett. 84 εἰσαφίκοιται] R. Eustath. 86 νεογιλλῆς] F. A. L.

87 κακὸν] F. R. L. quod verum est. Utrum πέλῳ an κακὸν substantive
 capiatur, perinde est. Eustathius etiam hoc habet et interpretatur. κα-

Interea reges ; ingenti mole Latinus

Quadrifugo vehitur curru. —

Æn. XII. 161.

Vide ad Il. β'. 555. ζ' 510. et κ'. 224.

Ibid. οὐρανὸν εὐρὺν ἰκάνει] Scholiastes ad
 Thucydidem, Lib. III. sub initio, citat
 οὐρανὸν ἀμφὶς ἰκάνει.

Ver. 75. τὸ μὲν ἔποτ' ἔρωϊ] Σημείωσαι
 δὲ καὶ ὅτι εὐθὺς καὶ ἕτερον ἐπισυνάπτει σχῆ-
 μα παινόν, τὸ, “ νεφέλῃ δέ μιν ἀμφιβέβηκε, τὸ
 “ μὲν ἔποτ' ἔρωϊ” ἔχρῃν μὲν γὰρ εἰπεῖν, “ ἡ
 “ μὲν ἔποτ' ἔρωϊ” — ὁ δὲ ἄλλως ἔφη, “ τὸ
 “ μὲν ἔποτ' ἔρωϊ” τυτσίει τὸ νέφος, ὁ ταυ-
 τὸν τῇ νεφέλῃ κατὰ πολυνουμίαν. Eustath.
 Ἐπὶ γὰρ συνωνύμους λέγεται νεφέλη, καὶ νέ-
 φος, προσιπὼν τὴν νεφέλην, ἐπὶ νέφους τὸ ἔδειτε-
 ρον, νέφος. Dionys. Halicarn. περὶ τῆς Ὀμή-
 ρου ποιήσεως, §. 8. Eodem modo interpreta-
 rantur Scholiastes, et Porphyrius, Quæst.
 Homeric. 7. Porro simili fere construc-
 tione utitur Thucydides, Lib. II. notante
 Barnesio ; Ἡ νόσος παρῶτον ἤρξατο γενέσθαι
 τοῖς Ἀθηναίοις, λεγόμενον μὲν καὶ πρότερον

πολλαχόσι ἐγκατασκήψαι καὶ περὶ Ἀθῆνας
 καὶ ἐν ἄλλοις χωρίοις. Ubi Scholiastes ; Θη-
 λυκῶς ἡ νόσος· τὸ δὲ, “ λεγόμενον,” ὡς πρὸς
 τὸ νόσημα ὑπὸντησεν. Ὀμπος, “ νεφέλῃ δέ μιν
 “ ἀμφιβέβηκε Κυανὴν τὸ μὲν ἔποτε” ὡς πρὸς
 τὸ νέφος ὑπὸντησεν. Verisimilius tamen
 videtur, neque Thucydidem per istud “ λε-
 “ γόμενον, κατὰ νόσημα” neque Homerum per
 voculam “ τὸ,” τὸ νέφος· sed utrumque rem
 in universum designare voluisse. Clark.
 Vid. ibi Intt.

Ver. 77. οὐ καταβαίη,] Al. ὑδ' ἀποβαίη.
 Clark. Videntur quidam legisse ἐπιβαίη,
 quod Eustathius ridiculum judicat, nempe
 quod id jam est in ἀμβραίη. In verbis
 autem ἐ καταβαίη, ἀφέλειαν quandam esse
 ait, venustatemque. Ern.

Ver. 78. χεῖρές γε] Apud Eustathium,
 χεῖρές τι.

Ibid. ἦεν] Ita ex Eustathio edidit Bar-
 nesius. Vulgg. ἦεν.

Ver. 79. περιζεσῇ εἰκυῖα.] Eustathius ma-

Τῆς ἥτοι φωνὴ μὲν, ὅση σκύλακος νεογιλῆς,
Γίνεται, αὐτὴ δ’ αὖτε πέλωρ κακός· ἐδὲ κε τίς μιν
Γηθήσειεν ἰδὼν, ἐδ’ εἰ θεὸς ἀντιάσειεν.

Τῆς ἥτοι πόδες εἰσὶ δυνάδεκα πάντες ἄωροι·

90 Ἐξ δέ τέ οἱ δειραὶ περιμήκεες· ἐν δὲ ἐκάσῃ
Σμερδαλέῃ κεφαλῇ, ἐν δὲ τρίστοιχοι ὀδόντες,
Πυκνοὶ καὶ θαμέες, πλεῖοι μέλανος θανάτοιο.

Μέσση μὲν τε κατὰ σπείρας κοίλοιο δέδυκεν·

Ἐξω δ’ ἐξίσχει κεφαλὰς δεινοῖο βερέθρε·

95 Αὐτῷ δ’ ἰχθυῖα σκόπελον περιμαίωσα

“Ejus profecto vox quidem, quanta catuli recens-nati,

“Fit; ipsa vero monstrum malum: neque quisquam ipsam

“Lætaretur conspicatus, neque si deus obviam-veniret.

“Hujus sane pedes sunt duodecim omnes anteriores;

90 “Sex autem ei colla prælonga; in unoquoque vero

“Horrendum caput, insunt autem triplici-ordine dentes,

“Densi et frequentes, pleni atræ mortis.

“Media quidem per speluncam cavam immergitur:

“Extra vero exerit capita ex horrendo barathro;

95 “Illic autem piscatur scopulum circumlustrans

κὼς e vitio typographico natum. 94 ἔξ ἴσχει] R. quam varietatem
notat et Eustathius, qui addit: καὶ ἔχει τι τῶτο καὶ κάλλες. vulgatum ve-
rum est.

lit scribi περιξέση ut ἀσβέση p. 1714. 15.
Ern.

Ver. 80. Μίσση δ’ ἐν σκοπέλῳ ἐστὶ σπείρας]
Virgil.

Fronte sub adversa scopulis pendentibus an-
trum. *En.* I. 170.

Ver. 82. ἰδύνει, φαιδὶμ’ Ὀδυσσεύ·] Sic
apud Virgilium:

Vos, o Calliope, precor, aspirate canenti.

En. IX. 525.

Ver. 84. εἰσαφίκοιτο.] *Al.* εἰσαφίκηται.

Ver. 85. Ἐνθα δ’ ἐνὶ σκύλλῃ] Σκύλλα,
Φόρκυος θυγάτηρ καὶ Ἐκάτης, ἔχουσα πρὸς
ταῖς πλευραῖς σκύλακας, κατέχευσα δὲ τὸν
περὶ Σικελίαν πορθμὸν. *Schol.* Vide infra
ad ver. 93. 95. et 235.

Ver. 86. ὅση] *Al.* ὅσον.

Ibid. νεογιλῆς,] Νεογῆς, γάλακτι τρεφο-
μένης. *Schol.*

Ver. 87. καπὸς] *Al.* καπὸν.

Ibid. οὐδέ κε τίς μιν Γηθήσειεν ἰδὼν,] Vi-
de infra ad ψ. 266.

Ver. 88. ἀντιάσειεν.] *Al.* ἀντίος ἔλθοι,

seu ἀντίον ἔλθοι. *Clark.* *Eustath.* p. 1715.
semel ἀντιάσειεν, mox ἀντιάσει, nempe
prout consona aut vocalis ibi in textu se-
quitur. Hoc verum. *Ern.*

Ver. 89. πάντες ἄωροι.] Ἐνιοὶ — ἄωρος
[ἀπέδοσαν] τὴς ἐμπροσθίας· ὥς καὶ παρὰ τῷ
Κωμικῷ· “Οὐ τὴς ἄωρος εἰπά σοι, μασιγία,
“Πόδας κομίζειν; σὺ δὲ φέρεις ὀπισθίας.”
Scholia a Barnesio ex MSto emendata.
Al. ἄωροι. *Clark.* *Eustath.* p. 1715. 17.
a veteribus tenues, infirmos, item non ca-
vendo intellectos. Quosdam autem in
medio adspirare, ut ab ἄρα ducatur, quo-
modo fructus ἄωροι, immaturi, immites
etc. dicantur, in quo notat, veteres etiam
in medio verbo vocales adspirare solitos
(ἰσπευματίζον) idque e multis Iliados locis
clarum esse. *Ern.*

Ver. 91. Σμερδαλήν κεφαλῇ,] Κατὰ μὲν
τὴς πολλὰς, κυνὸς· πιθανώτερον δὲ, δράκον-
τος· καὶ γὰρ μόνος δράκων τρεῖς τοίχους ἔχει
ἰδόνταν. *Schol.*

Ver. 93. Μέσση μὲν τε κατὰ σπείρας]
Virgil.

- Δελφῖνάς τε, κύνας τε, καὶ εἴποδι μείζον ἔλῃσι
 Κῆτος, ἃ μυρία βόσκει ἀγάσωνος Ἀμφιτρίτη.
 Τῇ δ' ἔπω ποτὲ ναῦται ἀκήριοι εὐχετόωνται
 Παρφυγέειν σὺν νηϊ· φέρει δέ τε κρατὶ ἐκάσῳ
 100 Φῶτ' ἐξαρπάξασα νεὼς κυανοπρώοιο.
 Τὸν δ' ἔτερον σκόπελον χθαρμαλώτερον ὄψει, Ὀδυσσεῦ,
 Πλησίον ἀλλήλων· καὶ κεν διοῖσεύσειας.
 Τῷ δ' ἐν ἱριεὸς ἐσι μέγας, φύλλοισι τεθηλώς·

“ Delphinisque, canesque, et sicubi majorem capere possit

“ Cetum, quæ innumera alit sonora Amphitrite.

“ Hac vero nondum unquam nautæ illæsi gloriantur

“ Præternavigasse cum nave; aufert etenim capite unoquoque

100 “ Virum abreptum ex nave cærulea-proram.

“ Alterum vero scopulum humiliorem videbis, Ulysses,

“ Prope invicem; et jaculo-attingeres.

“ In hoc autem caprificus est ingens, foliis florens :

99 ἐκάσῳ] F. A. L.

At Scyllam cæcis cobibet spelunca latebris,
 Ora exertantem, et naves in saxa trahentem —
 Scyllam, et cæruleis canibus resonantia saxa.
Æn. III. 424. 432.

Scylla feris trunco quod latrat ab inguine mon-
 stris. *Ovid. Pont.* IV. x. 25.

Ibid. στείς] *Al.* στείς.

Ver. 94. ἐξίσχει κεφαλὰς] *Al.* ἐξ ἴσχει
 κεφαλὰς. *Clark.* Vid. Var. Lect.

Ibid. βερέθρων] *Al.* βαράθρων.

Ver. 95. Αὐτῇ δ' ἰχθυόσα, σκόπεilon περι-
 μαιμώωσα] Τυρρηνίων νῆσοι ἦσαν, αἱ ἐλη-
 ζοντο τὰ περὶ χώρα τῆς Σικελίας καὶ τὸν
 Ἴονιον κόλπον. Ἦν δὲ ναὺς τριήρης ταχέια,
 τό τε ὄνομα Σκύλλα. Αὕτη ἡ τριήρης τὰ
 λυσιπὰ τῶν πλοίων συλλαμβάνουσα, πολλάκις
 ἐργάζετο βροῶμα, καὶ λόγος ἦν περὶ αὐτῆς
 πολὺς. Ταύτην τὴν ναῦν Ὀδυσσεύς, σφοδρῶς
 καὶ λάβρῳ πνεύματι χρησάμενος, διέφυγε.
Palæphatus, περὶ ἀπίστων, cap. 21. Vide
 et *Strabonem*, *Geograph.* Lib. I.

Ibid. ἰχθυόσα] *Capit.* capere tentat, quod
 piscari dixit improprie, quia fit in aqua:
 sic contra ἄγραν, venationem vocant cap-
 turam piscium. *Ern.*

Ibid. περιμαιμώωσα] *Al.* πύρι μαιμώωσα.

Ver. 97. ἀγάσωνος Ἀμφιτρίτη] Μεγάλης
 ψύφης ἀποτελέσσω ἢ μεγάλης σιναγμὸς ἐπι-

φέρουσα, διὰ τὰς ἐν τοῖς ναυαγίοις ἀπολλυμέ-
 νους. *Schol.*

Ver. 98. Οὐπω ποτὲ] *Al.* ἐ πάποτε.

Ibid. ἀκήριοι] Νῦν, ἄνευ κηρὸς καὶ θανά-
 τος ἀβλαβεῖς. *Schol.*

Ver. 103. Τῷ δ' ἐν ἱριεὸς ἐσι] Προσκονό-
 μησεν, ἵνα ὁ Ὀδυσσεύς σχῇ ἐκκρεμασθεῖς σω-
 θῆναι. *Schol.* Vide infra ad ver. 452.

Ibid. ἱριεὸς] Vide ad *Il.* ζ'. 433.

Ver. 104. Τῷ δ' ὑπο διὰ Χάρυβδιν] Χά-
 ρυβδιν, θαλάσσης βάρους ἀναποστικόν· ἐστὶ δὲ
 μεταξὺ τῶν Ἀδρίης καὶ τῆς Τυρρηνικῆς πελάγους.
Schol. Καὶ διὰν αὐτὴν Χάρυβδιν ὁ Ποιητὴς
 λέγει, ὡς καὶ διὰν θάλασσαν. *Eustath.*
 Quicquid nimirum quavis de causa exi-
 mium est, διὸν appellatur. Quod autem
 explicat Scholiastes, Φοβερά, παρὰ τὸ δέος,
 plane ineptum.

Ver. 105. Τρεῖς μὲν γάρ τ' ἀνίσχιν ἐπ' ἡμα-
 τι, τρεῖς δ' ἀναροιβεῖ] *Virgilius*:

Dextrum Scylla latus, lævum implacata Charyb-
 dis

Obsidet; atque imo barathri ter gurgite vastos
 Sorbet in abruptum fluctus, rursusque sub auras
 Erigit alternos, et sidera verberat unda.

Æn. III. 420.

Ter scopuli clamorem inter cava saxa dedere;
 Ter spumam elisam, et rotantia vidimus astra.

Ibid. 566.

- Τῷ δ’ ὑπο δῖα Χάρυβδις ἀναρροιβδεῖ μέλαν ὕδωρ·
 105 Τρεῖς μὲν γάρ τ’ ἀνίσχιν ἐπ’ ἡματι, τρεῖς δ’ ἀναροιβδεῖ
 Δεινόν· μὴ σύ γε κεῖθι τύχοις, ὅτε ροιβδήσειεν·
 Οὐ γάρ κεν ρύσαιτό σ’ ὑπ’ ἐκ κακῆ ἐδ’ Ἐνοσίχθων.
 Ἀλλὰ μάλα Σκύλλης σκοπέλῳ πεπλημένους, ᾧ κα
 Νῆα παρὲξ ἐλάαν· ἐπειὴ πολὺ φέρτερόν ἐστιν,
 110 Ἐξ ἐτάρους ἐν νηὶ ποδήμεναι, ἢ ἅμα πάντας.
 “Ὡς ἔφατ’· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·

“ Sub hoc vero gravis Charybdis absorbet nigram aquam:

105 “ Ter etenim eructat quotidie, ter vero resorbet

“ Horrendum; ne tu utique ibi incideris, quando absorbet:

“ Non enim liberarit te ex malo neque Neptunus.

“ Sed valde Scyllæ scopulo prope-admotus, celeriter

“ Navem præterage: quoniam longe satius est,

110 “ Sex socios in navi desiderare, quam simul omnes.”

Sic dixit: at ego ipsam respondens allocutus sum;

104 ἀναροιβδεῖ] Edd. vett. ut v. sq. omnes habent. Sic et *Eustath.* 106 σὺ
 γ’ ἐκεῖθι] R.

Atque hinc Ovidius:

Nec potes infestis conferre Charybдин Achæis,
 Ter licet epotum ter vomat illa fretum.

Ex Ponto, Lib. IV. Epist. x. 27.

Et *Heroid.* Epist. XII. ver. 125. de eadem Charybdi:

Quæque vomit fluctus totidem, totidemque resorbet.

Vide infra ad ver. 235. Cæterum reprehendit hic *Homerum Vossius*: “Errore,” inquit, “implicatur *Homerus*, cum ter “quotidie maris æstum contingere ait, “*Odyss.* μ’. 105. Τρεῖς μὲν γάρ τ’ ἀνίσχιν ἐπ’ ἡμασι, τρεῖς δ’ ἀναροιβδεῖ.— Ubi aut “δῖς, non τρεῖς, scripserat *Poëta*, aut placuit “ne deerat a vero.” *Institution. Poët.* Lib. I. cap. III. §. 8. Vide autem *Strabonem*, *Geograph.* Lib. I. pag. 9. 44. 74. 75. al. 4. 25. 43. 44. ubi de hoc loco fusius. *Clark.* Τρεῖς esse vitium scripturæ, quo inclinabat quodammodo etiam *Polybius* apud *Strabonem* l. c. p. 44. non fit credibile, quia imitator hujus loci *Virgilius* quoque numerum ternarium constanter exprimit, ut et cæteri poëtæ. Est autem *τρεις*, ut apud *latinos* poëtæ *ter*, nihil aliud quam *plus vice simplici*, ut *Horatius* loquitur. Si fingamus *Home-*

rum ignorasse verum numerum æstus marini: at *Virgilius* ignorare non potuit. Eodem modo sentit *Dorvillius* in *Itinerario Siculo*, quod nuper, magno rei literariæ bono, cum illustri doctrinæ suæ auctario edidit *Burmamnus Secundus* V. C. Ibi vid. c. I. p. 9. *Ern.*

Ibid. ἐπ’ ἡματι.] Apud *Vossium* et *Strabonem*, locis jam citatis, ἐπ’ ἡμασι.

Ibid. ἀναροιβδεῖ.] Ita ex *Strabone* edidit *Barnesius*. *Vulgg.* ἀναρροιβδεῖ. *Clark.* At vid. *Var. Lect.*

Ver. 106. μὴ σὺ γε κεῖθι τύχοις, ὅτε ροιβδήσειεν.] Vide infra ad ver. 451.

Ibid. τύχοις.] *Al.* τύχης.

Ver. 109. παρὲξ ἐλάαν.] *Al.* παρὲξ ἐλάαν.

Ibid. ἐπειὴ πολὺ φέρτερόν ἐστιν.] *Virgil.*

Præstat *Trinacrii* metas lustrare *Pachyni*

Cessantem, longos et circumflectere cursus;

Quam semel informem vasto vidisse sub antro *Scyllam*, et cæruleis canibus resonantia saxa.

Æn. III. 429.

Ver. 110. Ἐξ ἐτάρους ἐν νηὶ ποδήμεναι.] Vide ad ver. 245. 246.

Ver. 111. ἀμειβόμενος] *Al.* ἀπιζόμενος. *Schol. Pseudo-didym.* *Clark.* Ἀπιζόμενος est lectio *Schol.* minorum, et sic sunt corrigenda. Nam ἀπιζ. non est ἐκπληροστέμενος. Non est librarii hæc lectio. Cæterum nescio,

- Εἰ δ' ἄγε δὴ μοι τῆτο, θεὰ, νημερτὲς ἔνισπε,
 Εἴπως τὴν ὅλοην μὲν ὑπεκπροφύγοιμι Χάρυβδιν,
 Τὴν δέ κ' ἀμυναίμην, ὅτε μοι σίνοιτό γ' ἑταίρους;
 115 "Ὡς ἐφάρμην· ἢ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δῖα θεῶων·
 Σχέτλιε, καὶ δ' αὖ τοι πολεμήϊα ἔργα μέμληε
 Καὶ πόνος· ἐδὲ θεοῖσιν ὑπείξεται ἀθανάτοισιν;
 Ἢ δέ τοι εἰ θνητὴ, ἀλλ' ἀθάνατον κακὸν ἐστὶ,
 Δεινὸν τ', ἀργαλέον τε, καὶ ἄγριον, ἐδὲ μαχητόν·
 120 Οὐδέ τις ἐς' ἀλκή· φυγέειν κάρτισον ἀπ' αὐτῆς·
 Ἦν γὰρ δηδύνησθα, κορυσσόμενος παρὰ πέτρῃ,
 Δεῖδω, μή σ' ἐξαῦτις ἐφορμηθεῖσα κίχῃσι
 Τόσσησιν κεφαλῇσι, τόσας δ' ἐκ φῶτας ἔλῃται.
 Ἀλλὰ μάλα σφοδρῶς ἐλάαν, βωσρεῖν δὲ Κραταιῖν,

"Age vero jam mihi hoc, dea, vere dic,

"Si-quo-pacto perniciosam quidem effugiam Charybdim,

"Illam [Scyllam] autem propulsem, cum mihi lædat scilicet socios?"

115 Sic dixi: statim vero respondit nobilissima dearum;

"Infelix, et adhuc tibi bellica opera curæ-sunt

"Et labor: nec diis cedes immortalibus?

"Illa nempe tibi non mortalis, sed immortale malum est,

"Graveque, difficileque, et immane, neque expugnabile:

120 "Neque ullum est præsidium: fugere optimum-est ab illa:

"Si enim cuncteris, arma-induens ad petram,

"Vereor, ne te denuo impetu-facto consequatur

"Tot capitibus, totque viros abripiat.

"Sed valde celeriter præternaviga; voca autem Crataeîn,

122 κικήση] F. A. L.

an satis conveniat personæ Ulyssis, vim et arma cogitantis v. 114. Plures libri erunt consulendi. *Ern.*

Ver. 114. σίνοιτό] Vide supra ad λ'. 109.

Ver. 116. Σχέτλιε, καὶ δ' αὖ τοι] Τὸ γὰρ πολεμεῖν καὶ τὸ μάχεσθαι, κατὰ γε τὸν ἀληθινὸν λόγον, ἐδὲ ἐφετὸν, ἐδὲ εὐτυχίης· τὴν ἀντίον δὲ μᾶλλον ἀπεικτον καὶ κακοτυχίης. Καὶ διὰ τῆτο δικαίως, φασὶν ἐπιτιμᾶν τὴν Κίρκην τῷ Ὀδυσσεὶ πρὸς Σκύλλην ἀκαίρως θρασυνομένην, "Σχέτλιε, καὶ δ' αὖ τοι πολεμήϊα ἔργα· μέμληε, καὶ πόνος, etc." *Kyriac. Stroz. de Repub. Lib. IX.*

Ver. 117. οὐδὲ θεοῖσιν ὑπείξεται ἀθανάτοισιν] *Euripides:*

Τί γάρ;

Πρὸς τὸς σθένοντας θεὸς ἀμιλλᾶσθαι καλόν·
Iphig. in Taur. ver. 1479.

Οὐκ ἐστὶ θνητοῖσι πρὸς ἀθανάτους μαχίσσασθαι.
Theognis, Gnom. ver. 687.

Ver. 119. Δεινὸν τ', ἀργαλέον τε, καὶ ἄγριον, ἐδὲ μαχητόν] Vide supra ad λ'. 611.

Ver. 120. Οὐδέ τις ἐς' ἀλκή· Ἀλκή —, ἢ βοήθεια καὶ ἀλξίσις. *Schol.*

Ver. 123. Τόσσησιν κεφαλῇσι,] *Eustath. p. 1727. 10. τόσσης κεφαλῇσι, quod rectum est. Ern.*

Ver. 124. Κραταιῖν,] Κραταῖς καλεῖται ἡ μήτηρ τῆς Σκύλλας· μάγοι δὲ ἑκάστη αὐτὴν καλῶσιν. *Schol.*

- 125 Μητέρα τῆς Σκύλλης, ἣ μιν τέκε πῆμα βροτοῖσιν·
 “Ἡ μιν ἔπειτ’ ἀποπαύσει ἐς ὕστερον ὄρηθηῖναι.
 Θρινακίην δ’ ἐς νῆσον ἀφίξει· ἔνθα δὲ πολλὰ
 Βόσκοντ’ Ἡελίοιο βόες καὶ ἴφια μῆλα,
 Ἐπτὰ βοῶν ἀγέλαι, τόσα δ’ οἴων πάνα καλὰ,
 130 Πεντήκοντα δ’ ἔκασα· γόνος δ’ ἐ γίνεται αὐτῶν,
 Οὐδέ ποτε φθινύθουσι· θεαὶ δ’ ἐπιποιμένες εἰσὶν,
 Νύμφαι ἐὺπλόκαμοι, Φαίδασά τε, Λαμπετή τε,
 “Ἀς τέκεν Ἡελίῳ Ὑπερίονι δῖα Νέαιρα.
 Τὰς μὲν ἄρα θρέψασα, τεκῆσά τε, πότνια μήτηρ,
 135 Θρινακίην ἐς νῆσον ἀπώκισε τηλόδι ναίειν,
 Μῆλα φυλασσέμεναι πατρῷα καὶ ἔλικας βῆς.
 Τὰς εἰ μὲν κ’ ἀσινέας ἑάας, νόσῃα τε μέδδαι,

125 “ Matrem Scyllæ, quæ ipsam peperit perniciem hominibus:

“ Quæ ipsam deinde compescet, denuo ne irruat.

“ Trinacriam vero ad insulam pervenies: ibi autem multæ

“ Pascuntur Solis boves et pingues pecudes,

“ Septem boum armenta, tot vero ovium pulchri greges,

130 “ Quinquaginta vero singula: propagatio autem non fit ipsarum,

“ Neque unquam moriuntur: deæ vero pastores sunt,

“ Nymphæ comas-pulchræ, Phaëthusaque, Lampetieque,

“ Quas peperit Soli Hyperioni nobilis Neära.

“ Has quidem postquam educavit peperitque veneranda mater,

135 “ Trinacriam in insulam relegavit, procul ut-habiterent,

“ Ad oves custodiendas paternas, et camuras boves.

“ Eas si quidem illæsas sinas, reditusque memor-sis,

126 ἐς ὕστερον] R.

Ver. 125. τῆς] *Al.* τῆν.

Ver. 126. ἐς ὕστερον] *Al.* ἐς ὕστερον.

Ver. 127. Θρινακίην δ’ ἐς νῆσον ἀφίξει·]
 Virgil.

Ante et Trinacria lentandus remus in unda.

Æn. III. 381.

Ibid. ἔνθα δὲ πολλὰ Βόσκοντ’ Ἡελίοιο βόες] “Οτι δὲ καὶ καθ’ ἰσορίαν ἀγέλας ὅλας ἡμέρων ζώων Ἑλληνες ἀφίεον δαίμοσιν, ὧν ἐκ ἦν θεμιτὸν ἀπεισθαί τινας. *Eustath.* “Ἐστὶν ἐν τῇ Ἀπολλωνίῃ ταύτῃ [τῇ ἐν τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ] ἰρὰ ἡλίας πρόβατα, τὰ τὰς μὲν ἡμέρας βόσκειται παρὰ ποταμῶν, ὅς ἐκ Λάκμωνος ἕως ῥέει διὰ τῆς Ἀπολλωνίης χώρας ἐς θάλασσαν παρ’ Ὀρεῖον λιμένα· τὰς δὲ νύκτας ἀεαρημένοι κύνες οἱ πλῆτῃ τε καὶ γένει δοικῶνται

τοὶ τῶν ἀστῶν, ὅσοι φυλάσσει ἱνιαυτὸν ἕκαστος· περὶ πολλὰ γὰρ δὴ ποιεῖνται Ἀπολλωνίῃται· τὰ πρόβατα ταῦτα, ἐκ θροιστοῦ τινός. Ἐν δὲ ἄντρῳ αὐλίζονται ἀπὸ τῆς πόλεως ἐκάς. *Herodot.* Lib. IX. §. 92.

Ver. 129. Ἐπτὰ βοῶν ἀγέλαι,] Ἀριστοτέλης φυσικῶς φησί· λίγαι γὰρ τὰς καθ’ ἡμέρας πειντήκοντα πρὸς ταῖς τριακοσίαις. *Schol.* Καὶ τῇ Ἡελίῃ τὰς βόας, τὰ δὲ ἐγὰρ ἡμᾶτα εἶναι συμβάλλομαι. *Lucianus, Astrolog.* a *Barnesio* citatus. Vide et *Heraclitum* περὶ ἀπίστων, cap. 59.

Ver. 131. ἐπιποιμένες] *Al.* ἐπὶ ποιμένες. *Clark.* Frustra. Ἐπιποιμένες dicuntur ut ἐπιβέκοι. γ’. 422. et alibi. *Eustathius* porro habet εἰσι, non εἰσὶν. *Ern.*

Ver. 132. Λαμπετή τε,]

- Ἦ τ' ἂν ἔτ' εἰς Ἰθάκην, κακά περ πάσχοντες, ἴκοισθε
 Εἰ δέ κε σίνηαι, τότε τοι τεκμαίρομ' ὄλεθρον
 140 Νῆϊ τε, καὶ ἑτάροις· αὐτὸς δ' εἴπερ κεν ἀλύξεις,
 Ὅψ' ἐ κακῶς νεῖαι, ὀλέσας ἅπο πάντας ἑταίρους.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἦλυθεν ἡώς.
 Ἦ μὲν ἔπειτ' ἀνὰ νῆσον ἀπέσιχε διὰ θειάων·
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα κίων, ὠτρυνον ἑταίρους,
 145 Αὐτὰρ τ' ἀμβραίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἰψ' εἰςβαινον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον·
 Ἐξῆς δ' ἐζόμενοι, πολιὴν ἄλλα τύπτον ἔρετμοις.
 Ἡμῖν δ' αὖ κατόπισθε νεὼς κυανοπρώροιο
 Ἰκμενον ἕρον ἴει πλησίσιον, ἐσθλὸν ἑταῖρον,
 150 Κίρκη ἐϋπλόκαμος, θεινὴ θεὸς, αὐδῆεσσα.
 Αὐτίκα δ' ὅπλα ἔκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα

“ Sane et adhuc in Ithacam, mala licet patientes, perveneritis :

“ Sin lædas, tum tibi prædico exitium

- 140 “ Navique et sodalibus : ipse vero si quidem effugias,

“ Sero male redibis, amissis omnibus sociis.”

Sic dixit : statim vero aureum-solium-habens venit Aurora.

Ipsa quidem deinde per insulam abiit nobilissima dearum :

At ego ad navem profectus hortabar socios,

- 145 Et ipsi ut-ascenderent, et retinacula solverent.

Illi vero statim ingrediebantur, et per transtra sedebant :

Ordine vero sedentes canum mare verberabant remis.

Nobis autem dein pone navem prora-cæruleam

Secundum ventum misit implentem-vela, bonum socium,

- 150 Circe comas-pulchra, gravis dea, vocalis.

Continuo vero armis omnibus ordinatis per navem

140. 141. Hi duo versus non sunt in ed. F.

Paverat hos Phœbo filia Lampetie.

Propert. Lib. III. xi. 30.

Ver. 133. 346. et 374. Ἡελίῳ Ὑπερίονι]
 Similiterque ver. 263. Ὑπερίονος Ἡελίοιο.
 Ὑπερίονα δὲ νομισίον αὐτὸν τὸν ὑπεριέμενον ἀεὶ
 τῆς γῆς. Heraclid. Pontic. Vide supra
 ad α'. 8.

Ver. 136. ἑλικας βῆς.] Virgil.

———— camuris ——— cornibus. ———

Georgic. III. 55.

Ver. 137. 139. ἀσινέας — σίνηαι.] Vide
 supra ad λ'. 109. 111. Al. ἀσινέας.

Ver. 140. ἀλύξεις.] Al. ἀλύξῃς.

Ver. 147. Ἐξῆς δ' ἐζόμενοι.] Deest hic
 versus in codicibus nonnullis. Clark. Edd.
 nostræ omnes habent, atque etiam Eusta-
 thius. Ern.

Ver. 148. Ἡμῖν δ' αὖ κατόπισθε.] Vide
 supra ad λ'. 6.

Ver. 150. et 449. αὐδῆεσσα.] Vide supra
 ad κ'. 136.

Ver. 152. Ἰδμενον.] Al. Ἰδυμενον. Ut λ'. 10.

Ver. 153. ἀχνύμενος κῆρ.] Codices non-
 nulli post hunc versum habent, Κέκλυτέ
 μεν μύθων, κακά περ πάσχοντες ἑταῖροι. Ut
 supra κ'. 189.

- Ἦμεθα· τὴν δ’ ἀνεμός τε, κυβερνήτης τ’ Ἴδυνον.
 Δὴ τότε ἔγὼν ἐτάροισι μετηύδων, ἀχνύμενος κῆρ·
 ὦ φίλοι, εἰ γὰρ χρὴ ἓνα ἴδμεναι, εἰδὲ δύ’ οἷες,
 155 Θέσφαθ’, ἃ μοι Κίρκη μυθήσατο, δῖα θεάων·
 Ἀλλ’ ἐρέω μὲν ἔγὼν, ἵνα εἰδότες ἢ κε θάναμεν,
 Ἦ κεν ἀλεύαμενοι θάνατον καὶ κῆρα φύγοιμεν.
 Σειρήνων μὲν πρῶτον ἀνάγει θεσπεσιῶν
 Φθόγγον ἀλεύασθαι, καὶ λειμῶν ἀνδερμόεντα·
 160 Οἷον ἔμ’ ἠνάγει ὅπ’ ἀκκέμεν· ἀλλὰ με δεσμῷ
 Δήσατ’ ἐν ἀργαλέῳ, (ὅφρ’ ἐμπεδον αὐτόδι μίμνω,)
 Ὅρσθον ἐν ἰσοπέδῃ· ἐκ δ’ αὐτῆς πείρατ’ ἀνήφθω.
 Αἱ δέ κε λίσσωμαι ὑμέας, λῦσαί τε κελεύω,
 Ὑμεῖς δὲ πλεόνεσσι τότε ἐν δεσμοῖσι πέζειν.
 165 Ἦτοι ἐγὼ τὰ ἑκάστα λέγων ἐτάροισι πίφαισσκον·

Sedebamus: hanc autem ventusque gubernatorque dirigebant.

Tum vero ego socios alloquebar, dolens corde;

“O amici, non enim oportet unum scire, neque duos solos,

155 “Vaticinia, quæ mihi Circe dixit nobilissima dearum;

“Sed dicam quidem ego, ut scientes vel moriamur,

“Vel elapsi mortem et fatum effugiamus.

“Sirenium quidem primum jubet divinarum

“Vocem evitare, et pratum floridum:

160 “Solum me jubebat vocem audire; sed me vinculo

“Ligate in arcto, (ut firmiter illic maneam),

“Erectum ad basim-mali: ex ipso autem funes alligentur.

“Quod si orem vos, solve reque jubeam,

“Vos dein pluribus tum vero in vinculis constringite.”

165 Sane ego hæc singula dicens sociis declarabam:

152 Ἰδυνεν] R. quæ et male omittit alterum τ’.

Ver. 154. ὦ φίλοι, εἰ γὰρ] Vide supra ad κ’. 190.

Ver. 155. Θέσφαθ’, ἃ μοι Κίρκη μυθήσατο,] Virgil.

Quæ Phæbo pater omnipotens, mihi Phœbus Apollo

Prædixit, vobis furiarum maxima pando.

Æn. III. 251.

Ver. 156. Ἀλλ’ ἐρέω μὲν ἔγὼν,] Εὐθύς Ὀδυσσεὺς ἀρχεται λέγειν τοῖς περὶ αὐτὸν ὁ παρ-
 ήγειλεν ἢ Κίρκη περὶ Σειρήνων· τὰ μὲντοι ἐφεί-
 ζε δεινὰ στρατηγικῶς ἐπικρύπτει τοῖς ἱταίροις,

ὡς ἂν μὴ μαθόντες ἀποδυσεπιτήσσει πλείων.
 Eustath.

Ver. 157 κῆρα φύγοιμεν.] Ita Vulgati. Barnesius autem ex Eustathio edidit φύγωμεν. Verum etsi in Eustathii editionibus scriptum sit φύγωμεν, ipse tamen in commentario citat φύγοιμεν.

Ver. 163. Αἱ δέ κε] Al. Εἰ δέ κε.

Ver. 164. Ὑμεῖς δὲ] Barnesius edidit Ὑμεῖς δὲ. Sed nihil opus.

Ibid. τότε ἐν δεσμοῖσι] Eustathius in commentario citat, τότε δεσμοῖσι. Vide supra ad ver. 54.

- Τόφρα δὲ καρπαλίμως ἐξίκετο νηὺς εὐεργῆς
 Νῆσον Σειρήνοισιν· ἐπείγε γὰρ ἔσρος ἀπῆμων.
 Αὐτίκ' ἐπείτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἥδ' ἐ γαλήνη
 Ἐπλετο νηνεμίη, κοίμησε δὲ κύματα δαίμων.
 170 Ἀνσάντες δ' ἔταροι νεὸς ἰσία μηρῦσαντο,
 Καὶ τὰ μὲν ἐν νηὶ γλαφυρῇ βάλλον· οἱ δ' ἐπ' ἐρετμὰ
 Ἐζόμενοι, λεύκαινον ὕδαρ ξεστῆς ἐλάτησιν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κηρῶο μέγαν τροχὸν ὀξεί' χαλκῷ
 Τυτθὰ διατμήξας, χερσὶ σιβαρῆσι πίεζεν·
 175 Αἶψα δ' ἰαίνετο κηρὸς, ἐπεὶ κέλετο μεγάλη ἴς,
 Ἥελίς τ' αὐγῇ, Ὑπεριονίδαο ἀνακτος·
 Ἐξείης δ' ἐτάροισιν ἐπ' ἔατα πᾶσιν ἄλειψα.

Interea autem celeriter venit navis fabrefacta

Ad insulam Sirenum: urgebat enim ventus innoxius.

Statim deinde ventus quidem quievit, atque tranquillitas

Erat absque-vento; sopivit autem fluctus deus.

170 Surgentes vero socii navis vela complicarunt,

Et ea quidem in navi cava collocarunt; ipsi autem ad remos

Sedentes, dealbabant aquam politis remis-abiegnis.

At ego ceræ ingentem massam-rotundam acuto ære

Minutatim dissectam manibus validis premebam:

175 Statim vero calefiebat cera; nam urgebat magna vis,

Solisque splendor, Hyperionidæ regis:

Ordine vero sociis ad aures omnibus illevi.

171 θίσαν pro βάλλον] R. 173 ἰγάν] Edd. præter R. male. 174 πίεζον]

A. L. R. Sic et ver. 196. nisi quod ibi R. πίεζον, et F. τ' ἐπίεζ.

Ver. 166. ἐξίκετο νηὺς εὐεργῆς Νῆσον Σειρήνοισιν] Virgil.

Jamque adeo scopulos Sirenum advecta subibat.
 Æn. V. 864.

Ver. 167. οὐρὸς ἀπῆμων.] *Al.* ἔσρος ἀμύμων.

Ver. 168. ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο,] Ἐντιῶ-
 Σιν Ἡσίοδος καὶ τὰς ἀνέμους αὐτὰς θίλγειν
 ἔφη. *Schol.*

Ver. 170. μηρῦσαντο,] Συνέσιλαν διὰ τῶν
 κάλων. *Schol.*

Ver. 171. ἐν νηὶ γλαφυρῇ βάλλον] *Al.* ἐν
 νηὶ γλαφυρῇ θίσαν.

Ver. 174. πίεζον] *Al.* πίεζον. *Clark.* Vid.
 Var. *Lect. Eustath.* ἐπιέζον legit, ac
 inde docet non modo πίεζαι, sed et πιεζέω
 dici. *Ern.*

Ver. 175. ἐπεὶ κέλετο μεγάλη ἴς,] Ἡ τῶν
 ἱμῶν δηλαδὴ σιβαρῶν χειρῶν, ἢ κατὰ τὸ πί-
 εζιν. *Eustath.*

Ver. 179. ἀνῆψαν] *Al.* ἀνῆπτον.

Ver. 181. ἀπῆμιν, ὅσον] *Al.* ἀπῆν, ὅσπον.

Ver. 184. Δεῦρ' ἀγ' ἰών, πολύαιν' Ὀδυσσεύ,]
Cicero, de Finibus, Lib. V. §. 18. locum
hunc ita vertit;

O decus Argolicum, quin puppim flectis, Ulysses,
 Auribus ut nostros possis agnoscere cantus:
 Nam nemo hæc unquam est transvectus cærulea
 cursu,

Quin prius adstiterit, vocum dulcedine captus:
 Post variis avido satiatius pectore musis,
 Doctior ad patrias lapsus pervenerit oras.
 Nos grave certamen belli clademque* tenemus,
 Græcia quam Trojæ divino numine vexit;

* Ita *Davisius* ex editis vetustioribus. *Al.* canemus.

- Οἱ δ’ ἐν νηϊ μὲν ἔδῃσαν ὁμῶς χεῖράς τε, πόδας τε,
 ’Ορϋδὸν ἐν ἰσοπέδῃ, ἐκ δ’ αὐτῆς πείρατ’ ἀνῆψαν.
 180 Αὐτοὶ δ’ ἐζόμενοι πολὴν ἄλα τύπον ἐρετμοῖς.
 ’Αλλ’ ὅτε τόσσον ἀπῆμεν, ὅσον τε γέγωνε βοήσας,
 ’Ρίμφα διώκοντες, τάςδ’ ἐλάδεν ὠκύαλος νηὺς
 ’Εγγύθεν ὀρτυμένη· λιγυρὴν δ’ ἐντυνον αἰοιδὴν.
 Δεῦρ’ ἄγ’ ἰὼν, πολύαιν’ Ὀδυσσεῦ, μέγα κῦδος ’Α-
 185 Νῆα κατὰςῃσον, ἵνα νωϊτέρην ὅπ’ ἀκέσῃς. [Χαιῶν,
 Οὐ γάρ πώ τις τῇδε παρήλασε νηὶ μελαίνῃ,
 Πρὶν γ’ ἡμέων μελίγηρυν ἀπὸ σομάτων ὅπ’ ἀκῆσαι·
 ’Αλλ’ ὅγε τερψάμενος νεῖται, καὶ πλείονα εἰδώς.
 ’Ιδμεν γάρ τοι πάνθ’ ὅσ’ ἐνὶ Τροίῃ εὖρεϊή

Illi autem in navi me ligarunt, simul manusque pedesque,

Erectum ad basim-mali: ex ipso autem funes alligarunt:

180 Ipsi vero sedentes canum mare verberabant remis.

Sed quum tantum aberamus, quantum scilicet auditur clamans,

Celeriter pergentes: illas utique non latuit velox navis

Prope impulsa: argutum vero exordiebantur cantum;

“Huc age profectus, laudatissime Ulysses, ingens decus Achivorum,

185 “Navem siste: ut nostram vocem audias.

“Non enim unquam aliquis præter-navigavit nave nigra,

“Priusquam nostram suavem ab ore vocem audisset:

“Verum ille delectatus abiit, et plura doctus.

“Scimus enim utique omnia, quæcunque in Troja lata

179 ἀνήπτων] R. 181 ἀπῆν] R. 187 ἀκῆσῃ] R.

Omniaque e latis* rerum vestigia terris.

‘Ορα δ’ ἐν τῷτοις τοῖς Ὀμηρικοῖς ὁκτὼ εἴχοις, ὡς ἐτόλμυσεν ὁ γλυκεὺς καὶ μελίγηρς αἰοιδὸς Ὀμηρος ὑποκρίνεσθαι τὰς Σιερίηντας ὡς ἐν ἡδοποιίᾳ οἷα εἰδὼς τὴν ποίησιν, καὶ μάλιστα τὴν αὐτῆς, Σιερίηντων ὕσαν αἰοιδὴν. “Εοικε γὰρ, ἐν οἷς εἶπε, τὰ καθ’ ἑαυτὸν ὑπαινίττεσθαι ὁ Ποιητής· καὶ ὅλως εἰπεῖν, τὰ τῆς ποιήσεως· ἥς ὁ ἀκῆσας “τερψάμενός τε ἀπεισι, καὶ πλείονα “εἰδώς,” ὡς εἰ καὶ Σιερίηντων ἤκαστος. Eustath. Εἰδῶσιν δὲ καὶ νῦν ἐπὶ ποιήματων καὶ λόγων τὸ ἐπαγωγὸν Σιερίην εἰκάζειν. Pausan. Lib. I. cap. 21. Εἶναι μὲν τινὰς φασὶν ἐπὶ πόδας αἷς οἱ ἐπιστάμενοι ἐπαδόντες οἷς ἂν βύλωνται, φίλως ἑαυτοῖς ποιῶνται. Εἶναι δὲ καὶ φίλτρα, οἷς οἱ ἐπιστάμενοι πρὸς αἷς ἂν βύλωνται χρωμένοι, φιλῶνται ὑπ’ αὐτῶν. Πόθεν ἔν ταῦτα μάθομεν ἂν; Ἄ μὲν αἱ Σιερίηντας ἐπῆδον τῷ

Ὀδυσσεῖ ἤκυσας Ὀμήρῳ, ὧν ἐστὶν ἀρχὴ τοιαύδε τις, “Δεῦρ’ ἄγε δὴ, πολύαιν’ Ὀδυσσεῦ,” etc. Ταύτην ἔν τὴν ἐπὶ πόδην, ὧ Σώκρατες, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀνδρώποισι αἱ Σιερίηντας, ἐπαδῶσαι κατεῖχον, ὥστε μὴ ἀπείναι ἐπ’ αὐτῶν τὰς ἐπασθίνοντας; Οὐκ, ἀλλὰ τοῖς ἐπ’ ἀρετῇ φιλοτιμιμύμοις ἔτιως ἐπῆδον. Xenophon. Ἀπομνημονεύματων, Lib. II. Ubi notandum, pro Δεῦρ’ ἄγ’ ἰὼν, legisse hic aut memoriter citasse Xenophontem, Δεῦρ’ ἄγε δὴ. Vide et infra ad ver. 188. et 190.

Ibid. μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,] Sic apud Virgilium;

— Procus, Trojanæ gloria gentis.

Æn. VI. 767.

Ver. 185. ἵνα νωϊτέρην ὅπ’ ἀκῆσῃς.] Clemens Alexandrinus citat, ἵνα θειοτέρην ὅπ’

- 190 Ἀργεῖοι, Τρῶές τε, θεῶν ἰότητι μόγησαν·
 Ἴδμεν δ', ὅσσα γίνηται ἐπὶ χθονὶ πελυβοτέρῃ.
 Ὡς φάσαν, ἰεῖσαι ὅπα κάλλιμον· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 Ἦδελ' ἀκκέμεναι, λῦσαι τ' ἐκέλευον ἑταίρους,
 Ὀφρύσι νευσάζων· οἳ δὲ, προπесόντες ἔρυσσον·
- 195 Αὐτίκα δ' ἀνστάντες Περιμήδης, Εὐρύλοχός τε,
 Πλείοσί μ' ἐν δεσμοῖσι δέον, μᾶλλον τε πιέζουσιν.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τάς γε παρήλασεν, εἰς ἔτ' ἔπειτα
 Φθογγῆς Σειρήνων ἠέρομεν, εἰδὲ τ' αἰοιδῆς,

190 "Argivi, Trojanique, deerum voluntate pertulerunt:

"Scimus etiam, quæcunque fiunt in terra alma."

Sic dixerunt, emittentes vocem dulcem: at meum cor

Volebat audire: solveque me jubebam socios,

Superciliis innuens: illi autem incumbentes remigabant:

195 Statim vero surgentes Perimedes Eurylochusque,

Pluribus me in vinculis ligabant, magisque premabant.

Cæterum postquam illas præterisset Navis, neque amplius deinde

Vocem Sirenium audiremus, neque cantum:

195 Αὐτίκ' ἀναστάντες] F. A. L. non male. 197 παρήλασαν] R. vid. not.

198 φθογγὴν — αἰοιδῆν] F. A. L.

ἀκέσσης. Admonit. ad Gentes, haud longe a fine.

Ver. 188. ὅγε] Apud Dionys. Halicarn. περὶ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως, §. 18. ὅδε.

Ibid. καὶ πλείονα εἰδώ. "Ἴδμεν γὰρ τοὶ πάντες,"] Ἐκείνοι μὲν γὰρ [αἱ Σειρήνες], εἰδῶται ὅτι φύσει φιλοπευθεῖς ἴσταν ἄνθρωπος, καὶ πολλὸς αὐτῶν κατὰ στίχων τῆς ἀληθείας ἡμερὸς ἐντέτηκεν, ἢ μόνον θεσπεσίους μέλεις κηλήσειν τὰς παραπλέοντας ὑπισχνῶνται, ἀλλὰ καὶ τὰ ὄντα αὐτὰς διδάξουσιν. Sext. Empiric. advers. Mathemat. Lib. I. cap. 1. "Neque enim vovum suavitatem videntur, aut novitate quadam et varietate cantandi re-vocare eos solitæ, qui prætervehebantur; sed quia multa se scire profitebantur; ut homines ad earum saxa discendi cupiditate adhærescerent. — Vidit Homerus probari fabulam non posse, si can-tiunculis tantus vir inretitus teneretur. "Scientiam pollicentur, quam non erat mirum sapientiæ cupido patria [esse] cariorem." Cicero, loco supra ad ver. 184. citato.

Ver. 189. ὅσ' ἐν Τροίῃ] Eustathius citat, ὅσ' ἐν Τροίῃ.

Ver. 191. Ἴδμεν δ', ὅσσα γίνηται ἐπὶ χθονὶ] Καὶ αἱ Σειρήνες δὲ ἄρσας τῶ Ὀδυσσεὶ τὰ

μάλιστα αὐτὸν στέφοντα, καὶ τὰ οἰκεία τῇ φιλοτιμίᾳ αὐτῇ καὶ πολυμαθείᾳ, λέγουσαι "Ἴσμεν γὰρ" φασὶ "τὰ τ' ἄλλα, καὶ ὅσα γίνονται ἐν χθονὶ πολυβοτέρῃ." Athenæus, Lib. I. cap. 12.

Ver. 192. ἰεῖσαι ὅπα κάλλιμον] Sic apud Hesiodum;

Πανταίν ὅπ' ἰεῖσαι —

Theogon. ver. 830.

Ibid. αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ Ἦδελ' ἀκκέμεναι,] Ἐμμελὴς δὲ καὶ χαρίεις ὁ λήθην σινὰ κατ' αὐτῇ λέγων, ἢ ἄγνοια, ἢ φιλοτιμίαν, ἢ πρὸς τινα μαθήματα καὶ λόγους ἀκρόασιν· ὥς "Ὀδυσσεύς· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ Ἦδελ' ἀκκέμεναι· λῦσαι δ' ἐκέλευον ἑταίρους, Ὀφρύσι νευ-σάζων." Plutarch. de Sui Laude. Clark. Ubi ed. Aldi habet νευτάζων. Ern.

Ver. 193. λῦσαι τ' ἐκέλευον] Schol. Μαρτυρία τῆς ἡδονῆς, ὅτι καὶ ὁ ἐγκατέστητος ἦτα-σται.

His sua Sisyphides auditis pene resolvit

Corpora; nam socii illita cera fuit.

Ovidius, Art. Amator. III. 313.

Cæterum Scholiastes et Eustathius, itemque Plutarchus loco supra citato, omnes legunt, λῦσαι δ' ἐκέλευον.

- Αἶψ’ ἀπὸ κηρὸν ἔλοντο ἔμοι ἐρήρηες ἑταῖροι,
 200 “Ὀν σφιν ἐπ’ ὥσιν ἄλειψ’, ἐμέ τ’ ἐκ δεσμῶν ἀνέλυσαν.
 ’Αλλ’ ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἐλείπομεν, αὐτίκ’ ἔπειτα
 Καπνὸν καὶ μέγα κῦμα ἴδον, καὶ δῶπον ἄκασα.
 Τῶν δ’ ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπτατ’ ἐρετμὰ.
 Βόμβησεν δ’ ἄρα πάντα κατὰ ρόον· εἴχετο δ’ αὐτῇ
 205 Νηῦς, ἐπεὶ ἐκ’ ἐτ’ ἐρετμὰ προήκεα χερσὶν ἔπειγον.
 Αὐτὰρ ἐγὼ, διὰ νηὸς ἰὼν, ἄτρυνον ἑταίρους
 Μειλιχίοις ἐπέεσσι παρασαδὸν ἄνδρα ἔκασον·

Continuo ceram sibi-dempserunt mei dilecti socii,

200 Quam ipsis auribus illeveram ; meque ex vinculis resolverunt.

Sed quando jam insulam reliquimus, statim deinde

Fumum, et ingentem fluctum vidi, et fragorem audivi:

His autem percussis, ex manibus exciderunt remi:

Insonuerunt vero omnes per fluctum: sistebatur autem illic

205 Navis: quoniam non amplius remos prolixos manibus urgebant.

Ast ego, per navem profectus, hortabar socios

Blandis verbis prope-astans virum quemque;

200 ἐκ δεσμῶν ἔλυσαν] F. A. L. hinc alii ἀνέλυσαν, ut in ed. R. alii ἐλύσαν-
 το fecere: illud rectum. 204 ἔσχετο] R. sic et Eustath.

Ver. 194. ‘Ὀφρύσι νευστάζων·] Οὐδὲ γὰρ
 ἦν ἄλλως ἀκέσθαι διὰ τὸ ἄλεμμα τῷ κηρῷ.
 Eustath. Vid. ad 192.

Ver. 195. Αὐτίκα δ’ ἀνστάντες] *Al.* Αὐτίκ’
 ἀναστάντες.

Ver. 196. μᾶλλον τε πείζουσιν.] *Al.* μᾶλ-
 λὸν τ’ ἐπείζουσιν et μᾶλλον δ’ ἐπείζουσιν. *Clark.*
 Vid. ad 174.

Ver. 197. τάςγε παρήλασεν,]

Præteritque cita Sirenum littora puppi.

Tibullus, IV. i. 69.

Ibid. παρήλασεν,] Apud Eustathium
 παρήλασαν. *Clark.* Sic et ed. R. non male.
 Intelligendi remiges. *Ern.*

Ver. 198. φθογγῆς Σιρῆνων —, ἑδὲ τ’
 αἰοιδῆς,] Dna *Dacier* interpretatur: Neque
 instrumentorum, quibus Sirenes caneant,
 sonum; neque ipsarum voces. “Φθογγή”
 inquit “se dit du son des instruments,
 “et αἰοιδῆ de la voix. Car de ces Sirenes,
 “l’une chantoit, l’autre joüoit de la
 “flute, et la troisième joüoit de la lyre.”
 Verum ista explicatio ferri non potest.
 Neque enim apud *Homerum* ullo instru-
 mento canere dicuntur Sirenes; neque
 Φθογγή quicquam aliud quam “vox” ulli-

bi significat. Vide supra ad *l.* 167. et ad
Il. β. 791. *v.* 216. et *π.* 508. Rectius
Eustathius; “Ἐν δὲ τῷ, “ὃ φθογγῆς ἠκούομεν
 “ἑδὲ αἰοιδῆς,” φανερά διαφορὰ τῆς τε ἀπλῶς
 ἔτω φθογγῆς, καὶ τῆς μετὰ τῷ περιδείκῃ, ἥτοι
 μέλπειν” ὅποια τις καὶ ἡ ἑμμετρος, καὶ ἡ
 κατὰ Σειρήνας. “Ἔστι γὰρ αἰοιδῆ φθογγῇ
 ἑμμελής.

Ibid. Φθογγῆς — αἰοιδῆς,] *Al.* Φθογγὴν —
 αἰοιδῆν.

Ver. 199. Αἶψ’] *Al.* “Αἶψ.

Ver. 200. “Ὀν σφιν ἐπ’ ὥσιν ἄλειψ’,] *Eu-*
stathius in commentario citat, “Ὀν σφιν πᾶ-
 σιν ἄλειψα.

Ver. 201. αὐτίκ’ ἔπειτα Καπνὸν καὶ μέγα
 κῦμα ἴδον, καὶ δῶπον ἄκασα·] *Virgil.*

Tum procul e fluctu Trinacria cernitur Ætna;
 Et gemitum ingentem pelagi, pulsataque saxa
 Audimus longe, fractasque ad littora voces;
 Exultantque vada, atque æstu miscentur arenæ.
Æn. III. 554.

Ver. 202. δῶπον ἄκασα·] *Al.* δῶπον ἄκα-
 σαν.

Ver. 204. Βόμβησεν] *Al.* Βόμβησαν. Vide
 infra ad ver. 238. et ad *Il. β.* 210. *δ.*
 455.

Ibid. εἴχετο] *Al.* ἔσχετο.

- ᾽Ω φίλοι, ἐ γάρ πά τι κακῶν ἀδαήμενες εἰμέν·
 Οὐ μὲν δὴ τόδε μεῖζον ἔπι κακόν, ἢ ὅτε Κύκλωψ
 210 Εἴλει ἐνὶ σπῆϊ γλαφυρῷ κρατερῆφι βίηφιν·
 Ἀλλὰ καὶ ἔνδεν ἐμῇ ἀρετῇ, βελῆ τε, νόῳ τε,
 Ἐκφύγομεν· καί πε τῶνδε μνήσεσθαι οἶω.
 Νῦν δ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειδάμεθα πάντες.
 Ὑμεῖς μὲν κῶπησιν ἀλὸς ῥηγμῖνα βαθεῖαν
 215 Τύπτετε, κληῖδεςσιν ἐφήμενοι, αἶνε πόδι Ζεὺς

"O amici, non enim hactenus ullo-pacto malorum inexpertum sumus:

"Non quidem jam hoc majus imminet malum, quam cum Cyclops

210 "Claudebat nos in spelunca cava, forti vi:

"Sed et illinc mea virtute, consilioque, prudentiaque,

"Effugimus: et aliquando horum recordaturus vos puto.

"Nunc vero agite: quemadmodum ego dixero, pareamus omnes.

"Vos quidem remis maris fluctus profundos

215 "Verberate, transtris insidentes; si forte Jupiter

209 ἔπι] F. A. L. vid. not. 210 βῆφιν] Edd. vett. *Eustath.* male.

Ver. 206. ὠτρυνον ἑταίρους· Μειλιχίοις ἐπί-
 σοσι] Virgil.

dictis mœrentia pectora mulcet.

En. I. 201.

Ver. 208. ᾽Ω φίλοι, ἐ γάρ πά τι κακῶν
 ἀδαήμενες] Virgil.

O socii, (neque enim ignari sumus ante malo-
 rum)

O passi graviora; dabit Deus his quoque finem.

Vos et Scyllaam rabiem, penitusque sonantes

Accestis scopulos; vos et Cyclopea saxa

Experti; revocate animos, mœstumque timorem

Mittite: forsan et hæc olim meminisse juvabit.

En. I. 202.

Quem locum *Macrobius* inter eos recen-
 sens, in quibus *Virgilium* *Homero* supe-
 riorem contendit; "In his quoque versi-
 bus" (inquit) "Maro exstitit locuple-
 tior interpretes —. Ulysses ad socios unam
 commemoravit ærumnam; hic ad spe-
 randam præsentis mali absolutionem
 gemini casus hortatur eventum. Deinde
 ille obscurius dixit, καί πε τῶνδε μνή-
 σεσθαι οἶω hic apertius; Forsan et hæc
 olim meminisse juvabit. Sed et hoc quod
 vester adjecit, solatii fortioris est: suos
 enim non tantum exemplo evadendi,
 sed et spe futuræ felicitatis animavit,
 per hos labores non solum sedes quie-

"tas, sed et regna promittens." *Satur-
 nal.* Lib. V. cap. 11. Ἐν δὲ τῷ, "᾽Ω φί-
 λοι," λέπει τὸ "εἰπών," συνεπιπροχασθέν-
 τος τῇ λόγῳ τῷ τε καιρῷ καὶ τῇ τῷ λαλῶντος
 Ὀδυσσεύς σπουδῇ. *Eustath.* Vide ad *Il.* ε'.
 348.

Ibid. οὐ γάρ πά τι κακῶν] "Ορα δὲ καὶ
 ὅτι ἀρξάμενος καὶ νῦν ἀπὸ τῆς "γὰρ," μετὰ
 πέντε στίχους τὸ τῆς ἔννοιας ἀποδίδωσι κρίμα-
 μα ἐν τῷ, "Νῦν δ' ἄγετε" — ὃ δὴ σύνηδες
 Ὀμήρῳ, κατὰ καὶ πρὸς δόλιγαν δεδήλωται.
Eustath. Vide supra ad κ'. 190. Verum
 (ut opinor) vocola γὰρ hoc in loco refer-
 tur ad id quod eleganter reticetur: "Ne
 animo penitus concidite; nequaquam
 ENIM etc."

Ver. 209. οὐ μὲν δὴ τόδε μεῖζον ἔπι κα-
 κόν,] *Barnesius* hoc in loco pro ἔπι legi
 posse conjicit ἔπι. Quin *Cicero* ad *Attici-
 cum*, Lib. VII. *Epist.* 6. citat Οὐ γὰρ ἂν
 τόδε μεῖζον ἔπι κακόν. Sed vide ad *Il.* δ'.
 202. *Al.* Οὐ μὲν δὴ τόδε μεῖζον ἔπι κακόν,
 etc. *Clark.* Ἐπει καὶ ἔπι etiam *Eustathii*
 temporibus fuit in libris. Τινὰ μὲν ἀντί-
 γραφα κατὰ ῥῆμα προφέρουσιν, ἵνα λέγῃ, ὥς
 μεῖζον ἀμφέπει κακόν, τινὰ δὲ πρόσθεν ἔχει,
 ἔπι ἀντὶ τῆς ἔπεισιν. p. 1719. 16. *Ern.*

Ver. 210. κρατερῆφι βίηφιν] Vide ad
Il. ν'. 588. Τὸ δὲ "κρατερῆφι βίηφιν" σύγ-
 κρισιν ὑποκαλιῖ βίας καὶ φρονήσεως· οἰοῦναι λέ-

Δάη τόνδε γ’ ὅλεθρον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι.
Σοὶ δέ, κυβερνήτ’, ὧδ’ ἐπιτέλλομαι, (ἀλλ’ ἐνὶ θυμῷ
Βάλλευ, ἐπεὶ νηὸς γλαφυρῆς οἴη’ ἰα νωμᾶς·)

Τέττε μὲν καπνῷ καὶ κύματος ἐκτὸς ἔεργε

220 Νῆα· σὺ δὲ σκοπέλῃς ἐπιμαίεο, μή σε λάθῃσι

Κεῖσ’ ἐξορμήσασα, καὶ ἐς κακὸν ἄμμε βάλησθα.

“Ὡς ἐφάμην· οἱ δ’ ὅκα ἐμοῖς ἐπέεσσι πίθοντο.

Σκύλλην δ’ ἐκέτ’ ἐμυθεόμην, ἄπρηκτον ἀνίην,

“ Det hanc saltem mortem effugere et evitare.

“ Tibi vero, gubernator, hoc præcipio; (sed in animo

“ Reconde, quoniam navis cavæ gubernacula regis:)

“ Hunc quidem fumum et fluctum extra dirige

220 “ Navem: tu autem scopulum observa, ne te lateat

“ Illinc evagata, et in malum nos conjicias.”

Sic dixi: illi vero celeriter meis verbis paruerunt.

Scyllam autem nondum commemorabam immedicabile damnum;

216 ὑπεκφυγ.] F. A. L. quod usitatum *Homero*, ut supra 113. et alibi.

218 Βάλευ.] A. 1. sic et *Eustath.*

γοντος Ὀδυσσεύς, ὅτι Κύκλωψ μὲν βίαν εἶχε
καθ’ ἡμῶν, ἰγὼ δὲ νόμῳ περιγενόμεν. *Eustath.*
Vide ad ver. 211. Cæterum *Plutarchus*,
loco infra ad ver. 211. citato, legit κρα-
τερῇ γε βίηφι. *Clark.* Apud *Plutarchum*
l. c. in ed. Ald. est etiam εἶλει. Non di-
cendum erat, *Plutarchum* legisse βίηφι,
sed in ejus libello sic edi. In talibus
propter ignorationem legis eorum usur-
pandorum mira in libris scriptis et editis
licentia est. Cæterum vid. *Var. Lect.*
Ern.

Ver. 211 ἐμῇ ἀρετῇ, βελῇ τε, νόμῳ τε,]
Οὐ μόνον ἐστὶ τῆς θρασυνομιῆς καταστορέσαι
καὶ ποιῆσαι ταπεινότητες, ἀλλὰ καὶ τῆς περι-
φόβως καὶ καταπληγῆς ἐξάραι πάλιν καὶ
παρορμῆσαι, χρησάμενον ἐν δέοντι μεγαλαυ-
χία — Καὶ τῆτο δὲ ἵοικε συνιδεῖν “Ὀμηρος”
τὸν γὰρ Ὀδυσσεύα πεποιήκει, ἀποδειλιῶντων
τῶν ἱταίρων πρὸς τὸν ψόφον καὶ τὸν κλύδωνα
τὸν περὶ τὴν Χάρυβδι, ἀναμνησκότα τῆς
αὐτῆς δεινότητος καὶ ἀνδρείας. — “ Ἀλλὰ
“ καὶ ἔνθεν ἐμῇ ἀρετῇ. βελῇ τε, νόμῳ τε, Ἐκ-
“ φύγομεν.” Οὐ γάρ ἐστι δημαγωγῶντος,
ὥδὲ σοφιστιῶντος ὁ ποιητὸς ἔπαινος, ὥδὲ κρότον
ὥδὲ πομπησμοὶν αἰτάντος, ἀλλὰ τὴν ἀρετὴν
καὶ τὴν ἐπιστήμην ἐνέχυρον τῇ θάρρειν τοῖς
φίλοις διδόντος. Μέγα γὰρ ἐν καιροῖς ἐπισ-
φαλῇσι πρὸς σωτηρίαν, δόξα καὶ πίστις ἀνδρὸς

ἡγεμονικὴν ἐμπειρίαν καὶ δύναμιν ἔχοντος.
Plutarch. De Sui Laude.

Ver. 214. Τρεῖς μὲν κόπῃσιν] *Virgil.*

Eripite, o socii, pariterque insurgite remis.

Æn. III. 560.

Ver. 216. ὑπεκφυγέειν] *Al.* ὑπεκπροφυ-
γεῖν.

Ver. 217. ἀλλ’ ἐνὶ θυμῷ Βάλλευ,] *Virgil.*

—— Tu condita mente teneto.

Æn. III. 388.

Ver. 219. Τέττε μὲν καπνῷ καὶ κύματος]
Δεῖ τὸν στοχαζόμενον τῷ μίση, πρῶτον μὲν
ἀποχωρεῖν τῷ μᾶλλον ἐναντίῳ· καθάρτερ καὶ
ἡ Καλυψὼ παρήκει τὸ, — “ τῷ μὲν καπνῷ
“ καὶ κύματος ἐκτὸς ἔεργε Νῆα.” *Aristot.*
Ethic. Nicomach. Lib. II. cap. 9. Ubi
notandum, sermonem hunc *Ulyssis* ab
Aristotele, memoriter fortasse citatum,
Calypso tribui. Cæterum *Clemens Alex-*
andrinus, Admonit. ad Gentes haud longe
a fine, citat, Κεῖναι μὲν καπνῷ etc.

Ver. 220. σκοπέλῃ] *Al.* σκοπέλων.

Ver. 221. ἄμμε βάλησθα.] Vide supra
ad l. 404

Ver. 222. οἱ δ’ ὅκα ἐμοῖς ἐπέεσσι πίθον-
το.] *Virgil.*

Haud minus ac jussi faciunt. —

Æn. III. 561.

- Μήπως μοι δείσαντες ἀπολλήξειαν. ἑταῖροι
 225 Εἰρεσίης, ἐντὸς δὲ πυκάζοιεν σφείας αὐτῆς.
 Καὶ τότε δὴ Κίρκης μὲν ἐφημοσύνης ἀλεγεινῆς
 Λανθανόμεν, ἐπεὶ ἔτι μ' ἀνώγει θωρήσσεσθαι.
 Αὐτὰρ ἐγὼ καταδὺς κλυτὰ τεύχεα, καὶ δύο δῶρε
 Μάκρ' ἐν χερσὶν ἐλὼν, εἰς ἵκρια νηὸς ἔβαινον
 230 Πρώρης· ἐνθεν γάρ μιν ἐδέγμην πρῶτα φανεῖσθαι
 Σκύλλην πετραίην, ἥ μοι φέρε πῆμ' ἐτάροισιν.
 Οὐδέ πη ἀθρηῆσαι δυνάμην· ἔκαμον δέ μοι ὅσσε
 Πάντη παπταίνοντι πρὸς ἡεροειδέα πέτρην.
 Ἡμεῖς δὲ σεινωπὸν ἀνεπλέομεν γούωντες·

Ne quodammodo veriti cessarent socii

- 225 A-remigando, intraque constiparent seipsos.

Et tum sane Circes quidem mandati tristis

Obliviscebar, quoniam neutiquam me jussit armari:

Ast ego indutus inclyta arma, et duabus hastis

Longis in manus sumptis, ad tabulata navis conscendebam

- 230 Proræ; inde enim ipsam expectabam primum apparituram

Scyllam petrosam, quæ mihi ferebat damnum sociis.

Nec usquam videre potui; lassati autem erant mihi oculi

Undique circumspectanti ad obscuram petram.

Nos vero angustum-locum transibamus lugentes;

224 ἀπολλήξειαν] F. A. 1. sive ut altera syllaba in ἀπὸ producat, ut in ἀποσιμ. et similibus, de quibus jam notatum, sive, ut pronunciendo duplicetur antiquo more scribendi, ut ante in βάλειν. 234 Ἡμεῖς μὲν]

Ver. 225. ἀπρηκτον ἀνίην,] Τητίσι καθ' ἧς ἐκ ἦν τι πρᾶξαι καὶ μηχανήσασθαι. Eustath.

Ver. 224. ἀπολλήξειαν] Vid. Var. Lect. Ern.

Ver. 225. πυκάζοιεν] Κρύπτοισιν, σκέπτοισιν (immo σκίπτοισιν) Eustath. p. 1719. 24. Ern.

Ver. 226. Καὶ τότε δὴ] Al. Καὶ τότε ἐγὼ. Ibid. Κίρκης μὲν ἐφημοσύνης ἀλεγεινῆς Λανθανόμεν,] Vide supra ad ver. 192. item ad λ'. 101.

Ver. 227. ἐπεὶ ἔτι μ' ἀνώγει θωρήσσεσθαι.] Supra ver. 120. 121.

Ver. 228. δύο δῶρε Μάκρ' ἐν χερσὶν ἐλὼν,] Virgil.

Bina manu lato crispans hastilia ferro.

Æn. I. 317. XII. 165.

Ver. 229. ἵκρια] Τὰ κατασφράγματα τῆς νηώς. Schol.

Ver. 234. Ἡμεῖς δὲ] Al. Ἡμεῖς μὲν.

Ver. 235. "Ενθεν μὲν γὰρ Σκύλλ', ἐτέρωθεν δὲ διὰ Χάρυβδιδος] Al. "Ενθεν γὰρ Σκύλλη. Virgil.

Dextrum Scylla latus, lævum implacata Charybdis

Obsidet _____ Æn. III. 420.

Scylla latus dextrum, lævum irrequieta Charybdis

Infestant. _____

Ovid. Metam. XIII. 730.

Illum inter geminæ nantem confinia mortis,
 Nec Scyllæ sævo conterrunt impetus ore,
 Quum canibus rapidas inter freta serperet undas:

Nec violenta suo consumsit more Charybdis,

Vel si sublimis fluctu consurgeret imo,

Vel si interrupto nudaret gurgite pontum.

Tibullus, IV. i. 70.

Porro Scaliger Virgilium, loco jam supra

- 235 "Ἐνθεν μὲν γὰρ Σκύλλ', ἐτέρῳθι δὲ διὰ Χάρυβδις
Δεινὸν ἀνερρόιβδησε θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ.
Ἦτοι ὅτ' ἐξεμέσειε, λέβης ὥς ἐν πυρὶ πολλῶ,
Πᾶσ' ἀναμορμύρεσκε κυκωμένη· ὑψόσε δ' ἄχνη
"Ακροισι σκοπέλοισιν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἔπιπτεν·
240 'Αλλ' ὅτ' ἀναβρόζειε θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ,
Πᾶσ' ἔντοςδε φάνεσκε κυκωμένη· ἀμφὶ δὲ πέτρῃ
Δεινὸν ἐβεβρύχει· ὑπένερθε δὲ γαῖα φάνεσκε
Ψάμμῳ κυανῇ· τὰς δὲ χλωρὸν δέος ἥρει.
'Ημεῖς μὲν πρὸς τήνδ' ἴδομεν, δεῖσαντες ὅλεθρον·
245 Τόφρα δέ μοι Σκύλλη γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἐταιρεῖς

235 Ab altera etenim parte Scylla, ab-altera autem gravis Charybdis

Horrendum absorbit maris salsam aquam.

Utique cum evomeret, lebes sicut in igne multo,

Tota immurmurabat conturbata; in altum autem aspergo

Summis scopulis utrisque incidebat:

240 Sed cum absorberet maris salsam aquam,

Tota intus apparebat commota; circum vero petram

Horrendum resonabat: infra autem terra apparebat

Arena cærulea: illos vero pallidus timor cepit.

Nos quidem ad hanc aspiciebamus, veriti interitum:

245 Interea autem mihi Scylla cava ex navi socios

Ææd. at Eustath. δι. 245 κοιλῆς ἐκ νηὸς] R. Eustath. videtur esse glossa
γλαφυρῆς. Hesych. γλαφυρά, κοῖλαι, βαθεῖαι de navibus.

citato, Homero superiorem contendens;
"Quanto vero" inquit "melius impacata,
" [apud Virgilium implacata] quam διὰ?
"Quid enim divinum in monstro?" Po-
ëtic. Lib. V. cap. 5. Sed vide supra ad
ver. 104.

Ver. 236. 237. Δεινὸν ἀνερρόιβδησε — ἐξε-
μέσειε,]

— Vorat hæc raptas, revomitque carinas.

Ovidius, XIII. ver. 731.

Vide supra ad ver. 105. Porro hinc (no-
tante Duporto, in Gnomologia ad hunc Ho-
meri locum) Charybdis in proverbium ces-
sit, ad rapinam sive voracitatem insatia-
bilem denotandam. Πάνθ', ὅσα περιεκτήσα-
το, — κατακυβύβει, καὶ καταπέπρωκε, καὶ
καταβέβρωκε, καὶ καταπίπτει, ὥς περ
ἡ Χάρυβδις. Cicero de Antonio, apud Dion.
Cass. lib. XLV. "Quæ Charybdis tam

vorax?" Cíc de eodem Antonio, Orat. Phi-
lippic. II. §. 27.

Quanta laboras in Charybdi?

Horat. Carm. Lib. I. Od. xxvii. ver. 19.

Cæterum vocem ἀνερρόιβδησε hoc in loco
exponit Scholiastes, ἀνηκόντισεν. Quem
recte reprehendit Eustathius: Τὸ δὲ "ἀ-
νερρόιβδησεν," ἀνηκόντισεν ἑρμηνεύει τινες τῶν
Παλαιῶν "ὅσως δὲ ἐ καλῶς, διὰ τὰ προῖρηθέν-
τα, ἐν οἷς ὁ Ποιητὴς τὸ μὲν ἐξακοντίζεισθαι τὸ
ταῖσιν ὕδωρ ἀνίναί τιπεν, ἀναρρόιβδεῖν δὲ τὸ
καταπίνεσθαι. (supra ver. 105.)

Ver. 238. 240. 242. ἀναμορμύρεσκε —
ἀναβρόζειε — ἐβεβρύχει.] Καὶ ἡ ἐξ ὀνοματο-
ποιῶν τραχυφονία σιμνῶς καὶ διωνῶς ἐπιτε-
τήδυνται διὰ τῶ "ἀναρρόιβδεῖν," καὶ "μορμύ-
ρειν," καὶ "ἀναβρόχειν," καὶ "βεβρύχειν,"
καὶ τῶν λοιπῶν. Eustath. Vide ad Il. δ'.
455.

- Ἐξ ἔλεδ', οἳ χερσίν τε βίηφί τε φέρτεροι ἦσαν.
 Σκεψάμενος δ' ἐς νῆα δοὴν ἅμα καὶ μεθ' ἑταίρας,
 Ἦδη τῶν ἐνόησα πόδας, καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν,
 Ὑψόσ' ἀειρομένων· ἐμὲ δὲ φθέγγοντο καλεῦντες
 250 Ἐξονομακλήδην, τότε γ' ὕσατον, ἀχνύμενοι κῆρ.
 Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προβόλῳ ἀλιεὺς περιμήκει ῥάβδῳ
 Ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοισι δόλον κατὰ εἶδατα βάλλων,
 Ἐς πόντον προΐησι βοὸς κέρας ἀγραύλοιο,
 Ἀσπαίροντα δ' ἔπειτα λαβὼν ἔρριψε δύραζε·
 255 Ὡς οἴγ' ἀσπαίροντες αἰείροντο πρὸς πέτρας·
 Αὐτῇ δ' ἐνὶ δύρεσι κατήσθιε κεκλήγοντας,
 Χεῖρας ἐμοὶ ὀρέγοντας ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.
 Οἴκτισον δὴ κείνο ἐμοῖς ἴδον ὀφθαλμοῖσι

Sex abstulit, qui manibusque viribusque optimi erant.

Conspicatus autem in navem velocem simulque ad socios,

Jam horum animadverti pedes et manus superne,

In altum sublatorum; me vero compellabant vocantes

- 250 Nominatim, tunc sane postremo, dolentes corde.

Quemadmodum autem cum in scopulo-projecto piscator praelonga virga

Piscibus minutis per dolum escam objiciens,

In pontum demittit bovis cornu agrestis,

Palpitantemque deinde correptum projicit foras:

- 255 Sic illi palpitantes tollebantur ad petras:

Illic autem pro foribus devorabat exclamantes,

Manus mihi porrigentes in gravi calamitate.

Miserabilissimum demum illud meis vidi oculis

246 φέρτατοι] F. A. L. 255 ποτι] Edd. vett.

Ver. 244. ἴδομεν,] *Al.* ἴομεν.

Ver. 245. Τόφρα δὲ μοι Σκύλλα γλαφυρῆς
 ἐκ νηὸς]

—— Scyllam Nisi, quam fama secuta est,
 Candida succinctam latrantibus inguina mon-
 stris,

Dulichias vexasse rates, et gurgite in alto,
 Ah timidos nautas canibus lacerasse marinis.

Virgil. Eclog. VI. 74.

Ibid. γλαφυρῆς ἐκ νηὸς] *Al.* κοίλης ἐκ νηὸς.

Ver. 246. οἳ χερσίν τε βίηφί τε φέρτεροι
 ἦσαν.] Πάντες ἐπαινῶμεν τὴν τελευτήσαντας.
Schol.

Ibid. φέρτεροι] *Al.* φέρτατοι.

Ver. 250. τότε γ' ὕσατον,] *Al.* τότε ἐς
 ὕσατον.

Ver. 252. Ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοισι δόλον κατὰ
 εἶδατα βάλλων,] Mire hæc explicat Scho-
 liastes: Τοῖς μικροῖς (inquit) τὰς μεγάλας
 κυνηγεῖσι. Quem sensum neque ipsa omni-
 no ferunt verba; et, si ferre possent, ista
 tamen ratione periisset tota fere compa-
 rationis vis: nam, ut recte *Eustathius*,
Παραβολικῶς δηλῶν ὁ Ποιητὴς ὅπως ῥῶον ἢ
 Σκύλλα τὰς τῆς Ὀδυσσεύς ἑταίρας ἄνω ἤγαγε
 ταῖς περιμήκεισι δειραῖς, φησὶν “Ὡς δ' ὅτ'
 “ἐπὶ προβόλῳ ἀλιεὺς περιμήκει ῥάβδῳ Ἰχθύ-
 “σιν” ἢ μεγάλοις τισὶν ἀλλὰ “τοῖς ὀλίγοις
 “δόλον κατὰ εἶδατα βάλλων, etc.”

Ver. 253. βοὸς κέρας] Ἦτοι τὴν τρίχα
 λέγει, ἣ τὸ ἐπικείμενον τῇ ὀρμῇ κέρας ἐπὶ
 κέρατος γὰρ ἡ ὀρμὴ τρέχει καθιεμένη, καὶ

- Πάντων, ὅσ’ ἐμόγησα, πόρῃς ἀλὸς ἐξερεείνων.
- 260 Αὐτὰρ ἐπεὶ πέτρας φύγομεν, δεινὴν τε Χάρυβδιν,
Σκύλλην τ’, αὐτίκ’ ἔπειτα θεῶ ἐς ἀμύμονα νῆσον
Ἰκόμεθ’. ἔνθα δ’ ἔσαν καλαὶ βόες εὐρυμέτωποι,
Πολλὰ δὲ ἴφια μῆλ’ ὑπερίονος Ἡελίοιο.
Δὴ τότ’ ἐγὼν, ἔτι πόντῳ ἔων ἐν νηϊ μελαίνῃ,
- 265 Μυκηθμῷ τ’ ἤκιστα βοῶν αὐλιζομενάων,
Οἴων τε βληχῆν· καί μοι ἔπος ἔμπεσε θυμῷ
Μάντιος ἀλαῶ, Θηβαίης Τειρεσίαο,
Κίρκης τ’ Αἰαΐης, ἥ μοι μάλα πόλλ’ ἐπέτελλε,
Νῆσον ἀλεύασθαι τερψιμβρότε· Ἡελίοιο.
- 270 Δὴ τότ’ ἐγὼν ἐτάροισι μετηύδων, ἀχνύμενος κῆρ·
Κέκλυτέ μευ μύθων, κακὰ περ πάσχοντες, ἑταῖροι,

Omnium, quaecunque passus sum, vada maris perlustrans.

- 260 Cæterum postquam petras effugissemus, horrendamque Charybdim,
Scyllamque; statim deinde dei ad eximiam insulam
Pervenimus: ibi autem erant pulchræ boves latis-frontibus;
Multæque pingues pecudes sublimis Solis.
Tum vero ego adhuc in-mari cum-essem in navi nigra,
- 265 Mugitumque audiui boum stabulantium,
Oviumque balatum; et mihi sermo incidit animo
Vatis cæci Thebani Tiresiæ,
Circesque Æææ, quæ mihi plurimum præcipiebat.
Insulam ut-vitarem homines-oblectantis Solis.
- 270 Tum vero ego socios alloquebar, dolentes corde;
“ Audite meos sermones, mala quamvis patientes, socii,

265 τ’] omittit R. non bene, ut nec A. 1. τε v. sq. 269 φαισιμβρότε] F. A. L.

ἀνελομένη. Εἰώθασι δὲ οἱ ἀλιεῖς μεταξὺ
τῷ ἀγκίστρῳ καὶ τῆς σπάρτης, κίρας βόειον
προσάπτειν, ἵνα καταπίνοντες τὸ ἀγκίστρον οἱ
ἰχθύες, μὴ τρώγωσι τὴν σπάρτην. Schol. Vi-
de ad Il. ω’. 80.

Ver. 255. προτὶ] Ita Barnesius, et MS.
a Tho. Bentleio collatus. Al. ποτὶ.

Ver. 256. κεκλήγοντας,] Vide ad Il. β’.
514. et γ’. 31.

Ver. 259. πόρῃς ἀλὸς;] Τὸν δὲ πόρον κυ-
ρίως μὲν ἐπὶ τῆς τῷ ὕδατος τάττει πορείας,
λίγων “ὅσ’ ἐμόγησα, πόρῃς ἀλὸς ἐξερεείνων.”
Porphyr. Quæst. Homeric. 1.

Ver. 262. ἔνθα δ’ ἔσαν καλαὶ βόες] Vir-
gil.

Huc ubi delati portus intravimus, ecce

Lætæ boum passim campis armenta videmus,
Caprigenumque pecus, nullo custode, per her-
bas. Æn. III. 219.

Vide supra ad ver. 127.

Ver. 264. ἔτι πόντῳ ἔων] Al. ἐν πόντῳ
ἔων.

Ver. 267. Μάντιος ἀλαῶ,] Vide supra ad
κ’. 493.

Ver. 268. et 273. ἥ μοι μάλα πόλλ’
ἐπέτελλε,] Al. οἱ μοι μάλα πόλλ’ ἐπέ-
τελλον.

Ver. 269. et 274. τερψιμβρότε] Al. φαι-
σιμβρότε.

Ver. 271. et 340. κακὰ περ πάσχοντες,
ἑταῖροι,] Virgil.

O passi graviora ———.

Æn. I. 203.

Ἵφρ' ὑμῖν εἶπω μαντήϊα Τειρεσίαο,
Κίρκης τ' Αἰαΐης, ἥ μοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλε,
Νῆσον ἀλεύσθαι τερψιμβρότε' Ἑλίοιο·

275 Ἐνθα γὰρ αἰνότατον κακὸν ἔμμεναι ἄμμιν ἔφασκεν.
Ἀλλὰ παρὲξ τὴν νῆσον ἐλαύνετε νῆα μέλαιναν.

Ὦς ἐφάμην· τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.
Αὐτίκα δ' Εὐρύλοχος συγεῖρ' μ' ἡμείβετο μύθῳ·

Σχέτλιος εἰς, Ὀδυσσεῦ· πέρι τοι μένος, εἰδὲ τι γυῖα

280 Κάμνεις· ἥ ρά νυ σοί γε σιδήρεα πάντα τέτυκται,

Ὃς ῥ' ἐτάρες, καμάτῳ ἀδδηκότας, ἠδὲ καὶ ὕπνω,
Οὐκ ἑάας γαίης ἐπιβήμεναι· ἔνθα κεν αὐτε
Νῆσῳ ἐν ἀμφιρῦτῃ λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον·

Ἀλλ' αὐτῶς διὰ νύκτα δοὴν ἀλάλησθαι ἀνωγας,

285 Νῆσος ἀπαπλαγχθέντας ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ.

“ Ut vobis dicam vaticinia Tiresiæ,

“ Circesque Æææ, quæ mihi plurimum præcipiebat,

“ Insulam ut vitare homines oblectantis Solis:

275 “ Ibi enim gravissimum malum fore nobis dicebat.

“ Sed præter insulam agite navem nigram.”

Sic dixi: illis autem concontractum est carum cor.

Statim vero Eurylochus molesto mihi respondit sermone;

“ Crudelis es, Ulysses; abundat tibi robur, neque omnino membris

280 “ Defatigaris: profecto utique tibi omnia ferrea sunt;

“ Qui scilicet socios, labore defatigatos, atque etiam somno domitos,

“ Non sinis terram conscendere; ubi demum

“ Insula in circumflua lautam paremus cœnam:

“ Sed temere per noctem celerem errare jubes,

285 “ Ab insula divagatos in obscuro ponto.

275 ἔφασκεν] F. L. 277 τοῖσι] Eæd. et A. quæ et δὲ male omittunt cum
L. 278 μ'] Abest R. male.

① fortes, pejoraque passi

Mecum sæpe viri

Horat. Carm. I. vii. 30.

Ver. 275. ἔφασκεν.] *Al.* ἔφασκον. *Al.* ἔφησεν, et ἔφησαν.

Ver. 279. εἰδὲ τι γυῖα.] *Al.* Οὐδέ τι θυμὸν. Cætera ad v. 329. desunt, adscripta in margine nota lacunæ, quæ fuit in MS. unde hic liber descriptus est. *Ern.*

Ver. 281. Ὃς ῥ' ἐτάρες,] *Qui scilicet. Al.* Ὃς ἐτάρες.

Ibid. καμάτῳ ἀδδηκότας, ἠδὲ καὶ ὕπνῳ,]

Ὅτι ἐν τῷ, “ ἐταίρους καμάτῳ ἀδδηκότας, ἠδὲ ὕπνῳ,” κάματος μὲν λέγει τὸν ἥδη γενόμενον, ὕπνον δὲ τὸν μὴ γεγονότα, ἦγαν δ' ἐξέρεται οἱ τῷ Ὀδυσσεύς φίλοι. Διὸ καὶ ἀδδηκότας εἰσὶν — διὰ τε τὸν κάματον, καὶ διὰ τὸ ἐσερῆσθαι ὕπνῳ. *Eustath.* Quam interpretationem secutus *Barnesius*, vertit “ labore de-
“ fatigatos, atque etiam somni carentia.” Minus recte. Nam ut per ὕπνος intelligatur ἀϋπνία, sive ὁ μὴ γεγονὼς ὕπνος, mire videtur inficetum. *Simplicius* multo interpretetur, *Labore defatigatos, somnoque oppressos.* Sic infra v. 119.

- Ἐκ νυκτῶν δ’ ἀνεμοὶ χαλεποὶ, δηλήματα νηῶν,
Γίνονται· πῇ κέν τις ὑπεκφύγοι αἰπὺν ὄλεθρον,
Ἦν πως ἐξαπίνης ἔλθῃ ἀνέμοιο δῦελλα,
Ἦ Νότος, ἢ Ζεφύροιο δυσάεος, οἳ τε μάλιστα
290 Νῆα διαρραΐσσι, θεῶν ἀέκητι ἀνάκτων;
Ἄλλ’ ἦτοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,
Δόρυπον θ’ ὀπλισόμεσθα, θοῇ παρὰ νηὶ μένοντες·
Ἦώθεν δ’ ἀναβάντες ἐνήσομεν εὐρέϊ πόντῳ.
“Ὡς ἔφατ’ Εὐρύλοχος· ἐπὶ δ’ ἦνεον ἄλλοι ἑταῖροι.
295 Καὶ τότε δὴ γίνωσκον, ὃ δὴ κακὰ μῆδετο δαίμων·
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
Εὐρύλοχ’, ἦ μάλα δὴ με βιάζεστε μένον ἑόντα·
Ἄλλ’ ἄγε νῦν μοι πάντες ὁμόσσετε καρτερὸν ὄρκον,
Εἴ κέ τιν’ ἡε βοῶν ἀγέλην, ἢ πῶῦ μέγ’ οἰῶν

“ Ex noctibus autem venti graves, pernicies navium,

“ Oriuntur: qua quis effugerit sævum exitium,

“ Si forte repente ingruerit venti procella,

“ Aut Noti, aut Zephyri graviter-spirantis, qui utique potissimum

290 “ Navem disperdant, diis regibus invitis?

“ Verum sane nunc quidem pareamus nocti nigræ,

“ Cœnamque apparemus, celerem apud navem manentes :

“ Mane autem conscensa-*navi*, intremus latum pontum.”

Sic dixit Eurylochus; comprobaverunt autem alii socii.

295 Et tunc demum agnoscebam, quod jam mala moliretur deus:

Et ipsum compellans, verba alata dixi;

“ Euryloche, profecto valde jam me urgetis, solus cum-sim :

“ Sed age, nunc mihi omnes jurate firmum jusjurandum;

“ Siquid boum armentum, aut gregem magnum ovium

281 “Ὡς ἔταρας] R. ἀθηκότας] Edd. vett.

Καὶ δ’ ἄρ’ ἐπὶ ψαμάθῃ ἔθεσαν διδμημένον ὕπνου.

Et ver. 282.

Ἦν δ’ ἐμὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐτέλυσθε κεκμηῶτα.

Vide supra ad ζ’. 2.

Ibid. ἀδθηκότας,] Ita ex *Il.* κ’. 98. 399. et 471. edidit Barnesius. *Al.* ἀθηκότας. *Clark.* Sed et ibi non satis constantes libri. vid. ad 399. recte tamen Barnesius sic edidit, ut pronunciari debet. *Ern.*

Ver. 284. διὰ νύκτα θεῶν] *Al.* νύκτ’ ὀλοήν. Cæterum vocem θεῶν mire explicat

Heraclides Ponticus: “Ἡ τε θοὴ νύξ (inquit) ἔκ ἄλλο τι σημαίνει πλὴν τὸ σφαιροειδὲς ὄλας τῶ κόσμου σχῆμα. Τὸν γὰρ αὐτὸν Ἡλίω δρόμον ἢ νύξ ἀνύει· καὶ πᾶς ὁ καταλειφθεὶς ὑπ’ ἐκείνου τόπος, εὐθὺς ὑπὸ ταύτης ἐκμελαίνεται.

Ver. 287. 288. ὑπεκφύγοι — ἔλθῃ] *A.* apud *Eustathium*, ὑπεκφύγη — ἔλθῃ.

Ver. 289. οἳ τε] *Qui utique. Qui vide licet.*

Ver. 290. διαρραΐσσι,] *Codices nonnulli, διαρραΐσσει.* Minus recte.

- 300 Εὐξαμεν, μήπῃ τις, ἀτασθαλίῃσι κακῇσιν,
 ἥ βῆν, ἢ ἔτι μῆλον, ἀποκτάνῃ· ἀλλὰ ἔκηλοι
 Ἑσθίετε βρώμην, τὴν ἀθανάτη πόρε Κίρκη.
 Ὡς ἐφάρμην· οἱ δ' αὐτίκ' ἀπώμνυνον, ὥς ἐκέλευον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὁμοσάν τε, τελεύτησάν τε τὸν ὄρκον,
 305 Στήσαμεν ἐν λιμένι γλαφυρῷ εὐεργέα νῆα,
 Ἄγχι ὕδατος γλυκεροῖο· καὶ ἕξαπέβησαν ἑταῖροι
 Νηὸς, ἔπειτα δὲ δόρπον ἐπισαμένως τετύκοντο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Μνησάμενοι δὴ πειτα φίλῃς ἐκλαίον ἑταίρους,
 310 Οὓς ἔφαγε Σκύλλη, γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἐλῆσα·
 Κλαίοντεςσι δὲ τοῖσιν ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος.

300 "Inveniamus, nullo-pacto quis insipientia mala

"Aut bovem, aut etiam pecudem, occidat: sed quieti

"Comedite cibum, quem immortalis praebeat Circe."

Sic dixi: illi autem protinus jurabant, ut jussi.

At postquam jurassent, perfecissentque jusjurandum,

305 Constituimus in portu cavo fabrefactam navem,

Prope aquam dulcem; et egressi sunt socii

E-navi; deinde autem coenam scite appararunt.

Cæterum postquam potus et cibi desiderium exemissent,

Recordati deinde caros flebant socios,

310 Quos devoraverat Scylla, cava ex navi ereptos:

Flentibus autem iis supervenit dulcis somnus.

Ver. 291. νῦν μὲν πειθόμεθα νυκτὶ με-
 λαίνῃ, Δόρπον δ' ἐπισόμεσθα.] Virgil.

Nunc adeo, melior quoniam pars acta diei;

Quod superest, læti bene gestis corpora rebus

Procurate viri. ————— *Æn.* IX. 156.

Ver. 293. et 401. ἀναβάντες] *Al.* ἀμ-
 βάντες.

Ver. 294. Ὡς ἔφατ' Εὐρύλοχος· ἐπὶ δ'
 ἄλλοι ἑταῖροι.] Virgil.

Dixerat hæc; unoque omnes eadem ore fremebant.
 ————— *Æn.* XI. 132.

Ver. 298. ἄγε νῦν] *Al.* ἄγε δή.

Ver. 301. ἢ ἔτι] *Al.* ἢ τί.

Ver. 304. ῥ'] *Ut dictum est.*

Ver. 306. καὶ ἕξαπέβησαν ἑταῖροι] "Quid
 "est aliud, socios navim in patriam ten-
 "dentem egressos, Ulyxis in patriam fes-
 "tinantis, et viæ peragenda semper in-
 "stantis reminisci noluisse, quam in vita
 "hujus seculi voluptatem illetricem salu-

"ti prætulisse." *Budæus de Asse, Lib.*
V.

Ver. 308. 309. Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος — Μνη-
 σάμενοι δὴ πειτα φίλῃς] Virgil.

Postquam exempta fames epulis, mensæque re-
 motæ,

Amissos longo socios sermone requirunt.

————— *Æn.* I. 220.

Amissa sociorum parte, dolentes

Multaque conquesti.

————— *Ovid. Metam.* XIV. 242.

Ver. 309. δὴ πειτα] Vide supra ad α'.
 290.

Ver. 312. ἥμος δὲ τρίχα νυκτὸς ἔην,]
 "Ἦτοι τρία μέρη, ἢ τρίτον μέρος τῆς νυκτὸς.
Schol.

Ver. 314. σὺν δὲ νεφείσσι] Vide supra ad
 ε'. 293.

Ver. 319. μετὰ μῦθον ἔειπον] *Al.* μετὰ
 πᾶσιν ἔειπον.

- Ἦμος δὲ τρίχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει,
 Ὡρσεν ἐπὶ ζαῆν ἄνεμον νεφεληγερέτα Ζεὺς
 Λαίλαπι θεσπεσίῃ, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψε
 315 Γαῖαν ὁμῶ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' ἐρανόθεν νύξ.
 Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ροδόδακτυλος ἥως,
 Νῆα μὲν ὤρμισαμεν, κοῖλον σπέος εἰσερέσαντες·
 Ἐνθα δ' ἔσαν Νυμφέων καλοὶ χοροὶ, ἧδὲ δῶακοι·
 Καὶ τότε ἔγαν ἀγορὴν δέμενος, μετὰ μῦθον ἔειπον·
 320 ὦ φίλοι, ἐν γὰρ νηὶ θεῶν βρωῶσιν τε, πόσις τε
 Ἔσιν, τῶν δὲ βοῶν ἀπεχάμεθα, μή τι πάθωμεν·
 Δεινὲ γὰρ θεῶ αἶδε βόες καὶ ἵφια μῆλα,
 Ἡελίς, ὅς πάντ' ἐφορεῖ καὶ πάντ' ἐπακέει.

Quando vero tertia pars noctis erat, et astra transierant,
 Immisit vehementem ventum nubium-coactor Jupiter
 Turbine cum ingenti; nubibusque cooperuit

- 315 Terram simul et pontum: ingruit autem de-cælo nox.
 Quando autem mane-gevita apparuit rosea-digitos aurora,
 Navem quidem subduximus, in cavum specum intro-tractam;
 Ubi scilicet erant Nympharum pulchri chori, atque sedilia:
 Et tum ego, concione habita, sermonem dixi;
 320 "O amici, in navi enim celeri cibusque, potusque
 "Est; a bobus vero abstineamus, ne quid patiamur;
 "Gravis enim Dei hæ boves et eximiæ pecudes,
 "Solis, qui omnia inspicit, et omnia audit."

313 ἐπιζαῆν] Edd. vett. 321 τῶνδε] Edd. vett. vid. not.

Ver. 320. ὦ φίλοι, ἐν γὰρ νηὶ etc.] Ὅτι καὶ ἐνταῦθα, ὡς καὶ πρὸς ὀλίγων, ἔνοιαν θεῶν ἀρχομένην ἐκ τῆ γὰρ ἀποδιδῶσιν εἰς τὸν δὲ σύνδεσμον πάντο γοργῶς· εἰπάν· ὦ φίλοι, "ἐν γὰρ νηὶ θεῶν βρωῶσιν τε πόσις τε τῶν δὲ βοῶν ἀπεχάμεθα." Eustath. Vide supra ad κ'. 190. Cæterum referri potest istud γὰρ ad id quod eleganter reticetur: "Μι-
 "νιμε nobis fames metuenda est; NAM
 "etc." Quod autem addit Eustathius;
 "Ἡ καὶ ἄλλως, ἀντὶ τῆ δὲ ἐργασίᾳ ὁ δὲ σύνδεσ-
 μος· plane nihili est. Clark. Sed et illa
 Clarkii ratio explicandi τῆ γὰρ hic quoque,
 ut alibi, nihili est. Homerus rationem
 et causam præmississe h. l. videri potest,
 ut passim ad imitationem fecit Virgilius.
 v. c. Æn. IV. 105. Olli (sensit enim—)
 sic contra est ingressa Venus. Æn. I. 731.
 Jupiter, hospitibus, nam te dare jura lo-

quantur, hunc latum — diem esse, velis.
 Quo loco nihil similis est huic Homérico.
 Atque ita τῶνδε servandum esse clare pa-
 tet. Ern.

Ver. 321. τῶν δὲ βοῶν ἀπεχάμεθα,] Τὸ δὲ γράψαι "τῶνδε βοῶν ἀπεχάμεθα," ἦγυν σέπων· ὁ δοκεῖ τοῖς Παλαιοῖς. Eustath. At-
 que hinc τῶν δὲ edidit Barnesius, pro vul-
 gato τῶνδε.

Ibid. πάθωμεν] Apud Eustathium, πά-
 θοιμεν.

Ver. 322. Δεινὲ γὰρ θεῶ αἶδε] Λίγει δ' ἐνταῦθα καὶ δεινὸν θεῶν τὸν ἥλιον, ἐκφοβῶν τὰς ἱταίρας. Eustath.

Ver. 325. Ἡελίς, ὅς πάντ' ἐφορεῖ] Vir-
 gil.

Sol, qui terrarum flammis opera omnia lustras.
 Æn. IV. 607.

- “Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δ’ ἐπεπεΐθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
 325 Μῆνα δὲ πάντ’ ἄλληκτος ἂν Νότος, ἐδὲ τις ἄλλος
 Γίνετ’ ἐπειτ’ ἀνέμων, εἰ μὴ Εὐρύς τε, Νότος τε.
 Οἱ δὲ, ἕως μὲν σῖτον ἔχον καὶ οἶνον ἐρυθρὸν,
 Τόφρα βοῶν ἀπέχοντο, λιλαϊόμενοι βιότοιο·
 Ἄλλ’ ὅτε δὴ νηὸς ἐξέφθιτο ἥϊα πάντα,
 330 Καὶ δὴ ἄγρην ἐφέπεσκον ἀλῆτεύοντες ἀνάγκη,
 Ἰχθυῖς, ὄρνιθας τε, φίλας ὅ, τι χεῖρας ἵκοιτο,
 Γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν· ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός·
 Δὴ τότ’ ἐγὼν ἀνὰ νῆσον ἀπέσιχον, ὄφρα θεοῖσιν
 Εὐξάμην, εἴ τις μοι ὁδὸν φήνειε νέεσθαι.
 335 Ἄλλ’ ὅτε δὴ διὰ νήσεῖς ἰὼν ἤλυξα ἐταίρους,

Sic dixi: illis vero persuasus est animus generosus.

- 325 Mensem autem integrum perpetuus flabat Notus, neque quis alius
 Oriebatur deinde ventorum, nisi Eurusque, Notusque.
 Illi autem, quamdiu quidem panem habebant, et vinum rubrum,
 Tamdiu a-bobus abstinebant, studiosi vitæ-conservandæ:
 Sed cum jam e navi absumpta-essent viatica omnia,
 330 Tum demum prædam sequabantur palantes ex-necessitate,
 Pisces, avesque, caras quodcunque in manus venisset,
 Uncis hamis: vexabat vero ventrem fames:
 Atque tum ego per insulam secessi, ut diis
 Supplicarem, si quis mihi viam monstraret ut-redirem.
 335 Sed cum jam per insulam profectus, declinasset a sociis,

325 ἄλληκτος] Edd. vett. voluere dare, quod est apud Eustathium, ut μοῖ
 est οἱ δὲ ἕως in quibusdam, aut λ pronunciando duplicari.

Ver. 325. πάντ’ ἄλληκτος] Eustathius in commentario citat, πάντα ἄλληκτος.
 Clark. Vid. Var. Lect.

Ibid. ἂν] Al. αἶ. Ut supra ad ε’. 478.
 Clark. Ibi autem est διὰ. Eustathius ad h. l. ait, multa exemplaria habere ἂν, convenienter primæ personæ ἂν, multa vero αἶ ut alibi διὰ αἶ μίνος etc. nempe ε’. 478. Ipse præfert lectionem ἂν, non ex αἶ, αἶ, sed ex ἂν, ut a φίλει, φίλῃ, unde et apud Homerum ἂν etc. Etiam Hesychius et Etym. M. habet ἂν, quod et ipse præferendum puto, etsi me varietas quoque movet, quæ ita inducitur, alia forma ε’. 478. alia hic recepta: sed tamen ἂν est etiam in libris omnibus ε’. 458. Ern.

Ver. 327. οἱ δὲ, ἕως] Al. οἱ δ’, ἕως.

Ver. 328. Τόφρα βοῶν ἀπέχοντο, λιλαϊό-

μενοι βιότοιο] Τὸ δὲ “λιλαϊόμενοι βιότοιο” ἀν-
 θρωπίνως ἐρρήθη· ὡς τῶν λιμωπτόντων, καὶ τὸ
 ζῆν περιφρονόντων, εἰ μόνον εὐρόντες τι φά-
 γοιεν, ὡς μετ’ ὀλίγα δηλώσει Εὐρύλοχος. Eu-
 stath. Verum hæc interpretatio cum præ-
 cedenti “ἕως μὲν σῖτον ἔχον καὶ οἶνον ἐρυ-
 “θρον,” nullo modo congruit. Sententia,
 ut opinor, est; “A bobus abstinebant, vi-
 “tæ servandæ studiosi.” Veriti nimirum
 ne, si boves occiderent, ipsi deinceps pe-
 rirent. Atque hoc sensu occurrit ipsa
 phrasis “λιλαϊόμενοι βιότοιο” infra ω’. ver.
 535.

Πρὸς δὲ πόλιν τρωπῶντο, λιλαϊόμενοι βιότοιο.

Ver. 529. ἥϊα] Vide supra ad β’. 289.
 et ad Il. ν’. 103.

Ver. 331. Ἰχθυῖς, ὄρνιθας τε,] Καὶ ἰχθύς

Χεῖρας νιψάμενος, ὅθ’ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο,
 ’Ηρώμην πάντεσσι θεοῖς, οἳ ὄλυμπον ἔχουσιν.
 Οἱ δ’ ἄρα μοι γλυκὺν ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχουσιν.
 Εὐρύλοχος δ’ ἐτάροισι κακῆς ἐξήρχετο βελῆς.

340 Κέκλυτέ μευ μύθων, κακά περ πάσχοντες, ἑταῖροι.
 Πάντες μὲν συγεροὶ θάνατοι δειλοῖσι βροτοῖσι,
 Λιμῶ δ’ οἴκτισον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν.
 ’Αλλ’ ἄγετ’, Ἡελίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας,
 ’Ρέζομεν ἀθανάτοισι, τοὶ ἔρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.

345 Εἰ δέ κεν εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα, πατρίδα γαῖαν,
 Αἰψά κεν Ἡελίῳ Ὑπερίονι πίονα νηὸν [θλά·
 Τεύζομεν, ἔνθα κε δεῖμεν ἀγάλματα πολλὰ καὶ ἐσ-

Manibus lotis, ubi receptus erat a-vento,
 Supplicabam omnibus diis, qui cælum habitant;
 Hi vero deinde mihi dulcem somnum palpebris infuderunt.
 Eurylochus autem sociis mali auctor-erat consilii;

340 “Audite meos sermones, mala quamvis patientes, socii;
 “Omnes quidem invisæ mortes miseris mortalibus,
 “Fame vero miserrimum mori, et fatum consequi.
 “Sed agite, Solis boum abactis optimis,
 “Sacra-faciemus immortalibus, qui cælum latum habitant.

345 “Quod si in Ithacam pervenerimus patriam terram,
 “Statim Soli sublimi opulentum templum
 “Struamus; ubi ponamus donaria multa et pretiosa:

527 οἱ δ’ εἰως μὲν] F. A. 1. L. quod est lenius.

δὲ Ὅμηρος ποιεῖ χρωμένους τὰς τότε, καὶ ὀρ-
 νισι. Κατὰ γὰρ τὴν Θεινικήν οἱ Ὀδυσσεύς
 ἑταῖροι θηρεύουσιν, “Ἰχθυῖς, ὀρνίθας τε, φίλας θ’
 “ὅ, τι χεῖρας ἵκοιτο, Γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν.”
 Οὐ γὰρ ἐν τῇ Θεινική ἐκεχάλετο τὰ ἀγ-
 κίστρα, ἀλλ’ ἐπιφέροντο ἐν τῇ πλῶν δηλονότι
 ὥς τε ἦν αὐτοῖς θήρας ἰχθύων ἐπιμελεία καὶ
 τέχνη. Lib. I. cap. 10. Eustathius au-
 tem; Δῆλον δὲ (inquit) ὥς εἰ μὴ ἀνάγκη ἦν
 τοιαύτη, ὅτε ἰχθυοφάγους οἱ Παλαῖοι, ὅτε ὀρ-
 νίδων ἐτεχνῶντο θήραν.

Ibid. Ἰχθυῖς,] Al. Ἰχθύας.

Ibid. φίλας θ’, τι.] Apud Athenæum,
 loco jam supra citato, φίλας θ’ ὅ, τι.

Ver. 335. ἦλτο ἑταῖρος,] Ἐξέκλινα, ἐκ-
 τὸς ὅψιως αὐτῶν ἐγενόμην. Schol.

Ver. 342. Λιμῶ δ’ οἴκτισον θανέειν] Sic
 apud Thucydidem; Τῶ αἰσχίῳ ἐλίσθω λι-
 μῶ τελευτῆσαι. Lib. III. Ubi Scholiastes

hunc locum citat. Similiter et apud Sal-
 lustium; “Fame, miserruma omnium mor-
 “te, confecistis.” *Fragm. Hist. Lib. III.*
 cap. 2. Et apud Ammianum Marcellinum;
 “Fame, ignavissimo mortis genere, tabes-
 “centes.” *Rerum gestarum, Lib. XVII.*
 cap. 9. Cæterum vituperat hunc Homeri
 locum Plato, de *Republ. Lib. III.* haud
 longe ab initio.

Ibid. θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν.] Τὸ
 δὲ “θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν” ἢ ταῦτά εἰ-
 σιν ἢ καὶ ἄλλως πότμον μὲν ἐπισπεῖν, τὸ θυ-
 πότμος ζῆν· θανέειν δὲ, τὸ τῆς τοιαύτης ζωῆς
 δεινὸν ἀποτέλεσμα. Eustath. Atqui phrasis
 “πότμον ἐπισπεῖν” posteriori isto sensu
 nusquam a Poëta usurpatur. Vide autem
 supra ad λ’. 611. et infra ad υ’. 241.

Ver. 343. βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας, ῥέζομεν
 ἀθανάτοισι,] Ἐνθα σημειῶσαι ὥς ῥητορικῶ-

- Εἰ δὲ χολωσάμενός τι βοῶν ὀρδοκραιράων,
 Νῆ' ἐθέλῃ ὀλέσσαι, ἐπὶ δ' ἔσπωνται θεοὶ ἄλλοι,
 350 Βέλομ' ἅπαξ πρὸς κῦμα χανῶν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι,
 "Ἡ δὴ δ' αὖτε σφύγγεσθαι, ἂν ἐν νήσῳ ἐρήμῃ.
 "Ὡς ἔφατ' Εὐρύλοχος· ἐπὶ δ' ἦνεον ἄλλοι ἑταῖροι.
 Αὐτίκα δ' Ἡελίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας
 Ἐγγύθεν, (ὃ γὰρ τῇλε νεὸς κυανοπρώροιο
 355 Βοσκέσκονθ' ἑλικες καλαὶ βόες, εὐρυμέτωποι,)
 Τὰς δὲ περιψήσαντο, καὶ εὐχετόωντο θεοῖσι,
 Φύλλα δρεψάμενοι τέρενα δρυὸς ὑψικόμοιο·
 Οὐ γὰρ ἔχον κρεῖττον λευκὸν εὐσσέλμῳ ἐπὶ νήος.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὕξαντο, καὶ ἔσφαζαν καὶ ἔδειραν,

" Sin iratus aliquantum ob boves capita-alte-ferentes,

" Navem velut perdere, suffragenturque dii alii;

350 " Malo semel ad fluctus hians animam perdere,

" Quam diutius tabescere, manens in insula deserta."

Sic dixit Eurylochus; comprobabant vero alii socii.

Statim autem Solis ex-bobus cum-abegissent optimas

E-propinquo, (non enim longe a nave prora-cærulea

355 Pascebantur camuræ-cornibus pulchræ boves, latis-frontibus,)

Eas utique circumstabant, et vota-faciebant diis,

Foliis decerptis teneris quercus alto-vertice;

Non enim habebant hordeum album bene-tabulata in navi.

Cæterum postquam precati essent, et mactassent et excoriassent;

348 τι βοῶν ἔνεκ'] R. sed *Eustath.* in comm. ἔνεκ' non habet: quod est e

glossa. 349 ἔσπωνται] Edd. vett. *Eustath.* 357 Φύλλα δὲ δρεψ.] Edd.

præter R. male. 358 εὐσέλμῳ] Edd. vett. *Eustath.* recte.

τερον, ὅτι αὐτὸ τὸ φανερὸν τὰς βῆς συμβα-
 λείπει Εὐρύλοχος· ἀλλ' αὐτὸ μὲν ὑπολαλεῖ ἐν
 τῷ εἰπεῖν μὴ θέλειν λιμῶ τῆκεσθαι, ἐν δὲ φαι-
 νομένῳ ῥίξειν ἐθέλει τὰς ἀρίστας βόας. *Eus-*
stath.

Ver. 347. ἔνεκα καὶ δεῖμεν] *Al.* ἐν δὲ καὶ
 δεῖμεν.

Ibid. ἀγάλατα] Λέγει — νῦν ἔχω τὰ
 ἀναθήματα. *Eustath.* De qua significatione
 adi Cl. *Ruhnkenium* ad *Timæi* Gloss. in
 h. v. *Ern.*

Ver. 348. Εἰ δὲ χολωσάμενός τι βοῶν ὀρ-
 δοκραιράων,] Editiones nonnullæ, notante
Henrico Stephano, habent βοῶν ἔνεκ' ὀρδο-
 κραιράων. Quod ferri non potest, nisi ὀρ-
 δοκραιράων in vocem quadrisyllabam con-
 trahatur. Sed omnino nihil opus. Nam,

ut recte notat vir idem eruditus, eadem
 loquendi ratione alibi utitur Poëta;

Οὐτ' ἄρ' ὅγ' εὐχολῆς ἐπιμέμμεται, ἔθ' ἐκατόμβης.
Iliad. α'. 93.

Κύρης χάρις Βεσιήδος. — β'. 689.

Ver. 349. ἔσπωνται] Ita ex Editionibus
 nonnullis, propter præcedentem ἐθέλη, e-
 didit *Barnesius*. *Vulg.* ἔσπωνται. *Al.* ἔσπον-
 ται et εἴπωνται. *Clark.* Recte. Sed vide ad
Il. ο'. 499.

Ver. 350. Βέλομ' ἅπαξ πρὸς κῦμα χανῶν
 ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι, "Ἡ δὴ δ' αὖτε σφύγγεσθαι,] Sic
Iliad. ο'. 511.

Βέλτερον, ἢ ἀπολέσθαι ἑνα χρέον, ἢ βιῶναι,
 "Ἡ δὴ δ' αὖτε σφύγγεσθαι. —

- 360 Μηρές τ’ ἐξέταμον, κατὰ τε κνίσση ἐκάλυψαν,
 Δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ’ αὐτῶν δ’ ὠμοθέτησαν·
 Οὐδ’ εἶχον μέθυ λείψαι ἐπ’ αἰδομένοις ἱεροῖσιν,
 Ἄλλ’ ὕδατι σπένδοντες ἐπώπτων ἐγκατα πάντα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ’ ἐκάη, καὶ σπλάγχν’ ἐπάσαντο,
 365 Μίσυλλόν τ’ ἄρα τ’ ἄλλα, καὶ ἄμφ’ ὀβελοῖσιν ἐπειραν·
 Καὶ τότε μοι βλεφάρων ἐξέσσυτο νήδυμος ὕπνος·
 Βῆν δ’ ἰέναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης.
 Ἄλλ’ ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κιὼν νεὸς ἀμφιελίσσης,
 Καὶ τότε με κνίσσης ἄμφ’ ἤλυθεν ἡδὺς αὐτμή·
 370 Οἰμῶξας δὲ θεοῖσι μετ’ ἀθανάτοισι γεγώνευν·
 Ζεῦ πάτερ, ἡδ’ ἄλλοι μάκαρες θεοὶ, αἰὲν ἐόντες,

- 360 Femoraque exsecuerunt, atque adipe cooperuerunt,
 Postquam-duplicaverant, et super ipsis frusta-cruda posuerunt:
 Neque vero habebant vinum ad-libandum super ardentia sacra,
 Sed aqua libantes assabant intestina omnia.
 Cæterum postquam femora exusta sunt, et viscera gustarunt,
 365 Minutatimque secuerunt cætera, et verubus transfixerunt;
 Et tunc mihi palpebris excidit suavis somnus:
 Perrexī autem ire ad navem velocem et litus maris.
 Sed cum jam prope essem profectus navem remis-utrinque-agitatum,
 Tum vero mihi nidoris obvenit dulce flamen:
 370 Lugens autem deos ad immortales clamavi;
 “Jupiter pater, atque alii beati dii semper-existentes;

360 κνίσση] F. A. L. ut alibi et mox 369. 369 μοι] F. A. L. ἀμφήλυ-
 θεν] R.

Similiter apud Æschylum;

κρύσσον γὰρ εἰσάπαζ θανῶν,
 ἢ τὰς ἀπάσας ἡμῖας πάσχειν κακῶς.

Prometh. Vinc. ver. 749.

Ver. 351. σπρίγυσσαι.] Κατὰ σπράγγα,
 ὃ ἐστὶ κατ’ ὀλίγον, ὑπορρεῖν. Schol.

Ver. 356. Τὰς δὲ περιέσαντο,] Ὅρα δ’ ἐν
 τῷ, “Τὰς δὲ περιέσαντο,” καὶ ἐν τῷ (ver.
 362.) “Οὐδ’ εἶχον μέθυ λείψαι,” ὅτι περι-
 τὸς κεῖται ὁ “δὲ” σύνδεσμος· τὸ γὰρ ὁρᾶν τῆς
 συντάξεως, ταύτας περιέσησαν καὶ, ἔκ εἶχον
 μέθυ λείψαι. Κεῖται ἔν συνήθως κἀνταῦθα ὁ
 “δὲ” σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ “δὴ,” Eust. Henri-
 cus Stephanus legendum conjicit Τὰςδε con-
 juncte. Quo modo et edidit Barnesius.
 Sed nihil opus. Nam Τὰς δὲ hoc in loco
 (ut opinor) non est, “Has autem;” sed,

“Has utique” (ut placet Eustathio) sive,
 “Has deinceps.” Vide ad Il. α’. 57. ἡ.
 148. et κ’. 490. Cæterum posteriori in
 loco non advertit Eustathius, istud “Οὐδ’]
 “εἶχον μέθυ λείψαι” novam periodum, ἀπ’
 ἄλλης ἀρχῆς (ut recte Henricus Stepha-
 nus,) inchoare; sententiæ autem apodosin
 reddi supra ver. 360. Μηρές τ’ ἐξέταμον
 etc. Clark. Sed ita scribendum divisim:
 Οὐδ’ εἶχον. Ern.

Ibid. περιέσαντο,] Τὸ δὲ, “περιέσαντο,”
 ἢ ἀντὶ τοῦ κύκλῳ περιεσῆσαν, ὥς τε συσχεῖν
 αὐτάς· ἢ ἀντὶ τοῦ ὡς εἰς θυρίαν ἔσησαν. Eu-
 stath.

Ver. 357. Φύλλα δρεψάμενοι] Δι. Φύλ-
 λα δὲ δρεψάμενοι et Φύλλα δ’ ἐρεψάμενοι.

Ver. 359. καὶ ἔσφαζαν καὶ ἔδριον,] Vide
 ad Il. α’. 459.

- Ἦ με μάλ' εἰς ἄτην κοιμήσατε νηλεῖ ὕπνῳ.
 Οἱ δ' ἔταροι μέγα ἔργον ἐμητίσαντο μένοντες.
 Ὠκεία δ' Ἡελίῳ Ὑπερίονι ἄγγελος ἦλθε
 375 Λαμπετὴ τανύπεπλος, ὃ οἱ βόας ἔκταν ἑταῖροι.
 Αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι μετηύδα, χαόμενος κῆρ.
 Ζεῦ πάτερ, ἦδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ, αἰὲν εἰόντες,
 Τῖσαι δὲ ἑτάρες Λαερτιάδῳ Ὀδυσῆος,
 Οἷ μιν βῆς ἐκτειναν ὑπέρβιον· ἥσιν ἔγωγε
 380 Χαίρεσκον μὲν ἰὼν εἰς ἑρᾶν ἄστερόεντα,
 Ἦδ' ὅπότ' ἀψ' ἐπὶ γαῖαν ἀπ' ἑρᾶν ὀδὸν προτραποίμην.
 Εἰ δέ μοι εἰ τίς ποτε βοῶν ἐπιεικέ' ἀμοιβήν,
 Δύσομαι εἰς Αἴδαο, καὶ ἐν νεκύεσσι φαείνω.

“Profecto me magnum in damnum sopivistis sævo somno;

“Socii vero magnum facinus moliti-sunt manentes.”

Velox autem Soli sublimi nuncia venit

375 Lampetia longo-peplo-induta, quod ei boves interfecerant socii.

Statim autem is deos allocutus est iratus corde;

“Jupiter pater, atque alii beati dii semper-existentes;

“Fac-luere jam socios Laërtiadæ Ulyssis,

“Qui meas boves occiderunt superbe; quibus ego

380 “Gaudebam quidem profectus in cælum stellatum,

“Et quando retro ad terram e cælo revertebar.

“Quod si mihi non luant boum condignam talionem,

“Descendam in Orcum, et inter mortuos lucebo.”

372 Ἦ μάλα μ' εἰς] R. Ibid. κοιμήσατε] Edd. vid. not. 592 Νείκεον δ' ἄλ-
 λοθεν] R. ut pronuncietur νέικον. alterum melius. Ibid ὀδῆτι] A. L.

Ver. 361. ἀμοιβήσαν.] Vide supra ad γ'. 458.

Ver. 362. οὐδ' εἶχον] Vide supra ad ver. 356.

Ver. 363. σπένδοντες] MSS. nonnulli a Tho. Bentleio collati, σπεινδοντες.

Ibid. ἰπώπταν] Vide supra ad β'. 300. et ad Il. α'. 466.

Ver. 369. με] Al. μοι.

Ibid. ἀμφ' ἦλθεν] Henricus Stephanus legendum censet ἀμφήλθεν. Clark. Vid. Var. Lect.

Ibid. ἦδ' αὖτμήν] Ita supra ε'. 467. notante Barnesio;

ἦδ' αὖτμήν.

Et δ'. 709.

— πᾶσιν ἐφ' ὕγρην.

Et apud Hesiodum;

— θεῶν αὖτμήν. Theogon. ver. 696.

Cæterum apud Homerum hic legi posset, conjectante itidem Barnesio, ἦδ' αὖτμήν. Quæ posterior vox non inusitata. Vide supra ad γ'. 289. et ad Il. ψ'. 765.

Ver. 372. κοιμήσατε] Ita ex Eustathio et ex Editt. Vett. edidit Barnesius. Atque ita habent MSS. nonnulli a Tho. Bentleio collati. Vulgg. κοιμήσατε. Quæ si vera lectio, omnino scribendum, uti et notavit Barnesius, κοιμήσατε. Vide ad Il. α'. 140. Clark. Unam Basil. laudat Barnesius; vide ad Il. μ'. 281. π'. 524. Ern.

Ver. 373. ἐμητίσαντο] Barnesius edidit ἐμητίσαντο. Sed nihil opus. Vide ad Il. ψ'. 312.

Ver. 375. ἔκταν ἑταῖροι.] Al. ἔκταμεν ἡ-
 μέεις.

- Τὸν δ’ ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 385 Ἡέλι, ἦτοι μὲν σὺ μετ’ ἀθανάτοισι φάεινε,
 Καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν, ἐπὶ ζεῖδωρον ἄρξαν·
 Τῶν δέ κ’ ἐγὼ τάχα νῆα θοὴν ἀργῇτι περαυνῶ
 Τυτθὰ βαλὼν κέασαιμι, μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
 Ταῦτα δ’ ἐγὼν ἤκιστα Καλυψῆς ἠϋκόμοιο·
 390 Ἡ δ’ ἔφη Ἑρμείαιο διακτόρεα αὐτὴ ἀκῆσαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ’ ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν,
 Νείκεον ἄλλοθεν ἄλλον ἐπισαδὼν, ἐδέ τι μῆχος
 Εὐρέμεναι δυνάμεσθαι· βόες δ’ ἀποτέθνασαν ἥδη.
 Τοῖσιν δ’ αὐτίκ’ ἐπειτα θεοὶ τέρατα προὔφαινον·
 395 Εἵρπον μὲν ῥίνοι, κρέα δ’ ἀμφ’ ὀβελῶς ἐμεμύκει,

Hunc autem respondens allocutus est nubium-coactor Jupiter;

385 “Sol, sane quidem tu inter immortales luceto,

“Et mortales homines, super almam terram:

“Horum autem ego cito navem celerem candenti fulmine

“Paululum ictam diffidero, medio in nigro ponto.”

Hæc vero ego audiui a Calypso comas-pulchra;

590 Illa autem dixit a Mercurio internuncio se ipsam audivisse.

Cæterum postquam ad navem pervenissem atque mare,

Objurgabam aliunde alium ordine; neque ullum remedium

Invenire potuimus: boves enim mortuæ erant jam.

Eis autem continuo deinde dii prodigia ostendebant:

395 Serpebant quidem pelles, carnes autem circum verua mugiebant,

393 ἀπιτίθνασαν] R. 394 τίραα] F. A. L. quod ferri potest; τέρατα, τερά-
 ατα, (Dionys. Perieg. 684.) τίραα, τέρα apud Hesych. 395 ἐμέμυκιν]

R. Eustathius vulgatum habet, quod verum est.

Ver. 378. 382. Τίσαι — τίσσαι] Vide ad
 Il. χ’. 19. 20. Item infra ad ν’. 195.

Ver. 380. Χαίρεσθαι] Gaudere solebam.
 Vide ad Il. α’. 37. et β’. 291.

Ver. 383. Δύσομαι εἰς Αἴδαο, καὶ ἐν νεκύ-
 εσσι φαίνοι.] Quintus Calab.

ἔγωγ’ ἐμὲν ἔτ’ ἐν Ὀλύμπῳ

ἔσομαι, ἔτ’ ἐτι σὺο κεκλήσομαι, εἰ μὴ Ἀ-
 χαιῶν

Τίσσομ’ ἀτασθαλῖν.

Paralipom. XIV. 432.

δδ’ Ἡλῖος,

Τὴν θρυαλλίδ’ εἰς ἑαυτὸν εὐθὺς συνελέσας,

Οὐ φανῶν ἔρασκιν ὑμῖν.

Aristoph. Nub. ver. 584.

Δείκνυσι δὲ [Ὁμηρος] αὐτῇ [Ἡλίῳ] — καὶ τὸ

Vol. III.

4 B

ἔμψυχον, καὶ τὸ ἐπὶ τῇ κινήσει αὐτοπροαίρε-
 τον, ἐν οἷς ἀπειλεῖ, “Δύσομαι εἰς Αἴδαο, καὶ
 “ἐν νεκύεσσι φαίνοι.” Καὶ ἐπὶ τούτῳ ὁ Ζεὺς
 αὐτὸν παρακαλεῖ, [ver. 385.] “Ἡέλι, ἦτοι
 “μὲν σὺ μετ’ ἀθανάτοισι φάεινε etc.” Dio-
 nys. Halicarn. περὶ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως,
 §. 15.

Ver. 385. φάεινε,] Al. φαίνοι.

Ver. 389. Ταῦτα δ’ ἐγὼν ἤκιστα Καλυ-
 ψῆς] Ὁ Ποιητὴς ὑπιδόμενος δι’ ἀπορίαν ἰν-
 σαυθὰ, ὡς ἐξῆντός τινος, πόθεν Ὀδυσσεὺς εἰδὼς
 λήγει τὰ κατὰ τὸν Ἥλιον καὶ τὸν Δία, οἷς
 αὐτὸς ἐπαρέτυχε· τὸν μὲν μῦθον ἅκ’ ἀνατρέ-
 πει, τὸ δὲ ἀπορέμενον ἀπίθανον διεραπείων,
 λυεῖ, εἰπόντος Ὀδυσσεὺς ἔτας, “Ταῦτα δ’
 “ἐγὼν ἤκιστα Καλυψῆς etc.” Eustath.

- 'Οπταλέα τε καὶ ὠμά· βοῶν δ' ὥς γίνετο φωνή.
 'Εξήμαρ μὲν ἔπειτα ἐμοὶ ἐρήγες ἐταῖροι
 Δαίνυντ', 'Ηελίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας·
 'Αλλ' ὅτ' ἄρ' ἐβδομον ἥμαρ ἐπὶ Ζεὺς θῆκε Κρονίων,
 400 Καὶ τότε ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο λαίλαπι θύων·
 'Ημεῖς δ' αἰψ' ἀναβάντες ἐνήκαμεν εὐρέϊ πόντῳ,
 'Ισὸν σησάμενοι, ἀνά θ' ἰσία λεύκ' ἐρύσαντες.
 'Αλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἐλείπομεν, ἐδέ τις ἄλλη
 Φαίνετο γαιάων, ἀλλ' ἔρανός, ἥδ' ἐθάλασσα,
 405 Δὴ τότε κυανέην νεφέλην ἔσῃσε Κρονίων
 Νηὸς ὑπὲρ γλαφυρῆς· ἥχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς.
 'Η δ' ἔθει ἐ μάλα πολλὸν ἐπὶ χροόνον· αἰψα γὰρ ἦλθε
 Κεκληγῶς Ζέφυρος, μεγάλη σὺν λαίλαπι θύων·

Assæque et crudæ, boumque quasi fiebat vox.

Sex-diebus quidem deinde mihi dilecti socii

Epulabantur, Solis bobus abactis optimis :

Sed quando utique septimum diem Jupiter induxit Saturnius,

400 Tum vero deinde ventus quidem desiit turbine sævire :

Nos autem statim nave-conscensa immisimus lato mari,

Malo erecto, velisque albis expansis.

Sed quando jam insulam reliqueramus, neque ulla alia

Apparebat terrarum, sed cælum atque mare,

405 Sane tum cœruleam nebulam statuit Saturnius

Navim supra cavam ; obscuratus autem est pontus sub ipsa.

Ea autem currebat haud valde multum per tempus ; statim enim venit

Stridens Zephyrus, ingenti cum turbine furens :

398 ἐλόντες] F. A. L. 399 ἀλλ' ὅτε δ' ἐβδομον] Eæd. 407 'Ηδ' F. A. L. male.

Ver. 392. μῆχος] Μηχάνημα, τέχνασμα.

Etymolog. Magn. in voce. Vide et ad Il. β'.

342. Cæterum Pindari Scholiastes, no-

tante Barnesio, legit μήχας.

Ver. 395. κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύνει,]

Respicit hunc locum Euripides :

ἡλίε θ' ἀγναὶ βάτεις,

Αἱ σάεκα φωνήισσαν ἥσυσιν ποτὶ,

Πικρὰν Ὀδυσσεὶ γῆρυν.

Troad. ver. 459.

Et Propertius :

Lampetis Ithacis verubus mugisse juvencos.

Lib. III. xi. 29.

Clark. Simile prodigium narrat Herodo-
tus Lib. IX. extr. Ern.

Ver. 398. ἐλάσαντες] Al. ἐλόντες.

Ver. 399. ὅτ' ἄρ' ἐβδομον] Al. ὅτε δ' ἐβ-
δομον.

Ver. 405. οὐδέ τις ἄλλη Φαίνετο γαιάων,
— Δὴ τότε κυανέην νεφέλην] Virgil.

Postquam altum tenuere rates, nec jam amplius
ullæ

Apparent terræ ; cælum undique, et undique
pontus :

Tum mihi cœruleus supra caput astitit imber,
Noctem hyememque ferens ; et inhorruit unda
tenebris. Æn. III. 192.

- Ἴς δὲ προτόνας ἔρρηξ' ἀνέμοιο θύελλα
 410 Ἀμφοτέρους· ἴσος δ' ὀπίσω πέσεν, ὅπλα τε πάντα
 Εἰς ἀντλον κατέχυνθ'· ὁ δ' ἄρα πρύμνῃ ἐνὶ νηϊ
 Πλῆξε κυβερνήτεω κεφαλὴν, σὺν δ' ὅσ' ἄραξε
 Πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς· ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι ἰοικῶς
 Κάππεσ' ἀπ' ἱκριόφιν, λίπε δ' ὅσ' ἔα θυμὸς ἀγένηωρ·
 415 Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε, καὶ ἔμβαλε νηϊ κεραυνόν·
 Ἥ δ' ἐλελίχθη πᾶσα, Διὸς πληγέσσα κεραυνῶ,
 Ἐν δὲ θεεῖς πλῆτο· πέσον δ' ἐκ νηὸς ἑταῖροι.
 Οἱ δὲ κορώνησιν ἱκελοι περὶ νῆα μέλαιναν
 Κύμασιν ἐμφορέοντο· θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόσον.
 420 Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ νηὸς ἐφοίτων, ὄφρ' ἀπὸ τοίχης
 Λῦσε κλύδων τρώπιος· τὴν δὲ ψιλὴν φέρε κῦμα.

Mali autem rudentes rupit venti procella

- 410 Utrosque; malus vero retro cecidit, armamentaue omnia
 In sentinam deciderunt: is autem in puppi navis
 Percussit gubernatoris caput, ossaque confregit
 Omnia simul capitis; ille vero urinatori similis
 Decidit a tabulatis, reliquitque ossa animus generosus:
 415 Jupiter autem crebro intonuit, et injecit fulmen navi;
 Ea autem contorta est tota, Jovis icta fulmine,
 Sulphureque impleta est: ceciderunt vero e navi socii.
 Illi autem cornicibus similes circa navem nigram
 In fluctibus ferebantur: deus autem auferebat reditum.
 420 At ego per navim incedebar; donec latera
 Solvit fluctuum-impetus a-carina: eam vero inermem ferebat unda.

412 ἄραξεν] F. A. L. male.

Similiterque, *Æn.* V. 8.

Ut pelagus tenuere rates, nec jam amplius ulla
 Occurrit tellus, etc.

Ver. 409. προτόνας] Τὰ σχοινία τὰ κατέ-
 χοντα τὸν ἴσον. Schol.

Ver. 411. ἀντλον] Schol. Τὴν ἀντλίαν,
 εἰς ἣν ἱγχείεται τὸ κατηδιζόμενον, εἰς τὴν
 ναὺν ὕδωρ. Clark. Similis locus ad ο'. 478.
 De utriusque loci explicatione valde dis-
 sentiebant Grammatici veteres. Ern.

Ibid. πρύμνῃ ἐνὶ νηϊ] "Cum Gubernato-
 ris locus," inquit Barnesius, "sit in
 "Prora, non in Puppi Navis; necessum
 "putabam hoc in loco πρύμνῃ Adverbiali-
 "ter capere, et a voce νηϊ distinguere;

"quare expono *retrosum*." Quod ne-
 quaquam ferri posset. Neque sane opus.
 Gubernatori enim locus revera erat in
 Puppi navis, in qua sedens clavum rege-
 bat. Atque ita Eustathius, quem et ci-
 tat ipse Barnesius; Πρύμνῃ μὲν προϊστα-
 ται κυβερνήτης, πρῶταν δὲ διοικονομεῖται ὁ
 πρωρεύς.

Ver. 413. ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι ἰοικῶς Κάπ-
 πεισ' ἀπ' ἱκριόφιν,] Virgil.

—— excutitur, pronusque magister
 Volvitur in caput. ——— *Æn.* I. 119.

Ver. 415. Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε,] Vir-
 gil.

- Ἐκ δὲ οἱ ἰσὺν ἔαζε ποτὶ τρόπιν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
 Ἐπίτονος βέβλητο, βοὸς ῥινοῖο τετευχώς·
 Τῷ ῥ' ἄμφω συνέεργον ὁμῶς τρόπιν ἥδ' ἐκ αἰσὺν·
 425 Ἐζόμενος δ' ἐπὶ τοῖς, φερόμην ὀλοοῖς ἀνέμοισιν.
 Ἐνθ' ἦτοι Ζέφυρος μὲν ἐπαύσατο λαίλαπι δῦαν·
 Ἦλθε δ' ἐπὶ Νότος ὤκα, φέρον ἑμῷ ἄλγεα θυμῷ,
 Ὅφρ' ἔτι τὴν ὀλοὴν ἀναμετρήσαιμι Χάρυβδιν.
 Παννύχιος φερόμην· ἄμα δ' ἠελίῳ ἀνιόντι
 430 Ἦλθον ἐπὶ Σκύλλης σκόπελον, δεινὴν τε Χάρυβδιν.
 Ἡ μὲν ἀνερρόιβδησε θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ·
 Αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ μακρὸν ἔρινεον ὑψόσ' ἀερεθεῖς,

Effregit autem ei malum usque-ad carinam; at super ipso

Lorum indutum erat, bovis corio factum:

Hoc utique utrumque colligebam pariter carinam atque etiam malum;

- 425 Sedens autem super hæc, ferebar perniciosis ventis.

Tum sane Zephyrus quidem desiit turbine furere:

Supervenit autem Notus celeriter, ferens meo dolores animo;

Ut iterum perniciosam remetirer Charybdim.

Tota-nocte ferebar: simul autem ac sol ortus est,

- 430 Veni ad Scyllæ scopulum, horrendamque Charybdim.

Hæc quidem absorpsit maris salsam aquam;

At ego ad proceram caprificum alte levatus,

422 ἰσὺν ἔραζε] R.

Hic pater omnipotens ter cœlo clarus ab alto
 Intonuit. ————— Æn. VII. 141.

Ver. 416. πληγέσσα] Vide ad Il. γ'. 31.

Ver. 418. οἱ δὲ κορώνησιν ἦκελοι] Virgil.

Apparent rari nantes in gurgite vasto.

Æn. I. 122.

Ver. 421. Αὔσε κλύδων τρώπιος:] Virgil.

———— laxis laterum compagibus omnes

Accipiunt inimicum imbrem, rimisque fatiscunt.
 Æn. I. 126.

Ver. 422. ἰσὺν ἔραζε:] Codices nonnulli habent ἰσὺν ἔραζε. Atque ita in commentario legit Eustathius.

Ver. 423. Ἐπίτονος βέβλητο,] Πολλὰς ἀκρίβειας ποιεῖ [Ὁμηρος] σίχως — ἀκρίβαιοι δὲ εἰσιν οἱ ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τὴν χαλότητα ἔχοντες — "Ἐπίτονος τετάνυστο βοὸς ἴφι καταμένοιο." Athenæus, Lib. XIV. cap. 8. Vide ad Il. ψ'. 2. Fortasse autem eadem

hujus vocis ratio, ac vocum ἀθανάτος Πριαμίδης etc. Vide ad Il. α'. 398. Cæterum notandum, hoc in versu pro βέβλητο βοὸς ῥινοῖο τετευχώς] legisse Athenæum, τετάνυστο βοὸς ἴφι καταμένοντι.

Ibid. Ἐπίτονος] Ἰμάς, ἥτοι ὁ τῶν κεράτων δεσμός· ἢ ὁ ἱμάς, ὁ πρὸς ἄκρην τῷ ἰσῷ, δι' οὗ τὸ ἄρμενον ἀνέλκεται. Schol.

Ver. 427. ἐπὶ Νότος] Barnesius haud ignarus qua ratione ultima vocis ἐπὶ producatur, tamen, "Tribrachys" inquit "in "Secundo etiam loco stare possit, ut modo "in Primo, ver. 423." Atqui hoc, ut opinor, nisi in vocibus polysyllabis locum habere non potest. Vide ad Il. α'. 398.

Ver. 431. Ἡ μὲν ἀνερρόιβδησε] Quoniam supra dixerat Circe, ver. 106. "μὴ σύ γε κείθι τύχοις, ὅτε ροιβδήσειεν etc." et tamen eo ipso tempore ad Charybdim accedere hic dicitur Ulysses; ideo Circe mentiri contendit Strabo; Ἐν αὐτοῖς γὰρ τοῖς ἐπι-

Τῷ προσφῦς ἐχόμην, ὡς νυκτερίς· ἐδέπη εἶχον
Οὔτε σπριζῆσαι ποσὶν ἔμπεδον, ἔτ’ ἐπιβῆναι.

435 Ῥίζαι γὰρ ἐκὰς ἦσαν, ἀπήωροι δ’ ἔσαν ὄζοι,
Μακροί τε, μεγάλοι τε, κατεσκίαον δὲ Χάρυβδιν.

Νωλεμέως δ’ ἐχόμην, ὅφρ’ ἐξεμέσειεν ὀπίσσω
Ἴσον καὶ τρόπιν αὖτις· ἐελδομένῳ δέ μοι ἦλθεν
”Οψ’ ἤμος δ’ ἐπὶ δόρπον ἀνὴρ ἀγορῆθεν ἀνέστη,

440 Κρίνων νείκεα πολλὰ δικαζομένων αἰζηῶν,
Τῆμος δὴ τά γε δῆρα Χαρύβδιος ἐξεφάνθη.
Ἦκα δ’ ἐγὼ κατ’ ὕπερθε πόδας καὶ χεῖρε φέρεσθαι,
Μέσσω δ’ ἐνδέωσα παρῆξ περιμήκεα δῆρα,

Ei implicitus tenebar, veluti vesperilio: neque uspiam potui
Neque hæreere pedibus firmiter, neque ascendere.

435 Radices enim longe erant, alte-remoti autem erant rami,
Longique, ingentesque; obumbrabant vero Charybdim.
Continenter autem hærebam, donec evomeret retrorsum
Malum, et carinam denuo; cupienti autem mihi advenit
Tandem: quando autem ad cœnam vir e foro surgit,

440 Judicans lites multas litigantium juvenum,
Tunc demum ligna ex Charybdi apparebant.
Demisi vero ego desuper pedes et manus, ut possem ferri;
In medium autem cum-sonitu-cecidi præter prælonga ligna,

435 ἐκὰς εἶχον] F. R. A. 1. L. 438 ἦλθεν] R. ut referatur ad Ἴσον et
τρόπιν. 442 Ἦκα] A. 2. 3. L.

σι τέτοις ἔρηκεν ἡ Κίρκη, — “ μὴ σύ γε κεί-
“ δι τύχοις, ὅτε ροῖδῇσεις· Οὐ γὰρ κεν ῥύσαι-
“ τό σ’ ὑπ’ ἐκ κακῶ ἔδ’ Ἑνοσίχθων.” Καὶ μὴν
παρέτυχέ τι τῇ ἀναροιβδήσει ὁ Ὀδυσσεύς, καὶ
ἐκ ἀπώλετο, ὡς φησὶν αὐτός. “ Ἡ μὲν ἀνερ-
“ ροῖδῆσε etc.” Εἶτα περιμεινάς τὰ ναυάγια,
καὶ λαβόμενος πάλιν αὐτῶν, σώζεται· ὡς τ’
ἐψεύσατο ἡ Κίρκη. *Geograph. Lib. I. pag.*
75. al. 43. 44. Verum istud “ μὴ σύ γε
“ κείδι τύχοις etc.” ita intelligendum ar-
bitror, si navis eo tempore appelleret.
Quod autem *Ulysses* solus ope caprifici
se ipse servet, priori illi loco (ut opinor)
nullo modo repugnat.

Ver. 433. ὡς νυκτερίς] Ὡς νυκτερίς δὲ
προσπίφκειν Ὀδυσσεὺς τῷ ἔρινεῳ — διότι καὶ
ἡ νυκτερίς ἐκ εἰώθεν ἐπιβαίνειν κλάδων, ἀλλ’
ἐκκρέμαται, ὡς καὶ ἐν τῷ τέλει τῆς Ὀδυσ-
σείας φανέται. Vide infra ad ὦ. G.

Ver. 435. ἦσαν,] *Al. εἶχον.*

Ver. 438. ἦλθεν] *Apud Eustathium,*
ἦλθον.

Ver. 439. ἤμος δ’ ἐπὶ δόρπον ἀνὴρ ἀγο-
ρῆθεν ἀνέστη, Κρίνων νείκεα πολλὰ] Καὶ φασὶν
οἱ Παλαιοὶ οἰκῆναι τὸν καιρὸν περὶ ὀγδόην
ῥῶραν εἶναι, εἴγε εἰκοσιτισσάρων ῥῶρων οὐσῶν
τῇ νυκτὶ καὶ τῇ ἡμέρᾳ, τοῖς ἐκάστης ἡμέρας
ἡ Χάρυβδις ποιεῖ τὰ αὐτῆς. Οἱ δὲ τοιοῦτοι
καὶ δόρπον ἐνταῦθα τὴν δειλινὴν ῥῶραν φασὶν.
Eustath. Πάντα γὰρ ταῦτα χρόνος τινὸς ἔμ-
φασιν ἀξιολόγῃς δίδωσι, καὶ μάλιστα τὸ τὴν
ἑσπέραν ἐπιτείνειν· καὶ μὴ κοινῶς εἰπόντα,
ἡνίκα ὁ δικαστὴς ἀνίσταται, ἀλλ’ ἡνίκα
“ Κρίνων νείκεα πολλὰ,” ὥστε βραδύναι τλεόν-
τι. Καὶ ἄλλως δὲ ἐπιθανὴν ἀν’ ὑπέτινε τῷ
ναυαγίῳ τὴν ὑπαλλαγήν, εἰ πρὶν ἀποσπασ-
θῆναι πολὺ, καὶ αὐτίκα εἰς τὸ πῖσω παλὶρρὸς
μετέπιπτεν. *Strabo, Geograph. Lib. I. pag.*
75. al. 44.

Ver. 441. Τῆμος δὴ τά γε δῆρα] *Strabo,*

- Ἐζόμενος δ' ἐπὶ τοῖσι διήρεσα χερσὶν ἐμῇσι.
 445 Σκύλλην δ' ἐκ ἔτ' ἔασε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 Εἰσιδέειν· ἔ γάρ κεν ὑπέκφυγον αἰπὺν ὄλεθρον.
 Ἐνθεν δ' ἐννῆμαρ φερόμενην· δεκάτῃ δέ με νυκτὶ
 Νῆσον ἐς Ὀγυγίην πέλασαν θεοί· ἐνθα Καλυψὼ
 Ναίει εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς αὐδήεσσα·
 450 Ἡ μ' ἐφίλει τ', ἐκόμει τε. Τί τοι τάδε μυθολογεύω;
 Ἦδὴ γάρ τοι χθιζὸς ἐμυθεόμην ἐνὶ οἴκῳ
 Σοί τε καὶ ἰφθίμῃ ἀλόχῳ· ἐχθρὸν δέ μοι ἐστίν,
 Αὔτις ἀριζήλως εἰρημένα μυθολογεύειν.

Sedensque super hæc remigavi manibus meis.

- 445 Scyllam autem non amplius sivit pater hominumque deorumque
 Aspicere me; non enim effugissem sævam mortem.

Hinc autem per-novem-dies ferebar: decima autem me nocte
 Insulam in Ogygiam appulerunt dii; ubi Calypso
 Habitabat comas-pulchra, veneranda dea vocalis;

- 450 Quæ me amice-excipiebat, fovebatque. Quid tibi hæc enarro?

Jamjam etenim heri euarrabam in domo
 Tibique et castæ uxori: odiosum autem mihi est
 Rursus plane enarrata recensere.

445 ἐκίτ'] R. 448 ἔθεσαν] R.

loco jam supra citato, legit; Καὶ τότε δὴ μοι δῶρα εἰς.

Ver. 443. ἐνδέπησα παρὲς περιμήκεια δῶ-
 ρα.] Παρὰ μὲν γὰρ τοῖς ξύλοις ἐγγὺς ἰδέ-
 πησεν Ὀδυσσεύς, ἔξω μὲντοι αὐτῶν, καὶ ἐκ
 ἐπ' αὐτοῖς, ἦγαν ἄνω αὐτῶν, ἵνα μὴ προσε-
 ραχθεῖς αὐτοῖς, βλαβῇ. Eustath.

Ver. 444. διήρεσα χερσὶν ἐμῇσι. — ταῖς
 χερσὶ μὲ διενηξάμην. Schol.

Ver. 445. οὐκ ἔτ' ἔασε] Barnesius ob
 Metrum, scribendum contendit ἐκ ἔτ'
 ἔασσε. Sed minus recte. Vide ad Il. δ'.
 42. Al. ἐκ ἔασσε.

Ibid. πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε] Virgil.

— Divum pater, atque hominum Rex.

Æn. I. 69.

— hominum sator atque Deorum,

Æn. XI. 725.

Ver. 446. Εἰσιδέειν· ἔ γάρ.] Barnesius
 legendum conjicit Εἰσιδέειν μ' ἔ γάρ. Sed
 nihil opus.

Ver. 447. Ἐνθεν δ' ἐννῆμαρ φερόμενην] Vi-
 de supra ad η'. 253.

Ver. 448. πέλασαν] Al. ἔθεσαν.

Ver. 452. ἐχθρὸν δέ μοι ἐστίν, Αὔτις ἀρι-
 ζήλως εἰρημένα μυθολογεύειν.] Ἐξ ὃ δήλον,
 ὅτι ἑδεμία τῶν παρ' Ὀμήρῳ διςολογιῶν
 ἀχρεΐα, ἑδὲ μάτην ἐπ' ἀδολεσχίᾳ παρίρριπται.
 Eustath. Τῶν δὲ περὶ τῆς Ποιητῆς λεγομένων
 ἀληθίστατόν ἐστιν, ὅτι μόνος Ὅμηρος τῆς τῶν
 ἀνθρώπων ἀψικρίας περιγέγονεν, αἰὲ καίνος
 ὢν, καὶ πρὸς χάριν ἀκμάζων. Ἀλλ' ὅμως
 εἰπὼν καὶ ἀναφανήσας ἐκείνο περὶ αὐτοῦ, τὸ
 “ἐχθρὸν δέ μοι ἐστίν Αὔτις ἀριζήλως εἰρημένα
 μυθολογεύειν, φεύγει καὶ φοβέται τὸν ἐφε-
 δρεύοντα παντὶ λόγῳ κόρον, εἰς ἄλλα ἐξ ἄλ-
 λων διηγήματα τὴν ἀκοὴν ἄγων, καὶ τῇ και-
 νότητι τὴν πλησμονὴν αὐτῆς παραμυθέμενος.
 Plutarch. περὶ Ἀδολεσχίας. Porro hinc
 Ammianus Marcellinus; “Ad ea, quæ
 “digesta sunt semel, revolvī superfluum
 “duxi; ut Ulyxes Homericus apud Phæa-
 “cas ob difficultatem nimiam replicare
 “formidat.” Lib. XXVII. cap. 8.

Ver. 453. Αὔτις] Apud Plutarchum,
 Αὔτις.

ΤΗΣ
ὍΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ
ΡΑΨΩΔΙΑ, ἢ ΓΡΑΜΜΑ Ν'.

Ἑκδοθεῖς τῆς Ῥαψωδίας Ν'.

ΚΟΙΜΩΜΕΝΟΝ Ὀδυσσεύα, μετὰ τῶν δάρων, ἐκτιθέασιν οἱ Φαίαιες εἰς τὴν γῆν
τῶν Ἰθακησίων· καὶ τὴν μὲν ναῦν αὐτῶν ὑποσρέφουσιν, λίθον ποιεῖ Ποσειδῶν· Ἀθηναῖ
δὲ ἐπὶ τῷ αἰγικαλῷ Ὀδυσσεῖ συμβιβλεῖ περὶ τῆς μνηστηροφονίας· καὶ τὰ χρέματα
ἐν τινὶ σπηλαίῳ ἀποκρύπτει, καὶ εἰς γέροντα μεταμορφοῖ τὸν Ὀδυσσεύα.

Τ Η Σ

ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ΡΑΨΩΔΙΑ, ἢ ΓΡΑΜΜΑ Ν'.

Ἐπιγραφαί.

Ὀδυσσεύς ἀπόπλες παρὰ Φαιάκων, καὶ ἄφ' ἑξίς εἰς Ἰθάκην.

Ἄλλως.

Νῦ, Ἰθάκης ἐπίβη, Φαίηκων πομπῇ, Ὀδυσσεύς.

ἮΣ ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
Κηληθμῷ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκίοεντα.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·

SIC dixit: illi autem omnes muti facti sunt silentio;
Oblectationeque tenebantur per aedes umbras.
Huic autem vicissim Alcinoos respondit, dixitque;

Ver. 2. Κηληθμῷ] Θέλξει, τέρεψι· κήλησις γὰρ ἔστιν ἡ δι' ὧδ' ἑς τέρεψις, καὶ ἡδονή. Schol. Vide supra ad λ'. 333.

Ver. 4. ἴκευ] Al. ἦκεις.

Ibid. χαλκοβατὶς δῶ] Ἦτοι χαλκῶν ἔδαφος ἔχον· ἢ χαλκῶς ἔχον τῆς βαθμῆς τῶν θυρῶν. Schol. Vide autem ad Il. α'. 426.

Ver. 5. ῥψιφεφίς,] Al. ῥψιφεφίς.

Ibid. γ'] Particulam hanc omittunt Codices nonnulli. Clark. Edd. nostrae omnes habent. Sensus est: nunquam redibis, errore quidem tali, qualem narrasti, actus tempestate, etsi tibi rursus tale quid accidere posse videatur, qui tam multa passus sis. Ern.

Ver. 7. ἐφίμενος τὰδε ἔρω,] Μετὰ προθυμίας τὰδε λέγω. Schol.

Ver. 8. χερύσιον] Τὸν τοῖς ἐντίμοις διδόμενον. Schol.

Ver. 11. χερυσιὸς πολυδαίδαλος,] Ὁ ποιητής, καὶ μετὰ τέχνης κατεσκευασμένος· ἢ εἰς τὸ δαιδάλλεσθαι καὶ ποιικίλλεσθαι εὖδισας. Schol. Posteriori modo explicat Eustathius: Ὅτι χερυσιὸν πολυδαίδαλον Ἀλκίνοος ἐνταῦθα λέγει τὸν ἀργὸν καὶ ἀκατέργαστον, καὶ εἰς πολλὰ δαιδάλλεσθαι ἐπιτηδεύον· τοιοῦτος δὲ ὁ τῶν ταλάντων, ᾧ φθάσας ἔλαβεν (supra 9'. 391.) ἐκ τῶν Φαιάκων Ὀδυσσεύς. Clark. Durior est posterior ratio, priorem praeulerim. Sic Latini, bonum praclarum argentum, ut Cicero in Verrinis. Ern.

Ver. 12. ἔνεικαν] Al. ἔνεγκαν.

Ver. 13. τρεῖποδα μέγαν, ἥδε λείβητα,] Eustathius in commentario legit ἢ λείβητα.

- ᾠ Ὀδυσσεῦ, ἐπεὶ ἴκευ ἐμὸν ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ
 5 Ὑψερεφές, τῷ σ’ ἔτι παλιμπλαγχθέντα γ’ οἶω
 Ἄψ ἀπονοσήσειν, εἰ καὶ μάλα πολλὰ πέπονδας.
 Ὑμέων δ’ ἀνδρὶ ἐκάσῳ ἐφίεμενος τάδε εἴρω,
 Ὅσσοι ἐνὶ μεγάροισι γερέσιον αἰΐδοπα οἶνον
 Αἰεὶ πίνετ’ ἐμοῖσιν, ἀκχεάζεσθε δ’ αἰοιδῶ·
 10 Εἴματα μὲν δὴ ξείνῳ ἐϋξέσῃ ἐνὶ χηλῷ
 Κεῖται, καὶ χρυσὸς πολυδαίδαλος, ἄλλα τε πάντα
 Δῶρ’, ὅσα Φαιήκων βεληφόροι ἐνθάδ’ ἔνεικαν·
 Ἀλλ’ ἄγε, οἱ δῶμεν τρίποδα μέγαν, ἥδὲ λέβητα,
 Ἀνδρακάς· ἡμεῖς δ’ αὖτε ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον
 15 Τισόμεθ’· ἀργαλέον γὰρ ἓνα προικὸς χαρίσασθαι.

“ O Ulysses, quandoquidem venisti meam ad æratam domum

5 “ Altam, ideo te haud retrorsum jactatum puto

“ Retro rediturum, et si valde multa passus es.

“ Vestrum autem viro unicuique præcipiens hæc dico,

“ Quotcunque in ædibus honorarium generosum vinum

“ Semper bibitis meis, auditisque cantorem :

10 “ Vestes quidem jam hospiti bene-polita in arca

“ Jacent, et aurum arte-elaboratum, aliaque omnia

“ Dona, quæcunque Phæacum senatores huc attulerunt :

“ Verum age, ei demus tripodem magnum, et lebetem,

“ Viritim ; nos autem rursus congregati in populo

15 “ Rependemus : grave enim uni fuerit de-suo-totum præbere.”

5 Ὑψερεφές] Edd. vett.

Ἰσίων δὲ (inquit) ὅτι ἐν Ἀσαφεί παραρρίψας τὸ “ τρίποδα, ἥδὲ λέβητα,” ἔ διήρθευσε νῦν εἴτε τῷτο εἴτε ἐκείνο γέγονεν — εἰ μὴ ἄρα γραψαί τις καὶ ἐνταῦθα “ τρίποδα μέγαν, ἥδὲ λέβητα,” — ὃ κρυπτόν φέρεται γὰρ καὶ τοιαύτη γραφὴ ἐν τοῖς ἀκριβεστέροις τῶν ἀντιγράφων. Cui posteriori lectioni favet quod occurrit infra ver. 217.

Ἦς εἰπόν, τρίποδας περικαλλίας, ἥδὲ λέβητας Ἡρίβμυς etc.

Clark. Hinc nihil consequitur pro lectione hac. Nam cum alius tripodem alius lebetem attulisset, potuit in numerando deinde dicere τρίποδας ἥδὲ λέβητας. Ern.

Ver. 14. Ἀνδρακάς] Κατὰ ἄνδρα ἵνα μὴ τὸ “ τρίποδα μέγαν, ἥδὲ λέβητα” ἐπὶ ἐνὸς μόνου τρίποδος καὶ ἐνὸς λέβητος νοθεύῃ, ἀλλὰ ἐνὸς κατὰ ἕκαστον ἄνδρα, ἡμῶν δηλαδὴ τῶν δεκα-

τριῶν βασιλείων — . Τινὰ δὲ τῶν ἀντιγράφων ἔχουσιν, “ Ἀνδρα καθ’ etc.” Eustath. Clark. Vid. Interpr. ad Hesych. in h. v. Ern.

Ibid. αὖτε ἀγειρόμενοι] Barnesius edidit, αὖτις ἀγειρόμενοι.

Ibid. ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον] Eustathius vocem ἀγειρόμενοι sensu activo accipit, et ad dona jam supra memorata referri intelligit. Ἰσίων δὲ ὅτι τὸ, ὡς ἑρρέθη, ἀγείρειν ἐκ τῆ δῆμου τὰ δωρηθέντα, μικροπρεπὲς μὲν, ἔδος δὲ ὅμως, Παλαιόν, κατὰ τὰς λιγομείνας συνδοσίας καὶ διανομάς. Atque hanc interpretationem secutus Barnesius, in versione reddit, “ colligentes per populum.” Sed minus recte. Nam ἀγείρομαι semper apud Homerum sensu passivo usurpatur. Vide infra ad π’. 390. ε’. 379.

Ver. 15. Τισόμεθ’] Vide ad Π. χ’. 19. 20. Τὸ δὲ “ τισόμεθα” οἱ μὲν Παλαιοὶ φασιν, εἰς-

- “Ὡς ἔφατ’ Ἀλκίνοος· τοῖσιν δ’ ἐπὶ νῆδανε μῦθος.
Οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος.
Ἦμος δ’ ἡριγένεια φάνη ρόδοδάκτυλος ἥως,
Νῆ’ ἄρ’ ἐπισσεύοντο, φέρον δ’ εὐήνορα χαλκόν.”
20 Καὶ τὰ μὲν εὖ κατέδηχ’ ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο,
Αὐτὸς ἰὼν διὰ νηὸς, ὑπὸ ζυγὰ, μὴ τιν’ ἐταίρων
Βλάβητοι ἐλαυνόντων, ὅποτε σπερχοίατ’ ἔρετμοῖς.
Οἱ δ’ εἰς Ἀλκινόοιο κίον, καὶ δαῖτ’ ἀλέγγυνον.

- Τοῖσι δὲ βοῦν ἱέρουσ’ ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο
25 Ζηνὶ κελαϊνεφείῃ Κρονίδῃ, ὃς πᾶσιν ἀνάσσει.
Μηρὰ δὲ κείαντες δαίνυντ’ ἐρικυδέα δαῖτα
Τερπόμενοι· μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδὸς
Δημόδοκος, λαοῖσι τετιμένος· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Πολλὰ πρὸς ἥελιον κεφαλὴν τρέπε παμφανώοντα,

Sic dixit Alcinoüs : illis vero placebat sermo.

Ii quidem decubitori abierunt domum unusquisque.

Quando autem mane-genita apparuit rosea-digitis aurora,
Ad navem deinde properabant, ferebantque viros-honestans æs:

- 20 Et hæc quidem bene deposuit sacra vis Alcinoi,
Ipse profectus per navem, sub transtris, ne aliquem sociorum
Læderent impellentium, quando incumbentem remis.
Illi autem ad Alcinoi-domum iverunt, et convivium curabant.

Horum autem gratia bovem mactavit sacra vis Alcinoi

- 25 Jovi atrarum-nubium coactori Saturnio, qui omnibus imperat.
Femoribus autem assatis, celebrant lautum convivium
Oblectantes-sese : inter ipsos vero caneabat divinus cantor
Demodocus, populis honoratus : at Ulysses
Sæpe ad Solem caput vertebat splendens,

21 Αὐτὸς δ’ ἰὼν] F. L. male.

πρᾶξι μὲν δ’ αὖτε καὶ συνήλως ἐπιτείναντες ἀποτίσσομεν
τὸ γὰρ ἐκ τῆς δῆμης ἀγέρειν τοῖς βυληφύροις ἀπο-
δοθῆναι ὑπὲρ ἧς ἀρετῆς διδάσκει τῷ Ὀδυσσεύϊ.
Eustath. Vide autem supra ad ver. 14.

Ibid. ἀργαλίον γὰρ ἵνα προικὸς χαρίσασθαι.] Χαλκιδίων γὰρ καὶ ἀδύνατον, ἵνα δωρεὰν
ποσάουτην χαρίσασθαι. Schol. Ὅτι δὲ προῖκα
οἱ Παλαῖοι τὴν δωρεάν ἔλεγον, καὶ ὅτι ἐκ τῆς
καταπροῖξασθαι αὐτὴν παρεῖχον, δηλῶται καὶ
ἀλλὰ ἄλλ’ — ἐρμηνεύει δ’ ἂν καὶ χάρις, ἢ
προῖξ· ὡς δηλοῖ τὸ “προικὸς χαρίσασθαι.”
Ἀπτικὸς δὲ ἀνὴρ ἔτω φράζει· τὸ γὰρ κοινό-
στερον, “προῖκα χαρίσασθαι.” Ἑλλησπικῶς

δὲ καὶ ἄμφω ἔχει· ἐστὶ γὰρ τὸ μὲν, διὰ προικὸς,
τὸ δὲ, κατὰ προῖκα. Τὸ μέντοι ἐπὶ γαμηλίᾳ
δώρεα τὴν προῖκα νοεῖσθαι, τῶν μὲν Ὀμηρῶν
ἐστίν. Eustath.

Ver. 19. Νῆ’ ἄρ’ ἐπισσεύοντο,] *Al.* Νῆά ρ’
ἐπισσεύοντο, et Νῆάδ’ ἐπισσεύοντο.

Ibid. εὐήνορα χαλκόν.] De voce εὐή-
νορα, mire Plutarchus : Καὶ τὴν γε διατρέ-
βοντας ἐν τοῖς χαλκωρυχίοις ἰσορῶσιν ὠφε-
λεῖσθαι τὰ ὄμματα, καὶ βλεφάριδας ἐκφύειν
τῆς ἀποβιβληκτότας. Ἡ γὰρ ἀπὸ τῆς χαλ-
κίτιδος ἄχνη, καὶ πίπτουσα τοῖς βλεφάροις
ἀδῆλως, ἀνατίλλει τὰ ῥέματα, καὶ περιε-
5

- 30 Δῦναι ἐπειγόμενος· δὴ γὰρ μενέαινε νέεσθαι.
 ’Ως δ’ ὅτ’ ἀνὴρ δόρυποιο λιλαίεται, ὥτε πανῆμαρ
 Νειὸν ἀνέλκητον βόε οἶνοπε πηκτὸν ἄροτρον,
 ’Ασπασίως δ’ ἄρα τῷ κατέδω φάος ἡελίοιο,
 Δόρυπον ἐποίχεσθαι, βλάβεται δέ τε γέναντ’ ἰόντι·
- 35 “Ὡς Ὀδυσῆ’ ἀσπαστὸν ἔδω φάος ἡελίοιο.
 Αἰΐφα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα,
 ’Αλκινόῳ δὲ μάλιστα πιφασκόμενος φάτο μῦθον·
 ’Αλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 Πέμπετε με σπείσαντες ἀπήμονα· χαίρετε δ’ αὐτοί·”
- 40 “Ἦδὴ γὰρ τετέλεσαι, ἃ μοι φίλος ἦδελε θυμὸς,
 Πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, τὰ μοι θεοὶ ἐβρανίωνες
 ’Ολβια ποιήσειαν· ἀμύμονα δ’ οἴκοι ἄκοιτιν
 Νοστήσας εὖροιμι, σὺν ἀρτεμέεσσι φίλοισιν.

- 50 Ut-occideret expetens; jamdudum enim cupiebat reverti.
 Sicut autem cum vir cœnam concupiscit, tui toto-die
 Per novale traxerunt boves nigri compactile aratrum;
 Optato autem huic occidit lumen Solis,
 Ad-cœnam ut-eat; affliguntur vero genua eunti:
- 55 Sic Ulyssi gratum occidit lumen Solis.
 Statim autem inter Phæaces remigii-studiosos locutus est,
 Alcinoos autem maxime orationem-dirigens dixit sermonem;
 “Alcinoë rex, omnium clarissime populorum,
 “Mittite me, postquam-libaveritis, illæsum; Valet autem ipsi:
- 40 “Jam enim perfecta-sunt, quæ mihi carus volebat animus,
 “Deductio et cara dona, quæ mihi Dii cœlestes
 “Fortunata faciant: eximiam autem domi uxorem
 “Reversus inveniam, cum incolumibus amicis.

φει τὸ δάκρυον. Διὸ καὶ φασὶν “εὐήνορα” καὶ
 “νώροπα” χαλκὸν ὑπὸ τῆς Ποιητῆς παραγορεύ-
 εσθαι. *Symposiac.* Lib. III. *Probl.* 10. sub
 fine. Quæ Latine sic vertit *Macrobius*;
 “Qui in metallo æris morantur, semper
 “oculorum sanitate pollent; et quibus
 “ante palpebræ nudatæ fuerant, illic con-
 “vestiuntur. Aura enim quæ ex ære
 “procedit, in oculos incidens, haurit et
 “exsiccat quod male influit. Unde et
 “Homerus modo εὐήνορα, modo νώροπα
 “χαλκὸν, has causas secutus, appellat.”
Saturnal. Lib. VII. cap. 16.

Ver. 21. ὑπὸ ζυγῶν,] Ὅτι τὰς καθιδράς
 τῶν ἐρετῶν. *Schol.*

Ver. 25. ὅς πᾶσιν ἀνάσσει.] *Virgil.*

— qui res hominumque Deūmque
 Æternis regis imperiis. — *Æn.* I. 233.

— rerum cui summa potestas. X. 100.

Ver. 26. κείαντες] *Al.* κήαντες.

Ver. 29. Πολλὰ πρὸς ἥλιον κεφαλὴν τρέ-
 πει] *Virgil.*

Illi ad surgentem conversi lumina Solém.

Æn. XII. 172.

Ibid. τρέπει] *Al.* τρέπει. Minus recte.
 Vide ad *Il.* v. 84.

Ver. 30. Δῦναι ἐπειγόμενος.] Fuerunt,
 notante *México Casaubono*, qui hoc inter-
 pretarentur, “Conscondere navim prope-

- Ἵμεῖς δ' αὖθι μένοντες εὐφραίνοιτε γυναῖκας
 45 Κριδίας, καὶ τέκνα· θεοὶ δ' ἀρετὴν ὀπάσειαν
 Παντοίην· καὶ μήτι κακὸν μεταδήμιον εἶη.
 "Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον, ἡδ' ἐκέλευον
 Περμπέμεναι τὸν ξεῖνον, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπεν.
 Καὶ τότε κήρυκα προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·
 50 Ποντόνοε, κρητῆρα κερασσάμενος, μέδω νείμον
 Πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον· ὄφρ' εὐξάμενοι Διὶ πατρὶ,
 Τὸν ξεῖνον πέμπωμεν ἐν ἑς πατρίδα γαῖαν.
 "Ὡς φάτο· Ποντόνοος δὲ μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα·
 Νώμησεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπισταδόν· οἱ δὲ θεοῖσιν
 55 Ἔσπεισαν μακάρεσσι, τοὶ ἔρανὸν εὖρυν ἔχουσιν,
 Αὐτόθεν ἐξ ἐδρέων· ἀνὰ δ' ἴστατο δῖος Ὀδυσσεύς,

- " Vos autem hic manentes oblectetis uxores,
 45 " Quas-virgines-duxistis, et liberos; Dii vero virtutem dent
 " Omnigenam; et ne quod malum publicum sit."
 Sic dixit: illi vero omnes collaudabant, et jubebant
 Dimitti hospitem, quod decenter locutus esset.
 Atque tum præconem allocuta est vis Alcinoi;
 50 " Pontonoë, cratere mixto, merum distribue
 " Omnibus in domo; ut precati Jovem patrem,
 " Hospitem dimittamus suam in patriam terram."
 Sic dixit: Pontonous vero dulce vinum miscbat:
 Distribuit deinde omnibus astando: illi autem Diis
 55 Libarunt beatis, qui cælum latum habitant,
 Indidem ex sedibus: surrexit vero nobilis Ulysses,

47 ἐπ' ἄνιον] F.

"rans." Ipse autem, "Quanto elegantius," inquit, "ut δύναι in propria significatione de occasu Solis accipiamus?" De nupera Homeri Edit. Dissertat. I. Atque hanc veram esse interpretationem liquet ex sequentibus ver. 53. 55. Priori autem sensu vox δύναι (ut opinor) accipi non potest.

Ver. 52. ἀνέλκητον] Al. ἄν' ἔλκητον. Clark. Sic Pseudo-Did. et Henr. Stephan. quod facilius, etsi ἀνέλκειν pro ἔλκειν dici posse credo. Homerus in hac forma ἀνὰ ponere solet. Ern.

Ver. 44. γυναῖκας Κριδίας,] Schol. τὰς ἐκ παρθενίας γυγαμημένας. Virgil.

Cui pater intactam dederat, primisque jugarat
 Ominibus. —————

Æn. I. 349.

Ver. 45. ἀρετὴν ὀπάσειαν Παντοίην] Ἀρετὴν δὲ παντοίαν τὴν εὐδαιμονίαν λέγει. Eustath.

Ver. 46. μήτι κακὸν μεταδήμιον εἶη.] Sic apud Terentium:

Haud cito mali quid ortum ex hoc sit publice.
 Adolph. Act. III. Scen. III. 89.

Ver. 48. 49. ἔειπεν. Καὶ] Scr. ἔειπε. Ern.

Ver. 51. μέγαρον ὄφρ'] Barnesius, haud ignarus qua ratione ultima vocis μέγαρον producat, male tamen annotat; "Po-

Ἀρήτη δ’ ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἀμφικύπελλον,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Χαῖρέ μοι, ὦ βασίλεια, διαμπερές, εἰσόκε γῆρας
60 Ἐλθῃ, καὶ θάνατος, τά τ’ ἐπ’ ἀνδράποισι πέλονται.
Αὐτὰρ ἐγὼ νέομαι· σὺ δὲ τέρπεο τῶδ’ ἐνὶ οἴκῳ,
Παῖσί τε, καὶ λαοῖσι, καὶ Ἀλκινόῳ βασιλῆϊ.

Ὡς εἰπὼν, ὑπὲρ ἔδδον ἐβήσετο δῖος Ὀδυσσεύς.
Τῶ δ’ ἅμα κήρυκα προΐει μένος Ἀλκινόοιο,
65 Ἥγῃσθαι ἐπὶ νῆα δοῖν, καὶ θῖνα θαλάσσης·
Ἀρήτη δ’ ἄρα οἱ δμῶας ἅμ’ ἔπεμπε γυναῖκας·
τὴν μὲν, Φᾶρος ἔχουσιν εὐπλυνές, ἥδ’ ἐχιτῶνα,
τὴν δ’ ἐτέρην, χηλὸν πυκινὴν ἅμ’ ἔπεμπε κομίζειν·
ἥ δ’ ἄλλη σῖτόν τ’ ἔφερεν καὶ οἶνον ἐρυθρόν.

Aretæque in manibus posuit poculum rotundum,
Et ipsam affatus verba alata dixit;

“Vale mihi, o regina, in-perpetuum; donec senectus
60 “Venerit, et mors, quæ utique hominibus accidunt.
“At ego proficiscor; tu autem delectare hac in domo,
“Liberisque, et populis, et Alcinoο rege.”

Sic fatus, super limen ibat nobilis Ulysses.
Una autem cum eo præconem præmisit vis Alcinoi,
65 Ut-duceret ad navem velocem, et littus maris;
Arete autem cum-eo famulas simul misit mulieres;
Alteram quidem chlamydem habentem bene-lotam, et tunicam,
Alteram autem, arcam bene-munitam una misit ut-portaret;
Alia vero panemque ferebat et vinum rubrum.

68 ὅσσας κομίζειν] Edd. præter R.

“test Iambus ferri in Tertio loco, ut mox
“in Quarto, ver. 136. Χαλκόν τε, χρυσόν
“τε ἄλυσ, ἐσθῆτά δ’ ὑφαντήν.” Id quod in
hujusmodi carmine ferri (ut opinor) non
potest. Vide ad II. α’. 51.

Ver. 54. ἐπιστάδην] Scholiastes explicat
ἐπισταμένους. At rectius Etymolog. Magn.
(notante Barnesio), ἐπιστάδην ἐκάστω.

Ver. 56. ἐξ ἰδίων] Al. ἐξ ἰδίων. Uti II.
α’. 534. 581. Clark. Ἐξ ἰδίων memorat Eu-
stath. Idque mollius. Ern.

Ver. 57. Ἀρήτη δ’ ἐν χερσὶ τίθει δέπας]
Κυρίως ἐστὶ τῆτο [προστίειν], τὸ ἐτέρῳ πρό-
ἑαυτῷ δέναι πῖν. Καὶ ὁ Ὀδυσσεύς δὲ παρὰ
τῷ Ὁμήρῳ τῇ “Ἀρήτη δ’ ἐν χερσὶ τίθει δέπας
“ἀμφικύπελλον.—” Πληρῶντες γὰρ προΐ-
-

πινον ἀλλήλοις μετὰ προσαγορεύσεως. Athe-
næus, Lib. XI. cap. 14. Virgil.

Primaque libato, summo tenus attigit ore;
Tum Bitiæ dedit. ————— Æn. I. 741.

Ibid. χερσὶ] Al. χερσὶ.

Ibid. ἀμφικύπελλον,] Vide ad II. α’.
584.

Ver. 59. εἰσόκε γῆρας Ἐλθῃ, καὶ θάνα-
τος, τά τ’ ἐπ’ ἀνδράποισι πέλονται.] Theog-
nīs ver. 727.

Οὐδ’ ἂν ἄποινα διδὼς θάνατον φύγοι, ἐδὲ βαρείας
Νέευσ, ἐδὲ κακὸν γῆρας ἐπερχόμενον.

————— subeunt morbi, tristisque senectus,
Et labor; et duræ rapit inclementia mortis.

Virgil. Georgic. III. 66.

- 70 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον, ἡδὲ θάλασσαν,
 Αἶψα τά γ' ἐν νηὶ γλαφυρῇ πομπῆες ἀγαυοὶ
 Δεξάμενοι κατέθεντο, πόσιν καὶ βρωσὶν ἅπασαν·
 Καδ' δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ σόρεσαν ῥῆγός τε, λίνον τε,
 Νηὸς ἐπ' ἱκρίοφιν γλαφυρῆς, (ἵνα νήγρετον εὖδοι.)
- 75 Πρῦμνης· ἂν δὲ καὶ αὐτὸς ἐβήσετο, καὶ κατέλεκτο
 Σιγῇ· τοὶ δὲ κάδιζον ἐπὶ κληῖσιν ἕκαστος
 Κόσμῳ· πείσμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῖο λίθοιο·
 "Ενθ' οἱ ἀνακλινθέντες ἀνερρίπτειν ἄλλα πηδῶ·
 Καὶ τῷ νήδυμος ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐπιπτε,

70 At postquam ad navem pervenissent et mare,
 Statim hæc in navi cava comites eximii
 Accepta deposuerunt, potum et cibum omnem:
 At Ulyssi straverunt stragulamque, linteumque,
 Navis in tabulatis cavæ, (ut tranquille dormiret,)

75 In-puppi: conscendit autem et ipse, et decubuit
 Silentio: illi autem sedebant in transtris unusquisque
 Ordine; funemque solverunt a perforato lapide:
 Ibi illi reclinati torquebant mare remo:
 Et huic suavis somnus in palpebris incidit,

74 εὖδῃ] R. 76 ἕκαστοι] F. A. 1. A. L.

Vide ad *Il.* μ'. 322.

Ver. 61. τῶδ' ἐνὶ οἴκῳ] *Al.* τῶδ' ἐνὶ χώρῳ.

Ver. 63. et 75. ἐβήσετο] *Al.* ἐβήσατο.

Ver. 66. ἔπιμπε γυναικας] *Al.* ἔπιμπε νέεσθαι.

Ver. 67. ὑπλυνέας] Vide ad *Il.* χ'. 153.

Ver. 68. ἔπιμπε] *Al.* ὅπασσε. Atque ita in duobus MSS. scriptum reperit vir eruditus *Tho. Bentleius*. Quæ forte et potior lectio, quia præcesserat vox ἔπιμπε supra ver. 66. *Clark*. Vid. Var. Lect. At *Eustathius* ignoravit hanc lectionem et bis ἔπιμπε dictum διὰ τὸ καίριον τῆς λέξεως. *Ern.*

Ver. 74. Νηὸς ἐπ' ἱκρίοφιν] Ἐπὶ τῶν κατὰ σπυράματων. *Schol.*

Ibid. εὖδῃ. Apud *Eustathium* in commentario, εὖδῃ.

Ver. 75. κατέλεκτο] Vide ad *Il.* β'. 515.

Ver. 76. ἕκαστος] *Eustathius* in commentario citat, ἕκαστοι. Atque ita habent MSS. duo a *Tho. Bentleio* collati. *Clark*. "Ἐκαστος exquisitus puto, quod et alibi sic cum plurali verbi occurrit. *Ern.*

Ver. 77. πείσμα] Τὸ ἀπόγειον σχοίνιον.

Schol.

Ibid. ἀπὸ τρητοῖο λίθοιο] Εἰώθασι ἐπὶ τῶν λιμένων τρυπᾶν τὰς λίθους. *Schol.*

Ver. 79. Καὶ τῷ νήδυμος] Vide infra ad ver. 119.

Ver. 80. Νήγρετος] Οὐχ ὥς ἂν ἀνέγρετος δηλαδὴ, ἀλλ' ὥς δυσέγρετος. *Eustath.*

Ibid. θανάτῳ ἄγχιτα ἰοικώς.] *Virgil.*

Dulcis et alta quies, placidæque similima morti.
Æn. VI. 522.

———— consanguineus Leti sopor.

Ibid. 278.

———— quid est somnus, gelidæ nisi mortis imago.
Ovidius, Amor. II. iv. 41.

Sic apud *Ciceronem*; "Videtur nihil esse mortis tam simile quam somnum." *De Senectute*, haud longe a fine. "Ὁ δὲ Σωκράτης παραπλήσιον ἔλεγεν εἶναι τὸν θάνατον ἥτοι τῷ βαθυτάτῳ ὕπνῳ λέγων." *Νήγρετος*, "ἡδιστος, θανάτῳ ἄγχιτα ἰοικώς." *Ἀλλαχῶ* δὲ καὶ ταῦτα λέγει, [*Iliad.* ζ. 251.] "Ἐνθ' ὕπνῳ ξύμβλητο κασιγνήτῳ θανάτοιο." Καὶ, [*Iliad.* π. 672. 682.] "Ἐπὶ νῆα καὶ θανάτῳ,

- 80 Νήγρετος, ἥδιστος, θανάτῳ ἄγχιστα ἰοικώς.
 Ἡ δ', ὥς τ' ἐν πεδίῳ τετράροισι ἄρσενες ἵπποι,
 Πάντες ἅμ' ὀρμηθέντες ὑπὸ πληγῇσιν ἰμάσθλης,
 Ὑψός' αἰερόμενοι, ρίμῃα πρήσσεσι κέλευθον
 Ὡς ἄρα τῆς πρύμνῃ μὲν αἰείρετο, κύμα δ' ὀπίσθε
- 85 Πορφύρεον μέγα θῦε πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.
 Ἡ δὲ μάλ' ἀσφαλέως θένει ἔμπεδον· εἰ δέ κεν ἔρῃξ
 Κίρκος ὀμαρτήσῃεν, ἐλαφρότατος πετεηνῶν·
 Ὡς ἢ ρίμῃα θέσσα θαλάσσης κύματ' ἔταμνεν,
 Ἄνδρα φέρεσσα, θεοῖς ἐναλίγκια μῆδ' ἔχοντα·

- 80 Altus, jucundissimus, morti proxime similis.
 Illa autem, sicut in campo quadrijuges masculi equi,
 Omnes simul incitati à verberibus scuticæ,
 Alte elevati, celeriter conficiunt viam;
 Sic sane hujus puppis quidem tollebatur; fluctus autem pone
- 85 Niger ingens ruebat sonori maris.
 Hæc autem valde tute currebat firmiter; neque accipiter
 Circus assecutus fuisset, perniciosissimus volucrum:
 Sic illa celeriter currens maris fluctus secabat,
 Virum ferens, diis paria consilia habentem:

78 Εἰς ὅτι] F. A. L. non male ut 95.

“διδυμάσειν.” ὅψι τὴν ὁμοίότητα αὐτῶν δη-
 λῶν. *Plutarch. de Consolat. ad Apol-*
lonium.

Ver. 81. ὥς τ' ἐν πεδίῳ τετράροισι] Vir-
 gil.

— cum præcipiti certamine campum
 Corripuere, ruuntque effusi carcere currus:—
 — illi instant verberibus torto,
 Et proni dant lora; volat vi fervidus axis:
 Jamque humiles, jamque elati sublimē videntur
 Aëra per vacuum ferri, atque assurgere in auras,
Georgic. III. 103.

Non tam præcipientes bijugo certamine campum
 Corripuere, ruuntque effusi carcere currus:
 Nec sic immissis aurigæ undantia lora
 Concussere jugis, pronique in verberibus pendunt.
Æn. V. 144.

Quem posteriore locum *Macrobius* inter
 eos citans, in quibus *Virgilium* Homero
 superiore contendit; “Graiū poëta,
 “inquit, equorum tantum meminit flagro
 “animante currentium: licet dici non
 “possit elegantius, quam quod adjecit,
 “ὕψος αἰερόμενοι” quo expressit, quantum
 “natura dare poterat, impetum cursus,

“Verum Maro et currus de carcere ru-
 “entes, et campos corripiendo præcipientes
 “mira celeritate descripsit; et, accepto
 “brevi semine de Homericō flagro, pinxit
 “aurigas concutientes lora undantia, et
 “pronus in verbera pendentes; nec ullam
 “quadrigarum partem intactam reliquit,
 “ut esset illa certaminis plena descriptio.”
Saturnal. Lib. V. cap. 11.

Ibid. τετράροισι Οἱ τέσσαρες ὁμοῦ συνεζευγ-
 μένοι. *Eustath. Al. τετράροεις.*

Ver. 84. Ὡς ἄρα τῆς πρύμνῃ] Εὐ κίχρη-
 ται τῇ παραβολῇ· ὥς περ γὰρ ἵπποι τρέχον-
 τες ἐκ τῶν ὀπισθίων μερῶν διεγείρονται· ἔτω
 καὶ ἡ ναὺς ἐλαυνομένη ἐκ τῆς πρύμνης κυφί-
 ζεται. *Schol. ad ver. 81.*

Ver. 85. θῦε] *Al. θῦνε.*

Ver. 86. ἔρῃξ] Vide supra ad ε'. 66. *Al.*
 ἔρῃξ.

Ver. 88. κύματ' ἔταμνεν,] Sic apud *Vir-*
gilium:

— secat æquora. — *Æn. X. 166.*

Cæterum *Eustathius* in commentario le-
 git, κύμα τ' ἔταμνεν. Male.

90 "Ος πρὶν μὲν μάλα πολλὰ πάθ' ἄλγεα ὄν κατὰ θυμὸν,
 'Ανδρῶν τε πτολέμας, ἀλεγεινά τε κύματα πείρων·
 Δὴ τότε γ' ἀτρέμας εὖδε, λελασμένος ὅσσ' ἐπεπόνθει.
 Εὖτ' ἀσῆρ ὑπερέσχε φαάντατος, ὅς τε μάλισα
 "Ερχεται ἀγγέλλων φάος 'Ηῆς ἡριγενείης·

95 Τῆμος δὴ νήσω προσεπίλνατο ποντοπόρος νηῦς.
 Φόρκυνος δέ τις ἐστὶ λιμὴν, ἀλίοιο γέροντος,
 'Εν δῆμῳ 'Ιθάκης· δύο δὲ προβλήτες ἐν αὐτῷ
 'Ακταὶ ἀπορῥῶγες, λιμένος ποτισεπτηῦται·
 Αἶτ' ἀνέμων σκεπώωσι δυσάην μέγα κύμα

90 Qui antea quidem multos passus erat dolores suo in animo,
 Virorumque bella, sævosque fluctus transiens;
 At tunc placide dormiebat, oblitus quot passus fuerat.
 Quando stella super-institit lucidissima, quæ scilicet maxime
 Venit nuncians lumen Auroræ mane-genitæ;

95 Tum demum insulæ applicabatur portum-transiens navis.
 Phorcynis autem quidam est portus, marini senis,
 In agro Ithacæ; duo vero projecta in ipso
 Littora abrupta, in portum vergentia;
 Quæ utique a-ventis defendunt raucis magnum fluctum

91 πολέμας] F. A. L. quod et ipsum rectum est, et τε nihilominus produ-
 citur. 94 ἀγγέλλων] F.

Ibid. ἔταμεν,] *Al.* ἔτεμεν.

Ver. 90. "Ος πρὶν μὲν μάλα πολλὰ πάθ']
 Vide supra ad α'. 1. 3.

Ver. 91. 'Ανδρῶν τε πτολέμας, ἀλεγεινά
 τε κύματα πείρων.] 'Εν δὲ τῷ, "Ανδρῶν πολέ-
 "μας," νοητέον ἰδικήν τινα μετοχήν· οἶον,
 ἀνύων, ἢ πολυπειύων, ἢ τι τοιούτων. Τὸ γὰρ
 "πείρων" ἔχ ἀρμόττει ἐπὶ ἀπλῶς πολέμας.
 Καὶ ἔστιν ὁμοιον τῷ, "Σῖτον καὶ οἶνον ἔδων."
Eustath. Vide ad Π. ὡ. 8.

Ver. 92. εὖδε, λελασμένος ὅσσ' ἐπεπόνθει.]
 Sic infra ὡ. 85.

— ὕπνος ἔχρισιν· ὁ γὰρ τ' ἐπέλησεν ἀπάντων
 'Εσθλῶν ἢ δὲ κακῶν. —

Ibid. et ver. 126. λελασμένος — Ἀθήει']
 Vide supra ad λ'. 101.

Ver. 93. Εὖτ' ἀσῆρ ὑπερέσχε φαάντατος,]

"Εσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν ἑρανῷ ἵσταται ἀσῆρ.
Iliad. χ'. 318.

Qualis ubi Oceani perflusos Lucifer unda,
 Quem Venus ante alios astrorum diligit ignes,
 Extulit os sacrum cælo. —

Virgil. *Æn.* VIII. 589.

Ver. 96. Φόρκυνος δέ τις ἐστὶ λιμὴν,] *Schol.*
 Λιμὴν 'Ιθάκης, ἐφ' ᾧ λιμένι Φόρκυνός ἐστιν ἱερὸν
 τῷ θαλασσίῳ δαίμονος. *Virgil.*

Est in secessu longo locus: insula portum
 Efficit objectu laterum; quibus omnis ab alto
 Frangitur, inque sinus scindit sese unda reduc-
 tos.

Hinc atque hinc vastæ rupes. —

Æn. I. 163.

Ver. 97. προβλήτες — 'Ακταί.] *Virgil.*

— projectaque saxa Pachyni.

Æn. III. 699.

Ver. 98. λιμένος ποτισεπτηῦται.] *Eustath.*
 Προσιπτειπταῦται πρὸ τῆς λιμένος, καὶ εἰς
 σκέπην ὕσαι τῶν ἀνέμων. *Clark.* Non pla-
 cet *Eustathii* προσσιπτειπταῦται πρὸ τῆς λιμ.
 Melius *Pseudo-did.* "Εσω νενικηῦται; immi-
 nentia portui; sensus melior foret; portui
 (in latitudinem) objectæ, ut esset a προσ-
 σιτάννυμι non a προσπίπτω. *Etymol.*
 πέπταται, πτώ, πτήμι, ὁ παρακείμενος πέπ-
 τηκα. Unde πειπτηῶς, πειπτηῦται. Sic
 παραστίνεσθαι alias dicitur. *Ern.*

- 100 Ἐκτοθεν· ἔντοςθεν δὲ ἄνευ δεσμοῖο μένεσι
 Νῆες ὑψοσελμοι, ὅταν ὄρμεν μέτρον ἴκωνται.
 Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἐλαίη·
 Ἀγχόδι δ’ αὐτῆς, ἄντρον ἐπήρατον, ἥροειδές,
 Ἴρον Νυμφάων, αἱ Νηϊάδες καλέονται.
- 105 Ἐν δὲ κρητῆρες τε καὶ ἀμφιφορῆες ἔασι
 Λαῖνοι· ἔνθα δ’ ἔπειτα τιθαιβώσσεσι μέλισσαι.
 Ἐν δ’ ἱσοὶ λίθιοι περιμήκεες, ἔνθα τε Νύμφαι
 Φάρε’ ὑφαίνουσιν ἀλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι.
 Ἐν δ’ ὕδατ’ αἰνέοντα· δύο δέ τέ οἱ Δύραι εἰσίν·

100 Extra; intus vero sine vinculo manent
 Naves bene-tabulatæ, cum portus spatium intraverint.
 At in vertice portus patulis-ramis oliva;
 Prope autem ipsam, antrum amœnum, obscurum,
 Sacrum Nympharum, quæ Naiades vocantur.

105 Intus vero crateresque et amphoræ erant
 Lapideæ; ibi vero præterea mellificæ apes.
 Intus porro juga lapidea prælonga; ibique Nymphæ
 Pallia texunt purpurea, mirabile visu.
 Intus quoque aquæ perpetuo-fluentes: duæ autem ei januæ sunt:

101 ὑψοσελμοι] Edd. vett. recte. 104 ἱρῶν] F. A. 1. L. quod ferri potest,
 sed ἱρὸν melius. 109 αἰνέοντα] R, male.

Ver. 100. ἔντοςθεν δὲ ἄνευ δεσμοῖο μένεσι Νῆες] Apud Eustathium in commentario, ἔντοςθεν δὲ τ’ ἄνευ. Atque ita habet MS. a Tho. Bentleio collatus. Virgil.

— hic fessas non vincula naves
 Ulla tenent; unco non alligat anchora morsu.
 Æn. I. 172.

Ver. 101. ὅταν ὄρμεν μέτρον ἴκωνται.] Schol. Ὅταν πρὸς τὸ ὀρμισθῆναι ἀφίκωνται τὸ μέτρον, ἢ τὸ ἀναπλήρης τῆς καταγωγῆς. Clark. Immo μέτρον ὄρμεν est portus, nota periphrasi, de qua jam aliquoties admonitum. Sic ad μέτρον ἦβης venire, est ad pubertatem. Ern.

Ver. 103. Ἀγχόδι δ’ αὐτῆς, ἄντρον ἐπήρατον, ἥροειδές, Ἴρον Νυμφάων,] Virgil.

Fronte sub adversa, scopulis pendentibus, antrum:
 Intus aquæ dulces, vivoque sedilia saxo;
 Nympharum domus. ——— Æn. I. 170.

Ἐν τε τῇ Ἰθάκῃ ἔδεν ἐσὶν ἄντρον τοιῦτον, ἔδεν Νυμφαῖον, οἷον φησιν Ὅμηρος. Βέλτιον δὲ αἰτιῶσθαι μετὰβολήν, ἢ ἄγνοιαν, ἢ κατάψευ-

σιν τῶν τόπων κατὰ τὸ μυθῶδες. Strabo, Geograph. Lib. I. Cæterum allegorice explicatur hic locus apud Porphyrium, περὶ Νυμφῶν ἄντρον.

Ver. 104. Ἴρῶν] Al. ἱρῶν Quod eodem modo pronunciandum.

Ibid. Νηϊάδες] Ἀπὸ τῆς Νηΐς ὄρεως, ἢ Ναϊδὲς, νύμφαι εἰσὶ τῶν ὑδάτων. Schol.

Ver. 106. ἔνθα δ’ ἔπειτα τιθαιβώσσεσι μέλισσαι.] Ἀποτιθίσιναι τὴν βόσιν, ὅ ἐστι τὸ μέλι· οἷον θησαυρίζουσι τὰ κηρία καὶ νεοττο-τροφῆσι. Schol. Al. τιθαιβώσσεσι.

Ver. 107. Ἐν δ’ ἱσοὶ λίθιοι] Οἱ δὲ λίθιοι ἱσοὶ πιθανῶς νοεῖσθαι ὀφείλουσιν. Οὐ γὰρ ὕφασμα δηλῶσιν, ἀλλὰ ὑφαντικὰ ὄργανα, τὸ ἐκ λίθων δηλαδὴ ἄντιον, ἐν ᾧ τυλίσεται τὸ ὑφανόμενον· καὶ τὰς ἱσοπόδας· καὶ τὰ ἐπ’ αὐτοῖς. Eustath.

Ibid. ἔνθα τε] Al. ἔνθα δέ.

Ver. 109. αἰνέοντα.] Al. αἰνέοντα.

Ver. 110. καταίβαται ἀνδρώποισιν,] Βάσιμοι, δι’ ὧν καταβάσις ἐσιν ἀνδρώποισι. Schol. Cæterum qua ratione ex βαίνω fit καταίβατος, vide ad Il. ζ. 434.

- 110 Αἱ μὲν πρὸς Βορέαο, καταιβαταὶ ἀνδρώποισιν,
 Αἱ δ' αὖ πρὸς Νότῃ, εἰςὶ θεώτεραι· ἐδέ τι κείνη
 Ἄνδρες ἐέρχονται, ἀλλ' ἀθανάτων ὁδὸς ἐστίν.
 Ἐνδ' οἷγ' εἰσέλασαν, πρὶν εἰδότες· ἡ μὲν ἔπειτα
 Ἠπαίρῳ ἐπέκελσεν, ὅσον τ' ἐπὶ ἡμισυ πάσης,
 115 Σπερχομένη· τοίῳ γὰρ ἐπείγετο χέρσ' ἐρετῶν.
 Οἱ δ' ἐκ νηὸς βάντες εὐζύγῃς ἡπειρόνδε,
 Πρῶτον Ὀδυσσῆα γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἄειραν,
 Αὐτῷ σύν τε λίνῳ, καὶ ῥήγεϊ σιγαλόεντι,
 Καδ δ' ἄρ' ἐπὶ ψαμάδῳ ἔδεσαν, δεδμημένον ὕπνῳ·
 120 Ἐκ δὲ κτήματ' ἄειραν, ἃ οἱ Φαίηκες ἀγαυοὶ
 Ὀπασαν οἴκαδ' ἰόντι, διὰ μεγάθυμον Ἀθήνην.
 Καὶ τὰ μὲν ἔν παρὰ πυθμὲν' ἐλαίης ἀδρῶα δῆκαν
 Ἐκτὸς ὁδῶ, μὴ πᾶς τις ὀδιτάων ἀνδρῶπων,

- 110 Hæ quidem ad Boream, permeabiles hominibus ;
 Illæ autem contra ad Notum, diviniiores ; neque omnino illac
 Homines intrant ; sed immortalium via est.
 Huc illi navem-adegerunt, loco prius cognito : ea quidem postea
 Terræ appulsa est, quantum ad dimidium totius,
 115 Concitata ; talium enim impellebatur manibus remigum.
 Illi autem ex navi egressi bonis-transtis-instructa in terram,
 Primum Ulysssem cava ex nave sustulerunt,
 Ipso cumque linteo, et stragula splendida ;
 Atque in arena deposuerunt, oppressum somno :
 120 Extulerunt autem bona, quæ ei Phæaces illustres
 Dederat domum eunti, propter magnanimitam Minervam.
 Et ea quidem dein ad imum olivæ conferta posuerunt
 Extra viam ; ne forte aliquis viatorum hominum,

Ver. 115. πρὶν εἰδότες·] "Οτι πάνυ πιθανῶς ἐνταῦθα ἱρρίδῃ τὸ "πρὶν εἰδότες," ἵνα εἰκο-
 τολογηθῇ, τὸ ἐν νυκτὶ σολμῆσαι τὰς Φαίαικας
 ἐπειδὴ κατὰ τῆς χέρσος κώπαις ὕλαις τὴν
 νῆα ἔπειρ' ἐκ ἂν ἐποίησαν ὕψους νυκτὸς, εἰ μὴ
 ἀκριβῶς ἤδεισαν. Eustath. Recte, ut vi-
 detur. Cæterum Dionysius Halicarnas-
 sensis περὶ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως, §. 7. istud
 πρὶν εἰδότες interpretatur πρὶν εἰδέναι.
 Quem et (ut opinor) secutus Barnesius
 vertit, " Prius quam scirent."

Ver. 115. τοίῳ] Apud Eustathium τοῖον.

Ver. 119. Καδ δ' ἄρ' ἐπὶ ψαμάδῳ ἔδεσαν,
 δεδμημένον ὕπνῳ] Οὐ διανίστασαν αὐτὸν, παρὰ
 τῷ μὴ δοκεῖν χάριν τῆς παραπομπῆς ἀπαι-
 τεῖν· ἢ ἵνα μὴ κατασχεθῶσιν ὑπ' αὐτῶ· ἡ

ἔτιως ἀκονόησεν διὰ τὸ ἐξῆς· ἀνήρτητο γὰρ
 ὑπὸ τῶν μνηστῆρων, φανερώς κατιών. Schol.
 Ἔνιοι δὲ καὶ τὴν ἐκδεῖν αὐτὴν, εἰ μὲν
 ἀληθῶς ἐγένετο καθεύδοντος, ψέγναι, καὶ
 τυφλὸν ἰστορίαν τινὰ φασὶ διαφυλάττειν, ὥς
 ὕπνῳδους φύσει τῷ Ὀδυσσεύς γενόμενος, καὶ
 δυσεντεύκτε διὰ τῆτο πολλοῖς ὄντος. Εἰ δ' ἐκ
 ἦν ἀληθὴς ὁ ὕπνος· ἀλλ' αἰδέμενος μὲν ἀπο-
 πέμψαι τὰς Φαίαικας ἄνεν ξενίων καὶ φιλο-
 φροσύνης, μὴ δυνάμενος δὲ τὰς ἐχθρὰς λα-
 δεῖν, ἐκείνων συμπαρόντων, ἐχρήσατο τῆς
 ἀπορίας παρακαλύμματι, κοιμώμενος ποιήσας
 ὅμοιον ἑαυτὸν ἀποδέχονται. Plutarch. de
 audiendis Poëtis. Cæterum non male
 Aristoteles ; καὶ τὰ ἐν Ὀδυσσεύϊ ἄλογα τὰ
 περὶ τὴν ἐκδεῖν, ὥς ἐκ ἂν ἦν ἀνεκτὰ, δῆλον

- Πρίν γ' Ὀδυσῆ' ἔγρεσθαι, ἐπελθὼν δηλήσαιο.
 125 Αὐτοὶ δ' αὖτ' οἰκόνδε πάλιν κίον· ἐδ' Ἐνοσίχθων
 Λήθετ' ἀπειλῶν, τὰς ἀντιθέω Ὀδυσῆϊ
 Πρῶτον ἐπηπείλησε· Διὸς δ' ἐξείρετο βελήν·
 Ζεῦ πάτερ, ἐκέτ' ἔγωγε μετ' ἀθανάτοισι Θεοῖσι
 Τιμῆεις ἔσομαι, ὅτε με βροτοὶ ἔτι τίεσι
 130 Φαίηκες, τοί πέρ τοι ἐμῆς ἔξεισι γενέθλης.
 Καὶ γὰρ νῦν Ὀδυσῆα φάμην κακὰ πολλὰ παθόντα
 Ὀϊκαδ' ἐλεύσεσθαι νόσον δέ οἱ ἔποτ' ἀπηύρων
 Πάγχυ, ἐπεὶ σὺ πρῶτον ὑπέσχεο, καὶ κατένευσας.
 Οἱ δ' εὐδοντ' ἐν νηὶ Δοῇ ἐπὶ πόντον ἄγοντες
 135 Κάτθεσαν εἰν Ἰθάκῃ, ἔδосαν δέ οἱ ἄσπετα δῶρα,
 Χαλκόν τε, χρυσόν τε ἄλλης, ἐσθῆτά δ' ὕφαντῆν,
 Πόλλ', ὅς' ἂν ἐδέποτε Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεὺς,

Antequam Ulysses expergisceretur, aggressus violaret.

- 125 Ipsi vero contra domum redibant: nempe Neptunus
 Obliviscebatur minarum, quas deopari Ulyssi
 Primum minatus erat: Jovis autem rogabat consilium;
 "Jupiter pater, haud amplius ego inter immortales Deos
 "Honoratus ero, quum me mortales minime honorant
 130 "Phæaces, qui sane a mea oriundi-sunt stirpe.
 "Etenim nunc Ulyssem putabam mala multa passum
 "Domum venturum; reditum vero illi nunquam auferebam
 "Omnino, quoniam tu primum promissisti, et annuisti.
 "Hi autem dormientem in navi veloci super pontum vehentes
 135 "Deposuerunt in Ithaca, dederuntque ei immensa dona,
 "Æsque, aurumque abunde, vestemque textilem,
 "Multa, quot nunquam Troja extulisset Ulysses,

151 Ὀδυσῆ' ἐφάμην] R.

ἂν γένοιτο, εἰ αὐτὰ φαῦλος ποιητῆς ποιήσῃ.
 Νῦν δὲ τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς ὁ Ποιητῆς ἐμφα-
 νίζει ἡδύναν τὸ ἄτοπον· τῇ δὲ λέξει διὰ δια-
 πονεῖν ἐν τοῖς ἀργεῖς μίεσι καὶ μήτε ἡθικοῖς
 μήτε διανοητικοῖς. Poët. cap. 24. sub fine.
 Ibid. διδμημένον ὕπνῳ.] Vide supra ad
 μ'. 281.

Ver. 121. διὰ μετὰ θυμον Ἀθήνην.] Ἡ ἡν
 διὰ τὴν φρόνησιν, ἧς χάριν, οἷα σοφός, ὑπὸ
 Φαιάκων εὐεργέτηται. Eustath.

Καὶ δὲ σὲ Φαίηκες φίλον πάντεσσιν ἔδεκα.
 Infra, ver. 302.

Ver. 125. μή πέ τις] Al. μή πω τις, et
 μή πως τις.

Ver. 128. οὐκέτ' ἔγωγε — Τιμῆεις ἔσο-
 μαι,] Virgil.

— et quisquam numen Junonis adoret
 Præterea, aut supplex aris imponat honorem.
 Æn. I. 52.

Ver. 130. πέρ τοι] Al. πέρ τε.
 Ibid. ἐμῆς ἔξεισι γενέθλης] Ἐν ἡθῇ ταῦ-
 τα· ὁ γὰρ Φαίᾳς Ποσειδῶνος καὶ Κορκύρας
 τῆς Ἀσωπῆς. Schol. Cæterum Barnesius
 edidit, ἐμῆς ἐξ εἰσὶ γενέθλης.

Ver. 132. ἀπηύρων] Al. ἀπηύρων.

Εἴπερ ἀπήμων ἦλθε, λαχὼν ἀπὸ ληΐδος αἵσαν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·

- 140 ὦ πόποι, ἔννοσίγαι' ἐνρυσθενές, οἷον εἶπες;
Οὔτι σ' ἀτιμάζεις Θεοί· χαλεπὸν δέ κεν εἴη
Πρεσβύτατον καὶ ἄριστον ἀτιμίῃσιν ἰάλλειν.
Ἀνδρῶν δ' εἴπερ τίς τε βίη καὶ κάρτεϊ εἴκων
Οὔτι τίει, σοὶ δ' ἔστι καὶ ἐξοπίσω τίσις αἶέν.

- 145 Ἔρξον, ὅπως ἐθέλεις, καί τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
Αἰΐφά κ' ἐγὼν ἔρξαιμι, Κελαινεφές, ὥς ἀγορεύεις·
Ἀλλὰ σὸν αἰεὶ θυμὸν ὀπίζομαι, ἦδ' ἀλεείνω.
Νῦν αὖ Φαίηκων ἐθέλω περικαλλέα νῆα

- 150 Ἐκ πομπῆς ἀνίσσαν ἐν ἡεροιδεῖ πόντῳ
Ῥαῖσαι· ἴν' ἦδη σχῶνται, ἀπολλήξωσι δὲ πομπῆς

“ Si incolumis venisset, sortitus de præda portionem.”

Hunc autem respondens allocutus est nubium-coactor Jupiter;

- 140 “ Papæ! Neptune late-potens, quale dixisti?”

“ Nequaquam te despiciunt Dii; grave autem esset

“ Antiquissimum et præstantissimum ignominia prosequi.

“ Hominum autem si quis te viribus et robori suo obsequens

“ Non honorat; tibi sane est et postea ultio semper.

- 145 “ Fac, ut vis, et tibi gratum est animo.”

Huic autem respondit deinde Neptunus terræ-quassator;

“ Statim ego facerem, nubium-coactor, sicut dicis;

“ Sed tuam semper iram observo, et fugito.

“ Nunc vero Phæacum volo perpulchram navem

- 150 “ Ex deductione reversam in nigro ponto

“ Perdere; ut jam abstineant, desistantque a deductione

140 Ἐνοσίγαι.] A. R. L. 145 τίς σε] Edd. vett. quod cur spretum sit, nescio.

Ver. 135. ἐπὶ τὸ πρῶτον ὑπέσχετο,] Vide supra ad α'. 77.

Ver. 135. ἔσπειτα δῶρα,] *Al.* ἄγλαα δῶρα.

Ver. 137. ἐξῆρατ'] *Barnesius* edidit ἐξ ἥρατ'.

Ver. 142. Πρεσβύτατον] *Schol.* Ἐντιμώτατον· ἀλλαχῆ γὰρ λέγει, *Iliad.* v. 355. “Ἀλλὰ Ζεὺς πρότερος γιγόνει.” *Clark.* Recte *Scholia* interpretantur πρεσβύτατον, et tamen in versione servatum est antiquissimum. Male. vid. et dicta ad *Callim.* A. in *Jov.* 35. *Erk.*

Ver. 145. τίς τε] *Al.* τίς σε.

Ibid. βίη καὶ κάρτεϊ εἴκων] Νικώμενος ὑπὸ τῆς αὐτοῦ βίας, καὶ τῆς ἰσχύος· ὥς τε διὰ τῷτο ἐξυβρίζειν. *Schol.* Vide ad *Il.* i. 594.

Ver. 145. ὅπως ἐθέλεις, καὶ τοι φίλον ἔπλετο] “Οἱ τὸ “ἐθέλεις,” καὶ τὸ “φίλον ἔπλετο” το θυμῷ,” ἐκ παραλλήλου ταῦτ' ἀπὸ τῶν. *Eustath.* Sed vide supra ad λ'. 611. et ad *Il.* σ'. 158.

Ver. 147. Κελαινεφές,] *Al.* διοτρεφές. Minus recte: Vide ad *Il.* i. 534.

Ver. 151. ἀπολλήξωσι] *Al.* ἀπολήξωσι. Quod eodem modo pronunciandum.

Ἄνδράπων· μέγα δέ σφιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψαι.

Τὸν δ’ ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·

ᾧ πέπον, ὥς μὲν ἐμῷ θυμῷ δοκεῖ εἶναι ἄριστα,

155 Ὀππότε κεν δὴ πάντες ἐλαυνομένην προσίδωνται

Λαοὶ ἀπὸ πτόλιος, θεῖναι λίθον ἐγγύθι γαίης

Νηὶ Δοῇ ἱκελον, (ἵνα θαυμάσσωσιν ἅπαντες

Ἄνθρωποι·) μέγα δέ σφιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψαι.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ’ ἄκασε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,

160 Βῆ ῥ’ ἵμεν ἐς Σχερίην, ὅθι Φαίηκες γεγάασιν·

Ἔνθ’ ἔμεν· ἡ δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθε ποντοπόρος νηὺς

Ῥίμφα διωκομένη· τῆς δὲ σχεδὸν ἦλθ’ Ἐνοσίχθων,

Ὅς μιν λαῶν ἔδηκε, καὶ ἑρρίζωσεν ἔνερθε,

Χεῖρὶ καταπρηνέϊ ἐλάσας· ὁ δὲ νόσφι βεβήκει.

165 Οἱ δὲ πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ’ ἀγόρευον

“Hominum; magnumque ipsis montem urbi obducere.”

Hunc autem respondens allocutus est nubium-coactor Jupiter;

“O bene, sic quidem meo animo videtur esse optimum,

155 “Cum jam omnis incitatum intueatur

“Populus ad urbe, tum eam facere lapidem prope terram

“Navi veloci similem, (ut admirentur omnes

“Homines;) magnumque ipsis montem urbi obducere.”

At postquam hoc audivisset Neptunus terræ-quassator,

160 Perrexit ire in Scheriam, ubi Phæaces sunt;

Illic manebat: at valde prope venit pontum-transiens navis

Celeriter impulsa: hanc autem prope venit Neptunus,

Qui ipsam lapidem reddidit, et radicari-fecit inferne,

Manu prona percussam: ipse autem discessit.

165 Ast inter se verba alata loquebantur

151 ἀπολλύζωσι] F. A. L. ut μ’. 160 ἐς Χερῖν] A. R. 165 ἔνερθεν] Edd. vett. male.

Ver. 152. et 177. πόλει] *Al.* πόλιν.

Ver. 155. προσίδωνται] *Al.* προῖδωνται. *Clark.* Προῖδωνται verum puto: προσιδ. alibi apud *Homerum* non est: at illud simpliciter videndi vi aliquot locis, quæ nota sunt in *Indice.* *Ern.*

Ver. 157. θαυμάσσωσιν] Ita recte *Barne-sius.* *Vulg.* θαυμάζωσιν. Vide ad ver. 184. *Al.* θαυμάζωσιν.

Ver. 158. ἀμφικαλύψαι] *Al.* ἀμφικαλύψω.

Ver. 161. ἔμεν·] Ita Editio *Wetste-niana*; et ita in commentario legit *Eustathius*: Quibuscum facit et MS. unus a *Tho. Bentleio* collatus. Optime, ut videtur. *Barnesius* alique habent ἔμεν pro εἶναι. *Clark.* Ἐμεν habent omnes edd. veteres, etiam *Amst.* 1650. idque verum est, *Ern.*

Ver. 163. Ὅς μιν λαῶν ἔδηκε,] Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ὁ ψεῶς φαντασία ὡς εἰκὸς τὴν τῆς Φαιακικῆς νηὸς πλασθῆναι πεποιήκην ἀπολί-

Φαίηκες δολιχὴςρετμοι ναυσίκλυτοι ἄνδρες·

ᾧδὲ δέ τις εἶπενσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

ᾧ μοι, τίς δὴ νῆα Δοῖον ἐπέδῃσ' ἐνὶ πόντῳ,
Οἷκαδ' ἐλαυνομένην; καὶ δὴ πρὸφαίνεται πᾶσα.

170 ᾧς ἄρα τις εἶπενσκε· τὰ δ' ἐκ ἴσαν, ὥς ἐτέτυκτο.

Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

ᾧ πόποι, ἧ μάλα δὴ με παλαίφατα Δῖεςφαθ' ἱ-
Πατρὸς ἐμῆς, ὅς ἐφασκε Ποσειδάων' ἀγάσασθαι [κάνει
Ἥρην, ἔνεκα πομπῶν ἀπήμονες εἰρὲν ἀπάντων.

175 Φῇ ποτε Φαίηκων ἀνδρῶν περικαλλέα νῆα

Ἐκ πομπῆς ἀνίσταν ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ

ῥαϊσέμεναι, μέγα δ' ἧμιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψαι.

ᾧς ἀγόρευ' ὁ γέρων· τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.

Phæaces longis-remis-utentes re-nautica-inclyti viri:

Sic autem aliquis dicebat intuitus in propinquum alium;

“Eheu, quis jam navem velocem ligavit in ponto,

“Domum-versus impulsam? et jam apparebat tota.”

170 Sic utique quis dicebat: hæc autem non intellexerunt, quomodo facta-es.

Inter hos vero Alcinous concionatus est, et dixit;

[sent.

“Papæ! certe omnino jam me antiqua vaticinia assequuntur

“Patris mei, qui dicebat Neptunum iratum esse

“Nobis, quoniam deductores tuti sumus omnium.

175 “Dixit aliquando Phæacum virorum perpulchram navem

“Ex deductione reversam in nigro ponto

“Perditurum, magnumque nobis montem urbi obducturum.

“Sic prædicabat senex; hæc utique nunc omnia perficiuntur,

ῥασι. Φασὶ γὰρ λίδον ἐκεί πρὸς περίοπτον
κείμενον ἐν θαλάσῃ περὶ Κίρκυραν, νηὸς φαν-
τασίαν πέμπειν καὶ δι' αὐτὴν τὸν ταῖσιν λό-
γον πλάσσειναι. Eustath.

Ver. 172. ᾧ πόποι, ἧ μάλα δὴ με παλαί-
φατα Δῖεςφαθ' ἱκάνει] Sic apud Euripidem:

Αἱ αἶ, παλαιὸς χερσὶ μὲς ἐκπαραινέται.

Cyclops, ver. 692.

Ἰστοῖν δὲ καὶ ὅτι τὰ ῥηθέντα Δῖεςφατα ἐνταῦθα
μὲν καιρίας κίετται· ἀναμνήσεως ἔνεκα παλαιῶ
γενομένης μαντεύματος διὰ τὴν ἀπολίδωσιν τῆς
νηὸς· ἐν δὲ γε τῇ Σ' ῥαψῳδίᾳ ἐντεῦθεν μετὰ-
κινεῖται ἐκ ὁδοῦ, καθὰ δοκεῖ τοῖς Παλαίσις.
Eustath. Vide supra ad Σ'. 565.

Ver. 173. ῥασι] Dicere solebat —
Vide ad Il. α'. 57. et β'. 221.

Ibid. ἀγάσασθαι] Al. ἀγασσέσθαι.

Ver. 177. ἧμιν] Vide supra ad Σ'. 569.

Ibid. ἀμφικαλύψαι.] “Pro ἀμφικαλύψ-
αι,” inquit Henricus Stephanus, “non
“dubito quin legendum sit ἀμφικαλύψειν.”
Quod cum præcedenti ῥαϊσέμεναι rectius
congruit: Atque ita in omnibus scriptis
occurrit supra Σ'. 569. Unde verisimile,
vocem ἀμφικαλύψαι ex ver. 152. 158. er-
rore huc translata. Clark. Sed et Σ'.
569. non omnes libri habent ἀμφικαλύψειν,
ut ibi notavimus. Ern.

Ver. 180. πύσσασι] Al. πύσισσι.

Ver. 184. ἱτοιμάσαντο] Ita recte edi-
dit Barnesius. Nam, ut ipse annotat,
quod habent Vulgati ἱτοιμάσαντο antepen-
ultimam corripit. Vide ad Il. α'. 118.
140. et τ'. 197. Porro et MS. unus a
Tho. Bentleio collatus hic habet ἱτοιμάσ-
σαντο.

- ’Αλλ’ ἄγεθ’, ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, παιδάμεθα πάντες·
 180 Πομπῆς μὲν παύσασθε βροτῶν, ὅτε κέν τις ἴκηται
 ’Ημέτερον προτὶ ἄστρ’. Ποσειδάωνι δὲ ταύρους
 Δώδεκα κεκριμένους ἱερεύσομεν, αἶκ’ ἐλεήσει,
 Μηδ’ ἡμῖν περίμηκες ὄρος πόλει ἀμφικαλύψῃ.
 ’Ως ἔφαθ’· οἱ δ’ ἔδδειςαν, ἐτοιμάσσαντο δὲ ταύρους.
 185 ’Ως οἱ μὲν ῥ’ εὐχοντο Ποσειδάωνι ἄνακτι
 Δήμῃ Φαιήκων ἡγήτορες, ἡδὲ μέδοντες,
 ’Εξαότες περὶ βωμόν· ὁ δ’ ἐγρετο δῖος ’Οδυσσεύς,
 Εὐδῶν ἐν γαίῃ πατρῴῃ, ἐδὲ μιν ἔγνω,
 ’’Ἦδη δὴν ἀπειὼν· περὶ γὰρ θεὸς ἥερα χεῦεν,
 190 Παλλὰς ’Αθηναίη, κέρη Διός· ὄφρα μιν αὐτὸν
 ’Αγνώσων τεύξειεν, ἕκαστά τε μυθήσαιο·

“ Sed agite, sicut ego dixero, pareamus omnes:

180 “ A-deductione quidem desistite mortalium, cum aliquis venerit

“ Nostram ad urbem: Neptuno autem tauros

“ Duodecim electos sacrificabimus, si misereatur,

“ Neque nobis ingentem montem urbi obducatur.”

Sic dixit: illi autem metuerunt, paraveruntque tauros.

185 Sic quidem supplicabant Neptuno regi

Populi Phæacum ductores et principes,

Stantes circum altare: Experrectus autem est nobilis Ulysses.

Cubans in terra patria, neque ipsam cognovit,

Jam diu cum-abfuisset; circum enim Dea nebulam fudit,

190 Pallas Minerva, filia Jovis; ut eum ipsum

Ignotum faceret, singulaque ediceret:

184 ἱτοιμάσαντο] Edd. vett. 188 πατρῴῃ] F. A. L.

Ver. 185. ’Ως οἱ μὲν ῥ’ εὐχοντο] Κατὰ τὸ
 σιωπῶμενον ἠφάνισθησαν· τὰ γὰρ κυρωθέντα
 ὑπὸ θεῶν, ἐξ ἀνάγκης πληθεύεται. Schol. Ση-
 μείωσαι δὲ ὅτι πλάττει μὲν τὰς ῥηθείας ὁ
 πειλὰς ὁ Ποιητὴς, ἵνα καὶ μὴ ζητῶμεν πᾶ-
 ποτε ἂν εἴη ἡ ἐκτοπος Φαιακία, ἣν αὐτὸς τε-
 ρατεύεται· ὥς δέον ὃν ὑπονοεῖν ἐκ τῶν ἀπειλη-
 θέντων, ὅτι ἠφάννεται. Eustath.

Ver. 188. πατρῴῃ.] Ita edidit Barne-
 sius, et hic, et infra ver. 251. ubi eadem
 vox occurrit. Atque ita alibi fere semper
 apud Homerum scribitur hæc vox. *Al.*
Rom. conf. ad 251. *Ern.*

Ver. 189. περὶ γὰρ θεὸς ἥερα χεῦεν.] “ *Il-*
 “ lud γὰρ,” inquit *Spondanius*, “ cum sit

“ αἰτιολογικόν, hoc tamen loco non vide-
 “ tur esse ejusdem officii; neque enim
 “ hæc, quæ subjicit, cum præceden-
 “ tibus, quasi redditio sit causæ, cohærent. Nam
 “ nubes ista, quam Ulyssi circumfudit
 “ Minerva, non facit ut ignota sit ei sua
 “ patria; sed ut ipse aliis sit ignotus.”
 Atqui nebulam hanc, etsi a *Minerva* ad
Ulysses celandum præcipue designatam,
 etiam terram ipsi incognitam reddidisse
 liquet ex ver. 194. infra, *Τὴν κ’ ἄρ’ ἀλλοει-*
δία φανίσκειτο πάντα ἄνακτι et ver. 352.
’Ως εἰπῶσα θεὰ σκίδασ’ ἥερα, εἷσατο δὲ χθών.
 Id quod virum ipsum eruditum non om-
 nino fugit. *Clark.* Hæc non sufficere ar-
 bitror. Nam γὰρ, si est causalis, non pc-

- Μή μιν πρὶν ἄλοχος γνοίη, ἄσοί τε, φίλοι τε,
 Πρὶν πᾶσαν μνηστῆρας ὑπερβασίην ἀποτίσαι.
 Τῆνεκ’ ἄρ’ ἄλλοειδέα φαιέσκετο πάντα ἄνακτι,
 195 Ἀτραπιτοί τε διηνεκές, λιμένες τε πάνορμοι,
 Πέτραι τ’ ἡλίβατοι, καὶ δένδρεα τηλεθώντα.
 Στῆ δ’ ἄρ’ ἀναίξας, καὶ ῥ’ εἰσιδε πατρίδα γαῖαν·
 Ὡμωξέν τ’ ἄρ’ ἔπειτα, καὶ ὦ πεπλήγετο μηρῷ
 Χερσὶ καταπρηνέσσ’ ὀλοφυρόμενος δ’ ἔπος ἤυδα·
 200 ὦ μοι ἐγὼ, τέων αὖτε βροτῶν ἐς γαῖαν ἰκάνω;
 Ἦ ῥ’ οἶγ’ ὕβρισταί τε καὶ ἄγριοι, ἐδὲ δίκαιοι,
 Ἦ ἐφιλοξέينوι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεαδής;
 Πῇ δὴ χρήματα πολλὰ φέρω τάδε; πῇ δὲ καὶ αὐτὸς

Ne ipsum prius uxor cognosceret, civesque, amique,

Quam omnem proci injuriam luissent.

Propterea mutata videbantur omnia regi,

195 Viæque perpetuæ, portusque undique-stationibus-apti,

Petræque altæ, et arbores virentes.

Stetit autem cum-exurrexisset, et inspexit patriam terram;

Flevitque postea, et sua percussit femora

Manibus pronis; lugensque verbum dixit;

200 “Hei mihi, quorumnam demum hominum in terram venio?

“Numquid hi injuriosique et crudeles, neque justī?

“An hospitales, et ipsis mens est sancta?

“Quonam jam bona multa fero hæc? quonam autem et ipse

195 μνηστῆρσιν ἀποτίσαι] Edd. vett. 196 τηλεθάωντα] F. A. L. 199 ὀλο-

φυρόμενος δὲ προσήυδα] Eæd.

test referri ad ἐδὲ μιν ἔγνω, quod ejus ratio jam est in ἤδη δὴν ἀπεών. Melius fuerit γὰρ accipere pro δὲ, ut alibi est, sensu copulativo. Denique χεῖρε legendum, ut habet Eustathius, quia sequitur in v. sq. Πάλλας, et mox ver. 202. σφί νόος, ut supra. Ern.

Ver. 190. Παλλὰς Ἀθηναίη,] Ἀθηναῖα ἐν ταῦθα ἡ κατὰ τὸν Ὀδυσσεῖα φρόνησις ἢ δεινότης ὑποτιθεμένη αὐτῷ μὴ γνωσθῆναι τινι τῶν ἀπάντων δίχα γε τῶν ἀποδεικνύσομένων ἀναγκαίων μηδ’ αὐτῷ τῷ πατρὶ, μηδὲ τῇ γυναικί, ἐξ ὧν ἐδὲν ἦν αὐτῷ χρῆσιμον εἰς τὸ πρὸς μνηστῆρας κτανεῖν. Eustath. Atqui cum sequentibus “Τῆνεκ’ ἄρ’ ἄλλοειδέα etc.” ver. 194. nullo modo congruit allegorica hæc interpretatio.

Ibid. ὄφρα μιν αὐτὸν Ἀγνωστον τεύξειεν,]

Dna Dacier vocem ἄγνωστον hoc in loco non “ignotum,” sed “ignarum,” interpretandum contendit. “Minerve (inquit) “n’enveloppe point Ulysse d’un nuage, “pour le rendre inconnu, mais pour lui “rendre sa terre méconnoissable, pour l’ “empêcher lui de la reconnoître. — Ἀγνωστος — ne signifie pas seulement, qui “n’est point connu, mais aussi, qui ne con- “noît point.” Verum si vox ἄγνωστος isto sensu accipi posset, minime tamen cum sequenti “Μή μιν πρὶν ἄλοχος γνοίη etc.” congrueret hæc interpretatio: Præterquam quod et hoc modo penitus amitteretur vis vocularum μιν αὐτὸν, quæ præcedenti μιν de terra dicto, ver. 188. ex adverso aptissime respondent.

Ver. 193. Πρὶν πᾶσαν μνηστῆρας ὑπερβα-

- Πλάζομαι; αἴθ’ ὄφελον μεῖναι παρὰ Φαιήκεσσιν
 205 Αὐτῷ· ἐγὼ δὲ κεν ἄλλον ὑπερμενέων βασιλῆων
 ’Εξικόμην, ὅς κέν μ’ ἐφίλει καὶ ἔπεμπε νέεσθαι.
 Νῦν δ’ ἔτ’ ἄρ’ πη θέσθαι ἐπίσταμαι, ἐδὲ μὲν αὐτῷ
 Καλλείψω, μήπως μοι ἔλωρ ἄλλοισι γένηται.
 ’Ω πόποι, ἐκ ἄρα πάντα νοήμονες, ἐδὲ δίκαιοι
 210 Ἦσαν Φαιήκων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες,
 Οἳ μ’ εἰς ἄλλην γαῖαν ἀπήγαγον· ἦ τέ μ’ ἔφαντο
 ’Αἴειν εἰς Ἰθάκην εὐδείελον· ἐδ’ ἐτέλεσαν.
 Ζεὺς σφέας τίσαιο ἱκετήσιος, ὅς τε καὶ ἄλλας
 ’Ανδράπας ἐφορᾷ, καὶ τίνυται, ὅς τις ἀμάρτη.
 215 Ἀλλ’ ἄγε δὴ τὰ χρεῖματ’ ἀριθμήσω, καὶ ἰδωμαι,

“ Vagor? utinam mansissent apud Phæaces

205 “ Illic; ego vero ad alium magnanimorum regum [tendum.

“ Pervenissem, qui me amice excepisset, et dimisisset-instructum ad rever-

“ Nunc autem neque sane usquam ponere scio, neque quidem illic

“ Relinquam, ne forte mihi præda aliis fiant.

“ Papæ! non ergo omnino sapientes, neque justī

210 “ Erant Phæacum ductores et principes,

“ Qui me in aliam terram abduxerunt: certe me dicebant

“ Ducturos se in Ithacam amœnam; neque perfecerunt.

“ Jupiter ipsos ulciscatur supplicum-custos, qui et alios

“ Homines inspicit, et punit, quicumque peccet.

215 “ Verum age jam bona numerabo, et videbo,

203 τῇ δὴ] A. 3. perperam. 215 τίσαιο] A. 2. 3. L.

σίην ἀποτίσαι.] Editiones vulgatæ hic habent *μνηστῆρσιν*. Eustathius autem in commentario legit *μνηστῆρας*· cumque eo faciunt et MSS. a Tho. Bentleio collati. Atque hanc lectionem Textui inserui. Ita enim in omnibus legitur infra χ’. 64. ubi idem versus occurrit; et ut ita legatur omnino postulare videtur vox *ἀποτίσαι*. Nam *ἀποτίω*, voce activa, semper apud Homerum, *luere*, non, *ulcisci*, significat. Vide et infra ad χ’. 168.

Ibid. *ἀποτίσαι*.] Ita Barnesius. Recte, ut videtur. *Al. ἀποτίσαι*. Vide ad Il. ι’. 508. et ξ’. 471.

Ver. 194. *Τένει’ ἄρ’ ἄλλοιυῖα φανέσκετο*] Enunciabatur ac si scriptum esset *ἄλλωδῇ*· ut recte notavit Barnesius.

Ver. 195. *Ἀτραπιντοί] Αἰ μὴ ἔχυσαι ἐκ-τροπὴν δδῷ*. Schol.

Ibid. *πάνορμοι*,] Σκίπην ἔχοντες πάντῳ ἀνέμῳ. Schol.

Ver. 196. *τηλεβόωντα*.] *Al. τηλεβόοντα*.

Ver. 199. *ὀλοφυρόμενος δ’ ἔπος ἦυδα*.] *Al. ὀλοφυρόμενος δὲ προσῆυδα*.

Ver. 204. *αἴθ’ ὄφελον μεῖναι παρὰ Φαιήκεσσιν*] Τὰ χρεῖματα δηλονότι. Schol. Barnesius autem, et versiones vulgatæ, reddunt; “ *Utinam mansissem*.” Sed hoc cum sequentibus “ *ἐγὼ δὲ κεν ἄλλον etc.*” quomodo congruat, equidem non video.

Ver. 206. *ἰφίλμι*] Vide ad Il. ι’. 504.

Ver. 212. *Ἰθάκην εὐδείελον*] Vide supra ad ι’. 21.

Ver. 213. Ζεὺς σφέας τίσαιο ἱκετήσιος,] Barnesius legendum conjicit, Ζεὺς σφέας τίσαιθ’ ἱκετήσιος. Et MS. a Tho. Bentleio collatus habet *τίσαιθ’*. Sed et ferri potest vulgata Lectio, Vide ad Il. α’. 51. n. 10.

Μή τί μοι οἴχωνται κοίλης ἐπὶ νηὸς ἄγοντες.

"Ὡς εἰπὼν, τρίποδας περικαλλέας, ἥδ' ἐλέβητας,

'Ηρίθμει, καὶ χρυσὸν, ὕφαντά τε εἴματα καλά·

Τῶν μὲν ἄρ' ἔτι πόθει· ὁ δ' οὐδ' ὤρετο πατρίδα γαῖαν,

220 Ἐρπύζων παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,

Πόλλ' ὀλοφύρομενος· σχεδὸν δ' οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,

'Ανδρὶ δέμας εἰκυῖα νέω, ἐπιβώτορι μῆλων,

Παναπάλω, οἷοί τε ἀνάκτων παῖδες ἔασιν,

Δίπτυχον ἄμφ' ὤμοισιν ἔχουσ' εὐεργέα λώπην·

225 Ποσσὶ δ' ὑπὰ λιπαροῖσι πῆδιλ' ἔχε, χειρὶ δ' ἄκοντα.

Τὴν δ' Ὀδυσσεὺς γήθησεν ἰδὼν, καὶ ἐναντίος ἦλθε,

Καί μιν φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

"Nequid mihi discesserint cava in navi auferentes."

Sic locutus, tripodas perpulchros et lebetes

Numerabat, et aurum, textaque vestimenta pulchra:

Horum quidem nihil desiderabat; lugebat autem patriam terram,

220 Reptans juxta littus sonori maris,

Multum lamentans: prope autem eum venit Minerva,

Viro corpore assimilata juveni, pastori ovium,

Delicato; quales utique regum filii sunt;

Duplicem circa humeros habens pulchre-factam-vestem:

225 Pedibus vero sub nitidis calceos habebat, manuque jaculum.

Hanc vero Ulysses gaudebat conspicatus, et obvius venit,

Et ipsam compellans verba alata dixit;

225 ὑπὸ] Edd. vett. Ibid. χειρὶ] R. 226 ἐναντίον] R.

Ibid. ἰκετήσιος,] Ἰκετῶν ἐπὶ πτήγης. Schol.
Vide supra ad ζ'. 207.

Ibid. ὅς τε καὶ ἄλλως Ἀνδράπες ἐφορᾷ,
καὶ τίνονται,]

ἔχει θύεος ἐκδιον ὄμμα.

Batrachomyomach. ver. 96.

Οὐδὲς ἀνδρῶτων ἀδίκων τίσιν ἐκ ἀποτίσει.

Oraculum, apud Herodot. L. V. §. 56.

Ver. 214. τίνονται,] Ἀλ. τίνονται. Sed
nihil opus. Vide ad Il. γ'. 279.

Ver. 215. Ἀλλ' ἄγε δὴ τὰ χεῖματ' ἀριθ-
μήσω, καὶ ἰδῶμαι, Μή τί μοι οἴχωνται] Ἐπὶ
τῇ διαριθμήσει τῶν χρημάτων ἃ συνεξέθηκαν
οἱ Φαίαικες αὐτῶ, καὶ ἀπίπλευσαν, εἰ μὲν
ἄληθῶς ἐν ἐρημίᾳ τοσαύτῃ καὶ τῶν κατ' αὐ-
τὸν ἀσφαλείᾳ καὶ ἀδηλότητι γεγονῶς, περὶ
τῶν χρημάτων φοβεῖται, "Μή τι οἱ οἴχωνται
"κοίλης ἐκ νηὸς ἔχοντες," οἰκτείρειν ἄξιον ἢ

βδελύττεσθαι νῆ Δία τὴν φιλοπλοῦντιαν· εἰ δ'
(ὥς περ ἔνιοι λέγουσιν) περὶ τῆς Ἰθάκης ἀμ-
φιδοξῶν, οἶεται τὴν τῶν χρημάτων σωτηρίαν
ἀποδοῦναι εἶναι τῆς τῶν Φαίαικων οὐσιότητος, (ὃ
γὰρ ἂν, ἀκέρδῳ φέροντας αὐτὸν, εἰς ἄλλο-
τρίαν ἐκβάλλειν χώραν καὶ καταλιπεῖν, ἀπο-
σχομένους τῶν χρημάτων) ὥστε φαύλῳ τεκ-
μηρίῳ χρῆται· καὶ τὴν πρόνοιαν ἄξιον ἐπαι-
νεῖν. Plutarch. de audiendis Poëtis. No-
taudum tamen, Ulysses, postquam bonis
hisce recensitis nihil deesse comperisset,
non se in patriam reversum inde con-
cludere, sed desiderio ejus etiamnum la-
mentari; ver. 219.

Ver. 216. οἴχωνται] Ἀλ. οἴχονται. Clark.
Vide ad Il. ε'. 499. Ern.

Ver. 221. σχεδόν δ' οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
'Ανδρὶ δέμας εἰκυῖα] Virgil.

- ᾽Ω φίλ', ἐπεὶ σε πρῶτα κιχάνω τῷδ' ἐνὶ χάρῳ,
 Χαῖρέ τε, καὶ μή μοί τι κακῷ νόῳ ἀντιβολήσῃς·
 230 Ἀλλὰ σάω μὲν ταῦτα, σάω δ' ἐμέ· σοὶ γὰρ ἔγωγε
 Εὐχομαι, ὥς τε θεῶν, καί σευ φίλα γέναθ' ἰκάνω.
 Καί μοι ταῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ,
 Τίς γῆ; τίς δῆμος; τίνες ἀνέρες ἐγγεγάασιν;
 Ἥ πᾶς τις νήσων εὐδείελος, ἥ τις ἀκτὴ
 235 Κεῖθ' ἀλλ' κεκλιμένη ἐριβώλακος ἠπείροιο;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Νήπιος εἷς, ὃ ξεῖν', ἣ τηλόθεν εἰλήλθθας,
 Εἰ δὴ τήνδε τε γαῖαν ἀνείρῃαι· εἰ δέ τι λῆν
 Οὐτ' αὖ νώνυμός ἐστιν· ἴσασι δέ μιν μάλα πολλοί,

“ O amice, quandoquidem te primum invenio hoc in loco,

“ Salve, et neutiquam mihi malo animo occurreris:

230 “ Sed serva quidem hæc, serva etiam me; tibi enim ego

“ Supplico, tanquam Deo, et ad tua cara genua accedo.

“ Et mihi hæc dic vere, ut bene sciam,

“ Quænam terra? quis populus? quinam viri insunt?

“ Num qua insularum amœna? an aliquod litus

235 “ Jacet ad mare vergens glebosæ continentis?”

Hunc autem contra allocuta est dea cæsia-oculis Minerva;

“ Stultus es, o hospes, aut e-longinquo venisti;

“ Si revera de hac terra interrogas: neque sane valde

“ Adeo ignobilis est; norunt autem eam admodum multi,

232 Καί μοι τῆτ'] F. 235 ἐγγεγάασιν] R. at Eustath. habet ἐγγ. quod
 verum est.

Cui mater media sese tulit obvia sylva,
 Virginis os habitumque gerens, et virginis arma
 Spartanæ. ————— Æn. I. 318.

Ver. 222. ἐπιβώτορι μῆλων,] Βοσκήτορι
 τῶν ποιμνίων, ἐπιστάτῃ· ἢ ἐφιπαστῇ· οἱ γὰρ
 τῶν βασιλείων υἱοὶ πρῶτον ἐπὶ τῶν κριῶν ἱπ-
 πεύειν ἐμάνθανον. Hesychius, in voce Ἐπι-
 βώτορι.

Ver. 223. οἷοί τε ἀνάκτων παῖδες ἔασιν,]
 Τὸ παλαιὸν καὶ οἱ τῶν βασιλείων παῖδες πανά-
 παλοι ἐκαλέοντο, καὶ ἐποίμαινον. Schol. “ De
 “ antiquis illustrissimus quisque pastor
 “ erat: ut ostendit Græca et Latina lin-
 “ gua, et veteres Poætæ, qui alios vocant
 “ πολύτλας, alios πολυμήλας, alios πολυ-
 “ βύτας. Varro, de re Rustica, Lib. II.
 cap. 1. Clark. Scr. ἔασιν. Ern.

Ver. 224. ἔχουσ'] Al. ἔχων.

Ibid. λώπην·] Ἰμάτιον, ἢ τοι περιβόλαιον·
 ἔνθεν καὶ λωποδύτης, ὁ τῶν ἀφαιρέτης,
 ληστής. Schol.

Ver. 225. ὑπαὶ λιπαροῖσι] Al. ὑπὸ λι-
 παροῖσι. Atque ita legit Eustathius. Vide
 ad Il. α'. 51.

Ibid. χειρὶ] Eustathius in commentario
 citat, χειρὶ· Atque ita in duobus MSS.
 scriptum reperit Tho. Bentleius.

Ver. 226. ἐναντίος] Al. ἐναντίον.

Ver. 229. ἀντιβολήσῃς·] Al. ἀντιβολή-
 σης.

Ver. 232. ταῦτ'] Al. τῆτ'.

Ver. 233. ἐγγεγάασιν·] Al. ἐκγεγάασιν.

Ver. 238. Εἰ δὴ] Si revera.

- 240 Ἡμὲν ὅσοι ναίεσι πρὸς ἡῶ τ', ἥελιόν τε,
 Ἡδ' ὅσοι μετόπισθε ποτὶ ζόφον ἡερόεντα.
 Ἦτοι μὲν τρηχεῖα καὶ ἔχ' ἰππήλατός ἐστιν,
 Οὐδὲ λίην λυπρὴ, ἀτὰρ εὖδ' εὐρεῖα τέτυκται.
 Ἐν μὲν γάρ οἱ σῖτος ἀθέεφατος, ἐν δὲ τε οἶνος
- 245 Γίγνεται· αἰεὶ δ' ὄμβρος ἔχει, τεθαλυῖά τε ἔρση·
 Αἰγίβοτος δ' ἀγαθὴ, καὶ βέβοτος· ἔσι μὲν ὕλη
 Παντοίη, ἐν δ' ἄρδμοι ἐπηετανοὶ παρέασιν.
 Τῷ τοι, ξεῖν', Ἰθάκης γε καὶ ἐς Τροίην ὄνομ' ἴκοι,
 Τὴν περ τηλῆ φασὶν Ἀχαιῖδος ἔμμεναι αἴης.
- 250 Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 Χαίρων ἧ γαίῃ πατρώϊῃ, ὥς οἱ ἔειπε
 Παλλὰς Ἀθηναίη, κέρη Διὸς Αἰγιδόχοιο·
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Οὐδ' ὄγ' ἀληθέα εἶπε, πάλιν δ' ὄγε λάζετο μῦθον,

- 240 "Tum quotquot habitant ad Auroramque, Solemque,
 "Tum quotquot pone ad caliginem obscuram.
 "Profecto quidem aspera et non equitabilis est;
 "Neque valde sterilis, at neque lata est.
 "In ea etenim triticum copiosum, in ea autem et vinum
- 245 "Est; semper vero pluvia habet illam, fecundusque ros :
 "Capris autem pascendis apta, et bobus : est quidem sylva
 "Omnigena: ibi quoque aquationes perennes adsunt.
 "Itaque, hospes, Ithacæ sane et in Trojam nomen pervenerit,
 "Quam quidem procul dicunt Achaïca esse a terra."
- 250 Sic dixit: lætatus est autem patiens nobilis Ulysses,
 Gaudens sua terra patria, sicut ei dixerat
 Pallas Minerva, filia Jovis Ægiocli:
 Et ipsam compellans verba alata dixit:
 Neque is vera dixit, ex-obliquo vero instituebat sermonem,

244 Εὖ μὲν γὰρ — εὖ] F. A. L.

Ibid. οὐδέ τι λίην Οὔτω νώνυμός ἐστιν] Vide ad *Il.* α'. 330. et δ'. 11.

Ver. 242. τρηχεῖα] Vide ad *Il.* β'. 633.

Ibid. καὶ ἔχ' ἰππήλατός ἐστιν,] Vide supra ad δ'. 606. 607.

Ver. 243. εὖδ' εὐρεῖα] *Al.* ἔν' εὐρεῖα.

Ver. 244. Ἐν μὲν γὰρ — ἐν δὲ] In nonnullis Exemplaribus, notante *Barnesio*, legitur Εὖ μὲν γὰρ — εὖ δὲ. *Clark.* Elegans sane est ἐν μὲν, ἐν δὲ etc. quod et alibi

apud *Homerum* occurrit, ut *Il.* σ'. 485. et apud *Callim.* H. in Jov. 84. in Cer. 28. seq. Vide dicta ad *Callimachi* locum priorem. Sed et εὖ ita crebro repetitum elegans est, cui favent libri plures (vid. Var. Lect.) et verba οἱ γίγνεται. *Ern.*

Ver. 245. Γίγνεται] *Al.* γίνεσθαι. Quod perinde est.

Ibid. τεθαλυῖά τε ἔρση] *Al.* τεθαλυῖά

- 255 Αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι νόον πολυκερδέα νωμῶν
 Πυνθανόμην Ἰθάκης γε καὶ ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ,
 Τηλῆς ὑπὲρ πόντεσσι· νῦν δ’ εἰλήλυσθα καὶ αὐτὸς
 Κτήμασι σὺν τοῖςδεσσι· λιπὼν δ’ ἔτι παισὶ τοσαῦτα
 Φεύγω, ἐπεὶ φίλον υἷα κατέκτανον Ἴδομενῆος,
 260 Ὀρσίλοχον πόδας ὠκύν, ὃς ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ
 Ἀνέρας ἀλφειᾶς νῖκα ταχέεσσι πόδεσσιν·
 Οὐνεκά με σερέσαι τῆς ληΐδος ἤθελε πάσης
 Τρωϊάδος, τῆς εἵνεκ’ ἐγὼ πάθον ἀλγεα θυμῶ,
 Ἀνδρῶν τε πτολέμευς, ἀλεγεινά τε κύματα πείρων·
 265 Οὐνεκ’ ἄρ’ ἐχ’ ᾧ πατρὶ χαριζόμενος θεράπευον
 Δήμῳ ἐνὶ Τρώων, ἀλλ’ ἄλλων ἦρχον ἑταίρων·
 Τὸν μὲν ἐγὼ κατιόντα βάλλον χαλκῆρεϊ δεξιῇ
 Ἀγρόθεν, ἐγγὺς ὁδοῖο λοχησάμενος σὺν ἑταίρῳ·
 Νυξ δὲ μάλα δνοφερὴ κάτεχ’ ἔρπνον, ἐδέ τις ἡμέας

255 Semper in pectore mentem perastutam agitans;

“ Audiebam de-Ithaca quidem et in Creta lata,

“ Longe trans pontum; nunc autem veni et ipse

“ Bonis cum hisce: relictis vero adhuc apud filios tantis

“ Fugio, quoniam dilectum filium interfeci Idomenei,

260 Orsilochem pedibus velocem, qui in Creta lata

“ Viros ingeniosos vincebat velocibus pedibus:

“ Quoniam me privare præda volebat omni

“ Trojana; cujus gratia ego passus eram dolores animo,

“ Virorumque bella, tristesque undas transiens:

265 “ Quoniam scilicet haud suo patri gratificans serviebam

“ Populo in Trojanorum; sed aliis imperabam sociis:

“ Hunc quidem ego revertentem percussi ærea hasta

“ Ex-agro, prope viam insidiatus cum socio:

“ Nox autem valde obscura occupavit cælum, neque quisquam nos

255 ἐν] Abest A. 269 ἡμᾶς] R.

τ’ ἱέρση. Clark. Hoc prætulerm. Sic semper alibi Homerus. Ern.

Ver. 247. ἐν δ’ ἀρδμοί] Al. εὔ δ’ ἀρδμοί.

Ibid. παρίασιν] Al. γενάασιν. Clark.

Eustath. Παρίασιν. Recte. Ern.

Ver. 248. ἴκοι] Al. ἴκει.

Ver. 254. ὅγ’ — ὅγε] Vide ad Il. γ’.

400. Clark. Vertendum erat: nec ille. Ern.

Ibid. πάλιν δ’ ὅγε λάξτε μοῦνον] Eis τὸ παντίον τῷ ἑλληνισμῷ. Schol. Similiter et Eu-

stathius: “ Πάλιν δ’ ὅγε λάξτε μοῦνον,” ἤγε πρὸς ψεύδος ἐλάλησιν· ἀνάπαλιν γὰρ τῆς ἀληθείας τὸ ψεύδος. Vide ad Iliad. δ’. 357. ubi eadem phrasid occurrit. Clark. Cæterum versus hi duo in parenthesi sunt. Ern.

Ver. 257. εἰλήλυσθα] Vide ad Il. α’. 37. et ε’. 204.

Ver. 260. ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ] Apud Ammonium in ἱεροτῶν. editio Ald. habet ἐν Τρωίῃ εὐρείῃ, pro quo Steph. e vulgatis Ho-

- 270 Ἀνδρώπων ἐνόησε· λάθον δέ ἐ θυμὸν ἀπέρας.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τὸν γε κατέκτανον ὀξεῖ χαλκῷ,
 Αὐτίκ' ἐγὼν ἐπὶ νῆα κιὼν Φοίνικας ἀγαυὲς
 Ἑλλισιάμην, καὶ σφιν μενοεικέα ληΐδα δῶκα·
 Τὲς μ' ἐκέλευσα Πύλονδε καταστῆσαι καὶ ἐφέσσαι,
 275 Ἦ εἰς Ἥλιδα δῖαν, ὅθι κρατέεσιν Ἑπειοί.
 Ἄλλ' ἦτοι σφέας κείθεν ἀπώσατο ἴς ἀνέμοιο,
 Πόλλ' ἀεκαζομένους· ἐδ' ἦθελον ἐξαπατῆσαι.
 Κεῖθεν δὲ πλαγχθέντες ἰκάνομεν ἐνδᾶδε νυκτός·
 Σπεσθὴ δ' ἐς λιμένα προερέσσαμεν, ἐδὲ τις ἡμῖν
 280 Δόρυπε μνῆσις ἔην, μάλα περ χατέεσιν ἐλέσθαι·
 Ἄλλ' αὐτὼς ἀποβάντες ἐκείμεθα νηὸς ἅπαντες.
 Ἐνθ' ἐμὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπήλυθε κεκμηῶτα·
 Οἱ δὲ χρήματ' ἐμὰ γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἐλόντες,

270 "Hominum animadvertit: latui autem illum anima spolians.

"At postquam hunc interfecissem acuto ære,

"Statim ego ad navem profectus Phœnices illustres

"Oravi, et ipsis animo-gratam prædam dedi:

"Hos me jussi in Pylum deferre et collocare,

275 "Vel in Elida divinam, ubi dominantur Epei.

"Sed sane ipsos illinc depulit vis venti

"Admodum invitos; neque volebant fallere.

"Illinc autem vagati venimus huc nocte;

"Ægre autem in portum remorum-ope-appulimus, neque ulla nobis

280 "Cœnæ mentio erat, valde licet indigentibus sumere;

"Sed tumultuarie egressi jacebamus ex navi omnes.

"Hic me quidem dulcis somnus invasit defessum:

"Illi autem bona mea cava ex navi sublata

282 ἐπήλυθεν] R.

meri edd. reposuit Κρήτη. Utra præferenda sit lectio dubitat Cel. Valkenarius ad Ammon. p. 238. Sane Κρήτη potest e ver. 256. repetitum esse. Ern.

Ver. 261. Ἀνέρας ἀλφειῶς] Vide supra ad α'. 549.

Ver. 264. Ἀνδρῶν τε πολλίμους,] Vide supra ad ver. 91.

Ver. 269. Νῦν δὲ μάλα ἐνοφερὴν κάτεχ' ἑρᾶν,] Virgil.

Nam neque erant astrorum ignes, nec lucidus æthra

Siderea polus; obscuro sed núbila cœlo.

Æn. III. 585.

Ver. 275. Ἑλλισιάμην,] Vide supra ad λ'. 55. Clark. Pro σφιν scr. videtur σφι. Ern.

Ver. 274. ἐφέσσαι,] Ἰδεύσαι εἰς τὴν ναῦν. Schol.

Ver. 275. Ἦ εἰς Ἥλιδα δῖαν,] Νῦν μὲν δὴ πᾶσαν Ἥλειαν ὀνομάξασι, τὴν μετὰ ξυῖ Ἀχαιῶν τε καὶ Μεσσηνίων παραλίαν, ἀνέχουσιν εἰς τὴν μεσόγαλιαν τὴν πρὸς Ἀρκαδίᾳ τῇ κατὰ Φολόην, καὶ Ἀζάνας, καὶ Παρράσιους. Τὸ δὲ παλαιὸν, εἰς πλείους δυναστείας διήρητο· εἴτ' εἰς δύο, τὴν τε τῶν Ἑπειῶν, καὶ τὴν ὑπὸ Νέστορι τῷ Νηλεῶς καδάρπαι καὶ Ὀμηρος εἰ-

- Κάτθεσαν, ἔνθα περ αὐτὸς ἐπὶ ψαμάθοισιν ἐκείμην.
 285 Οἱ δ' ἐς Σιδονίην εὖ ναιομένην ἀναβάντες
 "Ὀχιχοντ'· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην ἀπαχήμενος ἦτορ.
 "Ὡς φάτο· μείδῃσεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Χειρί τέ μιν κατέρεξε· δέμας δ' ἦϊκτο γυναικί
 Καλῇ τε, μεγάλη τε, καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυίη·
 290 Καί μιν φωνήσας' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Κερδαλέος κ' εἴη καὶ ἐπὶ κλοπος, ὅς σε παρέλθοι
 Ἐν πάντεσσι δόλοισι, καὶ εἰ θεὸς ἀντιάσειε.
 Σχέτλιε, ποικιλομῆτα, δόλων ἅτ', ἐκ ἄρ' ἔμελλες,
 Οὐδ' ἐν σῇ περ ἐὼν γαίῃ, λήξειν ἀπατάων,
 295 Μύθων τε κλοπίων, οἳ τοι πεδόθεν φίλοι εἰσίν;
 Ἄλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγόμεθα, εἰδότες ἄμφω
 Κέρδε'· ἐπεὶ σὺ μὲν ἐσσί βροτῶν ὄχ' ἄριστος ἀπάντων

"Deposuerunt, ubi utique ipse in arenis jacebam.

285 "Ipsi vero in Sidoniam bene-habitatam *navi*-consensa

"Ibant; at ego relictus sum dolens corde."

Six dixit: risit autem dea cæsia-oculis Minerva,

Manuque ipsum demulsit; corpore vero assimulata est mulieri

Pulchræque, magnæque, et illustria opera scienti;

290 Et ipsum compellans verba alata dixit;

"Astutus esset, et fallax, qui te superaret

"In omnibus dolis, etiam si Deus occurreret.

"Infauste, versute, dolorum insatiabilis, non ergo eras,

"Ne in tua quidem cum-esses terra, destitutus fallaciis,

295 "Verbisque fallacibus, quæ tibi ab ortu cara sunt?

"Sed age, ne amplius hæc dicamus, scientes ambo

"Dolos; quia tu quidem es hominum longe optimus omnium

287 μείδῃσι] R.

ρηκε, τὴν μὲν Ἑπειῶν ὀνομάζων πόλιν· "Ἡ
 "εἰς Ἡλίδαν διὰ, ὅθι κρατέουσιν Ἑπειοί·" τὴν
 δ' ὑπὸ τῷ Νέστορι, Πύλον. Strabo, Geograph.
 Lib. VIII. pag. 318. al. 336.

Ver. 279. προερέσσαμεν,] *Al.* προερούσσα-
 μιν.

Ver. 282. "Ὑπνος ἐπ' ἡλυθε κικμηῶτα·] Vi-
 de supra ad μ'. 281. *Al.* ὕπνος ἐπέλλαβε.

Ibid. κικμηῶτα·] Vide ad Il. ζ'. 261.

Ver. 285. ἐς Σιδονίην] Τὴν τῆς Σιδωνος
 χώραν, τὴν Φοινίκην. Schol.

Ver. 288. δέμας δ' ἦϊκτο γυναικί] Sensus
 est: *Conversa autem erat in speciem mu-*

lieris. Repente, his auditis, speciem mu-
 liebrem assumpsit Dea, locutura ut Dea.
 Simile illud Callim. H. in Cer. 58. γεί-
 νατο δ' ἅ θεῶς, ubi vid. dicta. *Ern.*

Ver. 291. ὅς σε παρέλθοι] *Al.* ὅς σε παρ-
 ελθοι, quod valde arridet. Nam lectioni ὅς σε π.
 non aptum, καὶ εἰ θ. α. Sed in illa sensus
 commodus: *sit aliquis quamvis versutus et*
callidus, tamen te non vincat; ne si Deus
quidem contendat tecum.

Ver. 295. κλοπίων,] *Eustathius* in com-
 mentario legit, *πλοκίων.* *Clark.* Notat

- Βελῆ καὶ μύθοισιν· ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσι
 Μήτι τε κλέομαι καὶ κέρδεσιν· ἔδδ' σύ γ' ἔγνως
 300 Παλλάδ' Ἀθηναίην, κέρην Διὸς, ἥτε τοι αἰεὶ
 Ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίσσεσθαι, ἥδ' φυλάσσω;
 Καὶ δέ σε Φαιήκεσσι φίλον πάντεσσιν ἔδηκα.
 Νῦν δ' αὖ δεῦρ' ἰκόμην, ἵνα τοι σὺν μῆτιν ὑφῆνω,
 Χρημάτων τε κρύψω, ὅσα τοι Φαίηκες ἀγαυοὶ
 305 Ὀπασαν, οἵκαδ' ἰόντι, ἐμῇ βελῆ τε νόῳ τε·
 Εἶπω θ', ὅσα τοι αἶσα δόμοις ἐνὶ ποιητοῖσι
 Κῆδ' ἀνασχέσθαι· σὺ δὲ τετλάμεναι καὶ ἀνάγκη,
 Μηδέ τω ἐκφάσθαι, μήτ' ἀνδρῶν, μήτε γυναικῶν,
 Πάντων, ἔνεκ' ἄρ' ἦλθες ἀλάωμενος· ἀλλὰ σιωπῇ
 310 Πάσχειν ἄλγεα πολλὰ, βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν.

“ Consilio et verbis; ego autem inter omnes Deos

“ Consilioque celebror et dolis: neque tu scilicet novisti

300 “ Palladem Minervam, filiam Jovis, quæ tibi semper

“ In omnibus laboribus asto, et te servo?

“ Atque te Phæacibus gratum omnibus reddidi.

“ Nunc vero rursus huc veni, ut tibi consilium contexam,

“ Bonaque abscondam, quæcunque tibi Phæaces illustres

305 “ Dederunt, domum proficiscenti, meo consilioque mentequæ:

“ Dicamque, quot tibi fatale est ædibus in fabrefactis

“ Dolores perferre: tu autem tolera etiam necessitate;

“ Neque cuiquam eloquere, neque virorum, neque mulierum,

“ Omnium, quod veneris errans: sed tacite

310 “ Patere dolores multos, injurias sustinens virorum.

303 Νῦν αὖ] F. A. L.

tamen quosdam legere κλοπιών. Sed illud explicat. Ern.

Ibid. πεδόθεν] Ἐκ νέας ἡλικίας· ἦ, ἀπὸ τοῦ πένθους. Schol. Al. παιδόθεν. Quod verum perimit. Clark. Eustath. comparat ἐκ ῥίζης. Ern.

Ver. 296. εἰδοῖτε] Al. εἰδοῖτε. Quod hoc quidem in loco perinde est. Vide ad Il. α'. 566.

Ver. 299. μήτι] Vide ad Il. ψ'. 355. et 500.

Ver. 300. αἰεὶ] Al. ἄγχι.

Ver. 301. Ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίσσεσθαι,] Vide ad Il. κ'. 278.

Ver. 303. Νῦν δ' αὖ] Al. Νῦν αὖ.

Ver. 305. ἐμῇ βελῆ τε νόῳ τε] Τετέστι

διὰ σύνεσιν, ἥς Ἀθηναῖα προΐσταται. Eustath.

Ver. 306. Εἶπω θ',] Al. Εἶπω δ'.

Ver. 307. Κῆδες ἀνασχέσθαι] Eustathius in commentario videtur legisse Κῆδες ἀναπλήσαι. Ut supra ε'. 302. Ἀλγε' ἀναπλήσειν —.

Ibid. σὺ δὲ τετλάμεναι καὶ ἀνάγκη,] Eurip.

Σὺ δ' εἴπ' ἀνάγκη, καὶ θεοῖσι μὴ μάχεσθαι.

Apud Duport. in Gnom. ad hunc locum.

— levius fit patientia,

Quicquid corrigere est nefas.

Horatius, Carm. I. xxiv. 19.

Ver. 308. Μηδέ τω ἐκφάσθαι,] Εἰ δὲ μετὰ ταῦτα ὁ Ὀδυσσεὺς ἄκων μὲν ἱερτὸν ἀνακα-

- Τὴν δ’ ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἀργαλέον σε, θεὰ, γνῶναι βροτῶ ἀντιάσαντι,
 Καὶ μάλ’ ἐπισαμένῳ· σὲ γὰρ αὐτὴν παντὶ εἴσκεις.
 Τέτο δ’ ἐγὼν εὖ οἶδ’, ὅτι μοι πάρος ἠπίη ἦσθα,
 315 Ἔως ἐνὶ Τροίῃ πολεμίζομεν υἱὲς Ἀχαιῶν·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπὴν,
 Βῆμεν δ’ ἐν νήεσσι, θεὸς δ’ ἐκέδασσεν Ἀχαιῆς,
 Οὐδέ γ’ ἔπειτα ἶδον, κέρη Διὸς, ἐδ’ ἐνόησα
 Νηὸς ἐμῆς ἐπιβᾶσαν, ὅπως τί μοι ἄλγος ἀλάλκοις·
 320 Ἀλλ’ αἰεὶ φρεσὶν ᾗσιν ἔχων δεδαϊγμένον ἦτορ
 Ἠλώμην, εἴως με θεοὶ κακότητος ἔλυσαν·
 Πρὶν γ’ ὅτε Φαίηκων ἀνδρῶν ἐν πίονι δήμῳ
 Θάρσυνάς τ’ ἐπέεσσι, καὶ ἐς πόλιν ἤγαγες αὐτή.

Hanc autem respondens allocutus est prudens Ulysses;

“Difficile est te, Dea, cognoscere mortali congresso,

“Etiam admodum scienti; te enim ipsam cuilibet assimilas.

“Hoc autem ego bene novi, quod mihi antea benigna eras,

515 “Dum in Troja pugnabamus filii Achivorum:

“At postquam Priami urbem diripuimus altam,

“Ivimusque in navibus, Deusque dissipavit Achivos;

“Haud te postea vidi, filia Jovis, neque animadverti

“Navem meam ingressam, ut mihi dolorem arceres:

520 “Sed semper mente propria habens distractum cor

“Vagabar, donec me Dii malo solverunt:

“Prius scilicet quam Phæacum virorum in ubere populo

“Animastique verbis, et in urbem duxisti ipsa.

317 ἐκέδασιν] F. A. L.

λύσει τῇ μαίᾳ Εὐρυκλείᾳ, ἐκὼν δὲ τῷ Τηλεμάχῳ καὶ τῷ Εὐμαίῳ, καὶ ἑτέροις τισίν· ἐκ-
 δηλὸν ὅτι πλείον τι τῆς Ἀθηνᾶς αὐτὸς ἐκεῖ
 νοεῖ· τρεῖς τῆς κατὰ πρῶτην ἐπιβολὴν παρ’
 αὐτῷ συνείσεως· ἑπτεῖ, κατὰ παροιμίαν, αἱ
 δευτεραί πως φροντίδες σοφώτεραι. Eustath.

Ibid. ἐκφάσθαι.] Ita omnino scriben-
 dum; non, ut Vulgati, ἐκφᾶσθαι. Vide
 ad Il. v. 192. et ζ. 471.

Ver. 309. οὐνεκ’ ἄρ’] Eustathius in
 commentario citat, ἔνεκα.

Ibid. σιωπῇ Πάσχειν ἄλγεια] Virgil.

— premit altum corde dolorem.

En. I. 213.

Ver. 315. σὲ γὰρ αὐτὴν παντὶ εἴσκεις.]

Vol. III.

4 F

Schol. Ὑπονενόηκεν, ὅτι ἐν τοῖς Φαίᾳ καὶ
 παρθένοι καὶ ἀνδρὶ ὁμοιωθεῖσα παρώρμηκεν
 αὐτόν. Clark. Melius fuerit σε γὰρ αὐτὴ
 παντὶ εἴσκεις. Eustathius habet αὐτόν.
 Ern.

Ibid. εἴσκεις.] Al. ἴσκειν.

Ver. 315. Ἔως ἐνὶ] Ita edidit Barnesius.
 Quæ si vera sit lectio, pronunciandum
 erit “Ὡς ἐνὶ” vel “Ὡς” ἢν. Quod enim
 annotat Barnesius, “Amphibrachys, pro
 “Dactylo,” nihil est. Vide ad Il. δ. 539.
 Al. Εἴως ἐν. Cæterum quod habent Vul-
 gati Εἴως ἐν, vix ulla ratione ferri potest.

Ver. 318. Οὐδ’ ἔπειτα] Al. Οὐδ’ ἔπειτα.
 ἔπειτα, et Οὐδ’ ἔπειτα.

Ver. 320. φρεσὶν ᾗσιν] Vide supra ad α’.

Nῦν δέ σε πρὸς πατὸς γενάζομαι, (ἐ γὰρ οὔτω
 325 "Ἦκειν εἰς Ἰθάκην εὐδείελον, ἀλλὰ τιν' ἄλλην
 Γαῖαν ἀνασρέφομαι· σὲ δὲ κερτομέεσαν οὔτω
 Ταῦτ' ἀγορευόμεναι, ἴν' ἐμὰς φρένας ἡπεροπέυσης·)
 Εἰπέ μοι, εἰ ἐτέον γε φίλην ἐς πατρίδ' ἰκάνω.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἐπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 330 Αἰεῖ τοι τοῖστον ἐνὶ στήθεσσι νόημα·

Τῷ σε καὶ ἐ δύναιμαι προλιπεῖν δύσηνον ἔοντα,
 Οὔνεκ' ἐπητής τ' ἐσσί, καὶ ἀγχίνοος, καὶ ἐχέφρων.
 Ἀσπασίως γάρ κ' ἄλλος ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθῶν
 "Ἰετ' ἐνὶ μεγάροις ἰδέειν παῖδάς τ' ἄλοχόν τε·

335 Σοὶ δ' ἔπω φίλον ἐστὶ δαήμεναι, ἐδὲ πυθέσθαι,
 Πρίν γέ τι σῆς ἀλόχευ πειρήσεται, ἥτε τοι αὐτῶς

"Nunc autem te per patrem supplex-oro; (non enim puto

325 "Venisse me in Ithacam amœnam, sed aliquam aliam

"Per terram versor; te autem illudentem puto

"Hæc dicere, ut meam mentem decipias:)

"Dic mihi, an vere dilectam in patriam venerim."

Huic vero respondit deinde dea cæsia-oculis Minerva;

350 "Semper tibi tale in pectore cogitatum:

"Propterea te etiam non possum deserere infelicem existentem,

"Quoniam facundus es, et ingeniosus, et prudens.

"Libenter enim alius vir errans reversus,

"Cuperet in ædibus videre filiosque uxoremque;

335 "Tibi vero nondum gratum est scire, neque exquirere,

"Priusquam tuæ uxoris periculi quid feceris, quæ tibi incassum

552 ἐπητής ἐσσι] R.

402. Clark. Hoc pronomen, ut *ἐαυτῷ*,
 de omnibus personis dictum videtur.
Apollon. Rh. II. 285. *ἰοῖσι μεγάροις, μεῖς*
ædibus, apud eundemque est IV. 1015.
ὦ πατρί, meo patri. Hoelælinus ad *Apoll.*
 l. c. laudat ex *Homeri Il. i. γένανιν οἶσιν*,
 sed ibi 484. est *ἰμοῖσι γένανιν.* Ern.

Ver. 523. *Θάρσυνάς]* Vide ad *Il. u.*
 538. et *v. 823.*

Ibid. καὶ ἐς πόλιν ἡγαγες αὐτή.] Supra
u. 37.

Ver. 524. *Nῦν δέ σε πρὸς πατὸς γενάζο-*
μαι] Virgil.

Ibid. πρὸς πατὸς] *Al. πρὸς Ζηνός.*

Ver. 527. *ἡπεροπέυσης]* *Al. ἡπεροπέυης.*

Ver. 532. *Οὔνεκ' ἐπητής τ' ἐσσί,* Καὶ πάλιν τὸν Ὀδυσσεῖα φάσκειν [Ἀθηναίῃ] μὴ περιόρῃ μὴδὲ προλείπειν, "Οὔνεκ' ἐπητής ἐσσί, "καὶ ἀγχίνοος, καὶ ἐχέφρων," ἐνδείκνυνται μόνον εἶναι τῶν ἡμετέρων θεοφίλῃς καὶ θεῖον ἀρετήν. *Plutarch. de audiendis Poëtis.* Οὐ γὰρ διὰ τὸ κάλλος τῆς σώματος, ὅτι τοι τὸν Νηρέα μᾶλλον ἐχεῖν ἀγαπᾶσθαι· ἐδὲ διὰ τὴν ἰσχύν, ἀπείρω γὰρ [ὥς] οἱ Λαιερυγόνες καὶ Κύκλωπις ἦσαν αὐτῷ κρείττους· ἐδὲ διὰ τὸν πλῆτον, οὕτω γὰρ ἂν ἔμεινεν ἀπόρρητος Τροίᾳ. Τί δὲ διὰ πράγματα ἔχουν αὐτὸν ἐπιζητῶντα τὴν αἰτίαν, δι' ἣν Ὀδυσσεῖα φησὶν ὁ Πιοητής θεοφιλῆ, αὐτῷ γε ἔξον ἀκείνῃ; "Οὔ-

te, siqua parentis
 Tangere cura potest, oro. — *Æn.* XII. 932.

- ἦσαι ἐνὶ μεγάροισιν· οἷζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ
Φθίνεσιν νύκτες τε καὶ ἡμέματα δακρυχεῖσσι.
Αὐτὰρ ἐγὼ τὸ μὲν ἔποτ’ ἀπίσειον, ἀλλ’ ἐνὶ θυμῷ
340 ἦιδέ, ὃ νοσήσεις ὀλέσας ἀπὸ πάντας ἐταίρους·
Ἀλλὰ τοι ἐκ ἐθέλησα Ποσειδάωνι μάχεσθαι
Πατροκασιγνήτῳ, ὅς τοι χόλον ἔνδετο θυμῷ,
Χαόμενος, ὅτι οἱ υἱὸν φίλον ἐξαλάωσας.
Ἀλλ’ ἄγε, τοι δείξω Ἰθάκης ἔδος, ὅφρα πεποιῖθης.
345 Φόρκυνος μὲν ὃδ’ ἐστὶ λιμὴν, ἀλίοιο γέροντος·
Ἦδε δ’ ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἐλαίη·
Ἀγχόθι δ’ αὐτῆς ἀντρὸν ἐπήρατον, ἡεροειδές,
Ἴρὸν Νυμφάων, αἱ Νηϊάδες καλέονται·
Τῷτο δέ τοι σπέος εὐρὺ κατηρεφές, ἔνθα σὺ πολλὰς

“ Sedet in ædibus; luctuosæ vero ei semper

“ Pereunt noctes et dies lachrymas-fundenti.

“ At ego de-hoc quidem nunquam diffidebam, sed in animo

340 “ Sciebam, quod rediturus esses, amissis omnibus sociis:

“ Sed sane nolui Neptuno obsistere

“ Patruo, qui iram adversus-te induxit in-animum,

“ Iratus, quod ei filium dilectum excæcasti.

“ Verum age, tibi ostendam Ithacæ sedem, ut credas.

345 “ Phorcynis quidem hic est portus, marini senis;

“ Hæc autem in vertice portus patula oliva:

“ Prope vero ipsam antrum amabile, obscurum,

“ Sacrum Nympharum, quæ Naiades vocantur:

“ Hæc autem spelunca lata, convexa, ubi tu multas

538 φθίνεσι] Edd. pr. A. 3. Eustath. sine ν in fine: recte, sed pleræque habent φθινύθουσι. 542 κότον ἔνδετο] R. Eustath.

“ νεκ’ ἰσητῆς ἰσοί, καὶ ἀγχίνοος, καὶ ἰχί-
“ φων.” Julian. Orat. VIII.

Ver. 335. 335. Ἀσπασίως γὰρ κ’ ἄλλος
— Σοὶ δ’ οὐτῶ φίλον ἐστὶ] Τῷτο δὲ Ὀδυσσεύς
ἔπαινος, εἰ οὐτῶ σερέμνια φρονεῖ, ὥς μὴ εὐδὺς
ἀρεπᾶσαι τὴν τῶν οἰκείων ἐντυχίαν, πρὶν πειρά-
σασθαι ὅπως ἔχουσι πρὸς αὐτόν. Eustath.

Ver. 336. Πρὶν γὰρ τι] Al. Πρὶν γ’ ἔτι.

Ver. 341. Ἀλλὰ τοι ἐκ ἐθέλησα] Vide supra ad ζ. 329.

Ver. 342. χόλον] Al. κότον.

Ver. 345. Φόρκυνος μὲν ὃδ’ ἐστὶ λιμὴν,] “Ορα
δ’ ἐν τότοις, καὶ ὅπως ἐπίτεμι γοργότατα ὃ
Ποιητῆς ἐν ὀλιγίσῳ τὰ πρὸ μικρῶ πλατύτερον
ἐκφράσσεντα περὶ τε τῷ λιμένος καὶ τῶν κατ’

αὐτόν. Eustath. Vide supra ad ver. 96
item ad μ. 452.

Ver. 347. 348. Ἀγχόθι δ’ αὐτῆς ἀν-
τρὸν etc.] Desunt hi duo versus in non-
nullis Exemplaribus, notante Eustathio.
Et, propter sequentia “ Τῷτο δέ τοι, σπέος
“ εὐρὺ etc.” sine sententiæ dispendio omitti
possunt. Nec non verisimile eos ex ver.
103. 104. supra, huc irrepsisse. Clark. Ego
haud cunctanter hos versus deleverim.
Argumento νεδείας est etiam hoc, quod in
singulis partibus debet esse pronomen de-
monstrativum, quod hic non est. Ern.

Ver. 349. σπέος εὐρὺ] Al. σπέος ἐστὶ.

- 350 Ἐρδεσκεις Νύμφησι τεληέσσας ἑκατόμβας·
 Τῷτο δὲ Νήριτόν ἐστιν ὄρος, καταείμενον ὕλη.
 "Ὡς εἰπῶσα θεὰ σκέδασ' ἤερα· εἶσατο δὲ χθών·
 Γήθησέν τ' ἄρ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 Χαίρων ἧ γαίῃ· κύσε δὲ ζείδωρον ἄρκεραν·
- 355 Αὐτίκα δὲ Νύμφης ἠρήσατο χεῖρας ἀνασχών·
 Νύμφαι Νηϊάδες, κῆραι Διὸς, ἔποτ' ἔγωγε
 "Ὀψεσθ' ὕμῳ ἐφάμην· νῦν δ' εὐχολῆς ἀγανῆσι
 Χαίρετ'· ἀτὰρ καὶ δῶρα διδώσομεν, ὥς τοπάρους περ,
 Αἴκεν εἴᾳ πρόφρων με Διὸς θυγάτης ἀγγελεῖη
- 360 Αὐτόν τε ζῶειν, καί μοι φίλον υἱὸν ἀέξῃ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Θάρσει, μὴ σοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
 Ἄλλ' ἄγε, χρήματα μὲν μυχῶ ἀντρες θεσπεσίοιο

350 "Sacrificabas Nymphis perfectas hecatombas :

"Hic autem Neritus est mons, vestitus sylvā."

Sic fata Dea dissipavit nebulam; apparuit autem terra:

Lætatusque est deinde patiens nobilis Ulysses,

Gaudens sua terra; osculatus est autem almam tellurem:

355 Statimque Nymphis supplicavit manibus sublatis;

"Nymphæ Naiades, filiæ Jovis, nunquam ego

"Visurum me vos putabam: nunc vero votis blandis

"Salvete: at et dona dabimus, sicuti antea scilicet,

"Si sinat lubens Jovis filia prædatrix

360 "Ipsumque me vivere; et mihi carum filium auctet."

Hunc autem rursus allocuta est Dea cæsia-oculis Minerva;

"Confide, ne tibi hæc in mente tua curæ-sint.

"Sed age, bona quidem in recessu antri divini

354 κύσεν δὲ] F. A. L. male. 363 Ἀλλὰ χρήματα] F.

Atque ita in commentario citat *Eustathius*.

Ver. 350. Ἐρδεσκεις] *Sacrificare solebas*. Vide ad *Il.* α'. 37. et γ'. 84.

Ver. 351. Νήριτον] ὄρος Ἰθακῆς, ἀντικρὺ τῆς Ἠπείρου. *Schol.* *Al.* Νήρικον. Vide supra ad ι'. 21.

Ibid. καταείμενον ὕλη.] *Virgil.*

— sylvis scena coruscis

Desuper, horrentique atrum nemus imminet umbra.

Æn. I. 168.

Ver. 355. Αὐτίκα δὲ] *Barnesius*, minime ignarus qua ratione vocola δὲ pro-

ducatur, ex conjectura tamen edidit *Αὐτίκα δὲ*. Atque ita "multo melius" hic legendum contendit. Immo vero ad sententiam minus recte. Vide autem ad *Il.* α'. 51.

Ver. 360. ἀέξῃ.] *Al.* ἀέξει, et ἀέξιν. *Clark.* Ἀέξῃ habent *Schol.* minora, quod melius respondet τῷ ἰᾷ. Nec tamen necessarium est utrobique esse eundem modum. vid. ad v. 419. Similiter καύμῃσι et ἀέξει, ἔ. 65. Ἀέξῃ verte; *beet, felicem redat.* *Callim.* H. in *Jov.* 95. ἔτ' ἀρετῆς ἅτις ὄλβος ἐπίσταται ἀνδρας ἀέξιν. *Ern.*

- Θείομεν αὐτίκα νῦν, ἵνα περ τάδε τοι σόα μίμνη·
 365 Αὐτοὶ δὲ φραζώμεθ’, ὅπως ὅχ’ ἄριστα γένηται.
 “Ὡς εἶπεσσα θεὰ δῦνε σπέος ἡεροειδές,
 Μαιομένη κευθμῶνας ἀνὰ σπέος· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἄσσον πᾶντ’ ἐφόρει, χρυσὸν καὶ ἀτειρέα χαλκόν,
 Εἵματα τ’ εὐποίητα, τὰ οἱ Φαίηκες ἔδωκαν·
 370 Καὶ τὰ μὲν εὖ κατέδηκε· λίθον δ’ ἐπέδηκε θύρῃσι
 Παλλὰς Ἀθηναίῃ, κέρη Διὸς Αἰγιόχοιο.
 Τὰ δὲ καδεζομένῳ ἱερῆς παρὰ πυθμὲν ἑλαίης,
 Φραζέσθην μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὀλεθρον.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 375 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν’ Ὀδυσσεῦ,
 Φράζεο, ὅπως μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσης,
 Οἳ δὴ τοι τρίετες μέγαρον κατακοιρανέουσιν,

“ Ponamus statim nunc, ubi utique hæc tibi salva maneant :

365 “ Ipsi autem consultemus, quo pacto quam optime fiat.”

Sic locuta Dea ingrediebatur specum obscurum,
 Explorans latibula per specum : at Ulysses
 Propius omnia portabat, aurum et indomitum æs,
 Vestimenta que bene-elaborata, quæ ei Phæaces dederant :

370 Et hæc quidem bene deposuit ; lapidem vero imposuit foribus
 Pallas Minerva, filia Jovis Ægiocchi.

Hi autem sedentes sacræ ad radicem olivæ,

Molibantur procis insolentibus exitium.

Inter hos vero sermonem exordiebatur Dea cæsia-oculis Minerva ;

375 “ Generose Laërtiade, prudens Ulysses,

“ Considera, quomodo procis impudentibus manus inferas,

“ Qui jam tibi per-triennium in domo domiantur,

367 κευθμῶτα] F.

Ver. 363. *μυχῶ ἄντρε*] Virgil.

—— spelunca —— vasto submotâ recessu.
Æn. VIII. 298.

Ver. 365. *Αὐτοὶ δὲ φραζώμεθ’*,] Καὶ Ὀδυσσεὺς ποιεῖ ἄπως, ὡς ἡ φρόνησις δηλαδὴ αὐτῶ νοήσαι ὑπέβαλε. *Eustath.*

Ibid. ὅπως ὅχ’ ἄριστα γένηται.] *Al.* ὅπως ἔσαι τάδε ἔργα. *Clark.* In lectione vulgata desideratur pronomen demonstrativum. Itaque altera lectio melior videtur ; nisi quis malit corrigere : ὅπως τάδ’ ἄριστα γένηται. *Ern.*

Ver. 366. *ἡεροειδές*,] Νῦν (inquit *Schol.* *astes*) καθαρὸν αἶρα ἔχον. Minus recte.

Ver. 369. *τὰ οἱ Φαίηκες ἔδωκαν.*] *Al.* τὰ οἱ Φαίηκες ἀγαυοὶ ὧπασαν etc. Ut supra ver. 120. 305.

Ver. 372. *ἱερῆς παρὰ πυθμὲν ἑλαίης*,] “Οτι ἱερὰν τὴν προρρήθεισαν ἑλαίαν λέγει καὶ δι’ ἄλλας μὲν αἰτίας, μάλιστ’ ὅτι διὰ τὸ μυθικῶς, καθὰ καὶ ἄλλαχ’ ἐδηλώθη, ἀνεῖρᾷσθαι αὐτὴν τῇ Ἀθηνᾷ διὸ καὶ τόπος ἐν ταῦθα βελῆς ὁ πυθμὲν αὐτῆς γίνεται, ὅτε Ὀδυσσεὺς τῇ Ἀθηνᾷ συμφράζεται. *Eustath.*

Μινώμενοι ἀντιθέην ἄλοχον, καὶ ἔδνα διδόντες·

Ἡ δὲ σὸν αἰεὶ νόσον ὀδυρομένη κατὰ θυμόν,

380 Πάντας μὲν ῥ' ἔλπει, καὶ ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἐκάσῃ,
'Αγγελίας προῖϊσα· νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
᾽Ω πόποι, ἦ μάλα δὴ 'Αγαμέμνωνος 'Ατρείδαο [σεύς·
Φθίσεσθαι κακὸν οἶτον ἐνὶ μεγάροισιν ἔμελλον,

385 Εἰ μή μοι σὺ ἔκασα, θεᾶ, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
'Αλλ' ἄγε, μῆτιν ὕφηνον, ὅπως ἀποτίσομαι αὐτός·
Πὰρ δέ μοι αὐτὴ σῆθι, μένος πολυδαρσές ἐνεῖσα,

“Ambientes eximiam uxorem, et sponsalia dantes:

“Illa autem, tuum semper reditum cum fletu-desiderans in animo,

380 “Omnibus quidem spem-dat, et pollicetur viro unicuique,

“Nuncios mittens; mens autem ei alia versat.”

Hanc autem respondens allocutus est prudens Ulysses;

“Papæ! profecto omnino jam Agamemnonis Atridæ

“Periturus malo fato in ædibus eram,

385 “Nisi mihi tu singula, Dea, accurate dixisses.

“Verum age, consilium texe, quo-pacto ulciscar ipsos;

“Et mihi ipsa asta, animum valde-audacem immittens,

Ver. 376. Φράζου, etc.] *Al.* Φράζου νῦν μνηστήροισιν ὑπερφιάλοισιν ὄλεθρον, fere e v. 373. Non hæc est forma interrogantis in consulendo et tentando. Vulgatus verus verus est. *Ern.*

Ver. 377. κατακοιρανέουσιν,] *Al.* κατά κοιρανέουσιν. *Clark.* *Scr.* κατακοιρανέουσι. *Ern.*

Ver. 378. καὶ ἔδνα διδόντες·] “Ὅτι καὶ ἐνταῦθα ἔδνα, τὰ ἐξ ἀνδρῶν πρὸς γυναῖκα. Φησὶ γὰρ ὅτι τρίτες ἦσαν οἱ μνηστῆρες μινώμενοι τὴν Πηνελόπην, καὶ ἔδνα διδόντες. *Eustath.*

Ver. 379. Ἡ δὲ σὸν αἰεὶ νόσον] *Horatius:*

Quam nequiere Proci recto depellere cursu.

Serm. Lib. II. v. ver. 78.

Ver. 380. Πάντας μὲν ῥ' ἔλπει,] *Hesych.* ἐλπιδόποισι· sic prosaici ἐπιλείζιν τινὰ dicunt. v. *Jensium* et *Cel. Hemsterh.* ad *Lucian.* T. I. p. 344. 45.

Ver. 383. 'Αγαμέμνωνος 'Ατρείδαο Φθίσεσθαι κακὸν οἶτον ἐνὶ μεγάροισιν ἔμελλον,] Nempe nisi Minerva eum, quæ facienda essent, prius edocuisset; sua ipsius in domo, eodem atque Agamemnon fato,

periturus fuisset. Quam sententiam (luculentam quidem satis et perspicuam) cum non intellexerit *Spondanus*, mire hæc annotat; “Quæri autem potest, quale sit illud periculum, quod se effugisse ope Minervæ refert, ex ædibus Agamemnonis. An cædi Agamemnonis interfuit? Id sane a Menelao, supra lib. IV. non memorabatur; sed neque ipse Ulysses, lib. IX. narravit. Reperenti ergo mihi quod supra lib. III. ver. 162. etc. a Nestore narrabatur, in illo Græcorum dissidio circa profectiorem a Troja, Ulyssem in partes Agamemnonis transiisse, et cum eo remansisse, discedente nihilominus Menelao et seipso; videtur postea Ulysses consilio Minervæ seorsim ab Agamemnone itineri se commisisse. Alio qui non video quomodo hic locus possit intelligi.” Scilicet ad istud “'Αγαμέμνωνος 'Ατρείδαο,” non “οἶτον” sed “μεγάροισιν” referri is arbitratus est; ut adeo Ulysses, non Agamemnonis fato, sed Agamemnonis in ædibus periturus fuisse dicatur.

Ver. 384. Φθίσεσθαι] *Al.* Πίσσεσθαι.

- Οἶον, ὅτε Τροίης λύομεν λιπαρὰ κρηδεμένα.
 Αἶκε μοι ὥς μεμαυῖα παρασαίης, Γλαυκῶπι,
 390 Καί κε τριηκοσίοισιν ἐγὼν ἄνδρεσσι μαχοίμην,
 Σὺν σοὶ, πότνια θεᾷ, ὅτε μοι πρόφρασσ’ ἐπαρήγοις.
 Τὸν δ’ ἡμεῖβετ’ ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Καὶ λῖην τοι ἐγώ γε παρέσσομαι, ἐδέ με λήσεις,
 Ὅπποτε κεν δὴ ταῦτα πενώμεθα· καὶ τιν’ οὔω
 395 Αἵματί τ’ ἐγκεφάλῳ τε παλαξέμεν ἄσπετον ἔδῃας
 Ἀνδρῶν μνηστῆρων, οἳ τοι βίοτον κατέδουσιν.
 Ἀλλ’ ἄγε, σ’ ἄγνωσον τεύξω πάντεσσι βροτοῖσι·

“ Qualem, quando Trojæ solvebamus splendida mœnia.

“ Si mihi sic studiose astares, Minerva,

390 “ Etiam adversus trecentos ego viros pugnarem,

“ Tecum, veneranda dea, quando me prompto-animo adjuvares.”

Huic autem respondit deinde Dea cæsia-oculis Minerva;

“ Et omnino tibi ego adero, neque me latebis,

“ Quandocunque demum hæc obeamus; atque aliquem puto

395 “ Sanguineque cerebroque fœdaturum immensum solum

“ Virorum procorum, qui tibi victum absumunt.

“ Sed age, te incognitum faciam omnibus mortalibus:

Ver. 388. Οἶον, ὅτε Τροίης] Supra γ’.
 318.

Εἰ γάρ σ’ ὥς ἐθέλοι φιλεῖν γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Ὡς τότ’ Ὀδυσσεύς περικλήδικο πυδαλίμιοιο,
 Δόμῳ ἐν Τρώων, ὅθι πάσχομεν ἄλγος Ἀχαιῶν·
 Οὐ γάρ πω ἴδον ὧδε θύας ἀνασανδὰ φιλῶντας,
 Ὡς κείνῳ ἀνασανδὰ παρίστατο Παλλὰς Ἀθήνη.

Ibid. λιπαρὰ κρηδεμένα.] Λιπαρὰ μὲν λεί-
 γων, κατὰ τὰς Πηλαϊκὰς, τὰ ἐκδηλα καὶ
 λαμπρά· εἰκὸς δὲ δηλοῦσθαι ἔτω καὶ τὰ εὐ-
 δαίμονά ποτε. Κρηδεμένα δὲ μεταφορικῶς καὶ
 νῦν τὰς τῶν πύργων σεφάνας, καὶ λοιπὰς ἐξο-
 χὰς. Eustath.

Ver. 589. 390. 391. Αἶκε μοι—ἐπαρήγοις.]
 Clarum est, frigidam hic esse tautologiam.
 Nam quod ver. 389. est αἶκε μοι παρα-
 στείης, idem est ver. 391. σὺν σοὶ ὅτε μοι
 πρόφρων ἐπαρήγοις. Uter delendus sit, non
 facile dixerim. An factus est posterior
 ex Iliad. κ’. 290. σὺν σοὶ δῖα θεᾷ, ὅτε οἱ
 πρόφρασσα παρέστις. Etn.

Ver. 390. Καί κε τριηκοσίοισιν] Euripi-
 des:

Σόφον γὰρ ἐν βύλευμα τὰς πολλὰς χιῆας

Nitzsch.

Apud Duport. in Gnom. ad hunc locum.

Ver. 391. Σὺν σοὶ, πότνια θεᾷ,] Τετίστι

μετὰ καὶ φρονήσεως· καθ’ ἣν καὶ μάλιστα τῶν
 μνηστῆρων περιγένητο. Eustath. Cæterum
 pronunciabatur vox θεᾷ, ac si scriptum
 esset 9ῃ. Vide ad Il. ω’. 18. Editiones
 autem nonnullæ, notante Barnesio, ha-
 bent πότνια θεᾷ· Ut infra υ’. 91.

Ibid. ὅτε μοι πρόφρασσ’ ἐπαρήγοις.]

—— ὅτε οἱ πρόφρασσα παρέστις.

Iliad. κ’. 290.

Ubi Eustathius vocem πρόφρασσα exponit,
 προμνησθῆς, τὰ ὑπὲρ κείνης φραζομένη καὶ
 ἐθέλουσα. Minus recte. “ Nec enim,”
 uti annotat Duportus in Gnomolog. Ho-
 meric. ad hunc locum *Odyssea*, “ πρό-
 φρασσα est προμνησθῆς, providens, prudens,
 “ sed πρόθυμος; πρόφρων, prona, propensa.”

Ver. 595. Οὐδέ με λήσεις,] Vide supra
 ad λ’. 101.

Ver. 595. Αἵματί τ’ ἐγκεφάλῳ τε παλα-
 ξέμεν ἄσπετον ἔδῃας] Virgil.

Ossaque dispergit cerebro permixta cruento.

Æn. X. 416.

—— et sparso late rigat arma cerebro.

Æn. XII. 308.

Ἄσπετον δὲ ἔδῃας περιφραστικῶς τὴν ἥπειρον
 λέγει, ὅ ἐστι τὴν ἀπλῶς γῆν· ἄλλως γὰρ πῶς
 ἄσπετος ἢ βραχυῖα καὶ εὐπερίγχαπτος, κοθ’

- Κάρψω μὲν χροῖα καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι,
 Ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὀλέσω τρίχας, ἀμφὶ δὲ λαῖφος
 400 Ἔσσω, ὃ κεν συγέησιν ἰδὼν ἄνθρωπος ἔχοντα.
 Κνυζώσω δέ τοι ὅσσε, πάρος περικαλλέ' ἔοντε,
 Ὡς ἂν ἀεικέλιος πᾶσι μνηστῆρσι φανείης,
 Σῇ τ' ἀλόχῳ, καὶ παιδὶ, τὸν ἐν μεγάροισιν ἔλειπες.
 Αὐτὸς δὲ πρῶτιςα συβᾶτην εἰσαφικέσθαι,
 405 Ὅς τοι ὑᾶν ἐπίερος, ὁμῶς δέ τοι ἥπια οἶδε,
 Παῖδά τε σὸν φιλέει, καὶ ἐχέφρονα Πηνελόπειαν.
 Δῆεις τὸν γε σύεσσι παρήμενον· αἱ δὲ νέμονται
 Πὰρ Κόρακος πέτρῃ, ἐπὶ τε κρήνῃ Ἀρεθῆσῃ,

“Arefaciam quidem cutem pulchram in flexilibus membris;

“Flavosque ex capite delebo crines; circumque pallium

400 “Induam, quod aversetur conspicatus homo babentem:

“Deformabo etiam tibi oculos, antea perpulchros existentes,

“Ut turpis omnibus procis appareas,

“Tuæque uxori, et filio, quem in ædibus reliquisti.

“Ipse vero primum subulcum adi,

405 “Qui tibi suum custos, simulque tibi bene vult,

“Filiumque tuum diligit, et prudentem Penelopen.

“Invenies hunc utique suis assidentem; hæ vero pascuntur

“Apud Coracis petram, et ad fontem Arethusam,

598 γναμπτοῖσι] F. A. L. 405 ὁμῶς] F. A. L.

ἢ οἱ μνηστῆρες πισῶνται. Eustath. Quam explicationem rejiciens Dna Dacier;

“Ἀσπιτον (inquit) ne signifie que spacieuse, vaste; une salle, ou tant de Princes faisoient leurs banquets, pouvoit fort bien être appelée vaste, ἄσπιτος.” Minus recte uterque. Poëta (ut opinor) per phrasin ἄσπιτον ἔδας, ut per εὐρεία χθὼν et similia, nihil aliud quam Solum in universum designare voluit. Quod tamen Eustathium quidem non ex toto videtur fugisse, quum ait, ὃ ἴσται τὴν ἀπλῶς γῆν. Vide ad Il. τ'. 61.

Ver. 597. σ' ἄγνωστον τιῦξω πάντισσι βροτοῖσι] Πῶς ἔν ἡ Εὐρύκλεια γινώσκει; ἐπεὶ δὲ χρεῖα αὐτῆς. Schol. Rectius Eustathius, citante Barnesio: “Ἀγνωστος δὲ γίνεσθαι πᾶσι, δίχα γὰρ τῆς μαίης Εὐρυκλείας· πλὴν ὅδ' αὐτὴ ἐκ τῆς εἰδῆς ἀπλῶς ἀναγνωρίζει τὸν Ὀδυσσεύα, ἐκ τῆς κατὰ τὸν μηρὸν δὲ ἔλκει, ὡς φανήσεται.

Ibid. ἄγνωστον] Vide supra ad ver. 190.

Ver. 400. ὃ κεν συγέησιν ἰδὼν ἄνθρωπος

ἔχοντα.] Al. ὃ κεν συγέη τις ἰδὼν ἄνθρωπον ἔχοντα. Clark. Scil. ap. Eustathium.

Ver. 401. Κνυζώσω δέ τοι ὅσσε.] ῥυσώσω, ἀπριπεῖς καὶ ῥυσὸς ποιήσω, ὅτε οἱ εἰσὶν οἱ τῶν καθευδόντων καὶ συμπλάσω, καὶ πακώσω. Schol.

Ver. 405. ὁμῶς δέ τοι ἥπια οἶδε.] Ἦγεν, ὁμοίως σοι τῷ Ὀδυσσεῖ, ἥπιος ἴσται πρὸς τὰς σῆς. Eustath. Quæ explicatio (ut opinor) ferri non potest. Sensus istius “τοι ἥπια οἶδε” revera est; “Erga te bene affectus est.” Ut liquet ex Odys. ο'. 39. ubi Minerva, Telemachum alloquens, eadem utitur phrasi: itemque ex ejusdem libri versu ultimo, ubi de Subulco dicitur:

ἀνάκτειν ἥπια εἰδῶς.

Vide et Iliad. σ'. 75. Porro Editiones vulgatæ hoc in loco habent ὁμῶς. Verum cum in iisdem Editionibus scriptum sit ὁμῶς, infra ο'. 39. ubi idem versus occurrit; cumque ita etiam hic in commentario legat Eustathius; utrobique ὁμῶς edidi.

- Ἔσθῃσαι βάλανον μενοεικέα, καὶ μέλαν ὕδωρ
 410 Πίνεσαι, τά θ’ ὕεσσι τρέφει τεθαλυῖαν ἀλοιφήν.
 Ἐνθα μένειν, καὶ πάντα παρήμενος ἐξερέεσθαι,
 Ὅφρ’ ἂν ἐγὼν ἔλθω Σπάρτην ἐς καλλιγύναικα,
 Τηλέμαχον καλέεσσα, τεὸν φίλον υἱὸν, Ὀδυσσεύ·
 Ὅς τοι ἐς εὐρύχορον Λακεδαιμόνα παρ Μενέλαον
 415 ὦμιχέτο, πευσόμενος μετὰ σὸν κλέος, εἶπεσ’ ἔτ’ εἴης.
 Τὴν δ’ ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Τίπτε τ’ ἄρ’ ἔ’ οἱ εἶπες, ἐνὶ φρεσὶ πάντ’ εἰδυῖα;
 Ἥ ἴνα πε καὶ κείνος ἀλώμενος ἄλγεα πάσχη
 Πόντον ἐπ’ ἀτρύγετον; βίοντον δέ οἱ ἄλλοι ἔδεσι.

“Comedentes glandem suavam, et nigram aquam

410 “Bibentes, quæ scilicet suis alunt florentem pinguedinem.

“Illic mane, et omnia assidens interroga,

“Dum ego ivero ad Spartam pulchris-mulieribus-abundantem,

“Telemachum accersitura, tuum dilectum filium, Ulysses;

“Qui in spatiosam Lacedæmonem ad Menelaum

415 “Abiit, sciscitaturus de tua fama, sicubi adhuc esses.”

Hanc autem respondens allocutus est prudens Ulysses;

“Et cur non ei dixisti in mente omnia sciens?

“An ut alicubi et ille errans dolores patiatur

“Pontum super infructuosum? victum autem ei alii edunt.”

415 σπειυσάμενος] F. σπειυσόμενος A. L. Sed vulgatum melius. ex α'. 94. et
 aliis locis, quod et Eust. habet. 417 πάντα εἰδυῖα] F. A. L.

Clark. Recte. At vid. Var. Lect. unde patet, edd. veteres hic quoque habere ὁμῶς. Ern.

Ver. 408. Παρ Κόρακος πέτρῃ] Οὐτος ὁ Κόραξ κυνηγῶν, ἀπὸ τῆς πείρας πεσὼν, ἐπελεύτησε καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ Ἀρήθεσα αὐτὴν ἀπήγαγε. Ἀρήθεσα δὲ τέσσαρες, ἐν Συρακῇ, ἐν Σμύρῃ, ἐν Χαλκίδι, καὶ ἐν Ἰθάκῃ. Schol.

Ver. 409. Ἔσθῃσαι βάλανον μενοεικέα, καὶ μέλαν ὕδωρ Πίνεσαι.] Παχύνεσθαι δὲ τὸν σὺν ἅκῳ — πίνοντα ὕδωρ τελευτώνον, — καὶ τροφαῖς [χαιρόντα] ὅσα φυσωδίστρια ἐῖσι, καὶ ὑποπλῆσαι δύνανται. Καὶ Ὀμηρος δὲ εἰκε ὑποπλῆν ταῦτα — “Ὅτι τῷ τελευτώνον ὕδατι πιάνονται, φησὶ, μέλαν ὕδωρ Πίνεσαι “τό θ’ ὕεσσι τρέφει τεθαλυῖαν ἀλοιφήν.” — Τὸ δὲ φρασθῆς αἰνίττεται τῆς τροφῆς, ὅταν λίγει, βάλανον μενοεικέα ἐσθίειν αὐτάς. *Ælian. de Animal. Lib. V. cap. 45.* Quarum tamen observationum prior

parum recte se habet. Nam Epitheton “μέλαν” minime aquam turbidam, τελευτώνον, (uti vult *Ælianus*) denotat; sed, ut liquet ex innumeris Poëtæ locis, Omnī Aquæ in universum tribuitur.

Ver. 410. Πίνεσαι.] Vide supra ad π'. 141.

Ver. 415. ὦμιχέτο, πευσόμενος μετὰ σὸν κλέος,] Ἐρμηνεύει δὲ καὶ τὸ ἐν τοῖς φθόσασί πε [supra *Odys. α'. 95. γ'. 78.*] γραφὴν περὶ Τηλεμάχου, “Ἢδ’ ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν “ἐν ἀνδράποισιν ἔχῃσιν,” ὃ διττὴν ἔχον ἐκείνηνοιαν, συγχερεῖται ἐκ τῶν ἐνταῦθα. *Eustath.* Verum liquet ex ver. 422. infra nullam ibi omnino esse ambiguitatem.

Ibid. εἶπε] *Æl.* ἤνεπε.

Ver. 417. Τίπτε τ’ ἄρ’] “Et quamobrem “igitur.”

Ver. 419. ἔδεσι.] *Eustathius* in commentario citat, ἔδωσι. *Clark.* Vid. ad ver. 560. Sed potest etiam accipi sic dum

- 420 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Μὴ δὴ τοι κεῖνός γε λῆην ἐνθύμιος ἔσω·
 Αὐτὴ μιν πόμπευον, ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο,
 Κεῖσ' ἐλθών· ἀτὰρ ἔτιν' ἔχει πόνον· ἀλλὰ ἔκμηλος
 ἦσαι ἐν Ἀτρεΐδαο δόμοις, παρὰ δ' ἄσπετα κεῖται.
- 425 Ἥ μὲν μιν λοχῶσι νέοι σὺν νηϊ μελαίνῃ,
 Ἴεμενοι κτεῖναι πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι·
 Ἀλλὰ τά γ' ἐκ οἴῳ, πρὶν καὶ τινα γαῖα καδέξει
 Ἀνδρῶν μνηστῆρων, οἳ τοι βίοτον κατέδυσιν.
- "Ὡς ἄρα μιν φασμένη ῥάβδῳ ἐπεμάσσατ' Ἀθήνη·
- 430 Κάρψε μὲν οἱ χροῖα καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι,
 Ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὄλεσε τρίχας, ἀμφὶ δὲ δέρμα
 Πάντεσσιν μελέεσσι παλαιῷ θῆκε γέροντος·
 Κνύζωσεν δέ οἱ ὅσσε, πάρος περικαλλέ' ἔοντε·
 Ἀμφὶ δέ μιν ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλεν, ἥδ' ἔχιτῶνα,
- 435 Ῥωγαλέα, ῥυπόωντα, κακῶ μεμορυγμένα καπνῶ·

- 420 Huic autem respondit deinde dea cæsia-oculos Minerva;
 "Ne jam tibi ille valde curæ-sit:
 "Ipsa eum mittebam, ut famam bonam adipisceretur,
 "Illuc profectus: quinetiam nullam habet molestiam; sed quietus
 "Sedet Atridæ ædibus; copiosa autem ei adsunt.
- 425 "Profecto quidem ei insidiantur juvenes cum nave nigra,
 "Cupientes interficere, antequam in patriam terram venerit:
 "Sed ea scilicet non futura puto; prius etiam aliquem terra detinebit
 "Virorum procorum, qui tibi victum devorant."
 Sic utique ipsum locuta virga tetigit Minerva:
- 430 Arefecit quidem ei cutem pulchram in flexilibus membris;
 Flavosque ex capite delevit crines; circum vero pellem
 Omnibus membris antiqui posuit senis:
 Deformavit porro ei oculos, antea perpulchros existentes:
 Circum autem ipsum lacernam aliam malam jecit, et tunicam,
- 435 Laceras, squallentes, malo fædatas fumo:

432 Πάντεσσι μελ.] Edd. vett. recte.

ei interea alii rem absumunt vel comedunt. Βίος, est res familiaris, bona. Expressit modum loquendi Cicero ad Div. IX. 20. ne tua bona comedim. item. XI. 21. Ern.

Ver. 422. Αὐτὴ μιν πόμπευον, ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο.] Vide supra ad ver. 415. et ad α'. 95. et γ'. 78.

Ver. 424. παρὰ δ' ἄσπετα κεῖται.] "Ἦγεν παρατίθεται αὐτῷ πολλὰ εἰς τρυφήν. Eustath.

Ver. 428. Ἀνδρῶν μνηστῆρων.] Deest hic versus in Codice uno a Tho. Bentleio collato. Clark. Videtur et Eustathius hunc versum non habuisse in exemplis suis vid. p. 1747. 31. Ern.

’Αμφὶ δέ μιν μέγα δέρμα ταχείης ἔσσ’ ἐλάφοιο

Ψιλόν· δῶκε δέ οἱ σκῆπτρον καὶ ἀεικέα πήρην,

Πυκνὰ ῥωγαλέην· ἐν δὲ σρόφος ἦεν ἀορτήρ.

Τῷ γ’ ὡς βελεύσαντε διέτμαγον· ἡ μὲν ἔπειτα

440 Εἰς Λακεδαίμονα δῖαν ἔβη μετὰ παῖδ’ Ὀδυσῆος.

Circumque ipsum magnam pellem velocis induit cervi

Depilem; deditque ei baculum et turpem peram,

Crebris-locis laceram: inerat vero tortum lorum.

Illi utique ita consilio-habito discesserunt: hæc quidem deinde

440 In Lacedæmonem divinam ivit ad filium Ulyssis.

439 διέτμαγιν] A. 440 ’Ες Λακιδ.] F. A. I. R. L. bene.

Ver. 429. ἐπιμάσσαι] Barnesius edidit ἐπιμάσσει. Sed rationibus haud satis idoneis. Vide ad *Il.* ε’. 564.

Ver. 430. ἐν] *Al.* ἐπί.

Ver. 433. Κνύζωσεν δὲ οἱ ὄσσε,] Vide supra ad ver. 401.

Ver. 435. ῥυπόωντα,] *Al.* ῥυπήντα.

Ibid. μιμορυμένα] *Al.* μιμορυχμένα. *Clark.* Apud *Eustathium*, qui utramque lectionem ponit, neutram improbat, διχῶς γὰρ φέρεται, inquit. *Ern.*

Ver. 438. ἀορτήρ.] ’Εξ ὧ ἀπῆρτο, ὅ ἐστι, παρκερέματο. *Schol.*

Ver. 439. διέτμαγον] *Al.* διέτμαγιν· Ut *Il.* α’. 531.

Ibid. ἡ μὲν ἔπειτα Εἰς Λακεδαίμονα δῖαν ἔβη] Redit hic Poëta (ut recte notat *Dna Dacier*,) unde digressus est, *Odyss.* δ’. 624. cujus libri a fine, in novem deinceps sequentibus libris, quæcunque Ulyssi, a Trojæ excidio usque ad reditum ejus in Ithacam, acciderunt, omnia narrantur. “Et c’est en quoi (inquit ea-
“dem *Dna Dacier*) il faut admirer l’art

“du Poëte. L’action de l’Odyssée étoit
“trop longue pour être continuée na-
“turellement et tout du long —: c’est
“pourquoi Homere a eu recours a l’or-
“dre artificiel, en commençant son Po-
“ème par les incidents de son action,
“qui sont arrives les derniers selon les
“temps, et en rappelant ensuite par la
“narration tous les autres qui ont pre-
“cedé.” Vide ad *Il.* α’. 1. Notandum
porro (ut recte observavit *Barnesius*,)
connecti hæc cum sequentis libri initio,
“Αὐτὰρ ὁ ἐκ λιμένος etc.” Quo magis mi-
reris eorum sententiam, qui Homerum
hosce libros non consilio omnes conscrip-
sisse, sed sparsim et singulatim compo-
sitos edidisse arbitrati sunt. Vide ad *Il.*
α’. ipso statim initio. Cæterum non male
conjicit *Barnesius* librum hunc in voce
ἀορτήρ desinere posse, sequentemque inci-
pere, Τῷ γ’ ὡς βελεύσαντε etc.

Ver. 440. Λακεδαίμονα δῖαν] Vide supra
ad δ’. 1. et ε’. 20.

Excudebat Andreas Duncan,

Academiæ Glasguensis Typographus. 1814.

LGr

Homer

H766E

Opera omnia;

ed. by

Ernesti.

Vol.3.

18298

**University of Toronto
Library**

**DO NOT
REMOVE
THE
CARD
FROM
THIS
POCKET**

Acme Library Card Pocket
LOWE-MARTIN CO. LIMITED

